MIHAIL DIMITRIU

GHIDUL CREŞTINULUI

(Ghid de citire sistematică a Bibliei
pentru aflarea modalităţii practice
prin care un om poate deveni creştin)

Ediţia a cincea

revizuită şi completată

Editura Alfa-Omega Aprilie 2005

Copyright ©2005
Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Alfa-Omega, Editură şi tipografie Bucureşti, Tel: 6857132

Autorul îşi exprimă şi pe această cale,
marea sa recunoştinţă, faţă de: preţiosul său tată, Mihail S. Dimitriu, şi scumpa sa soţie, Liliana Dimitriu, pentru contribuţiile lor deosebit de valoroase, aduse la migăloasa muncă de corectare a erorilor strecurate în cursul tehnoredactării.
Imaginile de pe copertă sunt realizate de către artistul plastic Vlad-Dan Perianu.

Numărul ediţiei	Anul apariţiei	Editura
1	1999	S.E.R. & Co.
2	1999	S.E.R. & Co.
3	2001	S.E.R. & Co.
4	2003	Alfa-Omega
5	2005	Alfa-Omega

CUPRINS

Prefaţă la ediţia a doua.....g
Prefaţă la ediţia a treia.....^
Prefaţă la ediţia a patra.....„
Prefaţă la ediţia a cincea..... ,
De ce'este nevoie să existe un ghid al creştinului ?.....'*
Cui îi este adresată această carte ?.....2?
Introducere..... " 44
1 Definirea conceptului de "creştin".....
2 "La început era Cuvântul" (Ioan 1.1).....• ■■.....*"*"„'
3 «Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe l'sus Hristos, pe care L-ai trimis Tu" (Ioan 17.3).....Ţ
4 învăţătura numărul 1: "Trebuie să vă naşteţi din nou" (Ioan 3.7)....."
4.1 "Pocăiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape" (Matei 4.17).....»'
4.2 "Pocăiţi-vă, şi credeţi în Evanghelie" (Marcu 1.15).....»'
4.3 "Iată Eu stau la uşă şi bat" (Apoc. 3.20)..... ■ ■•■.....] ™
4 4 "Cine va crede şi se va boteza, va fi mântuit" (Marcu 16.16).....™*
4 5 "Dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfanţ" (FA 1.5).....i J«
5' învăţătura numărul 2: "Sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unu pentru alţii" (Ioan 13.35).....■.■■.•■.....
6 învăţătura numărul 3: "Dacă... cineva... nu urăşte... msaşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14.26).....7" V :,\.....
7 învăţătura numărul 4: "Oricine nu-şi poartă crucea, şi nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14.27).....■ ■ ■ ■ • ■ ■ ■ ■ • ■ • ■..... HS
8 învăţătura numărul 5: "Oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14.33).....1SS
9 învăţătura numărul 6: "Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi în adevăr ucenicii Mei" (Ioan 8.31).....L^1

10 învăţătura numărul 7: "Dacă aduceţi multă roadă,...
veţi fi astfel ucenicii Mei" (Ioan 15.8).....w
11 învăţătura numărul 8: "Vegheaţi dar, pentru că nu ştiţi în ce zi
va veni Domnul vostru" (Matei 24.42).....■ • •• ■ ■ ■ ■ • • • ■ ■ ■ •.....^
12 învăţătura numărul 9: "Vegheaţi dar în tot timpul, şi rugaţi-va... (Luca 21.36).....m
13 învăţătura numărul 10: "Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc
este desăvârşit" (Matei 5.48).....;.....â™
14 Planul lui Dumnezeu de mântuire a omului - trecut, prezent şi viitor.....■«»
... .36b
încheiere.....■..... 378
Câteva cuvinte despre autor.....
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României DIMITRIU, MIHAIL
GHIDUL CREŞTINULUI / MIHAIL DIMITRIU
BUCUREŞTI, Editura şi tipografia Alfa-Omega, 2005
Index
ISBN 973-85769-4-6

Semnificaţia prescurtărilor folosite

Versetele care susţin afirmaţiile din carte, provin din traducerea în limba română a Bibliei, realizată de către preotul Dumitru Cornilescu.

Titlurile cărţilor care alcătuiesc Biblia, au fost prescurtate astfel:

Gen.	= Geneza	Ezec.	= Ezechiel
Lev.	= Levitîc	Dan. :	= Daniel
Num.	= Numeri	Ob. =	Obadia
Deut.	= Deuteronom	Hab. :	= Habacuc
Jud.	= Judecătorii	Ţef. =	: Ţefania
Şam.	= Samuel	Zah. :	s Zaharîa
împ.	— împăraţi	F.A. =	: Faptele Apostolilor
Cron.	= Cronici	Rom.	— Romani
Ps. =	Psalmii	Cor. =	= Corinteni
Prov.	= Proverbele	Gal. =	: Galateni
Ecl. =	: Ecfesiastul	Ef. =	Efeseni
Cânt	= Cântarea cântărilor	Fii. =	Fiiipeni
îs. =	Isaia	Col. =	: Coloseni
Ier. =	= Ieremia	Tes. =	= Tesaloniceni
PI. Ier. = Plângerile lui Ieremia		Tîm. =	= Timotei
		Apoc.	= Apocalipsa

Omul are în sine un **goi** .. **pe care** nimeni şi nimic **nu poate** să-l umple, **decât numai** Dumnezeu.

Blaise **Pascal.**

Prefaţă la ediţia a doua

Prima ediţie a cărţii "Ghidul Creştinului" apărută în martie 1999, a fost primită cu foarte mare căldură atât de către publicul larg, cât şi de către critica de specialitate. Acest lucru reiese din modul deosebit de favorabil în care a fost semnalată această apariţie editorială atât de către posturile de radio şi televiziune, cât şi de către presa de orice **nuanţa.**

'In rândurije care urmează, reproducem câteva dintre opiniile criticii de specialitate referitoare la lucrarea "Ghidul Creştinului", publicate de către presa centrală din România, la scurt timp după apariţia acesteia în librării:

'- Din ziarul EVENIMENTUL ZILEI de joi, 13 mai 1999, aflăm că "Ghidul Creştinului" este "o *lucrare de referinţă* pentru credincioşii care vor să devină practicanţi".

- Apreciind "Ghidul Creştinului", ca fiind "o *apariţie de excepţie în domeniul cărţii creştine ,* carte în care "precizia şi rigoarea matematicianului se împletesc în expunerea mesajului biblic, cu o rară fervoare", ziarul ZIUA de vineri, 14 mai 1999, a dedicat acestei lucrări un interesant articol, din care spicuim doar următoarea frază: "Cu ajutorul acestui ghid, creştinul se poate pregăti mai bine pentru reunirea sa cu domnul Isus Hristos, acea ultima călătorie pe care o face sufletul după ce se desparte de trupul de carne".

- La rubrica "o carte pentru biblioteca dys.", ediţia de vineri-sâmbătă, 14-15 mai 1999, a ziarului AZI, a apreciat această lucrare ca fiind "un interesant ghid" şi totodată "o carte foarte utilă pentru o categorie largă de citîtojri".

- Din ziarul ROMÂNIA LIBERA de sâmbătă, 15 mai 1999, aflăm că lucrarea "Ghidul Creştinului nu este scrisă în registrul dogmatic al unui cult anume, ci oferă informaţii ecumenice, echidistante despre creştinism, cu respect fată de adevărul istoric şi religios tuturor celor interesaţi să-l caute şi să-i găsească pe Cristos, Mântuitorul lumii".

- Ziarul CURIERUL NAŢIONAL de vineri, 21 mai 1999, a publicat o scurtă recenzie a cărţii "Ghidul Creştinului", a cărei frază de încheiere îndeamnă cititorii săi' astfel: "Dacă la acest sfârşit de mileniu ne va tulbura gândul, dacă suntem sau nu creştini, ar fi bine să avem la îndemâna această carte".

- Din revista MAGAZIN de joi, 3 iunie 1999, aflăm că această carte "nu reflectă în mod expres învăţăturile unei anumite biserici sau confesiuni religioase, ci urmăreşte în mod strict învăţăturile Bibliei... adresându-se tuturor celor care doresc cu adevărat să'fie creştini".

- Ziarul NAŢIONAL de sâmbătă, 12 iunie 1999, a apreciat că "multe întrebări de importanţă vitală îşi găsesc răspunsul în cartea "Ghidul creştinului". Din articolul respectiv, citătm şi următoarea frază: "Gândirea riguroasă a profesorului de matematică, informatică şi
calculatoare, dar şi a teologului prin vocaţie au rodit această lucrare ce se adresează omului dornic să treacă în mileniul eminamente religios şi, mai târziu, într-o viaţă de apoi pe care şi-o prefigurează prin faptele de acujn".

In continuare vom cita câteva dintre rândurile conţinute în recenzia deosebit de cuprinzătoare, prezentată ia postul de radio jheliei", atât Duminică 4 aprilie 1999, ora 5,30 p.m., cât şi
"Vocea Evant
joi 10 iunie 1999 ora 4.30 p.m.:

"A apărut în librării o carte absolut remarcabilă. Ea este intitulată Ghidul Creştinului şi este semnată de către profesorul Mihail Dimitriu.

In prezentarea care urmează, vor fi arătate motivele pentru care se impunea apariţia acestei cărţi *unice,* precum şi utilitatea acesteia.

Biblia ne învaţă că există o singură credinţă adevărată şi aceasta este credinţa creştină. Desigur că actualmente există o mulţime de cârti care tratează diverse învăţături creştine. Este demn de menţionat, faptul că această carte tratează subiectul respectiv în mod *exhaustiv.*

Dacă lucrările existente dezvăluie cititorului doar *unele* dintre învăţaturile ce trebuie urmate pentru a putea deveni creştini, cartea Ghidul creştinului tratează *toate* aceste învăţături.
Fiind un ghid practic, cartea Ghidul Creştinului dezvăluie cititorului în mod complet, acea *singură* modalitate, cea biblică, prin care un om poate deveni creştin.
Recomandăm oricărui creştin sau viitor creştin, să citească cartea sa de căpătâi, Ghidul Creştinului, carte în care îşi găsesc răspunsul majoritatea întrebărilor fundamentale legate de: sensul vieţii, evenimentele ce se produc după moartea omului, viitorul Universului'şi planetei Pământ".
Editura S.E.R. & Co.

Prefaţă la ediţia a treia

Cu toate că mijloacele de informare în masă sunt vizibil alarmate de faptul că în România anului 2001, datorită sărăciei accentuate a populaţiei, cumpărarea unei cărţi a ajuns un mare lux, iată că a fost epuizată şi ediţia a doua a cărţii "Ghidul Creştinului". Desigur că pentru un observator riguros, acest amănunt spune foarte mult despre valoarea acestei cărţi.
Pe lângă aprecierile elogioase ale criticii de specialitate, ale acelor biserici care o folosesc deja ca manual de studiu biblic şi pentru efectuarea catehezei, sau a acelora care o folosesc drept suport pentru evanghelizare, amintim că a doua ediţie a cărţii "Ghidul Creştinului", apărută în noiembrie 1999, a fost remarcată, apreciată favorabil şi solicitată chiar şi de către cititorii din afara graniţelor ţării. Astfel, un număr semnificativ de cărţi au ajuns în multe ţări, cum ar fi: Franţa, Germania, Italia, Anglia, Ucraina, U.S.A, Mexic, Canada, Australia, etc.
Semnalăm de asemenea că în prezent, o editură de peste ocean lucrează la traducerea cărţii în limbile engleză şi spaniolă.
în cele ce urmează, amintim un fragment din prezentarea cărţii apărută în publicaţia creştină interconfesională "Rouă", din data de joi, 9 martie, 2000:
"Fiind un ghid practic de învăţătură creştină, cartea prezintă principalele învăţături referitoare la modul în care cineva poate deveni creştin şi la aplicarea acestora în viaţa creştină.... Ghidul Creştinului nu este o carte dogmatică, care să privească lucrurile doar din perspectiva unui cult sau a unei biserici anume. Dimpotrivă, autorul a încercat să privească totul doar din punct de vedere biblic. Cartea se adresează tuturor oamenilor, indiferent de convingerile lor religioase şi reprezintă un îndrumar deosebit pentru tainele credinţei creştine".
Numărul din februarie-martie 2000, al revistei "Cuvântul Adevărului", apreciază această lucrare astfel: "Cartea, care acum este la cea de a doua ediţie, nu îşi propune să susţină prin argumentele sale vreo doctrină specifică unei denominaţiuni religioase anume ci, într-o manieră explicită, încearcă să ofere cititorului modalitatea biblică prin care acesta poate să devină ucenic al lui Hristos. Abordarea acestui subiect se evidenţiază printr-un accent practic deosebit şi pe o solidă argumentare biblică a tuturor enunţurilor întâlnite în aceste pagini. De
altfel, multe dintre cotidiene au apreciat apariţia acestei cărţi considerând-o ca fiind 'o apariţie de excepţie în domeniul cărţii creştine', 'un interesant ghid' şi totodată 'o carte foarte utilă pentru o categorie largă de cititori'...".
în rândurile următoare, amintim rezultatele surprinzătoare, obţinute în urma unui sondaj de opinie, efectuat asupra unui lot reprezentativ de cititori ai ediţiei a doua a cărţii "Ghidul Creştinului".
înainte de parcurgerea acestei cărţi, 98,7 % dintre cititori aveau impresia că sunt creştini. Totodată aceştia au afirmat, fie că studiaseră sau citiseră Biblia, fie că aveau cunoştinţă despre adevărurile conţinute de Biblie.
După ce au terminat de citit această carte, 97,2 % din cei chestionaţi au declarat că, în pofida faptului că aveau impresia că sunt familiarizaţi cu conţinutul Bibliei, numai datorită faptului că au beneficiat de ajutorul preţios oferit de "Ghidul Creştinului", au aflat în sfârşit *din Biblie,* care este modalitatea practică prin care pot deveni într-

adevăr creştini.
De asemenea, după ce au citit această carte, de unde au avut posibilitatea să afle ce spune Biblia că înseamnă "a fi creştin", 97,1 % din cei chestionaţi *nu au mai pretins că sunt creştini,* mai corect exprimat, au afirmat că până la ace! moment încă nu deveniseră creştini, în accepţiunea Bibliei.
Totodată, 98,8 % din cei chestionaţi au afirmat că ar fi pierdut enorm, dacă nu ar fi citit această carte *eminamente biblică,* ce a ambiţionat pe mulţi dintre cititorii săi, să se străduiască pentru a putea îndeplini efectiv în vieţile lor acele învăţături ale lui Dumnezeu, care le dau dreptul să se considere creştini.
Editura S.E.R. & Co.
io

Prefaţă la ediţia a patra

în decursul ceior patru ani, care s-au scurs de la apariţia primei ediţii a cărţii Ghidul Creştinului, această remarcabilă lucrare a produs ample conştientizări, referitoare la starea în care se găsesc oamenii, în raport cu împlinirea efectivă în vieţile lor, a Cuvântului lui Dumnezeu conţinut în Sfânta Scriptură.
Ghidul Creştinului a stârnit un viu interes în rândul tuturor cititorilor săi. De asemenea, au fost foarte plăcut impresionaţi, şi aceia care au ascultat ideile principale ale mesajului lui Dumnezeu cuprins în această carte, cu ocazia ceior peste o sută cincizeci de prezentări în public ale sale, făcute de către mijloacele de informare în masă sau de către autor.
O amplă prezentare, care conţine şi o mare parte din textul cărţii Ghidul Creştinului, se găseşte şi pe Internet, la adresa: www.ghiduicrestinului.go.ro.
Prezenta ediţie a acestei cărţi, conţine unele adevăruri biblice deosebit de interesante, care au fost adăugate la ediţia a treia, ce a apărut în iulie 2001. Printre adevărurile biblice mai puţin cunoscute, care sunt tratate în ediţia a patra a acestei cărţi, le amintim pe cele referitoare ia: unele acţiuni întreprinse în mod frecvent de către oameni, dar care Dumnezeu consideră că sunt păcate, clasificarea cauzelor care duc la neîndeplinirea de către Dumnezeu a rugăciunilor noastre, luna naşterii Domnului Isus Hristos (care nu este decembrie!), modalitatea biblică de a se efectua botezul în apă şi de a se comemora jertfa mântuitoare a Domnului Isus Hristos (sfânta împărtăşanie cu trupul şi sângele Domnului), botezul cu Duhul Sfânt, răpirea Bisericii, etc.
Fie ca şi a patra ediţie a cărţii Ghidul Creştinului, în care afirmaţiile sunt confirmate de către un număr impresionant de versete biblice *(peste douăzeci şi şapte de mii),* să-i determine pe cititorii săi, să ia decizia de a deveni *cu adevărat* creştini.
Editura Alfa-Omega
ii

Prefaţă

la ediţia a cincea

lată că de mai mult de opt luni, s-a epuizat şi ediţia a patra a acestei cărţi. în pofida faptului că o mare parte din textul cărţii Ghidul Creştinului, se poate citi şi pe internet, ia adresa: www.ghidulcrestinuiui.go.ro, cartea este în continuare cerută cu insistenţă, atât în ţară cât şi în străinătate. Iată de ce se impunea apariţia ediţiei a cincea.
în această ediţie au fost adăugate alte câteva adevăruri biblice
mai puţin cunoscute, printre care ie menţionăm pe cele referitoare fa
ziua din săptămână în care a murit Domnul Isus Hristos, precum şi alte
câteva criterii prin care un om îşi poate testa credinţa, pentru a împlini
astfel îndemnul adresat în acest sens, de către Dumnezeu, creştinilor.
Pe paginile cărţii se mai afiă şapte poezii şi douăzeci şi nouă de cântări creştine deosebit de valoroase, inedit este faptul că toate aceste poezii şi cântări, fiind insuflate autorului de către Dumnezeu, au ataşate la *fiecare* vers, acele versete

biblice care confirmă adevărurile enunţate în versul respectiv. Astfel de poezii şi cântări eminamente biblice, ce conţin versetele precise care justifică mesajul respectiv, se întâlnesc extrem de rar.
Editura

De ce este nevoie să existe un ghid al creştinului?

Citind titlul acestei cărţi, poate că vor exista oameni, care nu îşi vor da prea bine seama ce utilitate are un ghid al creştinului.
în rândurile care urmează, vor fi arătate motivele, pentru care este într-adevăr nevoie să existe un astfel de ghid.
Practica ne arată că, înainte de a pleca într-o călătorie, orice om are grijă să se pregătească corespunzător. Astfel, el caută şi strânge pentru a lua cu el, obiectele de care va avea nevoie în acea călătorie. Dacă el merge într-o zonă necunoscută sau insuficient cunoscută, printre obiectele pe care le va lua cu el, se pot număra şi diverse ghiduri turistice.
Există ghiduri ale cabanelor şi ghiduri turistice montane, care ne ajută să nu ne rătăcim când mergem pe munte. Există ghiduri ale marilor oraşe, care ne ajută să nu ne rătăcim prin hăţişul de străzi necunoscute. Există chiar ghiduri ale continentelor, cum este de pildă ghidul automobilistic al Europei, care ne ajută să nu ne rătăcim, când avem de străbătut cu maşina mai multe ţări.
Desigur că orice om care are de parcurs un traseu insuficient cunoscut, este conştient de utilitatea unui ghid, care descrie atât traseul respectiv cât şi accesul la acesta. Oricine ştie că un ghid turistic ne ajută să nu ne rătăcim, atunci când plecăm într-o călătorie oarecare.
Orice om viu, este alcătuit din trei părţi: duh, suflet şi trup (1 Tes. 5.23).
Unii sunt de părere că la moarte, are loc o încetare *definitivă şi irevocabilă* a oricărui fel de existenţă, pentru toate cele trei părţi componente ale omului. De asemenea, unii consideră că după moarte, un om nu va mai participa niciodată la nici un fel de evenimente. Sfânta Scriptură ne arată însă, că vor exista învieri succesive ale morţilor (1 Sam. 2.6; Is. 26.19; Matei 22.31-32; Marcu 12.25-27; Luca 14.14; 20.35-38; F.A.'4.2; 1 Cor. 15.22-23; Apoc. 20.4-6,12-13). Trebuie să fim conştienţi că *"toţi* trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-şi primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup." (2 Cor. 5.10). Iată că la un anumit moment dat va fi o judecată finală, iar judecătorul *tuturor* oamenilor (Rom. 14.12), precum şi al Satanei şi al îngerilor răi, va fi Domnul Isus Hristos (loan 5.22; F.A. 10.42; 17.31; Rom. 2.16; 2 Tim. 4.1).
Oamenii vor fi judecaţi (Rom. 2.12) ţinându-se seama de faptele pe care le-au făcut în timpul vieţii (Matei 16.27; Rom. 2.5-6; 1 Petru 1.17; Apoc. 2.23; 20.12-13; 22.12). Aceste fapte sunt scrise în nişte cărţi (Dan. 7.10; Apoc. 20.12).
Pentru a accentua minuţiozitatea deosebită (Ecl. 12.14; Matei 10.26; Marcu 4.22), cu care va aborda Dumnezeu această judecată, amintim cuvintele Domnului Isus Hristos, cuprinse în Matei 12.36-37: "Vă spun că, în ziua judecăţii, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, şi din cuvintele tale vei fi osândit".
Domnul Isus Hristos ne descoperă în Apoc. 21.8, următoarele: "Dar cât despre fricoşi, necredincioşi, scârboşi, ucigaşi, curvari, vrăjitori, închinători la idoli, şi toţi mincinoşii, partea lor este în iazul, care arde cu foc şi cu pucioasă, adică moartea a doua", iată că la judecata finală, unii oameni vor fi condamnaţi (Ps. 34.22) la

aruncarea în iazul de foc (Apoc. 20.15). Sfânta Scriptură ne arată că oamenii mântuiţi vor scăpa de această condamnare (luda 23).
La moartea unui om, nu se întrerupe în mod irevocabil existenţa sa, ci doar "se desface casa pământească a cortului nostru trupesc" (2 Cor. 5.1). Această "desfacere", se referă la faptul că în momentul morţii, se produce o despărţire a celor trei părţi care alcătuiau împreună un om viu, fiecare parte urmând un drum bine stabilit de către Dumnezeu. Să vedem acum ce se întâmplă, ia moartea omului, cu fiecare dintre cele trei părţi componente ale sale: duh, suflet şi trup (1 Tes. 5.23).
întrucât trupul primului om a fost creat de către Dumnezeu din ţărână (Gen. 2.7), Dumnezeu a hotărât ca după moarte, trupul fiecărui om să fie îngropat în pământ (Luca 16.22), pentru a putrezi (F.A. **13.36),** şi a se întoarce astfel în ţărâna din care a fost alcătuit (Gen. 3.19; Iov 34.15; Ecl. **12.7).**
Duhul care există într-un om viu, aparţine lui Dumnezeu (Iov 34.14-15), întrucât duhul a fost întocmit (Zah. 12.1) şi dat (Ecl. 12.7) omului de către Dumnezeu. Datorită acestui fapt, la moartea sa, orice om "îşi dă duhul" (Gen. 25.8,17; 35.29) în mâinile lui Dumnezeu (Ps. 31.5; Luca 23.46; F.A. 7.59).
Sufletul omului este creat (Is. 57,16), şi apoi dat omului tot de către Dumnezeu (Is. 42.5). întrucât Dumnezeu "ţine în mână sufletul a tot ce trăieşte" (iov 12.10), El este adevăratul proprietar al sufletului oricărui om (Ezec. 18.4). Ca urmare a acestui fapt, cu toate că Satana are puterea morţii (Evrei 2.14), ei nu are totuşi nici o putere asupra sufletului, care poate ajunge în focul gheenei numai cu voia lui Dumnezeu (Matei 10.28).
La moarte, omului i "se va cere înapoi sufletul" (Luca 12.20). Iată deci, că atunci când moare, pe lângă duh, omul "îşi dă şi sufletul" (Gen. 35.18; 1 împ. 19.4; Iov 14.10; Luca 21.26; F.A. 5.5,10). în rândurile următoare, vom vedea ce se întâmplă cu sufletul omului, după moarte, când va părăsi trupul.
în versetele Luca 16.19-31, Domnul Isus Hristos ne vorbeşte despre unele evenimente care se produc

după moartea oamenilor (Luca 16.22), în timp ce pe Pământ viaţa continuă să se desfăşoare (Luca 16.27-28). în continuare, vom analiza acest mesaj deosebit de semnificativ al Domnului Isus Hristos, în contextul altor adevăruri biblice importante.
Domnul Isus Hristos ne arată că după moartea sa, o anumită parte componentă a omului continuă să existe, fiind conştientă de cele ce se întâmplă în locul unde se află (Luca 16.23-31; Ezec. 32.21). Totuşi, această parte componentă a omului, nu mai ştie nimic din ceea ce se petrece "sub soare" (Ecl. 9.5-6), adică pe Pământ.
Să vedem acum, care este partea din om care continuă să existe după moartea sa.
Trupul fiind muritor (Rom. 6.12; 8.11; 1 Cor. 15.53; 2 Cor. 4.11; 5.4) şi supus putrezirii (1 Cor. 15.52-54), la moartea omului, trupul său se întoarce în pământ, iar duhul se întoarce la Dumnezeu, "care l-a dat" (Ecl. 12.7). în lumina acestor adevăruri, rezultă că acea parte componentă a omului, care este conştientă de cele ce se i întâmplă, nu poate fi alta decât sufletul.
Pentru a accentua faptul că sufletul unui om poate fi, ori mântuit (Ps. 116.4; Ezec. 14.14; Luca 9.56; Evrei 10.39; Iacov 1.21; 5.20), ori pierdut (Matei 10.28; 16.26), Sfânta Scriptură ne arată că după moartea omului, pentru sufletul (Ps. 16.10; **49.15)**

său există doar două destinaţii posibile (Prov. 15.24).
Domnul Isus Hristos se referă la cele două locuri distincte, unde se află sufletele celor morţi în aşteptarea învierii (Apoc. 20.4-5), numindu-le în mod simbolic: "sânul lui Avraam"! respectiv "Locuinţa morţilor" (Luca 16.22-23).
Sânul lui Avraam este locul de *mângâiere* (Luca 16.25), care se află în imediata prezenţă a lui Dumnezeu (1 Sam. 25.29; Fii. 1.23), unde sunt sufletele celor mântuiţi (Apoc. 6.9-11), iar Locuinţa morţilor este locul de *chin* (Luca 16.23-25) unde se află sufletele **celorlalţi** oameni (Iov 24.19; Ps. 9.17; 31.17; 55.15).
Domnul Isus Hristos a spus: "Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte, şi crede în Mine, nu va muri niciodată" (Ioan 11.25-26). în acest mesaj, Domnul Isus Hristos S-a referit la faptul că un om mântuit are viaţă veşnică (Ioan 3.16; 5.24), şi deci viaţa sa nu se întrerupe niciodată, nici chiar atunci când trupul fizic moare. Continuând să analizăm acest mesaj în contextul altor adevăruri biblice, aflăm că la moartea unui om mântuit (Num. 23.10; Ps. 116.15), sufletul său, care este lipit de Dumnezeu (Ps. 63.8) şi curăţat de către Duhul Sfânt (1 Petru 1.22), este păstrat viu (Ezec. 18.27; Ps. 66.9), pentru a "fi legat în mănunchiul celor vii la Domnul" (1 Sam. 25.29).
La moartea unui om care nu va fi mântuit, sufletul său pierdut (Matei 10.28; 16.26; Ezec. 18.4,20) va merge în Locuinţa morţilor (Ps. 16.10; 30.3; 49.15; 86.13; F.A. 2.27,31), în chinuri (Luca 16.23-25), acolo unde sunt cei răi (Ps. 26.9; 28.3). Cei care nu vor fi mântuiţi (Is. 38.17), vor fi despărţiţi veşnic de Dumnezeu (Matei 7.23; 25.41; Luca 13.27).
Mustrând cetăţile antice Horazin, Betsaida şi Capernaum (Matei 11.21-24), Domnul Isus Hristos ne învaţă că ar putea exista şi posibilitatea, ca oamenii dintr-un întreg oraş (Gen. 19.24-25) să ajungă în Locuinţa morţilor, care după judecata de apoi va fi aruncată în iad (Apoc. 20.14). Referindu-se la oraşul Capernaum, Domnul Isus Hristos Se întreabă retoric: "Şi tu, Capemaume, vei fi înălţat oare până la cer?", urmând ca tot El să răspundă: "Vei fi pogorât până la Locuinţa morţilor" (Matei 11.23).
Analizând în continuare mesajul Domnului Isus Hristos din Luca 16.19-31, aflăm că nu există nici o posibilitate de a se trece din locul de chin, în locul de mângâiere (Luca 16.26). Tot din acest mesaj, mai deducem şi faptul că, singura posibilitate prin care sufletele oamenilor care au murit, ar mai putea eventual comunica cu oamenii care trăiesc pe Pământ, s-ar putea realiza doar în situaţia specială, când acestea ar primi de la Dumnezeu un trup şi un duh şi ar învia dintre cei morţi (Luca 16.27-31).
Oamenii care aveau impresia (1 Cor. 8.2), că după momentul morţii s-ar mai putea produce vreo schimbare, în privinţa locului unde îşi vor petrece veşnicia, au aflat din acest mesaj al Domnului Isus Hristos, că acest lucru nu corespunde realităţii. în acest context, rezultă că rugăciunile care le fac unii oameni pentru cei morţi sunt *inefective şi inutile* (Is. 38.18; Ps. 6.5; 30.9; 88.5,10-12; 115.17; Ecl. 9.5).
Aceleaşi evenimente care s-au produs cu oamenii, despre care Sfânta Scriptură ne relatează că au fost înviaţi, adică revenirea sufletului (1 împ. 17.21-24; F.A. 20.9-12) şi duhului (Ezec. 37.5-6,8-10; Luca 8.55; Apoc. 11.11) înapoi în trupul pe care-l părăsiseră, se vor întâmpla şi la învierile succesive ale morţilor, care vor urma (Dan. 12.2; Ioan 5.28-29; 1 Tes. 4.16-17; Apoc. 20.4-6,12-13).

La prima înviere a morţilor (Luca 14.14; 1 Cor. 15.23), sufletele aflate în "sânul lui Avraam" vor primi un duh şi un trup ceresc, strălucitor (1 Cor. 15.40-44), nemuritor (1 Cor. 15.53-54), ca al Domnului Isus Hristos (1 Ioan 3.2). Iată că la un moment dat, după moarte, sufletul oricărui om mântuit "se *va muta"* din casa pământească, adică din trupul său de carne, într-un minunat cort veşnic (Luca 16.9; 2 Cor. 5.1-4), "împreună cu Hristos" (Fii. 1.23). Astfel, după atâta pribegie "departe de Domnul", prin părăsirea trupului pământesc, acesta va ajunge în sfârşit "acasă la Domnul" (2 Cor. 5.6-9).
Având viaţă veşnică (Ioan 3.16; 11.25-26) şi numele scris în cartea vieţii, creştinii, care sunt oameni mântuiţi (Dan. 12.1), nu vor participa în calitate de inculpaţi la judecata finală (Ioan 5.24; 3.18), scăpând (Ps. 34.22; 56.13) astfei de condamnarea la aruncare în iazul de foc. Judecarea creştinilor (1 Petru 4.17-18; Rom. 3.4; 14.10-12), va consta de fapt în examinarea (Matei 25.14-23; Luca 19.12-19; Rom. 14.12; 1 Cor. 4.5) şi răsplătirea (Matei 5.11-12; Rom. 2.6; 1 Cor. 3.8; 4.5; 2 Cor. 5.10; Ef. 6.8; Col. 3.24;

Evrei 10.35; Apoc. 2.26-28; 3.21; 22.12) faptelor (Ecl. 12.14; Gal. 6.9-10; Ef. 6.8; Fii. 4.8; Col. 3.25; 1 Tim. 6.18; Tit 3.5,8; Evrei 6.10; Apoc. 22.12) şi lucrărilor (1 Cor. 3.9-15; Gal. 6.7-8) acestora.
Citind versetul Luca 23.43, aflăm că Domnul Isus Hristos a adresat unui tâlhar care s-a încrezut în El, următoarele cuvinte: "Adevărat îţi spun că astăzi vei fi cu Mine în rai". Din această afirmaţie categorică, aflăm două lucruri: că există undeva în Univers un loc numit "rai", şi că la un moment dat după moarte, unii oameni vor merge în rai. Sfânta Scriptură ne arată că raiul, numit şi "Cetatea sfântă, noul Ierusalim" (Apoc. 21.2,10), este acel loc minunat în care se află şi pomul vieţii (Apoc. 2.7; 21.10-27; 22.1-5), pe care l-a pregătit Domnul Isus Hristos pentru' oamenii mântuiţi (Ioan 14.2-3). Fiind copii ai lui Dumnezeu (Fii. 2.15; 1 Ioan 3.1-2), creştinii îşi vor petrece veşnicia alături de Dumnezeu, care este Tatăl lor (Matei 23.9).
La a doua înviere a morţilor (Apoc. 20.5), sufletele aflate în Locuinţa morţilor vor primi un duh şi un trup, pentru a putea participa în calitate de inculpaţi', la judecata finală descrisă în Apoc. 20.12-14. La această judecată, oricine nu va fi găsit scris în cartea vieţii, va fi condamnat la aruncarea în iazul de foc (Apoc. 20.15).
Sfânta Scriptură ne arată că, în funcţie de dorinţa sa de a-L sluji sau nu pe Dumnezeu, orice om poate decide în mod liber (Iosua 24^15), în care dintre cele două locuri doreşte să-şi petreacă veşnicia, fie în iazul de foc (Apoc. 20.15), fie în rai (Luca 23.43; 2 Cor. 12.4; Apoc. 2.7; 21.2-4,9-27; 22.1-5).
Cu toate că majoritatea oamenilor care trăiesc în zilele noastre, nu mai au preocupări legate de evitarea posibilităţii de a ajunge la un moment dat în iazul de foc, Sfânta Scriptură ne arată cu claritate, că iadul este un loc unde sunt chinuri îngrozitoare şi veşnice (Marcu 9.43-48; Apoc. 14.9-11; 20.10).
Ţinând seama de faptul că viaţa omului este destul de scurtă (Iov 7.6-7; 9.25-26; 14.1-2; Ps. 89.47; 103.15-16; 144.4), şi moartea poate fi un eveniment imprevizibil (Luca 12.20; Iacov 4.14), deducem că orice om care are măcar puţină înţelepciune, nu poate privi cu indiferenţă spre locul unde îşi va petrece veşnicia.'
în contextul celor de mai sus, s-ar putea ivi următoarea întrebare: ce trebuie să facă un om pentru a deveni creştin, şi a ajunge astfel în rai? Răspunsul complet la această întrebare, se va contura abia atunci când veţi fi terminat de parcurs această carte.

16

Dacă oamenii sunt aşa de precauţi şi se pregătesc temeinic înainte de a pleca într-o călătorie oarecare, este firesc să ne punem următoarea întrebare: atunci când ei mor şi pleacă în ultima, în cea mai plină de necunoscut şi totodată în cea mai importantă călătorie a lor (1 împ. 2.1-2), oare oamenii nu trebuie să se pregătească mai dinainte?
Desigur că pentru ultima călătorie a sa, orice om ar trebui să se pregătească cu mai multă grijă, decât atunci când pleacă într-o călătorie oarecare. Printre obiectele necesare pregătirii în vederea efectuării acestei călătorii, desigur că îi va trebui mai mult decât pentru oricare altă călătorie şi un ghid, care îl va ajuta să nu rătăcească calea pe care va merge.
în Sfânta Scriptură găsim referiri atât la calea mântuirii (Luca 13.23; F.A. 16.17), cât şi la calea pierzării (1 Cor. 1.18; 2 Cor. 2.15). Astfel, orice om se poate găsi la un moment dat al vieţii sale, numai într-una dintre cele trei situaţii menţionate mai jos:
- Fie încă nu a descoperit calea mântuirii (Matei 7.13-14; 13.19; Luca 13.23-24), care duce spre rai şi este în mod implicit pe o cale rea (Gen. 6.12; Ps. 36.4; is. 55.7-9; 65.2; Ier. 26.3; Iona 3.8; Zah. 1.4), care-l duce inevitabil în iad, la pierzare veşnică (Ps. 1.6;2Tes.1.9).
- Fie a descoperit calea mântuirii, şi a rămas (Ps. 17.5; 44.18; Matei 13.23) pe această minunată cale a vieţii (Ps. 16.11; Ier. 6.16), la capătul căreia se va întâlni cu Dumnezeu (Amos 4.12). Pentru ca un om să poată rămâne pe calea mântuirii, trebuie ca acesta să umble cu Dumnezeu (Gen. 5.24), trăind în părtăşie cu Dumnezeu (1 Cor. 1.9; 1 Tes. 5.9-10; Evrei 3.14; 1 Ioan 1.3,6). Ca atare, un_astfel de om va împlini efectiv în viaţa sa, poruncile lui Dumnezeu (Deut. 8.6; 11.22; 2 împ. 17.13).
- Fie a descoperit calea mântuirii, dar odată cu trecerea timpului a părăsit-o (2 Petru 2.15; Evrei 10.38-39). în această situaţie există două posibilităţi: fie a părăsit intenţionat această cale (Matei 13.21; 1 Tim. 5.15), fie la un moment dat s-a rătăcit de la ea'(Matei 22.29; 13.22; 1 Tim. 1.6; 6.10,21; Iacov 5.19-20), fiind indus în eroare de numeroasele indicatoare înşelătoare, puse intenţionat în calea sa de către diavol (Matei 13.25).
Domnul Isus Hristos ne îndeamnă astfel: "Intraţi pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, şi mulţi sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viaţă, şi puţini sunt cei ce o află" (Matei 7.13-14), "Nevoiţi-vă să intraţi pe uşa cea strâmtă. Căci vă spun, că mulţi vor căuta să intre, şi nu vor putea" (Luca 13.24). Iată că Domnul Isus Hristos face o distincţie clară, între cele două căi (Ps. 1.6; 139.24; Ier. 21.8) pe care se pot găsi oamenii. Pentru calea mântuirii, care duce în rai, El foloseşte denumirea "calea care duce la viaţă", pentru a nuanţa deosebirea faţă de cealaltă cale (Ezec. 18.23; Iacov 5.20), pe care se găsesc cei mai mulţi dintre oameni şi care duce în iazul de foc, în chinuri veşnice.
întrucât "multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte" (Prav. 14.12), îndemnurile Domnului Isus Hristos amintite mai sus, conţin adevăruri care ar trebui să-l preocupe (Prov. 16.9) pe orice om care doreşte ca ultima sa călătorie să fie făcută în rai. Astfel, Domnul Isus Hristos ne arată că pe calea care duce în rai, nu se găsesc prea mulţi oameni, întrucât această cale este destul de dificil de găsit.

17

Analizând atent cele două mesaje ale Domnului Isus Hristos amintite mai sus (Matei 7.13-14; Luca 13.24), mai aflăm că:
- numărul oamenilor care pot afla acea singură modalitate precisă, adică cea biblică, prin care un om poate fi mântuit este mic,
- mulţi oameni nu vor putea fi mântuiţi.
Aşa cum va rezulta din cele ce urmează, pe acea cale îngustă care duce în rai, numită şi calea mântuirii, se găsesc creştinii. Pe calea cea largă care duce în iazul de foc, se găsesc toţi ceilalţi oameni, adică cei care nu sunt creştini.
Analizând adevărurile amintite mai sus, care vorbesc despre raritatea creştinilor (Matei 7.13-14,21-23; Luca 18.8; Ps. 12.1; 14.2-3; Prov. 20.6; Is. 64.7; Ezec. 22.30; Mica 7.2-6), rezultă că este într-adevăr necesar să existe un ghid al creştinului, care să conţină indicatoare spre calea mântuirii, precum şi descrierea modalităţii precise prin care un om poate deveni creştin.
Prezenta carte este un ghid de citire a Bibliei, care ajută la *descoperirea* acelei căi care duce în rai, numită calea mântuirii (Luca 13.23; F.A. 16.17; 1 Cor. 1.18; 2 Cor. 2.15), precum şi la aflarea modalităţilor de a putea *rămâne* (Ps. 50.23; Pl. ier. 3.40) pe această cale minunată.
După ce am arătat care este utilitatea acestei cărţi, trebuie subliniat în primul rând, faptul că numai Dumnezeu le poate arăta oamenilor, care este calea care duce în rai (Ps. 25.8,12; 32.8; 143.8) şi că tot numai El îi poate călăuzi pe această cale (Ps. 5.8; 86.11; 143.10).
în al doilea rând, trebuie amintit faptul că Sfânta Scriptură conţine, printre alte învăţături, şi un ghid al creştinului. Desigur că acest ghid aflat pe paginile Sfintei Scripturi, este complet şi conţine absolut toate învăţăturile care trebuie îndeplinite de către un om, pentru a putea deveni creştin şi a ajunge în rai. în acest context, orice om îşi poate pune următoarele întrebări:
■ De ce ar mai fi nevoie de încă o carte de învăţături creştine?
- Oare nu este suficient ca să se apeleze direct la sursă, adică la Sfânta Scriptură?
Pentru a răspunde la întrebările de mai sus, trebuie menţionat în primul rând faptul că Sfânta Scriptură este o carte vastă, având peste o mie două sute de pagini. Apoi, învăţăturile creştine sunt oarecum intercalate printre diversele relatări şi pilde. Dat fiind şi faptul, că anumite înyăţături sunt considerate de către mulţi oameni, ca fiind oarecum codificate, deci interpretabile, pentru unii oameni este destul de dificil, să se descurce cu uşurinţă prin Sfânta Scriptură. Ca urmare a acestui fapt, există oameni care nu au posibilitatea de a descoperi singuri (Iov 11.7; Ecl. 3.11; 8.17; Matei 13.14-15; Rom. 11.33; 1 Cor. 2.14; 8.2; 2 Tim. 3.7; 1 Petru 2.15; 2 Petru 3.16), toate învăţăturile (Ps. 119.125) date oamenilor de către Dumnezeu, pe care aceştia trebuie să le urmeze pentru a putea deveni creştini. Acesta este unul dintre motivele, pentru care Dumnezeu îi călăuzeşte pe oameni pe calea mântuirii, prin slujitorii Săi, adică prin acei oameni care ascultă şi împlinesc poruncile Sale (1 Cor. 3.5-9).
Există foarte mulţi oameni, care se pot mulţumi doar cu câteva dintre învăţăturile Domnului Isus Hristos, pe care fie le-au citit, fie le-au auzit în mod întâmplător, atunci când au avut ocazia să asculte propovăduirea Evangheliei.
Există totuşi şi oameni riguroşi, care au o gândire profundă şi care şi-au dat deja seama că problema mântuirii lor, adică a salvării lor de la chinurile iadului, este

atât de importantă, încât nu trebuie să o trateze cu superficialitate (Osea 4.6). Orice om înţelept nu-şi va asuma nici un risc, în legătură cu această problemă vitală.
Această carte prezintă în mod direct, gradat, concis şi coerent toate învăţăturile date de către Dumnezeu oamenilor, învăţături care dacă vor fi urmate, mai corect exprimat, aplicate efectiv de către un om în viaţa sa (Iacov 1.22-25), acesta va putea deveni creştin.

Cui îl este adresată această carte?

Această carte se adresează în primul rând, acelor oameni care se consideră creştini. Poate că unii oameni nu îşi dau prea bine seama, de ce ar mai putea avea nevoie de un ghid al creştinului, acela care se consideră pe sine însuşi, că este deja creştin. Sfânta Scriptură ne îndeamnă în 2 Cor. 13.5, astfel: "Pe voi înşivă încercaţi-vă dacă sunteţi în credinţă". Dat fiind faptul că acest îndemn se adresează unor sfinţi (2 Cor. 1.1), rezultă că este chiar foarte potrivit, ca această carte să se adreseze în primul rând unor oameni, care se consideră (1 Cor. 8.2) a fi creştini (Gal. 6.3).
Cartea se adresează în al doilea rând şi acelor oameni, care şi-au pus deja întrebări de felul: "Sunt sau nu sunt creştin?", "Cum pot deveni creştin?", dar nu sunt siguri, dacă au găsit răspunsurile corecte la aceste întrebări fundamentale.
Iubite cititor, dacă ţi-ai pus vreodată întrebări de felul celor de mai sus, şi ai ajuns la concluzia că nu ştii sigur dacă eşti sau nu creştin, cea mai mare probabilitate este ca să nu fi creştin. Aşa cum va rezulta din cele ce urmează, un om nu poate deveni creştin în mod întâmplător, fără să vrea sau fără să întreprindă ceva pentru aceasta.
în al treilea rând, cartea se adresează şi acelor oameni, care apreciază că îşi vor pune vreodată întrebări de felul celor amintite mai sus. Desigur că în prezent aceşti oameni nu doresc să devină creştini, dar nu exclud posibilitatea ca în viitor să dorească acest lucru. Aceştia consideră că este interesant de ştiut, măcar ce ar avea de făcut, dacă s-ar hotărî vreodată să devină creştini.
Există din nefericire şi o altă categorie de oameni, aceia care sunt aşa de prinşi în cursele întinse cu iscusinţă de duşmanul nostru comun diavolul (1 Tim. 3.7; 2 Tim. 2.26), încât ignoră complet acest

subiect, rămânând nepăsători la oferta lui Dumnezeu de mântuire (Evrei 2.3; 3.7-8). Aceşti oameni, fiind puternic amăgiţi de către diavol (Apoc. 12.9; 20.3,8; 2 Cor. 11.3), apreciază în momentul de faţă, poate cu superficialitate, că nu îşi vor pune niciodată întrebările menţionate mai sus şi că nu vor fi preocupaţi niciodată de acest subiect.
Poate că majoritatea oamenilor care nu sunt preocupaţi de cunoaşterea şi aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu în vieţile lor, nu cunosc faptul că va veni un moment în care îşi vor pleca *şi ei* genunchii în faţa lui Dumnezeu (Rom. 14.11-12). Din nefericire, acest lucru se va întâmpla la judecata finală, când nu se va mai putea face nimic pentru salvarea acestora.
în al patrulea rând, cartea se adresează totuşi şi acestei categorii de oameni. De ce oare?
Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie amintit că mijloacele de informare în masă şi statisticile ne avertizează din ce în ce mai des, că viaţa pe Terra a devenit din ce în ce mai nesigură. Numărul de cutremure de pământ, inundaţii, alunecări de teren, furtuni devastatoare, precum şi alte catastrofe naturale care se produc încontinuu pe Terra, este pe an ce trece, din ce în ce mai mare.
Dintre fenomenele extrem de îngrijorătoare, care au început să se producă în ultimii ani, le amintim pe următoarele:
■ uşoara încetinire a vitezei de rotaţie a Pământului,
• distrugerea stratului de ozon, care protejează fiinţele de pe Terra de
20
diversele radiaţii cosmice nocive,
- exploziile solare, care sunt din ce în ce mai atipice şi mai dese,
- încălzirea globală a planetei,
- scăderea continuă şi accelerată a câmpului magnetic terestru, fenomen care arată că polii magnetici ai Pământului sunt pe cale de a se inversa,
■ intrarea sistemului nostru solar într-o zonă cosmică, unde energia este mult mai intensă decât era până acum, eveniment care a determinat schimbarea câmpurilor magnetice şi intensitatea luminoasă a planetelor.
Se produc din ce în ce mai multe atacuri teroriste, care fac să se curme din ce în ce mai multe vieţi nevinovate.
Oamenii nu se mai înţeleg între ei, astfel că există astăzi pe globul pământesc o mulţime de focare de conflicte armate. Omenirea trăieşte în prezent sub spectrul ameninţător al unui război mondial atomic. Aşa cum ştim, un astfel de război nu va mai putea avea învingători, ci doar învinşi.
Boli care au fost ţinute ani de-a rândul sub un control strict, au început să facă din nou ravagii. Deosebit de îngrijorător, este şi faptul că au apărut noi boli incurabile şi boli a căror etiologie nu este suficient cunoscută, care seceră din ce în ce mai multe vieţi.
în loc să-şi îndrepte atenţia spre acele cercetări, care să contribuie la îmbunătăţirea vieţii oamenilor, mulţi cercetători sunt preocupaţi de inventarea unor aparate sau dispozitive care dăunează sănătăţii oamenilor, precum şi de construirea unor arme cât mai sofisticate, care să distrugă cât mai multe vieţi, şi care să facă traiul unor oameni cât mai greu.
Există cercetători care fac eforturi pentru a inventa diverse metode de perpetuare a speciilor, care sfidează rânduiala lăsată de către Dumnezeu. Astfel, au apărut deja atât animale donate, cât şi oameni donaţi.
în timp ce zone întregi de pe globul pământesc sunt ameninţate de secetă şi foamete, nenumărate animale domestice sunt arse, întrucât constituie focare de infecţie cu maladii periculoase, atât pentru oameni cât şi pentru alte animale.
în ţara noastră se observă că procentul mortalităţii a crescut îngrijorător de mult, în detrimentul natalităţii. Pe an ce trece, mor mai mulţi oameni decât în anul precedent. Oare toţi aceşti oameni care mor, măcar ştiu ce se va întâmpla cu ei după moarte?
Auzim din ce în ce mai des, că se produc tot mai multe fenomene inexplicabile, fie din domeniu! religios fie din alte domenii.
în timp ce Evanghelia se propovăduleşte din ce în ce mal mult, mijloacele de informare în masă ne dau semnale, că din ce în ce mai des, mai apare câte un om care pretinde fie că este o întrupare a lui Dumnezeu, exact ca şi Domnul Isus Hristos, fie că este chiar Domnul Isus Hristos, care ar fi revenit pe Pământ. în prezent există deja aproximativ două mii cinci sute de pretenţii clar exprimate, ale unor oameni care spun fiecare în parte că el este Mesia.
Observând tot ce se întâmplă astăzi pe Terra, un ochi atent şi riguros îşi poate da cu uşurinţă seama, că toate aceste evenimente, se încadrează în cele descrise în Sfânta Scriptură, ca fiind premergătoare celei de-a doua veniri a Domnului Isus Hristospe Pământ (Matei 24.4-14).
în rândurile de mai jos, voi aminti o poezie, care se poate şi cânta, şi care
21

ilustrează deosebit de sugestiv, vremurile grele (2 Tim. 3.1-7), specifice zilelor noastre:
Şi totuşi...
Planeta e-n grea suferinţă: (Matei 24.8) E bocet, sunt boli şi nevoi. (Matei 24.7) Şi groaznica morţii sentinţă, (Matei 24.9) E zilnic prezentă în noi. (Matei 24.10)
Şi totuşi, mai e pocăinţă; (F.A. 17.30) Şi unii mai iau în serios (Apoc. 3.8) Scriptura în orice privinţă, (1 Cor. 4.6) Rugându-se-n mod conştiincios. (1 Tes. 5.17)
Azi spectrul terorii, pluteşte (Matei 10.21) în multe ţinuturi pe glob; (Matei 10.23) Şi prinde mereu ca-ntr-

un cleşte (1 Tim. 4.1-2) Fiinţe, făcându-le zob. (Matei 24.15-21)
Şi totuşi, mai este credinţă, (Luca 18.8) Şi Domnul mai este slăvit, (1 Tes. 4.16-18) Şi totuşi, mai e stăruinţă, (F.A. 1.14) Şi Duhul, mai este primit. (F.A. 2.38-39)
Azi, dragostea greu mai răzbate, (Matei 24.12) Prin negura urii din jur; (1 Ioan 3.15) Malefice, negre armate (1 Petru 5.8) Strivesc tot ce încă e pur. (2 Tim. 3.1-7)
Şi totuşi, mai e câte-o soră, (Rom. 16.1-2) Ce-a ei mântuire iubind, (Ps. 40.16) Ea uită de sine, şi oră, (2 Tim. 4.2) Pe Domnul, mereu preamărind. (Ps. 70.4)
Făţarnicii, azi se cocoaţă {Matei 23.1-6) în fruntea a câtor mai mulţi; (Matei 23.7) Vor plată pe ceea ce-nvaţă, (Ioan 10.12) Chiar de la cei goi şi desculţi. (Matei 23.14)
Şi totuşi, mai e câte-un frate, (Luca 2.25-27) Ce stă strâns de Domnul lipit, (1 Cor. 6.17) Din rugă el nu se abate, (Luca 21.36) Veghind, să rămână smerit. (Ef. 4.2)
22
Sfânta Scriptură ne arată că vor exista învieri succesive ale morţilor (1 Sam. 2.6; Is. 26.19; Matei 22.31-32; Marcu 12.25-27; Luca 14.14; 20.35-38; F.A. 4.2; 1 Cor. 15.22-23; Apoc. 20.4-6,12-13), după care va urma judecata finală, cu ocazia căreia toţi acei oameni care nu vor fi găsiţi scrişi în cartea vieţii, vor fi aruncaţi în iazul de foc (Apoc. 20.15).
în contextul celor de mai sus, practica ne-a demonstrat deja, că foarte mulţi dintre oamenii, care la un moment dat al vieţii lor, au considerat că nu vor fi niciodată interesaţi de acest subiect, au devenit şi ei dintr-o dată interesaţi în a deveni creştini.
Pe lângă motivele amintite mai sus, schimbarea bruscă de opinie a acestor oameni, poate fi determinată şi de alte cauze. Amintim mai jos, câteva dintre acestea.
Un grup de cauze, ar fi: dezgustul faţă de sine (Iov 42.6; Ps. 22.6,14-15), faţă de viaţă (Iov. 33.19-22; Ps. 102.3-11; 107.18) şi dezamăgirea profundă, care a apărut în contextul producerii unor împrejurări defavorabile în vieţile acestor oameni.
Altă cauză, este dată de faptul că şi aceşti oameni au ajuns la concluzia, că numai Dumnezeu mai poate găsi o soluţie viabilă la problemele de tot felul, pe care ei constată că nu le mai pot rezolva singuri, sau pe oricare alte căi.
în fine, cea mai semnificativă cauză, constă în faptul că, a sosit în sfârşit momentul, când şi aceşti oameni se decid să asculte de glasul duios al Domnului Isus Hristos, care îi îndeamnă să-şi deschidă inimile lor împietrite (Ps. 95.8; Ezec. 2.4; F.A. 19.9; Evrei 3.8,13,15), pentru a-l face loc acolo şi Lui (Ef. 3.17).
în bunătatea Sa fără de margini, Domnul Isus Hristos, Mântuitorul nostru iubit, încă mai cheamă pe toţi (1 Tim. 2.3-4) oamenii să se întoarcă la Dumnezeu de pe căile lor greşite. în pofida tuturor zgomotelor care ne înconjoară, glasul Domnului Isus Hristos se aude încă desluşit. El încă ne mai cheamă şi astăzi: "Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă." (Matei 11.28).
în perioada în care trăim, uşa harului este încă deschisă şi toţi aceia care doresc să asculte chemarea Domnului Isus Hristos şi să intre în împărăţia iui Dumnezeu, mai au încă această posibilitate (F.A. 14.27; 1 Cor. 16.9; 2 Cor. 2.12).'
Totuşi, Sfânta Scriptură ne avertizează că va veni o vreme, când intrarea în împărăţia lui Dumnezeu nu se va mai putea face aşa de lesne ca în momentul de faţă (Evrei 4.1; 2 Tes. 2.7-12; Apoc. 22.11).
Referitor la acest lucru, în Is. 55.6-7, citim următorul îndemn: "Căutaţi pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemaţi-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, şi omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de ei, la Dumnezeul nostru, care nu oboseşte iertând". Mai mult decât atât, Domnui Isus Hristos ne arată, atât în cunoscuta pildă a celor zece fecioare (Matei 25.10), cât şi în versetele Luca 13.24-28, că la un moment dat uşa harului se va închide, şi mântuirea nu se va mai putea primi în condiţiile în care se primeşte în perioada harului (Rom. 6.14-15; Ioan 1.17).
Există oameni care sunt de părere, că la Dumnezeu s-ar putea ajunge pe mai multe căi (Prov. 14.12), şi ca urmare a acestui fapt, nu ar avea prea mare importanţă care este calea prin care se ajunge !a El. Multe dintre religiile existente, promit oamenilor raiul, ocolind jertfa Domnului Isus Hristos.
Sfânta Scriptură ne învaţă însă cu claritate, că acea cale care duce în rai, a fost deschisă exclusiv de către Domnul Isus Hristos (Evrei 10.20), şi că nimeni nu poate veni la Dumnezeu-Tatăl, decât numai prin intermediul Domnului Isus Hristos (Evrei 7.25), El fiind "calea, adevărul şi viaţa" (Ioan 14.6).
23
Din cele de mai sus, rezultă că singura modalitate ca un om să fie mântuit şi să ajungă în rai, în prezenţa lui Dumnezeu, este prin credinţa în Domnul Isus Hristos, El fiind singurul mijlocitor între Dumnezeu şi oameni (1 Tim. 2.5).
Chiar şi pentru oamenii care au trăit înainte de întruparea lui Dumnezeu-Fiul în persoana Domnului Isus Hristos, modalitatea de mântuire a fost aceeaşi.
După ce Domnul Isus Hristos a murit pe cruce, El a mers în Locuinţa morţilor (1 Petru 3.18-20), pentru a propovădui Evanghelia şi celor morţi (1 Petru 4.6). în acest fel, toţi oamenii care au murit înainte de venirea Domnului Isus Hristos pe Pământ, au luat cunoştinţă că mântuirea nu este posibilă, fără credinţa în jertfa Sa mântuitoare. Morţii care au crezut în Evanghelia propovăduită de către Domnul Isus Hristos (Ioan 5.25,28-29), au înviat şi s-au arătat oamenilor (Matei 27.52-53).
Până la producerea acestor evenimente deosebite, Locuinţa morţilor cuprindea sufletele (Ps. 16.10; 49.15) tuturor oamenilor (Iov 30.23; Ps. 89.48; Is. 14.9-10; Ezec. 32.21), adică atât sufletele celor care au avut credinţă în Dumnezeu, şi au împlinit efectiv în vieţile lor poruncile Sale, care fac parte din

împărăţia lui Dumnezeu, cât şi pe acelea ale oamenilor care au nesocotit aceste porunci, care după judecata de apoi vor fi aruncaţi în iazul de foc.
Conform mesajului Domnului Isus Hristos conţinut în versetele Luca 16.19-31, sufletele oamenilor care au murit după învierea sfinţilor, care au trăit în perioada Vechiului Testament (Matei 27.52-53), nu au mai mers toate în acelaşi loc, aşa cum se întâmpla în perioada Vechiului Testament (Ps. 16.10; 49.15), ci fiecare suflet a mers în unul dintre cele două locuri absolut distincte, precizate de către Domnul Isus Hristos.
Sfânta Scriptură ne învaţă că orice om care a trăit vreodată, trăieşte în prezent sau va trăi vreodată pe Pământ, aparţine fie lui Dumnezeu, fie diavolului (1 Ioan 3.10; FA 26.18).
Oamenii lui Dumnezeu vor fi după moarte cu Dumnezeu (Fii. 1.21-23; 2 Cor. 5.8), iar cei care aparţin diavolului (1 Ioan 3.8), vor fi aruncaţi, după judecata de apoi, în chinurile veşnice ale iadului (Apoc. 20.15), unde va fi aruncat şi diavolul (Apoc. 20.10).
Aşa cum va rezulta din cele ce urmează, acei oameni care se încred în Dumnezeu şi ca urmare a acestui fapt, aplică efectiv în vieţile lor toate poruncile date de către Dumnezeu, care sunt necesare de îndeplinit pentru a deveni creştini, se mai numesc şi fii ai !ui Dumnezeu (Ioan 1.12-13; 8.47; Rom. 8.14-16; Gal. 3.26; 4.6; Ef. 1.5; Fii. 2.15; 1 Ioan 3.1-2).
Pentru a accentua faptul că acei oameni care cred în Dumnezeu, vor trăi veşnic (Ioan 3.36; 5.24; 8.51; 1 Ioan 5.11-13), şi sunt vii chiar dacă pământeşte vor fi murit, Domnul Isus Hristos a spus: "Eu sunt învierea şi viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte, şi crede în Mine, nu va muri niciodată" (Ioan 11.25-26).
Oamenii necreştini ascultă de diavol, şi din această cauză au ajuns chiar robi ai diavolului, întrucât se află sub puterea acestuia (F.A. 26.18; 10.38; 8.7; 5.16; 1 Ioan 5.19). Oamenii care ascultă de diavol, sunt numiţi de către Sfânta Scriptură, chiar fii ai diavolului (Ioan 8.44; Matei 13.38; F.A. 13.10; 1 Ioan 3.10).
Oamenii care aparţin diavolului, sunt morţi din punct de vedere spiritual (Matei 8.22; Luca 9.60; Apoc. 3.1; Ef. 2.1-6; 1 Tim. 5.6), adică despărţiţi de Dumnezeu, chiar dacă, din punct de vedere fizic trăiesc.
Diavolul, numit şi Satana (Apoc. 20.2), este una dintre creaturile lui Dumnezeu (Ezec. 28.13-15), care a decăzut din cauza mândriei sale (Is. 14.12-14; Luca 10.18). Satana face în permanenţă numai rău, fiind cel mai mare duşman al oricărui creştin (Matei 13.39; 1 Tes. 2.18).'
Sfânta Scriptură ne spune că a treia parte dintre îngerii creaţi de către Dumnezeu, au fost ispitiţi de către Satana, pentru a îl urma pe el şi a face numai rău (Apoc. 12.3-4). Ca urmare a faptului că aceşti îngeri nu şi-au păstrat vrednicia şi au păcătuit (iuda 6; 2 Petru 2.4; Gal. 1.8), au pierdut toate drepturile pe care le aveau in cer (Matei 25.41; loan 12.31; 16.11; 1 Cor. 6.3).
Satana îl pândeşte pe fiecare om (1 Petru 5.8), întinzându-i curse (1 Tim. 3.7; 6.9; 2 Tim. 2.26) şi ademenindu-l prin cele mai meşteşugite metode pentru a-l face să păcătuiască (1 Ioan 3.8). Satana procedează astfel, deoarece el are drept obiectiv principal, ca să conducă un număr cât mai mare de oameni în iad, unde sunt chinuri veşnice (Matei 13.38-42), pentru a avea acolo o companie cât mai numeroasă (Apoc. 20.10). în situaţia când un om cade în cursa Satanei, şi neputând învinge ispita, păcătuieşte, Satana îi pârăşte imediat lui Dumnezeu, că a păcătuit (Zah. 3.1; Apoc. 12.10).
Sfânta Scriptură ne învaţă că diavolul, numit şi stăpânitorul lumii acesteia (Ioan 12.31; 14.30; 16.11) şi domnul puterii văzduhului (Ef. 2.2), are mare putere pe Pământ, având chiar şi puterea morţii (Evrei 2.14), putând face multe semne şi minuni (2 Tes. 2.8-10; Apoc. 13.11-15; 16.13-14).
Diavolul este extrem de priceput în a înşela pe toţi oamenii (Apoc. 12.9; 20.3,8). El atacă cu predilecţie pe creştini (Matei 24.24; Marcu 13.22; 1 Petru 5.8-9), făcând tot ce-i stă în putinţă să producă oamenilor lui Dumnezeu numai necazuri şi nenorociri (Iov 1.9-19; 2.4-8; Luca 8.12; 22.31; F.A. 5.3-5; Ef. 6.11-12; Apoc. 2.10).
Cu toate că Satana este reprezentantul forţelor întunericului, atunci când urmăreşte amăgirea (2 Cor. 11.3) acelor oameni care nu au o credinţă fermă, diavolul se poate preface chiar într-un înger de lumină (2 Cor. 11.14). Pentru a semăna confuzie în rândul oamenilor, uneori diavolul imită chiar şi lucrările lui Dumnezeu (Exod 7.8-12,17-22; 8.2-7).
Este interesant de amintit faptul că, diavolul nu a ezitat să-L ispitească chiar şi pe Dumnezeu-Fiul, în timpul cât Acesta a fost întrupat pe Pământ în persoana Domnului Isus Hristos (Matei 4.1-11), care a participat la crearea tuturor celor existente în Univers (loan 1.3; 1 Cor. 8.6), deci şi la crearea diavolului.
Diavolul, care este maestru în a semăna confuzie şi minciună (Gen. 3.1; 2 Cor. 11.3), deşi era absolut sigur că Domnul isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu (Marcu 1.34; 3.11; 5.2-9; Luca 4.41; 8.28), a îndrăznit să pună la îndoială acest adevăr, adresându-l-se Domnului Isus Hristos, astfel: "Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu..." (Matei 4.3).
Puterea diavolului este totuşi limitată (Iov 1.12; 2.6). Cu toate că diavolul, care este un duh rău, se poate întrupa în diverse vieţuitoare, cum ar fi de pildă şarpele (Gen. 3.1-4; Exod 7.8-12), totuşi diavolul nu poate crea vieţuitoare (Exod 8.16-19), întrucât Dumnezeu este singura sursă a vieţii.
Domnul isus Hristos i-a învins în mod definitiv pe diavol şi a nimicit toate lucrările sale (1 Ioan 3.8; Evrei 2.14-15). întrucât Domnul Isus Hristos are *toată* puterea în cer şi pe Pământ (Matei 11.27; 28.18; 1 Petru 3.22), are evident autoritate deplină şi asupra diavolului (Marcu 1.23-27,34; 3.11; 5.2-13; Luca 4.33-36,41), care nu

este decât una dintre creaţiile Sale (Col. 1.16).

Sfânta Scriptură ne învaţă că Domnul Isus Hristos a dat autoritate asupra diavolului, chiar şi creştinilor (Marcu 16.17; Luca 9.1; 10.17-20; FA 16.16-18), care au puterea (Fii, 4.13} să se împotrivească diavolului, care astfel va fugi de la ei (Iacov 4.7). ,
In fina!, Domnul Isus Hristos împreună cu Biserica Sa (1 Cor. 6.3), îi vor judeca pe Satana şi pe îngerii care nu şi-au păstrat vrednicia (2 Petru 2.4; luda 6), care vor fi aruncaţi în iazul de foc (Apoc. 20.10).
Dumnezeu îl îndeamnă pe fiecare om ca să aleagă (losua 24.15), cui doreşte să slujească, fie lui Dumnezeu, fie forţelor răului, cărora le-au slujit unii dintre ascendenţii săi. în lumina acestui îndemn, se poate afirma prin extensie, că orice om ar putea, la un moment dat al vieţii sale, să ajungă la concluzia că trebuie să se smulgă de sub stăpânirea diavolului (1 loan 5.19), luând decizia de a sluji şi el Domnului Isus Hristos, Celui ce a creat Universul, Domnul vieţii (F.A. 3.15; Col. 3.3-4), pentru a dobândi astfel viaţa veşnică (loan 6.47).
Pentru a putea lua această importantă decizie, omul trebuie să înceapă prin a-şi pune întrebarea fundamentală: "Cum pot deveni creştin?".
Prezenta carte constituie un ghid de parcurgere sistematică a Bibliei, adică de citire a sa, exact în acea ordine, care permite aflarea modalităţii practice şi precise prin care un om poate deveni creştin.

Introducere

Unul dintre paradoxurile lumii contemporane, constă în faptul că mulţi oameni se consideră (1 Cor. 8.2) creştini (Gal. 6.3), dar de fapt ei nu cunosc sensul real al cuvântului "creştin".
Fiind absolut conştienţi de faptul că foarte mulţi oameni pretind că sunt creştini, dar în realitate ei nu au această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16; 2 Tes. 3.6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3,1-3,15-18), părinţii Bisericii creştine au afirmat următoarele:
- "Dacă cineva îşi ia numele de creştin, dar necinsteşte pe Hristos prin viaţa lui, nu-i foloseşte la nimic această numire." (Vasile cel Mare),
- "Numele de creştin, fără o viaţă creştinească este o făţărnicie." (Tihon),
- "Creştinismul este o imitare a naturii divine." (Grigore de Nissa),
- "Domnul doreşte ca tot creştinul să fie dascăl al lumii, aluat, sare şi lumină -aşa cum este El." (loan Gură de Aur),
- "Creştinii sunt dintr-o altă lume: fii ai Cerescului Adam, un neam nou; copii ai Duhului Sfânt; fraţi luminaţi ai lui Hristos, asemenea Tatălui." (Macarie cel Mare).

Este absolut remarcabil faptul că şi înaintaşii noştri români au afirmat încă din veacul al XVIII-lea, că nu este prea uşor să devii creştin, de vreme ce creştinii sunt aşa de rar întâlniţi (Matei 7.13-14,21-23; Luca 18.8; Ps. 12.1; 14.2-3; Prov. 20.6; Is. 64.7; Ezec. 22.30;' Mica 7.2-6). Astfel Ilie Miniat, fost episcop ortodox, care a fost supranumit "Hrisostom al veacului al XVIII-lea" şi a fost contemporan cu Antim Ivireanul, în volumul intitulat "Didahii la Postul Mare", apărut la Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române scria: "Vin dintr-o biserică plină de creştini şi caut un creştin ...". Desigur, autorul se referă în această carte, la faptul că există posibilitatea, ca un om să aibă doar impresia (1 Cor. 8.2) că este creştin (Gal. 6.3), dar în realitate el să nu aibă această calitate.
în cartea menţionată mai sus, autorul ajunge la concluzia că este creştin, numai acel om care are "fapte de creştin", adică trăieşte efectiv o viaţă creştină.
Aşa cum va reieşi din cele ce urmează, unul dintre cele mai importante lucruri din viaţa oricărui om, constă în căpătarea răspunsului exact la întrebarea "sunt sau nu sunt creştin?". Această întrebare face parte dintr-o problemă fundamentală în care este implicat, cu sau fără voia sa, fiecare om, o problemă de viaţă şi de moarte. Desigur că această problemă nu este legată de viaţa pământească a omului, care durează de cele mai multe ori doar câteva zeci de ani (Ps. 90.10), ci se referă fie la viaţa veşnică (Matei 19.16; loan 3.16,36; 5.24), fie la alternativa acesteia, pedeapsa veşnică, care este numită şi moartea a doua (Dan. 12.2; Matei 25.46; Apoc. 2.11; 20.6; 21.8), a căror durată este o perioadă de timp nedeterminată.
Orice om trebuie să fie absolut sigur, că ştie cu certitudine care este răspunsul corect la întrebarea "sunt sau nu sunt creştin?", întrucât odată cu aflarea acestui răspuns, va şti cu precizie şi locul unde îşi va petrece veşnicia.
întrucât actualmente, există o mare diversitate de păreri, cu privire la conceptul de "creştin", să vedem mai întâi care sunt câteva dintre acestea şi de ce ele nu corespund realităţii:
- Există oameni care cred că au fost "creştinaţi" prin cufundare în apă, la

vârste atât de mici, încât nu îşi puteau da bine seama ce s-a petrecut cu ei.
în urma cuvântării de apărare, rostită de către apostolul Pavel în faţa împăratului Agripa, acesta i-a adresat lui Pavel următoarele cuvinte: "Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creştin!" (F.A. 26.28). Iată deci, că Sfânta Scriptură ne învaţă că un om "se face" creştin, adică "devine" creştin pe parcursul vieţii sale. Mai mult decât atât, omul trebuie înduplecat, eventual convins de către cineva (uneori chiar de către Dumnezeu), să devină creştin.
înainte de înălţarea Sa la cer, Domnul Isus Hristos a spus următoarele cuvinte: "Cine va crede şi se va boteza, va fi mântuit..." (Marcu 16.16). Practica ne dovedeşte că totuşi există oameni botezaţi în apă, dar care nu au devenit niciodată creştini. Cum este oare cu putinţă acest lucru? Acest lucru se întâmplă tocmai datorită faptului, că botezul în apă nu a fost precedat de credinţa celui botezat.
Din cele de mai sus, rezultă că un om nu poate deveni creştin, printr-un botez primit la o vârstă când nu

poate judeca şi înţelege ce se întâmplă cu el, şi deci implicit nu poate fi nici convins de către cineva, să creadă în Evanghelia Domnului Isus Hristos (Rom. 10.14-17).
întrucât decizia pe care cineva trebuie să o ia pentru a deveni creştin, este personală şi de o importanţă majoră pentru toată viaţa sa ulterioară, un om trebuie să ia această decizie numai atunci când are o vârstă, la care poate să-şi dea seama singur şi în deplină cunoştinţă de cauză, dacă doreşte într-adevăr să devină creştin. Mergând mai departe, putem deduce că un om nu poate ajunge la concluzia că are credinţa cerută la botezul în apă, decât dacă este suficient de matur psihic.
- Există oameni care cred că lipsa credinţei absolut necesare la botez, poate fi suplinită fie prin faptul că părinţii lor sunt creştini, fie prin faptul că au primit o educaţie creştină.
Sfânta Scriptură ne învaţă însă că: "fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuşi lui Dumnezeu" (Rom. 14.12). Din acest verset, rezultă că un om nu poate deveni creştin, numai datorită faptului că a fost crescut şi educat într-o familie creştină, sau în spirit creştin, deoarece va veni cu siguranţă un moment, când fiecare om va trebui să răspundă singur, în mod individual, asupra modului cum şi-a guvernat viaţa.
- Există oameni care cred că dacă aparţin de o biserică declarată creştină, sunt creştini.
Practica ne arată că nu există nici o siguranţă, că într-o biserică declarată creştină, se găsesc la un moment dat numai creştini. Acest lucru se întâmplă datorită faptului că în general, într-o biserică poate merge orice om, fără nici o restricţie. Unii oameni merg la biserică numai din obişnuinţă, alţii din plictiseală sau datorită faptului că nu au altceva mai bun de făcut. Alţi oameni frecventează o biserică, doar pentru motivul că sunt îndemnaţi la aceasta de către familie, prieteni sau cunoştinţe, iar alţii, pur şi simplu pentru a se întâlni acolo cu alţi oameni şi a mai schimba diverse informaţii cu aceştia.
Sfânta Scriptură ne arată că orice om care frecventează o biserică, dar nu împlineşte efectiv în viaţa sa poruncile lui Dumnezeu, se hrăneşte cu "nădejdi înşelătoare" (Ier. 7.8-11). Astfel, mulţi dintre oamenii care frecventează diverse biserici declarate creştine, au impresia că, dacă nu aparţin de nici o altă religie (musulmană, budistă, etc), sunt cu siguranţă creştini. După ce vor termina de citit

această carte, din care vor afla care sunt învăţăturile date de către Dumnezeu, pe care trebuie să le îndeplinească efectiv oricine doreşte să devină creştin, unii dintre aceşti oameni vor constata cu surprindere, că în realitate ei nu sunt nici creştini.
Chiar şi pe timpul când Domnul Isus Hristos trăia pe Pământ, existau în biserică, numită ia evrei sinagogă, şi oameni care nu aveau nimic în comun cu credinţa în Dumnezeu. în acest context, în loc să fie o casă de rugăciune, conform destinaţiei ei normale, biserica ajunsese, aşa cum a spus vădit indignat Domnul Isus HristoSj "o peşteră de tâlhari" (Matei 21.12-13).
In această carte se va accentua deosebirea dintre biserică, privită ca un lăcaş de închinăciune şi Biserica lui Dumnezeu, care în accepţiune biblică, reprezintă totalitatea creştinilor.
Pentru păstrarea legăturii frăţeşti (F.A. 2.42), creştinii merg desigur la biserică, dar numai mersul la biserică, nu va face pe nimeni să devină creştin.
- Există oameni care cred că pot deveni creştini prin respectarea unor doctrine sau dogme (Matei 15.9; Col. 2.22-23), sau prin practicarea unor datini "strămoşeşti" (Gal. 1.14; Col. 2.8; Is. 29.13), obiceiuri şi ritualuri care ţin de tradiţie (Marcu 7.13), care sunt de fapt doar nişte "porunci date de oameni, care se întorc de la adevăr" **(Tît** 1.14).
Cu toate că practici de tipul celor menţionate mai sus, se folosesc uzual în unele biserici declarate creştine, trebuie menţionat că prin participarea la astfel de practici, nici un om nu poate deveni creştin. Mai mult decât atât, trebuie ştiut că Domnul Isus Hristos chiar condamnă acele datini şi tradiţii care intră în contradicţie cu Cuvântul lui Dumnezeu conţinut în Biblie (Matei 15.3,7-9; Marcu 7.8-13; Col. 2.8; is. 29.13).
- Alţi oameni cred că pot deveni creştini, datorită faptului că au anumite cunoştinţe din Biblie referitoare la Dumnezeu.
Există mulţi atei care cunosc foarte bine Biblia. Probabil că ateii studiază atent Biblia, doar pentru a încerca să o combată. De exemplu, Karl Marx a comentat destul de corect, o porţiune din Evanghelia după loan, dar Karl Marx nu a pretins niciodată că este creştin. De asemenea, renumitul Gandhi, cu toate că a adorat pe Domnul Isus Hristos, nu a devenit niciodată creştin şi nu a aprobat niciodată faptele creştinilor.
Există oameni care citesc zilnic Biblia, întrucât sunt conştienţi că prin ea le vorbeşte Dumnezeu. Este foarte bine să citim Biblia cât mai des posibil, întrucât ea ne poate da înţelepciunea care duce la mântuire (2 Tim. 3.15). Fără îndoială, creştinii iubesc foarte mult Biblia, citesc din ea mereu, dar nu trebuie uitat că simpla ei lectură (Ps. 50.16-22), nu va face pe nimeni să devină creştin.
- Există oameni care cred că aceia care au studii teologice creştine, sau care îşi câştigă existenţa străduindu-se să slujească pe Dumnezeu şi să conducă oamenii pe calea credinţei creştine, sunt cu siguranţă creştini.
Practica ne-a dovedit deja, că au existat şi încă mai există şi în zilele noastre, teologi renumiţi, profesori de religie creştină, înalţi slujbaşi bisericeşti, conducători de biserici declarate creştine, oameni cu o vastă cultură religioasă, care vorbeau foarte frumos despre Dumnezeu, care cunoşteau perfect viaţa Domnului Isus Hristos şi care credeau absolut tot ce spune Biblia despre El, dar care nu aveau cum să fie creştini, deoarece ei nu au împlinit efectiv în vieţile lor, poruncile Domnului Isus

Hristos (Tit 1.16; Iacov 1.22-25), nefăcând astfel voia lui Dumnezeu (Matei 7.21).

Mijloacele de informare în masă ne surprind în mod neplăcut, cu relatări despre existenţa unor slujbaşi ai bisericii, care s-au dovedit a fi ucigaşi, bătăuşi, pedofili, homosexuali, curvari, preacurvari, care înjură, sau care pur şi simplu neagă existenţa lui Dumnezeu. Desigur că acei slujbaşi ai bisericii care comit astfel de fapte, practică respectiva meserie, exclusiv numai pentru a-şi câştiga existenţa într-un mod mai uşor (1 Sam. 2.36; 1 Tim. 6.5; Tit 1.11; 2 Petru 2.1-3).
Parafrazând Biblia (Matei 23.3-4; Luca 11.46; Rom. 2.21-24), în popor există o zicală care spune: "să nu faci ce face popa, ci să faci ce spune popa". Desigur că înţelepciunea populară românească a născocit această remarcabilă zicală, examinând realitatea, care arată că există slujitori ai bisericii, care una zic şi alta fac. Din consideraţiile următoare, parafrazând zicala amintită mai sus, va rezulta că dacă "popa nu face, ceea ce spune că ar trebui să facă un om, pentru a deveni creştin", atunci cu siguranţă, popa nu a devenit încă creştin!
în versetul F.A. 6.7, citim astfel: "Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulţea mult în Ierusalim, şi o mare mulţime de preoţi veneau la credinţă". Desigur acest verset se referă la preoţii evrei care ţineau legea mozaică. Analizând în profunzime acest verset, putem deduce că în toate timpurile pot exista slujitori ai bisericii, care, dându-şi seama că nu se găsesc pe calea care duce la Dumnezeu (1 Tim. 1.6-7; 2 Tim. 3.7), vin şi ei la un moment dat, la singura credinţă adevărată (Ef. 4.5). Aşa cum va rezulta din capitolele următoare, această singură credinţă adevărată, este cea creştină.
Dat fiind faptul că Sfânta Scriptură ne îndeamnă în Iacov 1.22 astfel: "fiţi împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înşelându-vă singuri", conform zicalei amintite mai sus, putem deduce că există oameni, care au doar impresia (1 Cor. 8.2) că îl slujesc pe Dumnezeu, dar care se înşeală singuri (Ga!. 6.3), întrucât în realitate ei nu trăiesc efectiv o viaţă creştină (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16; 2 Tes. 3.6,14; Tit 1.16; Apoc. 3.15-18) şi deci în acest fel, aceştia îl slujesc de fapt pe diavol.
Domnul Isus Hristos deplânge amarnic pe acei slujbaşi ai bisericii, care au menirea de a învăţa pe alţii şi cu toate acestea, ei înşişi nu împlinesc efectiv în vieţile lor Cuvântul iui Dumnezeu (Matei 23.13-16,23-35; Luca 11.39-52). Referindu-se'la aceştia, Domnul Isus Hristos spune: "Sunt nişte călăuze oarbe; şi când un orb călăuzeşte pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă" (Matei 15.14), vezi şi Luca 6.39.
Apostolul Petru ne previne în 2 Petru 2.1-3, că vor apărea învăţători mincinoşi, pe care nu trebuie să-i urmăm (Rom. 16.17-18). Aceştia vor putea fi'recunoscuţi cu uşurinţă, după faptele lor reprobabile (Matei 7.16-20; 12.33; Luca 6.43-45; 2 Petru'2.1-22).
Din cele de mai sus, rezultă că doar prin propovăduîrea Cuvântului lui Dumnezeu (Ps. 50.16-22), nici un om nu va putea deveni creştin.
- Alţi oameni cred că dacă spun cu regularitate diverse rugăciuni creştine, recitându-le de cefe mai multe ori inexpresiv, ca pe poezii, vor deveni în cele din urmă creştini.
Creştinii se roagă neîncetat (Luca 18.1; 1 Tes. 5.17), dar simplul fapt al rugăciunii nu transformă pe nimeni automat într-un creştin.
Rugăciunea are cel mai mare roi în viaţa oricărui creştin şi totodată ea ocupă

cea mai mare parte a timpului său. Totuşi pentru Dumnezeu este foarte important modul cum este făcută rugăciunea. Creştinul trebuie să vină înaintea lui Dumnezeu la rugăciune, într-o atitudine de totală smerenie şi umilinţă (Luca 14.11; 18.10-14; Iacov 4.6; 1 Petru 5.6), fiind întotdeauna conştient că relaţia sa cu Dumnezeu, este asemănătoare cu aceea care există între olar şi lutul prelucrat şi modelat de către acesta (Is. 45.9; 64.8; Rom. 9.20-21).
Foarte mulţi oameni se roagă la Dumnezeu. De exemplu hinduşii se roagă foarte des, musulmanii se roagă de câte cinci ori pe zi. Biblia însă ne îndeamnă să ne rugăm la Dumnezeu-Tatăl (Matei 6.9; loan 4.23), în Numele Domnului Isus Hristos (loan 14.13-14; 15.16; 16.23-24; Rom. 1.8; 7.25; 2 Cor. 5,20; Ef. 5.20; Col. 3.17), şi rugăciunile să fie făcute prin Duhul Sfânt (luda 20).
- Există oameni care au impresia (1 Cor. 8.2) că sunt creştini (Gal. 6.3), datorită faptului că au o comportare bună.
Desigur dorinţa continuă a oricărui creştin, este să trăiască o viaţă cât mai curată, morală, să facă numai bine. Dar şi mahomedanii se silesc în permanenţă să respecte principiile Coranului, care îi îndeamnă să nu mintă, să nu înşele, să nu fure, să nu curvească, să nu preacurvească, să facă numai bine, şi cu toate acestea, ei nu sunt creştini şi nu îi iubesc deloc pe creştini. Există şi atei care trăiesc o viaţă curată, decentă. în orice caz, nu există nici un om care să facă numai binele (Rom. 7.18-25).
Acei oameni, care, comparându-se cu alţii mai răi decât ei, constată că nu fac nici unele din faptele rele ale acestora, trebuie să ştie că standardul de bunătate cerut de către Dumnezeu este foarte înalt şi că ei trebuie să se compare în această privinţă numai cu Domnul Isus Hristos (loan 13.15; 1 Petru 2.21; 1 loan 2.6), care, ca om, a fost singurul care a trăit cu adevărat o viaţă absolut perfectă (2 Cor. 5.21; 1 Petru 2.22-23; 1 loan 3.5).
Din consideraţiile următoare, va reieşi faptul că un om nu poate deveni creştin, numai prin trăirea unei vieţi corecte şi prin străduinţa sa de a face numai fapte bune.
• Cei mai mulţi dintre oameni, au impresia (1 Cor. 8.2) că datorită credinţei în existenţa lui Dumnezeu, şi datorită credinţei în tot ce spune Biblia despre Domnul isus Hristos, sunt cu siguranţă creştini (Gal. 6.3). Trebuie amintit că şi dracii cred că există Dumnezeu (Iacov 2.19). Mai mult decât atât, ei au chiar

deplina siguranţă a existenţei lui Dumnezeu (Iov 1.6-7; 2.1-2). Există şi "fii ai dracului" (F.A. 13.10; Matei 13.38), care împărtăşesc, cu privire la existenţa lui Dumnezeu, credinţa tatălui lor, diavolul (Ioan 8.44) şi cu toate acestea, este evident că ei nu sunt creştini.
în urma unui sondaj de opinie făcut în Anglia, a reieşit că un procent foarte mare din populaţia acestei ţări, crede că există Dumnezeu. Totuşi, mulţi dintre cei care au fost întrebaţi, dacă ştiu cine este de fapt Dumnezeu, Cel în care cred ei, nu au putut da nici un răspuns. Aproximativ aceeaşi este situaţia în toate ţările, unde potrivit datelor de la recensământuri, populaţia este declarată preponderent creştină.
Colonelul James Irwin, cunoscut pentru misiunea sa cu nava cosmica Apollo 15 pe Lună, a fost întrebat de către un conducător religios musulman: "Dacă dumneavoastră vorbiţi atât de mult despre Dumnezeu, cum de nu sunteţi musulman?". Deci iată'că musulmanii cred în Dumnezeu şi cu toate acestea nu sunt creştini.
31
Sunt foarte mulţi oameni care cred că trebuie respectate regulile de igienă, dar cu toate acestea ei nu le respectă. De asemenea sunt mulţi oameni care cred că fumul rezultat prin arderea tutunului este cancerigen şi radioactiv şi cu toate acestea fumează. Tot astfel, există foarte mulţi oameni care susţin că ei cred în Dumnezeu, dar datorită faptului că aceştia nu împlinesc efectiv poruncile lui Dumnezeu (Matei 7.21; Iacov 1.22-25), rezultă că în realitate ei nu îl cred pe Dumnezeu, astfel spus nu se încred în El.
Există unii oameni, care înşelaţi de viclenia diavolului, nu sunt conştienţi de faptul că nu se încred în Dumnezeu. Aceşti oameni au falsa impresie că sunt creştini, impresie alimentată în permanenţă cu mare dibăcie de duşmanul nostru comun, diavolul. Pentru aceşti oameni, prezenta carte constituie un adevărat semnal de alarmă.
Sfânta Scriptură ne învaţă că orice om care crede în Domnul isus Hristos şi în jertfa Sa de mântuire, trebuie să fie însoţit de anumite semne, care certifică în mod clar credinţa sa (Marcu 16.17-18). Avem deci la dispoziţie nişte criterii clare, prin care ne putem testa singuri, dacă avem într-adevăr credinţă.
Credinţa creştinilor este însoţită de fapte bune (Iacov 2.14), deci este o credinţă vie, activă, demonstrabilă. Pentru a ilustra care este deosebirea dintre credinţa activă a creştinului, care îl duce pe acesta în rai şi credinţa moartă (iacov 2.26) a celor mai mulţi oameni, vom relata următoarea întâmplare: Un om dorea să ajungă într-o anumită localitate. El a mers la gară, a cumpărat un bilet de tren pentru respectiva localitate şi s-a urcat în tren. S-a aşezat pe locul său şi aşteptând plecarea trenului, a scos o revistă din care a început să citească. La un moment dat a apărut conductorul, care i-a spus pasagerului respectiv că, din greşeală, s-a urcat într-un tren care merge într-o direcţie cu totul diferită de aceea în care doreşte el să meargă. La auzul acestei veşti, călătorul i-a spus conductorului că îl crede, dar a continuat să citească liniştit revista şi nu s-a grăbit să coboare din trenul în care s-a urcat în mod greşit, pentru a urca în trenul care mergea la destinaţia unde el dorea să ajungă. La un moment dat trenul a plecat şi desigur că omul respectiv, a ajuns la o destinaţie complet diferită de cea dorită.
Exact ca în întâmplarea de mai sus, omul care se păcăleşte pe sine însuşi, că ar avea credinţă, dar în realitate nu are o credinţă vie, activă şi detectabilă, însoţită deci de fapte bune care să o ateste, nu va ajunge nicidecum în rai, aşa cum ar dori, ci va ajunge în iad, potrivit cu falsa sa credinţă, mai corect spus cu lipsa sa de credinţă.
- Chiar şi cunoaşterea tuturor învăţăturilor, pe care trebuie să le urmeze un om pentru a putea deveni creştin, fără eforturile neîncetate ale acestuia de a le aplica efectiv în viaţa sa (Matei 7.21; Iacov 1.22-25), nu îi dau dreptul nimănui să pretindă că este creştin (Ps. 50.16-22).
Poezia următoare, intitulată "Eşti creştin?", invită cititorul la reflexie profundă:
Ades vorbirea ţi-e aleasă, (Ps. 50.16-17) Având temei biblic, divin. (2 Tim. 3.15-17) Dar când invidia te-apasă, (Gal. 5.26) Sau când bârfeşti, tu eşti creştin ? (Rom. 1.30)
Deşi tu crezi c-ai bunătate, (Luca 18,9-14) Faci rău şi-apoi rămâi senin. (Rom. 12.21) Dar când comiţi o nedreptate (1 Cor. 6.9) Sau când urăşti, tu eşti creştin ? (1 Ioan 3.15)
Când oamenii sunt în nevoie (Ps. 82.4)
Iar tu-i tratezi în mod meschin (Prov. 3.27)
Şi nu faci a Domnului voie (Matei 7.21; 1 Ioan 2.17)
Fiind viclean, tu eşti creştin ? (1 Petru 2.1)
Când un sărman ce-ţi iese-n cale (Ps. 9.18) îşi plânge-amar viaţa de chin (Rom. 12.15) Şi-i nemâncat şi plin de jale, (Matei 25.41-45) De-l ocoleşti, tu eşti creştin ? (Iacov 2.15-16)
Când cineva la uşă-ţi bate, (Matei 7.7-8) Un om străin sau un vecin, (3 Ioan 5) Şi-ţi cere niscaiva bucate, (Is. 58.10-11) Iar tu nu-i dai, tu eşti creştin ? (Matei 5.42)
Când cineva un rău îţi face (Luca 6.28) Şi ripostezi plin de venin, (Rom. 12.17,21) Poţi spune-atunci că tu ai pace ? (Evrei 12.14) Şi tot mai crezi că eşti creştin? (Matei 7.21-23)
Când la petreceri prelungite (2 Petru 2.13) Te-mbuibi şi te îmbeţi de vin (Luca 21.34) Şi spui vorbe nepotrivite, (Matei 12.36) Şi te tot lauzi, eşti creştin ? (Rom. 1.30)
Când cu acei ce-ţi sunt aproape (Gal. 5.14)
Te porţi ades ca un străin, (Prov. 14.21)
Eşti jovial doar la agape (Iuda 12)
Când te prefaci. Tu eşti creştin ? (Rom. 12.9; 1 Petru 2.1)
Când rareori eşti pe acasă (2 Tes. 3.11; 1 Tim. 5.13) Şi neglijezi ai tău cămin, (1 Tim. 5.8) Când faţa ţi-e morocănoasă, (Prov. 18.1) Sau eşti ţâfnos, tu eşti creştin ? (Ef. 4.31)

Când tu câştigi destui de bine (Ps. 119.36) Şi-acasă duci numai puţin, (Is. 55.2) Dar cheltuieşti mult pentru tine, (Luca 15.13) Căci tu eşti lacom. Eşti creştin ? (1 Cor. 6.10)
Când greul te apasă-n viaţă (2 Cor. 5.4) Şi conversezi cu-n om blajin, (1 Petru 4.11) De ai o voce certăreaţă (Fii. 2.3) Şî-un ton obraznic, eşti creştin ? (2 Tim. 3.4)
Când cineva nu te iubeşte (Luca 6.32) Iar tu-l priveşti cu ochi hain (Matei 6.23) Şi mintea ta rele urzeşte, (Zah. 8.17) Şi ironii, tu eşti creştin ? (Ef. 4.29)
La horoscoape dai crezare, (Is. 47.13)
Crezi în noroc şi în destin (Is. 65.11)
Şi-n energii înşelătoare (1 Tim. 4.1; Ef. 2.2; Ezec. 13.6)
Şi în tradiţii. Eşti creştin ? (Matei 15.3,7-9; Marcu 7.8-13; Col. 2.8)
Când nu îţi pasă de păcate (Ps. 4.4; 1 loan 3.8) Şi traiul îţi e libertin, (Rom. 8.5-8; 1 Cor. 9.27) Priveşti imagini deochiate, (Ps. 101.3; 119.37; Ezec. 20.7) Şi tot râvneşti, tu eşti creştin ? (F.A. 20.33)
Când timpu-ţi pierzi fără să-ţi pese, (Ef. 5.16; Col. 4.5) Ai tot ce vrei şi tot ce-i fin (Luca 12.19-21) Şi stăpâneşti lucruri alese, (Luca 16.19) Lux inutil, tu eşti creştin ? (1 Tim. 6.9-10)
Când totui îţi e favorabil (iacov 5.1-3) Şi n-ai în cale nici un spin (2 Cor. 12.7) Şi eşti total inabordabil, (Matei 5.41-42) Căci eşti trufaş, tu eşti creştin ? (2 Tim. 3.2)
Când nu te socoteşti în viaţă, (iacov 4.13-14) Ca un străin şi pelerin, (1 Petru 2.11) Ignori a Domnului povaţă; (Ps, 18.32) Şi tot mai crezi că eşti creştin ? (Matei 7.21-23)
De vrei să fii ca cei din lume (Iacov 4.4) Şi să-L slujeşti pe Cel Divin, (Matei 6.24) Darfăr' să-ţi pierzi al tău renume, (Marcu 8.38) Eşti ipocrit. Tu eşti creştin ? (1 Petru 2.1)
De nu eşti conştient întruna (Matei 6.25-31) Căci Domnu-ţi dă al tău tain, (Matei 6.32-33) Ce-ades e mic, da-i totdeauna, (1 Tim. 6.8) Şi tot cârteşti. Tu eşti creştin ? (luda 16; Fii. 2.14)
Iar de nu-l mulţumeşti aparte, (1 Tim. 1.12) Că prin jertfire şi-a! Său chin, (Evrei 10.12) Domnul Isus te-a smuls din moarte, (loan 5.24) Tu tot mai crezi că eşti creştin ? (Matei 7.13-14)
Ca Anania şi Safira (F.A. 5.1-10)
Eşti transparent foarte puţin (Rom, 2.16; 1 Cor. 4.5; 2 Cor. 4.2)
Răspunzi difuz, ca-n Tiatira (Apoc. 2.18,20,24)
Doar "Ştie Domnul!". Eşti creştin ? (1 Petru 2.1)
Când Dumnezeu îţi garantează (loan 3.16) Că eşti biruitor deplin, (1 Cor. 15.57) Dar sufletul ţi-e plin de groază (Ps. 91.5) In toiul luptei. Eşti creştin ? (Evrei 10.32)
Când seara eşti la rugăciune (Ef. 6.18) Şi somnul te cuprinde lin, (Rom. 13.11) Căci tu eşti plin de moliciune (1 Tes. 5.6) Şi n-ai putere, eşti creştin ? (Fii. 4.13)
Tu crezi că Domnul vine iară (loan 14.18,28) S-aducă-n dar al Său alin; (loan 14.3) Dar porţi a grijilor povară (Matei 6.25) Şi nu veghezi. Tu eşti creştin ? (Matei 24.42)
Când Domnul tău S-a dat pe Sine (Ef. 5.2) Şi te iubeşte-n mod deplin, (loan 13.1) De nu-l slujeşti cum se cuvine, (loan 12.26) Tu tot mai crezi că eşti creştin ? (Luca 18.8)
Iar de constaţi că deocamdată, (Rom. 7.18) Nu poţi opri al tău declin (Evrei 10.26-27) în încercarea-ţi disperată, (Evrei 12.4) Să ştii, că nici n-ai fost creştin ! (Matei 7.23)
Cu toate că prezenta carte conţine definiţii şi explicaţii precise, care clarifică complet înţelesul conceptului de "creştin", ea nu ar trebui considerată ca fiind un tratat teologic. Ea a fost concepută cu intenţia de a putea fi citită cu uşurinţă de către oricine, pornind de la omul care nu a urmat niciodată vreo formă organizată de

învăţământ, dar care ştie totuşi să citească şi până ia cel mai mare cărturar.
Fiind un ghid practic de învăţătură creştină, cartea prezintă pe scurt, care sunt principalele învăţături date de către Dumnezeu, pe care un om trebuie în primul rând să le cunoască şi în al doilea rând să le aplice efectiv în viaţa sa, pentru a putea deveni creştin.
în ier. 17.5, Dumnezeu ne vorbeşte astfel: "Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijineşte pe un muritor şi îşi abate inima de la Domnul!".
Având în vedere avertismentul ferm dat de către Dumnezeu, amintit în versetul citat mai sus, această carte nu conţine păreri ale autorului (1 Tirn. 4.16) sau ale altor oameni (1 Cor. 5.11; Gal. 4.3; Col. 2.8,20), privitoare la conceptul de "creştin".
Pentru definirea şi clarificarea înţelesului deplin a! acestui concept, am apelat *numai* la o singură sursă, aceasta fiind Biblia.
Fiecare afirmaţie fundamentală folosită pentru definirea şi explicarea conceptului de creştin', aflată în prezenta carte, este *întotdeauna* însoţită de acele versete din Biblie, care o confirmă pe deplin (1 Petru 4.11).
Aşa cum am mai amintit, în ziua de astăzi se emit din ce în ce mai multe păreri în legătură cu conceptul de "creştin", păreri care nu îşi regăsesc confirmarea în Cuvântul lui Dumnezeu, conţinut în Biblie. Dat fiind acest fapt îngrijorător, îi invit cu cea mai mare dragoste pe toţi cititorii acestei cărţi, să se încreadă (Is. 2.22; Mica 7.5) în afirmaţiile cuprinse în ea, *numai* după ce au verificat dacă acestea sunt într-adevăr confirmate, de către versetele din Biblie care le însoţesc (Ps. 119.15,99,148; F.A. 17.11). în acest mod, orice om se va putea asigura că toate afirmaţiile conţinute în această carte, au într-adevăr autoritatea dată de către Cuvântul lui Dumnezeu, care este demn de crezare (Ps. 119.140,144,172; Matei 24.35; 1 Petru 1.24-25), fiind cu siguranţă adevărat (Ps. 33.4; 119.151,160). în afara acestui

motiv, este deosebit de indicat ca cititorul să parcurgă fiecare dintre versetele biblice menţionate în carte, întrucât altfel multe dintre afirmaţiile respective, nu vor putea fi înţelese pe deplin. Numai versetele biblice menţionate ca referinţe, sunt acelea care dau sens şi putere (Iov 12.13; Is. 45.24; Luca 1.37) afirmaţiilor din această carte. Cei care vor avea răbdarea să ie citească, vor putea să descopere cât de minunat (Ps. 119.129) este Cuvântul lui Dumnezeu conţinut în Sfânta Scriptură şi totodată se vor îmbogăţi enorm pe plan spiritual (Ps. 119.77,93,111,117,162,174).
Eu mă rog ca bunul Dumnezeu, să dea putere tuturor cititorilor acestei cărţi, ca să nu ezite să citească toate versetele biblice date ca referire, citind prezenta carte cu Biblia alături (Ps. 119.24; F.A. 17.11).
în 2 Tirn. 3.16-17 scrie: "Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună". Deci toată Biblia poate fi socotită un mesaj sigur, de la Dumnezeu, către oameni.
Apostolul Pavei scrie în Gal. 1.11-12, astfel: "Vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obârşie omenească; pentru că, n-am primit-o, nici n-am învăţat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos", iar în 1 Tes. 2.13, scrie: "... atunci când aţi primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-aţi primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, aşa cum şi este în adevăr, ca pe Cuvântul lui

Dumnezeu, care lucrează şi în voi care credeţi".
Apostolul Petru ne spune în 2 Petru 1.20-21 că: "nici o proorocie din Scriptură nu se tâlcuieşte singură. Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de Duhui Sfânt".
Din consideraţiile de mai sus, rezultă că Biblia este singura carte existentă actualmente pe Pământ, care nu a fost concepută prin voia sau înţelepciunea oamenilor, ci a fost insuflată direct de către Dumnezeu, prin Duhul Sfânt.
Biblia este o carte absolut credibilă, datorită faptului că autorul real al Bibliei este însuşi Dumnezeu. Datorită acestui fapt, Biblia este singura carte demnă de luat în consideraţie (Ps. 119.140), care ne poate da lumină deplină asupra conceptului de "creştin".
în timp ce orice învăţătură de sorginte omenească, are o durată de aplicabilitate limitată, Cuvântul lui Dumnezeu conţinut în Sfânta Scriptură va rămâne adevărat veşnic (Ps. 119.144; Is. 40.8; 1 Petru 1.24-25), şi se va împlini cu o mare exactitate, chiar şi după ce "cerul şi pământul vor trece" (Matei 24.35).
Dat fiind faptul că prezenta carte are ca singură sursă de inspiraţie Biblia, vom aminti mai jos câteva date despre această carte minunată.
Cuvântul Biblia, este pluralul substantivului Biblion, care în limba greacă înseamnă carte. Conform acestei denumiri **din-** limba greacă, Biblia reprezintă o reuniune de cărţi. Biblia este compusă din şaizeci şi şase de cărţi, considerate ca fiind canonice. Aceste cărţi sunt grupate în două părţi: Vechiul Testament, care are treizeci şi nouă de cărţi şi Noul Testament, care are douăzeci şi şapte de cărţi.
Biblia se mai numeşte şi Carte a Cărţilor, deoarece această carte este fundamental diferită de orice altă carte existentă. în timp ce toate cărţile existente sunt concepute de către oameni, Biblia este concepută de către Dumnezeu şi insuflată oamenilor, care doar au redactat-o.
Biblia se mai numeşte şi Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 4.12; Iacov 1.22-24), deoarece ea este o carte prin care Dumnezeu le vorbeşte oamenilor. Dumnezeu vorbeşte oamenilor prin Biblie, deoarece pe paginile ei se pot citi mesajele lui Dumnezeu, adresate direct oamenilor. Astfel, în Biblie există nenumărate versete care conţin cuvintele "Aşa vorbeşte Domnul" (Is. 43.14; 44.6,24; 48.17; Ier. 10.2; 17.21; 19,15; 22.1,30; Ezec. 2.4; Amos 1.3-13; 2.1-6; Ob. 1; Zah. 1.3-4,16-17; 8.2-9,14,19-23; 12.1), precum şi citate din învăţătura dată de către Domnul Isus Hristos oamenilor, înainte de a veni pe Pământ (1 Petru 1.11), în timpul cât a trăit pe Pământ (F.A. 1.1-2), după ce a înviat (F.A. 1.3-9) şi după ce S-a înălţat ia cer (Apoc. 1.1-2).
Biblia se mai numeşte şi Sfânta Scriptură (Rom. 1.2; 2 Tim. 3.15). Deoarece tot mesajul cuprins în Biblie vine de la Dumnezeu, iar Dumnezeu este sfânt (Lev. 19.2; 20.26; Is. 6.3; Apoc. 4.8; 15.4), rezultă că Biblia este o carte (scriptură) sfântă, aşa cum este orice mesaj care vine de la Dumnezeu.
Biblia este cea mai veche carte cunoscută, este prima carte care a fost tipărită şi totodată este cea mai răspândită carte de pe Pământ. Fiind cea mai citită carte de pe Pământ, Biblia a fost tradusă în peste două mii de limbi.
Majoritatea cercetătorilor Bibliei au ajuns deja la concluzia, că aceasta este cea mai importantă carte existentă, deoarece ea a exercitat în toate timpurile, cea mai puternică influenţă asupra omenirii.
Cu toate că Biblia a fost scrisă cu foarte mult timp în urmă, odată cu

scurgerea anilor valoarea ei a rămas aceeaşi, fiind absolut actuală şi astăzi. Astfel, Biblia impresionează puternic în mod pozitiv pe orice cititor al său, prin acurateţea deosebită a tuturor datelor conţinute.
Aşa cum ştim, cele mai multe adevăruri ale ştiinţei au fost descoperite abia în ultimele veacuri, adică relativ târziu în raport cu scrierea Bibliei. Cu toate acestea, spre surprinderea multora, numeroase fenomene şi legi (Ps. 119.91) fundamentale ale diverselor ştiinţe, au fost menţionate de către Dumnezeu în Biblie, cu mii de ani înainte de a fi descoperite efectiv de către oameni.
Sir Isaac Newton a descoperit legea atracţiei universale. Această lege a fizicii se referă la existenţa unei forţe, care s-a dovedit că joacă un rol hotărâtor în stabilitatea care există în Univers. Această forţă contribuie la menţinerea tuturor planetelor şi aştrilor din Univers pe traiectoriile lor cunoscute.
Referindu-se la Domnul Isus Hristos, Biblia ne spune în Col. 1.17 că: "El este mai înainte de toate

lucrurile, şi toate se ţin prin El", iar în Evrei 1.3 citim astfel: "El, care este oglindirea slavei Lui şi întipărirea Fiinţei Lui, şi care ţine toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui...".
în timp ce fizica ne spune că există o forţă care le ţine pe toate, Biblia numeşte această forţă "Cuvântul puterii Lui". Indiferent cum ne-am referi la această forţă, ea este cea a cărei valoare se poate calcula folosind formula cunoscută sub numele de legea atracţiei universale.
în 2 Petru 3.10, citim:"... în ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură, şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde". Acest verset vorbeşte cu siguranţă despre fenomenele groaznice, care vor avea loc atunci când la nivelul întregului Univers, se va produce o ardere a tuturor elementelor chimice, datorită eliberării forţelor nucleare ce leagă laolaltă protonii şi neutronii în nucleul atomic. Explozia unei bombe atomice, sau consecinţele diverselor teste nucleare, ne oferă dovezi concludente, care ne permit să tragem concluzia că, prin producerea acestora la scara întregului Univers, s-ar obţine exact efectele catastrofale, irecuperabile şi ireversibile, despre care vorbeşte versetul amintit mai sus.
Evident că dacă nu ar fi fost insuflat de către Duhul lui Dumnezeu, apostolul Petru, care era pescar, nu avea de unde să ştie că atomul poate fi dezagregat, generându-se astfel un mare zgomot, o căldură foarte mare şi distrugeri îngrozitoare. Aceste fenomene au fost descoperite la aproape o mie nouă sute de ani, după ce apostolul Petru le-a enunţat, fiind fundamentate teoretic prin vestita formulă, care ne spune că valoarea energiei, este egală cu produsul dintre masă şi pătratul vitezei luminii.
în prezent Dumnezeu continuă să susţină Universul prin "Cuvântul puterii Lui", dar, aşa cum am amintit mai sus, va veni o zi când Dumnezeu va elibera forţele nucleare, ce leagă laolaltă protonii şi neutronii în nucleul atomic, producându-se astfel o eliberare extraordinară de energie, cu consecinţe catastrofale,
în ziua de astăzi, nimeni nu se mai îndoieşte de faptul că Pământul şi celelalte planete se mişcă prin spaţiu şi nici într-un caz nu stau pe loc, aşa cum se susţinea până nu demult. Cu toate acestea, Galileo Galilei a murit rostind cuvintele "şi totuşi se mişcă". Mai ştim de asemenea, că Pământul zboară prin spaţiu cu viteza de o mie şapte sute de kilometri pe minut, iar în jurul axei sale se învârteşte cu viteza de o mie

şase sute de kilometri pe oră. Deşi planetele se mişcă cu viteze aşa de mari, fiecare îşi urmăreşte cu exactitate propria sa orbită.
Despre această ordine desăvârşită care există în Univers, Dumnezeu ne spune prin gura profetului Isaia următoarele: "Ridicaţi-vă ochii în sus, şi priviţi! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în şir, oştirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; aşa de mare e puterea şi tăria Lui, că una nu lipseşte" (Is. 40.26).
în ier. 33.22, citim că oamenii nu pot număra toate stelele. Astronomii din zilele noastre, au ajuns şi ei în sfârşit la aceeaşi concluzie. Dumnezeu este singurul care poate număra toate stelele (Ps. 147.4).
Acum câteva secole s-a descoperit că Pământul este rotund. Astăzi acest lucru nu mai este contestat de către nimeni, întrucât se ştie cu mare precizie care este forma şi care sunt dimensiunile Pământului. Desigur că oamenii care trăiau în vechime, nu puteau şti cu precizia cu care ştim noi astăzi, că Pământul este rotund, mai precis că el este un elipsoid de rotaţie. Şi totuşi Biblia precizează acest lucru. Astfel în Is. 40.22, citim că Dumnezeu "sade deasupra cercului Pământului, şi locuitorii lui sunt ca nişte lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o mahramă subţire, şi le lăţeşte ca un cort, ca să locuiască în el", iar în Prov. 8.31, citim că înţelepciunea, cea dintâi dintre lucrările făcute de către Dumnezeu, juca "pe rotocolul pământului".
Astăzi toată lumea ştie că Pământul se mişcă prin spaţiu şi nu se sprijină pe nimic, aşa cum se credea până nu demult. Acest lucru ne este precizat într-una dintre cele mai vechi cărţi ale Bibliei, astfel: "El întinde miazănoaptea asupra golului, şi spânzură pământul pe nimic" (Iov 26.7). Legea gravitaţiei descoperită de către Sir Isaac Newton de-abia în secolul X, explică, printre altele, cum de este posibil ca Dumnezeu să "spânzure pământul pe nimic".
Despre mişcarea de rotaţie a Pământului în jurul axei sale, datorită căreia există ziua şi noaptea, citim în Luca 17.30-36. Analizând mesajul Domnului Isus Hristos cuprins în aceste versete, constatăm că în momentul răpirii Bisericii Sale, în anumite zone ale globului pământesc, va fi noapte (Luca 17.34), iar în altele va fi zi (Luca 17.31,35-36).
Faptul că Terra este alcătuită din aproximativ o treime de uscat şi două treimi de apă, este arătat de asemenea în Biblie astfel: "Cine a măsurat apele cu mâna lui? Cine a măsurat cerurile cu palma, şi a strâns ţărâna pământului într-o treime de măsură? Cine a cântărit munţii cu cântarul, şi dealurile cu cumpăna?" (Is. 40.12)
în anu! 1643, Toricelli a descoperit un fapt uimitor pentru stadiul de dezvoltare în care se găsea ştiinţa la acel timp. Astfel el a constatat că aerul are greutate şi a dovedit totodată pe cale experimentală, că atmosfera exercită asupra fiecărei fiinţe şi obiect de pe Terra, o presiune de 1,033 kgf/cmp. Cu toate că Iov nu avea de unde să ştie cu câteva mii de ani înainte acest lucru, în cartea sa citim că Dumnezeu a "rânduit greutatea vântului" (Iov 28.25).
Orice elev din zilele noastre învaţă la şcoală, că toate lucrurile care există în Univers sunt constituite din atomi, care sunt nişte particule foarte mici, invizibile pentru ochiul omenesc. Referindu-se la acest lucru, Biblia ne spune că "tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd" (Evrei 11.3).
Oamenii de ştiinţă au ajuns astăzi la concluzia că pe Terra există viaţă, în

primul rând tocmai datorită faptului că această planetă, are exact orbita cunoscută nouă astăzi. Pentru

ca o astfel de planetă să se poată menţine pe această orbită, este necesar ca ea să aibă în primul rând o greutate şi un volum, bine determinate.
Aşa cum am citit în versetul Is. 40.12, deja amintit mai sus, Biblia ne arată că toţi parametri referitori la alcătuirea Pământului, au fost riguros stabiliţi de către Dumnezeu. Tot referitor la acest lucru, în Iov 38.4-6 citim astfel: "Unde erai tu când am întemeiat pământul? ... Cine i-a hotărât măsurile, ştii? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce sunt sprijinite temeliile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului?".
Aşa cum ştim, meteorologia şi hidrologia sunt discipline moderne. Totuşi, împăratul Solomon a vorbit în urmă cu aproape trei mii de ani, despre câteva principii fundamentale ale acestor discipline, descoperite de către ştiinţă destul de târziu. Astfel în Ecl. 1.6, citim astfel: "Vântul suflă spre miază-zi, şi se întoarce spre miazănoapte; apoi iarăşi se întoarce, şi începe din nou aceleaşi rotituri". Acest verset descrie trei fenomene importante, legate de deplasarea maselor de aer şi anume: faptul că aceste mase de aer, numite generic vânt, circulă între ecuator şi poli, fenomen descoperit de către Hardiey în secoiui al XVII-lea; rotiturile se referă la forţa Coriolis, descoperită în secolul al XIX-iea; iar faptul că vântul are circuite specifice, a fost descoperit abia recent.
Teoria privitoare la ciclul complet ai apei, a fost acceptată de-abia începând cu secolul al XVI-lea. Totuşi, cu mai multe mii de ani înainte de descoperirea acestei teorii, Sfânta Scriptură ne vorbeşte despre ea. Astfel, în Iov 36.27-29, citim că Dumnezeu "trage la El picăturile de apă, le preface în abur şi dă ploaia, pe care norii o strecoară, şi o picură peste mulţimea oamenilor. Şi cine poate pricepe ruperea norului, şi bubuitul cortului Său?'". Aceste versete redau fazele ciclului apei: evaporarea, condensarea şi precipitarea, corespunzând în mod remarcabil concepţiilor ştiinţei moderne.
Tot despre ciclul apei, citim şi în Ecl. 1.7: "Toate râurile se varsă în mare, şi marea tot nu se umple: ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc, ca iarăşi să pornească de acolo".
Dacă analizăm dimensiunile indicate de către Dumnezeu Sui Noe, pentru a construi corabia (Gen. 6.14-16), constatăm că acestea corespund ultimelor descoperiri privind optimizarea navelor, pentru a putea rezista diverselor efecte distructive ale forţelor hidraulice. Astfel, într-unui dintre cele mai moderne laboratoare hidraulice din lume, un număr de douăsprezece tipuri de ambarcaţiuni, au fost supuse acţiunilor unor forţe, identice cu acelea care se manifestă în cele mai dificile condiţii atmosferice care pot exista pe oceane. Printre acestea, se afla şi o ambarcaţiune construită după modelul dat de către Dumnezeu lui Noe. La sfârşitul experimentului, s-a constatat cu uimire că, exceptând-o pe cea construită după modelul dat de către Dumnezeu lui Noe, toate celelalte unsprezece ambarcaţiuni, proiectate de cei mai renumiţi designeri de nave, s-au răsturnat.
Astăzi se ştie că norii conţin vapori de apă. Unii oameni de ştiinţă, au calculat că apa care există permanent în atmosferă sub formă de nori, are o greutate de mai multe sute de milioane de tone. Dacă ar cădea deodată toată această apă pe Pământ sub formă de ploaie, atunci tot solul ar fi acoperit uniform cu un strat de apă, gros de mai mulţi metri. Desigur că în acest caz nu ar mai exista viaţă. Totuşi apa din

atmosferă este "legată" în nori, care nu cad sub propria lor greutate, şi nici nu ajunge niciodată pe Terra toată cantitatea de apă din toţi norii existenţi la un moment dat în atmosferă.
Referindu-se la echilibrul în care sunt ţinuţi vaporii de apă din atmosferă, Biblia ne spune că Dumnezeu "leagă apele în norii Săi, şi norii nu se sparg supt greutatea lor" (Iov 26.8).
Legile privitoare la igienă, comunicate de către Dumnezeu prin Moise (Lev. 7.23-27; 11.24-25,31-40; 13.47-59; 14.33-57; 15.1-33; Num. 19.11-20; 31.19-24), sunt în deplină concordanţă cu principiile fundamentale ale bacteriologiei şi medicinei generale. Principiul carantinei, descoperit relativ recent, a fost enunţat de către Dumnezeu lui Moise (Lev. 13.1-46; 14.1-9; Num. 5.1-5; 12.10-15), în urmă cu aproape trei mii cinci sute de ani.
Recent hematologia şi imunologia au descoperit că sângele este susţinătorul vieţii. într-adevăr, atunci când sângele nu mai poate ajunge să irige o zonă din corpul omenesc, se produce moartea acelui organ sau grup de celule. Acest adevăr este menţionat în Lev. 17.11, unde citim că "viaţa trupului este în sânge". Pe lângă faptul că sângele alimentează celulele cu elementele necesare întreţinerii vieţii (oxigen, glucoza, aminoacizi), el contribuie şi la eliminarea toxinelor rezultate în urma metabolismului, constituind astfel unul dintre cei mai eficienţi agenţi de curăţire a organismului omenesc.
Pe lângă proprietăţile benefice ale oricărui sânge, care sunt în principal de natură materială, sângele de o valoare infinit de mare al Domnului Isus Hristos, are şi proprietăţi benefice de natură spirituală. Minunata acţiune purificatoare, realizată pe plan spiritual de către sângele sfânt al Domnului Isus Hristos, este descrisă în: Evrei 9.14; 1Ioan 1.7; Apoc. 1.5.
Din analize chimice complexe, a rezultat că atât corpul omenesc cât şi ţărâna pământului, au ca principale componente, aceleaşi elemente chimice, care sunt: calciu, fosfor, potasiu, sodiu, magneziu, fier, oxigen, clor, carbon, hidrogen, nitrogen, sulf. Acest adevăr este menţionat de către Biblie (Gen. 2.7; 3.19; Ps. 103.14; Ecl. 12.7), cu foarte mult timp înainte ca el să fi fost descoperit pe cale experimentală de către oameni.
O lege comună vieţii, deci care acţionează atât în regnul vegetal cât şi în cel animal, se referă la faptul că orice celulă vie conţine o matrice informaţională genetică, specifică fiecărui individ în parte. Datorită acestei legi există posibilitatea perpetuării vieţii pe Terra. Astfel, dintr-un bob de grâu va ieşi întotdeauna planta numită grâu, de asemenea dintr-un ou de porumbel va ieşi întotdeauna un porumbel, oamenii vor da naştere întotdeauna la oameni, etc. Sfânta Scriptură ne vorbeşte despre codul genetic, atunci când

ne relatează că toate plantele şi animalele au fost create de către Dumnezeu "după soiul lor" (Gen. 1.11-12,24-25).
Cercetătorii care lucrează în domeniul biologiei moleculare, au stabilit că cele două entităţi fundamentale ale oricărui sistem viu, sunt ADN-ul şi proteina. Toate caracteristicile unui organism viu sunt codificate cu mare precizie, într-un lanţ de aproximativ doi metri de ADN, care în momentul începerii dezvoltării unei noi vieţi, este înfăşurat într-un fel de bobină, care are dimensiuni comparabile cu vârful unui ac. Astăzi se ştie că eficienţa creaţiei lui Dumnezeu revelată în molecula de ADN, ca purtătoare de informaţie, este cu mult mai mare decât cea a megacip-ului creat de

către om. Iată că majoritatea oamenilor de ştiinţă, au ajuns la concluzia că o făptură aşa de minunată cum este omul (Ps. 139.14), nu a putut fi creată decât de către Dumnezeu (Iov 10.8-11; Ps. 119.73; 139.13).
Din toate consideraţiile de mai sus, reiese cu claritate faptul că ştiinţa confirmă adevărurile scrise în Biblie şi nici într-un caz nu intră în contradicţie cu aceasta. Din acest motiv, majoritatea savanţilor de renume mondial, unanim recunoscuţi ca având contribuţii de o valoare incontestabilă, în domeniile ştiinţelor exacte şi ale naturii, au crezut în Dumnezeu şi au apreciat extrem de mult Sfânta Scriptură. Printre aceştia amintim pe: Johannes Kepler, Robert Boyle, Sir Isaac Newton, Michael Faraday, Samue! Morse, Matthew Maury, James Joule, Louis Pasteur, William Thomson (Lord Keivin), James Clerk Maxwell, Fleming, Lister, Simpson, Dalton, Fraţii Wright, Babbage, Euler, Mendel, Pascal, Ramsay.
Biblia este utilă şi astăzi, deoarece prin ea Dumnezeu vorbeşte despre lucrarea şi voia Sa în legătură cu oamenii, despre evenimentele mai importante care s-au întâmplat, sau care se vor întâmpla în viitor în Univers şi în particular despre evenimente cruciale, legate de existenţa planetei Pământ. Din aceste motive, Biblia este socotită ca fiind singurul mesaj scris, adresat de către Dumnezeu oamenilor.
Biblia a fost scrisă în perioade de timp diferite, aparţinând unui lung interval de timp (de peste o mie cinci sute de ani). Cercetătorii Bibliei consideră că la redactarea acestei cărţi unice, au contribuit minimum cincizeci şi cinci de oameni. Aceştia au locuit în zone geografice diferite şi au fost extrem de diferiţi din punctul de vedere a! ocupaţiei sau al culturii. Cu toate că oamenii care au redactat Biblia, nu au colaborat nici într-un fel la scrierea ei, această carte are totuşi o perfectă unitate de conţinut.
Mulţi oameni de ştiinţă care au studiat metodic Biblia, au rămas surprinşi de conţinutul unitar al acesteia, date fiind condiţiile în care a fost scrisă. Dacă Biblia ar fi fost scrisă potrivit cu înţelepciunea sau priceperea respectivilor oameni, desigur că acest lucru nu ar fi fost cu putinţă.
Perfecta unitate de conţinut a Bibliei, se explică prin faptul că ea a fost scrisă de către oameni, care au fost toţi călăuziţi de către Dumnezeu (2 Tim. 3.17), prin Duhul Sfânt. Oamenii nu au scris Biblia potrivit cu bunul lor plac, ci au scris în ea numai acele adevăruri, care le-au fost descoperite de către Duhul Sfânt.
Oamenii care nu cercetează (Ps. 119.15,148; loan 5.39; F.A. 17.11; Ef. 5.10), nu cunosc (Ps. 119.125) şi nu aplică efectiv în vieţile lor (Ps. 119.1 -3,34,44,60,67,99-100,112,165-163), învăţăturile cuprinse în Sfintele Scripturi, reunite sub numele generic de Biblie, pot lesne rătăci (Matei 22.29) calea care duce în raiul lui Dumnezeu.
întrucât prezenta carte este concepută în intenţia clară, de *a nu reflecta în mod expres învăţăturile unei anumite biserici sau confesiuni religioase,* ea urmăreşte *in mod strict* învăţăturile cuprinse în Sfânta Scriptură. Dat fiind acest fapt, cartea se adresează tuturor oamenilor, indiferent de convingerile lor religioase, indiferent dacă sunt credincioşi sau atei, indiferent de biserica, cultul sau denominaţiunea de care aparţin.
Fiindcă toate afirmaţiile conţinute în această carte sunt bazate exclusiv pe

Biblie, este totuşi indicat ca cei care o citesc, să creadă că Biblia conţine într-adevăr pe paginile sale, exclusiv Cuvântul lui Dumnezeu.
Orice om care citeşte Ghidul Creştinului, trebuie să ştie încă de la început, că în această carte va găsi doar Cuvântul lui Dumnezeu şi nicidecum învăţături (1 Tim. 4.16) de obârşie omenească (Gal. 1.11-12).

Definirea conceptului de "creştin"

în F.A. 11.19-26, citim următoarele: "Cei ce se împrăştiaseră, din pricina prigonirii întâmplate cu prilejul lui Ştefan, au ajuns până în Fenicia, în Cipru şi în Antiohia, şi propovăduiau Cuvântul numai Iudeilor. Totuşi printre ei au fost câţiva oameni din Cipru şi din Cirena, care au venit în Antiohia, au vorbit şi Grecilor, şi le-au propovăduit Evanghelia Domnului Isus. Mâna Domnului era cu ei, şi un mare număr de oameni au crezut şi s-au întors la Domnul. Vestea despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim, şi au trimis pe Barnaba până la Antiohia. Când a ajuns el, şi a văzut harul lui Dumnezeu, s-a bucurat, şi i-a îndemnat pe toţi să rămână cu inimă hotărâtă alipiţi de Domnul. Căci Barnaba era un om de bine, plin de Duhul Sfânt şi de credinţă. Şi destul de mult norod s-a adaos la Domnul. Barnaba s-a dus apoi la Tars, ca să caute pe Saul; şi, când l-a găsit, l-a adus la Antiohia. Un an întreg, au luat parte la adunările Bisericii, şi au învăţat pe mulţi oameni. Pentru întâiaşi dată, *ucenicilor li s-a dat numele de creştini în Antiohia".*
Analizând versetele amintite mai sus, aflăm că în urma prigoanei dezlănţuite împotriva ucenicilor Domnului Isus Hristos, în Antiohia se înfiripase un nucleu de ucenici care propovăduiau Evanghelia. Sfânta Scriptură ne învaţă că orice om care a fost botezat cu Duhul Sfânt (F.A. 1.5), primeşte odată cu

acest botez şi o putere deosebită (F.A. 1.8; Ef. 3.16; Rom. 15.13,19), datorită căreia poate îndeplini orice acţiune a sa în cele mai bune condiţii (Fii. 4.13). Această putere este folosită cu precădere în activitatea de vestire a Evangheliei (F.A. 1.8; 4.31; 8.29-38; 13.2-5; 1 Tes. 1,5), pe care creştinul o face fiind însoţit de semne şi minuni (Marcu 16.17-20; F.A. 5.12-16; 6.8-10; 8.5-7; 13.6-12; Rom. 15.19; Evrei 2.4).
întrucât "Mâna Domnului" lucra împreună cu ucenicii din Antiohia (F.A. 11.21), desigur că aceştia propovăduiau Evanghelia cu puterea dată lor de către Duhul Sfânt şi cu o mare îndrăzneală (F.A. 4.31; 1 Tes. 1.5). Datorită propovăduirii acestora, un mare număr de oameni au crezut în Evanghelie şi s-au întors la Dumnezeu (F.A. 11.21).
Din consideraţiile de mai sus, am aflat că în Antiohia se formase o Biserică de creştini. Dat fiind faptul că această grupare de oameni, a beneficiat timp de un an, de învăţăturile date de către apostolii Saul (Pavel) şi Barnaba, aceasta a ajuns în scurt timp o Biserică foarte puternică.
Conceptul de "creştin" este definit de către Sfânta Scriptură în F.A. 11.26, astfel: "Pentru întâiaşi dată, ucenicilor li s-a dat numele de creştini în Antiohia". Analizând acest verset în contextul cărţii Faptele Apostolilor, de unde provine el, aflăm următoarele:
■ în sens biblic, prin "creştin" se înţelege un "ucenic al Domnului Isus Hristos".
- Ucenicii Domnului Isus Hristos au fost numiţi pentru prima dată "creştini" în Antiohia, care era un oraş din Asia Mică, unde exista o puternică Biserică de creştini.
■ Au calitatea de creştini, doar acei ucenici ai Domnului Isus Hristos, care îşi desfăşoară activitatea lor de slujire a lui Dumnezeu, după momentul marcat de către

ziua Cincizecimii, adică după ce au fost botezaţi de către Dumnezeu cu Duhul Sfânt. Următoarele consideraţii vor lămuri pe deplin această afirmaţie.
în primul rând, trebuie amintit faptul că Biserica din Antiohia a apărut după ziua Cincizecimii, adică după momentul când oamenii au început să primească botezul cu Duhul Sfânt (F.A. 2.1-4). Acest adevăr rezultă din faptul că, Biserica din Antiohia a fost fondată de către creştinii prigoniţi în urma propovăduirii lui Ştefan (F.A. 1119), iar această prigoană a avut loc după ziua Cincizecimii (F.A. 8.1).
întrucât denumirea de creştini a fost dată pentru prima oară, ucenicilor Domnului Isus Hristos care aparţineau de Biserica din Antiohia, deducem că şi termenul de creştin a apărut efectiv, tot după momentul când oamenii au început să primească botezul cu Duhul Sfânt.
Pentru a confirma ceea ce deja am demonstrat mai sus, adică faptul că au calitatea de creştini *numai* acei ucenici ai Domnului Isus Hristos, care îşi desfăşoară activitatea lor de slujire a lui Dumnezeu, după ce au fost botezaţi cu Duhul Sfânt, în rândurile de mai jos vom da două exemple pertinente.
înainte de ziua Cincizecimii, adică înainte ca apostolul Petru să fi primit botezul cu Duhul Sfânt, Domnul Isus Hristos i-a spus lui Petru următoarele cuvinte: "Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credinţa ta; şi, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întăreşti pe fraţii tăi" (Luca 22.31-32).
Din aceste versete, aflăm în primul rând că există posibilitatea ca un om să-şi poată pierde credinţa, întrucât Satana luptă din răsputeri pentru a determina pe oameni să se rătăcească de la credinţa adevărată (1 Tim. 6.10,21), să cadă de la credinţă (1 Tim. 1.19), sau chiar să se lepede de credinţă (1 Tim. 4.1; Apoc. 2.13). Sfânta Scriptură ne arată că starea oamenilor care s-au lepădat de credinţă, este mai gravă decât a unui necredincios (1 Cron. 28.9; 1 Tim. 5.8; Evrei 6.4-8; 2 Petru 2.1,20-22).
Al doilea adevăr care rezultă din versetele Luca 22.31-32, este că la momentul când Domnul Isus Hristos spunea aceste cuvinte, adică înainte de ziua Cincizecimii, Petru avea nevoie să se întoarcă ia Dumnezeu. Domnul Isus Hristos a spus aceste cuvinte, întrucât El, fiind de natură divină, ştia mai dinainte că Petru se va lepăda la un moment dat de El. Domnul Isus Hristos i-a făcut cunoscut lui Petru acest lucru, chiar înainte ca acesta măcar să bănuiască că se va lepăda vreodată de El (Luca 22.33-34,54-62).
Datorită faptului că la ace! moment, Petru nu era încă un om întors la Dumnezeu, putem face următoarea afirmaţie, care pentru unii ar părea paradoxală: cu toate că Petru era ucenic al Domnului Isus Hristos, înainte de ziua Cincizecimii acesta nu devenise încă creştin.
Este interesant de observat faptul că Petru avea nevoie să se întoarcă la Dumnezeu, în pofida faptului că Dumnezeu executase prin acesta, ca dealtfel prin toţi ceilalţi ucenici ai Domnului Isus Hristos, o mulţime de semne şi minuni (Matei 10.1-15). '
Citind cuvântarea apostolului Petru (F.A. 2.14-42), ţinută imediat după primirea botezului cu Duhul Sfânt (F.A. 1.5; 2.1-4), precum şi capitolele 3-5,10-12, din cartea Faptele Apostolilor, aflăm că după ziua Cincizecimii, apostolul Petru s-a întors cu adevărat la Dumnezeu, a devenit cu adevărat creştin şi a rămas toată viaţa sa pe

calea credinţei, păstrându-şi calitatea de creştin până la moarte.
Cu toate că luda Iscarioteanul a fost unui dintre cei doisprezece ucenici ai Domnului Isus Hristos (Matei 10.1-5), acesta nu a devenit niciodată creştin. Aşa cum ştim, la un moment dat luda şi-a pierdut chiar şi calitatea de ucenic al Domnului Isus Hristos, întrucât acesta L-a trădat pe învăţătorul său (Matei 26.47-50) şi apoi s-a sinucis (Matei 27.3-5).
Domnul Isus Hristos fiind de natură divină, ştia mai dinainte că luda îl va trăda. în bunătatea Sa fără de limite, El i-a oferit totuşi lui luda şansa de a se desprinde din cursa diavolului (2 Tim. 2.26), descoperind planul său de trădare în faţa tuturor celorlalţi ucenici (Matei 26.21-25).

Cu toate că Domnul Isus Hristos, i-a oferit şi lui Iuda şansa să poată deveni creştin, aşa cum au devenit şi ceilalţi unsprezece ucenici, Iuda a refuzat în mod categoric această şansă.
După ce am lămurit că au calitatea de creştini, numai acei ucenici ai Domnului Isus Hristos, care îşi desfăşoară activitatea lor de slujire a lui Dumnezeu, după ziua Cincizecimîi, adică după primirea botezului cu Duhul Sfânt, trebuie precizat că în consideraţiile următoare, prin ucenic al Domnului Isus Hristos, vom înţelege acea persoană care urmează de bunăvoie învăţăturile Domnului Isus Hristos (Ioan 6.66-69).
Sunt astăzi oameni care susţin în mod eronat că ar exista două categorii de creştini: creştini declaraţi şi creştini practicanţi. Conform părerii acestor oameni, creştinii declaraţi sunt aceia care aparţin de o biserică, declarată creştină, iar creştinii practicanţi, sunt aceia care practică efectiv o viaţă creştină.
Creştinii declaraţi sunt împărţiţi în mod artificial şi nebiblic (1 Petru 4.11), în mai multe categorii: ortodocşi, catolici, penticostali şi charismatici, baptişti, creştini după Evanghelie, adventişti, luterani, congregaţionalişti, menoniţi, calvinist!, episcopalieni, unitarieni, presbiterieni, metodişti, etc.
Conform statisticilor, în anul 1997 existau pe întreg globul pământesc, aproximativ două miliarde de creştini declaraţi, pe locul întâi ca număr situându-se catolicii, urmaţi pe locul doi de către penticostali şi charismatici.
Repartizarea geografică a creştinilor declaraţi din diversele categorii, nu este uniformă. Cu toate că cei mai mulţi creştini declaraţi sunt catolici, există şi ţări unde numărul de catolici este total nesemnificativ, în raport cu celelalte categorii de creştini declaraţi.
Datorită faptului că cei mai mulţi dintre oamenii care fac fapte reprobabile, declară că sunt creştini, deducem că numărul real al creştinilor, este extrem de mic (Luca 18.8; Matei 7.21-23) în raport cu cel al oamenilor care se declară sau se consideră în mod eronat creştini. Mulţi teologi consideră că numărul real al creştinilor, este cunoscut *numai de* către Dumnezeu.
în Matei 7.14, citim astfel: "îngustă este calea care duce ia viaţă, şi puţini sunt cei ce o află". Analizând atent cuvintele Domnului Isus Hristos cuprinse în acest verset, aflăm că numărul acelor oameni care reuşesc să afle modalitatea de a deveni creştini, este mic.
în multe publicaţii întâlnim termenii de: "creştin firesc" şi "creştin duhovnicesc".
Construcţia "creştin firesc" reprezintă un nonsens, întrucât un om firesc, adică un om supus poftelor păcătoase ale firii pământeşti, fiind un vrăjmaş al lui

Dumnezeu (Rom. 8.7-9), nu poate fi creştin.
în capitolul 4.5, vom stabili că Dumnezeu confirmă credinţa existentă în inima unui om, prin botezul cu Duhul Sfânt (F.A. 15.8). Rezultă că un om care nu are o credinţă reală, confirmată prin botezul cu Duhui Sfânt, nu este creştin. întrucât un om firesc, nu are botezul cu Duhul Sfânt (Iuda 19), rezultă şi pe această cale nonsensul construcţiei "creştin firesc".
Construcţia "creştin duhovnicesc" reprezintă un pleonasm, întrucât în orice creştin locuieşte Duhul lui Dumnezeu (1 Cor. 3.16; 6.19) şi ca urmare a acestui fapt, orice creştin este în mod implicit un om duhovnicesc (Rom. 8.9; Gal. 6.1; 1 Petru 2.5).
Din studierea atentă a Bibliei, se poate constata că împărţirea creştinilor în diverse categorii este absolut arbitrară.
în Biblie există doar trei versete unde este menţionat explicit cuvântul "creştin". Acestea sunt: F.A. 11.26; 26.28; 1 Petru 4.16. Citind aceste trei versete, vom constata că în nici unul dintre ele, cuvântul "creştin" nu este urmat de către un alt cuvânt, care să-l califice în vreun fel, sau de alte precizări suplimentare, din care s-ar putea deduce că ar exista mai multe categorii de creştini.
Există oameni care susţin că termenul de "creştin", trebuie însoţit fie de o aşa-zisă precizare suplimentară a termenului, fie de un alt cuvânt care ar avea menirea de a redefini acest cuvânt sau de a-i explicita semantica. Totuşi Sfânta Scriptură ne învaţă că există o singură credinţă adevărată (Ef. 4.5).
Din cele de mai sus, rezultă că termenul de "creştin" este unic determinat şi foarte clar definit în Sfânta Scriptură. Deci pentru a ne exprima absolut corect din punct de vedere biblic, atunci când ne referim la acest termen, nu mai este nevoie să-l mai însoţim de vreun alt cuvânt. Dat fiind acest fapt, atunci când cuvântul "creştin" este urmat de alte precizări, acestea pot stârni uneori confuzie. în acest context, pentru orice om există numai două posibilităţi, ori este creştin, ori nu este creştin.
Multe dintre confesiunile declarate creştine, susţin fiecare în parte, că numai ea conţine creştini adevăraţi, neglijând total faptul că şi alte confesiuni declarate creştine, pot eventual conţine printre membrii lor şi creştini (Apoc. 3.4).
Practica ne dovedeşte că, în zilele noastre nu există vreun lăcaş de închinare declarat creştin, care să conţină la un moment dat, efectiv numai creştini (Apoc. 2.4-5,14-16,20-24; 3.1-3,15-20). Desigur că există şi biserici unde numărul de creştini reali este semnificativ. Acestea conţin oameni care au caracteristicile celor din Biserica din Filadelfia (Apoc. 3.7-12). Există din nefericire şi biserici unde numărul de creştini reali tinde spre zero (Apoc. 3.15-20).
Dacă cineva constată că are toate acele caracteristici, menţionate în mod expres de către Domnul Isus Hristos în Evanghelie, ca fiind absolut necesare pentru ca un om să poată deveni creştin, atunci nu mai are prea mare importanţă biserica pe care o frecventează sau de care aparţine. Trebuie totuşi menţionat, că este foarte bine ca un creştin, să meargă numai în acea biserică, unde constată că se respectă şi se propovăduieşte *absolut tot* (Matei 28.20) Cuvântul lui Dumnezeu, conţinut în Sfânta Scriptură *şi nimic altceva* (Deut. 4.2; 12.32; 18.13; Prav. 30.5-6; 1 Cor. 4.6; 2 Ioan 9).

Există şi oameni care susţin că termenul de "creştin", şi-a pierdut astăzi semnificaţia de ucenic al Domnului Isus Hristos. Desigur că acest cuvânt şi-a pierdut semnificaţia sa reală, *numai* pentru acei oameni care ignoră Cuvântul lui Dumnezeu
47

din Sfânta Scriptură şi-L răstălmăcesc după bunul lor plac, spre pierzarea lor (2 Petru 3.16; Ier. 8.9).
Din toate consideraţiile de mai sus, rezultă că pentru a da cinstea cuvenită lui Dumnezeu şi a respecta cu stricteţe Cuvântul Său conţinut în Sfânta Scriptură, trebuie spus răspicat, că în sens biblic nu există decât o singură categorie de creştini şi aceia sunt numai acei ucenici ai Domnului Isus Hristos botezaţi cu Duhul Sfânt, deci care îşi desfăşoară activitatea lor de propovăduire a Evangheliei, după ziua Cincizecimii.
Conform profeţiei din Is. 54.10-17, pentru ca un om să-şi petreacă veşnicia în rai, în prezenţa lui Dumnezeu, trebuie ca acesta să devină creştin, adică ucenic (is. 54.13) al Domnului Isus Hristos.
în versetele Matei 17.5 şi Marcu 9.7, Dumnezeu-Tatăl ne învaţă că trebuie să ascultăm de Domnul Isus Hristos. Analizând aceste două versete, rezultă că singura credinţă adevărată în Dumnezeu, pe care o poate avea orice om în perioada harului (Rom. 6.14-15; Ioan 1,17), adică perioada de timp cuprinsă între jertfa Domnului isus Hristos şi momentul răpirii Bisericii, nu poate fi alta decât cea creştină, întrucât numai creştinii sunt acei oameni care ascultă de Domnul Isus Hristos, ei fiind chiar ucenicii Săi.
48

"La început era Cuvântul" (Ioan 1.1)

în capitolul anterior, am stabilit că un om va reuşi să devină creştin, numai atunci când acesta va avea deplina siguranţă că a devenit într-adevăr un ucenic al Domnului isus Hristos. Să vedem acum cine poate deveni ucenic al Domnului Isus Hristos.
Sfânta Scriptură ne învaţă că poate deveni ucenic al Domnului Isus Hristos, orice om care doreşte acest lucru, întrucât Domnul Isus Hristos cheamă la El pe toţi oamenii (Matei 11.28) şi Dumnezeu "voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului" (1 Tim. 2.4).
Desigur că orice om care doreşte să devină ucenic al Domnului Isus Hristos, trebuie să ştie mai întâi cine este El, cu alte cuvinte, să ştie al cui ucenic doreşte să devină.
în acest capitol vom arăta cine este Domnul Isus Hristos.
Multe dintre religiile existente, sunt bazate doar pe învăţăturile unor oameni, care au pretins că au avut diverse revelaţii de la Dumnezeu. Toţi acei întemeietori de religii au murit, nici unul nu a înviat dintre cei morţi şi nici unul dintre ei nu a pretins că este de natură dumnezeiască.
Există unii oameni, care sunt de părere că Domnul Isus Hristos a fost doar un mare profet şi totodată un om cu nişte calităţi mai deosebite.
Din consideraţiile următoare, va reieşi faptul că Domnul Isus Hristos nu a fost doar un simplu om, ci a fost însuşi Dumnezeu întrupat în om (2 Cor. 5.19). Datorită acestui fapt, credinţa creştină întemeiată de către Domnul Isus Hristos, este singura credinţă care nu este bazată pe învăţăturile provenite de la vreun om obişnuit.
Atât în decursul istoriei, precum şi în zilele noastre, pentru cei mai mulţi oameni, persoana Domnului Isus Hristos a constituit şi încă mai constituie o *taină* a lui Dumnezeu-Tată! (Matei 11.27; Luca 10.22; Col. 2.2; 4.3; 1 Tim. 3.16).
Pentru a descifra această taină şi a afla cine este Domnul Isus Hristos, vom apela desigur la Sfânta Scriptură. Ea este singura carte care ne poate ajuta să stabilim cine este Domnul Isus Hristos.
în 1 Ioan 5.7 citim astfel: "Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul şi Duhul Sfânt, şi aceşti trei una sunt". Din acest verset aflăm următoarele:
- Dumnezeu este o trinitate.
■ Trinitatea Divină este compusă din trei persoane: Dumnezeu-Tatăl, Cuvântul lui Dumnezeu şi Duhul Sfânt.
- Aceste trei persoane se întrepătrund în mod armonios în toate acţiunile lor, formând un tot unitar.
Să vedem acum cine este persoana numită Cuvântul.
Referindu-se ia Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură ne învaţă următoarele: "La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul *era* Dumnezeu" (Ioan 1.1), "Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. în El era viaţa, şi viaţa era lumina oamenilor" (Ioan 1.3-4).
49

Din versetele Ioan 1.3 şi Gen. 1.3,6,9,11,14,20,24, aflăm că tot ce există în Univers a fost creat prin Cuvântul lui Dumnezeu.
Sfânta Scriptură ne învaţă că Dumnezeu "îşi trimite poruncile pe pământ" prin Cuvântul Său, care "aleargă cu iuţeală mare" (Ps. 147.15). Din acest verset, aflăm că Dumnezeu guvernează Universul prin Cuvântul Său.
De asemenea, Cuvântul lui Dumnezeu supervizează absolut tot ce se întâmplă în Univers, în cel mai mic amănunt, pornind de la producerea fenomenelor meteorologice (Ps. 147.16-18) şi până la

tămăduirea oamenilor (Ps. 107.20).
în Evrei 4.12-13, citim astfel: "Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii. Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol şi descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face."
în Is. 55.10-11, Dumnezeu ne vorbeşte prin gura proorocului Isaia, astfel: "Căci după cum ploaia şi zăpada se pogoară din ceruri, şi nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul şi-l fac să rodească şi să odrăslească, pentru ca să dea sămânţă semănătorului şi pâine celui ce mănâncă, tot aşa şi Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea şi va împlini planurile Mele."
Aşa cum, din punct de vedere biologic, orice cuvânt rostit de către o persoană vie şi sănătoasă, adică de către un om normal, îi aparţine acestuia în întregime, persoana numită Cuvântui lui Dumnezeu, îi aparţine în totalitate Dumnezeiriî (Col. 2.9).
Din versetele citate mai sus, aflăm că persoana numită Cuvântul iui Dumnezeu, care face parte din Dumnezeire, nu poate fi despărţita niciodată de Dumnezeu-Tatăl, întrucât Dumnezeu-Tatăl se referă la Aceasta, astfel: "Cuvântul Meu, care iese din gura Mea". Această legătură indisolubilă care există între Dumnezeu-Tatăl şi Cuvântul lui Dumnezeu, se poate explica şi prin faptul că Dumnezeu guvernează Universul prin Cuvântul Său, deci fiecare poruncă pe care o dă Dumnezeu-Tatăl, este dată desigur prin Cuvântul Său. Rezultă deci că, Dumnezeu-Tatăl lucrează prin Cuvântul Său, iar Cuvântul Său lucrează cu Dumnezeu.
Din versetele citate mai sus, aflăm că persoana numită Cuvântul, îndeplineşte în mod curent diverse lucrări, în contextul conlucrării armonioase cu Dumnezeu-Tatăl.
La un moment dat, Dumnezeu a decis să restabilească legătura Sa cu oamenii (Is. 45.22; 55.1-3; Zah. 1.3), care a fost întreruptă brusc datorită păcatului primului om (is, 59.2). întrucât Dumnezeu este Duh (loan 4.24), El trebuia să aleagă o modalitate potrivită de comunicare a Sa cu oamenii. Astfel, persoana care urma să restabilească legătura dintre Dumnezeu şi oameni, trebuia să aibă atât caracteristicile lui Dumnezeu, cât şi pe cele ale oamenilor.
în loan 1.14, citim astfel: "Şi Cuvântul S-a făcut trup, şi a locuit printre noi, plin de har, şi de adevăr". Din acest verset, aflăm că la un moment dat, persoana divină numită Cuvântui, a locuit efectiv şi pe Pământ, printre oameni, într-un trup de om (Evrei 10.5; 1 Cor. 15.45,47).
Dat fiind faptul că Domnul Isus Hristos S-a născut dintr-o fecioară, care a rămas însărcinată de la Duhul Sfânt (Matei 1.18,20; Luca 1.35), începe să se contureze deja faptul că persoana numită Cuvântul lui Dumnezeu, nu poate fi alta

decât Domnul Isus Hristos. Faptul că Sfânta Scriptură se referă la Domnul Isus Hristos cu numele de Cuvântul lui Dumnezeu, rezultă şi din Apoc. 19.11-16.
Aşa cum am arătat mai sus, Cuvântul a participat, participă şi va participa întotdeauna în cer, la guvernarea Universului (Evrei 1.8; Is. 9.6), alături de Dumnezeu-Tatăl, cu care se află în permanenţă într-o legătură indisolubilă (loan 8.16,29; 10.30,38; 12.44-45; 14.7,9-11; 16.15,32;'17.10,21) şi o conlucrare în armonie perfectă (loan 5.17,19-23,30,36). De asemenea, la un anumit moment dat al istoriei, bine precizat dinainte (Gal. 4.4; Ef. 1.10), Cuvântul lui Dumnezeu a îndeplinit o lucrare extrem de importantă (loan 4.34; 5.36; 10.17-18; 17.4-8) pe Pământ, pe care l-a încredinţat-o Dumnezeu-Tatăl (loan 5.23,30,36-38; 8.18,42; 10.17-18,36; 11.42; 12.49; 13.3; 14.24; 17.25; 20.21), care făcea parte din planul (F.A. 20.27; Ef. 1.9-10; 3.11) lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor. Astfel, în paralel (loan 3.13; 5.18-19; 6.57; 8.23; 10.30,38; 14.10-11; 17.21,24; Ef. 1.10) cu activitatea Sa obişnuită de "a mărturisi în cer" (1 loan 5.7), Cuvântul a desfăşurat pentru o scurtă perioadă de timp (loan 13.3; 16.27-28,30; 17.4-5,8), o activitate absolut remarcabilă şi pe Pământ, locuind pentru un număr de aproximativ treizeci şi trei de ani, prin Duhul Sfânt (Is. 11.2; loan 3.34), cu absolut toată plinătatea Dumnezeirii (Col. 2.9), în Domnul Isus Hristos (loan 1.14; 2 Cor. 5.19; Fii. 2.6-11).
La întrebarea pe care ne-am putea-o pune: "cum de a fost posibil, ca acea persoană care face parte din Trinitatea Divină, numită Cuvântul lui Dumnezeu, să locuiască pentru un număr de aproximativ treizeci şi trei de ani, simultan (loan 3.13; 5.18-19; 6.57; 8.23; 10.30,38; 14.10-11; 17.21,24; Ef. 1.10; 1 loan 5,7) şi în cer şi pe Pământ?", se poate răspunde astfel: "în acelaşi mod în care, acea persoană care face parte din Trinitatea Divină, numită Duhul Sfânt, locuieşte în perioada harului (Rom. 6.14-15; loan 1.17), în care trăim noi în prezent, simultan şi în cer şi pe Pământ" (1 loan 5.7-8; 1 Cor. 3.16; 6.19; Matei 3.16; Marcu 1.10). Acest adevăr este uşor de înţeles, dacă ţinem seama de faptul că Dumnezeu poate acţiona în acelaşi moment, pretutindeni (1 împ. 8.27; 2 Cron. 16.9; Ier. 23.23-24; Prov. 15.3; Ps. 139.7).
Fiind totuşi un om, dar de natură dumnezeiască, Domnul Isus Hristos a putut salva pe semenii Săi oamenii, de la pierzarea veşnică, aducându-Se ca jertfă de ispăşire pentru păcatele tuturor (loan 10.17-18; 1 Tim. 1.15; Tit 2.14; 1 Petru 2.24). Acest eveniment extraordinar s-a putut produce, "căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, şi să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât şi ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui" (Col. 1.19-20).
Pentru a accentua faptul că Domnul Isus Hristos a "răscumpărat pentru Dumnezeu", cu sângele Său, "oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam" (Apoc. 5.9), ştiut fiind şi faptul că mielul este unul dintre animalele tipice folosite în perioada Vechiului Testament, pentru a fi aduse ca jertfă (Exod 12.1-11; 1 Cor. 5.7), Domnul Isus Hristos este numit în Sfânta Scriptură şi "Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii" (loan 1.29). Este demn de amintit că în cartea Apocalipsei, se

fac douăzeci şi şase de referiri la persoana Domnului Isus Hristos, folosindu-se cuvântul "Miel".
Dat fiind faptul că, în general cuvintele care desemnează numele proprii evreieşti au o anumită semnificaţie, deci pot fi traduse în orice altă limbă, trebuie amintit că semnificaţia numelui Domnului Isus Hristos este următoarea:
• Numele Isus este o formă greco-latină a cuvântului ebraic "Yeshua", care

este o derivare a cuvântului "Yehoshua", care înseamnă: "Dumnezeu (care aduce) mântuirea". Domnul Isus Hristos Şi-a luat acest nume, pentru a accentua importanţa extraordinară a misiunii Sale de salvator şi mântuitor al tuturor păcătoşilor. In limba greacă, în care a fost scris Noul Testament, Numele Domnului Isus Hristos este lesou Hristou. întrucât Numele lesou, începe cu vocalele iota şi eta, în unele publicaţii româneşti, acesta este scris "lisus".
■ Numele Hristos este corespondentul grecesc al numelui ebraic "Mesia", care înseamnă "Unsul". Acest nume simbolizează faptul că Domnul Isus Hristos a fost uns (1 Sam. 2.10; Ps. 2.7; 45.7; Is. 61.1; Dan. 9.25; F.A. 4.26-27; Evrei 1.9) de către Dumnezeu-Tatăl ca veşnic preot (Evrei 7.21-27; 8.1-2) şi împărat (Apoc. 17.14; 19.13-16).
Pentru a accentua faptul că Domnul Isus Hristos este "deopotrivă cu Dumnezeu" (loan 5.18), fiind de exact aceeaşi natură ca şi Dumnezeu-Tatăl şi că "Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine" (2 Cor. 5.19), Dumnezeu-Tatăl spune despre Domnul isus Hristos următoarele cuvinte: "Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultaţi" (Matei 17.5), vezi şi Matei 3.17. De asemenea, Domnul Isus Hristos ne arată că El este Fiul lui Dumnezeu (loan 9.35-37;10.36).
în multe alte versete din Biblie, Domnul isus Hristos este numit Fiul lui Dumnezeu (Luca 1.35,32; loan 11.27; Rom. 1.3-4; Evrei 4.14; Apoc. 2.18). Dintre acestea amintim doar câteva: "Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut" (loan 1.18), "Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (loan 3.16), "Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, şi el în Dumnezeu" (1 loan 4.15).
Domnul Isus Hristos spune despre El însuşi: "Eu şi Tatăl una suntem" (loan 10.30), "Tatăl este în Mine şi Eu sunt în Tatăl" (loan 10.38), "Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine" (loan 14.10-11), "Dacă M-aţi fi cunoscut pe Mine, aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu" (loan 14.7), "Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl" (loan 14.9), "Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă, începutul şi Sfârşitul" (Apoc. 22.13).
Pentru a accentua faptul că El este "Părintele veşniciilor" (Is. 9.6), referindu-se la patriarhul Avraam, care cronologic vorbind, a trăit într-o perioadă de timp cu mult anterioară întrupării Sale ca om, Domnul Isus Hristos a spus: "Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu" (loan 8.58).
Preexistenta Domnului Isus Hristos din veşnicie (loan 17.24; 1 Petru 1.10-11; Apoc. 21.6), este menţionată în Col. 1.17, astfel: "El este mai înainte de toate lucrurile, şi toate se ţin prin El".
în rugăciunea pe care Domnul Isus Hristos a făcut-o înainte de a fi răstignit pe cruce, El a spus: "Şi acum, Tată, proslăveşte-Mă ia Tine însuţi cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea" (loan 17.5).
Pentru a accentua faptul că Domnul Isus Hristos este o parte integrantă din Dumnezeire, Sfânta Scriptură ne spune că: "Ei este chipul Dumnezeului celui nevăzut" (Col. 1.15), "în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii" (Col. 2.9) şi El este "Cel ce *are* cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu" (Apoc. 3.1; 5.6).
Pentru a sublinia că atât timp cât a locuit pe Pământ, Domnul Isus Hristos era Dumnezeu întrupat în om (2 Cor. 5.19), adică faptul că a fost în aceiaşi timp şi
Dumnezeu şi om, Sfânta Scriptură se referă la El şi cu numele de Fiul omului (Matei 8.20; 9.6; 13.41; 18.11; 24.27,30).
Cea mai semnificativă declaraţie a lui Dumnezeu-Tatăl, referitoare la faptul că Domnul Isus Hristos este întruparea lui Dumnezeu, se află în versetele Ps. 45.6-7, fiind reluată în Evrei 1.8-10.
Sfânta Scriptură ne spune că prin Dumnezeu-Fiul "au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe Pământ, cele văzute şi cele nevăzute" (Col. 1.16), chiar şi veacurile (Evrei 1.2). Ca om, fiind în mod cert cea mai semnificativă personalitate a istoriei omenirii (Apoc. 17.14; 19.16), Domnul Isus Hristos a marcat cea mai importantă cotitură în scurgerea timpului, întrucât de la El a început o nouă numerotare a anilor. Aşa cum ştim, există două mari perioade de timp în istorie: perioada de dinainte de Domnul Isus Hristos şi perioada de după Domnul Isus Hristos, adică cea în care trăim noi astăzi.
în toate timpurile, oamenii au fost preocupaţi în mod special de persoana Domnului Isus Hristos. Astfel, prestigioasa Encyclopaedia Britannica, foloseşte pentru descrierea Domnului Isus Hristos, douăzeci de mii de cuvinte, adică mai multe cuvinte decât cele utilizate pentru toate descrierile următorilor: Aristotel, Alexandru ce! Mare, Cicero, lulius Cezar, Napoleon Bonaparte, Buddha, Confucius, Mohammed, luate la un loc.
Cercetătorii au stabilit că întreaga Biblie reprezintă de fapt o istorie a mântuirii oamenilor, prin intermediul Domnului Isus Hristos. El reprezintă tema centrală atât a Vechiului Testament cât şi a Noului Testament (loan 1.45; 5.39,46; 12.37-41; Luca 24.27,44-48; Gal. 3.24; 1 Petru 1.10-11).
Pentru a arăta faptul că întreaga Biblie este într-adevăr străbătută de existenţa Domnului Isus Hristos, vom aminti mai jos cum este simbolizat Domnul Isus Hristos în unele cărţi ale Bibliei.
• în Geneza, Domnul Isus Hristos este simbolizat prin sământa femeii (Gen. 3.15).

- în Exod, El este simbolizat prin Mielul Pascal (Exod 12.3-6).
- în Levitic, El este simbolizat prin Jertfa pentru păcat (Lev. 4.1-35).
- în Numeri, E! este simbolizat prin Stânca atinsă prin lovitură (Num. 20.7-13),
- în Deuteronom, El este simbolizat prin Profetul (Deut. 18.15-19).
■ în Iosua, El este simbolizat prin Căpetenia oştirii lui Dumnezeu (Iosua 5.14-
- în Judecătorii, Ei este simbolizat prin îngerul Domnului (Jud. 2.1-4).
- în Rut, El este simbolizat prin Ruda foarte bogată a lui Naomi (Rut 2.1-16; 4.1-17).
• in 1 şi 2 Samuel; 1 şi 2 împăraţi şi 1 şi 2 Cronici, Ei este simbolizat prin Mântuitorul şi împăratul făgăduit (1 Sam.'12.12; 2 Sam. 7.12-16; 22.3,51; 1 împ. 2.4; 8.25; 2 împ. 8.19; 1 Cron. 17.13-14; 2 Cran. 6.16; 7.18).
■ în Ezra şi Neemia, El este simbolizat prin Reziditorul (Ezra 3.2; 5.2; Neemia 2.17-18; 3.1-30; 4.6,15-20).
■ în Estera, El este simbolizat prin Mijlocitorul (Estera 4.7-17; 5.1-8; 6.1-12; 7.1-10). .
- In Iov, El este Răscumpărătorul (Iov 19.25-27).
■ în Psalmi, El este Unsul şi Mântuitorul (Ps. 2.7-9; 45.7; 106.21), Totul în toţi şi

15).

toate.
- In Proverbe, El este înţelepciunea (Prov. 1.20-23; 8.22-36) şi Modelul.
• în Cântarea Cântărilor, El este Aducătorul de iubire şi bucurie (Cântarea Cântărilor 2.8,10-13).
- în toţi profeţii, El este Mântuitorul, Răscumpărătorul, împăratul şi Domnul păcii, care va veni (Is. 9.6-7; 19.20; 41.14; 43.3,11; 45.15,21; 49.26; 59.20; 60.16; 62.11; 63.8,16; Ier 14.8; 30.9; 51.57; Osea 13.4; Mica 4.7; 5.5; Ţef. 3.15; Zah. 9.9-10; 14.9).
- în cele patru Evanghelii, El este Hristosul care a venit în lume, pentru a mântui pe păcătoşi.
- în Faptele Apostolilor, El este Hristos cel înviat.
- în Epistole, El este Hristos care stă la dreapta lui Dumnezeu.
- în Apocalipsa, El este Cel care revine, Domnitorul şi Judecătorul. Să luăm aminte ia îndemnurile aflate în următoarea cântare:
Sfântul Cuvânt la noi poposise; (Ioan 1.14) Din cer primit-am Mântuitor. (Luca 2.11) Muri pe cruce, şi-apoi se-ntoarse, (2 Tim. 2.22) Ca să ne fie mijlocitor. (1 Tim. 2.5)
R: Să îl slăvim pe Domnul, ce-n ceruri (Apoc. 1.13-20) Ne pregăteşte un alb veşmânt, (Apoc. 3.4-5; 6.11; 7.9,14) Şi o cetate de giuvaeruri, (Apoc. 21.2,10-21) Ce coborâ-va pe-un nou Pământ. (Apoc. 2.11; 21.1)
Să îl poftim în inima noastră, (Ef. 3.17) Căci El doreşte să fie-n noi; (Apoc. 3.20) Şi să-l slăvim fiinţa măiastră, (Apoc. 5.12-13) In care suntem câte-un altoi, (Ioan 15.1-2,5)
Să ne sfinţim a noastră umblare; (1 Petru 1.15) Cu El în inimi, noi să trăim, (Gal. 4.6) Să-i dăm tot timpul, Lui ascultare, (Matei 7.24-25) Dovedind astfel, că îl iubim, (Ioan 14.15)
Dumnezeu a comunicat oamenilor, prin gura proorocilor care au trăit în perioada Vechiului Testament, cele mai importante evenimente din viaţa Domnului Isus Hristos, cu foarte mult timp înainte ca acestea să aibă loc efectiv (Luca 18.31; 24.27; Ioan 1.45; 5.39,46; F.A. 10.43; 26.22-23). Datorită acestor mesaje, oamenii au aflat că Domnul Isus Hristos este Acea persoană din Trinitatea Divină care S-a întrupat în om (2 Cor. 5.19; Fii. 2.6-11), pentru a salva oamenii de la condamnarea de a ajunge în iazul de foc (iuda 23). De asemenea, aceste mesaje sunt deosebit de utiie pentru a contracara afirmaţiile mincinoase ale acelor oameni, care au pretins de-a lungul timpurilor, şi care mai pretind chiar şi în zilele noastre, că ei sunt întrupări ale lui Dumnezeu, exact ca şi Domnul Isus Hristos.
în cele ce urmează, vor fi amintite unele dintre cele câteva sute de proorocii făcute cu privire la Domnul Isus Hristos în perioada Vechiului Testament (Ps. 40.7),

împreună cu împlinirea lor în perioada Noului Testament.
• Isus Hristos va fi numit Domn (Is. 9.6; Ier. 23.6; Ps. 110.1; Matei 22.43-45; Luca 2.11; Ioan 11.34,39; 13.36-37; F.A. 2.36; 10.36; 1 Cor. 8.6; Fii. 2.11; Col. 2.6; 1 Tim. 1.12; Apoc. 17.14).
• După ce prima femeie, Eva, a fost înşelată de către Satana, care a luat o formă de şarpe, Dumnezeu i-a spus acestuia că prin "sămânţa femeii" va fi zdrobit şi biruit (Gen. 3.15). în acest verset, Domnul Isus Hristos este simbolizat prin "sămânţa femeii", fiind singurul om care l-a biruit pe Satana (Evrei 2.14-15;

1 Ioan 3.8; 4.4; Luca 10.18).
- Proorocia că Dumnezu-Fiul, care a existat întotdeauna, va lua trup de om şi Se va naşte dintr-o fecioară (Is. 7.14), a fost împlinită în Matei 1.18-25.
Domnul Isus Hristos ne spune că Tatăl Său este însuşi Dumnezeu (Matei 12.50; Luca 2.41-49). întrucât Domnul Isus Hristos nu a avut un tată pământean, este evident faptul că El nu a fost conceput în modul propriu pământenilor (Luca 1.34; Matei 1.18,25).
Sfânta Scriptură ne arată că Domnul Isus Hristos a fost "zămislit de la Duhul Sfânt" (Matei 1.20,18), adică nu a fost conceput prin participarea vreunui om, deci nici prin participarea unui bărbat şi nici a fecioarei Măria. Pentru a accentua aceste adevăruri, Domnul Isus Hristos ne spune că El nu are o origine pământească (Ioan 8.23; 3.13,31; Matei 12.48-50). Ştiinţa confirmă şi ea aceste adevăruri. Astfel, genetica ne spune că orice om (pământean) este alcătuit din celule, care conţin fiecare câte patruzeci şi şase de cromozomi. Singurele celule care conţin doar douăzeci şi trei de cromozomi, sunt cele care asigură reproducerea speciei umane. Pentru ca să poată fi zămislit (conceput) un om, este obligatoriu ca să se realizeze fuziunea unei celule specifice femeieşti, cu o celulă specifică bărbătească. Rezultă deci, că orice om are în mod obligatoriu atât un tată cât şi o mamă. Desigur că, dacă un om nu are un tată pământean, nu poate avea nici o mamă pământeană, în adevăratul sens al acestui cuvânt. Pentru a accentua faptul că Domnul Isus Hristos nu a avut, din punct de vedere genetic, nici o legătură de rudenie cu cea care, după ce a fost "zămislit de la Duhul Sfânt", L-a purtat în pântec şi L-a născut, s-a adresat acesteia folosind cuvântul "femeie" (Ioan 2.4; 19.26) şi nu cuvântul "mamă". Desigur că în versetele citate mai sus, Domnul Isus Hristos nu a folosit cuvântul "fecioară", întrucât El a fost primul născut al Măriei (Luca 2.7), care a mai avut după Domnul Isus Hristos, cel puţin încă patru băieţi şi trei fete (Matei 12.46-47; 13.55-56; Marcu 6.3; 1 Cor. 9.5; Gal. 1.19).
Scris-au sfintele condeie: (Matei 1.22) Că-n străvechea Galileie, (Luca 1.26) O fecioară se afla, (Matei 1.23) Ce Măria se numea. (Luca 1.27) Nazaret era cetatea (Luca 1.26) Unde-şi trăia puritatea. (Matei 1.18)
Pe când ea stătea cuminte (Matei 1.25) în a ei aşezăminte, (Matei 1.24)

îngerul Gavril veni (Luca 1.26) Şi la dânsa se opri. (Luca 1.27) "Plecăciune", el îi zise, (Luca 1.28) "Dumnezeu veşti îţi trimise: (Luca 1.26)
Mare har e peste tine. (Luca 1.28 Binecuvântări divine (Luca 1.28) Te vor însoţi de-acum, (Luca 1.48) Pe al vieţii tale drum. (Luca 1.49) Tu să nu ai nici o teamă, (Luca 1.30) Căci vei fi o sfântă mamă. (Luca 1.31)
Sfântul pe care-L vei naşte, (Luca 1.35) Ceru-ntreg deja-L cunoaşte. (Luca 2.9-14) Dumnezeu în El va fi (Matei 1.23) Şi Isus se va numi. (Luca 1.31) Va avea împărăţie (Luca 1.32) Ce va dăinui-n vecie". (Luca 1.33)
Auzind vestea primită, (Luca 1.30-33) Maria-ntrebă uimită: (Luca 1.29) "Oare cum să nasc un fiu (Matei 1.25) Dacă de bărbat nu ştiu? (Luca 1.34) Căci sunt fecioară cinstită, (Luca 1.27) Fiind numai logodită." (Matei 1.18)
La a sa nedumerire (Luca 1.29) Veni iute lămurire; (Luca 1.30) Şi al Domnului trimis, (Luca 1.26) Cu respect, atunci i-a zis: (Luca 1.28) "Zămislise-va în tine (Matei 1.20) Prunc din slăvile divine. (Luca 1.32) Duhul Sfânt ţi-L dăruieşte, (Matei 1.20) Cu puterea-l'te umbreşte". (Luca 1.35) Iar Măria zise: "Eu (Luca 1.46-47) Sunt roaba lui Dumnezeu (Luca 1.38) Dacă Domnul hotărât-a (Is. 46.10) Facă-se cum El grăit-a". (Luca 1.38)
Fost-a o poruncă mare (Luca 2.1) Să se-nscrie fiecare. (Luca 2.2) Iosif şi Măria, deci, (Luca 2.5) O porniră pe poteci, (Luca 2.3) De la ei din Galileea, (Luca 1.26) La Betleem, în Iudeea. (Luca 2.4)
în Betieem când se aflau, (Luca 2.6) Şi loc de adăpost n-aveau, (Luca 2.7) Â sosit momentul sfânt (Luca 2.6) Să ia trup Sfântul Cuvânt, (Ioan 1.14) Ei pe prunc îl înfăşară, (Luca 2.7) Şi-ntr-o iesle îl culcară. (Luca 2.12)
Şi atunci, din ceruri, iată, (Luca 2.8) înger lucitor se-arată, (Luca 2.9) Pentru-a spune tuturor: (Luca 2.10) ;'Voi aveţi Mântuitor! (Luca 2.11) în veci de veci va fi slăvit, (Luca 2.14) Şi sfântu-l Nume preamărit." (Luca 2.20)
- Domnul Isus Hristos trebuia să Se nască în casa unui om care provenea din seminţia lui Iuda (Gen. 49.10; Matei 1.2; Evrei 7.14; Apoc. 5.5), avându-şi originile în patriarhii: Avraam (Gen. 12.7; 17.7; 22.18; Matei 1.1-2; Gal. 3.16), Isaac (Gen. 21.12; Matei 1.2) şi Iacov (Num. 24.17; Matei 1.2), fiind totodată şi un descendent al împăratului David (2 Sam. 7.16; Ier. 23.5-6; 33.15-17; Matei 1.1,17; Luca 1.31-33; Rom. 1.3; Apoc. 5.5; 22.16).
- Domnui Isus Hristos trebuia să Se nască în Betleem (Mica 5.2; Matei 2.1,5-6). Să vedem dacă se poate stabili anul naşterii Domnului Isus Hristos. Desigur
că acest an ar trebui să fie anul 1 după Hristos (d.H.), dat fiind faptul că în anul 525 d.H., papa Ioan I a poruncit să se iniţializeze un nou calendar, care să aibă ca an de început, anul naşterii Domnului Isus Hristos.
Cel care a stabilit ziua de debut a noului calendar, a efectuat calcule eronate, întrucât Domnul Isus Hristos S-a născut în timpul domniei împăratului irod cel Mare (Matei 2.1), iar istoria ne arată că acest împărat a murit înainte de anul 1 d.H., anul cu care începe calendarul nostru actual.
Având în vedere consideraţiile de mai sus, precum şi alte date furnizate de către istorie, putem presupune că Domnui Isus Hristos s-a născut cândva între anul 4 şi anul 6, înainte de Hristos.
Să vedem acum dacă Biblia ne pcate ajuta să aflăm luna în care s-a născut Domnul Isus Hristos.

Sfânta Scriptură ne spune că îngerul Gavril a fost trimis de către Dumnezeu, pentru a comunica Măriei, că i s-a acordat marele har (Luca 1.28), de a-L naşte pe Cel ce "va fi chemat Fiu! lui Dumnezeu" (Luca 1.35).
Există teologi care consideră că versetul Luca 1.26 ne arată în mod clar că îngerul Gavril a rostit acel mesaj absolut remarcabil, în *luna a şasea* a calendarului iudaic, lună numită "elul", care ar corespunde lunilor august-septembrie din calendarul nostru actual.
Alţi teologi consideră că versetul Luca 1.26 ar fi de fapt o continuare a versetului Luca 1.24, unde citim că după ce Elisaveta, mama lui loan Botezătorul a rămas însărcinată, "s-a ţinut ascunsă de tot *cinci luni".* Aşadar, după părerea acestor teologi, cuvintele *"în luna a şasea",* cu care debutează versetul Luca 1.26, ar avea
56
57
semnificaţia *"în luna a şasea de graviditate a Elisavetei".*
Desigur că în momentul când îngerul Gavril a rostit acel mesaj absolut remarcabil, Elisaveta era într-adevăr gravidă în luna a şasea (Luca 1.36), dar acest adevăr nu exclude nici într-un caz posibilitatea ca, printr-o coincidenţă, vizita îngerului să se fi produs chiar în *luna a şasea* a calendarului iudaic, aşa cum ne spune versetul Luca 1.26, interpretându-l literal.
Dacă vom considera că îngerul Gavril a rostit acel mesaj absolut remarcabil, chiar în *luna a şasea* a calendarului iudaic, vom putea determina luna când a fost zămislit Domnul isus Hristos, de către Duhul Sfânt (Matei 1.18,20) în pântecele fecioarei Măria. într-adevăr, în Luca 1.39-40, citim astfel: "Măria s-a sculat chiar în zilele acelea, şi a plecat în grabă spre munţi, într-o cetate a lui luda. A intrat în casa lui Zaharia, şi a urat de bine Elisavetei". Analizând acest verset şi îndreptându-ne atenţia în mod deosebit asupra cuvintelor "chiar în zilele acelea", aflăm că fecioara Mariâ a ajuns la ruda sa Elisaveta, la un moment foarte apropiat de cel în care îngerul Gavril a rostit acel mesaj, adică tot în *luna a şasea* a calendarului iudaic, sau eventual în primele zile ale lunii *a şaptea,* în cazul când îngerul Gavri! a rostit acel mesaj absolut remarcabil, în ultimele zile din *luna a şasea.*
Sfânta Scriptură ne arată în continuare că atunci când Măria a ajuns la Elisaveta, ea avea cu siguranţă un "rod" în pântece (Luca 1.42), iar acesta era chiar Domnul isus Hristos, întrucât Elisaveta, plină de Duhul Sfânt (Luca 1.41), o numeşte pe Măria, "maica Domnului meu" (Luca 1.43).
Din consideraţiile anterioare, rezultă că Domnul Isus Hristos a fost zămislit, de către Duhul Sfânt (Matei 1.18,20), în pântecele fecioarei Măria, exact în intervalul de timp, cuprins între momentul când fecioara Măria a acceptat să-L poarte în pântece şi să-L nască pe Domnul Isus Hristos, spunând: "lată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!" (Luca 1.38) şi momentul când ea a ajuns la ruda sa Elisaveta. Acest scurt interval de timp făcea parte din *luna a şasea* a calendarului iudaic, sau eventual din primele zile ale lunii *a şaptea.*
Dacă Domnul Isus Hristos a fost zămislit de către Duhul Sfânt (Matei 1.18,20) în pântecele fecioarei Măria în *luna a şasea* a calendarului iudaic, rezultă că "vremea când trebuia să nască Măria" (Luca 2.6) s-ar fi împlinit după nouă luni, adică în *luna a treia* a calendarului iudaic, lună numită *"sivan"* (Estera 8.9), care ar corespunde lunilor mai-iunie din calendarul nostru actual. Amintim că luna întâi a calendarului iudaic se numeşte *"nisan"* (Estera 3.7) şi corespunde lunilor martie-aprilie, din calendarul nostru actual.
• La scurt timp după naşterea Sa, Domnul Isus Hristos trebuia să fie dus de către părinţi: Săi în Egipt, întrucât împăratul Irod dorea să-L omoare (Ier. 31.15; Matei 2.13-18). Familia Sa a revenit din Egipt, atunci când viaţa Domnului Isus Hristos nu mai era în pericol (Osea 11.1; Matei 2.19-23).
- Domnul Isus Hristos trebuia să aibă un premergător, care avea să pregătească oamenii pentru propovăduirea Evangheliei împărăţiei Sale (Is. 40.3-4; Maleahi 3.1; Matei 3.1-3; Luca 3.3-5).
• Domnul Isus Hristos trebuia să îndeplinească întru totul voia Tatălui Său (Ps. 40,7-8; loan 4,34; 6.38).
- Dumnezeu-Tatăl trebuia să mărturisească faptul că "îşi găseşte plăcerea" în Domnul Isus Hristos (Is. 42.1; Matei 3.17).
58
- Domnul Isus Hristos trebuia să vină pe Pământ pentru a aduce mântuirea tuturor celor ce cred în El (Is. 42.6; Luca 2.11,25-31; 19.9-10; loan 4.42; F.A. 5.31; 16.31).
- Domnul Isus Hristos trebuia sâ fie mijlocitorul noului legământ, încheiat între Dumnezeu şi oameni (Is. 42.6; 55.3; Ier. 31.31-34; Dan. 9.27; Maieahi 3.1; Evrei 8.6-13; 9.15; 12.24). Acest ultim legământ a putut fi realizat, datorită sângelui purificator, vărsat de către Domnul isus Hristos pentru ispăşirea păcatelor oamenilor (Exod 24.8; Matei 26.28; 1 Cor. 11.25).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie "Lumina neamurilor" (Is. 42.6; 49.6; 60.1-3; Luca 2.25-32).
- Domnul Isus Hristos trebuia să aducă "veşti bune" oamenilor, adică să propovăduiască Evanghelia mântuirii prin jertfa Sa (Is. 40.9-11; 41.27; 61.1-2; Matei 4.23; Luca 4.16-21).
- Domnul Isus Hristos trebuia să înceapă misiunea Sa de propovăduire a Evangheliei, în Galilea (Is. 9.1; Matei 4.12-17).
■ Domnul Isus Hristos trebuia să facă multe minuni şi vindecări (Is. 35.5,6; 42.7; 53.4-5; Matei 9.35; 11.4-5).
■ Domnul Isus Hristos trebuia să ducă o viaţă grea, de rob (Zah. 3.8; Is. 53.11; Matei 8.20; Luca 9.58; F.A. 3.13,26; 4.27,30).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie un om neprihănit, adică fără de nici un păcat (Is. 53.9,11; Zah. 9.9; Matei 27.24; Luca 23.14-15,22,47; loan 18.38; 19.4,6; 2 Cor. 5.21; 1 Petru 2.22-23; 1 loan 3.5).

■ Domnul Isus Hristos trebuia să vorbească în piide (Ps. 78.2; Matei 13.34-35).
- Domnul Isus Hristos trebuia să meargă pe mare (iov 9.8; Ps. 77.19; Hab. 3.15; Matei 14.25-33).
- Domnul Isus Hristos trebuia să intre în Ierusalim călare pe un măgar (Zah. 9.9; Matei 21.1-9; Luca 19.29-35).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie o piatră de poticnire pentru evrei, în sensul că majoritatea acestora nu au crezut în Ef (Ps. 118.22; Is. 8.14; Matei 21.42-44; Luca 20.17-18; 1 Petru 2.7).
■ Domnul Isus Hristos trebuia să fie respins de către poporul evreu. într-adevăr, Sfânta Scriptură ne arată că, pe lângă faptul că nu au crezut în El, cei mai mulţi dintre evrei chiar L-au respins în mod categoric, lepădându-se de El (Is. 53.1,3; Ps. 118.22; loan 1.11; 12.37-40; F.A. 13.46).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie urât de către oameni, fără nici un temei (Ps. 35.19; 69.4; 109.3; loan 15.25).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie repudiat chiar şi de către fraţii Săi (Ps. 69.8; Marcu 3.21; loan 7.1-5).
■ Domnul Isus Hristos trebuia să fie trădat de către o persoană apropiată Lui (Ps. 41.9; 55.12-14; Matei 10.4).
■ Domnul Isus Hristos trebuia să fie vândut pentru treizeci de arginţi (Zah. 11.12; Matei 26.15), care aveau apoi să fie aruncaţi în Casa lui Dumnezeu, urmând să se cumpere cu aceşti bani "ţarina olarului" (Zah. 11.13; Matei 27.5,7).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie părăsit de către toţi ucenicii şi cunoscuţii Săi (Zah. 13.6-7; Ps. 31.11; 38.11; Matei 26.31; Marcu 14.50; Luca 23.49).
■ Domnul Isus Hristos trebuia să pătimească mult şi apoi să moară ca jertfă

pentru păcatele omenirii (Is. 53.5-12; loan 1.29; 11.49-52; F.A. 10.43; 13.38-39; 1 Cor. 15.3; Ef. 1.7; 1 Petru 2.24; 1 loan 1.7,9).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie judecat şi osândit (Is. 53.8; Luca 23.1-34).
■ Domnul Isus Hristos trebuia să fie acuzat de către martori mincinoşi (Ps. 27.12; 35.11; Matei 26.59-61).
- Domnul Isus Hristos trebuia să nu răspundă nimic la acuzaţiile mincinoase care l-au fost aduse (Is. 53.7; Matei 27.12).
• Domnul Isus Hristos trebuia să sufere (Is. 53.3-4,10; Matei 17.12; Luca 17.25; Evrei 2.18).
- Cu toate că Domnul Isus Hristos trebuia să fie părăsit de către oameni, chiar şi de către ucenicii Săi, El avea să ajungă piatra din capul unghiului, adică singurul conducător şi "cap" al Bisericii lui Dumnezeu (Ps. 118.22; Is. 28.16; Matei 21.42; F.A. 4.11; Ef. 2.20; 4.15; Col. 1.18).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie dispreţuit (Is. 53.3; Luca 23.11).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie batjocorit (Ps. 22.7,8; 109.25; Matei 27.29,31,39-44; Marcu 15.17-20,29-32; Luca 22.63-65; 23.11,35-37).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie scuipat, chinuit, lovit şi rănit (Is. 1.6; 50.6; 53.5,7; Mica 5.1; Matei 26.67; 27.26,29-30; Marcu 14.65; 15.15,19; Luca 22.63-64; 23.16,22).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie străpuns în mâini şi picioare (Ps. 22.16; Is. 53.5; Zah. 12.10; Luca 23.33; loan 20.25,27).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie pus în rândul celor fărădelege, adică urma să fie răstignit intre tâlhari (Is. 53.12; Matei 27.38; Marcu 15.27-28; Luca 22.37; 23.32-33).
- Domnul Isus Hristos trebuia să se roage pentru cei care-L răstigneau (Is. 53.12; Luca 23.34).
- Veşmintele Domnului Isus Hristos trebuiau să fie împărţite şi să se tragă la sorţi pentru cămaşa Sa (Ps. 22.18; Luca 23.34; loan 19.23-24).
• Domnului Isus Hristos trebuia să I se ofere fiere şi oţet, atunci când l-a fost sete (Ps. 69.21; loan 19.28-30; Matei 27.34,48; Luca 23.36).
- Oasele Domnului Isus Hristos nu trebuiau să fie zdrobite (Exod 12.46; Num. 9.12; Ps. 34.20; loan 19.33).
- Coasta Domnului Isus Hristos trebuia să fie străpunsă (Is. 53.5; Zah. 12.10; loan 19.34).
- în timpul celor trei ore care au precedat moartea Domnului Isus Hristos, trebuia să fie întuneric, cu toate că, în mod normal, în acel interval de timp, fiind miezul zilei, trebuia de fapt să fie lumină (Amos 8.9; Matei 27.45). Amintim că întunericul a durat, conform sistemului orar evreiesc, între orele 6 şi 9 din zi, perioadă de timp, care se încadrează între orele 12 şi 15, conform sistemului nostru orar, în care o zi calendaristică începe la ora 0 şi se termină la ora 24.
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie părăsit pentru un foarte scurt timp, chiar şi de către Dumnezeu-Tatăl. De asemenea, Domnul Isus Hristos trebuia să strige deznădăjduit, atunci când, fiind răstignit pe cruce, pentru doar câteva momente s-a întrerupt legătura permanentă care exista între El şi Dumnezeu-Tatăl (Ps. 22.1; is. 54.7; Matei 27.46).
- Domnul Isus Hristos trebuia să-Şi încredinţeze Duhul Său în mâinile lui

Dumnezeu-Tatăl (Ps. 31.5; Luca 23.46).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie îngropat în mormântul unui om bogat (Is. 53.9; Matei 27.57-60).
- Domnul Isus Hristos trebuia să meargă în Locuinţa morţilor, pentru a vesti şi acolo Evanghelia (Is. 9.2; 42.7; 49.9; 61.1; ioan 5.28-29; 1 Petru 3.18-19; 4.6).
- Trupul Domnului Isus Hristos trebuia să stea în mormânt, trei zile şi trei nopţi (Matei 12.40). în consideraţiile următoare vom aminti câteva adevăruri în legătură cu împlinirea acestei proorocii.

Domnul Isus Hristos a fost judecat, condamnat şi omorât în ziua Pregătirii Paştelui (Ioan 19.14; Matei 27.62-64), iar iudeii au refuzat să asiste la judecarea Domnului Isus Hristos, "ca să nu se spurce şi să poată mânca Pastele" (Ioan 18.28).
Prima noapte de după răstignirea Domnului Isus Hristos, a fost aceea care urma după ziua Pregătirii Paştelui, şi aparţinea de ziua (calendaristică) de Paşte, dacă ţinem seama de faptul că ziua calendaristică a iudeilor începe seara, la ora 18, conform sistemului nostru actual de numerotare a orelor.
A doua noapte de după răstignirea Domnului Isus Hristos, a fost aceea care urma după acea "zi mare" de Sabat (Ioan 19.31), care era chiar ziua de Paşte. Această noapte aparţinea de ziua calendaristică următoare, care era tot o zi de Sabat, dar era un Sabat obişnuit (adică era ziua a şaptea).
A treia noapte de după răstignirea Domnului Isus Hristos, care urma după ziua a şaptea (Sabatul obişnuit), aparţinea de ziua întâi a săptămânii (Matei 28.1; Marcu 16.2; Luca 24.1; Ioan 20.1).
Dacă Domnul Isus Hristos a înviat în ziua întâi a săptămânii şi considerăm că aceasta corespunde zilei de duminică, mergând cu trei zile în urmă (Matei 27.63-64; Marcu 8.31; 10.34; Luca 2.19; Ioan 2.19), vom constata că E! a murit în ziua a cincea a săptămânii, care corespunde zilei de joi.
- Domnul Isus Hristos trebuia să învie dintre cei morţi (Ps. 16.10; Is. 53.10; Matei 26.32; 28.1-10; F.A. 2.31).
- Domnul Isus Hristos trebuia să Se înalţe la cer (Ps. 24.7-10; 68.17-18; Marcu 16.19; Luca 24.51; F.A. 1.9-11).
■ Domnul Isus Hristos trebuia să Se întoarcă la Dumnezeu-Tatăl, de unde venise, şi să Se aşeze la dreapta lui Dumnezeu-Tatăi, unde exista înainte de a lua un trup de om (Ps. 110.1; Dan. 7.13-14; F.A. 7.55-56; Evrei 1.3; Ioan 3.13; 6.46,62; 7.29,33; 8.42; 12.49; 13.1,3; 16.28).
- Domnul isus Hristos trebuia să fie Profet (Deut. 18.15,18; Matei 21.11; Luca 7.16; Ioan 6.14).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie Mare Preot (Ps. 110.4; Evrei 3.1; 5.5-7,10; 7.11-28; 8.1-6) şi păstor spiritual (Is. 40.11; Ezec. 34.11-23; Zah. 13.7; Ioan 10.11,14-16; Evrei 13.20; 1 Petru 2.25; 5.4).
- Domnului Ssus Hristos trebuiau să I Se închine oamenii (Ps. 72.11; Is. 9.6-7; 49.23; Dan. 7.13-14; Matei 2.2,8; 8.2; 14.33; Fii. 2.9-10).
- Domnului Isus Hristos trebuiau să-l fie aduse laude (Ps. 118.26; Matei 21.9) chiar şi de către copii (Ps. 8.2; Matei 21.15-16).
■ Domnul Isus Hristos trebuia să fie împărat (Gen. 49.10; Num. 24.17; 1 Cron. 17.14; Ps. 2.6; 45.6-7; Is. 9.7; 53.12; Ier. 23.5-6; Zah. 9.9; 14.9; Dan. 7.13-14; Mica 5.2,4; Matei 2.2; 27.37; Luca 1.32-33; 19.38; Ioan 1.49; 18.37).

- Domnul Isus Hristos trebuia să fie Domn ai păcii (Is. 9.6-7; Mica 5.5; Zah. 9.10; Ps. 72.1-3,7; Luca 24.36; Ioan 14.27; 16.33; 20.19,26; F.A. 10.36; Rom. 5.1; Ef. 2.14,17; Col. 3.15).
- Domnul Isus Hristos trebuia să aibă o ungere specială a Duhului Sfânt (Ps. 45.7; Îs. 11.2; 42.1; 61.1; Matei 3.16,17; Luca 3.22; 4.18-21; Ioan 6.27).
- Domnul Isus Hristos trebuia să fie Atotstăpânitor în Univers, urmând să aibă toată puterea în cer şi pe Pământ (Ps. 2.7-8; Dan. 7.13-14; Matei 11.27; 28.18; Luca 10.22; Ioan 3.35; 13.3; 1 Cor. 15.27-28; Ef. 1.20-22; 1 Petru 3.22).
Există şi unele profeţii din Vechiul Testament, confirmate şi de către Noul Testament, care încă nu s-au împlinit. Creştinii preţuiesc extrem de mult tot mesajul adresat oamenilor de către Dumnezeu, conţinut în Sfânta Scriptură, şi deci sunt absolut siguri că se vor împlini şi aceste profeţii. Ca atare, ei aşteaptă cu mare bucurie şi nerăbdare împlinirea acestora.
Principalele profeţii referitoare la activitatea Domnului Isus Hristos, care urmează să se împlinească sunt următoarele:
- Domnul Isus Hristos îi va învia pe creştini (Ioan 6.39-40,44) în momentul premergător răpirii Bisericii (1 Tes. 4.14-17).
- Domnul Isus Hristos se va întoarce pe Pământ, venind pe norii cerului (Zah. 14.3-5; Matei 24.30; 25.31; 26.64; F.A. 1.11; Apoc. 1.7).
- La întoarcerea Sa pe Pământ, Domnul isus Hristos va fi asemenea unei stele strălucitoare, cum ar fi un luceafăr (Num. 24.17; Matei 17.1-2; 24.27; Marcu 9.3; Luca 17.24; F.A. 9.3-5; Apoc. 22.16).
■ Domnul Isus Hristos va domni peste tot Pământul (Ps. 2.8-9; Is. 11.10; 42.4; Zah. 14.9; Fii. 2.9-11; Evrei 1.8; Apoc. 11.15; 17.14; 19.11-16), împărăţia Sa fiind veşnică (Dan. 2.44; 4.34; 7.13-14,27; Luca 1.33).
- Domnul Isus Hristos va fi Judecătorul suprem a! omenirii (Is. 9.6-7; 42.1-4; Ioan 5.22,27-30; F.A. 10.42; 17.31; Rom. 2.16; 2 Tim. 4.1).
Proorociiie din perioada Vechiului Testament cu privire la Domnul Isus Hristos, care s-au împlinit cu cea mai mare exactitate şi în cele mai mici amănunte, au uimit de-a lungul secolelor pe orice om de bună credinţă. Totodată, aceste proorocii au contribuit ia consolidarea credinţei multor creştini. Desigur că aceste proorocii, nu puteau să treacă neobservate de către atei, adică de către acele persoane care nu cred în existenţa lui Dumnezeu.
Până nu demult, unii atei au susţinut că toate proorociile din perioada Vechiului Testament cu privire ia Domnul Isus Hristos, ar fi fost contrafăcute. Astfel, ei au considerat că acele cărţi ale Vechiului Testament care conţineau aceste uimitoare proorocii, au fost de fapt introduse în Biblie după moartea Domnului Isus Hristos, şi deci respectivele evenimente nu ar fi fost prezise mai înainte. în acest fel, ateii au încercat să nege faptul că Dumnezeu a anunţat oamenii prin toate aceste proorocii, făcute cu mult

timp înainte de naşterea Domnului Isus Hristos, toate evenimentele importante care urmau să se producă în viaţa Sa (Luca 24.27). Ateii doreau să demonstreze că aceste proorocii ar fi fost adăugate în Biblie ulterior, cu scopul de a induce oamenii în eroare. Ateii voiau să dovedească astfel, că Biblia nu este inspirată de către Dumnezeu şi că Domnul Isus Hristos nu ar fi de natură divină.
A fost un timp, când creştinii nu puteau să combată aceste afirmaţii nereale ale ateilor, decât cu credinţa lor. Totuşi, datorită acestor afirmaţii mincinoase, de-a

lungul anilor au fost amăgiţi mulţi oameni.
în rândurile următoare, vom arăta că Dumnezeu nu a îngăduit ca aceste afirmaţii aberante să amăgească oamenii prea mult timp, răsturnând la un moment dat toate argumentele mincinoase ale ateilor.
între anii 1948-1956 s-au descoperit la Qumran, o aşezare care se află lângă Marea Moartă, la treisprezece kilometri sud de Ierihon, circa patruzeci de mii de fragmente de manuscrise originale, scrise în limbile aramaică şi ebraică veche. Aceste manuscrise au fost scrise într-o perioadă anterioară naşterii Domnului Isus Hristos şi cuprind o parte a cărţilor Vechiului Testament. Printre ele se găsesc şi fragmente din cartea proorocului Isaia, care este supranumită Evanghelia Vechiului Testament, deoarece ea conţine foarte multe proorocii cu privire la viaţa Domnului Isus Hristos. Pentru documentare, cititorul poate să apeleze de pildă la cartea "Manuscrisele de la Marea Moartă", scrisă de către I. D. Amusin, care a fost tradusă în limba română.
Odată cu descoperirea acestor manuscrise, care confirmă că Vechiul Testament a fost scris într-adevăr înaintea Noului Testament, oamenii de pretutindeni nu au mai avut nici un dubiu, cu privire la faptul că Domnul Isus Hristos, a fost într-adevăr Acea persoană anunţată de către Dumnezeu, prin gura proorocilor din vechime, ca fiind Dumnezeu-Fiul întrupat în om.
Datorită faptului că Domnul Isus Hristos este de natură dumnezeiască (Ioan 10.30; 2 Cor. 5.19; Col. 2.9; Evrei 1.8-9), în cele ce urmează vom lămuri cine este Dumnezeu.
Cu toate că "adâncimile" lui Dumnezeu (Iov 11.7-9; Rom. 11.33-35), care este nemărginit, nu pot fi pătrunse de către om (1 Ioan 4.12), care este mărginit, Dumnezeu poate fi totuşi cunoscut (desigur, parţial), prin Domnul Isus Hristos (Ioan 1.18; 14.7-11; Matei 11.27; Col. 2.9; Evrei 1.1-3),'prin Duhul Sfânt (1 Cor. 2.10-11; 2 Cor. 3.17; Ef. 2.18), prin minunata Sa creaţie (Ps. 19.1-6; Rom. 1.19-20), prin mesajele Sale cuprinse în Sfânta Scriptură (Is. 48.17; Ier. 10.1-2), prin proorocii (1 Sam. 3.20; Amos 3.7), prin cunoaşterea şi împlinirea poruncilor Sale (1 Ioan 2.3; 3.6), prin marea Sa bunătate (Ps. 36.10; Ier. 31.34), prin grija Sa faţă de minunata Sa creaţie şi în mod special, faţă de oameni (Ps. 68.19; 91.14; 121.1-8; Ier. 9.24; 1 Petru 5.7), prin puterea Sa nelimitată (Ier. 16.21), prin capacitatea pe care a pus-o în noi de a-L iubi pe El şi pe orice om (1 Ioan 4.7-8), etc.
Sfânta Scriptură ne învaţă că Dumnezeu este fiinţa (Ps. 84.2), care are următoarele însuşiri:
- Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor şi fiinţelor existente în Univers (Gen. 1.1; Is. 42.5; 44.24; 45.12; Ier. 10.16; F.A. 4.24; Apoc. 4.11; 10.6). Astfel, Dumnezeu a creat toată materia, atât cea vie cât şi cea neînsufleţită, precum şi antimateria (Ef. 3.9; Col. 1.16; Evrei 3.4; Ioan 1.3). Iată deci, că Dumnezeu este Acela care face să existe şi menţine în existenţă atâta timp cât consideră El că este necesar, absolut tot ceea ce există în Univers (Iov 9.6-7; 26.11-14; 38.17,19-20; Ps, 18.9; 104.2-9; 144.5; Amos 5.8; F.A. 17.24-25; Apoc. 4.11), deci şi pe planeta Pământ (Gen. 1.28-30; Iov 9.5; 12.10,14-25; 38.14,17-18,39-41; 39.1-30; 40.15-24: 41.1-34; Ps.

36.6; 74.15-17; 75.6-7; 104.5-30; 145.9,14-16; 147.9; Dan. 2.21; 4.17; Matei 6.26-33; 10.29-31). Toate lucrurile şi fiinţele din Univers au fost create prin Cuvântul lui Dumnezeu, adică prin Domnul Isus Hristos (Evrei 11.3; Ioan 1.3; Col. 1.16-17; 1 Cor. 8.6).
Sfânta Scriptură ne spune că prima dintre lucrările lui Dumnezeu, a fost crearea înţelepciunii. Ea a luat naştere "când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmă din pulberea lumii" (Prov. 8.22-31). Având o înţelepciune nemărginită (Iov 11.6), Dumnezeu este chiar Izvorul înţelepciunii (Iov 28.27; 9.4; 12.13,16), Acela care dă înţelepciune tuturor celor ce l-o cer (Dan. 2.21; 1 împ. 5.12; 10.24; Ecl. 2.26; Ef. 3.10; Iacov 1.5).
în Evrei 11.3, citim că "tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd". Din acest verset, rezultă că Dumnezeu a creat mai întâi particulele subatomice, continuând cu atomul şi cu molecula, particule care "nu se văd" cu ochiul liber. Apoi Dumnezeu a creat galaxiile şi toate corpurile cereşti (Gen. 1.14-18; Iov 9.7-9; 38.31-33; Ps. 136.5-9; 147.4; Ier. 31.35; Amos 5.8).
Odată cu crearea galaxiei Calea Lactee, Dumnezeu a creat cerurile şi planeta Pământ (Gen. 1.1; Prov. 8.27-29; Ps. 8.3; 19.4-6; 33.6; 89.11-12; 102.25; 124.8; 136.5-6; 146.6; 147.4; iov 9.8-9; 37.18; is. 40.12,28; 42.5; 44.24; 45.12,18; 48.13; Ier. 10.12; 27.5; 32.17; Amos 4.13; Iona 1.9; Zah. 12.1; Apoc. 14.7).
Dumnezeu a stabilit toate legile cerurilor, deci implicit şi ale planetei Pământ (Ier. 31.35-36; 33.20,25; Iov 28.25-26; 38.33; Ps. 74.16-17; 104.5-10,19-20; 119.91; 148.6; F.A. 17.26), fixând o ordine şi o armonie perfectă în traiectoriile pe care le urmează galaxiile, sorii şi planetele (Iov 38.31-33; Ps. 104.19-20; 147.4; Is. 40.26).
în particular, Dumnezeu a stabilit: forma, dimensiunile, masa, greutatea, volumul, viteza de rotaţie şi de

revoluţie, raportul de o treime dintre uscat şi ape, etc, pentru planeta pe care trăim (Iov 26.7-10; 38.4-19,22-23; Ps. 74.17; 104.5-10; 119.90; Prov. 8.29; Is. 40.12,28; Ier. 5.22). Aşa cum ştim, ziua şi noaptea (Gen. 1.14; 8.22; Iov 26.10; 38.19-20; Ps. 74.16; 104.19-23; Is. 45.7; Ier. 31.35; 33.20,25; Dan. 2.22; Amos 4.13; 5.8), sunt consecinţe ale faptului că Dumnezeu a imprimat planetei Pământ mişcarea de rotaţie (în jurul axei sale), iar anotimpurile (Gen. 8.22; Ps, 74.17), sunt consecinţa mişcării de revoluţie (în jurul Soarelui). Sfânta Scriptură ne arată deci, că Dumnezeu a fixat pentru Terra exact acei parametri, care erau necesari pentru existenţa vieţii (Is. 45.18; Ier. 5.22-24; Ps. 33.7; 65.9-12; 104.10-24; Prov. 8.28-29), stabilind totodată şi acele intemperii şi fenomene meteorologice (Iov 5.10; 28.25-26; 37.2-6,9-12,15-17,21-22; 38.22-30,34-38; Ps. 29.3; 77.16-18; 97.4; 105.32; 135.6-7; 147.8,16-18; 148.8; Ier. 5.24; 10.13; 14.22; 51.16; Amos 4.13; Zah. 10.1; F.A. 14.17), indispensabile pentru asigurarea unor condiţii de trai optime.

- Dumnezeu a stabilit toate legile care acţionează în Univers, în particular a stabilit legile: fizicii, chimiei, biologiei, matematicii (Ps. 119.91; 148.6; Iov 28.25-26; 38.33; Ier. 31.36; 33.25; F.A. 17.26).

■ După ce a creat toate condiţiile necesare pentru menţinerea existenţei vieţii pe Terra (Iov 38.39-41; Ps. 104.10-28;'i47.8-9), Dumnezeu a creat regnul vegetal (Gen. 1.11-12) şi cel animal (Gen. 1.20-25).

- Dumnezeu este atât creatorul primului om (Gen. 1.26-28; 2.7,18-23), cât şi Acela care construieşte fiecare nou-născut în pântecul mamei sale (Iov 10.8-11; 31.15; Ps. 119.73; 139.13-16; Is. 43.1,7; 44.24; 49.5; Ier. 1.5).

64

• Dumnezeu este singurul Stăpân (Exod 9.29; 19.5; Deut. 10.14; 1 Cron. 29.11-12; 2 Cron. 20.6; Iov 41.11; Ps. 24.1; 50.12; 89.11; Dan. 4.25,34-35; Hagai 2.8; 1 Cor 10.26; Rom. 11.36; Ef. 6.9; 1 Tim. 6.15) al tuturor fiinţelor şi lucrurilor care au existat, există sau vor exista în Univers, fiind suveran absolut peste toată creaţia Sa (Deut. 32.39; 2 împ. 19.25; Iov 26.5-6,11-14; 37.7,11-13; Ps. 18.7-15; 29.3-11; 47.2; 77.16-19; 97.5; 103.19; 104.2-9,32; 105.28-41; 107.33-41; 135.6-12; 144.5-6; Is. 40.15-17,22-29; 43.13; 66.1-2; Amos 4.13; Naum 1.3,6; Hab. 3.12; 1 Cor. 10.26).

- Dumnezeu poate produce cutremure (Exod 19.18; Jud. 5.4-5; Iov 9.5-6; Ps. 18.7; 68.8; 77.18; 97.4; 104.32; 114.4,6-8; Is. 24.18-22; Ier. 4.24; Naum 1.5; Hagai 2.6,21; Hab. 3.10; Evrei 12.26; Apoc. 6.12-16; 16.18-20), erupţii ale vulcanilor (Ps. 104.32; 144.5) şi orice fel de perturbaţie pe Pământ (Exod 14.21-30; Iosua 3.15-17; 2 împ. 6.8-23; Ps. 97.5; 107.33-35; 114.1-8; Amos 4.13; 9.5; Mica 1.4; Naum 1.4; Hab. 3.6-9) sau în cosmos (Iosua 10.12-14; Iov 9.7; 26.11-14; Hab. 3.11), atunci când lucrările Sale impun necesitatea producerii unor astfel de fenomene (Ps. 18.6-19).

• Dumnezeu este Duh (Ioan 4.24), deci în mod normal nu este vizibil de către ochiul omenesc (1 Tim. 1.17; 6.16; Ioan 1.18; Evrei 11.27; 1 Ioan 4.12,20). El nu este legat de un anumit trup, aşa cum au oamenii. Din această cauză, Dumnezeu este nemărginit (1 împ. 8.27; Is. 66.1) şi omniprezent (Ps. 139.7-12; Ier. 23.24; Amos 9.2-3; F.A. 17.27). Pentru El spaţiul (Ps. 139.7-12) şi .timpul (Ps. 90.4; 2 Petru 3.8) fiind nesemnificative, El poate acţiona în acelaşi moment, pretutindeni (1 împ. 8.27; 2 Cron. 16.9; Ier. 23.23-24; Ps. 139.7; Prov. 15.3). Cu toate că Dumnezeu poate acţiona în acelaşi timp în locuri diferite, totuşi nu poate obosi niciodată, aşa cum se întâmplă cu oamenii (Is. 40.28-31). Fiind Duh, Dumnezeu îşi poate lua şi un anumit trup dacă doreşte şi evident pentru perioada de timp în care doreşte acest lucru (1 Ioan 4.2). Scaunul de domnie al lui Dumnezeu este în ceruri (Ps. 103.19; Matei 5.34; 18.10), în partea de miazănoapte (Ps. 48.2; Is. 14.13).

- Dumnezeu este frumos (Exod 33.19; Ps. 27.4). Sfânta Scriptură ni-L descrie pe Dumnezeu în mod simbolic, ca având: o faţă (Gen. 3.8; Exod 33.20,23), şapte ochi (Zah. 4.10; 8.6; 1 împ. 9.3; Ezra 5.5; Neemia i!6; Ps. 33.18; 34.15; 139.16; Prov. 15.3; Is. 1.15-16; 43.4; Ier. 5.3; 16.17; 32.19; Amos 9.4,8; 1 Petru 3.12), pleoape (Ps. 11.4), urechi (2 Sam. 22.7; Neemia 1.6,11; Ps. 17.6; 34.15; 71.2; 102.2; Is. 59.1; 1 Petru 3.12), gură (Num. 12.8; Deut. 8.3; 2 Sam. 22.9; Iov 37.2; Ps. 33.6; 119.72; Is. 40.5; 55.11; Mica 4.4; Matei 4.4), deci vorbeşte (Exod 33.9,11), având un glas (Gen. 3.8; 2 Sam. 22.14; Iov 37.4-5; 40.9; Ps. 29.3-9), buze, limbă (Is. 30.27), nări (2 Sam. 22.9,16; Ezec. 38.18), deci miroase (Gen. 8.21; Exod 29.18,25; Lev. 1.9), suflet (Is. 42.1; Ier. 32.41), inimă (Gen. 6.6; 1 Sam. 13.14; 1 împ. 9.3; Is. 63.15; Ier. 31.20; 32.41; Osea 11.8), braţe (Deut. 33.27; Iov 40.9), mâini (Exod 33.22; 2 Sam. 22.17; Ezra 7.6,9,28; Neemia 2.8,18; Ps. 19.1; 28.5; 31.5; 92.4; 95.5; 119.73; 138.8; Is. 59.1; Ezec. 1.3; 33.22; Luca 23.46; Evrei 1.10; 10.31; Apoc. 5.1,7), degete (Exod 31.18), picioare (Exod 24.10; 2 Sam. 22.10; Ezec. 43.7), etc.

- Dumnezeu este unic (Deut. 4.35; 6.4; 32.39; 1 Sam. 2.2; 2 Sam. 7.22; 2 împ. 19.15; Ps. 86.8,10; 89.6; Is. 43.10; 44.6; 45.5-6,14,18,21-22; 46.9; Osea 13.4; Ioan 5.44; 17.3; Rom. 3.30; 1 Cor. 8.4,6; Gal. 3.20; Ef. 4.4-6; 1 Tim. 1.17; 2.5; Iuda 25).

- Dumnezeu este desăvârşit (Deut. 32.4; Iov 37.15-16; Ps. 18.30; Ecl. 3.14; Matei 5.48; Iacov 1.17).

■ Dumnezeu este veşnic (Deut. 33.27; 32.40; 33.27; Ps. 90.2; 102.12,24-27; Is.

65

40.28; 43.13; Evrei 1.8-12) şi nemuritor (Rom. 1.23; 1 Tim. 1.17; 6.13). Dumnezeu însuşi spune că El este "Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine" (Apoc. 1.4,8; 4.8; 11.17). în acest context, pentru El timpul nu are aceeaşi semnificaţie ca şi pentru noi (2 Petru 3.8; Ps. 90.4).

- Dumnezeu este singura fiinţă care a avut întotdeauna, are şi va avea de-a pururi viaţă, întrucât Dumnezeu este chiar Acela de la care izvorăşte viaţa (Gen. 2.7; Ps. 36.9; Ioan 5.26; F.A. 17.25; 1 Tim. 6.13,16). Fiind de natură dumnezeiască, Domnul Isus Hristos constituie, de asemenea, Izvorul vieţii (Ioan 1.4; 11.25-26; 14.6; Col. 3.4; 1 Ioan 5.11).

• Dumnezeu este atotştiutor şi atotcunoscător, El fiind singurul pentru care nu există nimic ascuns (2

Cron. 16.9; Iov 28.24; Ps. 44.21; 94.9-10; Prov. 15.11; Ier. 17.9-10; 23.24; Matei 6.8; Ioan 2.25). El cunoaşte absolut tot ceea ce ţine de prezent, trecut şi viitor (1 Sam. 2.3; 23.11-12; Is. 42.9; Ier. 1.5; Dan. 2.22,28-47; Ioan 13.10-11; F.A. 2.23; 15.18; Evrei 4.13; 1 Petru 1.2). Ca urmare a faptului că Dumnezeu ştie tot ceea ce se va întâmpla în viitor, foste *evenimentele viitoare sunt deja hotărâte* de către Dumnezeu (2 împ. 19.25; Rom. 8.29-30). Dumnezeu cunoaşte toate faptele oricărui om (2 împ. 19.27-28; Iov 34.21-25; 31.4; Ps. 11.4; 33.13-15,18; 34.15; 66.7; 139.1-16; Prov. 5.21; 15.3,11; Ier. 12.3; 16.17; 32.19; Evrei 4.13), chiar şi fapteie pe care oamenii le vor face în viitor (Gen. 18.19; Ef. 1.4-5; 2.10). De asemenea, Dumnezeu cunoaşte toate gândurile oricărui om (1 Cron. 28.9; Ps. 94.11; 139.2,4; Ezec. 11.5; Amos 4.13; Matei 9.4; Marcu 2.8; Luca 11.17; 1 Cor. 3.20).

- Dumnezeu este atotputernic (Gen. 17.1; 18.14; 35.11; Exod 6.3; Iov 9.4; 11.7; 42.2; Ps. 147.5; Is. 40.12-26; Ier. 10.12; 32.17; Matei 19.26; Marcu 10.27; Apoc. 1.8; 4.8; 11.17; 15.3; 19.6; 21.22). El poate să facă întotdeauna tot ceea ce vrea (Ps. 115.3; 135.6; Is. 43.13; Dan. 4.35), lucrând uneori şi prin intermediul îngerilor (Ps. 104.4; Evrei 1.7) sau oamenilor (1 Cor. 3.9).
- Dumnezeu este singura fiinţă care există prin Sine însuşi (Exod 3.14; Is. 43.10) şi nu depinde de altcineva (Rom. 11.35-36; Iov 41.11; 35.6-8; 22.2-3).
- Dumnezeu este situat întotdeauna deasupra tuturor cauzelor (Ps. 102.26-27; Is. 40.17,22-25; 55.9; Rom. 9.5; Ef. 4.6), fiind neschimbător şi statornic în toate acţiunile Sale (Ps. 102.27; Is. 41.4; Maleahi 3.6; Evrei 13.8; Iacov 1.17).
- Dumnezeu este sfânt (Lev. 11.44-45; 19,2; 20.26; Is. 6.3; 1 Petru 1.16; Apoc. 4.8; 15.4), deci este complet separat de orice păcat (Iov 34.12) şi de consecinţele dezastruoase ale păcatului.

întrucât Dumnezeu nu poate să mintă (Num. 23.19; Tit 1.2; Evrei 6.18), putem fi siguri că tot ceea ce a spus El este adevărat (2 Sam. 7.28; Is. 45.19; Ioan 17.17) şi demn de crezare. Avem deci siguranţa, că Dumnezeu va face exact ceea ce ne-a anunţat în Sfânta Scriptură, împlinindii-Şi absolut toate promisiunile Sale (Deut. 7.9; Neemia 9.33; 2 Tim. 2.13; Evrei 10.23). Ca urmare a acestui fapt, noi trebuie să acţionăm astfel încât să ţinem seama de absolut toate poruncile, îndemnurile şi avertismentele Sale.

- Dumnezeu este neprihănit (Is. 51.6,8; Ioan 17.25; 1 Ioan 2.1). Neprihănirea lui Dumnezeu rezultă din sfinţenia Sa, manifestată în adevărul (2 Sam. 7.28; Ps. 119.160; Is. 65.16; Dan. 9.13; Ioan 14.6; Apoc. 15.3), dreptatea (Deut, 32.4; Neemia 9.33; Iov 34.12; Ps. 11.7; Ps. 25.8; 85.13; 89.14; 98.9; 111.3; 145.17; Is. 30.18; 45.21; Ier. 9.24; 23.5; Dan. 9.14; 1 Ioan 1.9; Apoc. 15.3) şi justiţia corectă (Ps. 9.8; 19.9; 96.10; 103.6;

Apoc. 16.5,7; 19.2) care guvernează toate acţiunile Sale. Deci Dumnezeu este nepărtinitor (Ps. 9.8; 67.4; 72.2; 75.2; 98.9; F.A. 10.34-35; Rom. 10.12; 1 Petru 1.17).

- Dumnezeu are o mare dragoste faţă de oameni (Deut. 33.3; Is. 54.10; Ier. 31.3; Ioan 3.16; Rom. 5.8; Ef. 2.4; 3.19; 2 Tes. 2.16; 1 Ioan 3.1), El este chiar Izvorul dragostei (1 Ioan 4.8,16).
- Dumnezeu are o mare bunătate (Ps. 25.6-8; 31.19; 33.5; 86.5,15; 100.5; 103.8,11,17; 106.1; 108.4; 119.64; 136.1; 145.8-9; Iona 4.2; Rom. 2.4), El fiind singurul care este într-adevăr bun (Marcu 10.18).
- Dumnezeu este milostiv (Exod 34.6; 2 Cron. 30.9; Ps. 86.15; 103.8; 112.4; 145.8,17; Is. 30.18; Ier. 3.12; Ioel 2.13; Luca 6.36), îndelung răbdător (Ps. 86.15; 103.8; 145.8; Iona 4.2; Rom. 2.4; 1 Tim. 1.16; 1 Petru 3.20; 2 Petru 3.9) şi bogat în îndurare (Deut. 4.31; Ps. 25.6-7,10; Ps. 86.5,15; 103.8,17; 136.1-26; 145.8-9; Iona 4.2).
- Dumnezeu este de natura luminii (Ps. 36.9; Is. 60.19-20; Ioan 1.7-9; F.A. 9.3-7; 22.6-10; 1 Ioan 1.5,7; Apoc. 21.23,25; 22.5). întrucât "la El locuieşte lumina" (Dan. 2.22), Dumnezeu este chiar izvorul luminii (Iacov 1.17; Ioan 8.12; 9.5). Lumina emanată de către Dumnezeu are o strălucire atât de mare, încât "întrece pe cea a soarelui" (F.A. 26.13-15).
- Dumnezeu este de natura focului (Lev. 9.24; 10.2; Num. 11.1; 16.35; 1 împ. 18.38). Dumnezeu este însă un foc de o natură specială, care prin ardere nu distruge (Exod 3.2-5; Deut. 4.15). Totuşi, în atingere cu păcatul, Dumnezeu devine un foc mistuitor (Exod 24.17; Deut. 4.24; Ps. 50.3; 97.3; 2 Tes. 1.8; Evrei 12.29).

După cum Dumnezeu este o trinitate, tot aşa şi focul este caracterizat de trei elemente: lumină, căldură şi energie.

Lumina simbolizează înţelepciunea (Ier. 10.12) desăvârşită a lui Dumnezeu.

Căldura simbolizează partea senzitivă a lui Dumnezeu, manifestată prin dragostea Sa fără de seamăn, care poate fi reprezentată prin Dumnezeu-Fiul sau Domnul Isus Hristos.

Energia simbolizează partea executivă a lui Dumnezeu, reprezentată de către Duhul Sfânt. Aşa cum ştim, Dumnezeu a creat toate lucrurile din Univers din propria Sa energie, "din El" (Rom. 11.36), nicidecum din ceva preexistent.

Dumnezeu are o energie imensă, nemăsurabilă. Din această cauză, Dumnezeu poate face orice lucrare pe care o doreşte (Iov 9.12; Ps. 115.3; 135.6; Is. 14.27; 43.13). Orice lucrare dorită de către Dumnezeu se produce instantaneu (Ps. **147.15),** indiferent de complexitatea sa, întrucât orice porunceşte Dumnezeu ia fiinţă imediat (Gen. 1.3,6,9,11,14,20,24; Ps. 33.9; 148.5; Is. 48.13; Rom. 4.17).

O foarte mică parte din măreţia lui Dumnezeu, este descrisă şi în poezia următoare, care poate fi şi cântată:

Domnul porunceşte mării, (Exod 14.21) Şi ea seacă imediat. (Exod 14.22) Astrele dau curs chemării, (Iosua 10.12) Şi se-opresc în mod ciudat, (Iosua **10.13-14)** Domnul face ca să crească (Ps. 104.14) Tot ce-i unduit de vânt. (Iona 4.6) El face să se-nmulţească (Ps. 105.24) Tot ce mişcă pe pământ. (Gen.

1.28)
67
R: Fulgera pe-ntreaga zare, (Exod 19.16) Dumnezeu când glăsuia; (Exod 19.19) Şi tuna cu vuiet mare, (Exod 19.16) Iar Sinaiul tremura. (Exod 19.18) Focul izbucni deodată, (Exod 24.17) Fumega muntele mult, (Exod 19.18) Atmosfera-i luminată (Exod 20.18) De-al Stăpânului tumult. (Exod 20.19)
Domnul face ca să plouă, (Ier. 51.16) Fulgi de nea El cerne des, (Ps. 148.8) Chiar şi stropii fini de rouă (Iov 38.28) De la El ne vin ades. (Gen. 27.28) Domnul pune viaţă-n toate, (1 Tim. 6.13) Şi de-şi ia suflarea Sa, (Iov 34.14) Orişicare vietate (Ps. 104.30) Nu mai are viaţă-n ea. (Ps. 104.29)
Datorită faptului că Domnul Isus Hristos, "prin care sunt toate lucrurile" (1 Cor. 8.6; Ioan 1.3; Col. 1.16; Evrei 1.2) este de natură dumnezeiască (Ioan 10.30; 2 Cor. 5.19; Col. 2.9; Evrei 1.8-9), toate însuşirile lui Dumnezeu pe care le-am amintit mai sus, li aparţin în totalitate şi Domnului Isus Hristos, care este "întipărirea Fiinţei" lui Dumnezeu (Evrei 1.3).
Dumnezeu-Tatăl a dat Domnului Ssus Hristos toată puterea, atât în cer cât şi pe Pământ, astfel că Domnul Isus Hristos este Domn Atotstăpânitor în Univers (Matei 11.27; 28.18; Luca 10.22; Ioan 3.35; 13.3; 17.2; Fii. 2.9-11; Evrei 1.8; 1 Petru 3.22). Pe El trebuie să-L asculte nu numai toate fiinţele, ci orice entitate existentă în Univers, chiar şi vânturile şi marea (Matei 8.26-27).
Totodată Domnul Isus Hristos, "în care sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi ale ştiinţei" (Col. 2.3) este învăţătorul, îndrumătorul şi Modelul (Evrei 12.2-3) oricărui creştin, care este un ucenic al Său.
68

"Şi viaţa **veşnică este aceasta:**
să Te cunoască **pe** Tine,
singurul **Dumnezeu adevărat,**
şi **pe** Isus Hristos, **pe care L-ai trimis Tu"**
(îoan **17.3)**

După ce am lămurit cine este Domnul Isus Hristos, în acest capitol vom stabili care este primul pas, pe care trebuie să-l facă un om pentru a putea deveni creştin, adică ucenic al Domnului isus Hristos.
Există părinţi care doresc ca fiii lor să deprindă o anumită meserie. Pentru aceasta, ei îi încredinţează un timp pe copiii lor unui maestru, care îi va învăţa (Matei 11.1; Marcu 4.34; 9:31; Luca 9.1,54; 11.1-4; Ioan 3.22; 4.1-2) pe aceştia respectiva meserie. în acest fel, tinerii respectivi devin ucenicii acelui maestru. Desigur că un ucenic poate învăţa o meserie, numai dacă el stă cât mai mult timp pe lângă învăţătorul său (Matei 5.1; 8.23; 9.19; Matei 13.10; 26.18,20; Marcu 6.1; 8.27; 10.32; Luca 7.11; Ioan 6.3; 18.1-2), ascultă de el (Is. 50.4; Matei 26.19; 28.16; Marcu 14.13-16), şi ca atare urmează toate sfaturile acestuia (Luca 10.1-17; Ioan 6.12-13).
Practica ne demonstrează că există tineri care nu sunt apţi pentru orice meserie. Ca atare, nu orice tânăr poate deveni ucenic al unui anumit maestru. Acest lucru se datorează faptului că, nu orice tânăr poate îndeplini haremurile cerute de respectiva meserie. Aceste baremuri pot fi legate de: vârstă, sex, starea de sănătate, statură, constituţie fizică şi psihică, anumite abilităţi specifice respectivei meserii, etc.
Făcând o analogie cu situaţiile descrise mai sus, putem afirma în mod simbolic, că în capitolele următoare, vom arăta care sunt "haremurile" cerute de către Domnul Isus Hristos, pe care trebuie să le îndeplinească orice om care doreşte să devină creştin, adică ucenicul Său. Aşa cum va reieşi din cele ce urmează, aceste "baremuri" sunt de o cu totul altă natură, şi depind exclusiv de voinţa fiecărui om.
După ce un tânăr a devenit ucenicul unui maestru, şi chiar a reuşit să deprindă tainele unei anumite meserii (Matei 10.1), acesta poate să nu o profeseze efectiv niciodată. De asemenea, există şi posibilitatea, ca un tânăr să profeseze un timp respectiva meserie, iar la un moment dat să ia decizia de a nu o mai practica. în mod analog, un om care doreşte să-L urmeze pe Domnul Isus Hristos, şi să devină ucenic al Său, poate decide la un moment dat, să-L părăsească pe învăţătorul său **(Matei 26:56; Ioan 6.60,66-71).**
în dragostea Sa nemărginită faţă de oameni, Domnul Isus Hristos ne adresează chemarea: "Veniţi la Mine..." (Matei 11.28),"... şi învăţaţi de la Mine" (Matei 11.29). Unii oameni au impresia (1 Cor. 8.2) că pentru a învăţa (FA 1.1) de la Domnul isus Hristos şi a deveni ucenici ai Săi, este suficient să cunoască doar amănunte despre El, ceea ce nu corespunde realităţii.
Desigur că un tânăr nu poate deprinde o meserie oarecare prin corespondenţă, ci trebuie să se afle în contact direct cu acela de la care va învăţa
69
respectiva meserie. Tot aşa, pentru ca un om să poată deveni ucenic al Domnului Isus Hristos, este absolut necesar ca mai întâi să-L cunoască personal pe Domnul Isus Hristos, învăţătorul său.
în rugăciunea pe care a făcut-o în grădina Ghetsimani, Domnul Isus Hristos a spus: "Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu" (Ioan 17.3). De asemenea, Domnul Isus Hristos a mai spus: "Dacă M-aţi cunoaşte pe Mine, aţi cunoaşte şi pe Tatăl Meu." (Ioan 8.19).
Unii oameni consideră că pentru a avea o viaţă cât mai bună, este necesar să înveţe o meserie cât mai căutată şi mai bine plătită. Din ultimele versete citate, aflăm că, pentru ca un om să aibă viaţă veşnică,

este necesar ca să stabilească o relaţie personală cu Dumnezeu-Tatăl, prin intermediul Domnului Isus Hristos.
Din versetele citate mai sus, rezultă că un om poate stabili o relaţie personală cu Dumnezeu. Desigur că această relaţie, va debuta cu cunoaşterea personală a Domnului Isus Hristos (Is. 11.9; Ier. 31.34; Osea 6.3,6; Hab. 2.14) şi va putea continua dacă respectivul om va "trăi împreună cu El" (1 Tes. 5.10; Gal. 2.20).
în Matei 7.21-23, Domnul Isus Hristos ne arată că există oameni care sunt aşa de puternic înşelaţi de către diavol (Apoc. 12.9; 20.3,8; 2 Cor. 11.3), încât toată viaţa lor doar au impresia (1 Cor. 8.2) că sunt creştini (Gal. 6.3), iar ei în realitate nu au această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16; 2 Tes. 3,6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3.1-3,15-18). Astfel, ei fac rugăciuni formale, au impresia că proorocesc, scot draci şi fac minuni în Numele Domnului Isus Hristos, în timp ce "lucrează fărădelege" şi nu fac pe deplin voia iui Dumnezeu. Acestora, Domnul Isus Hristos le va spune la judecata de apoi: "Niciodată nu v-am cunoscut" (Matei 7.23).
în pilda celor zece fecioare (Matei 25.1-13), Domnul Isus Hristos ne arată, de asemenea, că unii oameni au doar impresia că sunt creştini şi ca urmare a acestui fapt, ei cred că fac parte din Biserica şi din Mireasa Domnului Isus Hristos, care va fi răpită la cer, pentru a fi de-a pururi împreună cu Mântuitorul. Acestor oameni, care în realitate nu sunt creştini, Domnul Isus Hristos le va adresa următoarele cuvinte: "Adevărat vă spun că nu vă cunosc" (Matei 25.12). O traducere mai apropiată de textul original, scris în limba greacă veche, a cuvintelor rostite de către Domnul Isus Hristos,, este următoarea: "Adevărat vă spun, că nu îmi recunosc chipul Meu în voi".
In 2 Tes. 1.8-9, citim că Dumnezeu va pedepsi "pe cei ce nu *cunosc* pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare vecinică ...".
Analizând aceste ultime versete citate, ajungem la concluzia că un om care nu-L cunoaşte personal pe Domnul Isus Hristos, se află în cel mai mare pericol posibil, acela de a petrece toată veşnicia în chinurile iadului.
Din consideraţiile următoare, vom afla că acel om care nu L-a cunoscut personal pe Domnul Isus Hristos, încă nu a devenit creştin şi nu are nici viaţa veşnică. Dacă în momentul când un astfel de om va muri (Ecl. 12.1-7), se va afla tot în starea deosebit de periculoasă, de rob (Gal. 4.3,8) al păcatului (Ioan 8.34; Rom. 6.6,17,20; 2 Petru 2.19), acesta va fi în mod implicit condamnat ia moarte veşnică, ceea ce în sens biblic înseamnă chinuri veşnice.
Sfânta Scriptură ne avertizează că există şi posibilitatea, din nefericire, foarte des întâlnită în zilele noastre (Luca 18.8), ca un om să-L cunoască pe Domnul Isus

Hristos doar "în felul lumii" (2 Cor. 5.16). Având în vedere faptul că "prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu" (Iacov 4.4), rezultă că a-L cunoaşte pe Domnul Isus Hristos "în felul lumii", este echivalent de fapt, cu a nu-L cunoaşte cu adevărat (Tit 1.16) pe Domnul Isus Hristos (Ioan 1.10; 1 Cor. 1.21; 1 Ioan 3.1,6).
Din rândurile care urmează, vom afla care este modalitatea practică, prin care un om îl poate cunoaşte cu adevărat (Fii. 3.10; Col. 2.2) pe Domnul Isus Hristos.
în primul rând, trebuie amintit faptul că Domnul Isus Hristos este viu, El există cu adevărat (F.A. 9.3-6), şi există deci posibilitatea ca El să fie cunoscut de către oameni. Astfel, Sfânta Scriptură ne arată că Domnul Isus Hristos "este acelaşi ieri şi azi şi în veci" (Evrei 13.8), iar El ne vorbeşte în Apoc. 1.17-18 astfel: "Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, şi iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu ţin cheije morţii şi ale Locuinţei morţilor".
în al doilea rând, trebuie să amintim că în prezent Domnul isus Hristos se află în cer (Luca 24.51; F.A. 1.9-11), la dreapta lui Dumnezeu-Tatăl (Marcu 16.19; F.A. 7.55-56; Evrei 10.12).
în al treilea rând, trebuie să vedem dacă şi Domnul Isus Hristos doreşte ca noi să-L cunoaştem. Sfânta Scriptură ne spune că Domnul Isus Hristos trăieşte pururea, ca să mijlocească la Dumnezeu-Tatăl pentru oamenii păcătoşi (Rom. 8.34; 1 Tim. 2.5; Evrei 7.25; 1 Ioan 2.1). Din aceste versete, rezultă că Domnul Isus Hristos nu numai că doreşte ca noi să-L cunoaştem personal, ci, El chiar ne ajută în această direcţie (1 Ioan 5.20). El ne aşteaptă (Is. 30.18) încontinuu, ca să ne decidem să ne întoarcem la El, şi este foarte fericit (Luca 15.7) atunci când un om doreşte cu adevărat să stabilească o relaţie personală cu El, şi să-l ceară ajutorul. Ajutorul Său constă în primul rând, tocmai în această mijlocire continuă la Dumnezeu-Tatăl, pentru iertarea fiecărui păcătos care se pocăieşte.
Din cele de mai sus, rezultă că este absolut posibil ca să-L cunoaştem personal pe Domnul Isus Hristos, întrucât El ne-a lansat o invitaţie permanentă în acest sens (Matei 11.28), şi de atunci El aşteaptă încontinuu, ca noi să răspundem invitaţiei Sale de a-L contacta, pentru a stabili o relaţie personală cu El.
Referindu-se la cunoaşterea Domnului Isus Hristos, Sfânta Scriptură ne învaţă că "avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. Ei este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi. *Şi prin aceasta ştim că îl cunoaştem, dacă păzim poruncile Lui.* Cine zice: 'îl cunosc', şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos, şi adevărul nu este în el" (1 Ioan 2.1-4).
Din versetele citate mai sus, aflăm că orice om care doreşte să-L cunoască personal pe Domnul Isus Hristos, trebuie să păzească, adică să împlinească efectiv în viaţa sa, poruncile Sale. Având în vedere acest lucru, rezultă că prima condiţie pe care trebuie să o îndeplinească orice om pentru a deveni creştin, aceea de a îl cunoaşte personal pe Domnul Isus Hristos, se rezumă la împlinirea poruncilor Sale.

Sfânta Scriptură ne învaţă de asemenea, că: oricine păcătuieşte (1 Ioan 3.6), face fapte rele (Tit 1.16), sau nu are dragoste faţă de oameni (1 Ioan 4.8), nu L-a cunoscut cu *adevărat* pe Domnul isus Hristos. Din capitolele următoare, va rezulta că orice om care împlineşte în viaţa sa poruncile Domnului Isus Hristos, nu va mai păcătui.
Pentru ca un om să poată îndeplini poruncile Domnului Isus Hristos, este

necesar ca mai întâi să le cunoască. Acest lucru nu este prea greu, deoarece toate aceste porunci sunt cuprinse în Sfânta Scriptură.
Poruncile pe care Ie-a dat Domnul Isus Hristos oamenilor, sunt destul de multe. în această carte, am sintetizat în ordinea firească a îndeplinirii lor, un număr de *zece* porunci principale.
Din capitolele următoare, va rezulta că cele *zece* porunci principale date de către Domnul Isus Hristos oamenilor, sunt foarte cuprinzătoare. Dat fiind acest fapt, vom deduce, pe măsura studierii lor, că aceste *zece* porunci fundamentale, care sunt elaborate în mod special pentru a fi aplicate în perioada harului, *includ ~m* eSe (Matei 22.40) şi pe cele zece porunci date de către Dumnezeu prin Moise, poporului Israel (Deut. 5.1), menţionate în versetele: Exod 20.2-17 şi Deut, 5.6-21. Mai mult decât atât, dată fiind deosebita complexitate a celor zece porunci care vor fi analizate pe larg în următoarele capitole ale prezentei cărţi, putem presupune fără să greşim, că orice om care va împlini efectiv în viaţa sa toate aceste *zece* porunci, va împlini în mod implicit, toate poruncile date de către Dumnezeu oamenilor, valabile în perioada harului (Rom. 6.14-15; Ioan 1.17), adică perioada de timp cuprinsă între jertfa Domnului Isus Hristos şi momentul răpirii Bisericii, în care trăim în prezent.
întrucât Domnul Isus Hristos este neschimbat în timp, rămânând "acelaşi, ieri şi azi şi în veci" (Evrei 13.8), desigur că poruncile pe care Ie-a dat ucenicilor Săi pe timpul cât trăia pe Pământ, au rămas neschimbate, fiind evident valabile şi pentru aceia care doresc în zilele noastre, să devină ucenici ai Săi. Orice om care se va strădui să îndeplinească efectiv în viaţa sa (Iacov 1.22-25), toate cele *zece* porunci principale date de către Domnul Isus Hristos, poate avea certitudinea că a devenit *cu adevărat* creştin.
Pentru a accentua dragostea nelimitată a Domnului isus Hristos pentru fiecare dintre noi (Rom. 8.35-39) şi pentru a reflecta tonul cald şi plin de duioşie cu care au fost date respectivele porunci, în toate consideraţiile următoare, cele *zece* porunci de bază date de către Domnul Isus Hristos oamenilor, prin a căror îndeplinire aceştia devin creştini, vor fi numite *învăţături.*
72

învăţătura numărul 1:
"Trebuie să vă naşteţâ din nou"
(Ioan 3.7)

în mijlocul zarvei şi agitaţiei pe care o produc oamenii, străduindu-se să-şi procure lucrurile necesare traiului de zi cu zi, din fericire, încă se mai aude o voce. Aceasta este vocea blândă şi duioasă a Domnului Isus Hristos, care ne îndeamnă: "Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra" (Matei 6.33).
Aşa cum reiese din versetul citat mai sus, precum şi din Luca 12.22-32, Domnul isus Hristos a îndemnat oamenii să caute cu prioritate împărăţia lui Dumnezeu, vorbind adesea despre lucrurile privitoare la această împărăţie (Matei 5.19; 8.11-12; 11.11-12; 12.28; 13.11,19-33,37-52; 16.19,28; 18.23; 19.12; 20.1;'21.31,43; 22.2; 23.13; 24.14; 25.1,14,34; 26.29; Marcu 1.15; 4.11,26-32; 9.47; 10.14; 12.34; 14.25; Luca 4.43; 6.20; 7.28; 8.10; 9.11,27,62; 11.20; 13.18-21,28-29; 18.16-17,29; 21.31; 22.16-18, 29-30; F.A. 1.3). De fapt, timpul petrecut de către Domnul Isus Hristos pe Pământ a fost consacrat aproape în întregime pentru propovăduirea Evangheliei împărăţiei Sale (Matei 4.23; 9.35; Luca 8.1; 16.16). Urmând exemplul Domnului Isus Hristos, orice ucenic al Său trebuie să aibă aceleaşi preocupări (Matei 10.7; Luca 9.2,60; 10.9-11; F.A. 8.12). Amintim că după chemarea (1 Tes. 2.12) directă pe care i-a adresat-o Domnul Isus Hristos (F.A. 9.1-21), apostolul Pavel şi-a consacrat întreaga sa viaţă propovăduirii Evangheliei împărăţiei lui Dumnezeu (F.A. 14.22; 19.8; 20.25; 28.23,31; Rom. 14.17; 1 Cor. 4.20; 6.9-10; 15.50; Gal. 5.21; Ef. 5.5).
Domnul Isus Hristos ne învaţă că împărăţia lui Dumnezeu, nu este ca orice altă împărăţie pământească (Ioan 18.36), întrucât deocamdată (Matei 6.10; 13.43; 16.28; 20.21; 26.29; Luca 11.2; 23.42; Apoc. 12.10), ea se manifestă pregnant numai în creştini (Luca 17.20-21; Col. 1.13; Apoc. 1.6; 5.10). Datorită acestui fapt, deducem că pentru ochiul omenesc neavizat, această împărăţie veşnică (Ps. 145.13; Dan. 4.3; 7.27; Luca 1.33; 2 Petru 1.11) este deocamdată invizibilă.
Din consideraţiile de mai sus, aflăm că există o lume nevăzută, invizibilă pentru ochiul omenesc. Deocamdată, împărăţia lui Dumnezeu aparţine de lumea invizibilă. Din cele ce urmează, va rezulta că ea se găseşte însă la baza lumii noastre vizibile, înconjurând-o, pătrunzând în toate aspectele ei, controlând-o.
Pentru a demonstra existenţa acestei lumi invizibile, Sfânta Scriptură ne arată că uneori, cu voia lui Dumnezeu, în anumite împrejurări această lume invizibilă, poate deveni vizibilă (Num. 22.22-35),
O manifestare vizibilă a acestei lumi supranaturale, ne este descrisă în 2 împ. 6.8-23. Citind aceste versete, aflăm cum Dumnezeu a făcut astfel încât slujitorul proorocului Elisei, să vadă o oştire cerească

dotată cu cai şi care de foc, care în mod normal era invizibilă pentru ceilalţi oameni. Tot din versetele amintite mai sus, aflăm că puternica oaste siriană a fost lovită cu orbire, de către "invizibila" oaste cerească a lui Dumnezeu.
Domnul Isus Hristos a descoperit ucenicilor Săi: Petru, Iacov şi Ioan, lumea
73
invizibilă a împărăţiei lui Dumnezeu, când "S-a schimbat la faţă" în prezenţa lor (Matei 17.1-9; Marcu 9.2-9). Ucenicii au văzut şi pe oamenii lui Dumnezeu, Moise şi Ilie, care aveau trupuri de slavă, exact cum avea şi Domnul Isus Hristos şi cum vor avea de fapt toţi creştinii, după ce vor fi răpiţi la ceruri (vezi capitolul consacrat răpirii Bisericii),
Cu ocazia "schimbării la faţă", ceea ce fusese invizibil în Domnul isus Hristos, adică partea Sa dumnezeiască (Ioan 10.30; Col. 2.9), a devenit vizibil. Astfel, partea din interior care aparţine de împărăţia lui Dumnezeu, a putut fi vizibilă.
Referindu-se la împărăţia lui Dumnezeu, care va deveni la un moment dat vizibilă, Sfânta Scriptură foloseşte şi denumiri ca Raiul iui Dumnezeu şi Cetatea Sfântă sau Noul Ierusalim.
Citind cartea Apocalipsei, aflăm că Domnul Isus Hristos i-a descoperit apostolului Ioan, câte ceva despre împărăţia lui Dumnezeu. Astfel, în Apoc. 21.1-4, scrie: "Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră, şi marea nu mai era. Şi eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Şi am auzit un glas tare, care ieşea din scaunul de domnie, şi zicea: 'Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut'.".
O minunată descriere a împărăţiei lui Dumnezeu se află în versetele: Apoc. 2110-27; 22.1-5.
Din versetele amintite mai sus, aflăm că în împărăţia lui Dumnezeu oamenii vor fi cu adevărat fericiţi, întrucât în această împărăţie nu va mai exista nimic care să poată influenţa în mod negativ pe vreun om. Dat fiind acest fapt, desigur că mulţi oameni ar vrea să ajungă acolo. Să vedem acum, ce are de făcut un om pentru a ajunge în împărăţia lui Dumnezeu.
Sfânta Scriptură ne învaţă că împărăţia lui Dumnezeu, este formată din toţi acei oameni (Apoc. 1.6), "din orice seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam", care au fost răscumpăraţi cu sângele Domnului Isus Hristos (Apoc. 5.9-10), întrucât au acceptat oferta Sa de mântuire (2 Tim. 4.13). Ei au în comun următoarea caracteristică: au trăit, trăiesc sau vor trăi vreodată, încrezându-se în Dumnezeu, adică aplicând efectiv în vieţile lor cu consecvenţă (Luca 9.62), toate poruncile lui Dumnezeu (Matei 7.21; Luca 13.27-30). Astfel, în împărăţia iui Dumnezeu sunt oameni care au următoarele calităţi:
- îl iubesc pe Dumnezeu (Iacov 2.5), adică împlinesc poruncile Sale (Ioan 14.15,21,23-24),
■ sunt născuţi din nou (Ioan 3.3,5),
- sunt inocenţi, ca nişte copilaşi (Matei 18.3; 19.14; Marcu 10.14-15) născuţi de curând (1 Petru 2.2), care nu au răutate (1 Cor. 14.20),
- au o credinţă reală, însoţită de fapte bune (2 Petru 1.5,11),
- sunt pocăiţi (Matei 3.2; 4.17; Marcu 1.15), care au renunţat definitiv la păcate (1 Cor. 6.9-10; Gal. 5,19,21; Ef. 5.5),
- sunt săraci în duh (Matei 5.3), adică având un duh care se supune *total* voii lui Dumnezeu,
74
- se lasă călăuziţi de Duhul Sfânt (Rom. 14.17; 8.14; Gal. 5.16-17), care le dă putere (F.A. 1.8; 1 Cor. 4.20), pentru a nu face faptele firii pământeşti păcătoase, care sunt: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările, şi alte lucruri asemănătoare cu acestea (Gal. 5.19-21),
■ au roadă Duhului Sfânt (Luca 23.50-51; Rom. 14.17; 2 Petru 1.6-7; Apoc. 1.9),
- sunt neprihăniţi (Matei 5.10,20; 13.43; Rom. 14.17; 1 Cor. 6.9-10),
- sunt sinceri (Marcu 10.14-15; Luca 18.16-17),
- sunt smeriţi (Matei 18.4),
- sunt drepţi (1 Cor. 6.9),
• sunt evlavios! (Luca 23.50-51; 2 Petru 1.7,11),
■ sunt modeşti (F.A. 14.22; Rom. 14.17; 1 Cor. 6.10; Ef. 5.5; 1 Tim. 6.8-10; Prov. 11.28),
■ evită defăimările (1 Cor. 6.10),
- nu sunt beţivi (1 Cor. 6.10),
■ nu sunt hrăpăreţi (1 Cor. 6.10),
- nu se închină la idoli (1 Cor. 6.9; Ef. 5.5),
- sunt săraci (Matei 19.23-24; Marcu 10.23-25; Luca 6.20; 18.24-25; Iacov 2.5; Apoc. 3.17).
Analizând planul lui Dumnezeu de mântuire, descoperit oamenilor în Sfânta Scriptură, aflăm că împărăţia lui Dumnezeu include în ea pe toţi oamenii mântuiţi (2 Tim. 4.18), deci atât totalitatea creştinilor (Gal. 3.26-29; Ef. 3.3-6), cât şi pe 'toţi oamenii care au trăit în perioada Vechiului Testament şi care au aplicat efectiv în vieţile lor poruncile lui Dumnezeu.
Desigur că, din împărăţia lui Dumnezeu fac parte şi sfinţii care au trăit în perioada Vechiului Testament, care au înviat dintre cei morţi (Matei 27.52-53), ca urmare a acceptării Evangheliei (Ioan 5.25,28-29), care le-a fost propovăduită de către Domnul Isus Hristos, imediat după moartea Sa pe cruce (1 Petru 3.18-20; 4.6).

Sfânta Scriptură ne dezvăluie numele unor oameni, care fac parte cu siguranţă din împărăţia lui Dumnezeu. Printre aceştia amintim pe:
■ Enoh, care "a umblat cu Dumnezeu" (Gen. 5.24). La un moment dat, Enoh a fost "mutat" de pe Pământ, "ca să nu vadă moartea. Şi n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu" (Evrei 11.5),
- Avraam, Isaac, Iacov, despre care Domnul Isus Hristos a spus că fac parte din împărăţia lui Dumnezeu (Luca 13.28),
■ Ilie, pe care Dumnezeu l-a "răpit" la cer (2 împ. 2.1-14; Matei 17.3-4),
■ Noe (Ezec. 14.14,20), care "umbla cu Dumnezeu", fiind "un om neprihănit şi fără pată între cei din vremea lui" (Gen. 6.9). Amintim că Dumnezeu i-a adresat lui Noe următoarele cuvinte: "te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni" (Gen. 7.1),
- Daniel (Ezec. 14.14,20), "om prea iubit şi scump" (Dan. 9.23; 10.11,19; 12.13),
- Iov (Iov 19.25-27; Ezec. 14.14,20), despre care Dumnezeu vorbeşte astfel: "Nu este nimeni ca el pe Pământ. Este un om fără prihană şi curat la suflet, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău" (Iov 1.8),
- Moise (Matei 17.3-4), care vorbea cu Dumnezeu "faţă în faţă, cum vorbeşte

un om cu prietenul lui" (Exod 33.11), despre care Dumnezeu însuşi a mărturisit astfel "... El este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură.....el vede chipul Domnului" (Num. 12.7-8),
- Samuei, care a fost chemat în mod special (1 Sam. 3.4-14) şi investit cu slujba de prooroc chiar de către Dumnezeu (1 Sam. 3.19-21). Domnul Isus Mristos a spus că toţi proorocii autentici, aşa cum a fost de pildă Samuei, fac parte din împărăţia lui Dumnezeu (Luca 13.28).
Să vedem acum, care sunt principalele motive, pentru care nici un om nu poate intra în împărăţia iui Dumnezeu, în starea pe care a dobândit-o prin naşterea sa firească, adică naşterea produsă de către mama sa (Ioan 1.13; 3.4,6) şi trebuie să se nască din nou, din Dumnezeu.
Aşa cum va rezulta din capitolele următoare, atunci când un om a reuşit să devină creştin, acesta a devenit în mod implicit şi un copil al lui Dumnezeu (Ioan 1.12-13; Rom. 8.14-16; Gal 3.26; 4.6; Ef. 1.5; Fii. 2.15; 1 Ioan 3.1-2).
Primul motiv, constă în faptul că toţi creştinii care fac parte din împărăţia lui Dumnezeu, fiind copii ai lui Dumnezeu, au ca Tată pe Dumnezeu (Matei 5.48; 6.6,8-9,14-15; 2 Cor. 6.18; Ef. 4.6), deci trebuie să fie cu adevărat născuţi din Dumnezeu (Ioan 1.12-13).
Al doilea motiv, rezultă din învăţătura care ne spune că "nu poate carnea şi sângele să moştenească împărăţia lui Dumnezeu" (1 Cor. 15.50).
întrucât naşterea din nou, se mai numeşte şi naştere "din apă şi din Duh" (Ioan 3.5), al treilea motiv rezultă astfel: deoarece Dumnezeu este Duh (Ioan 4.24), pentru ca un om să poată intra în împărăţia lui Dumnezeu, omul respectiv trebuie să se nască "din Duh" (Ioan 3.6,8). în acest verset, cuvântul "Duh" se referă la persoana Duhului Sfânt.
Aşa cum va rezulta din cele ce urmează, naşterea din nou se realizează prin Cuvântul lui Dumnezeu (1 Petru 1.23-25; Iacov 1.18; Ef. 5.26), în care viitorul creştin mărturiseşte că se încrede cu ocazia botezului în apă, rolul major în acest proces avându-l Duhul Sfânt (Ioan 3.6,8).
Pentru a vedea care este al patrulea motiv, care pledează pentru necesitatea naşterii din nou, din Dumnezeu, să amintim câteva date referitoare la primul nostru strămoş, adică la primul om, cel care a fost creat chiar de către Dumnezeu.
Primul om creat de către Dumnezeu a fost un bărbat. Acesta a fost creat desăvârşit, bun şi fără de păcat (Gen. 1.31). Din coasta primului bărbat, Dumnezeu a creat o femeie, pentru a putea fi un ajutor potrivit pentru bărbat (Gen. 2.18,21-24).
Omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu (Gen. 1.26-27). Atât Dumnezeu cât şi omul sunt trinităţi, adică sunt compuşi din câte trei părţi. Amintim că Trinitatea Divină este compusă din: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiui şi Dumnezeu-Duhul Sfânt (1 Ioan 5.7). în 1 Tes. 5.23, citim că omul este de asemenea trinitate, fiind compus din trei părţi: duh, suflet şi trup.
Duhul omului este acela care coordonează: conştiinţa, gândirea, judecata, discernământul şi puterea de decizie (Exod 31.3; Iov 32.8-9; Ps. 77.6; 1 Cor. 2.11; 14.15; Ef. 4.23), elemente care controlează toată viaţa şi activitatea umană.
Sufletul reprezintă partea senzitivă a omului (sentimentele, dorinţele, etc). Astfel, din sufletul omului izvorăsc: iubirea (Deut. 6.5), plăcerea (Is. 42.1), nădejdea (Ps. 33.20), dorinţele (Ps. 84.2; 143.6; Is. 26.8-9), etc. Sufletul poate fi mâhnit (Ps.

42.5), întristat (Matei 26.38), îndurerat (Is. 65.14), pustiu (Ps. 35.12) sau poate fi înviorat (Ps. 19.7), vesel (Ps. 86.4; Is. 61.10), îmbărbătat şi întărit de către Dumnezeu (Ps. 138.3; Ier. 6.16), încrezător în Dumnezeu (Ps. 57.1; 62.5; Prov. 11.13), însetat după Dumnezeu (Ps. 42.2; 84.2; 143.6; Luca 1.46).
Trupul omului constituie partea care execută ordinele date de către duh, dând curs totodată anumitor dorinţe şi sentimente, izvorâte din suflet.
Dumnezeu i-a creat pe primii doi oameni, pentru a trăi în armonie şi în deplină înţelegere cu El. Astfel, aceştia trăiau într-o minunată părtăşie permanentă cu Dumnezeu.
Primii doi oameni au fost binecuvântaţi de către Dumnezeu (Gen. 1.28), care le-a dat autoritate peste acea parte din creaţia Sa care se afla pe planeta Pământ (Ps. 8.6-8). Dumnezeu a hotărât ca ei să

locuiască în minunata grădină a Edenului (Gen. 1.8-14). Aceştia aveau condiţii de viaţă admirabile, ocupându-se cu păzirea şi îngrijirea acestei minunate grădini (Gen. 2.15). în acea perioadă, Dumnezeu conlucra cu omul, astfel căDumnezeu a adus la om pe toate animalele create de către El, pentru ca omul să le dea un nume (Gen. 2.19-20).
Omului i s-a dat un dar preţios, care constă în libera voinţă şi implicit libertatea de a asculta sau nu de Creatorul Său. Dumnezeu fiind izvorul dragostei şi al bunătăţii, nu a dorit să-l forţeze pe om să asculte de El, ci a dorit ca omul să asculte de bunăvoie de El.
Dumnezeu ştia că atât timp cât va rămâne inocent, şi fără să cunoască sensul noţiunilor de "bine" şi "rău", omul va trăi fericit. Am putea asemăna puritatea absolută a cugetului, pe care o avea omul creat de către Dumnezeu, cu starea de inocenţă pe care o are un făt în perioada intrauterină, când el nu este conştient de faptul că s-ar putea vreodată să-i fie "mai bine" sau "mai rău", decât în perioada respectivă, el necunoscând sensul acelor stări.
Dumnezeu a dorit ca omul să-şi păstreze puritatea cu care a fost creat. Pentru aceasta, Dumnezeu i-a fixat omului creat de către El, doar o singură interdicţie, aceea de a nu mânca din fructele pomului cunoştinţei binelui şi răului, cu specificarea clară, că dacă va mânca din fructele acelui pom, va "muri negreşit" (Gen. 2.16-17).
Cu toate că acel timp cât a trăit în părtăşie cu Dumnezeu, omul a avut o existenţă fericită, el a ales să nu mai rămână în această stare de sfinţenie şi de binecuvântare, încălcând singura interdicţie fixată lui de către Dumnezeu.
Sfânta Scriptură ne arată în versetele Gen. 3.1-5, că diavolul a luat o formă de şarpe (Apoc. 20.2) şi l-a ispitit pe primul om (folosindu-se de prima femeie), pentru a nu-L crede pe Dumnezeu, care i-a spus că în ziua în care va mânca din fructele acelui pom, va "muri negreşit".
în loc să se încreadă în Dumnezeu, omul l-a crezut pe diavol, care a spus: "hotărât, că nu veţi muri" (Gen. 3.4), afirmaţie care contrazicea în mod total ceea ce a spus Dumnezeu.
Ca urmare a neascultării de Dumnezeu, şi a ascultării de diavol, omul a mâncat şi din rodul pomului din care nu avea voie să mănânce (Gen. 3.6).
Atitudinea de necredinţă şi de neascultare a omului de poruncile lui Dumnezeu, este cunoscută în Sfânta Scriptură sub numele de păcat.
Din cele de mai sus, aflăm că primul păcat săvârşit de către primul om, a constat în neascultarea de Dumnezeu. Amintim că neascultarea de Dumnezeu este

echivalentă cu ghicirea (1 Sam. 15.23), păcat deosebit de grav, care în perioada Vechiului Testament era pedepsit cu moartea (Lev. 20.27).
Din momentul în care primii doi oameni au păcătuit, în aceştia s-au petrecut următoarele transformări:
■ Slava lui Dumnezeu care îi înconjura pe primii doi oameni, s-a retras de la aceştia (Rom. 3.23), astfel că ei au constatat că sunt goi (Gen. 2.25; 3.7,10-11).
• Duhul lui Dumnezeu s-a retras de la cei doi oameni (Gen. 6.3). Ca urmare a acestui fapt, primii doi oameni nu au mai putut să trăiască într-o părtăşie permanentă cu Dumnezeu şi au început să-L evite pe Dumnezeu, ascunzându-se de El (Gen. 3.8).
- Oamenii au devenit fricoşi, născându-se astfel în ei un sentiment pe care nu l-au mai avut până atunci (Gen. 3.10).
- Oamenii au devenit laşi. Astfel, în loc să recunoască în mod sincer că nu a ascultat de Dumnezeu, primul bărbat a încercat să dea vina pe femeie (Gen. 3.11-12), iar femeia a încercat să dea vina pe şarpe (Gen. 3.13), ca şi cum şarpele nu ar fi fost un subaltern al ei, adică o fiinţă peste care Dumnezeu i-a dat stăpânire omului (Gen. 1.28; Ps. 8.6-8).
Iată deci, că primul bărbat a devenit obraznic, răspunzând că aceea care poartă vina pentru păcatul său, este de fapt femeia pe care a creat-o Dumnezeu ca să fie un ajutor potrivit pentru el. Cu alte cuvinte, primul bărbat a insinuat că Dumnezeu i-a dat o femeie care l-a împins în păcat, deci, în ultimă instanţă, de fapt Dumnezeu ar fi Acela care poartă vina pentru căderea sa în păcat.
Analizând cu atenţie Vechiul Testament, vom constata că după acea primă neascultare a primilor doi oameni de Dumnezeu, toate generaţiile următoare de oameni au început să comită din ce în ce mai multe păcate, şi că urmare a acestui fapt, caracterul acestora s-a degradat din ce în ce mai mult.
Pentru că Dumnezeu este sfânt şi drept, El nu putea să aibă părtăşie cu păcatul. în acest context, datorită faptului că au păcătuit, primii doi oameni au fost expulzaţi din societatea lui Dumnezeu, fiind obligaţi să părăsească minunata grădină a Edenului şi să-şi câştige cu mare greutate existenţa (Gen. 3.16-24).
Ca urmare a neascultării primilor oameni de Dumnezeu, s-a produs exact ceea ce a spus Dumnezeu, moartea spirituală a omului (Gen. 2.17), adică despărţirea sa de Dumnezeu (Rom. 3.23; 6.23).
în afară de moartea spirituală, produsă ca o urmare directă a căderii omului în păcat, se va produce şi moartea fizică a omului (Gen. 3.19,22-24). într-adevăr, în Rom. 5.12, citim că: "printr-un singur om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit". Din acest verset, aflăm că absolut orice om se naşte cu o natură păcătoasă, şi ca urmare a acestui fapt, la un moment dat va muri, moartea fizică datorându-se exclusiv păcatului.
Prin pierderea legăturii cu Dumnezeu, oamenii, şi odată cu aceştia, întreg Pământul, au intrat sub stăpânirea lui Satana (F.A. 26.18; Ioan 12.31; 14.30; 16.11; 2 Cor. 4.4; Ef. 2.2). Din momentul când oamenii au intrat sub stăpânirea iui Satana, ei au început să trăiască, datorită apăsării exercitate de

către Satana asupra lor (F.A. 10.38; 1 Ioan 5.19), sub povara păcatelor (1 Ioan 3.8), necazurilor (2 Cor 1.6; Apoc. 2.10), bolilor (Matei 4.23-24), suferinţei (Rom. 8.18; 2 Cor. 1.5-6) şi a morţii (Evrei 2.14).
Pe măsura trecerii timpului, oamenii au devenit din ce în ce mai păcătoşi

(Gen. 6.5).
Ca urmare a faptului că oamenii păcătuiau încontinuu, ei au devenit morţi din punct de vedere spiritual (Ef. 2.1-5). în mod simbolic, putem considera că odată cu trecerea timpului, păcatele au ridicat un uriaş zid despărţitor între Dumnezeu şi oameni (Is. 59.2).
Atunci când un ucenic I-a cerut voie să meargă să îngroape pe tatăl său, Domnul Isus Hristos a rostit memorabilele cuvinte: "Vino după Mine şi lasă morţii să-şi îngroape morţii" (Matei 8.22). Evident că în acest verset, Domnul Isus Hristos se referă la cele două categorii distincte de morţi: cei morţi spiritual, adică despărţiţi de Dumnezeu datorită păcatului, cum erau oamenii care urmau să-l înmormânteze pe tatăl ucenicului, şi cei morţi fizic, cum era tatăl ucenicului.
Desigur că oamenii păcătoşi sunt despărţiţi de Dumnezeu, întrucât în loc să asculte de Dumnezeu, ei ascultă de diavol (1 Ioan 3.8; 5.19), devenind astfel robii săi (Luca 13.16; F.A. 26.18; 1 Ioan 3.8).
Oamenii care ascultă de diavol, sunt numiţi de către Sfânta Scriptură, chiar copiii diavolului (Ioan 8.44; Matei 13.38; F.A. 13.10; 1 Ioan 3.10).
Datorită faptului că toţi locuitorii Pământului păcătuiau în permanenţă, ascultând numai de diavol, omenirea ajunsese în starea jalnică, de a fi condamnată în mod irevocabil la pierzare veşnică, şi urma să ajungă în iazul de foc, împreună cu diavolul de care asculta (Apoc. 20.10,14-15; 21.8).
Mulţimea religiilor existente astăzi pe Pământ, este o dovadă a dorinţei oamenilor de a se întoarce în rai. Totuşi, nici una dintre religiile existente, cu excepţia celei creştine, nu poate conduce omul în rai, deoarece Dumnezeu ne-a spus că urmările grave ale păcatului nu se pot îndepărta oricum, "plata păcatului" fiind moartea (Rom. 6.23; Iacov 1.15).
Nenumăratele încercări ale omului, de a-şi croi prin propria sa putere, drumul înapoi în paradis, au dat de fiecare dată greş (Prov. 14.12; 16.25).
Moartea fizică este o pedeapsă irevocabilă, care se aplică fiecărui om, ca o consecinţă directă a faptului că a păcătuit (Gen. 3.19,22-24; Rom. 5.14; 1 Cor. 15.22). Din cele ce urmează, va reieşi că moartea spirituală nu este o pedeapsă irevocabilă, întrucât lui Dumnezeu I-a fost milă de omenirea care zăcea în cel rău (1 Ioan 5.19) şi rătăcea (Is. 53.6) pe drumul care duce în iazul de foc (Apoc. 21.8).
Chiar în timp ce blestema diavolul şi Pământul împreună cu tot ce exista pe acesta, rostind totodată şi sentinţa de condamnare a omului păcătos (Gen. 3.14-19), în bunătatea Sa fără de margini, Dumnezeu a conceput şi un plan (Ef. 1.9-10; 3.11) de salvare şi răscumpărare a omului de sub blestemul păcatului. Astfel, adresându-se diavolului, care luase o formă de şarpe, Dumnezeu a rostit următoarele cuvinte: "Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcâiul" (Gen. 3.15).
în pofida faptului că foloseşte verbul "a naşte", atunci când se referă la ascendenţii unui om, Sfânta Scriptură aminteşte de cele mai multe ori, doar bărbaţii (Gen. 5.1-32; Matei 1.1-16). De asemenea, cuvântul "sămânţă", este folosit în majoritatea cazurilor, pentru a desemna în mod simbolic descendenţii unui bărbat (Gen. 12.7; 26.3-4; 28.13-14; Ier. 33.22). Totuşi, pentru a accentua faptul că Domnul Isus Hristos nu a avut un tată pământean, în versetul Gen. 3.15, El este simbolizat prin "Sămânţa femeii".
Amintim că prin jertfa Sa de pe cruce, Domnul Isus Hristos I-a

învins definitiv pe diavol (Evrei 2.14-15; 1 Ioan 3.8; 4.4; Luca 10.18). în viitor se va produce şi "zdrobirea capului" acestuia, atunci când diavolul va fi aruncat in iazul de foc (Apoc. 20.10).
Pentru a restabili legătura dintre El şi oameni, întreruptă brusc datorită picatului primului om, Dumnezeu a lansat oamenilor chemarea, de a se întoarce la El de pe căile lor greşite (Is. 31.6; 45.22; 55.6-11; Ier. 3.14,22; 15.19; Ezec. 18.30,32; Osea 12.6; 14.1-2; Ioel 2.13; Zah. 1.3; 1 Tim. 2.4).
Dumnezeu îi cheamă pe toţi oamenii, fără nici o discriminare, la ascultare de El, spunând: "Voi toţi cei însetaţi, veniţi ia ape, chiar şi cel ce n-are bani! Veniţi şi cumpăraţi bucate, veniţi şi cumpăraţi vin şi lapte, fără bani şi fără plată! De ce cântăriţi argint pentru un lucru care nu hrăneşte? De ce vă daţi câştigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultaţi-Mă dar, şi veţi mânca ce este bun, şi sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase. Luaţi aminte, şi veniţi la Mine, ascultaţi, şi sufletul vostru va trăi: căci Eu voi încheia cu voi un legământ veşnic" (Is. 55.1-3).
întrucât primul om, adică Adam, i-a permis lui Satana să stăpânească în viaţa lui, Dumnezeu a hotărât ca tot un om să-i smulgă lui Satana domnia asupra oamenilor (Rom. 5.12-21). Acest om nu trebuia să fie sub autoritatea iui Satana, adică trebuia să fie fără de păcat, pentru a putea ispăşi prin moartea sa toate păcatele omenirii, ştiut fiind că plata păcatului este moartea.
Fiindcă toţi oamenii sunt păcătoşi (Rom. 3.10-18,23), un astfel de om nu exista. Datorită acestui fapt, problema găsirii unui om fără de păcat, care să poată fi deci apt pentru ca să se jertfească pentru ispăşirea păcatelor semenilor săi, părea să fie fără de rezolvare. Cum la Dumnezeu toate problemele au rezolvare, Dumnezeu a hotărât, în dragostea Sa nelimitată faţă de oameni, "să nimicească lucrările diavolului" (1 Ioan 3.8), trimiţând pe Pământ pe însuşi Cuvântul Său, parte integrantă din El (Is. 55.11), căruia I-a creat un trup de om (Ioan 1.14; Pil. 2.7-8; Evrei 10.5), ca să ispăşească prin moartea Sa, toate păcatele omenirii (Ioan 1.29; Rom. 3.25; 5.8-11; Gal. 1.4; Col. 1.14; 1 Tim. 2.5-6; Evrei 9.25-26,28; 10.12; 1 Petru 2.24; 1 Ioan 1.7).
întrucât "fără vărsare de sânge, nu este iertare" (Evrei 9.22), Dumnezeu care era în Domnul Isus

Hristos, a decis să ierte şi să împace lumea cu Sine (2 Cor. 5.18-19; Col. 1.19-20), prin sângele Domnului Isus Hristos, care ne curăţeşte de orice păcat (1 Ioan 1.7). Pentru a accentua faptul că Domnul Isus Hristos este *al lui* Dumnezeu (1 Cor. 3.23), fiind parte integrantă din Dumnezeire (ioan 10.30,38; 2 Cor. 5.19), Domnul Isus Hristos mai este numit şi Fiul lui Dumnezeu (Matei 3.17; 17.5). Referindu-se la această decizie a lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură ne spune că: "atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (Ioan 3.16) şi că: "în nimeni altul nu este mântuire: căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi" (F.A. 4.12).
Dumnezeu ne-a anunţat că va trimite pe Pământ, Cuvântul Său (Ioan 1.1-3,14), parte integrantă din Trinitatea Divină (1 fon 5.7), care se va întrupa în persoana Domnului Isus Hristos, pentru a face posibilă mântuirea oamenilor, atât prin prooroci (Is. 4.2; Is. 19.20; Is. 42.6; 49.6; 62.11; 63.1; Ier. 23.5-6; 33.15-16; Luca 1.69-71; 2.25-32,36-38; 3.3-6; Rom. 11.26), cât şi prin îngeri (Matei 1.21; Luca 2.9-14). Dintre versetele care ne arată că doar prin Domnul Isus Hristos putem fi mântuiţi, le amintim şi pe următoarele: Matei 1.21; 18.11; Luca 9.56; 19.9-10; Ioan

3.17; 4.42; 12.47; F.A. 5.31; 13.23; Rom. 5.9-10; Ef. 5.22-23; Fii. 3.20; 1 Tes. 5.8-10; 1 Tim. 1.15; 2 Tim. 1.9-10; 2.10; Tit 1.3-4; 2.13; 3.6; Evrei 2.9-10; 5.5-10; 9.27-28; Iacov 1.21; 2 Petru 1.1; 2,20; 3.2,18; 1 Ioan 4.14.
Iată că Domnul Isus Hristos este Acela care oferă singura posibilitate de salvare (mântuire) a omenirii pierdute şi păcătoase (Luca 2.11; Ioan 1.29; 12.47; Rom. 3.25; 1 Ioan 4.14), şi totodată El reprezintă singura cale prin care se poate ajunge la Dumnezeu (Ioan 14.6).
În lumina adevărurilor biblice enunţate mai sus, putem afirma că acele concepţii, care susţin că pe lângă Domnul Isus Hristos, ar mai putea exista şi alte căi de mântuire, cum ar fi diverşi idoli (Is. 44.17-20; Is. 45.20), diverse persoane sau instituţii, cum ar fi de pildă biserica, sau orice alte organizaţii de sorginte omenească, nu corespund realităţii.
După ce a murit pe cruce în locul fiecăruia dintre noi (Is. 53.4-5; 2 Cor. 5.21; Gal. 3.13), Domnul Isus Hristos a înviat dintre cei morţi (Matei 28.1-7), S-a înălţat la cer (Marcu 16.19; F.A. 1.9) şi în prezent mijloceşte permanent la Dumnezeu-Tatăl pentru oamenii păcătoşi (Rom. 8.34; 1 Tim. 2.5; Evrei 7.25; 1 Ioan 2.1).
Prin jertfa Domnului Isus Hristos, au putut fi ispăşite într-adevăr toate păcatele omenirii (Ioan 1.29; F.A. 13.38-39), întrucât Domnul Isus Hristos, ca om, a fost cu adevărat desăvârşit (Evrei 12.2). El nu a comis niciodată vreun păcat (Is. 53.9; Luca 23.4; Ioan 18.38; 19.4,6; 2 Cor. 5.21; Evrei 4.15; 1 Petru 2.22-23; 1 Ioan 3.5).
Din cele de mai sus, rezultă următoarele:
- Orice om a moştenit de la primul său strămoş, o natură păcătoasă (Gen. 6.3; Rom. 3.23; 1 Ioan 1.8,10).
- Primele consecinţe ale păcatului, sunt atât moartea spirituală cât şi cea fizică. Moartea din punct de vedere spiritual, înseamnă o despărţire de Dumnezeu. Omul mort din punct de vedere spiritual, este descris de către Domnul Isus Hristos, în Apoc. 3.1 astfel: "Ştiu faptele tale: că îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort". Alte referiri la oameni morţi spiritual, se găsesc în următoarele versete: Is. 59.10; Luca 15.24,32; 1 Tim. 5.6; Ef'. 2.1-3; Col. 2.13.
- O altă consecinţă a păcatului, care a constat în neascultarea omului de Dumnezeu, a fost blocarea completă a căii care duce la viaţa veşnică (Gen. 3.24). Singurul care a putut debloca această cale, asigurând omului accesul la Dumnezeire (Ef. 2.11-19; Evrei 10.19-20), la mântuire şi la viaţă veşnică, este Domnul Isus Hristos, întrucât El este chiar Cel de la care izvorăşte viaţa, în mod simbolic El fiind numit chiar "Izvorul vieţii" (Ioan 1.4; 11.25-26; 14.6; Col. 3.4; 1 Ioan 5.11-12). În Lev. 17.11,14, citim că "viaţa trupului este în sânge". În lumina acestui adevăr biblic, am putea considera în mod simbolic, că datorită credinţei în Domnul Isus Hristos, prin sângele Său care a curs pe cruce pentru noi (Evrei 9.14), El ne-a dat înapoi viaţa pe care am pierdut-o păcătuind. Din acest motiv, apostolul Pavel s-a referit la Domnul Isus Hristos astfel: "Ai doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viaţă" (1 Cor. 15.45).
Cea mai gravă consecinţă a păcatului, va fi sentinţa pronunţată de către Domnul Isus Hristos, în calitatea Sa de judecător suprem (F.A. 10.42; Rom. 14.10; 2 Cor. 5.10; 2 Tim. 4.1), prin care păcătoşii nemântuiţi vor fi aruncaţi în iazul de foc (Apoc. 20.15).
Sfânta Scriptură ne arată cu claritate că, în Numele Domnului Isus Hristos

trebuie să se plece "orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de supt pământ" (Fii. 2.9-11). Pe cei care îşi pleacă în viaţa lor pământească genunchii înaintea Domnul isus Kristos, împlinind efectiv poruncile Sale, Ei îi va mântui. Cei care ignoră toată viaţa lor oferta de mântuire a Domnului Isus Hristos, îşi vor pieca şi ei genunchii înaintea Domnului Isus Hristos, dar acest lucru se va întâmpla doar la judecata finală, când va fi prea târziu pentru a mai putea fi mântuiţi (Is. 55.6; Evrei 4.1).
Din cele de mai sus, se poate contura şi al patrulea motiv, potrivit căruia, pentru a intra în împărăţia iui Dumnezeu, omul are nevoie de o naştere din nou, o naştere spirituală, din Dumnezeu (Ioan 1.13). Desigur că al patrulea motiv, este dat de faptul că un om păcătos, şi deci despărţit de Dumnezeu, pe care Dumnezeu îl socoteşte mort spiritual, nu are cum să aibă o relaţie personală pe linie spirituală cu Dumnezeu.
Referindu-se la împărăţia lui Dumnezeu, care va deveni la un moment dat vizibilă, Sfânta Scriptură foloseşte şi denumiri ca Raiul lui Dumnezeu şi Cetatea Sfântă sau Noul Ierusalim.

Citind cartea Apocalipsei, aflăm că Domnul isus Hristos i-a descoperit apostolului Ioan, câte ceva despre împărăţia lui Dumnezeu. Astfel, în Apoc. 21.1-4, scrie: "Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră, şi marea nu mai era. Şi eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Şi am auzit un glas tare, care ieşea din scaunul de domnie, şi zicea: 'Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. Ei va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut'.".
O minunată descriere a împărăţiei lui Dumnezeu se află în versetele: Apoc. 21.10-27; 22.1-5.
Din versetele amintite mai sus, aflăm că în împărăţia lui Dumnezeu oamenii vor fi cu adevărat fericiţi, întrucât în această împărăţie nu va mai exista nimic care să poată influenţa în mod negativ pe vreun om. Dat fiind acest fapt, desigur că mulţi oameni ar vrea să ajungă acolo. Să vedem acum, ce are de făcut un om pentru a ajunge în împărăţia lui Dumnezeu.
în Ioan 3.Î-21, este redată o discuţie pe care a avut-o Domnul Isus Hristos cu Nicodim, un fruntaş al iudeilor care venise să vorbească cu El. în cursul acestei discuţii, Domnul isus Hristos a rostit următoarele cuvinte: "Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu.... Adevărat, adevărat îţi spun, că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în împărăţia lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, şi ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ţi-am zis: 'Trebuie să vă naşteţi din nou'. Vântul suflă încotro vrea, şi-i auzi vuietul; dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul." (Ioan 3.3-8).
Amintim că după discuţia sa cu Domnul Isus Hristos, Nicodim a avut o

intervenţie în Sinedriu în favoarea Domnul Isus Hristos (Ioan 7.50-52), iar la moartea Domnului Isus Hristos, în timp ce „toţi ucenicii L-au părăsit şi au fugit" (Matei 26.56; Marcu 14.50,52), Nicodim a adus pentru îmbălsămarea Domnului isus Hristos „aproape o sută de litri de amestecătură de smirnă şi aloe" (Ioan 19.39), un lichid scump şi preţios. De asemenea, în timp ce nici unul dintre cei unsprezece ucenici nu a îndrăznit (Marcu 15.43) să se preocupe de trupul Domnului Isus Hristos, ucenicul Iosif din Arimateea (Ioan 19.33) şi Nicodim, au înmormântat trupul Domnului Isus Hristos (Ioan 19.40-42).
Analizând comportarea pe care a avut-o Nicodim, după discuţia sa cu Domnul isus Hristos, putem aprecia că mesajul Domnului Isus Hristos, a avut asupra sa un puternic impact. Din comportarea sa, deducem că Nicodim a înţeles că cine doreşte să devină ucenic al Domnului isus Hristos, *"trebuie să se nască din nou"* (Ioan 3.7).
După ce am lămurit faptul că orice om care doreşte să devină creştin, trebuie să îndeplinească porunca Domnului Isus Hristos: "Trebuie să vă naşteţi din nou" (Ioan 3.7), să vedem acum în ce constă naşterea din nou, sau cum mai este ea numită, naşterea din Dumnezeu (Ioan 1.12-13), sau naşterea din apă şi din Duh (Ioan 3.5).
Sfânta Scriptură ne învaţă că naşterea din nou, din Dumnezeu (ioan 1.12-13), constituie acea transformare fundamentală ce poate avea loc în viaţa unui om, care este reprezentată în mod simbolic, ca fiind o succesiune de trei etape. Acestea sunt:
- Dezbrăcarea de omul cel vechi, care este supus păcatelor şi poftelor lumeşti înşelătoare (Ef. 4.22; Col. 2.11; 3.5-9; Rom. 13.12). Qmu! cel vechi simbolizează firea pământească păcătoasă (Rom. 7.5; Gal 5.19; Col 2.13).
- Omorârea (dispariţia, transformarea) omului cel vechi (Col. 3.3; 2 Tim. 2.11), adică a firii pământeşti păcătoase, "împreună cu patimile şi poftele ei" (Gal. 5.24). Moartea omului cel vechi, se produce în mod simbolic, prin răstignire pe cruce (Rom. 6.6; Gal. 2.20). După moartea omului cel vechi, are loc, în mod simbolic, şi o îngropare a sa (Col. 2.12; Rom. 6.4). După moartea omului cel vechi, nu vom mai umbla după lucrurile firii pământeşti (Gal. 5.16-21; Ef. 2.3; 1 Petru 2.11), "fiindcă umblarea după lucrurile firii pământeşti este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu" (Rom. 8.7).
• îmbrăcarea în omul cel nou (Ef. 4.24; Col. 3.10), care este neprihănit şi sfânt, întrucât este conceput după chipul lui Dumnezeu (Rom. 13.14).
Pentru a-i ajuta pe credincioşi să crească "spre mântuire" (1 Petru 2.2), apostolul Pavel era tot aşa de blând cu aceştia, "ca o doică ce-şi creşte cu drag copiii" (1 Tes. 2.7), şi se străduia să fie alături de ei în orice privinţă (Rom. 12.15-16; 1 Cor. 9.22; 2 Cor. 11.29).
Iată cum se adresa apostolul Pavel credincioşilor din bisericile Galatiei (Gal. 1.1-2): "Copilaşii mei, pentru care *iarăşi* simt durerile naşterii, până ce va lua Hristos chip în voi!" (Gal. 4.19). Din acest verset reiese că apostolul Pavel, care se străduia să aibă aceleaşi simţăminte (1 Petru 3.8) cu credincioşii din biserici, simţea şi el, în mod simbolic, durerile naşterii din nou, ca şi aceştia. Apostolul Pavel foloseşte cuvântul *iarăşi,* pentru a ne arăta că el mai simţise şi în trecut durerile naşterii din nou pentru aceşti credincioşi, aşa cum le-au simţit şi ei înşişi. Desigur că aceste dureri, provin din faptul că firea pământească, simbolizată prin omul cel vechi, se împotriveşte Duhului Sfânt (Gai. 5.17).

Din cuvintele apostolului Pavel, aflăm următoarele:
• Există un moment de timp când debutează naşterea din nou, debut descris în mod simbolic prin durerile respective.
- Până ce va muri omul cel vechi, şi va lua chip Domnul Isus Hristos într-un om, acesta va simţi în continuare durerile naşterii din nou.

Din moment ce naşterea din nou debutează prin nişte dureri, şi într-un interval de timp se produc iarăşi aceleaşi dureri specifice, rezultă că naşterea unui om din nou este *un proces.* Analizând atât succesiunea celor trei etape simbolice ale naşterii din nou, descrise mai sus, cât şi versetele: 2 Cor. 3.18; 4.16; Ef. 4.13-16; Fii. 1.6, vom ajunge la aceeaşi concluzie, că naşterea unui om din nou este *un proces.*

Orice naştere firească, adică aducerea pe lume a unui nou-născut, este un proces care durează un interval de timp măsurat în minute sau ore. Iată deci că, atât aducerea pe lume a unui nou-născut, cât şi aducerea în împărăţia lui Dumnezeu a unui om, prin naşterea sa din nou, nu sunt nişte evenimente care se produc instantaneu, ci sunt procese care durează fiecare, un interval de timp mai mic sau mai mare. Procesul naşterii din nou durează desigur un interval de timp, întrucât dezbrăcarea de omul cel vechi şi omorârea sa prin răstignire pe cruce, nu se face întotdeauna prea repede. Lupta pe plan spiritual, care se produce în omul la care procesul naşterii din nou a debutat, dar încă nu s-a încheiat, este descrisă în Rom. 7.14-25.

Desigur că durata acestui proces este variabilă, în funcţie de persoana respectivă. Există oameni la care procesul naşterii din nou, durează o mare parte din viaţa lor. Procesul naşterii unui om din nou poate fi întrerupt (F.A. 5.1-11), atunci când omul respectiv ia decizia de a se întoarce de la Domnul Isus Hristos, înapoi la Satana (1 Tim. 5.15; 2 Petru 2.1; Gal. 3.3).

Procesul naşterii din nou este declanşat de către Duhul Sfânt (Gal. 3.3), iar transformările remarcabile amintite mai sus, care au loc în omul născut din nou, din Dumnezeu, sunt realizate tot datorită acţiunii regeneratoare întreprinse de către Duhul Sfânt (Ioan 3.5-8; 2 Cor. 3.17-18; Tit 3.5). Desigur că Duhul Sfânt va produce aceste minunate transformări într-un om, numai dacă omul respectiv îl va lăsa să le producă, adică: nu I se va împotrivi (F.A. 7.51), se va lăsa călăuzit de către Ei (Rom. 8.14; Gal. 5.18), şi va asculta de îndemnurile Sale (Rom. 8.1,4-5), refuzând totodată să mai asculte de îndemnurile firii pământeşti (Rom. 8.12; 13.14; Gal 5.16-17; 2 Cor. 10.3).

Aşa cum ştim, orice proces are un început şi un sfârşit. în capitolul următor, vom stabili că procesul naşterii din nou, debutează cu pocăinţa. Să vedem acum, când se încheie procesul naşterii unui om din nou.

Un om poate să-şi dea seama că procesul naşterii sale din nou este încheiat, numai atunci când el constată că întregul său caracter a fost *totai* (2 Cor. 5.17) regenerat. Ca atare, omul respectiv a devenit o făptură nouă (Gal. 6.15), care are gânduri sfinte (1 Cor. 2.16; 2 Cor. 10.5; Fii. 2.5; 4.7; Col. 3.2), ce izvorăsc dintr-o minte nouă (Rom. 12.2; Ef. 4.23), o inimă nouă (Ezec. 11.19-20; 18.31; 36.26-27) şi un duh nou (Ps. 51.10; Rom. 7.6), care se află în comuniune cu Duhul lui Dumnezeu (1 Cor. 6.17).

Datorită transformărilor esenţiale produse de către Duhul Sfânt în omul

născut din nou, acesta trăieşte o viaţă nouă (Rom. 6.4), neprihănită (1 Ioan 2.29), complet diferită de viaţa trăită anterior naşterii sale din nou. întrucât în oamenii născuţi din nou, "foafe lucrurile s-au făcut noi" (2 Cor. 5.17), aceştia devin "un fel de pârgă a făpturilor" lui Dumnezeu (Iacov 1.18).

Procesul naşterii unui om din nou, din Dumnezeu, se poate considera încheiat, atunci când omul respectiv poate declara cu toată sinceritatea, aşa cum a făcut-o şi apostolul Pavel, că Domnul Isus Hristos trăieşte în el (Gal. 2.20). De asemenea, toţi oamenii cu care vine în contact omul născut din nou, trebuie să poată observa cu uşurinţă că acesta are o fire dumnezeiască (2 Petru 1.4; 2 Cor. 3.18; Ef. 4.24), datorită faptului că Domnul Isus Hristos *a luat într-adevăr chip* în el (Gal. 4.19; Rom. 8.29; Ef. 2.10; Col. 3.10).

întrucât Domnul Isus Hristos este "despărţit de păcătoşi" (Evrei 7.26), orice om la care procesul naşterii din nou s-a încheiat, şi deci Domnul Isus Hristos trăieşte într-adevăr în el, *nu mai poate păcătui* (1 Ioan 3.9; 5.18).

Iată deci că într-un om la care procesul naşterii din nou s-a încheiat, nu mai acţionează legea păcatului şi a morţii (Rom. 8.2; 7.5), care acţionează în toţi oamenii care nu sunt născuţi din nou, el fiind eliberat de către Domnulisus Hristos (Ioan 8.36) de sub robia păcatului (Ioan 8.34-36; Rom. 6.6,16-22; 7.6), care aduce moartea, devenind astfel mort faţă de păcat (Rom. 6.2,11; 1 Petru 2.24).

Fiind izbăvit de păcat (Rom. 6.22), orice om născut din nou devine sfânt şi are viaţa veşnică (Rom. 6.23).

Fiindcă a devenit o făptură nouă, ia un moment dat, orice om născut din nou va primi de la Domnul Isus Hristos şi o *identitate nouă* (Apoc. 2.17; 3.12; 22.4), fiind un om "din casa lui Dumnezeu" (Ef. 2.19-22). întrucât orice om născut din nou, are încă de pe Pământ, cetăţenia cerurilor (Fii. 3.20; Ef. 2.6), el va umbla "după lucrurile de sus" (Col. 3.1) şi se va gândi tot "la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ" (Col. 3.2).

în mod practic, procesul naşterii unui om din nou, din Dumnezeu, se poate considera încheiat, atunci când omul respectiv are următoarele şase caracteristici:

- "Crede că Isus este Hristosul" (1 Ioan 5.1; Ioan 1.12-13), şi ca atare "ascultă cuvintele lui Dumnezeu" (Ioan 8.47- 1 Ioan 4.6) şi le împlineşte în mod constant în viaţa sa (Matei 7.24-27; Iacov 1.22). In acest context, rezultă că naşterea unui om din nou, este un fenomen specific perioadei harului (Rom. 6.14), care se poate produce numai după ce a avut loc învierea Domnului Isus Hristos dintre cei morţi (1 Petru 1.3). Dacă un om are într-adevăr această caracteristică, aşa cum vom afla citind capitolul consacrat credinţei, le va avea în mod implicit şi pe următoarele cinci caracteristici, care decurg din aceasta.
- Nu mai păcătuieşte (1 Ioan 3.9; 5.18).

■ Trăieşte în neprihănire (1 îoan 2.29; 3.10).

- Iubeşte pe toţi oamenii (1 Ioan 4.7).
- Face numai fapte bune (3 Ioan 11).
- Biruieşte lumea (1 Ioan 5.4), care, aşa cum am văzut mai sus, zace în cel rău (1 Ioan 5.19).
Biruinţa asupra sistemului de comportare "lumesc", pervertit de către diavol, constă în faptul că orice creştin acţionează permanent, având grijă să se păzească pentru a nu fi întinat de către "lume" (Iacov 1.27). în acest sens, Sfânta Scriptură ne

avertizează că orice om care are relaţii strânse cu cei care nu sunt creştini (1 Cor. 15.33; 2 Cor. 6.14-17), sau care are o comportare asemănătoare cu a celor care sunt "oameni de lume", adică acţionează contrar modului de comportament al creştinilor (1 Cor. 5.11), este "vrăjmaş al lui Dumnezeu" (Iacov 4.4).
Mi-ai spus Doamne Isuse, că ai întemeiat (Luca 4.43; 9.11; F.A. 1.3) Cerească-mpărăţie, unde-ai chemat pe-oricine; (Matei 6.33; 11.28) Şi pentru ca, Tu, Doamne, să-mi fii sfânt împărat, (Matei 27.11; Ioan 18.37) Goleşte-mă de mine, şi umple-mă de Tine. (Luca 9.23; Gal. 2.20)
Şi cum odinioară, fruntaşul Nicodim, (Ioan 3.1)
Veni la Tine noaptea, şi Iţi ură de bine, (Ioan 3.2)
Te rog şi eu, o Doamne, sfânt Creator sublim, (Matei 15.22)
Goleşte-mă de mine, şi umple-mă de Tine. (Luca 9.23; Gal. 2.20)
Citind în Sfânta Carte, ce Tu ai spus atunci, (Ioan 3.3) Urmez şi eu, o Doamne, poveţile-Ţi divine, (Ioan 3.7) Ca să mă nasc din Duhul, conform sfintei porunci, (Ioan 3.5) Goleşte-mă de mine, şi umple-mă de Tine. (Luca 9.23; Gal. 2,20)
Fiindcă nu îmi place, să fiu doar fariseu, (Matei 5.20; Luca 12.1) Ajută-mi, te rog Doamne, să-mi lepăd al meu sine; (Matei 16.24) Şi ca s-ajung mai iute, născut din Dumnezeu, (Ioan 1.13) Goleşte-mă de mine, şi umple-mă de Tine. (Luca 9.23; Gal. 2.20)
De omul vechi, ajută-mi, să mă dezbrac, căit, (Ef. 4.22; Col. 2.11; 3.9) Să-I răstignesc pe cruce, aşa cum se cuvine, (Rom. 6.6) Ca să mă-mbrac în omul, cel nou, neprihănit, (Ef. 4.24; Col. 3.10) Goleşte-mă de mine, şi umple-mă de Tine. (Luca 9.23; Gal. 2.20)
Cum sfânta-mpărăţie, se regăseşte-acum, (Ioan 18.36) în cei născuţi din Tine, în Tine mă menţine; (Luca 17.20-21; Ioan 15.4) Nu mă lăsa, o Doamne, din Mâna-Ţi nicidecum, (Matei 9.25) Goleşte-mă de mine, şi umple-mă de Tine. (Luca 9.23; Gal. 2.20)

4.1 "Pocăiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape" (Matei 4.17)

Aşa cum am amintit în capitolul precedent, orice om care nu este născut din nou este păcătos (1 împ. 8.46; Ecl. 7.20; Rom. 3.23; 1 Ioan 1.8,10), şi despărţit de Dumnezeu (Evrei 7.26).
Păcatul se aseamănă cu o boală necruţătoare care lasă omul fără nici o vlagă (Ps. 38.3-14), înfăşurându-l ca o funie (Evrei 12.1), şi transformându-l într-un rob (Ioan 8.34; Rom. 6.6-7,17,20).
Cu privire la noţiunea de păcat, Sfânta Scriptură ne învaţă următoarele:
■ Păcatul este fărădelege (1 Ioan 3.4) şi orice nelegiuire este un păcat (1 Ioan 5.17). Din aceste versete, aflăm că a păcătui, înseamnă a întreprinde o acţiune care este în dezacord cu legea, adică o acţiune prin care se încalcă fie legile lui Dumnezeu, fie legile elaborate de către autorităţile omeneşti (1 Petru 2.13-14). Rezultă deci, că un om păcătuieşte, atunci când: face fapte (Gen. 39.9; Lev. 6.2-4; 1 Sam. 2.3; Ps. 51.4; Is. 57.17; 66.18; Matei 5.30; 18.8; 1 Cor. 6.18; Gal. 6.4; Col. 3.5-9; Tit 1.16; Iuda 15; Apoc. 9.20-21) rele (Gen. 4.7; Prov. 5.22; 29.16) sau ilegale, atât din punctul de vedere a! lui Dumnezeu, cât şi al oamenilor, vorbeşte (Ps. 39.1; Prov. 10.19; Matei 12.36-37) sau gândeşte (Is. 66.18; Prov. 24.9; Matei 5.29; 18.9; Ef. 4.17) în dezacord cu învăţăturile şi poruncile date de către Dumnezeu.
- Tot ce nu vine din încredinţare e păcat (Rom. 14.23). Din acest verset, reiese că atunci când un om face o faptă, de care nu este pe deplin încredinţat că este bună (1 Tes. 5.22), sau o faptă de care îl mustră conştiinţa, acesta săvârşeşte un păcat.
- Cine ştie să facă bine şi nu face, săvârşeşte un păcat (Iacov 4.17).
- Cine II părăseşte pe Dumnezeu (Ier. 2.13), comite un păcat.
- Cine ia hotărâri care nu sunt în totală concordanţă cu voia lui Dumnezeu, sau face legăminte (încheie învoiri, contracte, face convenţii, sau în sensul cel mâi larg, are orice fel de relaţii cu oamenii), care nu sunt sub călăuzirea Duhului Sfânt, "îngrămădeşte *astfel* păcat peste păcat" (is. 30.1).
- Cine acţionează fără înţelepciune comite păcate (Prov. 8.36).
Pentru ca cititorul să aibă o imagine mai clară asupra conceptului de păcat, vom aminti care sunt cuvintele din iimba greacă, limba originară în care a fost scris Noul Testament, care au fost folosite pentru a-l descrie:
- Cuvântul cel mai folosit (apare în Noul Testament de peste două sute cincizeci de ori) pentru a descrie păcatul este *hamartia* (Rom. 3.23), care înseamnă *a greşi ţinta.* Acest cuvânt este folosit pentru a descrie starea de păcat perpetuu în care trăiesc majoritatea oamenilor.
- Cuvântul *adikia* (1 Ioan 1.9), înseamnă *nedreptate, necinste.*
■ Cuvântul *paraptoma* (Iacov 5.16), înseamnă *greşeală,* în sensul de alunecare de pe calea credinţei, sau de lipsă de împotrivire la a face rău.
- Cuvântul *anemia* (1 Ioan 3.4), înseamnă *fărădelege.*
■ Cuvântul *parabasis* (1 Tim. 2.15; Rom. 2.23), defineşte o *încălcare a unei legi,*

în sensul nesocotirii în mod intenţionat (cu bună ştiinţă) a unei porunci a lui Dumnezeu.
- Cuvântul *asebia* (luda 14,15), înseamnă *lipsă* de *evlavie,* în sensul de nelegiuire, sau de lipsă de atitudine corectă faţă de Dumnezeu şi faţă de poruncile Sale.
Pentru a sublinia faptul că păcatul este extraordinar de periculos pentru om (Ps. 1.6), Domnul Isus Hristos ne dă nişte soluţii extreme pentru evitarea păcatului (Matei 5.29-30; 18.8-9; Marcu 9.43-48), soluţii la care desigur că nu ar fi de dorit să se ajungă.
Dumnezeu, care iubeşte nespus de mult oamenii, este "chinuit" (is. 43.24) atunci când constată că aceştia sunt ispitiţi şi înşelaţi de către diavol (Apoc. 12.9; 20.3,8; 2 Cor. 11.3) pentru a cădea în cursele întinse cu iscusinţă de către acesta (1 Tim. 3.7; 2 Tim. 2.26), şi a păcătui (Evrei 3.13; 1 loan 3.8).
Cu toate că Dumnezeu este drept şi nu poate suferi păcatul (Ps. 5.4-6; Prov. 6.16-19), în marea Sa bunătate, El nu doreşte ca oamenii să sfârşească în iazul de foc. în acest sens, Dumnezeu îi îndeamnă pe oameni să se împace cu El (2 Cor. 5,20). Astfel, în Ezec. 33.11, citim astfel; "Pe viaţa Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui şi să trăiască. întoarceţi-vă, întoarceţi-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreţi să muriţi?".
Dumnezeu fiind sfânt, nu poate avea o comuniune spirituală cu un om păcătos, şi ca urmare a acestui fapt, nu poate asculta cererile acestuia (Ps. 66.18; Is. 59.2; Mica 3.4; Zah. 7.9-13; loan 9.31). Dar Dumnezeu, care este preocupat permanent de modul cum se desfăşoară viaţa oamenilor (Ps. 139.1-12), ştie că aceştia au mare nevoie de ajutorul Său, întrucât despărţiţi de El nu pot face nimic (loan 15.5). în acest context, în bunătatea Sa nemărginită, Dumnezeu "aşteaptă să Se milostivească" de oameni (Is. 30.18), şi ca atare, a instituit o modalitate prin care oamenii să poată beneficia de iertarea păcatelor, obţinută ca urmare a jertfei Domnului Isus Hristos (Matei 1.21; 9.6; 26.28; loan 1.29; FÂ 13.38; Evrei 9.26; 1 Petru 2.24; 1 loan 1.7).
Cercetând Cuvântul lui Dumnezeu cuprins în Sfânta Scriptură (Ps. 1.2), orice om poate afla care este modalitatea, prin care păcatele sale vor fi iertate şi uitate (Is. 38.17), şi ca atare va putea restabili relaţia sa cu Dumnezeu (Ps. 25.8).
Aşa cum deja am amintit în capitolul precedent, singurul leac prin care un om se poate vindeca de teribila boală care constă în comiterea de păcate, este naşterea din nou, din Dumnezeu (1 loan 3.9; 5.18).
A sosit momentul să vedem care este modalitatea practică, prin care un om poate deveni născut din nou, din Dumnezeu.
în cele de mai jos, va fi descrisă prima acţiune pe care trebuie să o întreprindă un om, pentru a putea ieşi din cursa diavolului (1 Tim. 3.7; 2 Tim. 2.26) şi a demara procesul naşterii sale din nou, din Dumnezeu.
Domnul Isus Hristos a început lucrarea Sa de propovăduire a Evangheliei, cu următorul mesaj: "Pocăiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape" (Matei 4.17). De asemenea, Domnul Isus Hristos a trimis ucenicii Săi pentru a propovădui pocăinţa (Marcu 6.12).
în F.A. 17.30, citim astfel: "Dumnezeu nu ţine seama de vremurile de neştiinţă, şi porunceşte acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască". Din acest verset, aflăm că Dumnezeu iubeşte în mod egal pe toţi oamenii. Din această cauză, El

"doreşte ca nici unul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă" (2 Petru 3.9).
Sfânta Scriptură ne învaţă că orice om, de orice naţionalitate, din orice loc şi din orice timp, care doreşte să devină născut din nou, din Dumnezeu, are nevoie de pocăinţă (F.A. 20.21), întrucât numai prin pocăinţă poate ajunge un om "ia cunoştinţa adevărului" (2 Tim. 2.25). Sfânta Scriptură conţine multe alte îndemnuri la pocăinţă. Dintre acestea menţionăm pe cele cuprinse în următoarele versete: Matei 3.2; Marcu 1.15; Luca 5.32; F.A. 3.19; 8.22; Apoc. 2.5,16; 3.3,19.
Pocăinţa nu constituie un element nou, apărut brusc în Noul Testament. Astfel, în cartea lui Iov, una dintre cele mai vechi cărţi ale Bibliei, citim despre pocăinţă (Iov 42.6). Prin profeţii care au trăit în perioada Vechiului Testament, Dumnezeu ne atenţionează de asemenea, despre necesitatea pocăinţei (Ier. 8.6; 18.8; 31.19; PI. Ier. 3.39-40; Ezec. 18.21; 33.14-16; Dan. 9.20; Osea 14.2; Ionâ 3.5-10).
Cu ocazia cuvântării ţinute în faţa mulţimii de oameni, care asistase la primul botez cu Duhul Sfânt din ziua Cincizecimii, apostolul Petru ne învaţă cu deosebită claritate, care sunt paşii pe care trebuie să îi parcurgă un om, pentru a deveni născut din nou, din Dumnezeu. Astfel, în versetul F.A. 2.38, citim următoarele: "Pocăiţi-vă, Ie-a zis Petru, şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh".
Din cuvintele apostolului Petru citate mai sus, aflăm că paşii principali ce trebuie parcurşi în mod practic, pentru realizarea procesului naşterii din nou sunt: pocăinţa, botezul în apă şi botezul cu Duhul Sfânt.
Din consideraţiile anterioare, rezultă că procesul naşterii din nou, debutează întotdeauna cu pocăinţa.
Dat fiind faptul că, un om nu poate deveni creştin dacă nu decide să se pocăiască (2 Cor. 7.10; F.A. 11.18; 2 Petru 3.9), Satana a avut mare grijă ca să discrediteze în faţa oamenilor, acest important proces al pocăinţei. Pentru aceasta, Satana a insuflat multor oameni ideea aberantă, că "a te pocăi" ar fi sinonim cu "a te înscrie în vreo sectă ciudată", sau "a îmbrăţişa vreo credinţă, care este în dezacord cu credinţa creştină". Aşa cum va rezulta în mod clar din cele de mai jos, aceste păreri nu corespund absolut deloc realităţii şi sunt alimentate în mod premeditat de către diavol, pentru a stârni confuzie în rândul celor care doresc să devină creştini. Este remarcabil faptul că orice biserică declarată creştină, are în mod obligatoriu înscrisă printre dogmele sale şi pocăinţa, indiferent dacă în realitate propovăduieşte cu adevărat pocăinţa, sau nu face acest lucru.

Cuvântul pocăinţă provine din cuvântul grecesc "metanoia", care înseamnă întoarcere sau schimbare. Ţinând seama de semantica acestui cuvânt, putem aprecia că pocăinţa debutează întotdeauna cu schimbarea totală a minţii omului, altfel spus, cu schimbarea modului de a gândi (Rom. 12.2; 2 Cor. 10.5; Ef. 4.23).
Pentru a înţelege de ce are nevoie omul să se pocăiască, adică să-şi schimbe mintea, să ne aducem aminte că în capitolul precedent, am stabilit că orice om care nu este născut din nou, zace în cel rău (1 loan 5.19), care i-a pervertit mintea pentru a păcătui şi a nu asculta de Dumnezeu.
Iată cum descrie Domnul Isus Hristos starea în care se află oamenii nepocăiţi: "cu toate că văd, nu văd, şi cu toate că aud, nu aud, nici nu înţeleg. Şi cu privire la ei se împlineşte proorocia lui Isaia, care zice: 'Veţi auzi cu urechile voastre, şi nu veţi înţelege; veţi privi cu ochii voştri, şi nu veţi vedea. Căci inima acestui popor s-a

împietrit; au ajuns tari de urechi, şi-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înţeleagă cu inima, să se întoarcă ia Dumnezeu, şi să-i vindec'."
(Matei 13.13-15).
Pentru ca un om să se poată pocăi, putem afirma în mod simbolic, că acesta trebuie să-şi despietrească inima şi să-şi deschidă ochii, pentru a putea vedea starea bolnăvicioasă (Ps. 38.3-14) în care a ajuns, datorită trăirii sale în neascultare de Dumnezeu (Matei 7.26-27). Un astfel de om a înţeles necesitatea vindecării sale (loan 12.40; F.A. 28.27), şi doreşte să se întoarcă de sub puterea diavolului (1 loan 5.19), sub autoritatea lui Dumnezeu (Matei 7.24-25; Iacov 4.7-9), pentru a primi de la Acesta iertarea de păcate şi viaţa veşnică (F.A. 26.17-18).
Dumnezeu a hotărât ca pocăinţa să constituie acea *singură* modalitate, prin care El iartă păcatele tuturor oamenilor (Ps. 32.5; 86.5; Luca 24.47; F.A. 2.38; 3.19; 5.31), *care* cred în jertfa mântuitoare a Domnului Isus Hristos (Marcu 1.15; F.A. 5.31; Col. 1.13-14; Evrei 6.1; 1 Petru 2.24). Datorită acestei iertări, prin pocăinţă omul poate restabili legătura cu Dumnezeu, care fusese întreruptă datorită păcatului (Is. 59.2). în virtutea acestui fapt, putem considera că pocăinţa este un adevărat dar (Rom. 5,15-17; 11.29; Iacov 1.17) minunat, oferit oamenilor prin marea bunătate a lui Dumnezeu
(Rom. 2.4).
în bunătatea Sa nemărginită, Dumnezeu dă oamenilor nenumărate daruri (Ps. 37.4; Iacov 1.17). Printre minunatele daruri pe care le dă (F.A. 5.31; 2 Tim. 2.25) Dumnezeu oamenilor, se numără şi pocăinţa. Fiind deosebit de preţios pentru Dumnezeu (Luca 15.7,10), orice om care acceptă darul pocăinţei şi merge pe calea mântuirii, va mai primi de la Dumnezeu, pe lângă multe alte daruri minunate, şi viaţa veşnică (F.A. 11.18).
Fiind un dar, pocăinţa se produce datorită acţiunii binefăcătoare realizate în om de către Duhul Sfânt, care împarte cu generozitate daruri (1 Cor. 12.1,4) fiecărui (1 Cor 12.7,11; 1 Petru 4.10) om care doreşte cu adevărat să devină născut din nou. Numai Duhul Sfânt poate convinge pe oameni să se pocăiască, dovedindu-le că sunt păcătoşi şi vinovaţi (loan 16.7-8).
Pocăinţa unui om se poate produce doar datorită intervenţiei binefăcătoare a lui Dumnezeu, care îi deschide atât mintea, pentru a înţelege mesajele Sale (Luca 24.45), cât şi inima (F.A. 16.14-15), pentru a lua decizia de a-şi schimba cursul vieţii, în lumina acestor adevăruri biblice, pocăinţa poate fi definită ca fiind modalitatea de restabilire a legăturii dintre Dumnezeu şi omul mort din punct de vedere spiritual (F.A. 3.19; 11.18; 26.20; 2 Petru 3.9).
în mod practic, orice om care se pocăieşte, trebuie să parcurgă un număr de
cinci paşi importanţi.
Referindu-se la pocăinţă, Sfânta Scriptură ne dă următoarele îndemnuri: "Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi, prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită." (Rom. 12.2), "Deşteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morţi, şi Hristos te va lumina. Luaţi seama deci să umblaţi cu băgare de seamă, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi. Răscumpăraţi vremea, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiţi nepricepuţi, ci înţelegeţi care este voia Domnului" (Ef. 5.14-17).
Conform versetelor citate mai sus, *primul pas* pe care trebuie să-l facă omul păcătos, deci mort din punct de vedere spiritual, în vederea restabilirii legăturii sale

cu Dumnezeu prin pocăinţă, constă în înnoirea minţii sale, adică schimbarea mentalităţilor şi modului de gândire avut anterior declanşării acestui proces. Numai în acest fel va putea înţelege, care este voia lui Dumnezeu în orice privinţă, inclusiv în legătură cu schimbarea definitivă a cursului vieţii sale.
Orice om care şi-a înnoit mintea, doreşte din toată inima sa să-şi schimbe cu desăvârşire cursul vieţii, şi ca atare să pornească într-o direcţie opusă, faţă de cea în care a mers până atunci (F.A. 3.19). Un astfel de om a decis în mod irevocabil, să se întoarcă la Dumnezeu (Deut. 30.2; 1 împ. 8.46-50; Ps. 51.13; Is. 45.22; 55.7-11; ier. 3.12,14,22; 4.1; 18.8; Pl. Ier. 3.40; Ezec. 18.21-23,27-28,30-32; 33.8-12,14-16,19; Osea 6.1; 7.10; 12.6; 14.1-2; Ioel 2.12-13; Amos 4.8-11; Iona 3.8; Zah. 1.3-4; F.A. 26.18), de pe calea greşită pe care se afla, cale care duce în iazul de foc.
Acel om care şi-a înnoit mintea, recunoaşte (Ier. 3.13; 14.20; Pl. Ier. 3.41-42) că prin săvârşirea de fapte

moarte (Evrei 6.1), adică de păcate (Ier. 14.20; Luca 5.32; 1 Ioan 1.10), ajunsese mort din punct de vedere spiritual, adică despărţit de Dumnezeu. Recunoscând că este păcătos (1 Ioan 1.8,10), omul care se pocăieşte, se va pune astfel de acord cu Dumnezeu, în privinţa problemei păcatului (Ioan 16.8; Rom. 3.23). Omul care şi-a schimbat mintea prin pocăinţă, devine perfect conştient de faptul că orice păcat îl îndepărtează de Dumnezeu (Ps. 5.4-6; Prov. 6.16-19), apreciind cu claritate cât de grave sunt urmările oricărui păcat (Apoc. 2.21-23).

în momentul când într-un om a început procesul de transformare a minţii, care fusese pervertită de către Satana, desigur că omul respectiv îşi va da seama că nu mai trebuie să asculte de forţele răului, care-l îndeamnă să păcătuiască (1 Ioan 3.8). Schimbându-şi în mod implicit vechiul stăpân, cu Dumnezeu, omul pocăit nu se mai află sub domnia şi puterea lui Satana (F.A. 26.18; Ef. 2.2).

De îndată ce Satana observă că există posibilitatea, ca un om să dorească să iasă din cursa în care se află (1 Tim. 3.7; 2 Tim. 2.26) şi să se întoarcă la Dumnezeu, deci să se pocăiască, începe acţiunea sa de oprire a declanşării procesului pocăinţei.

Satana, care este tatăl minciunii (Ioan 8.44), încearcă cu orice preţ să amâne sau să blocheze prin diverse procedee înşelătoare (Apoc. 12.9; 20.3,8), debutarea procesului pocăinţei.

Pentru a amâna declanşarea procesului pocăinţei, uneori Satana insuflă omului idei amăgitoare (2 Cor. 11.3), deosebit de periculoase, cum ar fi aceea, că omul respectiv are păcate puţine şi nesemnificative, şi ca atare mai poate să *aştepte* până să se pocăiască. Satana mizează pe faptul că această aşteptare poate fi prelungită, prin diversele sale tertipuri (2 Cor. 11,3), până în momentul când omul moare. Desigur că în acest caz, Satana a reuşit să-l distrugă total pe omul respectiv, care în această tristă situaţie va ajunge să petreacă veşnicia în chinurile iazului de foc (Apoc. 20.15), alături de Satana (Apoc. 20.10), de care a ascultat toată viaţa sa. Din nefericire, Satana reuşeşte de foarte multe ori să-şi ducă la bun sfârşit acest plan de distrugere totală a omului, prin amânarea declanşării procesului pocăinţei.

Există totuşi oameni, care datorită faptului că se supun lui Dumnezeu şi se lasă în mâna Sa, reuşesc să se împotrivească diavolului (Iacov 4.7), şi să înţeleagă că orice amânare a declanşării procesului pocăinţei le poate fi fatală.

Pentru a bloca complet declanşarea procesului pocăinţei, Satana reuşeşte uneori să "împietrească" într-o asemenea măsură inima unui om (Rom. 2.5), încât acesta nici măcar nu îşi mai dă seama, de faptul că Satana a pus total stăpânire pe

inima şi pe mintea sa. Un astfel de om, ajunge să nu mai fie conştient de faptul că Satana îi dă tot felul de preocupări care-l îndepărtează de Dumnezeu, şi totodată îi insuflă şi anumite idei aberante, pentru a ajunge să fie convins de neadevărul, că pur şi simplu nu are păcate, deci nu are nevoie de pocăinţă. Chiar dacă ar exista prin absurd (1 Ioan 1.8,10; Rom. 3.23) posibilitatea, ca un om să nu aibă nici un păcat, în cazul când acesta nu are o credinţă reală în Domnul Isus Hristos şi în jertfa Sa mântuitoare, tot în chinurile iadului va ajunge (Apoc. 21.8).

Al doilea pas pe care trebuie să-l facă un om pe calea pocăinţei, constă în mărturisirea fiecărui păcat în parte (Ps. 38.18; Prov. 28.13; 1 Ioan Î.9). Această mărturisire trebuie făcută atât înaintea lui Dumnezeu (Lev. 26.40; Ps. 32.3-5; 51.1-4; Dan. 9.16-20), cât şi înaintea oamenilor (Num. 5.7; Matei 3.6; Luca 15.18-21; F.A. 19.18; Iacov 5.16).

Orice om care se pocăieşte, trebuie să-şi ceară iertare (Ps. 86.5; Dan. 9.9) de la Dumnezeu chiar şi pentru păcatele "făcute din neştiinţă" (Ps. 19.12), adică pentru acele acţiuni ale sale, de care nu a fost conştient în momentul comiterii, că reprezintă într-adevăr păcate.

Al treilea pas pe care trebuie să-l facă un om pe calea pocăinţei, constă în regretarea şi căinţa amarnică, pentru fiecare păcat în parte. Omul care se pocăieşte, îşi plânge fiecare păcat în parte (Is. 22.12; Ier. 3.21; Pl. Ier. 1.2; 2.18; 3.39,48-51; Mica 1.8), şi suferă îngrozitor pentru fiecare dintre păcatele comise (Lev. 26.39; Ezra 9.3-7; Ps. 6.6; 22.14-15; 34.18; 38.18; 51.17; Is. 15.2-5; 22.12; 57.15; 66.2; Ier. 4.8; 5.15-18; Pl. Ier. 1.18,20-22; 2.10-11,18-19; 3.15,19-20; 5.15-18; Ezec. 7.18; 27.30-31; Ioel 1.8,13; 2.12-13; Iona 3.5-10; Mica 4.10; Luca 10.13; Matei 11.21; 2 Cor. 7.9-10; Iacov 4.9).

Pocăinţa reală pricinuieşte omului respectiv o mare întristare (Iov 42.6; Ezec. 6.9; 20.43; 36.31), dar această întristare este după voia lui Dumnezeu (Ps. 34.18; 51.17; Is. 57.15; 66.2; 2 Cor. 7.9-10) şi ea duce la smerenie (Iacov 4.8-10).

în urma acestei căinţe profunde, orice om care se pocăieşte, va trebui să anuleze efectul tuturor daunelor de orice fel, care au fost produse prin comiterea respectivelor păcate (Exod 22.1,3-15; Lev. 6.2-5; Num. 5.7; Prov. 6.30-31; Ezec. 33.14-16). Desigur că există daune care nu mai pot fi remediate, cum sunt de pildă acelea produse prin păcatul uciderii, sau prin producerea unor vătămări corporale grave, prin care cel vătămat a pierdut un organ sau o anumită parte a corpului. Cu excepţia acestui tip de daune, toate celelalte trebuie remediate. De exemplu, atunci când bogatul vameş Zacheu s-a pocăit, a spus următoarele cuvinte: "Iată, Doamne, jumătate din avuţia mea o dau săracilor; şi, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit" (Luca 19.8).

Din cele de mai sus, reiese că atunci când un om se pocăieşte, el se judecă şi se condamnă singur, pentru fiecare dintre păcatele comise. Sfânta Scriptură ne învaţă că în situaţia când un om se judecă singur pentru un păcat, nu mai este judecat şi nici pedepsit de către Dumnezeu (1 Cor. 11.31-32) pentru acel păcat. Din această cauză, adevăraţii creştini, care sunt în mod implicit pocăiţi, nu vor fi judecaţi la judecata de apoi (Ioan 5.24), odată cu necreştinii, care nu sunt pocăiţi.

In capitolul anterior am stabilit că orice om născut din nou nu mai poate păcătui (1 Ioan 3.9; 5.18), întrucât a fost eliberat de către Dumnezeu de sub robia păcatului (Ioan 8.34; Rom. 6.6,16-22; 7.6; 8.2),

ajungând să fie mort faţă de păcat (Rom. 6.2,11; 1 Petru 2.24). în lumina acestor adevăruri, rezultă că *al patrulea pas* pe
care trebuie să-l facă un om pe calea pocăinţei, constă în luarea deciziei ferme de a renunţa definitiv la absolut toate păcatele pe care le-a mărturisit şi pe care le regretă, adică de a nu le mai repeta niciodată (Prov. 28.13; Ezec. 18.21-28; 33.12-15,18-19; Ioan 5.14; 8.11; Ef. 4.25; Col. 3.8). De asemenea, un om pocăit se va strădui să nu mai comită nici alte feluri de păcate (Rom. 6.2,11-14; 1 Cor. 15.34).
Al cincilea pas care trebuie făcut pe calea pocăinţei, constă în efectuarea de rugăciuni fierbinţi, pentru ca Dumnezeu să-l ajute pe respectivul om să facă fapte vrednice de pocăinţă (Matei 3.8; Luca 3.8; F.A. 26.20), adică în primul rând să nu mai păcătuiască (Rom, 6.11-14; 1 Cor. 15.34; 1 Tes. 4.4). Aceste rugăciuni vor fi însoţite de mulţumiri adresate Domnului Isus Hristos, care a anulat efectul păcatelor sale, în uriaşa Sa jertfă de pe cruce.
Cei cinci paşi ai pocăinţei, sunt redaţi succint şi în următoarea poezie, care se poate şi cânta:
Când Domnu-ncepu lucrarea (Ioan 2.11) Pe Pământ şi predicarea, (Luca 4.18-21) îndemna la pocăinţă, (Matei 4.17) Smerenie şi credinţă. (Marcu 1.15)
De îi vei urma povaţa, (Matei 7.24) Veşnică îţi va fi viaţa, (Ioan 3.16) Şi-n a Sa împărăţie'(F.A. 1.3) Vei trăi cu bucurie. (Apoc. 21.3-27)
Primul pas în pocăinţă, (F.A. 3.19) E s-accepţi, cu uşurinţă, (Rom. 12.2) C-ai făcut multe păcate, (Rom. 3.23) Şi-n tine nu-i bunătate. (Luca 18.19)
Vine-apoi mărturisirea, (1 Ioan 1.9) Regretarea şi căirea, (Is. 22.12) Renunţarea la păcate, (Prov. 28.13) Şi la orice răutate. (1 Tes. 5.22)
Pasul cinci e rugăciunea, (1 Petru 4.7) Să primeşti înţelepciunea, (Iacov 1.5) Ca s-asculţi de Domnu-n toate, (Matei 7.24) Şi să nu mai faci păcate. (Ioan 8,11)
Să vedem acum, cum ne putem da seama că un om este într-adevăr pocăit.
Un om cu adevărat pocăit, nu mai repetă niciodată păcatele pe care le-a condamnat şi pentru care s-a căit amarnic (Prov. 28.13; Ezec. 18.21-28; 33.12-15,18-19; Ioan 5.14; 8.11; 1 Cor. 15.34; Ef. 4.25; Col. 3.8). Acest lucru se datorează faptului că în omul pocăit acţionează o lege (Rom. 8.2), care nu-l mai lasă să păcătuiască. El este mort faţă de păcat, astfel că păcatul nu mai domneşte în trupul său (Rom. 6.2,11-14).

Există foarte mulţi oameni care susţin că s-au pocăit, dar încă mai fac păcate cu voia. Aceştia trebuie să fie conştienţi că nu au parcurs toţi cei cinci paşi ai pocăinţei, şi deci nu s-au pocăit cu adevărat. Aceşti oameni se află într-un mare pericol'(Evrei 6.4-8; 10.26-27; Matei 12.43-45), întrucât Dumnezeu "nu ţine seama" decât doar de acele păcate care au fost efectuate "în vremurile de neştiinţă" (F.A. 17.30; Rom. 3.25; 1 Tim. 1.13; Luca 23.34; Ioan 9.41). Dat fiind acest fapt, orice om care s-a pocăit cu adevărat, se străduieşte în permanenţă să facă tot ce-i este în putinţă, pentru a evita să mai comită vreun păcat (Ezec. 3.20; 18.24,26; 33.12-13,18; 1 Cor. 15.34; Evrei 12.1). Pentru a realiza acest lucru, orice om pocăit se străduieşte să se împotrivească "până la sânge" în lupta contra păcatului (Evrei 12.4; Matei 5.29-30; 18.8-9; Marcu 9.43-48; 1 Cor. 9.27; Col. 3.5-6).
Atunci când Dumnezeu consideră că cel care susţine că s-a pocăit, dar încă mai păcătuieşte, mai este recuperabil, adică nu a făcut un păcat de neiertat (Matei 12.31-32; Marcu 3.29; 1 Ioan 5.16-17), Dumnezeu îl va pedepsi (Ps. 94.12-13; 1 Cor. 11.32; Evrei 12.5-11; Apoc. 2.21-23), pentru a-l determina să se pocăiască într-adevăr (Apoc. 2.5,16; 3.3,19), şi ca o urmare directă a acestui fapt, să nu mai comită păcate (Ioan 5.14; 8.11).
Orice om care a reuşit să devină născut din nou, din Dumnezeu, nu mai poate păcătui (1 Ioan 3.9), întrucât el se va lăsa în permanenţă călăuzit de către Duhul Sfânt (Rom. 8.14), care îl va avertiza mai înainte de a comite un păcat. Dacă un om plin de Duhul Sfânt este ispitit de Satana, astfel încât ar ajunge pe punctul de a comite o acţiune care constituie un păcat, Duhul Sfânt îl va îndemna cu siguranţă pe omul respectiv, să nu o mai întreprindă (Rom. 8.1,4-5,12-13).
Practica ne dovedeşte că există oameni la care procesul naşterii din nou deja a debutat, dar încă nu s-a încheiat. Dacă aceşti oameni nu se lasă călăuziţi în permanenţă de către Duhul Sfânt, ei mai pot fi ispitiţi de către Satana pentru a păcătui. Iată de ce au nevoie de pocăinţă, chiar şi oamenii la care procesul naşterii din nou a debutat mai de mult, dar încă nu s-a încheiat. Aceştia au nevoie chiar de o pocăinţă permanentă, întrucât orice om care nu este în permanenţă călăuzit de către Duhul Sfânt, poate să păcătuiască fie cu gândul (Is, 66.18; Prov. 24.9; Matei 5.28-29; 18.9; 2 Cor. 11.3; Ef. 4.17; Col. 1.21; Tit 1.15), fie fără voia sa, adică să întreprindă diverse acţiuni, de care nu este conştient în momentul săvârşirii lor, că sunt păcate (Ps. 19.12). Numai prin această pocăinţă permanentă, vieţile oamenilor la care procesul naşterii din nou nu s-a încheiat, pot rămâne curate şi pot avea astfel o părtăşie (1 Cor. 1.9; 1 Tes. 5.9-10; Evrei 3.14; 1 Ioan 1.3,6) neîntreruptă cu Domnul Isus Hristos, care va desăvârşi în aceştia naşterea lor din nou (Ef. 4.12-16; Col. 1.28; 2 Tim. 3.17).
în timp ce în omul pocăit acţionează legea Duhului Sfânt (2 Cor. 3.6), sau cum mai este ea numită, "legea Duhului de viaţă în Hristos Isus", în omul care nu este creştin, deci în mod implicit este nepocăit, acţionează legea păcatului şi a morţii spirituale (Rom. 8.2).
Concluzia acestui capitol, este că omul nepocăit se află într-un mare pericol (Luca 13.3), în primul rând pentru că se află sub puterea şi stăpânirea Satanei (F.A. 26.18). în al doilea rând, omul nepocăit este rob al păcatului (Rom. 6.6-7,17,20). El păcătuieşte încontinuu, uneori fără să-şi dea seama de faptul că face păcate, deoarece, aşa cum am arătat mai sus, în el acţionează puternic iegea păcatului şi a morţii spirituale (Rom. 8.2). Prin despărţirea sa de Dumnezeu, omul nepocăit nu mai are nici *un* control

asupra comportării sale, fiind astfel vrednic de milă (2 Cor. 12.21).
Totuşi, practica ne demonstrează că există oameni nepocăiţi, care au uneori remuşcări pentru anumite fapte rele comise (Matei 27.3-4). Acest lucru se întâmplă cu precădere în cazul unor fapte deosebit de grave şi reprezintă un semn vizibil, care arată că Domul Isus Hristos bate şi la uşa inimii acestor oameni (Apoc. 3.20). Desigur că Domnul Isus Hristos nu vrea să forţeze (loan 6.66-68) pe nici un om să se întoarcă la Dumnezeu şi să se pocăiască. Dat fiind acest fapt, orice om păcătos trebuie să ia aminte la şoapta delicată a Duhului Sfânt, care îi vorbeşte prin intermediul conştiinţei sale (Rom. 2.14-15; 13.5; 14.22-23; 1 loan 3-21), care uneori îl osândeşte pentru faptele rele comise, şi prin care Dumnezeu îl îndeamnă cu blândeţe să se întoarcă la El.
Un om poate lua decizia să se pocăiască, fie chiar în timpul când ascuită propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu (Matei 12.41), fie la o dată ulterioară (1 Cor. 3.5-7), căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător (Is. 55.11; Evrei 4.12).
Citind versetul Rom. 2.4, aflăm că numai bunătatea nelimitată a lui Dumnezeu, este cea care îi îndeamnă pe păcătoşi la pocăinţă.
Importanţa extraordinară a parcurgerii în mod corect a celor cinci paşi ai pocăinţei, rezultă şi din următorul raţionament, descris în mod simbolic astfel: printr-o pocăinţă reală, se "şterg" păcatele (F.A. 3.19), care au fost "scrise" în cărţile care vor fi consultate la judecata finală (Apoc. 20.12).
Aşa cum ştim, Dumnezeu cunoaşte absolut *toate* faptele (2 împ. 19.27-28; Iov 34.21-25; 31.4; Ps. 11.4; 33.13-15,18; 34.15; 66.7; 139.1-16; Prov. 5.21; 15.3,11; Ier. 12.3; 16.17; 32.19; Evrei 4.13), vorbele (Matei 12.36-37) şi gândurile (1 Cron. 28.9; Ps. 94.11; 139.2,4; Amos 4.13; Matei 9.4; Marcu 2.8; Luca 11.17; 1 Cor. 3.20) oricărui om.
întrucât Dumnezeu cunoaşte absolut totul despre fiecare om, deci chiar şi păcatele sale "ascunse" (Ps. 90.8) şi cântăreşte *toate* faptele sale (1 Sam. 2.3), pentru ca un om să fie mântuit, adică să nu fie condamnat la judecata finală, la aruncarea în iazul de foc, datorită păcatelor sale, acesta trebuie în mod obligatoriu să se pocăiască (Luca 16.30).
Sfânta Scriptură ne învaţă că Dumnezeu "mântuieşte pe cei cu inima curată" (Ps. 7.10; Ier. 4.14), iar pentru a ne curăţa inima, trebuie în primul rând să luăm decizia de a ne pocăi, şi implicit să ne străduim să *nu mai păcătuim* (Prov. 20.9).
în Romani 2:5-8, citim astfel: "Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îţi aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei şi a arătării dreptei judecăţi a iui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Şi anume, va da viaţa veşnică celor ce, prin stăruinţa în bine, caută slava, cinstea şi nemurirea; şi va da mânie şi urgie celor ce, din duh de gâlceava, se împotrivesc adevărului şi ascultă de nelegiuire".
Să ascultăm dar, de îndemnul: "Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile" (Evrei 3.15; 4.7), luând aminte şi la următoarea cântare, care conţine un exemplu de rugăciune de pocăinţă.
Mă pocăiesc Doamne, (Matei 4.17)
De-ale mele reie; (Rom. 12.9)
(: Să nu mă condamne (Rom. 8.33-34)
94
95

r

Nimeni pentru ele. (loan 8.10-11):)
Mă judec pe mine, (1 Cor. 11.31) Căci la judecată, (Rom. 14.10) (: Va veni oricine (Rom. 14.12) Să-şi ia a sa plată. (1 Cor. 3.13-15):)
Vrednic sunt de moarte, (Iacov 1.15) Că-i plata la păcat; (Rom. 6.23) (: Dar vreau să am parte (1 ioan 1.3) De raiul minunat. (Apoc. 22.10):)
Vreau să îmi schimb mintea, (Ef. 4.23) Să demasc păcătui. (PI, Ier. 3.39) (: Mă-nchin înaintea (ioan 4.23-24) Ta, şi-Ţi ascult sfatul. (Ps. 73.24):)
Mărturisesc totul, (Iacov 5.16)
Spre a mea iertare, (F.A. 26.18)
(: Căci eu sunt doar lutul, (Rom. 9.20-21)
Din a fa lucrare. {Fii. 1.6):)
Eu regret amarnic (Zah. 12.10) Păcatele mele; (Matei 3.6) (: Doamne, eu sunt dornic (Ps. 38.9) Să renunţ la ele. (Col. 3.8):)
Vreau Doamne Isuse, (Marcu 10.47) Să-mi ajuţi şi mie, (Ps. 118.25) (: S-am gânduri supuse (2 Cor. 10.5) Doamne, numai Ţie. (1 Cor. 2.16):)

4.2

"Pocăîţi-vă, şi credeţi în Evanghelie" (Marcu 1.15)

Analizând îndemnul Domnului Isus Hristos: "Pocăiţi-vă, şi credeţi în Evanghelie", constatăm că între

pocăinţă şi credinţă există o legătură indisolubilă. Datorită acestui fapt, pocăinţa şi credinţa trebuie să acţioneze întotdeauna împreună (F.A. 20.21).
în mod simbolic, putem considera că prin pocăinţă se înţelege golirea inimii omului de păcate şi influenţe ale duhurilor rele (Matei 12.43-45), iar prin credinţă se înţelege umplerea inimii omului cu Domnul Isus Hristos (Ef. 3.17). In consideraţiile următoare, vom arăta că orice om care doreşte să devină ucenic al Domnului Isus Hristos, trebuie să creadă în El (Ioan 2.11; F.A. 14.22).
în funcţie de credinţele şi convingerile lor religioase, oamenii pot fi grupaţi în trei categorii.
Din prima categorie, fac parte acei oameni care nu cred că există vreo fiinţă inteligentă, care supervizează tot Universul. Aceşti oameni se numesc atei.
în a doua categorie, sunt incluşi aceia care cred că Universul este guvernat de către mai multe fiinţe. Religiile din această categorie se numesc politeiste.
în a treia categorie, există oamenii care cred că Universul are un singur Creator şi Stăpân, acesta fiind Dumnezeu. Religiile aflate în această categorie se numesc monoteiste.
Deşi Sfânta Scriptură ne învaţă că există o singură credinţă adevărată (Ef. 4.5), oamenii din această ultimă categorie pot fi împărţiţi la rândul lor în trei mari grupe.
Din prima grupă fac parte acei oameni care cred din punct de vedere intelectual că există Dumnezeu, dar nu sunt interesaţi de absolut nimic legat de existenţa Sa, deci nici nu pot împlini în vieţile lor poruncile Sale.
Din a doua grupă fac parte aceia care îl caută pe Dumnezeu, dar au impresia (1 Cor. 8.2) că la El se poate ajunge pe mai multe căi.
Există diverse religii, diferite de cea creştină, care conţin un amalgam de învăţături concepute de către oameni (Marcu 7.7; Col. 2.8), printre care se găsesc şi unele, oarecum asemănătoare cu învăţăturile creştine, fiind inspirate poate şi din Sfânta Scriptură. Aceste religii sunt deosebit de periculoase, întrucât pot induce cu uşurinţă în eroare pe acei oameni mai superficiali, sau care cunosc mai puţin Sfânta Scriptură (1 Petru 2.15).
Aşa cum ştim, credinţa creştină nu este întemeiată pe înţelepciunea oamenilor, "ci pe puterea lui Dumnezeu" (1 Cor. 2.4-5).
Analizând atent doctrinele unor religii monoteiste diferite de cea creştină, se poate observa cu uşurinţă că multe dintre acestea nu sunt insuflate de către Dumnezeu, ci sunt bazate pe nişte "porunci date de oameni, care se întorc de ia adevăr" (Tit 1.14). Astfel de religii sunt influenţate în sens negativ de nişte dogme, care sunt de fapt doar nişte născociri ale unor oameni (Matei 15.3,7-9; Marcu 7.6-13; Gal. 4.3,9-10; Col. 2.8.20,22; 2 Tim. 4.3-4). Referindu-se la astfel de dogme, Sfânta

Scriptură foloseşte cuvintele "basme lumeşti şi băbeşti" (1 Tim. 4.7; 1.4). Iată deci, că aceia care aparţin unor astfel de religii, se încred în om şi nu în Dumnezeu.
Dumnezeu ne vorbeşte în Ier. 17.5 astfel: "Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijineşte pe un muritor şi îşi abate inima de la Domnul". Dat fiind acest atât de grav avertisment dat de către Dumnezeu, creştinul nu se încrede în nici un fel de filozofie (Col. 2.8) sau mod de viaţă, ce conţine idei sau dogme care nu se regăsesc în totalitate cuprinse în Sfânta Scriptură.
Există astăzi o mulţime de curente religioase, care propagă anumite idei, ce intră în mod flagrant în contradicţie cu Cuvântul lui Dumnezeu din Sfânta Scriptură, în acest sens, putem aminti diversele forme ale religiilor orientale, cum este de pildă yoga, care răspândesc idei aberante precum reîncarnarea unui acelaşi suflet în mai multe trupuri diferite, sau propovăduiesc diverse modalităţi iluzorii de salvare a omului, care ocolesc jertfa mântuitoare a Domnului Isus Hristos. Creştinul nu poate crede în reîncarnare, deoarece Sfânta Scriptură ne învaţă că: "oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata" (Evrei 9.27).
Mulţi dintre oamenii care practică diverse religii necreştine, trăiesc într-o confuzie extraordinară (Ef. 4.14,17; 5.6; Col. 2.4,8; 2 Tim. 4.3-4; Tit 1.15; Evrei 13.9). Pe lângă faptul că cei mai mulţi dintre aceşti oameni trăiesc în păcat, pe unele dintre învăţăturile Sfintei Scripturi, le încalcă în mod frecvent, iar pe altele le răstălmăcesc, spre pierzarea lor (2 Petru 3.16). Deşi nu recunosc faptul că Domnul Isus Hristos este de aceeaşi natură cu Dumnezeu-Tatăl (Ioan 10.30; 14.11), unii dintre aceşti oameni rostesc rugăciunea Tatăl Nostru, fără a chibzui şi a se gândi, cine este de fapt acela căruia îi slujesc ei (Ioan 8.44) şi de ce duh sunt însufleţiţi (Luca 9.55).
în grupa a treia se află oamenii care se declară creştini. Aceştia sunt pe deplin încredinţaţi, că singura modalitate prin care un om poate intra în legătură cu Dumnezeu, se realizează exclusiv prin intermediu! Domnului Isus Hristos (Ioan 14.6; F.A. 4.12; Ef. 2.18; 1 Tim. 2.5-6; Evrei 7.25; 10.19-20).
Sfânta Scriptură ne învaţă că una dintre poruncile de bază ale lui Dumnezeu, este: "să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos" (1 Ioan 3.23), căci "lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeţi în Acela, pe care L-a trimis El" (Ioan 6.29).
Referindu-se Sa Domnul Isus Hristos, Dumnezeu-Tatăl ne spune în Matei 17.5, următoarele cuvinte: "Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultaţi".
în versetul amintit mai sus, însuşi Dumnezeu-Tatăl ne îndeamnă să ascultăm de Domnul Isus Hristos. Datorită acestui fapt, rezultă că orice curent religios care susţine că există vreo posibilitate, ca omul să se apropie de Dumnezeu prin faptele sale, ocolind jertfa Domnului Isus Hristos, sau pe orice alte căi diferite de cea creştină, încalcă această poruncă fermă a lui Dumnezeu (1 Ioan 5.9-13), deci nu este

demn de luat în seamă de către acei oameni care au o credinţă reală în Dumnezeu.
Din cele de mai sus, reiese în mod clar că orice om care are o credinţă corectă în Dumnezeu, trebuie să fie absolut conştient de faptul că, în epoca in care trăim, există doar o singură modalitate reaiă, prin care un om poate intra în legătură cu Dumnezeu, aceasta fiind prin intermediul Domnului Isus Hristos (loan 14.6-11; 1 Tim. 2.5-6; 1 loan 2.23; luda 4).
Deşi există un mare număr de oameni care susţin credinţa lor creştină, mulţi
98
dintre aceştia nu cunosc exact, ceea ce înseamnă ca un om să aibă o credinţă adevărată (2 Tim. 3.5). Din acest motiv, se observă că mulţi dintre oamenii care afirmă credinţa lor creştină, acţionează într-aşa fel încât contrazic în mod flagrant această afirmaţie (Tit 1.16). Se observă astfel în viaţa multor oameni care se consideră (1 Cor. 8.2) creştini (Gal. 6,3), credinţe absolut păgâne, sau care sunt într-o evidentă contradicţie cu credinţa creştină. în acest context, oamenii care se declară creştini, sunt şi ei de două feluri: creştini reali şi oameni amăgiţi de către Satana (Apoc. 12.9; 20.3,8; 1 Tim. 4.1; 2 Cor. 11.3), sau de către alţi oameni (Ier. 6.13; 8.10; Matei 24.4-5; Ef. 5.6; Col. 2.4; 2 Tim. 3.13; Evrei 13.9; Apoc.2.20), pentru a crede că ar fi creştini, dar ei în realitate nu au această calitate.
Fie din superficialitate, fie din cunoaşterea insuficientă a Sfintei Scripturi (Osea 4.6; Matei 22.29), în multe biserici problema naşterii din nou şi a mântuirii este tratată într-un mod simplist, deosebit de periculos. Astfel, pentru a amăgi pe oameni că sunt mântuiţi, Satana pune fa cale următorul scenariu:
■ Mai întâi, oamenilor li se predică în mod corect Evanghelia mântuirii prin Domnul Isus Hristos,
■ Apoi oamenii sunt întrebaţi dacă ei cred în Domnul Isus Hristos (loan 14.1),
- Unii dintre aceştia mărturisesc, poate cu sinceritate, că ei cred în Domnul Isus Hristos, întrucât ei aşa au impresia (1 Cor. 8.2),
■ Apoi, acei oameni care mărturisesc credinţa lor, sunt botezaţi în apă şi apoi li se spune că deja au devenit creştini (Matei 28.19) şi sunt mântuiţi (F.A. 16.30-31), Mai mult decât atât, oamenii respectivi sunt asiguraţi, că orice ar face din acel moment, tot creştini vor rămâne. Pentru a se justifica această asigurare, de cele mai multe ori se citează o parte din versetul Evrei 13.5 ("Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi"), ruptă din contextul său.
Pentru a demonstra incompletitudinea şi fisurile grave ale raţionamentului citat mai sus, de altfel intens folosit în *aşa-zisa lume creştină* (2 Tim. 3.7), apostolul loan a avut grijă să ne relateze în Evanghelia scrisă de el, că *exact acelor iudei,* despre care se presupunea că ar fi crezut în Domnul Isus Hristos (ioan 8.30-31), Acesta Ie-a adresat următoarele cuvinte: "... căutaţi să Mă omorâţi" (loan 8.37,40), "Voi aveţi de tată pe diavolul..." (loan 8.44), "Iar pe Mine, pentru că spun adevărul, nu Mă credeţi. ... Dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeţi?" (loan 8.45-46). Din aceste cuvinte, care au fost adresate de către Domnul Isus Hristos iudeilor respectivi, deducem că există oameni care sunt amăgiţi de către diavol (Apoc. 12.9; 20.3,8; 2 Cor. 11.3), adică de către "tatăl lor", pentru a avea certitudinea că ar fi crezut în Domnul Isus Hristos, în timp ce, acest lucru, de fapt nu corespunde realităţii.
Altă persoană despre care se presupunea că ar fi crezut în Evanghelie, a fost Simon vrăjitorul (F.A. 8.9-13). Cu toate că Simon a fost botezat în apă, în F.A. 8.20-23, citim că apostolul Petru îi adresează acestuia următoarele cinci afirmaţii extrem de dure:
■ "banii tăi să piară împreună cu tine",
■ "tu n-ai nici parte, nici sorţ în toată treaba aceasta",
■ "inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu",
- "eşti plin de fiere amară",
- "eşti *în lanţurile fărădelegi?'.*
De asemenea, apostolul Petru îl îndeamnă pe Simon, astfel; "Pocăieşte-te dar
99
de această răutate a ta, şi roagă-te Domnului să ţi se ierte gândul acesta ai inimii tale, *dacă este cu putinţă".*
Din afirmaţiile apostolului Petru, aflăm că, de fapt, atunci când a fost botezat în apă, Simon nu a avut cele două elemente absolut obligatorii, cerute pentru a se putea efectua *în mod corect* acest act, adică pocăinţa şi credinţa.
Simon nu a avut pocăinţă, întrucât apostolul Petru a constatat că era un om rău şi prins *în lanţurile fărădelegii,* şi ca atare, tocmai îl îndemnase să se pocăiască, iar credinţă nu putea să aibă, întrucât apostolul Petru a afirmat că, inima sa nu era curată înaintea lui Dumnezeu, iar în F.A. 15.9, citim că un om care are credinţă, are o inimă curată.
Analizând atent şi celelalte afirmaţii grave ale apostolului Petru, aflăm şi pe această cale că Simon nu avea credinţă.' Desigur că nu putea apostolul Petru să-i adreseze unui om care avea credinţă, afirmaţii aşa de dure, cum ar fi: "banii tăi să piară împreună cu tine", "tu n-ai nici parte, nici sorţ în toată treaba aceasta", "eşti plin de fiere amară, şi *în lanţurile fărădelegi?'.* într-adevăr, Sfânta Scriptură ne învaţă că cine are credinţă, nu va pieri, ci are viaţă veşnică (loan 3.16). De asemenea, un om care are credinţă, ar trebui să aibă parte de mântuire (F.A. 4.12; 16.31) şi nu poate fi nici într-un caz legat *în lanţurile fărădelegii,* întrucât aşa cum vom arăta în cele ce urmează, credinţa reală este întotdeauna însoţită de fapte bune.
în pofida faptului că se presupunea că Simon avea credinţă (F.A. 8.13), din 'consideraţiile de mai sus reiese că, în realitate el nu credea cu adevărat în Evanghelie.
întrucât "şi dracii cred" (Iacov 2.19), deducem că există şi un tip de *"credinţă moartă"* (Iacov 2.26,17), care evident nu poate duce la mântuire (Marcu 16.16-18; Iacov 2.14). în acest context, orice om trebuie

să aibă foarte clar în minte faptul că, *nu orice fel de credinţă, va putea transforma un păcătos pierdut, într-un om născut din nou.*
Pentru a completa raţionamentul citat mai sus şi a nu "face cu nebăgare de seamă lucrarea Domnului" (Ier. 48.10), este necesar ca cititorul să parcurgă în continuare, cu mare atenţie atât acest capitol al prezentei cărţi, cât şi următoarele, pentru a putea să afle şi să păzească "tor" (Matei 28.20) ce i-a poruncit Domnul Isus Hristos să facă, pentru a deveni creştin.
Orice om care doreşte să devină creştin, trebuie să manifeste prudenţă şi o atenţie deosebită, atunci când este abordat de către cineva care doreşte să-i vorbească despre credinţa sa.
Din nefericire, în zilele noastre există o mulţime de "învăţători mincinoşi" (Matei 23.1-35; 15.3-9; Marcu 7.6-13; Rom. 16.17-18; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 11.13-15; Gal. 1.7; Tit 1.11; 2 Petru 2.1-22; 3.16; luda 4,8,10-19), sau de aşa-zişi specialişti în teologie, "care învaţă întotdeauna şi nu pot ajunge niciodată la deplina cunoştinţă a adevărului" (2 Tim.'3.7), care se laudă că-L cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele îl tăgăduiesc (Tit 1.16). Datorită existenţei unor astfel de oameni, care îl cunosc "pe Hristos în felul lumii" (2 Cor. 5.16), adică de fapt nu îl cunosc cu adevărat (Iacov 4.4; 1 Ioan 2.15), este indicat ca orice afirmaţie legată de credinţa creştină, pe care o percepem de la vreun om, să fie imediat verificată (1 Tes. 5.21) cu Biblia, pentru a stabili dacă nu cumva intră în vreun fel în contradicţie cu Cuvântul lui Dumnezeu (F.A. 17.11; 1 Cor. 4.6; 2 Ioan 9). Dacă respectiva afirmaţie nu este în concordanţă

totală cu Biblia, aceasta trebuie să fie respinsă imediat (Deut. 4.2; 12.32; Prov. 30.5-6; 1 Tes. 5.22).
Din toate consideraţiile următoare, va rezulta că un om nu poate deveni creştin, *numai* datorită faptului că acesta *are impresia* (1 Cor. 8.2) că are credinţă, şi ca atare, chiar a şi fost botezat în apă (Matei 28.19).
Domnul Isus Hristos a spus: "Pocăiţi-vă, şi credeţi în Evanghelie." (Marcu 1.15). Pentru ca un om să mai facă încă un pas spre finalizarea procesului naşterii sale din nou (Ef. 4.12-16), din Dumnezeu (Ioan 1.13; 1 Petru 1.23), pocăinţa sa trebuie să fie însoţită în mod obligatoriu şi de credinţa în Evanghelie (F.A. 20.21).
Cuvântul Evanghelie se traduce prin "veste bună". Vestea bună pe care a transmis-o Dumnezeu oamenilor, se referă la faptul că, prin credinţa în Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, oamenii pot fi mântuiţi (1 Petru 1.9), adică scăpaţi de pedeapsa inevitabilă care li se cuvenea pentru păcatele lor.
Pe scurt, credinţa în Evanghelie constă în a crede următoarele adevăruri fundamentale, şi totodată *a acţiona potrivit acestei credinţe* (Iacov 2.20):
■ Domnul Isus Hristos este una dintre cele trei persoane care compun Trinitatea Divină, şi anume Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 1.1-3,14; Col. 2.9; 1 Ioan 5.7), fiind numit de către Sfânta Scriptură şi Dumnezeu-Fiul sau Fiul lui Dumnezeu (Matei 3.17; 17.5).
■ Domnui Isus Hristos a existat întotdeauna, împreună cu Dumnezeu-Tatăl şi cu Dumnezeu-Duhul Sfânt (Ioan 13,3; 16.28; 17.5; Col. 1.17).
■ La un anumit moment dat, Cuvântul lui Dumnezeu a luat un trup de om (Ioan 1.14; Fii. 2.7-8; Evrei 10.5), născându-se dintr-o fecioară (Matei 1.18-25; Luca 1.26-38). Astfel, în paralel (Ioan 3.13; 8.23; Ef. 1.10) cu activitatea Sa obişnuită de "a mărturisi în cer" (1 Ioan 5.7), Cuvântul a desfăşurat pentru aproximativ treizeci şi trei de ani, o activitate şi pe Pământ printre oameni, pentru a întemeia împărăţia lui Dumnezeu (Luca 9.11; 12.31-32; F.A. 1.3).
- Domnul Isus Hristos are toată puterea în cer şi pe Pământ (Matei 11.27; 28.18; Luca 10.22; Ioan 3.35; 13.3; Rom. 14.9; Fii. 2.9-11; 1 Petru 3.22). In particular, are puterea: de a ierta păcatele tuturor oamenilor (Matei 9.2,6), de a vindeca orice fel de boală (Matei 4.23), de a învia oamenii dintre cei morţi (Ioan 11.38-45) şi de a face orice minune şi orice lucrare care se află chiar în afara legilor cunoscute nouă, care guvernează ştiinţele naturii (Matei 8.24-27; 14.25-32; Marcu 4.37-41; Luca 8.23-25; Ioan 6.19-21).
- Domnul Isus Hristos a luat asupra Sa, toate păcatele tuturor oamenilor, făcând astfel posibilă mântuirea acestora (Ioan 1.29; 1 Tim. 1.15; 1 Petru 2.24; 1 Ioan 1.7; Apoc. 1.5). Sfânta Scriptură ne învaţă că "toţi proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în Ei, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor" (F.A. 10.43) şi "oricine crede, este iertat prin El" (F.A. 13.39).
■ în pofida faptului că nu a comis niciodată vreun păcat (2 Cor. 5.21; 1 Petru 2.22-23; 1 Ioan 3.5), Domnul Isus Hristos a suportat cele mai îngrozitoare chinuri, şi în final a murit răstignit pe cruce, pentru ca orice om care crede în jertfa Sa, să poată trăi veşnic în părtăşie (1 Cor. 1.9; 1 Ioan 1.3,6) cu Dumnezeu (Ioan 12.26; 14.3).

• Domnul Isus Hristos a înviat dintre cei morţi (Matei 28.1-10). Acum El stă la dreapta lui Dumnezeu-Tatăl (Evrei 10.12; 12.2), mijlocind în permanenţă pentru oamenii păcătoşi (Rom. 8.34; 1 Tim. 2.5; Evrei 7.25; 1 Ioan 2.1).
- Domnul Isus Hristos va lua la un moment dat la El, pe oamenii care fac parte din Biserica Sa (Matei 24.31; Ioan 14.3,18,28).
• Domnul Isus Hristos va reveni pe Pământ (Matei 24.30; Apoc. 22.7,12,20) şi va domni o mie de ani împreună cu Biserica Sa (2 Tim. 2.12; Apoc. 2.26-27; 3.21; 20.4-6), pentru a demonstra că omenirea poate fi într-adevăr guvernată într-un mod absolut corect.
- In final, Domnul Isus Hristos va fi judecător suprem (F.A. 10.42; Rom. 14.10; 2 Cor. 5.10; 2 Tim. 4.1), şi prin sentinţa pronunţată de către El, oamenii care nu au împlinit în vieţile lor, poruncile date de către Dumnezeu, vor fi aruncaţi în iazul de foc.

Referindu-se la credinţa în Evanghelie, pe care trebuie s-o aibă oamenii care se pocăiesc de păcatele lor, Sfânta Scriptură ne îndeamnă: "Crede în Domnul Isus, şi vei fi mântuit tu şi casa ta" (F.A. 16.31), căci "în nimeni altui nu este mântuire: căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi" (F.A. 4.12). _
întrucât pocăinţa şi credinţa sunt inseparabile (Marcu 1.15; F.A. 20.21), ele trebuie să conlucreze în mod armonios în orice om care doreşte să devină creştin.
Există oameni care tratează cu superficialitate, tocmai cel mai important pas, pe care trebuie să-l facă pe calea mântuirii lor. Aceştia au doar impresia (1 Cor. 8.2) că se pocăiesc de păcatele lor, întrucât nu şi-au pus niciodată problema, de a cerceta dacă ei cred în mod sincer, că Domnul Isus Hristos le-a iertat efectiv păcatele.
Păcatele oricărui om care se pocăieşte sunt iertate efectiv, numai atunci când acesta are şi credinţa necesară pentru obţinerea acestei iertări (F.A. 10.43; 13.39), adică atunci când este absolut conştient şi încredinţat de faptul că, Domnul Isus Hristos are într-adevăr puterea să-i ierte păcatele (Matei 9.6; Luca 5.24; Ioan 1.29).
Orice om de pe acest Pământ, oricât de păcătos ar fi, trebuie să creadă că dacă vine în mod sincer la Domnul Isus Hristos şi se pocăieşte de păcatele sale, acestea îi vor fi într-adevăr iertate (Luca 5.20; 7.48).
Din cele de mai jos, va rezulta că orice om care crede efectiv în Evanghelie, va fi mântuit (Matei 1.21), altfe! spus va scăpa de pedeapsa focului iadului (2 Tes. 1.8-9) şi va fi în rai alături de Domnul Isus Hristos, Mântuitorul Său (2 Tim. 4.18).
în rândurile care urmează, vom afla ce anume L-a determinat pe Domnul Isus Hristos, să-i spună cu câteva momente înainte de a muri, unui tâlhar care era răstignit pe crucea de lângă Ei, memorabilele cuvinte: "Adevărat îţi spun că astăzi vei fi cu Mine în rai" (Luca 23.43).
Atunci când unul dintre tâlhari îl batjocorea pe Domnul Isus Hristos (Luca 23.39), celălalt tâlhar i-a zis: "Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care eşti sub aceeaşi osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău" (Luca 23.40-41).
Din acest verset, aflăm că acest tâlhar s-a pocăit, recunoscând faptul că a făcut fărădelegi, adică păcate, pentru care trebuia să fie pedepsit.
După ce tâlharul s-a pocăit, acesta a spus următoarele cuvinte: "Doamne, adu-Ţi aminte de mine, când vei veni în împărăţia Ta" (Luca 23.42). Din această scurtă propoziţie se pot deduce următoarele:

- Tâlharul pocăit a crezut că Domnul isus Hristos, era chiar Dumnezeu întrupat într-un om (2 Cor. 5.19), întrucât s-a rugat la El, adresându-l-se cu apelativul Doamne,
- Tâlharul pocăit a crezut că Domnul Isus Hristos va învia dintre cei morţi, deoarece altfel nu ar fi putut afirma că Domnul Isus Hristos va veni în împărăţia Sa.
■ Tâlharul pocăit a crezut că Domnul Isus Hristos a întemeiat, aşa cum a promis, împărăţia lui Dumnezeu.
• Tâlharul pocăit a crezut că Domnul Isus Hristos va veni a doua oară pe Pământ, aşa cum El a promis, pentru a guverna în mod vizibil împărăţia Sa.
• în sfârşit, tâiharul pocăit s-a rugat ca Domnul Isus Hristos saşi aducă aminte şi de el, când va veni în împărăţia Sa. Cu alte cuvinte, tâlharul pocăit a dorit ca să fie veşnic alături de Domnul Isus Hristos şi să nu fie printre oamenii care vor veni în calitate de inculpaţi la judecata de apoi, în urma căreia vor fi condamnaţi şi aruncaţi în iazul de foc.
Din cele de mai sus, rezultă că tâlharul de pe cruce s-a pocăit şi a crezut în Evanghelie, îndeplinind astfel principalele condiţii necesare pentru *a* fi născut din nou. Datorită acestui fapt, el a fost mântuit (1 Petru 1.9) chiar în ultimele clipe ale vieţii sale şi putem fi absolut siguri, că El va trăi veşnic în rai, în părtăşie (1 Cor. 1.9; 1 Ioan 1.3,6) cu Domnul Isus Hristos.
Sfânta Scriptură defineşte credinţa, ca fiind "o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd" (Evrei 11.1).
Din această definiţie, aflăm că a crede în Dumnezeu, este echivalent cu a te încrede în Dumnezeu (2 Cron. 20.20; Ps. 2.12; 4.5; 5.11; 9.10; 16.1; 22.4-5; 25.2; 28.7; 31.1; 24.22; 56.11; 62.8; 78.22,32; 84.12; 86.2; 115.11; Is. 26.4; Matei 8.7-10,13; 9.20-22,28-30; 15.22-28; Marcu 2.3-5; 10.46-52; Ioan 4.50-53). A te încrede în Dumnezeu, înseamnă a fi deplin încredinţat (Ef. 3.12; 2 Tim. 1.12) că tot ceea ce spune Dumnezeu este absolut real, cu alte cuvinte a-L crede pe Dumnezeu pe cuvânt (Gen. 15.6; Ps. 106.12,24; Is. 43.10; Ioan 2.22; 3.12; 4.50; 5.46-47; 14.11; 16.27,30; 17.8; F.A. 15.11; Iacov 2.23; 1 Ioan 5.10) şi a asculta de El, adică *a acţiona potrivit cu această credinţă* (Evrei 11.7-13,17-19,24-34). întrucât *a acţiona potrivit cu această credinţă,* înseamnă a *face ceea ce porunceşte Dumnezeu* (Num. 20.8-12; Deut. 9.23; 2 împ. 17.13-14; Ps. 50.16-22; 119.66,158), credinţa unui om se poate deci dovedi în primul rând, prin împlinirea efectivă în viaţa sâ a poruncilor lui Dumnezeu (Gal. 5.6; Ioan 14.15,21,23-24), împlinire reflectată în primul rând în faptele sale (Tit 1.16; 2.14; 3.8; Filimon 6; 2 Petru 1.5; Iacov 2.14,17,26). în lumina acestei definiţii, constatăm că diavolul a reuşit extrem de rapid, să pervertească aşa de mult pe primii doi oameni creaţi de către Dumnezeu, încât aceştia au ajuns să acţioneze într-un mod care arăta că ei nu-L mai credeau pe Dumnezeu.
Pentru ca un om să-L creadă pe Dumnezeu, care, în mod normal (adică, exceptând anumiţi oameni deosebiţi ai lui Dumnezeu) nu poate fi văzut (1 Petru 1.8), acesta trebuie să fie conştient de faptul că Dumnezeu are o putere (1 Cor. 2.5) incomensurabilă şi de asemenea să cunoască lucrurile pe care Dumnezeu i le spune, întrucât tot ceea ce a avut de spus Dumnezeu oamenilor, referitor la planul Său

de mântuire, se găseşte scris în Cuvântul iui Dumnezeu, adică în Biblie, pentru ca un om

să poată avea credinţă, acesta trebuie mai întâi să cunoască conţinutul Bibliei. Ea ne învaţă, de pildă, că numai "prin credinţă pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, aşa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd" (Evrei 11.3).

în versetele Evrei 11.4-39, găsim o retrospectivă a persoanelor care au trăit în perioada Vechiului Testament, reprezentative pentru credinţa lor fermă în Dumnezeu. Analizând atent Biblia, constatăm că a-L crede pe Dumnezeu, înseamnă *în primul rând* a avea o încredere deplină în toate făgăduinţele făcute de către Dumnezeu oamenilor (Luca 24.25; loan 2.22; F.A. 13.32-34; 2 Cor. 1.20; Gal. 3.14; Ef. 1.13), chiar înainte ca aceste făgăduinţe să fie efectiv îndeplinite (Ps. 138.2; Luca **1.45;** loan 20.29; F.A. 27.25; Rom. 4.17,20-21; 2 Cor. 5.6-8; 1 Tes. 4.14). Sfânta Scriptură ne spune că viaţa oricărui om, se găseşte în mâna lui Dumnezeu (Ps. 31.15). întrucât până şi numărul firelor de păr din capul oricărui creştin, este cunoscut de către Dumnezeu, nu se poate întâmpla nimic in viaţa unui creştin, fără ca Dumnezeu să ştie şi fără ca să fie după voia Sa (Matei 10.28-31).

A-L crede pe Dumnezeu, înseamnă *în al doilea rând,* a-L primi pe Domnul Isus Hristos ca Domn şi Mântuitor personal (loan 1.12), şi ca o urmare directă a acestui fapt, a-ţi încredinţa întreaga fiinţă şi toate planurile de viitor, exclusiv în mâinile lui Dumnezeu (Is. 29.15-16; 30.1). în mod practic, aceasta înseamnă că în orice împrejurare a vieţii sale, creştinul trebuie să acţioneze numai în concordanţă cu voia lui Dumnezeu (FA 21.14; Evrei 13.21; 1 loan 2.17), ascultând de învăţătura Domnului Isus Hristos, care ne îndeamnă să spunem întotdeauna când suntem în situaţia de a lua o decizie: "facă-se voia Ta" (Matei 6.10). Este remarcabil faptul că, în cele mai grele momente aie vieţii Sale pământeşti, Domnul Isus Hristos, a acţionat în **acest fel (Matei 26.39,42).**

Sfânta Scriptură ne îndeamnă: "Fiţi împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înşelându-vă singuri. Căci dacă ascultă cineva Cuvântul, şi nu-l împlineşte cu fapta, seamănă cu un om, care îşi priveşte faţa firească într-o oglindă; şi, după ce s-a privit, pleacă şi uită îndată cum era. Dar cine îşi va adânci privirile în legea desăvârşită, care este legea slobozeniei, şi va stărui în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui" (Iacov 1.22-25). Conform acestui îndemn, *în al treilea rând,* un om care-L crede pe Dumnezeu, va împlini efectiv în fiecare moment al vieţii sale, toafe poruncile şi învăţăturile date de către Dumnezeu oamenilor (Gal. 5.6; loan 14.15,21,23-24), care sunt valabile pentru perioada de timp în care trăieşte. Aşa cum ştim, aceste porunci şi învăţături (Ps. 119.2-4,10; Ezec. 33.30-32; Luca 8.21; 11.28) sunt în totalitate conţinute în Sfânta Scriptură.

Atunci când un om împlineşte diverse învăţături şi "porunci date de oameni, care se întorc de la adevăr" (Tit 1.14), care nu sunt cuprinse în Sfânta Scriptură, ci ţin de diverse tradiţii sau de învăţături omeneşti (Is. 29.13; Marcu 7.8-13; Matei 15.3,7-9; Col. 2.8), nu se mai poate spune că acel om are credinţă în Dumnezeu, ci în acei oameni care au conceput respectivele porunci şi învăţături.

Majoritatea oamenilor au impresia (1 Cor. 8.2) că a crede în Evanghelie, este sinonim cu a crede din punct de vedere intelectual (loan 6.69; 10.38; F.A. 28.24), tot ceea ce spune Biblia despre Dumnezeu şi despre Domnul Isus Hristos, care este singurul Mântuitor ai omenirii. Totuşi, Sfânta Scriptură ne învaţă că nu este suficient ca un om să creadă în Evanghelie numai din punct de vedere intelectuai, adică doar

cu mintea, ci trebuie să creadă "din toată inima" sa (Is. 29.13; Ezec. 33.31; Matei 15.8; Marcu 7.6; F.A. 8.37). Dacă un om crede numai cu mintea, există posibilitatea ca la un moment dat, să se îndoiască de ceea ce a crezut (Matei 14.31; 21.21; 28,17; 1 Tim. 2.8; Iacov 16).

în Rom. 10.10 citim astfel: "Căci prin credinţa din inimă se capătă neprihănirea, şi prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire". Din acest verset, rezultă că adevărata credinţă este aceea care izvorăşte nu numai din creier (minte), ci şi din inimă.

Majoritatea oamenilor care nu cunosc îndeajuns de bine Sfânta Scriptură, cred că inima este doar acel organ de unde izvorăsc sentimentele (1 împ. 3.26; Ps. 34.18; 51.17; 55.4; 95.8; 108.1; 119.111; 143.4; 147.3; Prov. 15.15; Is. 1.5; Ecl. 11.9; loan 14.1,27), pasiunile (Gen. 43.30; Ps. 42.4; Ier. 31.20; Osea 11.8; Luca 24.32), poftele şi dorinţele (Ps. 37.4; Rom. 1.24). De asemenea se crede că inima este şi sediul sufletului, întrucât din sufletul omului izvorăsc aceleaşi lucruri ca şi din inimă, adică tot sentimentele, cum ar fi iubirea (Deut. 6.5), plăcerea (Is. 42.1), nădejdea (Ps. 33.20), pasiunile, poftele şi dorinţele (Ps. 84.2). Astfel, sufletul poate fi mâhnit (Ps. 42.5), întristat (Matei 26.38), îndurerat (Is. 65.14), pustiu (Ps. 35.12) sau poate fi înviorat (Ps. 19.7), vesel (Is. 61.10), îmbărbătat şi întărit de către Dumnezeu (Ps. 138.3), încrezător în Dumnezeu (Ps. 57.1; 62.5; Prov. 11.13), însetat după Dumnezeu (Ps. 42.2; 84.2; 143.6; Luca 1.46).

Deşi Sfânta Scriptură ne spune că inima are şi ea gânduri proprii ca şi creierul (Gen. 6.5; 8.21; Prov. 16.9; 24.2; Zah. 7.10; 8.17; Matei 9.4; 15.19; Luca 2.35; 24.38; 1 Cor, 4.5; Evrei 4.12), până nu demult oamenii au crezut că singurul organ unde se produc gândurile este creierul. Dumnezeu a îngăduit însă, ca într-un târziu să ajungă şi ştiinţa la concluzia că *inima poate gândi.* Astfel, în anul 1996, un grup de cercetători de la Universitatea din Melbourne, Australia, dintre care amintim pe prof. dr. David Hirst, au demonstrat deja existenţa unui sistem nervos propriu şi autonom al inimii. Celulele nervoase ale inimii, pot acţiona independent de sistemul nervos central, fiind capabile printre altele să încetinească ritmul

inimii, fără a apela la ajutorul creierului, Inima fiind capabilă astfel să gândească.
Aşa cum am amintit mai sus, atât Sfânta Scriptură cât şi ştiinţa ne arată că inima are şi ea gânduri. în contextul celor de mai sus, o credinţă reală este rodul combinat al minţii, deci ai gândurilor creierului, formate în urma auzirii şi înţelegerii Evangheliei (Matei 13.23; Luca 24.45; Rom. 10.17; 16.25-26; 1 Tim. 4.6) şi gândurilor inimii (Ier. 31.33; Ps. 27.8; 84.2; Rom. 2.15; Evrei 3.12). în acest fel, la acea credinţă reală care întăreşte pe creştin (Col. 2.7), conlucrează în egală măsură atât creierul, aflat sub coordonarea directă a duhului, cât şi inima (1 Petru 3.15), care acţionează sub impulsul sentimentelor izvorâte din suflet.
Din punctul de vedere al psihologiei, o credinţă solidă reprezintă o atitudine, şi ca atare ea se bazează atât pe o convingere intelectuală fermă (Col. 2.6-8; 1 Tim. 1.19), controlată de către duh (Iov 20.3; 32.8-9; Ps. 77.6; 1 Cor. 2.11; 14.15; Ef. 4.23), cât şi pe un proces psihic reglativ, cum este voinţa (Fii. 2.13), care izvorăşte dintr-un sentiment de dragoste totală şi neoscilantă (definitivă) faţă de Dumnezeu (Gal. 5.6; 1 Tim. 1.5), de care este responsabil sufletul şi inima (Iuda 20).
Credinţa sănătoasă (Tit 1.13; 2.2), adică cea care izvorăşte atât din duh (Ps.

78.8) cât şi din suflet (Prov. 11.13), trebuie să fie neclintită, fără nici o urmă de îndoială (Matei 21.21; Marcu 11.23-24; Iacov 1.6). Ea trebuie să fie sinceră şi neprefăcută (1 Tim. 1.5; 2Tim. 1.5).
Sunt mulţi oameni care au doar impresia (1 Cor. 8.2) că au credinţă, dar ei de fapt nu cunosc nici definiţia credinţei şi nici modul cum se pot testa pentru a determina dacă au într-adevăr credinţă (2 Cor. 13.5). Există posibilitatea ca aceştia să fie într-adevăr credincioşi, dar există şi posibilitatea ca ei să fie amăgiţi de către diavol (Apoc. 12.9; 20.3,8; 2 Cor. 11.3), duşmanul nostru viclean. Atunci când un om a avut la un moment dat impresia că are credinţă, dar ulterior a ajuns la concluzia că de fapt el nu a avut o credinţă adevărată (Marcu 4.40; Luca 8.25; 18.8), acest lucru s-a datorat în mare parte, faptului că presupusa sa credinţă a izvorât numai din minte, nu şi din inimă.
întrucât fără a avea credinţă în Evanghelie, nimeni nu poate deveni născut din nou (1 Ioan 5.1) şi creştin (Ioan 1.Î2; 3.16,36; 5.24; 6.29,47; 11.25-26; F.A. 16.31; Rom. 1.16; Gal. 3.26; 1 Ioan 3.23), este extrem de important ca orice om să ştie exact, dacă are într-adevăr credinţă în Evanghelie.
Fiindcă Dumnezeu a considerat că este necesar ca oamenii să aibă certitudinea că au într-adevăr credinţă, în Cuvântul Său din Sfânta Scriptură, găsim versete care se referă la încercarea (testarea) credinţei, iată trei dintre acestea: 2 Cor. 13.5; Iacov 1.3; 1 Petru 1.7. Să analizăm succint primul dintre aceste versete.
Dumnezeu îndemna Biserica Sa din Corint şi pe sfinţii din Ahaia (2 Cor. 1.1), prin gura apostolului Pavel, astfel: "Pe voi înşivă încercaţi-vă dacă sunteţi în credinţă. Pe voi înşivă cercaţi-vă. Nu recunoaşteţi voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteţi lepădaţi." (2 Cor. 13.5).
în cele două îndemnuri referitoare la testarea credinţei, care există în versetul amintit mai sus, sunt folosite două cuvinte care sunt aproape identice: *încercaţi-vă* şi *cercaţi-vă.* în textul original, grecesc, în primul îndemn este folosit cuvântul pe/razefe, care este folosit de regulă în Noul Testament cu sensul de *ispitire.* Acest cuvânt mai înseamnă şi: cercetare, *examinare, constatare, descoperire, aflare,* lată că Dumnezeu ne îndeamnă prin gura apostolului Pavel să ne ispitim pe noi înşine, pentru a determina dacă avem credinţă. în al doilea îndemn este folosit cuvântul *dokimazete,* care înseamnă atât: testare, *probare, verificare,* precum şi *punere la încercare,* Desigur că testarea unei persoane sau a unui obiect, se face numai atunci când sunt puse la îndoială calităţile sale.
Este demn de menţionat faptul că, pentru ultimul cuvânt din textul citat mai sus, *lepădaţi,* echivalentul său în limba greacă este adjectivul în formă negativă *adokimoi,* care provine din *dokimazete,* şi înseamnă *căzuţi la verificare (probă).*
Având în vedere fermitatea şi importanţa deosebită a îndemnurilor aflate în versetul citat, orice om care doreşte să devină creştin trebuie să se testeze singur, pentru a putea determina dacă are sau nu credinţă. Pentru a se putea realiza această testare, trebuie desigur să ştim care este modul precis prin care se poate determina, dacă cineva are acea măsură minimă de credinţă (Rom. 12.3), necesară pentru a putea fi mântuit.

întrucât una dintre condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească un om pentru a fi mântuit, se referă la credinţa sa, Dumnezeu a considerat că este absolut necesar, să ne dea nişte criterii clare şi precise, pe baza cărora orice om se poate testa pe sine însuşi, pentru a determina dacă are într-adevăr credinţă în Evanghelie.
Fiindcă dintr-o credinţă reală izvorăsc anumite lucrări (2 Tes. 1.11), în cele de mai jos vom aminti câteva dintre acestea. Ele sunt caracteristici ale persoanelor care au într-adevăr o credinţă reală, şi pot fi socotite totodată şi criterii prin care se poate dovedi autenticitatea credinţei unui om.
Printre ultimele cuvinte pe care Ie-a spus Domnul Isus Hristos înainte de a Se înălţa la cer (Marcu 16.19), sunt şi următoarele: "Cine va crede şi se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit, lată semnele care vor însoţi pe cei ce vor crede: în Numeie Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; îşi vor pune mâinile peste bolnavi, şi bolnavii se vor însănătoşa" (Marcu 16.16-18).
Primul criteriu care se poate folosi pentru testarea credinţei unui om, se bazează pe ultimele versete citate. Analizând mesajul Domnului Isus Hristos, cuprins în versetele citate mai sus, aflăm unele caracteristici precise ale acelor oameni care au o credinţă mântuitoare (Iacov 2.14). Spre deosebire de

credinţa moartă (lacov 2.17,26), credinţa mântuitoare se defineşte, ca fiind acea credinţă pe care trebuie să o aibă un om, pentru a putea fi mântuit, adică scăpat de pedeapsa de a fi aruncat în iad, ca urmare a păcatelor sale. Din aceste versete, aflăm care sunt cele cinci *semne,* ce însoţesc pe acei oameni, care au acea credinţă ce le poate asigura cu adevărat mântuirea, lată deci ce însuşiri absolut remarcabile, trebuie să aibă acel om, care are într-adevăr acea minimă măsură de credinţă, necesară pentru a putea fi mântuit.
Fără îndoială, oamenii care cred într-adevăr în Evanghelia Domnului Isus Hristos, sunt însoţiţi de anumite semne supranaturale (Matei 17.20; 21.21; Marcu 9.23; 11.23; 16.20; 'Luca 17.6; loan 14.12; F.A. 2.43; 5.12; 6.8; 8.6-7,13; 14.3; 15.12; 19.11-12; 28.3-9; Evrei 2.4). Pe baza acestor semne, fiecare om poate deduce imediat dacă are sau nu credinţă în Evanghelie.
Fiindcă atât scoaterea dracilor, precum şi celelalte patru semne supranaturale caracteristice credincioşilor care vor fi mântuiţi (Marcu 16.16-18), sunt lucrări executate de către Duhul Sfânt (Matei 12.28), şi-i însoţesc pe acei oameni care au primit botezul cu Duhul Sfânt (1 Cor. 12.8-11), rezultă că, acest prim criteriu care se poate folosi pentru testarea credinţei, constă de fapt în a verifica dacă respectivul om a fost într-adevăr botezat (Matei 3.11; Marcu 1.8; Luca 3.16; loan 1.33; F.A. 1.5; 11.16; 1 Cor. 12.13) cu Duhul Sfânt. în capitolul consacrat botezului cu Duhul Sfânt, vom descrie şi celelalte condiţii pe care trebuie să le îndeplinească un om pentru a primi botezulcu Duhul Sfânt, pe lângă credinţă (loan 7.38-39; F.A. 19.2; Ef. 1.13; Gal. 3.14).
întrucât nu este întotdeauna prea uşor ca să ne dăm seama, dacă un om a fost într-adevăr botezat cu Duhul Sfânt, putem apela şi la alte criterii care ne ajută să-i departajăm pe adevăraţii credincioşi de falşii credincioşi.
Dat fiind faptul că orice creştin poate veni în contact cu oameni insuficient cunoscuţi, care pot fi însoţiţi de unele dintre semnele supranaturale caracteristice celor care au o credinţă mântuitoare, trebuie să vedem dacă şi afirmaţia reciprocă este adevărată, adică, dacă orice om pe care îl însoţesc unele dintre aceste semne, are într-adevăr credinţă.

Referindu-se la unii oameni, care sunt însoţiţi de anumite semne supranaturale, de tipul celor menţionate în versetele citate mai sus, Domnul Isus Hristos ne spune următoarele: "Nu orişicine-Mi zice: 'Doamne, Doamne!' va intra în împărăţia cerurilor, ci ce! ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?' Atunci le voi spune curat: 'Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege'." (Matei 7.21-23).
Când Domnul Isus Hristos a spus că pe oamenii respectivi nu i-a cunoscut niciodată, El s-a referit la faptul că cine lucrează fărădelege, nu poate trăi în părtăşie (comuniune) cu Domnul Isus Hristos (1 Cor. 1.9; 1 Tes. 5.9-10; Evrei 3.14; 1 loan 1.3,6), care este despărţit de păcătoşi (Evrei 7.26).
Din mesajul Domnului Isus Hristos cuprins în Matei 7.21-23, rezultă cu claritate faptul că există oameni care sunt însoţiţi de anumite semne supranaturale caracteristice celor mântuiţi, care însă nu sunt realizate prin credinţă. Desigur că cei ce cred în Domnul Isus Hristos, sunt cu siguranţă cunoscuţi de către El (Naum 1.7; 2 Tim. 2.19; Matei 10.32; ioan 10.14,27; Rom. 8.29-30; 1 Cor. 8'.3; 2 Cor. 5.11; Gal. 4.9) şi nu fac fărădelegi, adică păcate (2 Tim. 2.19; lacov 2.14-26).
întrucât există oameni care sunt însoţiţi de unele dintre semnele caracteristice celor care au o credinţă mântuitoare, dar care nu sunt realizate prin puterea lui Dumnezeu, să vedem totuşi de unde au primit ei putere pentru a executa astfel de lucrări. Referindu-se la aceste situaţii, Sfânta Scriptură ne învaţă că există "nişte apostoli mincinoşi, nişte lucrători înşelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Şi nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii." (2 Cor. 11.13-
15).
Dat fiind faptul că există o mulţime de slujitori ai diavolului, şi că diavolul poate face minuni şi semne nemaipomenite (2 Tes. 2.9; Apoc. 13.13-14; 16.14; 19.20; Matei 24.24), rezultă că acei oameni care nu au credinţă în Dumnezeu, şi totuşi sunt însoţiţi de unele semne supranaturale, fac respectivele semne numai prin puterea diavolului. De exemplu, Satana amăgise atât de mult pe locuitorii Samariei, încât aceştia credeau că vrăjitorul Simon executa lucrările sale satanice, folosind "puterea lui Dumnezeu" (F.A. 8.9-11). Să nu uităm însă, că orice vrăjitor este în mod implicit "fiul dracului" (F.A. 13.8-10).
Desigur că şi diavolul cunoaşte foarte bine care sunt semnele supranaturale, care-i însoţesc în mod normal pe creştini. Având în vedere eforturile continue ale diavolului, de a semăna intenţionat confuzie (Apoc. 12.9) în rândul oamenilor, acesta a făcut într-aşa fel ca să existe oameni care nu sunt creştini, dar care sunt totuşi însoţiţi de unele dintre semnele specifice creştinilor. Aşa cum am arătat mai sus, aceştia se pot preface (1 Tim. 1.5; 2 Tim. 1.5) că au credinţă, dar de fapt ei execută respectivele lucrări prin puterea diavolului.
Datorită pericolului iminent reprezentat de către slujitorii diavolului, care se prefac a fi slujitori ai lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură ne îndeamnă astfel: "Prea iubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh; ci să cercetaţi duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit muiţi prooroci mincinoşi" (1 loan 4.1), "Cercetaţi toate lucrurile, şi păstraţi ce este bun. Feriţi-vă ds orice se pare rău." (1 Tes. 5.21-22. 180
Pentru a putea urma îndemnurile ce decurg din versetele citate mai sus, Sfânta Scriptură ne mai dă şi alte criterii, pe baza cărora putem să-i depistăm (Apoc. 2.2) pe slujitorii diavolului (2 Petru 2.1-3), adică pe acei oameni care sunt însoţiţi de unele dintre semnele specifice creştinilor, dar care nu sunt făcute

datorită credinţei în Dumnezeu.
Al doilea criteriu care se poate folosi pentru testarea credinţei, se bazează pe faptul că în omul credincios lucrează puternic Cuvântul lui Dumnezeu (1 Tes. 2.13), care îi curăţeşte (loan 15.3) şi îl determină să nu mai trăiască în păcat (Dan. 6.4; loan 16.8-9; Tit 1:6), biruind sistemul lumesc (1 loan 5.4-5) pervertit de către diavol (1 loan 5.19).
Al treilea criteriu care poate fi folosit pentru testarea credinţei unui om, şi care ajută totodată şi la depistarea falşilor credincioşi, se bazează pe faptul că, întotdeauna credinţa adevărată, "sănătoasă" (Tit 1.13; 2.2), este obligatoriu însoţită numai de *fapte bune* (Ef. 2.10; Col. 1.10; Evrei 6.9). Referindu-se la legătura care există între credinţa pe care o are un om şi faptele acestuia, Sfânta Scriptură ne spune următoarele:
- "Daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta" (2 Petru 1.5).
- "Cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintâi în fapte bune" (Tit 3.8).
- "Ce-i foloseşte cuiva să spună că are credinţă, dacă n-are fapte? Poate oare credinţa aceasta să-i mântuiască?" (Iacov 2.14).
■ "După cum trupul fără duh este mort, tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă" (Iacov 2.26),
Din învăţăturile amintite mai sus, aflăm că legătura dintre credinţă şi fapte este indisolubilă (Iacov 2.18), întrucât credinţa adevărată coexistă numai împreună cu *faptele bune* (Iacov 2.20). Mai mult decât atât, credinţa poate ajunge desăvârşită numai prin *fapte bune* (Iacov 2.22), care sunt izvorâte din ascultarea de Dumnezeu (Evrei 11.8,17-19).
Desigur că există mulţi oameni, care uneori fac unele fapte bune, care însă nu sunt o urmare directă a credinţei acestora. Deosebirea dintre creştini şi aceşti oameni iese în evidenţă, dacă amintim că faptele bune ale creştinilor (Ef. 2.10) sunt exclusiv o urmare directă a faptului că Dumnezeu lucrează în mod minunat cu aceştia (1 Tes. 2.13; Fii. 2.13), datorită credinţei lor (Filimon 6).
Orice om care doreşte să devină creştin, trebuie să aibă foarte clar în minte faptul că acela care doar spune că are credinţă, dar nu are fapte bune care să ateste această credinţă, se înşeală singur, întrucât în realitate credinţa sa "este moartă" (Iacov 2.17,26), cu alte cuvinte nu există. Era şi de aşteptat ca un om păcătos, care face fapte rele şi care este "mort" din punct de vedere spiritual (Apoc. 3.1; Ef. 2.1,5; 1 Tim. 5.6), să aibă o credinţă "moartă". Să nu uităm că "şi dracii cred" (Iacov 2.19), dar credinţa ior este moartă întrucât nu este însoţită de fapte bune.
Având în vedere consideraţiile de mai sus, rezultă că orice om care are într-adevăr credinţă în Evanghelie, se va purta "într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos" (Fii. 1.27; Coi. 1.10). Desigur că această purtare a sa, poate fi verificată în mod practic prin observarea atentă a comportării sale (Iacov 2.15-16), în cât mai multe împrejurări şi oriunde se găseşte (familie, colectivitate, etc).

Comportarea omului care crede în Evanghelie trebuie să fie admirabilă (Fii. 4.8-9), întrucât acesta este asemănat de către Domnul Isus Hristos, cu o adevărată "lumină a lumii" (Matei 5.14). Prin faptele bune pe care le face credinciosul, acesta va constitui în orice loc şi în orice împrejurare a vieţii saie, un model de comportament admirabil pentru oamenii din jurul său (Fii. 2.15; 1 Tim. 5.8,16). Influenţaţi de către credincios, cei din jurul său vor putea urma exemplul acestuia şi vor lua decizia să se întoarcă şi ei !a Dumnezeu, pentru a deveni şi ei "o lumină" (Matei 5.15-16).
în legătură cu relaţia care există între: mântuirea căpătată prin har, credinţă şi fapte, găsim în Sfânta Scriptură şi următoarele versete: "Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni" (Ef. 2.8-9), "Tot aşa, şi în vremea de faţă, este o rămăşiţă datorită unei alegeri, prin har. Şi dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altmintrelea harul n-ar mai fi har. Şi dacă este prin fapte, nu mai este prin har; altmintrelea, fapta n-ar mai fi faptă" (Rom. 11.5-6).
Acele grupări religioase care, interpretând în mod eronat versete ca cele amintite mai sus, susţin că pot fi mântuiţi chiar şi acei oameni care au certitudinea că au credinţă, dar nu îşi pot dovedi în primul rând lor înşişi această credinţă prin fapte bune, conform consideraţiilor de mai sus, se înşeală în mod cert atât în ceea ce priveşte credinţa, cât şi mântuirea.
Sfânta Scriptură ne învaţă că harul, adică darul nemeritat, fără plată, dat de către Dumnezeu oamenilor (Ef. 4.7; Rom. 3.24; 5.15; 6.23), constă în privilegiul că orice păcătos pierdut, poate fi mântuit numai după ce s-a pocăit (2 Cor. 7.10) cu adevărat de toate păcatele sale şi ca urmare a acestui fapt, face în continuare numai fapte bune (Ps. 119.155), care reprezintă o consecinţă directă a pocăinţei (Matei 3.8) şi credinţei sale reale în Evanghelie (2 Petru 1.5).
întrucât cel mai mare dar făcut de către Dumnezeu oamenilor de-a lungul istoriei, este chiar persoana Domnului Isus Hristos (Rom. 5.15), harul se găseşte chiar în El (1 Cor. 1.4; 2 Tim. 1.9-10; 2.1). în concluzie, mântuirea, adică scăparea de chinurile iadului, se capătă într-adevăr prin har şi nicidecum datorită faptelor (2 Tim. 1.9), dar nu o pot obţine decât acei oameni care "stăruiesc în harul lui Dumnezeu" (F.A. 13.43) şi ca atare "cresc în har" (2 Petru 3.18), dobândind astfel o credinţă reală, care trebuie să fie însoţită în mod obligatoriu de fapte bune (Tit 2.11-13; Ef. 2.10).
Desigur că orice om care susţine că are credinţă, dar nu are fapte bune, sau chiar "schimbă în desfrânare harul" (luda 4), datorită faptelor sale rele, "n-are viaţa veşnică rămânând în el" (1 loan 3.15), şi întrucât a "căzut din har" (Gal. 5.4), a "primit în zadar harul iui Dumnezeu" (2 Cor. 6.1). In consecinţă, un astfel de om puternic amăgit de către diavol, nici nu poate fi sigur că va fi mântuit atât timp cât se află în această stare, întrucât nu are o credinţă reală, şi ca atare s-a abătut "de la harul lui Dumnezeu" (Evrei 12.15), care "ne învaţă s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti, şi să trăim în veacul de acum cu

cumpătare, dreptate şi evlavie" (Tit 2.11-12). In contextul consideraţiilor de mai sus, amintim învăţătura Domnului Isus Hristos, din Matei 16.27: "Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; şi atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui", reluată şi în versetele: Apoc. 2.23; 22.12, reluată de asemenea şi de către apostolii Săi (Rom. 2.6; 2 Cor. 5.10; 1 Petru 1.17). Să reţinem deci, că Dumnezeu "va da viaţa veşnică celor ce, prin *stăruinţa în bine,* caută slava, cinstea şi nemurirea; şi va da mânie şi urgie celor ce, din duh de

gâlceava, se împotrivesc adevărului şi ascultă de nelegiuire. Necaz şi strâmtorare va veni peste orice suflet omenesc *care face răul...* Slavă, cinste şi pace va veni însă peste oricine *face binele"* (Rom. 2.7-10),

Aşa cum am văzut mai sus, oamenii care nu au credinţă şi totuşi sunt însoţiţi de unele dintre semnele specifice creştinilor, se află sub influenţa unor duhuri satanice, înşelătoare (Apoc. 12.9; 20.3,8). Aceste duhuri pot face ca respectivii oameni să pară că sunt creştini. Datorită acestui fapt, respectivii oameni se pot preface că sunt neprihăniţi (Luca 20.20). Ca atare, aceştia se pot strădui să facă şi unele fapte bune, dar numai atunci când se află în colectivitate şi deci pot fi observaţi de către cineva (Matei 6.1-2,5,16; 23.5), în timp ce în ascuns sau atunci când nu sunt văzuţi de către nimeni, ei fac numai rău (Matei 23.14; 2 Tim. 3.5-9; Tit 1.10-11). Pentru astfel de situaţii confuze, Dumnezeu a avut grijă să ne dea şi alte criterii, care ne ajută să putem descoperi, cui slujesc de fapt aceşti oameni.

întrucât credinţa "lucrează prin dragoste" (Gal. 5.6), astfel că dragostea adevărată izvorăşte doar dintr-o credinţă neprefăcută (1 Tim. 1.5), *al patrulea criteriu* care poate fi folosit pentru testarea credinţei reale, care este relevant în cele mai multe cazuri, este bazat pe faptul că, orice om care are cu adevărat credinţă în Dumnezeu, trebuie să aibă dragoste (Tit 3.15), în primul rând faţă de Dumnezeu şi apoi faţă de toţi semenii săi (Matei 22.36-40). Desigur pot exista şi situaţii, când un om este atât de abil, încât nu putem să ne dăm prea bine seama dacă are într-adevăr o dragoste reală (Rom. 12.9), curată şi dezinteresată faţă de Dumnezeu şi de semenii săi.

Traducând foarte exact din greacă versetele Rom. 1.5; 16.26, aflăm că o credinţă reală duce la ascultare de Dumnezeu.

Al cincilea criteriu care poate fi folosit pentru testarea credinţei unui om, este bazat pe faptul că o credinţă reală în Dumnezeu, se poate găsi numai la acei oameni care ascultă de Dumnezeu (Rom. 1.5; 16.26), şi ca atare împlinesc efectiv în vieţile lor poruncile Sale (Deut. 9.23; 2 împ. 17.13-14; Ps. 119.66,158; Osea 6.7; 7.13; Evrei 11.7-13,17-19,24-34). Acest criteriu poate rezulta şi din detalierea criteriului precedent, într-adevăr, ştim că o credinţă reală este întotdeauna însoţită de dragoste (Gal. 5.6). Ştim de asemenea, că un om îl iubeşte într-adevăr pe Dumnezeu, numai dacă împlineşte efectiv poruncile Sale (loan 14.15,21,23-24; 1 loan 5.3; 2 loan 6). Iată că şi pe această cale, rezultă că un om are cu adevărat credinţă, doar dacă împlineşte poruncile lui Dumnezeu.

Al şaselea criteriu care se poate folosi pentru testarea credinţei reale, are la bază neprihănirea celor credincioşi (Rom. 1.17; 3.22; 4.13; 9.30; 10.4; Fii. 3.9).

Al şaptelea criteriu care poate fi utilizat pentru testarea credinţei reale, se bazează pe cugetul curat (1 Tim. 1.19; 3.9) al creştinului, datorită căruia acesta trăieşte în adevăr (Prov. 14.5; 2 Tim. 3.8).

Al optulea criteriu, se bazează pe faptul că un adevărat credincios este modest (1 Tim. 6.10; Rom. 12.3; Iacov 2.5), smerit şi pocăit (Iona 3.5-9). Ca atare, un om credincios nu umblă după slava deşartă ce-i poate fi acordată de către oameni, datorită aflării într-o poziţie socială mai înaltă, sau a exercitării unei funcţii de conducere (loan 5.44).

Al nouălea criteriu care se poate folosi pentru testarea credinţei, se bazează pe faptul că orice om care are o credinţă reală, se află într-o stare de har (Rom. 5.1-2),

caracterizată de bucurie şi pace (Rom. 15.13; FA 16.34; Fii. 1.25).

Al zecelea criteriu care poate fi utilizat pentru tşstarea credinţei, se bazează pe faptul că orice credincios simte nevoia să vorbească oamenilor despre credinţa sa (2 Cor. 4.13), vestind astfel Evanghelia (1 loan 4.2-3).

Al unsprezecelea criteriu prin care se poate "încerca" (Iacov 1.3; 1 Petru 1.7) credinţa unui om, ar putea rezulta din analizarea modului de comportare al acestuia (1 Tim. 6.12; 2 Tes. 1,4), în diversele împrejurări nefavorabile sau critice (Gen. 22.1-18; Iov 1.6-22; 2.1-10; Evrei 11.17-19; Apoc. 2.10,13), numite şi încercări (iacov 1.2; 1 Petru 1.6).

Pentru a sublinia extraordinara importanţă a prezenţei credinţei în viaţa oricărui creştin, Domnul Isus Hristos ne face în ioan 14.12, o promisiune absolut remarcabilă: "Adevărat, adevărat, vă spun, că, cine crede în Mine, va face şi el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea". Oricine citeşte acest verset, care conţine *al doisprezecelea criteriu* care se poate folosi pentru testarea credinţei, îşi pune cu siguranţă întrebarea: oare ce lucrări pot face creştinii, care să fie "mai mari" decât acelea pe care le-a făcut Domnul Isus Hristos?

Aşa cum ştim, Domnul Isus Hristos a făcut deja o mulţime de lucrări extraordinare, care în mod normal nu sunt ia îndemâna muitor oameni. Astfel, Domnul Isus Hristos: a înviat pe unii oameni care muriseră (Matei 9.18-26; Marcu 5.35-42; Luca 7.11-15; 8.49-56; loan 11.1-44), a vindecat oameni care sufereau de diverse boli incurabile (Matei 4.23-24; 8.2-17; 9.20-22,27-30,35; 12.10-13; 14.14,35-36; 15.30-31; 20.30-34; Marcu 1.30-34,40-42; 2.3-12; 3.1-5; 5.25-2S; 7.32-37; 8.22-25; 10.46-52; Luca 4.38-40; 5.12-15,18-25; 6.6-10; 7.2-10; 8.43-48; 9.11; 13.11-13; 14.2-4; 17.12-19; 18.35-43; 22.50-51; loan 4.47-53; 5.5-9; 9.1-11), a scos draci (Matei 8.16,28-33; 9.32-33; 12.22; 15.22-28; 17.14-21; Marcu 1.23-27,34;

5.2-16; 7.25-30; 9.17-29; Luca 4.33-36,41; 8.27-36; 9,38-42), a umblat pe mare (Matei 14.25-32; Marcu 6.48-51; loan 6.19-21), a poruncit furtunii să se oprească şi ea L-a ascultat (Matei 8.23-27; Marcu 4.37-41; Luca 8.22-25), a înmulţit în mod absolut miraculos, în două rânduri, câteva pâini şi câţiva peşti (Matei 14.15-21; 15.32-38; Marcu 6.35-44; 8.1-9; Luca 9.12-17; loan 6.5-13), a înviat El însuşi dintre cei morţi (Matei 28.1-10), S-a înălţat ia cer (Luca 24.51; F.A. 1.9-11), etc.
Pentru a putea căuta răspunsul la întrebarea de mai sus, desigur că mai întâi trebuie să credem că ce a spus Domnul Isus Hristos este adevărat, întrucât El este chiar adevărul personificat (loan 14.6).
Abia atunci când suntem absolut siguri, că acei oameni care cred în Evanghelie, pot face lucrări de acelaşi fel, sau chiar "mai mari" decât acelea pe care le-a făcut Domnul Isus Hristos (Marcu 9.23), putem să încercăm să descoperim câteva exemple de astfel de lucrări.
Una dintre aceste lucrări "mai mari" decât acelea pe care le-a făcut Domnul Isus Hristos, s-ar putea referi la iertare.
Aşa cum ştim, Dumnezeu iartă păcatele unui om, numai *dacă* el se pocăieşte de acestea (Luca 3.3; F.A. 3.19) şi crede în jertfa Domnului isus Hristos (Ef. 1.7; Coi. 1.14; Evrei 10.19).
Sfânta Scriptură ne învaţă că totuşi, creştinilor li se cere chiar mai mult decât face Dumnezeu, şi anume să-i ierte necondiţionat pe toţi semenii lor. Atunci când cineva a greşit faţă de un creştin, producându-i acestuia anumite daune sau pagube,

creştinul trebuie să-i ierte, chiar dacă omul respectiv nu se pocăieşte de păcatele lui şi nu îşi cere scuze pentru răul făcut, sau pentru daunele produse (Marcu 11.25; Matei 6.14-15; 18.21-22; Ef. 4.32).
întrucât în mesajul Său, cuprins în versetul loan 14.12, Domnul Isus Hristos a folosit cuvântul lucrare la plural, există posibilitatea ca El să nu se fi referit numai la lucrări de acelaşi tip. Iată deci, că ar putea eventual exista, mai multe tipuri de lucrări, pe care ar putea să le facă un creştin, care să fie "mai mari" decât cele făcute de către Domnul Isus Hristos. Invit pe cititori să se roage, ca bunul Dumnezeu să le descopere şi alte astfel de lucrări.
Cele douăsprezece criterii descrise mai sus, pot fi folosite cu succes de către orice om care doreşte să-şi testeze propria sa credinţă.
Sfânta Scriptură ne arată că există oameni care, fie au impresia (Matei 7.21-23), fie se prefac (2 Cor. 11.13-15) că sunt siujitori ai lui Dumnezeu.
Diavolul se străduieşte să semene confuzie (Apoc. 12.9) în rândul oamenilor, făcând astfel încât să se creadă că slujitorii săi folosesc "puterea lui Dumnezeu" (F.A. 8.9-11).
Dat fiind faptul că Sfânta Scriptură ne îndeamnă să facem cercetări pentru a descoperi care sunt adevăraţii slujitori ai lui Dumnezeu (1 loan 4.1; 1 Tes. 5.21-22; Apoc. 2.2), este necesar ca oamenii să poată descoperi cu exactitate dacă acei interlocutori ai lor, care pretind că sunt chemaţi de către Dumnezeu să-i îndrume pe alţii pe calea mântuirii, au măcar o credinţă reală (vie, activă, demonstrabilă).
Din nefericire, diavolul are mare grijă ca să existe şi situaţii, în care nici unul dintre cele douăsprezece criterii menţionate mai sus, nu îl ajută pe un om să descopere cu exactitate dacă un interlocutor de-al său are credinţă.
Pentru a afla dacă un om are într-adevăr credinţă, şi ca atare este cu adevărat un slujitor al lui Dumnezeu, trebuie să apelăm *direct* la Dumnezeu, pentru a ne descoperi Ei acest lucru. Pentru aceasta trebuie să căutăm un om, despre care să fim *absolut siguri* că întruneşte simultan următoarele două calităţi: este botezat cu Duhul Sfânt şi are totodată şi *darul deosebirii duhurilor* (1 Cor. 12!iO). Prin acest minunat dar al Duhului Sfânt, Dumnezeu va descoperi cu exactitate, ce duh lucrează în orice om. Acest *criteriu special, cate* ne ajută să stabilim dacă un om are într-adevăr o credinţă reală, fiind bazat pe *darul deosebirii duhurilor,* este infailibil.
Din consideraţiile de mai sus, rezultă că orice om îşi poate testa propria sa credinţă, folosind criterii bazate pe:
- Existenţa semnelor, care în mod normal însoţesc acea credinţă mântuitoare, menţionate în mod explicit de către Domnul Isus Hristos, şi care sunt o consecinţă a botezului cu Duhul Sfânt.
■ Examinarea modului general de comportare, pentru a se detecta păcatele de orice fel.
- Existenţa faptelor bune.
■ Existenţa dragostei faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni.
- împlinirea efectivă a poruncilor lui Dumnezeu.
- Existenţa elementelor care caracterizează starea de neprihănire.

■ Existenţa unui cuget curat, care conduce ia trăirea în adevăr.
■ Existenţa smereniei şi modestiei, concomitentă cu absenţa dorinţelor de a obţine o slavă deşartă ce poate rezulta dintr-o poziţie socială mai înaltă.
- Existenţa unei stări de har, caracterizată de bucurie şi pace.
■ Existenţa unei disponibilităţi de a vesti Evanghelia.

- Examinarea comportării în situaţii de criză.
- Existenţa unor lucrări supranaturale, de anvergura celor efectuate de către Domnul Isus Hristos, şi chiar mai mari.

Credinţa unui om poate fi apreciată cu siguranţă, de către acei oameni care au atât botezul cu Duhul Sfânt cât şi darul Duhului Sfânt, ce constă în deosebirea duhurilor.

Oamenii care doresc din toată inima lor să aibă credinţă, dar constată că nu au caracteristicile, care decurg din criteriile amintite mai sus, trebuie să se roage, ca Dumnezeu să sporească credinţa lor. în legătură cu acest subiect, ei trebuie să cunoască următoarele:

- Nu toţi oamenii au apriori credinţă (F.A. 28.24; 2 Tes. 3.2), deci există oameni care la un moment dat nu au deloc credinţă (Matei 27.42; loan 12.37; 20.25,27; Marcu 4.40; 15.32; 16.14; loan 6.64; Evrei 4.2), sau au o credinţă şovăielnică (Marcu 9.24). La începutul propovăduirii Sale, nici fraţii Domnului Isus Hristos nu credeau în El (loan 7.5; Marcu 3.21).
- in general, credinţa vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu (Rom. 10.17).
- Există oameni care au credinţă mai puţină, adică sunt mai slabi în credinţă (Rom. 4.19; 14.1). Domnul Isus Hristos sesizează nu de puţine ori, că cei care îi urmau erau puţin credincioşi (Matei 6.30; 8.26; 14.31; 16.8; 17.20; Marcu 4.40; 9.24; Luca 8.25; 12.28).
- Există şi oameni care au o credinţă mai mare (Matei 8.10; 15.28; F.A. 6.5; Rom. 1.8; 2 Tes. 1.4).

Sfânta Scriptură ne spune că aceşti oameni sunt "tari în credinţă" (1 Cor. 16.13; 2 Cor. 1.24) sau "bogaţi în credinţă" (lacov 2.5).

- Credinţa oamenilor poate să sporească (2 Cor. 8.7; Col. 2.7), adică să crească (Luca 17.5; 2 Cor. 10.15; 2 Tes. 1.3), sau se poate pierde (Luca 8.13; 22.32; 1 Cor. 15.2; 1 Tes. 3.5).
- întrucât credinţa este mult mai scumpă decât aurul (1 Petru 1.7), aceasta trebuie păstrată (1 Tim! 1.19; 3.9; F.A. 14.22) şi păzită (2 Tim. 4.7), căci există şi oameni care au rătăcit de la credinţa adevărată (1 Tim. 6.10,21), au căzut de la credinţă (1 Tim. 1.19), sau chiar s-au lepădat de credinţă (1 Tim. 4.1; 5.8; Evrei 10.35,38-39; Apoc. 2.13). Starea oamenilor care s-au lepădat de credinţă, este mai gravă decât a unui necredincios (1 Cron. 28.9; 1 Tim. 5.8; Evrei 6.4-8; 2 Petru 2.1,20-22).
- Fiindcă "fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui" (Evrei 11.6), Dumnezeu ne îndeamnă să ne rugăm ca să putem împlini ce mai lipseşte credinţei noastre (1 Tes. 3.10). Pentru a ajunge să avem o credinţă deplină (Evrei 10.22), trebuie să veghem, ca să putem fi în permanenţă tari în credinţă (1 Cor. 16.13; 2 Cor. 1.24; Col. 2.5; 1 Petru 5.9) şi să putem să rămânem credincioşi până la moarte (Apoc. 2.10).
- Sfânta Scriptură ne învaţă că omul capătă credinţa (2 Petru 1.1; luda 3)

numai de ia Dumnezeu, care împarte fiecărui om o "măsură de credinţă" (Rom. 12.3). Datorită faptului că această măsură iniţială de credinţă poate să crească, creştinii trebuie să stăruiască în rugăciuni, prin care cer ca Dumnezeu să le mărească credinţa (Luca 17.5).

Elementul esenţial de care are nevoie un om, pentru a deveni creştin, este credinţa (Col. 2.6-7; Evrei 13.7).

După ce un om s-a decis să devină creştin, elementul esenţial de care are nevoie, pentru a trăi în neprihănire (Rom. 1.17; Gal. 3.11; Evrei 10.38; Hab. 2.4) şi a merge fără să se poticnească pe drumul îngust care-l va duce în rai, ducând astfel mântuirea sa până la capăt (Fii. 2.12), este tot credinţa (1 Petru 1.9). Dumnezeu îi păzeşte pe creştini de pericolele care-i pândesc la tot pasul, numai datorită credinţei lor (1 Petru 1.5).

Credinţa curăţă inimile oamenilor (F.A. 15.9), şi îi întăreşte (Col. 2.7) pe creştini în orice împrejurare defavorabilă lor (F.A. 7.57-60; Rom. 10.11), întrucât ea poate fi comparată în mod simbolic cu o platoşă (1 Tes. 5.8) şi cu un scut, cu care creştinii se pot apăra de atacurile diavolului (Ef. 6.16).

Una dintre situaţiile defavorabile, prin care poate trece în mod obişnuit un creştin, poate fi o boală.

Sfânta Scriptură ne învaţă că un om care are credinţă, poate fi vindecat de către Dumnezeu de orice fel de boaiă (Matei 8.13; 9.2,23-30; Marcu 5.34-36; 10.52; Luca 8.48-50). în anumite situaţii speciale, bolnavii pot fi de asemenea vindecaţi, fiind suficientă în acest sens; numai credinţa celui care se roagă (F.A. 3.3-10; Iacov 5.14-16).
Vom aminti mai jos câteva dintre învăţăturile Domnul Isus Hristos, referitoare la lucrurile minunate care se pot realiza prin credinţă:
- 'Toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede" (Marcu 9.23).
- "Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi" (Matei 21.22).
• "Adevărat vă spun că, dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi zice muntelui acestuia: 'Mută-te de aici colo', şi s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputinţă" (Matei 17.20).
• "Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte, şi crede în Mine, nu va muri niciodată" (Ioan 11.25-26).
- "Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, are viata veşnică" (Ioan 6.47).
Din cauză că pe zi ce trece, credinţa oamenilor se micşorează (Prov. 20.6; 2 Tes. 2.3; 2 Petru 2.1), Domnul Isus Hristos se întreabă, pe bună dreptate, în mod retoric: "Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credinţă pe pământ?" (Luca 18.8). Ar fi bine ca toţi oamenii care consideră (1 Cor. 8.2) că sunt creştini (Gal. 6.3), precum şi cei care doresc să ducă mântuirea lor până la capăt (Fii. 2.12), să încerce să formuleze un răspuns pertinent la această întrebare.
Pentru a putea împlini învăţăturile Domnul Isus Hristos care ne îndeamnă în

felul următor: "Aveţi credinţă în Dumnezeu, şi aveţi credinţă în Mine" (Ioan 14.1), "Fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii" (Apoc. 2.10), trebuie în primul rând să ne străduim să păstrăm un *cuget curai,* fără de care putem cădea din credinţă (1 Tim. 1.19). De asemenea, trebuie să avem grijă ca în orice rugăciune pe care o facem, să includem şi o parte prin care să! cerem lui Dumnezeu ca să ne descopere ce mai lipseşte credinţei noastre (1 Tes. 3.10) şi totodată să ne sporească credinţa (Col. 2.7), pentru a ajunge desăvârşită (Iacov 2.22).
Sfânta Scriptură ne învaţă că doar nebunii nu se încred în Dumnezeu (Ps. 14.1; 53.1), şi omul care se încrede în inima sa, adică în porniriie sale rele şi necredincioase, este un nebun (Prov. 28.26). în lumina acestor învăţături, tragem concluzia că orice creştin trebuie să se încreadă *total* şi *exclusiv* în Dumnezeu, căci "Domnul păzeşte pe cei credincioşi" (Ps. 31.23; 37.28), "şi nu părăseşte pe credincioşii Lui. Totdeauna ei sunt sub paza Lui" (Ps. 37.28), astfel încât "cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă şi nu obosesc, umblă, şi nu ostenesc" (Is. 40.31).
Să ne străduim dar, ca" în orice moment ai vieţii noastre, să ascultăm următorul îndemn: "increde-te în Domnul din toată inima ta, şi nu te bizui pe înţelepciunea ta" (Prov. 3.5), fiindcă "cine se încrede în Dumnezeu este fericit" (Prov. 16.20). Pentru aceasta, trebuie "să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre", adică la Domnul Isus Hristos (Evrei 12.2), întrucât numai *prin El* putem fi cu adevărat credincioşi (1 Petru 1.21).
întrucât "un om credincios este năpădit de binecuvântări" (Prov. 28.20), fiind ocrotit de către Dumnezeu (Ps. 5.11; 41.11), şi "a crede în Domnul Isus Hristos", înseamnă în principal "a-L primi pe Domnul Isus Hristos ca Domn şi Mântuitor personal" (Ioan 1.12), în capitolul următor vom afla care este modalitatea practică, prin care un om îl poate primi efectiv pe Domnul Isus Hrîstos în viaţa şi în fiinţa sa.

Domnul isus e despărţit (Is. 59.2) De cei ce fac păcate. (Evrei 7.26) (: Iar cine e de El lipit, (1 Cor. 6.17) Să fie rău, nu poate. (1 Ioan 3.9):)
Destul timp a trecut în van; (F.A. 17.30) Purtarea mea, neroadă, (Tit 3.3) (: A ignorat pe-al meu

duşman,(Iacov 4.7) Ce-n iad, vrea să mă vadă. (Apoc. 20.2,10):)
R: Acum, Doamne, (Apoc. 12.10)
Ştiu bine, cine (1 Ioan 5.1)
E născut din Dumnezeu, (1 Ioan 2.29; 3.9; 4.7; 5.4)
Şi nu-i doar simplu fariseu. (Matei 23.13)
Credinţa, la apogeu, (Ef. 4.13)
Ştiu bine, ce e. (Ioan 14.12)
Doar Duhul Sfânt mi-a arătat (1 Ioan 2.27) Care-i îngusta cale. (Matei 7.14) (: Căci fiecare, e chemat, (Matei 20.16) Dar mulţi, au inimi goale. (Matei 12.44):)

4.3
"Iată Eu stau la uşă, şi bat" (Apoc. 3.20)

Există o mulţime de oameni, care cunosc destul de multe lucruri despre Domnul Isus Hristos, despre pocăinţă şi despre credinţă. Pentru ca un om să devină creştin, nu este suficient *doar să cunoască* aceste lucruri.
Oricine studiază cu atenţie Sfânta Scriptură şi mai cu seamă Noul Testament, poate cunoaşte chiar foarte multe amănunte despre Domnul Isus Hristos. Chiar dacă un om va ajunge să cunoască tot ceea ce a îngăduit Dumnezeu, să se poată cunoaşte despre Domnul Isus Hristos (Col. 2.2; 4,3), doar datorită acestei cunoştinţe, el nu poate deveni creştin.
Domnul isus Hristos a spus: "Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, şi vom locui împreună cu ei" (Ioan 14.23). Din acest verset, aflăm care este modalitatea practică, prin care un om poate să-L cunoască personal pe Domnul isus Hristos şi să vieţuiască împreună cu E! (1 Tes. 5.10), sau mai precis exprimat, ca Domnul Isus Hristos să locuiască în acel om (Rom. 8.10).
Creştinii îl iubesc pe Domnul Isus Hristos, Mântuitorul lor, mai mult decât pe oricine, dar această dragoste şi-o pot arăta numai într-un singur fel, păzind cuvântul Domnului Isus Hristos, adică împlinind efectiv în vieţile lor învăţăturile Sale (Matei 7.24-27; Luca 6.47-49; Iacov 1.22-25; Ps. 119.112,166-168). Din mesajul Domnului Isus Hristos, cuprins în versetul Ioan 14.23, rezultă că singurul lucru care ar putea să-l împiedice pe un om, să-L cunoască personal pe Domnul Isus Hristos şi să locuiască împreună cu El, este nepăzirea poruncilor şi învăţăturilor Sale.
Datorită faptului că Domnul Isus Hristos doreşte cu adevărat să stabilească o relaţie de părtăşie cu oamenii (1 Cor. 1.9; 1 Ioan 1.3), El ne lansează următoarea chemare: "Iată Eu stau ia uşă, şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine" (Apoc. 3.20). Pentru a putea beneficia de dragostea nelimitată a lui Dumnezeu (Ier. 31.3), fiecare om trebuie să răspundă chemării făcute de către Domnul Isus Hristos şi să-L accepte ca mântuitor personal. Pentru aceasta, omul trebuie să-L invite în mod personal pe Domnul Isus Hristos, să vină în viaţa sa, deschizând uşa la care El aşteaptă. Domnul Isus Hristos doreşte ca uşa să-l fie deschisă, căci El intră pretutindeni, unde intrarea nu-l este refuzată.
Apostolul Pavel le scrie efesenilor următoarele: "îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos,..., şi-L rog ca, potrivit cu bogăţia slavei Sale, să vă facă să vă întăriţi în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă ..." (Ef. 3.14-17). întrucât Domnul Isus Hristos locuieşte în inimile (Gal. 4.6; Ef. 3.17; 1 Petru 3.15) creştinilor, *uşa,* din versetul Apoc. 3.20, poate fi considerată în mod simbolic, ca fiind *uşa inimii* unui om.
Domnul Isus Hristos a lansat o chemare clară şi răspicată către *toţi* (1 Tim.

2.4) oamenii, fără nici o deosebire. Astfel, în Matei 11.28, Domnul Isus Hristos ne îndeamnă astfel: "Veniţi la Mine, *toţi* cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă".
în rugăciunea pe care Domnul Isus Hristos a făcut-o înainte de a fi răstignit, El s-a rugat pentru toţi oamenii care vor crede în El (Ioan 17.20).
Din cele de mai sus, rezultă în mod clar că Domnul Isus Hristos doreşte să locuiască în (Rom. 8.10; Col. 1.27) inimile tuturor oamenilor, fără nici o deosebire. Din cuvintele Domnului Isus Hristos: "Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară" (Ioan 6.37), reiese faptul că El nu respinge pe nici un om.
Orice om care doreşte să devină creştin, adică ucenic al Domnului Isus Hristos, trebuie să-L cunoască personal pe Domnul Isus Hristos (Ioan 8.19; 1 Ioan 5.12), care este viu (Apoc. 1.18), adică să aibă o relaţie personală, o relaţie de părtăşie cu El (1 Cor. 1.9; 1 Ioan 1.3). Domnul Isus Hristos chiar acest lucru aşteaptă de la orice om.
Pe lângă faptul că orice creştin are o relaţie personală cu Domnul Isus Hristos, Sfânta Scriptură ne învaţă, că orice creştin va ajunge chiar să se identifice (Matei 10.40; 25.34-45; Luca 10.16; Ioan 13.20; Rom. 6.5) cu Domnul Isus Hristos, fiind "lipit" (Iosua 23.8; Ps. 63.8; Ier. 15.19; 50.5; F.A. 11.23; 1 Cor. 6.17) de El, şi având "un singur duh cu El" (1 Cor. 6.17; 2 Tim. 4.22).
întrucât Domnul Isus Hristos trăieşte efectiv (Ioan 14.20,23; 17.23,26; Rom. 8.10; Gal. 2.20; Ef. 3.17-19; Col. 1.27) *în* orice om care va rămâne în El (1 Ioan 4.13), un astfel de om va ajunge să aibă acelaşi mod de trăire ca al Domnului Isus Hristos (1 Ioan 2.6). Fiindcă trupul unui adevărat creştin este un mădular al Domnului Isus Hristos (1 Cor. 6.15), şi totodată un templu al Duhului Sfânt (1 Cor. 6.19; 3.16), un astfel

de om va ajunge să aibă acelaşi mod de gândire (1 Cor. 2.16; Fii. 2.5), de vorbire (Ioan 8.40,45-46; 1 Petru 2.22-23) şi de purtare (Ioan 13.15; 1 Petru 2.21), ca şi al Domnului Isus Hristos, care nu a păcătuit niciodată (2 Cor. 5.21; Evrei 4.15; 1 Petru 2.22; 1 Ioan 3.5).
Accentuând comuniunea (1 Cor. 1,9; Ef. 2.6,10; 1 Tes. 5.9-10; Evrei 3.14; 1 Ioan 1.3,6) existentă pe plan spiritual între Domnul Isus Hristos şi creştini, Sfânta Scriptură ne învaţă că va veni momentul când această comuniune, care se poate asemăna cu o logodnă (Osea 2.19-20; 2 Cor. 11.2), va fi *realizată chiar şi pe plan fizic.* Datorită faptului că trupurile creştinilor sunt considerate a fi "mădulare ale lui Hristos" (1 Cor. 6.15), precum şi faptului că soţul şi soţia sa alcătuiesc în mod simbolic, un singur trup (Gen. 2.24), evenimentul aşteptat cu nerăbdare de către orice creştin, care va consta în întâlnirea fizică (în trup) cu Domnul Isus Hristos (1 Tes. 4.14-18), este numit în mod simbolic "nunta Mielului", adică "nunta" Domnului Isus Hristos cu Biserica Sa (Isaia 54.5; Osea 2.16; Apoc. 19.7-9).
Aşa cum ştim, rolul hotărâtor în declanşarea şi desfăşurarea procesului naşterii din nou îl are Duhul Sfânt (Ioan 3.5-8; 2 Cor. 3.18; Tit 3.5). Cu toate acestea, Sfânta Scriptură ne învaţă că, totuşi cel care trebuie să ia decizia de a răspunde afirmativ chemării adresate de către Domnul Isus Hristos (Matei 11.28; Apoc. 3.20), făcând primii paşi necesari pentru a putea deveni născut din nou, trebuie să fie omul.
In rândurile de mai jos, vom aminti care sunt acţiunile pe care trebuie să le întreprindă (F.A. 2.37; 10.6) fiecare om care doreşte să aibă o relaţie de părtăşie reală cu Domnul Isus Hristos (1 Cor. 1.9; 1 Tes. 5.9-10; Evrei 3.14; 1 Ioan 1.3,6), pentru a-l demonstra Acestuia bunele lui intenţii, şi a-l permite Duhului Sfânt să continue şi să

desăvârşească acţiunile pe care le-a demarat deja.
Atunci când un om aşteaptă oaspeţi, acesta face curăţenie şi deretică prin casă, pentru ca oaspeţii să poată petrece în casa sa un timp cât mai plăcut. Cei mai de seamă oaspete pe care am putea să-L invităm la noi, este Domnu! Isus Hristos.
Desigur că înainte de a-L invita pe Domnul Isus Hristos la noi, trebuie să facem unele pregătiri, mult mai importante decât atunci când aşteptăm oaspeţi obişnuiţi. Să vedem în ce constau aceste pregătiri, sau cu alte cuvinte ce trebuie să facă (F.A. 2.37; 10.6) un om, pentru a-l asigura Domnului Isus Hristos, condiţiile necesare pentru a putea locui (Ioan 14.23; 1 Tes. 5.10; 1 Ioan 5.12) în inima sa (Ef. 3.17).
Pentru a putea lua în deplină cunoştinţă de cauză, decizia de a-L invita pe Domnul Isus Hristos în inima sa, orice om trebuie să cunoască: cine este Domnul Isus Hristos, de ce este necesar să-L primească pe Domnu! Isus Hristos în fiinţa sa şi cum trebuie să se comporte după luarea acestei decizii.
întrucât Domnul isus Hristos este Cel care are *toată* puterea atât în cer cât şi pe pământ (Matei 28.18), cine-L primeşte pe Domnul Isus Hristos ca Domn şi Mântuitor personal, trebuie să-L recunoască pe Ei ca Stăpân Suprem (2 Petru 2.1; Iuda 4) al său, şi ca atare să se supună total autorităţii Sale (Matei 11.29-30). Iată deci, că un astfel de om trebuie să asculte de Domnul Isus Hristos (Ioan 5.24; 8.51) în toate împrejurările vieţii sale (Matei 7.24-27; Luca 6.46-49).
Sfânta Scriptură ne învaţă că, din momentul când Domnul Isus Hristos intră în inima unui om, El va coordona'prin Duhul Său (Rom. 8.14; Gal. 5.18), toate acţiunile ulterioare ale acelui om. Această coordonare se referă la îndemnurile date prin Duhul Sfânt (Rom. 8.1,4-5), ca toate gândurile (1 Cor. 2.16; 2 Cor. 10.5; Fii. 2.5; 4.7), vorbele (Marcu 13.11; 1 Cor. 12.3; 2 Petru 1.21) şi faptele (Rom. 8.13) acelui om, să fie după voia lui Dumnezeu (Matei 7.21-23). Desigur că Domnul Isus Hristos va desfăşura această acţiune binefăcătoare în inima unui om, prin Duhul Sfânt, doar atât timp cât omul respectiv îi va permite (F.A. 7.51), rămânând în comuniune cu El (Ioan 15.4; 1 Ioan 4.13).
Aşa cum am stabilit într-un capitol anterior, Domnul Isus Hristos este sfânt şi neprihănit, fiind despărţit de păcătoşi (Evrei 7.26). Datorită acestui fapt, El nu poate locui într-o inimă din care izvorăsc numai păcate şi răutăţi (1 Petru 3.15), deoarece o inimă rea şi necredincioasă ne desparte de Dumnezeu (Evrei 3.12-13).
în Iacov 1.21, citim următorul îndemn: "Iepădaţi orice necurăţie şi orice revărsare de răutate şi primiţi cu blândeţe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele", Iată că orice om care doreşte să-L invite pe Cuvântul lui Dumnezeu, adică pe Domnul Isus Hristos (Ioan 1.1-4,14) în inima sa, trebuie ca mai întâi să se hotărască să nu mai fie rău.
întrucât Sfânta Scriptură ne învaţă că "inima este nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea" (Ier. 17.9) şi că "din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia" (Marcu 7.21-22), rezultă că este într-adevăr nevoie, ca omul să-şi pregătească inima, pentru a-L primi în ea pe Domnul Isus Hristos.
Pentru ca un om să poată fi mântuit, el trebuie să-şi curăţească inima de rău (Fer. 4.14). Iată deci că pentru a-L putea chema "pe Domnul dintr-o inimă curată" (2

Tim. 2.22; 1 Cron. 29.17; Prov. 11.20), trebuie să ne curăţăm inimile (Iacov 4.8). Dat fiind acest fapt, orice om care doreşte să fie mântuit, trebuie să se cerceteze pentru a afla dacă inima sa este sinceră şi curată (Matei 5.8; Luca 8.15; 1 Tim. 1.5; Evrei 10.22), aşa cum este inima omului care se pocăieşte (Prov. 20.9; Rom. 2.5). Dacă la această cercetare, omul constată o lipsă de sinceritate şi de curăţie, este necesar ca mai întâi să se curăţească de "orice întinăciune a cărnii şi a duhului" (2 Cor. 7.1), lepădând "orice necurăţie şi orice revărsare de răutate" (Iacov 1.21), pocăindu-se de absolut toate

păcatele sale, luându-le pe fiecare în parte şi făcând astfel curăţenie în inima sa. Astfel începe un om pregătirile, în vederea invitării Domnului Isus Hristos în inima sa.
Mergând mai departe cu aceste pregătiri, este evident că un om îl poate invita pe Domnul Isus Hristos în inima sa, numai dacă respectivul om crede (Rom. 10.14) că El este viu (Apoc. 1.17-18), şi că există într-adevăr posibilitatea ca El să locuiască în inima sa. Iată că odată cu pocăinţa, omul trebuie să-şi deschidă inima către acceptarea Evangheliei, cu alte cuvinte să-şi "despietrească inima" (Rom. 2.5; Evrei 3.15).
Pentru a confirma raţionamentul de mai sus, Sfânta Scriptură ne învaţă că Domnul Isus Hristos nu poate locui decât în inima acelor oameni, care au o credinţă sinceră şi deplină în El (Rom. 10.14; Ef. 3.17; Evrei 10.22-23). Inima unui om care deja s-a pocăit, poate fi deci curăţată în continuare de către Dumnezeu, prin credinţă (F.A. 15.9).
Atunci când Dumnezeu constată că un om doreşte cu adevărat să aibă o inimă curată (Tit 1.15), şi face eforturi susţinute pentru aceasta, realizând în acest sens tot ceea ce depinde de el (Prov. 20.9),' Dumnezeu îl va ajuta pe acel om, ca să ducă la îndeplinire ce şi-a propus (Ps. 138.8; Rom. 8.31-39; Fii. 1.6; Evrei 4.15-16). Să nu uităm că, totuşi curăţarea deplină a inimii unui om, o face Dumnezeu (Ps. 51.10; 2 Cor. 1.12). De asemenea, curăţarea sufletului unui om, se poate realiza doar prin Duhul Sfânt (1 Petru 1.22).
Orice om s-ar putea totuşi întreba, cum de ar putea Domnul Isus Hristos să locuiască în mica sa inimă? Pentru a răspunde la această întrebare, să amintim următoarele versete: "cine se lipeşte de Domnul, este un singur duh cu El" (1 Cor. 6.17), "Şi pentru că sunteţi fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: 'Ava', adică 'Tată'!" (Gal. 4.6). Iată deci, că Domnul Isus Hristos locuieşte în inimile creştinilor prin Duhul Său (Rom. 8.9; 1 Ioan 3.24; 4.13), adică prin Duhul Sfânt, care este una dintre cele trei persoane care compun Trinitatea Divină.
Din cele de mai sus, rezultă în mod clar că acel om care doreşte să ia decizia de a-L invita pe Domnul Isus Hristos în inima sa, trebuie să se pregătească corespunzător. Pentru a pregăti venirea Domnului Isus Hristos, care este, fără îndoială, cel mai de seamă oaspete al său, orice om trebuie să urmeze învăţătura Sa care spune: "Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie" (Marcu 1.15). în mod practic, omul respectiv trebuie să se examineze, pentru a constata dacă are într-adevăr aceste două elemente indispensabile: pocăinţa şi credinţa. în cazul când respectivul om constată că nu le are, trebuie ca mai întâi să le obţină.
înainte de a rosti rugăciunea, prin care îl va invita pe Domnul Isus Hristos, să intre în inima şi în viaţa sa, omul trebuie să parcurgă următorii paşi:
- Să fie pe deplin conştient de faptul că este păcătos (Rom. 3.23).

- Să-şi plângă păcatele (Pl. Ier. 3.39), regretându-le amarnic, suferind din cauza lor (Is. 66.2), şi simţind o puternică repulsie faţă de fiecare dintre acestea (Ps. 119.158).
- Să ia decizia de a anula efectul acelor păcate care au adus prejudicii semenilor săi (Luca 19.8), şi de a se împotrivi până la sânge (Evrei 12.4) în lupta împotriva oricărui păcat, evitând orice fel de gând, vorbă, faptă sau obicei rău.
- Să creadă din toată fiinţa sa, că Domnul Isus Hristos a purtat pe cruce, întreaga pedeapsă cuvenită pentru păcatele sale (Is. 53.5-6).

Practica ne-a dovedit deja, că majoritatea celor care L-au invitat pe Domnul Isus Hristos, într-o inimă care nu a fost curăţată prin pocăinţă şi credinţă, după un timp L-au izgonit fără să-şi dea seama, întrucât nu au rămas în El (Ioan 15.4).
Este bine ca omul să facă respectiva rugăciune, numai în momentul când s-a examinat îndelung pe sine însuşi şi a ajuns la concluzia că este absolut sigur, că vrea şi poate să-l predea Domnului Isus Hristos, întreaga lui inimă (1 împ. 8.61; 11.4; 15.3,14; Ps. 119.2,10; Is. 29.13; Ier. 3.10; Ezec. 33.31; Matei 15.8). Orice grabă (Prov. 19.2; 21.5) în legătură cu această decizie, este nejustificată şi totodată periculoasă (Prov. 20.25).
Sfânta Scriptură ne spune că "Domnul îşi întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este *întreagă* a Lui" (2 Cron. 16.9). Din acest verset, aflăm că nu toţi oamenii îşi predau inima lor, în totalitate lui Dumnezeu. Rezultă deci, că există şi oameni cu inima împărţită (Ps. 119.80; Osea 10.2; Iacov 4.8), care, fiind nehotărâţi şi nestatornici (Iacov 1.8), nu îşi predau Domnului Isus Hristos, întreaga lor inimă (1 împ. 8.61; 11.4; 15.3,14; Ps. 119.2,10; Is. 29.13; Ier. 3.10; Ezec. 33.31; Matei 15.8).
iată un exemplu de rugăciune, prin care un om îl invită pe Domnul Isus Hristos în inima sa:
"Doamne isuse, cred din toată inima mea şi cu toată fiinţa mea, în Evanghelia pe care ai propovăduit-o Tu.
Recunosc că am păcătuit mult cu gândurile, vorbele şi faptele mele. îmi pare nespus de rău, pentru fiecare în parte dintre păcatele pe care Ţi le-am mărturisit şi de care m-am pocăit. Doresc să părăsesc în mod definitiv, absolut tot ceea ce ştiu că nu este după voia Ta.
Ştiu că Tu Ţi-ai dat viaţa pentru mine şi că numai datorită jertfei Tale de pe cruce, toate păcatele mele sunt iertate.
îţi mulţumesc din toată inima mea, că mi-ai iertat toate păcatele de care m-am pocăit şi că ai murit pe cruce în locul meu, ispăşind astfel pedeapsa cuvenită pentru toate păcatele mele.
Ca semn de adâncă recunoştinţă pentru că mă iubeşti atât de mult, încât Ţi-ai dat viaţa pentru mine,

acum eu îmi încredinţez viaţa în mâinile Tale minunate.
îţi deschid cu cea mai mare plăcere uşa inimii mele şi Te primesc ca Domn şi Mântuitor a! meu personal. Vino Doamne îsuse, şi trăieşte-Ţi viaţa Ta sfântă în mine!
Te rog să iei în stăpânire întreaga mea fiinţă şi să mă ajuţi să devin un om născut din nou. Te rog să mă ajuţi ca să Te slujesc toată viaţa, şi să-mi dai putere ca să-Ţi arăt că şi eu Te iubesc, împlinind efectiv în viaţa mea toate poruncile şi învăţăturile pe care mi le-ai dat în Sfânta Scriptură".
Orice om care doreşte să-L invite pe Domnul Isus Hristos în inima sa, trebuie

ca mai întâi să chibzuiască (Prov. 13.16; 14.8; F.A. 19.36) îndelung la conţinutul modelului de rugăciune redat mai sus. Dacă a ajuns la concluzia că este întru totul de acord cu conţinutul acesteia, trebuie să facă o astfel de rugăciune nu numai cu buzele, ci izvorâtă din inimă (Is. 29.13; Osea 7.14; Marcu 7.6), adică de bunăvoie (loan 6.66-68) şi în deplină cunoştinţă de cauză.
In momentul când un om şi-a predat întreaga lui fiinţă în mâinile Domnului Isus Hristos, şi L-a invitat pe El în inima sa, făcând *cu toată sinceritatea* o rugăciune de felul celei de mai sus, izvorâtă într-adevăr din inimă (Marcu 7.6), conform promisiunii Sale din Apoc. 3.20, Domnul Isus Hristos a intrat cu adevărat în inima sa (Ef. 3.17).
După ce un om L-a invitat pe Domnul Isus Hristos în inima sa, acesta trebuie să aibă dorinţa continuă, ca începând din acel moment, întreaga sa comportare să fie în permanenţă călăuzită de către modelul (loan 13.15; 1 Petru 2.21; 1 loan 2.6) desăvârşit (Evrei 12.2-3), oferit de viaţa sfântă şi neprihănită a Domnului Isus Hristos.
Desigur că nici una dintre acţiunile unui om nu poate fi considerată ca fiind perfectă. Datorită acestui fapt, desigur că nici pregătirea pe care a făcut-o omul înainte de a-L invita pe Domnul Isus Hristos în inima sa, nu este desăvârşită. Desigur că fiecare om sincer a întreprins în acest sens, numai cât a putut el. Numai Dumnezeu este Acela care poate deschide mintea (Luca 24.45) şi inima (F.A. 16.14) unui om, pentru a putea fi receptive la Cuvântul lui Dumnezeu şi tot El este Acela care poate face o curăţenie deplină în inima unui om, prin Duhul Său Cei Sfânt (1 Cor. 6.11; 2 Cor. 1.12; 1 Petru 1.2,22).
în momentul când Domnul Isus Hristos va intra într-adevăr în inima unui om, El va curăţa cu adevărat acea inimă (Ps. 51.10; loan 8.36; F.A. 15.9), izgonind din ea orice tulburare şi frică, dând cu adevărat pace acelei inimi (loan 14.27). De asemenea, Domnul Isus Hristos va transforma şi duhul acelui om, care fusese pervertit de către duhurile satanice înşelătoare (Apoc. 12.9; 20.3,8), care l-au influenţat încontinuu numai în rău. în acest fel, omul care îl are pe Domnul Isus Hristos în inima sa, va avea un duh nou şi statornic (Ps. 51.10; Rom. 7.6; 1 Cor. 6.17), o fire dumnezeiască (Ef. 4.24; 2 Petru 1.4), o *identitate nouă* (Apoc. 2.17) şi cetăţenia cerurilor (Fii. 3.20).
Dacă un om îl va invita pe Domnul Isus Hristos în inima sa, şi apoi va continua (2 Petru 2.20-22) să-şi încredinţeze în permanenţă întreaga sa fiinţă în mâinile Sale (Col. 1.23; 2.6-7), atunci acel om trebuie să fie fericit, întrucât:
- Va căpăta iertarea tuturor păcatelor sale, de care s-a pocăit (F.A. 10.43; 13.39).
■ Va deveni neprihănit (Rom. 1.17; 3.21-30; 4.3,5; 5.9; 10.4,10; Gal. 2.16; 3.6; Fii. 3.9; Iacov 2.23).
• Va deveni copilul lui Dumnezeu (loan 1.12-13; Gal. 3.26; 2 Cor. 6.18).
■ Va avea viaţa veşnică (loan 3.15-16,36; 5.24; 6.47; Rom. 8.2).
- Nu va veni la judecata de apoi (loan 3.18; 5.24).
- Dacă va duce "până la capăt mântuirea" sa (Fii. 2.12), va dobândi (F.A. 16.31; Rom. 5.9-10; 10.9,13; 1 Tim. 2.15; 4.16; 2 Tim. 4.18; Evrei 1.14; 9.28; 1 Petru 1.5; 2.2; Apoc. 12.10), ca "sfârşit al credinţei" sale (1 Petru 1.9), mântuirea sufletului (Evrei 10.39; Iacov 1.21; Rom. 1.16; 2 Tim. 2.10).
Orice om care a dobândit aceste minunate daruri, trebuie să se lipească de Domnul Isus Hristos (Ps. 63.8; Ier. 15.19; 50.5; 1 Cor. 6.17) şi să rămână în

permanenţă în El (loan 15.4,6; 2 Cor. 13.5-6), împlinind toate poruncile Sale (Matei 28.20) şi ducând astfel mântuirea sa până la capăt (Matei 10.22; 24.13; Fii. 2.12; Col. 1.23; 2.6-7; Evrei 3.6,14; 6.11-12; 1 Petru 1.9). Pentru aceasta, omul trebuie să vegheze în permanenţă asupra căii pe care merge (Ps. 50.23).
Orice om care doreşte să devină creştin, trebuie să fie conştient de faptul că Satana se străduieşte pentru a-l determina (Matei 24.24; 1 Petru 5.8-9), să se abată de la părtăşia sa cu Dumnezeu (1 Sam. 12.20-21; Evrei 12.25), pentru a începe să-i urmeze din nou pe el (1 Tim. 5.15), căzând astfe! de la credinţă (1 Cor. 9.27; 2 Cor. 6.1; 13.5; 1 Tim. 1.19; Evrei 6.4-8; 10.26-29,35,38-39), pentru ca, în ceie din urmă, acelui om să i se şteargă numele din cartea vieţii (Ps. 69.28; Apoc. 3.5).
Un om care continuă să trăiască în păcat şi după ce L-a invitat pe Domnul Isus Hristos în inima sa, de fapt nu a ajuns să-L cunoască într-adevăr pe Domnul Isus Hristos (Matei 7.23; 1 Cor. 15.34; Evrei 3.14; 1 loan 3.6), adică să trăiască în comuniune cu El (1 Tes. 5.9-10), întrucât Domnul Isus Hristos este despărţit de păcătoşi (Evrei 7.26).
Ca o concluzie finală a acestui capitol, desprindem următoarele:
- Domnul Isus Hristos constituie singura "Uşă", prin care se poate *"intra"* în împărăţia lui Dumnezeu (loan 10.9; Ef. 2.18).
- Acel om care-L păstrează (loan 15.4) pe Domnul Isus Hristos în inima sa, "are *totul* deplin în El" (Col. 2.10; loan 1.16), "căci în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii" (Col. 2.9).
în relaţia personală pe care fiecare creştin o are cu Mântuitorul său, acesta trebuie să se comporte

întotdeauna In mod impecabil, fiind conştient că pe Domnul Isus Hristos "Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult, şi l-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de supt pământ, şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul" (Fii. 2.9-11).
Cine nu L-a invitat încă pe Domnul Isus Hristos în viaţa sa, ca Domn şi mântuitor personal, să ia aminte la următoarele cântări:
Simţit-ai pe Domnul vreodată, (Marcu 5.29)
Că vrea să-ţi vorbească şoptit ? (Rom. 8.26)
Sfânta-I mână crucificată (Luca 24.39)
(: Te cheamă, te cheamă, să fii fericit. (Matei 11.29):)
De ai respins sfânta chemare, (Ioan 6.66)
Doar tu ai avut de pierdut; (Evrei 10.39)
Grăbeşte-te, dă-l ascultare, (2 Cor. 10.5)
(: Dă-i vieţii, dă-i vieţii, un nou început. (Ioan 3.3-7):)
R: Cum toate, în tot Universul, (Deut. 10.14) Doar Domnului I se supun, (1 Cor. 15.28) îndreaptă-ţi privirea şi mersul (Evrei 12.2) Spre-Acel, care-l singurul bun I (Luca 18.19)
Azi, Domnul încă te aşteaptă (Is. 30.8)
Să te-ntorci din calea ta rea, (Ier. 25.5)
Să iei hotărârea-nţeleaptă, (Apoc. 3.20)
(: De-ai da Lui, de-ai da Lui, toată inima. (2 Cron. 16.9):)
Iar El te va lua de mână, (Ps. 139.10)
Şi-n rai te va duce-n final, (Luca 23.43)
De fiinţa ta o să rămână (Ioan 15.2-6)
(: în Domnul, în Domnul, ce-i fără egal. (Is. 45.5):)
Domnul Isus a sp_us că la uşă El stă, (Apoc. 3.20) Şi tot bate ca să îl auzi; (Matei 13.13-15) Iar de L-ai auzit, curăţenie fă, (2 Tim. 2.22), Şi pofteşte-L. Să nu îl refuzi! (F.A. 13.46)
R: Voi umbla numai cu Domnul meu, (Col. 2.6) Cât mai am pe pământ de umblat; (FII. 1.21-23) Voi rămâne în Eî tot mereu, (Ioan 15.4) Şi de Ei, în cer voi fi chemat. (1 ioan 2.28)
El, bătăi, umiliri, chinuri a suportat, (Luca 22.63-69) Şi-ale mele păcate-a purtat; (Ioan 1.29) A fost crucificat, şi El viaţa şi-a dat, (Matei 27.26-50) Şi de iazul de foc m-a scăpat. (Luca 22.42-43)
Pentru ca să-! arăt că-L iubesc aşa mult, (Matei 22.37-38) Şi nu pot, fără El, să trăiesc, (Ioan 15.5) Doar de Domnul Isus eu doresc să ascult; (Ioan 14.23) Niciodată n-am să-L părăsesc. (1 Cron. 28.9)
Strâns lipit stând de El, în credinţă eu cresc;
(1 Cor. 6.17; 2 Cor. 10.15)
Pentru El, eu orice, voi răbda; (Matei 10.22)
Căci El mă va chema, în lăcaşul ceresc, (Ioan 14.3)
Şi în glorie mă va schimba. (Rom. 8.28-30)

4.4 "Cine va crede şi se va boteza, va fi mântuit" **(Marcu** 16.16)

Printre ultimele cuvinte pe care Ie-a spus Domnul Isus Hristos ucenicilor Săi, înainte de a Se înălţa la cer, au fost şi următoarele: "Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh" (Matei 28.19).
Din această învăţătură a Domnului Isus Hristos, aflăm că botezul în apă este o condiţie absolut necesară, pentru ca un om să poată deveni ucenic al Său (F.A. 2.41). Practica ne-a demonstrat însă, că nu orice om botezat în apă, va deveni întotdeauna ucenic al Domnului Isus Hristos (F.A. 8.13-24). Cum de este oare posibil acest lucru? Acest lucru se întâmplă în primul rând, datorită faptului că uneori sunt botezaţi în apă, oameni care nu îndeplinesc toate condiţiile obligatorii cerute de către acest act.
Să ne oprim puţin la botezul în apă descris în F.A. 8.26-39. La întrebarea famenului etiopian: "Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?" (F.A. 8.36), evanghelistul Filip i-a răspuns: "Dacă crezi din toată inima, se poate" (F.A. 8.37). Din versetele citate, rezultă că există unele lucruri, care l-ar putea împiedica pe un om să fie botezat în apă, şi că unul dintre aceste lucruri este lipsa de credinţă.
Domnul Isus Hristos a spus: "Cine va crede şi se va boteza, va fi mântuit" (Marcu 16.16). Analizând ordinea în care Domnul Isus Hristos foloseşte verbele a *crede* şi a se *boteza,* rezultă în mod foarte clar că este necesar ca mai întâi un om să creadă şi apoi să fie botezat în apă.
Pentru a accentua această condiţie obligatorie cerută la botez, Domnul Isus Hristos continuă fraza, al cărui început a fost amintit mai sus, astfel: "dar cine nu va crede, va fi osândit" (Marcu 16.16). Este interesant de observat, că Domnul Isus Hristos nu spune că cine nu se va boteza, va fi osândit. El spune că va fi osândit, aceia care nu va crede. Din ultimul verset citat, rezultă că o condiţie absolut obligatorie, pentru orice om care doreşte să fie botezat în apă, este să aibă credinţă. Mai mult decât atât, un om care a fost botezat în apă, dar nu a avut credinţa necesară îndeplinirii acestui act, va fi osândit.
Sfânta Scriptură ne învaţă că poate fi botezat în apă, numai acel om care îndeplineşte toate condiţiile menţionate mai jos:

■ A ascultat propovăduirea completă a Evangheliei şi *tot* ce i-a poruncit Domnul Isus Hristos (Matei 28.20), sau a urmat un curs de cateheză în vederea pregătirii sale pentru botez (F.A. 8.35; 10.34-48; 17.11; 19.8-10; Rom. 10.14,17).
- A primit propovăduirea Evangheliei (F.A. 2.41; Rom. 10.16), recunoscând astfel necesitatea naşterii sale din nou (1 Petru 1.23).
- Are un cuget curat (1 Petru 3.21), întrucât şi-a mărturisit fiecare păcat în parte (Matei 3.6) şi s-a pocăit de fiecare dintre păcatele sale, botezul în apă fiind numit şi botezul pocăinţei (Marcu 1.4; Matei 3.11; Luca 3.3; F.A, 2.38; 13.24; 19.4).
- Este absolut convins că, prin credinţa în Domnul Isus Hristos, i-au fost într-

adevăr iertate toate păcatele sale (F.A. 22.16; 26.18), de care s-a pocăit.
- Analizându-şi acţiunile sale, constată că are într-adevăr o pocăinţă reală (Matei 3.8; Luca 3.8-14; F.Â. 26.20).
- A constatat că are suficientă credinţă (F.A. 8.12-13,36-38; 18.8), pentru a lua în mod sincer decizia de a-L invita pe Domnul Isus Hristos în inima sa (Apoc. 3.20), curăţită prin pocăinţă.
- Dumnezeu i-a deschis inima (F.A. 16.14-15) şi a putut astfel să-L invite pe Domnul Isus Hristos în inima sa, luând decizia de a-L sluji (loan 12.26) pe Domnul Isus Hristos întreaga sa viaţă (Ps. 119.44,112; Matei 10.22; 26.33-35; Luca 22.31-34; Apoc. 2.26).
- Primeşte botezul, adică este de acord să fie botezat în apă (F.A. 22.16).
- Mărturiseşte public credinţa sa (F.A. 8.37; 1 Petru 3.21; 1 Tim. 6.12). Sfânta Scriptură ne învaţă în Rom. 10.9-10, următoarele: "Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Isus ca Domn, şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit. Căci prin credinţa din inimă se capătă neprihănirea, şi prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire".
Din toate consideraţiile de mai sus, rezultă că un om poate să fie botezat în apă, numai atunci când botezătorul este absolut convins de faptul că în viaţa .candidatului la botez, a debutat deja procesul naşterii sale din nou.
Oricine îşi permite să boteze în apă un om, despre care nu este convins înainte de a-l boteza, că procesul naşterii sale din nou a debutat, încalcă în mod flagrant poruncile lui Dumnezeu.
Mijloacele de comunicare în masă ne informează că atât în România, cât şi în alte ţări în care se crede că procentajul de creştini este foarte mare, închisorile au devenit total neîncăpătoare. De asemenea, în aceste ţări există secte satanice, în care au intrat deja o mulţime de persoane, care participă la nişte ritualuri îngrozitoare.
Ceea ce este mai trist, este faptul că aproape toţi chiriaşii puşcăriilor şi aproape toţi membrii sectelor satanice, din anumite ţări considerate a fi creştine, au fost botezaţi în apă la scurt timp de la naşterea lor (când aveau doar câteva zile sau luni).
Există situaţii când cei care asistă la botezul efectuat copiilor la scurt timp de la naşterea lor (atunci când au doar câteva zile sau luni), sunt înşelaţi (Ier. 6.13; 8.10; Ef. 5.6; Col. 2.4) de către botezător, care le dă asigurări că respectivii copii au fost făcuţi creştini. Desigur că aceşti copii nu puteau deveni creştini, aşa cum li s-a sugerat, datorită acestui botez prematur şi nebiblic, întrucât respectivul botez a fost efectuat, sfidându-se în primul rând învăţătura Domnului Isus Hristos din Marcu 16.16. Este evident că la vârsta de câteva zile sau luni, când aceşti copii au primit botezul în apă, nu au avut cum să audă propovăduirea Evangheliei, şi nici nu aveau posibilitatea de a-şi exprima în mod liber credinţa lor.
Din cele de mai sus, rezultă că acela (1 Tim. 1.6-7) care botează în apă o persoană, mai înainte ca aceasta să-şi fi exprimat în mod clar şi public, credinţa sa fermă în Domnul Isus Hristos, comite o gravă eroare.
Orice om trebuie să ştie, că acel botez în apă care este efectuat într-un mod nebiblic, adică înainte ca cel care urmează să fie botezat, să-şi fi mărturisit în mod ferm şi public credinţa sa, nu are nici o valoare, deoarece este efectuat contrar învăţăturii date de către Domnul Isus Hristos în Marcu 16.16.

Un botez în apă neprecedat de pocăinţă şi credinţă, reprezintă un act deosebit de periculos, deoarece datorită acestui botez nebiblic/omul botezat va fi indus în eroare, crezând uneori poate tot timpul vieţii că este creştin, în timp ce acest lucru, de fapt nu corespunde realităţii, întrucât Domnul "sus Hristos a spus că "cine nu va crede, va fi osândit" (Marcu 16.16).
Să vedem acum, în ce constă botezul în apă şi care este semnificaţia acestuia.
Botezul în apă constituie un moment solemn din viaţa unui om, întrucât cu această ocazie, omul care se botează îşi ia un angajament ferm, altfel spus, se leagă faţă de Dumnezeu, sau încheie partea care-i revine lui, din legământul (Ps. 50.5; Is. 55.3; 61.8; Ier. 32.40; Dan. 9.27) său cu Dumnezeu, prin care consimte de bunăvoie (loan 6.66-68) să-L slujească pe Dumnezeu (Matei 4.10; loan 12.26), întreaga sa viaţă (F.A. 26.7).
Datorită faptului că "fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuşi lui Dumnezeu" (Rom. 14.12), rezultă că legământul omului cu Dumnezeu este personal. El nu poate fi încheiat decât de către omul care urmează să fie botezat, astfel încât fiecare om să poată mărturisi personal credinţa sa (Rom. 10.9-10). Mărturisirea credinţei unui om, este un act de aşa o mare importanţă pentru viaţa acestuia,

încât poate fi făcută numai de către persoana care urmează să fie botezată, şi nicidecum prin intermediul unei alte persoane, deoarece Domnul Isus Hristos spune foarte răspicat că poate fi botezat, numai acel om care crede în Evanghelie.
întrucât acea credinţă care se cere la botez este strict personală, nu are absolut nici o importanţă dacă orice altă persoană diferită de cel care se botează, cum este de pildă naşul, crede sau nu în Domnul Isus Hristos (Gal. 6.4-5). Dat fiind faptul că, Sfânta Scriptură nu ne arată că la botez este nevoie să existe un naş, rezultă că datina (Matei 15.3,9; Marcu 7.8-9,13), potrivit căreia, naşul poate suplini credinţa pe care trebuie s-o aibă cel botezat, este în dezacord flagrant cu adevărul biblic'
Pentru a accentua cât de greşită este practica botezului în apă a copiilor mici, aşa-numitul botez în apă "prin intermediari" sau "al constrângerii", să vedem ce s-ar întâmpla dacă şi alte momente importante din viaţa omului, unde acesta trebuie să ia tot o decizie personală, s-ar desfăşura tot prin intermediari. Cu toate că momentul căsătoriei este de o importanţă mult mai mică decât botezul în apă, să ne imaginăm că una dintre persoanele care urmează să se căsătorească, în loc să se prezinte personal la ofiţerul stării civile pentru a spune "da", deleagă pe o altă persoană, de pildă pe naş, pentru a face acest lucru în locul său. Mergând mai departe cu imaginaţia, să presupunem că nici cealaltă persoană care urmează să se căsătorească, nu ar participa la acest moment solemn, ci ar delega şi ea pe o altă persoană, care să o reprezinte, în această situaţie, cei doi ar fi căsătoriţi, fără ca vreunul dintre aceştia să-şi fi dat de fapt acordul în această privinţă. Este evident că există o foarte mare probabilitate, ca o astfel de căsătorie să nu reziste.
Exact ca în situaţia absurdă descrisă mai sus, foarte mulţi oameni care au fost botezaţi în apă atunci când aveau doar câteva zile sau luni, nu au devenit creştini niciodată, deoarece ei de fapt nu şi-au dat niciodată acordul pentru acest botez. Mulţi dintre oamenii care au primit acest botez prematur, recunosc faptul că, dacă prin absurd ar fi existat vreo modalitate, prin care ar fi putut să fie întrebaţi la acea vârstă

fragedă, pentru a-şi da acordul în legătură cu botezul în apă, ei nu şi-ar fi dat acest acord.
Statisticile confirmă că foarte mulţi dintre copiii care au fost botezaţi în apă, atunci când aveau doar câteva zile sau luni, devin: fie atei, fie satanişti, fie adepţi ai periculoaselor religii şi filozofii de viaţă orientale de tip yoga, fie total indiferenţi faţă de Dumnezeu, fie se înşeală că ar fi creştini. Toţi aceşti oameni demonstrează cu vieţile lor, faptul că botezul în apă neprecedat de credinţă nu are valoare.
Istoria ne arată că acei creştini care au trăit în primele secole *nu au botezat copiii mici,* aşa cum au ajuns să procedeze în zilele noastre unii oameni care se consideră a fi creştini. Desigur că s-a ajuns la această tristă situaţie, în primul rând datorită necunoaşterii (Osea 4.6; Matei 22.29) Sfintei Scripturi.
Astfel, pe măsura trecerii timpului, în unele comunităţi de pretinşi creştini, botezul în apă a început să se facă conform unor datini (Matei'15.3,7-9; Marcu 7.8-13; Col. 2.8; Is. 29.13), care, nefiind în concordanţă cu Sfânta Scriptură, sunt profund greşite. Din fericire, numărul de comunităţi care practică botezul copiilor mici, este destul de mic în raport cu numărul total de comunităţi de pe glob declarate creştine.
în cele ce urmează, vom arăta că în primele secole de creştinism, botezul în apă era efectuat doar în mod biblic, adică numai atunci când candidatul la botez avea o vârstă suficient de matură, pentru a-şi putea exprima în mod liber credinţa sa. Evident că atât Sfinţii Părinţi ai Bisericii Ortodoxe, care au slujit ca episcopi sau patriarhi, cât şi copiii acestora, nu au fost botezaţi în apă atunci când erau copii, ci numai la vârste mature.
Din "Istoria bisericească universală şi statistica bisericească", cartea întâi, volumul doi, ediţia a doua, scrisă de către cel care a fost preotul ortodox Euseviu Popovici, profesor la Facultatea de Teologie Ortodoxă, apărută în anul 1926, la tipografia cărţilor bisericeşti, filiala din Mănăstirea Cernica, sub îngrijirea preotului ortodox Atana'sie Mironescu, fost mitropolit primat, pagina 219, aflăm că "La Răsărit precum şi la Apus, era răspândit în tot secolul al 4-lea şi chiar în secolul al 5-lea, uzul că copiii din părinţi creştini primeau botezul *tocmai la vârsta matură".*
în cartea "Istoria bisericească universală - până la 1054", scrisă de către I. Mihălcescu, cei care a fost profesor la facultatea de teologie ortodoxă, apărută în anul 1911 la tipografia Episcopiei, Bucureşti, la pagina 135, citim astfel: "De prin veacul II cei care doreau să se boteze erau supuşi unei pregătiri mai îndelungate, care consta din învăţarea adevărurilor fundamentale ale credinţei creştine. Cei care se pregăteau astfel se numeau catehumeni".
în cartea "Tezaurul liturgic al Sfintei Biserici Creştine Ortodoxe de răsărit", tomul III, aprobată de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în şedinţa din 23 octombrie 1909, scrisă de către cel care a fost preotul ortodox Badea Cireşeanu, doctor în teologie, profesor ia Facultatea de Teologie Ortodoxă, apărută la Bucureşti în anul 1912, la pagina 309, citim astfel: "Catehumenul, cel ce vine să se boteze trebuie să cunoască învăţăturile fundamentale ale Bisericii", iar la pagina 312, scrie că "se pot boteza

catehumenii şi în afară de Biserică, spre exemplu în râuri, lacuri curate şi în orice apă limpede, curgătoare, proaspătă, vie, căci şi Mântuitorul în undele Iordanului s-a botezat, iar diaconul Filip în apa din apropiere a botezat pe eunuc. Se poate face botezul în paraclise, ori în casele particulare, la întâmplări grele".

129

Din cărţile: "Istoria bisericească universală", manual pentru seminariile teologice, scrisă de către preotul ortodox, prof. dr. Ioan Rămureanu şi apărută în anul 1992 la Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, paginile 177-193, şi "Manual de istoria bisericii creştine", ediţia a doua, scrisă de preotul ortodox C. Ionescu, licenţiat in teologie, carte aprobată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, paginile 42-48, aflăm că Sfinţii Părinţi ai Bisericii Ortodoxe, care au slujit Biserica Ortodoxă ca patriarhi sau episcopi, *nu au fost botezaţi atunci când erau copii,* deşi aveau părinţi creştini, ci toţi au primit botezul *numai la vârste mature,* evident numai după ce au urmat cateheza, adică pregătirea specială pentru botez, care dura câţiva ani. Aceştia nici nu ar fi putut să fie botezaţi atunci când erau copii, întrucât din cartea preotului ortodox prof. dr. Rămureanu, pagina 91, aflăm că "începând din secolul al II-lea, s-a stabilit că pot fi primiţi la botez *numai* cei iniţiaţi sau pregătiţi mai profund în adevărurile fundamentale ale creştinismului. Astfel, a luat naştere catehumenatul, care dura 2-3 ani. Unii catehumeni îi prelungeau mai mult

în rândurile care urmează, redăm pe scurt câteva date referitoare la vârsta, la care au fost botezaţi în apă sfinţii părinţi ai Bisericii Ortodoxe, date care se regăsesc şi în cele două cărţi citate mai sus. In paranteză sunt menţionate paginile din cartea preotului ortodox, prof. Rămureanu;

- Sfântul Vasile cel Mare s-a născut în anul 330 la Cezareea Capadociei, într-o familie evlavioasă. El a primit de la mama sa Emilia, bunica sa Macrina şi tată! său, retorul Vasile o educaţie creştină aleasă. în anul 355, deci la vârsta de 25 de ani, a primit botezul în apă. în anul 364 a fost hirotonit preot, iar în anul 370 a fost hirotonit episcop la Cezareea Capadociei (pag. 177-178).
- Sfântul Grigorie Teologul (sau Grigorie de Nazianz) s-a născut în anul 329 la Arianz, aproape de Nazianz. Cu toate că tatăl său Grigorie era episcop de Nazianz, iar mama sa era o creştină pioasă, care a contribuit mult la educaţia creştină a fiului său, Sfântul Grigorie Teologul a fost botezat în apă de-abia în anul 359, adică la vârsta de 30 de ani, evident după ce a urmat cateheza necesară pentru a putea fi botezat în apă. în anul 380 el a fost numit episcop al Constantinopolului, care pe atunci era capitala Imperiului Roman de răsărit (pag. 179-180).

■ Sfântul Ioan Hrisostom s-a născut în anul 354 la Antiohia, în pofida faptului că mama sa, Antusa s-a dedicat în întregime pentru a da o educaţie creştină fiului ei, Sfântul Ioan Hrisostom a fost botezat în apă abia în anul 372, când avea 18 ani. în anul 397 a fost hirotonit patriarhul Constantinopolului. Opera acestuia este considerabilă, şi Ioan a fost supranumit Hrisostom, care în traducere înseamnă "Gură de Aur", întrucât s-a apreciat că el a fost cel mai bun orator creştin al secolului al IV-lea (pag. 182-183).

- Sfântul Ambrozie al Milanului s-a născut în anul 339 la Treveri, în Galia, având părinţi creştini. El a fost botezat în apă în anul 373, când avea 34 de ani, după ce a fost o perioadă de timp catehumen. Tot în acest an a fost hirotonit episcop la Milano (pag. 186).
- Fericitul Ieronim s-a născut în anul 347 la Stridon, şi a fost botezat în apă în anul 365, când avea 18 ani. După ce a fost hirotonit preot, între anii 382 şi 385 a fost secretar al papei. Opera sa de bază constă în traducerea Bibliei din textul original, adică limba ebraică (Vechiul Testament) şi greacă veche (Noul Testament), în limba

130

latină. Această traducere poartă numele de "Vulgata" şi a rămas până astăzi actuală, fiind folosită în mod curent de către Biserica Romano-Catoitcă (pag. 188).

- Fericitul Augustin s-a născut în anul 354 la Tagaste. Cu toate că mama sa, Monica era o creştina pioasă, Fericitul Augustin a fost botezat în apă în anul 387, la vârsta de 32 de ani. In anul 395 a fost hirotonit episcop în oraşul Hippo-Regius. El a lăsat o operă imensă şi deosebit de valoroasă (pag. 190-193).

în cartea sa "De baptisimo", Terulian, pe numele său adevărat Quintus Septimius Florens Tertullianus, ne arată cât de lipsită de orice logică este practica botezului copiilor mici. Astfel în capitolul XVIII, 5, citim astfel: "Domnul a spus: 'Să nu-i opriţi de la Mine'. Să vină dar la Domnul când se fac mari, să vină când deja pot învăţa, când vor înţelege la cine trebuie să meargă; atunci să devină creştini, când îl pot cunoaşte pe Hristos. Această vârstă inocentă de ce s-ar grăbi pentru iertarea păcatelor? Oare, legea civilă să fie mai prudentă faţă de prunci, că nu le dă în sarcină administrarea de bunuri pământeşti, iar noi să ie punem în seamă cele dumnezeieşti? Cel puţin să ajungă acolo să poată fi capabili să ceară mântuirea şi să apară că i se dă aceasta unui solicitant".

O traducere exactă a verbului grecesc *baptizein,* de la care derivă cuvântul "botez", este "a cufunda". Dumnezeu a hotărât deci, ca prima parte a celui mai important legământ al omului, legământul său cu Dumnezeu (Ps. 50.5), să se facă prin cufundare în apă.

în Matei 3.16, citim astfel: "De îndată ce a fost botezat, Isus a ieşit afară din apă", iar în F.A. 8.38-39, scrie astfel: "s-au pogorât amândoi în apă, şi Filip a botezat pe famen. Când au ieşit afară din apă, ...". Analizând atent cele doua texte citate, constatăm că singura modalitate practică prin care se poate efectua botezul în apă în mod corect, este cufundarea persoanei respective în apă.

Făcând o analogie între botezul în apă şi cele două evenimente cruciale din istoria omenirii, adică moartea şi învierea Domnului Isus Hristos (Rom. 6.5), Sfânta Scriptură ne arată că această cufundare în apă, are, pentru orice om care se botează, o semnificaţie deosebită.

Prin cufundarea în apă, se consideră că persoana botezată, demonstrează în mod simbolic, în primul rând lui Dumnezeu şi în al doilea rând celor prezenţi la acest act, că datorită pocăinţei, a murit faţă de păcate, şi în consecinţă, firea sa cea veche şi păcătoasă care a murit (Col. 3.3; 2 Tim. 2.11) răstignită (Rom. 6.6; Gal. 2.20; 5.24; 6.14), ca şi Domnul Isus Hristos, a fost îngropată, ca şi Acesta (Rom. 6.3-4,7; Col. 2.12). Desigur, analogia amintită mai sus, are la bază faptul că în clipa morţii, Domnul Isus Hristos care nu a comis niciodată vreun păcat, era totuşi încărcat cu toate păcatele trecute, prezente şi viitoare ale întregii omeniri, pe care le luase asupra Sa.
Atunci când ce! botezat iese din apă, se consideră că acesta mărturiseşte în mod simbolic, că a înviat ca şi Domnul Isus Hristos (Rom. 6.5,8-9; Col. 2.12-13), devenind o făptură nouă, primind o fire nouă, dumnezeiască (2 Petru 1.4), nepervertită de către Satana. In acest fel, la botezul în apă, omul se angajează în faţa lui Dumnezeu şi a celor prezenţi la acest act, să trăiască o viaţă nouă, fără să mâi păcătuiască (Rom. 6.2,6-7,11-14;Col. 2.13).
Există oameni care nu înţeleg îndeajuns de bine, care este rolul real al botezului în apă, şi nu sunt convinşi că pentru a deveni creştini este absolut necesar să fie botezaţi. Aceştia abordează tot felul de motivări şi justificări, prin care încearcă

să ocolească efectuarea botezului în apă. Majoritatea motivărilor acestora, se bazează pe necunoaşterea voii lui Dumnezeu în legătură cu actul botezului, pe comoditate, sau pe o jenă nejustificată. Sunt unii oameni care nu înţeleg de ce ar mai avea nevoie de botezul în apă, din moment ce Dumnezeu ştie foarte bine, că ei s-au pocăit şi că au într-adevăr credinţă.
Oamenii care caută să evite botezul în apă, trebuie să cunoască foarte bine, că acesta nu este un act opţional, deoarece el a fost poruncit de către Domnul Isus Hristos (Matei 28.19-20) şi ca urmare a acestui fapt, a fost propovăduit şi practicat efectiv de către apostoli (F.A. 2.38).
Chiar şi Dumnezeu-Fiul, în timpul scurt cât a trăit pe Pământ, întrupat în persoana Domnului Isus Hristos, a fost botezat în apă (Matei 3.13-17; Marcu 1.9-11; Luca 3.21-22).
Unii oameni consideră că Domnul Isus Hristos fiind Dumnezeu, practic nu ar mai fi avut nevoie de botezul în apă. Acest botez a avut totuşi loc, pentru că Dumnezeu a dorit să dea astfel tuturor oamenilor, o pildă demnă de urmat (1 Petru 2.21; loan 13.15).
Sfânta Scriptură ne învaţă că botezătorul poate fi orice om care a reuşit să devină creştin, adică ucenic (F.A. 11.26) al Domnului Isus Hristos (loan 4.2; Matei 28.19). Din versetul F.A. 10.48, aflăm că sutaşul Corneliu împreună cu rudele şi prietenii săi, *nu au fost botezaţi de către apostolul Petru, care doar a poruncit să se efectueze acest botez,* ci poate de către cei câţiva creştini care au venit cu el din Iope (F.A. 10.24; 11.12). Amintim de asemenea, că apostoiui Pavei a fost botezat în apă de către ucenicul Anania, sau poate de către un alt ucenic din Damasc (F.A. 9.10,17-19). Mulţi oameni consideră că după ce au fost botezaţi în apă, sunt deja născuţi din nou şi creştini, şi ca atare vor fi mântuiţi, indiferent care va fi purtarea lor de după momentul botezului în apă.
Din cele de mai sus, rezultă că botezul în apă, este considerat ca fiind o exteriorizare a pocăinţei şi credinţei sincere, pe care o are deja un om în inima sa. Iată că un om nu poate deveni născut din nou şi creştin, *numai* datorită faptului că a fost botezat în apă. Un om va fi botezat în apă, tocmai ca urmare a faptului că procesul naşterii sale din nou, deja a debutat.
Dumnezeu a hotărât ca botezul in apă să marcheze unul dintre evenimentele importante, ce se produc în timpul umblării unui om pe calea mântuirii, cale care-l va duce în raiul lui Dumnezeu.
Din consideraţiile următoare, va reieşi faptul că botezul în apă, nu este suficient pentru ca un om să devină născut din nou şi creştin (F.A. 8.13-23), întrucât acest act reprezintă doar prima parte a legământului, pe care trebuie să-l încheie un om care doreşte să devină creştin, cu Dumnezeu.
în capitolele următoare, vor fi prezentate şi celelalte condiţii, pe care trebuie să le îndeplinească un om, pentru a putea rămâne pe minunatul drum pe care a pornit, şi a deveni creştin.
Botezul
Azi, în cer e sărbătoare. (Luca 15.7,10) Duhul Sfânt, mângâietor, (loan 14.16) Dă o sfântă dezmierdare, (Rom. 8.26) Florilor, mireselor. (Apoc. 21.9)
Albul de pe-al lor veşminte, (Apoc. 3.5) Se refleetă-n al lor duh; (Rom. 7.6; 1 Petru 3.4) Căci pe-a lor Sfântă Sorginte, (loan 1.3-4) O vorîntâlni-n văzduh. (1 Tes. 4.17)
iar privirea lor senină, (Ps. 34.5)
E doar spre Mântuitor. (Luca 21.28; **Evrei 12.2)**
Cu dantelă de lumină (Fii. 2.15)
E tivit sufletul lor. (Ps. 63.8)
Iar Domnul le dă putere (F.A. 1.8) Să urmeze-al Său model; (1 loan 2.6) Ne-ncetat să stea-n veghere, (Luca 21.36) Ca să fie-n veci cu El. (loan 12.26)
El face să radieze (Is. 28.5)
Nimbul minunat şi sfânt, (Is. 60.3)
Ce-i îndeamnă să semneze (1 Tim. 6.12; **Is.44.5)**
Partea lor din legământ. (Ps. 50.5)
Pocăinţa şi credinţa (Marcu 1.15) Le dă azi un sfânt avânt, (loan 7.38-39) Ce conduce-n stăruinţa (Luca 11.13) Spre botezuri cu Duh Sfânt. (F.A. 1.5)
Ce-s a Domnului, concrete (F.A. 10.44-47) Mărturii pe-al Său decret; (F.A. 15.8) Făr-a Domnului pecete, (Ef. 1.13) Legământul nu-i complet! (Is. 30.1)

4.5
"... Dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt" (F.A. 1.5)

Promisiuni ale lui Dumnezeu referitoare la botezul cu Duhul Sfânt.
loan Botezătorul i-a anunţat pe cei pe care îi boteza în apă, că era necesar ca aceştia să mai primească încă *un botez,* cel cu Duhul Sfânt (Matei 3.11; Marcu 1.8; Luca3.16).
înainte de a-i părăsi pe ucenici şi a Se înălţa la cer, Domnul Isus Hristos le-a promis acestora următoarele: "... Căci loan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhui Sfânt" (F.A. 1.5; 11.16), "Voi veţi primi o putere, când Se va pogbrî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată ludea, în Samaria, şi până la marginile pământului" (F.A. 1.8).
Analizând versetele amintite mai sus, vom afla că orice om care doreşte să devină creştin, pe lângă botezul în apă, mai are nevoie de încă un altfel de botez, cel cu Duhul Sfânt.
Desigur că şi în perioada Vechiului Testament, există promisiuni ale lui Dumnezeu legate de botezul cu Duhul Sfânt, Acestea se găsesc în următoarele versete: Is. 32.15; 44.3; 59.21; Ezec. 36.26-27; 37.14; 39.29; loel 2.28-29.
Din cele de mai sus, reiese că botezul cu Duhul Sfânt, nu a coborât în mod întâmplător pe Pământ. în planul (F.A. 20.27; Ef. 1.9-10; 3.11) Său de mântuire a omenirii, Dumnezeu a stabilit, ca după înălţarea Domnului Isus Hristos la cer, să trimită un "alt Mângâietor", adică Duhul Sfânt, care să-i influenţeze puternic în bine pe oameni şi sa le amintească acestora tot ce le-a spus Domnul Isus Hristos, pe când mai era cu ei (loan 14.16,26; 16.7,13).
Aşa cum vom vedea în cele ce urmează, Sfânta Scriptură relatează pe larg despre împlinirea efectivă a promisiunii lui Dumnezeu (F.A. 2.39; Gal. 3.14; Ef. 1.13), referitoare la botezul cu Duhul Sfânt (loan 7.37-39), numită "făgăduinţa Tatălui" (F.A. 2.33; 1.4; Luca 24.49).
Necesitatea botezului cu Duhul Sfânt.
Aşa cum am stabilit într-un capitol anterior, orice om care doreşte să devină creştin, trebuie să se nască din nou (loan 3.3), din Dumnezeu (loan 1.12-13).
Domnul Isus Hristos se referă la procesul naşterii din nou, folosind cuvintele *naştere din apă şi din Duh* (loan 3.5-8), întrucât transformările fundamentale care se petrec în viaţa unui om care va deveni născut din nou, sunt efectuate de către Duhul Sfânt (2 Cor, 3.18).
Orice om care a devenit născut din nou, din Dumnezeu, a fost înnoit (Tit 3.5) în totalitate (2 Cor. 5.17; Gal. 6,15) de către Duhul Sfânt. Sfânta Scriptură ne învaţă că această înnoire efectuată de către Duhul Sfânt, se produce treptat, "din slavă în -'-'*" (2 Cor. 3.18), până când acel om va ajunge să devină desăvârşit (Matei 5.48;

slavă'

Ef. 4.12), ca şi Domnul Isus Hristos {Rom. 8.29; Col. 3.10),
In F.A. 10.1-2 citim astfel: "In Cezarea era un om cu numele Comeliu, sutaş din ceata de ostaşi numită 'Italiana'. Omul acesta era cucernic şi temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa lui. El făcea multe milostenii norodului, şi se ruga totdeauna lui Dumnezeu".
Din versetele amintite mai sus, aflăm că sutaşul Corneliu era un om deosebit de plăcut iui Dumnezeu. Examinând comportarea sa, constatăm că în ziua de astăzi, se întâlnesc extrem de rar oameni cum era Corneliu. Cu toate că acest sutaş era un om cu totul deosebit, comportarea lui exemplară nu era suficientă pentru a putea deveni creştin şi a fi mântuit. Din această cauză, Dumnezeu a trimis la el un înger (F.A. 10.3), cu un mesaj care cuprindea şi o poruncă, ce trebuia să fie îndeplinită de către Corneliu imediat (F.A. 10.4-5). Potrivit poruncii lui Dumnezeu, sutaşu! Corneliu trebuia să trimită nişte oameni în localitatea lope, ca să-l cheme pe apostolul Petru, care trebuia să-i comunice lui Corneliu, ce anume avea de făcut (F.A. 10.6-8), pentru a putea fi mântuit.
Citind versetele F.A. 10,24-48, aflăm că lucrurile de care avea nevoie Corneliu, erau: să audă propovăduirea Evangheliei (F.A. 10.22), să creadă in aceasta, şi ca urmare a acestui fapt, să primească botezul cu Duhul Sfânt (F.A. 10.44-46) şi botezul în apă (F.A. 10.47-48).
Pentru a ne arăta că botezul cu Duhul Sfânt nu este un act opţional, şi că este absolut necesar ca orice creştin să fie botezat cu Duhul Sfânt, apostolul Pavel ne spune în Rom. 8.9, că *"dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui".*
Având în vedere faptul că "nimeni nu poate sluji la doi stăpâni" (Matei 6.24), orice om poate aparţine fie lui Dumnezeu, fie diavolului (1 loan 3.10; F.A. 26.18). Rezultă deci că orice om care nu este al Domnului Isus Hristos, este cu siguranţă al diavolului (loan 8.44; F.A. 13.10; Matei 13.38).
Din cele de mai sus deducem că, dacă ar mai exista în zilele noastre, un om care să aibă o comportare atât de perfectă ca a sutaşului Corneliu, pentru a putea deveni creştin, acesta tot ar mai avea nevoie să creadă în Evanghelie şi să primească botezul cu Duhul Sfânt (F.A. 13.52).
Semnificaţia botezului cu Duhul Sfânt.
în Sfânta Scriptură citim că, de fiecare dată când Dumnezeu a dorit să aibă o relaţie de părtăşie

(comuniune) cu un om sau cu un grup de oameni, El a încheiat un legământ cu respectivul om sau grup de oameni (Gen. 1.26-31; 2.15-17; 3.16-19; 6.18; 9.1-17; 12.1-4; 13.14-17; 15.1-7,18; 17.1-21; Exod 6.4; Lev. 26.42; Num. 18.19; 25.12-13; Deut. 29.14-15; 2 Sam. 7.4-16; 2 împ. 13.23).
Legământul pe care l-a încheiat Dumnezeu în perioada Vechiului Testament cu poporul Israel (Exod 19.5-6; 20.1-31.18; 34.27-28; Deut. 4.13; 29.1; 30.1-20), care reprezenta poporul Său ales din acea perioadă (Exod 19.5; Deut 4.20; 7.6; 1 împ. 8.53; Is. 41,*8*\, este numit în Sfânta Scriptură, *legământul cel vechi* (Lev. 26.45; Evrei 8.13).
In Ier. 31.31,33-34 citim astfel: "Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui israel şi cu casa lui luda un legământ nou. Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înlăuntru! lor, o voi scrie în inima lor; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul

Meu. Nici unul nu va mai învăţa pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: 'Cunoaşte pe Domnul!' Ci toţi Mă vor cunoaşte, de ia cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor", Din aceste versete, reiese că Dumnezeu promite că va încheia cu poporul Său un nou legământ.
Dumnezeu ne spune prin gura proorocului Isaia, următoarele: "Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov, care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul. Şi iată legământul Meu, cu ei, zice Domnul: Duhul Meu, care Se odihneşte peste tine, şi cuvintele Mele, pe care le-am pus în gura ta, nu se vor mai depărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor copiilor tăi, de acum şi până-n veac, zice Domnul" (Is. 59.20-21), "Luaţi aminte, şi veniţi la Mine, ascultaţi, şi sufletul vostru va trăi: căci Eu voi încheia cu voi un legământ veşnic" (Is, 55.3). Din aceste versete, precum şi din: Ps. 111.9; Is. 61.8; Ier. 32.40; 50.5; Ezec. 16.60; 37.26; Evrei 13.20, deducem că acest nou legământ, fiind veşnic, este totodată şi ultimul legământ încheiat de către Dumnezeu cu oamenii. Acest legământ a putut fi încheiat, numai datorită jertfei mântuitoare a Domnului Isus Hristos (Evrei 8.6), Răscumpărătorul nostru.
Din cele de mai sus, rezultă că noi trăim în prezent sub ultimul legământ al lui Dumnezeu cu oamenii, şi anume legământul cel nou (Evrei 9.15; 12.24; 8.8-13), făcut în sângele Domnului Isus Hristos (Matei 26.28; 1 Cor. 11.25).
Sfânta Scriptură ne spune că acest ultim legământ făcut de către Dumnezeu cu oamenii, poartă numele de "legământul Duhului Sfânt" (2 Cor. 3.6; Rom. 8.2; Is. 30.1). Această denumire este justificată de faptul că noul legământ nu mai este al slovei, ci al Duhului Sfânt, întrucât poruncile sale nu mai sunt săpate pe nişte table de piatră, ca în vechea lege, ci sunt scrise de către Duhul Sfânt, direct în inimile creştinilor (Ier. 31.33; Ezec. 36.26-27; 2 Cor. 3.3).
Acest nou legământ al lui Dumnezeu cu oamenii, *a înlocuit* (Evrei 8.7,13; 7.12,18-19; Gal. 5.18) legământul cel vechi, fiind "mai bun" decât acesta (Evrei 7.22; 8.6-13).
Cusurul (Evrei 8.7) legământului cel vechi, consta în faptul că acesta era scris în exteriorul fiinţei umane. Astfel, iniţial el a fost scris de către Dumnezeu pe nişte table de piatră (Exod 34.28; Deut. 9.9-11), iar apoi, atât textul legământului, cât şi celelalte legi şi porunci care decurgeau din acesta, au fost scrise (Exod 34.27; Deut. 31.9) pe acele materiale, care erau folosite la acea vreme pentru redactarea cărţilor. Datorită faptului că poruncile vechiului legământ n-au fost scrise direct în inimile oamenilor, ci au fost scrise în exteriorul fiinţei umane, Sfânta Scriptură ne arată că odată cu trecerea timpului, aceste porunci

au fost uitate de către oameni.
Cu toate că Moise le-a poruncit preoţilor şi bătrânilor, ca o dată la şapte ani, cartea legii să fie citită în faţa întregului popor (Deut. 31.10-13), şi orice împărat al poporului Israel trebuia să-şi facă o copie a cărţii legii, ca "s-o aibă cu el şi s-o citească în toate zilele vieţii lui, ca să înveţe să se teamă de Domnul, Dumnezeul lui, să păzească şi să împlinească toate cuvintele din legea aceasta" (Deut. 17.18-19), de-abia în timpul domniei împăratului Iosia, "a fost găsită" cartea legii (2 împ. 22.8).
Când a aflat împăratul Iosia ce conţinea cartea legii (2 împ. 22.9-11), şi-a dat seama că atât el şi contemporanii săi, cât şi strămoşii lor, n-au împlinit poruncile aflate în această carte (2 împ. 22.12-20).
Ca atare, cartea legii a fost citită de către
împăratul Iosia în faţa întregului popor (2 împ. 23.1-3), aşa cum a poruncit Moise. Totodată au fost luate imediat măsurile necesare, pentru respectarea de către popor a poruncilor lui Dumnezeu. Astfel, au fost distruse atât statuile idolilor cât şi toate obiectele închinate acestora, au fost dărâmate casele sodomiţilor care erau în Casa Domnului, au fost omorâte toate acele persoane care slujeau în vreun fel idolilor, precum şi acelea care se ocupau cu spiritismul, ghicitoria şi vrăjitoria (2 împ. 23.4-24). Sfânta Scriptură ne spune că "înainte de Iosia, n-a fost nici un împărat care să se întoarcă la Domnul, ca el, din toată inima, din tot sufletul şi din toată puterea lui, întocmai după toată legea lui Moise; şi chiar după el, n-a fost nici unul ca el" (2 împ. 23.25).
Este de asemenea demnă de menţionat acuzaţia deosebit de gravă, pe care Domnul Isus Hristos le-a adus-o iudeilor contemporani cu El, rostind cuvintele: "nimeni din voi nu ţine legea" (ioan 7.19).
Legea veche dată poporului Israel prin Moise, a ţinut doar până la Ioan Botezătorul (Luca 16.16) şi a fost doar un îndrumător spre Domnul Isus Hristos (Gal. 3.24), "căci Legea n-a făcut nimic desăvârşit" (Evrei 7.19).
Datorită faptului că orice creştin este călăuzit *direct* de către Duhul Sfânt (Rom. 8.14; Gal. 5.18), el nu se mai află sub îndrumătorul reprezentat de legea veche (Gal. 3.25; Rom. 6.14-15; 7.4), întrucât el crede în Domnul Isus Hristos, care reprezintă "sfârşitul Legii" (Rom. 10.4; Ef. 2.15).
în contextul adevărurilor amintite mai sus, în Rom. 7.6, citim astfel: "Dar acum, am fost izbăviţi de Lege, şi suntem morţi faţă de Legea aceasta, care ne ţinea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă".
Din versetele: "Legea şi proorocii au ţinut până la Ioan" (Luca 16.16), "Hristos este sfârşitul Legii" (Rom. 10.4) şi "în trupul Lui, a înlăturat vrăjmăşia dintre ei, Legea poruncilor" (Ef. 2.15), aflăm că acea perioadă de timp din istoria omenirii, cunoscută sub numele de *perioada legii,* care a început odată cu ieşirea evreilor din Egipt, s-a încheiat odată cu apariţia pe Pământ a lui Ioan Botezătorul şi a Domnului Isus Hristos.
După încheierea perioadei legii, în care a acţionat legământul cel vechi, a început perioada harului (Ioan 1.17; Rom. 6.14), în' care trăim în prezent, unde acţionează legământul cel nou.
Datorită faptului că legile noului legământ, se găsesc în permanenţă în inimile creştinilor şi faptului că una dintre lucrările Duhul Sfânt, este aceea de a aduce aminte creştinilor tot ce a spus Domnul Isus Hristos (Ioan 14.26), deducem faptul că legile noului legământ, nu se găsesc numai în inima fiecărui creştin, ci şi în mintea sa (Evrei 8.10; 10.16).
Analizând învăţăturile date de către Domnul Isus Hristos ucenicilor Săi, şi mai cu seamă pe cele din capitolele 5,6,7 ale Evangheliei după Matei, putem trage concluzia că standardul cerut de noul legământ, este cu mult mai ridicat decât cel impus evreilor prin cele zece porunci, cuprinse în Exod 20.2-17 şi Deut. 5.6-21. Poruncile noului legământ, al Duhului Sfânt, le includ şi pe cele zece porunci ale legământului cel vechi, fiind mult mai multe şi mai complexe decât acelea. Pentru a susţine această afirmaţie, amintim de pildă, că, în timp ce legea veche condamnă numai păcatul ce a fost înfăptuit, legea "Duhului" condamnă chiar şi gândul rău (Matei 5.27-28).

Există oameni, care sunt de părere că un creştin nu trebuie să se mai călăuzească după nici o lege, şi ca atare este liber să facă orice doreşte, din moment ce oricum este scăpat de pedeapsa focului veşnic, datorită credinţei sale în Domnul Isus Hristos. Această concepţie periculoasă nu corespunde absolut deloc realităţii, întrucât Dumnezeu ne arată că orice adevărat creştin se lasă călăuzit în permanenţă de către Duhul Sfânt (Rom. 8.14), care-l îndeamnă (Rom. 8.1) să împlinească poruncile lui Dumnezeu (Ioan 14.26).
în timp ce poporul lui Dumnezeu, era călăuzit în perioada Vechiului Testament, în principal de cele zece porunci, care au fost scrise pe acele table de piatră, aşa cum am arătat mai sus, legile după care se călăuzesc creştinii, sunt scrise de către Duhul Sfânt, chiar în mintea şi în inima fiecăruia dintre ei.
Practica ne arată că orice sistem de legi pământesc, fiind elaborat de către mintea omenească limitată, de cele mai multe ori este confuz, şi ca atare poate lăsa loc la diverse ambiguităţi, interpretări sau subterfugii. în acest context, uneori oamenii pot fi condamnaţi, întrucât au săvârşit fapte de care nu erau conştienţi că sunt contrare legii. Evident, lipsa de informare asupra prevederilor legilor, nu absolveşte pe nimeni de pedeapsă. în acest context, un avantaj net al noului legământ, "al Duhului Sfânt", faţă de orice sistem de legi pământesc şi chiar faţă de vechiul legământ, constă în faptul că poruncile noului legământ nici măcar nu trebuie memorate, întrucât Duhul Sfânt a pus aceste legi atât în inima, cât şi în mintea fiecărui creştin (Evrei 8.10; 10.16). Deci, nici un om botezat cu Duhul Sfânt, nu se poate plânge de lipsă de informare, in privinţa cunoaşterii poruncilor noului legământ (Ioan 14.26; 16.13; 1 Ioan 2.20,27). Ele trebuie doar respectate, printr-un act de voinţă (Fii. 2.13) şi urmând îndemnurile Duhului

Sfânt (Rom. 8.1,4-6,12-13).
Putem avea certitudinea că, spre deosebire de orice sistem de legi inventat de către oameni, sistemul de legi al noului legământ după care se călăuzesc creştinii, fiind elaborat şi controlat de către Duhul Sfânt, este desăvârşit (Ps. 19.7; 119.18), aşa cum este orice lucru care vine direct de la Dumnezeu (Deut. 32.4; Ps. 18.30; Iacov 1.17).
După ce am lămurit faptul că orice creştin se află sub legământul cel nou, al Duhului Sfânt, să vedem care este modalitatea, prin care un om poate încheia legământul său personal cu Dumnezeu (Ps. 50.5). în limbajul uzual, unul dintre înţelesurile cuvântului legământ, este cel de contract sau convenţie. Deci legământul pe care îl încheie omul cu Dumnezeu, poate fi privit ca un contract între un om şi Dumnezeu.
După cum ştim, orice contract se încheie între două persoane fizice sau juridice, cuprinde două părţi şi se finalizează cu două semnături. In fiecare dintre cele două părţi ale contractului, sunt expuse punctele de vedere ale respectivei părţi contractante.
A sosit momentul să analizăm cuprinsul fiecăreia dintre cele *două părţi* ale legământului, pe care trebuie să-l încheie orice om care doreşte să devină creştin, cu Dumnezeu.
Prima parte a legământului omului cu Dumnezeu, conţine o *mărturisire* a omului despre Dumnezeu, iar a doua parte a acestui legământ, conţine o *mărturisire* a iui Dumnezeu despre om.
Aşa cum am amintit mai sus, prima parte a legământului omului cu

Dumnezeu, cade în responsabilitatea omului, deci trebuie "întocmită şi redactată" de către fiecare viitor creştin. în această primă parte, prin care omul *mărturiseşte* despre Dumnezeu, viitorul creştin întreprinde următoarele:
- îşi încredinţează viaţa sa în mâinile lui Dumnezeu.
■ *Mărturiseşte* (1 Petru 3.21) despre credinţa sa sinceră în jertfa mântuitoare a Domnului Isus Hristos, care l-a salvat de la pedeapsa iminentă cuvenită pentru păcatele sale.
■ îl asigură pe Dumnezeu că doreşte să devină un om născut din nou, acceptând să fie transformat din starea de rob al păcatului (Ioan 8.34; Rom. 6.6-7,17,20), în starea de om liber faţă de păcat şi de rob al lui Dumnezeu (Is. 65.8-9,13-15; F.A. 4.29; Apoc. 22.3). Având în vedere această asigurare, omul respectiv se angajază să nu mai păcătuiască, devenind rob al neprihănirii (Rom. 6.18).
■ Se angajază să împlinească efectiv în viaţa sa toate poruncile lui Dumnezeu, conţinute în Sfânta Scriptură (Iacov 1.22-25), pentru a putea astfel să-L slujească pe Dumnezeu întreaga sa viaţă (Ps. 101.6; is. 61.6; Ioan 12.26).
în mod simbolic, putem considera că un om îşi pune semnătura pe acest contract, în momentul botezului în apă, odată cu *mărturisirea publică* a credinţei sale (1 Petru 3.21).
Pentru ca acest legământ făcut între Dumnezeu şi om să fie valabil, el trebuie să mai conţină şi *partea a doua,* care are două elemente: mărturisirea lui Dumnezeu despre om şi semnătura lui Dumnezeu.
Foarte mulţi oameni se înşeală, crezând că acest legământ este valabil fără aceste două lucruri, care în realitate sunt de o importanţă capitală.
Referindu-se la faptul că mulţi oameni aparţinând "neamurilor", adică oameni care nu erau evrei, primiseră botezul cu Duhul Sfânt, apostolul Petru face următoarea afirmaţie: "Şi Dumnezeu, care cunoaşte inimile, a *mărturisit* pentru ei, şi ie-a dat Duhul Sfânt ca şi nouă" (F.A. 15.8). Din cuvintele apostolului Petru, rezultă că, după ce Dumnezeu a cercetat inima unui om şi a găsit acolo pocăinţă şi credinţă sinceră, elemente indispensabile pentru ca acesta să devină un om născut din nou, Dumnezeu va *mărturisi* despre acesta, şi ca atare îl va boteza cu Duhul Sfânt.
Dumnezeu a hotărât ca a *doua parte* a legământului încheiat între un om şi El, care constă în mărturisirea Sa despre acel om, să se materializeze efectiv prin botezul cu Duhul Sfânt. Acesta este motivul principal, pentru care legământul cel nou, făcut în sângele Domnului Isus Hristos, poartă numele de legământul Duhului Sfânt (2 Cor. 3.6; Rom. 8.2).
Analizând versetul Isaia 30.1, aflăm că Dumnezeu deplânge pe acei oameni, care au impresia că legământul individual (Ps. 50.5) ai fiecăruia dintre ei şi Dumnezeu, ar fi valabil fără partea cea mai importantă a acestuia, care constă în mărturisirea lui Dumnezeu despre acel om, materializată prin botezul cu Duhul Sfânt.
Sfânta Scriptură mai numeşte acest botez şi pecetluire cu Duhul Sfânt (2 Cor. 1.22; Ef. 1.13; 4.30), deoarece Dumnezeu pecetluieşte legământul Său cu omul, tocmai prin acest botez cu Duhul Sfânt.
Din cele de mai sus, rezultă că Duhul Sfânt este comparat de către Sfânta Scriptură cu o pecete. Cuvântul pecete este sinonim cu sigiliu. Aşa cum ştim, sigiliul este un simboi al proprietăţii. Punerea sigiliului într-un loc, implică o anumită relaţie cu proprietarul. Sfânta Scriptură se referă la Duhul Sfânt folosind acest cuvânt,

tocmai pentru a sublinia faptul că Dumnezeu este într-adevăr stăpânul celui sigilat prin botezul cu Duhul Sfânt, cu alte cuvinte că acel om aparţine într-adevăr lui Dumnezeu (Rom. 8.9) şi nu diavolului.
în limbajul uzual, cuvântul pecete mai este întrebuinţat şi pentru a desemna un însemn oficial, cum ar fi o semnătură sau o ştampilă. Datorită acestui fapt, putem considera în mod simbolic, că Dumnezeu îşi pune semnătura pe respectivul contract, doar în momentul când un om a fost botezat cu Duhul Sfânt. Desigur că acel legământ, care nu are mărturisirea lui Dumnezeu, însoţită de semnătura Sa, materializată prin botezul cu Duhul Sfânt, nu are nici o valoare.
Semnificaţia principală a botezului cu Duhul Sfânt, este de pecete a lui Dumnezeu, pusă pe un creştin.

Ea reiese din faptul că prin acest botez, Dumnezeu confirmă credinţa care deja există în inima unui om (FA 15.8). Această confirmare dată de către Dumnezeu, se face evident prin semnătură, care este numită de către Sfânta Scriptură, pecete (2 Cor. 1.22; Ef. 1.13; 4.30).
Botezul cu Duhul Sfânt mai reprezintă şi o arvună (2 Cor. 1.22; 5.5; Ef. **1.13-**14), dată de către Dumnezeu creştinilor. Cuvântu! arvună este folosit în limbajul uzual, pentru a desemna o garanţie sau o asigurare dată cuiva, pentru ca acesta să nu se îndoiască de faptul că în viitorul apropiat, acela care i-a dat arvuna, va încheia cu siguranţă o tranzacţie cu acesta.
Sfânta Scriptură compară botezul cu Duhul Sfânt cu o arvună, pentru a sublinia totodată şi faptul că acest botez, reprezintă şi o garanţie solemnă dată de către Dumnezeu celui botezat, că va avea parte de toate făgăduinţele Sale minunate, în ultimă instanţă, botezul cu Duhul Sfânt reprezintă chiar asigurarea dată de către Dumnezeu celui botezat, că acesta are într-adevăr viaţa veşnică, şi că îşi va petrece veşnicia în rai, în imediata prezenţă a lui Dumnezeu (Apoc. 22.3-4).
Există oameni care au fost botezaţi în apă, dar încă nu au fost botezaţi cu Duhul Sfânt. Acest lucru se datorează faptului, că Dumnezeu nu a mărturisit încă despre credinţa lor, şi ca urmare a acestui fapt, nici nu a pecetluit legământul cu ei. Oamenii care se află în această situaţie, trebuie să se cerceteze cu minuţiozitate, pentru a afla care sunt cauzele, care L-au determinat pe Dumnezeu să nu pecetluiască respectivul legământ, şi să înlăture imediat aceste cauze. Desigur că această cercetare şi înlăturare se face numai prin rugăciuni stăruitoare şi numai cu ajutoru[nemijlocit al lui Dumnezeu.
în cuprinsul acestui capitol, vom aminti care sunt condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească un om, pentru a putea primi botezul cu Duhul Sfânt.
Despre persoana şi lucrarea Duhului Sfânt.
Există oameni care au impresia (1 Cor. 8.2) că Duhul Sfânt este doar o putere sau o influenţă. Sfânta Scriptură ne învaţă însă că Duhul Sfânt este o persoană, întrucât El are acele atribute şi caracteristici pe care te are o persoană. Astfel, Duhul Sfânt:
- supervizează activitatea din Biserica lui Dumnezeu (F.A. 15.28), călăuzind Biserica pe calea care duce la Dumnezeu (Apoc. 2.7,11,17,29; 3.6,13,22), aducând totodată la cunoştinţa creştinilor, care sunt acei oameni prin care Dumnezeu lucrează în mod deosebit (F.Â. 13.2; 20.28),

- îi sfinţeşte pe creştini (1 Petru 1.2), Împotrivindu-Se poftelor firii pământeşti păcătoase (Gal. 5.17),
- inspiră pe prooroci (2 Petru 1.21),
- gândeşte, raţionează, cercetează şi cunoaşte absolut totul (Ps. 139.7; F.A. **15.28; 1 Cor. 2.10-11),**
- are voinţă (1 Cor. 12.11), dorind cu gelozie (lacov 4.5) să aibă părtăşie cu oamenii,
•aude(loan 16.13),
■ vorbeşte (Matei 10.20; loan 16.13; F.A. 8.29; 10.19-20; 11.12; 13.2; 21.11; 28.25; 1 Cor. 12.3; Evrei 3.7; 2 Petru 1.21; Apoc. 2.7; 14.13; 22.17),
- înştiinţează (Luca 2.26; F.A. 20.23; 1 Cor 2.12) şi face dezvăluiri cu privire la evenimentele viitoare (loan 16.13-15; F.A. 1.16; 21.4,11; 1 Cor. 2.10; 1 Tim. 4.1; 1 Petru 1.11),
■ călăuzeşte (Ps. 143.10; loan 16.13; Rom. 8.14; 2 Cor. 12.18; Gal. 5.16,18),
- învaţă (loan 14.26; Luca 12.12; 1 Cor. **2.13;** 1 loan 2.27),
- ordonă (F.A. 8.29; 10.19-20; 11.12; 13.2,4) sau interzice executarea anumitor acţiuni (F.A. 16.6-7),
- răpeşte persoane, pentru a le folosi în anumite lucrări, atunci când necesităţile impun acest procedeu (F.A. 8.39-40), .
- mijloceşte (Rom. 8.26-27),
■ îndeamnă (Luca 2.27; Rom, 8.1,4-5; Evrei 3.7-8),
- năzuieşte (Rom. 8.27),
• mărturiseşte (loan 15.26; 1 ioan 5.6),
- adevereşte (Rom. 8.16; Evrei 10.15),
■ face dovezi (loan 16.8; 1 Cor. 2.4; 1 Tim. 3.16),
• ajută (Rom. 8.26),
- asigură unitatea creştinilor (Ef. 4.3; Fii. 2.1; 2 Cor. 13.14),
■ dă daruri (1 Cor. 12.4,8-11; Evrei 2.4),
■ dă oamenilor "înţelepciune, pricepere şi ştiinţă pentru tot feiul de lucrări" (Exod 31.3-5; Neemia 9.20)',
- dă diverse slujbe creştinilor (F.A. 13.2; 20.28),
- poate să fie văzut într-un trup oarecare (Luca 3.22).
Duhul Sfânt fiind o persoană, desigur că are şi sentimente. El poate fi deci întristat (Is. 63.10; Ef. 4.30), minţit (F.A. 5.3), ispitit (F.A. 5.9), insultat (Matei 12.31-32), batjocorit (Evrei 10.29} şi oamenii I se pot chiar şi împotrivi (F.A. 7.51).
Aşa cum am stabilit într-un capitol anterior, Duhul Sfânt este una dintre cele trei persoane care compun Trinitatea Divină (Matei 28.19). Aceste trei persoane formează un tot unitar (1 loan 5.7), unic (Ef. 4.4-6) şi veşnic (Evrei 9.14).
Sfânta Scriptură se referă la persoana Duhului Sfânt şi cu alte nume. Amintim mai jos câteva dintre acestea:
- Duhul Sfânt al lui Dumnezeu (Ef. 4.30),
- Duhul iui Dumnezeu (Gen. 1.2), -DuhulTatălui (Matei 10.20),
■ Duhui Fiului Său (Gal. 4.6),
- Duhul lui Isus (F.A. 16.7),
- Duhul lui Hristos (Rom. 8.9; 1 Petru 1.11),

- Duhul lui Isus Hristos (Fii. 1.19),
■ Duhul de viaţă în Hristos Isus (Rom. 8.2),
- Duhul adevărului (loan 14.17; 15.26; 16.13), • Duhul harului (Evrei 10.29),
■ Duhul slavei (1 Petru 4.14),
: Mângâietorul (loan 14.16,26; 15.26; 16.7,13).

întrucât Duhul Sfânt este una dintre cele trei persoane care compun Trinitatea Divină (1 loan 5.7; F.A. 5.3-4), El are toate însuşirile pe care ie are Dumnezeu şi care au fost amintite într-un capitol precedent. în 1 Cor. 2.10-11 citim astfel: "Căci Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu ... Tot aşa: nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu", Datorită faptului că Duhul Sfânt cercetează absolut tot ceea ce există în Univers şi nimic nu-l este necunoscut (Ps. 139.7), deducem că Duhul Sfânt are cea mai mare putere (Mica 3.8; Luca 4.14; F.A. 1.8; Rom. 15.13,19; Ef. 3.16) care poate exista în Univers, puterea lui Dumnezeu (Luca 1.35). El reprezintă partea executivă a Trinităţii Divine, partea care realizează efectiv orice fel de lucrare (Is. 34.16; 59.19; 63.14; Zah. 4.6), cuprinsă în planul lui Dumnezeu în Univers.

Amintim mai jos, câteva dintre lucrările desăvârşite efectuate de către Duhul Sfânt.

- în limba ebraică, în care a fost scrisă Geneza, propoziţia cu care începe versetul Gen. 1.1, arată astfel: "Bereshith bara Elohim, et ha samaim iert ha-aret". întrucât cuvântul "El" se traduce prin Dumnezeu, iar "ohim" reprezintă un plural netraductibii în alte limbi, o traducere aproximativă a cuvântului Elohim ar fi Dumnezeire. Dacă ţinem seama şi de faptul că o traducere mai apropiată de adevăr a cuvântului "bara", este "a creat din nimic existent", în sensul creării din propria Sa energie, "din El" (Rom. 11.36), şi nu a făcut (construit) dintr-o materie care deja exista, o traducere mai apropiată de adevăr a versetelor Gen. 1.1-2 este următoarea: "La început Dumnezeirea a creat din propria Sa energie, cerurile şi Pământul. Pământul era pustiu şi gol; peste faţa adâncului de ape era întuneric, şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor".

Datorită faptului că Sfânta Scriptură ne învaţă, că actul creaţiunii a fost îndeplinit de către toată Trinitatea Divină, rezultă că Duhul Sfânt a participat efectiv, alături de Dumnezeu-Tatăl şi de Dumnezeu-Fiul la crearea tuturor celor existente în Univers.

- Aşa cum va rezulta din consideraţiile următoare, Duhul Sfânt a fost Acela care a adus la îndeplinire, planul lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor, prin Domnul Isus Hristos (Luca 4.18-21).

Duhul Sfânt a făcut ca Dumnezeu-Fiul, care "este una" cu Dumnezeu-Tatăl (loan 10.30), să ia o înfăţişare omenească (Fii. 2.7-11), întrupându-Se dintr-o fecioară (Matei 1.18-25; Luca 1.26-35).

Duhul Sfânt a dus pe Domnul Isus Hristos în pustiu, pentru ca să fie ispitit de către diavol (Matei 4.1-11; Luca 4.1-14).

Dumnezeu a îngăduit ca Domnul Isus Hristos să fie ispitit de către diavol, pentru a reabilita fiinţa umană, care fusese pervertită de către diavol în grădina Eden, atunci când primii oameni au căzut în păcat. Prin această lucrare, Dumnezeu a demonstrat oamenilor, că acea minunată creaţie a Sa numită om, este într-adevăr

perfectă (Gen. 1.31; Ps. 8.4-5; 139.14) şi ca atare, poate rezista tuturor ispitelor diavolului.

în Domnul Isus Hristos se găsesc toate însuşirile minunate, pe care le-a avut primul om creat de către Dumnezeu, Adam, înainte de a cădea în păcat. Din acest motiv, apostolul Pavel s-a referit la Domnul Isus Hristos astfel: "A! doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viaţă" (1 Cor. 15.45).

Ca şi în cazul primului om, Adam, diavolul L-a abordat pe Domnul Isus Hristos, ispitindu-L puternic. Vom aminti mai jos, modurile complet diferite cum au răspuns la atacurile diavolului, atât primul om, cât şi Domnul Isus Hristos.

Diavolul a aţâţat pofta firească a omului, folosindu-se de două alimente care fac parte din hrana sa zilnică (Gen. 1.29; 3.19). Pe Adam l-a ispitit cu rodul unui anumit pom (Gen. 3.1-5), iar pe Domnul Isus Hristos cu pâinea (Matei 4.3). In timp ce Adam, care nu era flămând, nu a rezistat la atacul diavolului (Gen. 3.6), Domnul Isus Hristos a respins cu fermitate acest atac (Matei 4.4), cu toate că era flămând, întrucât postise patruzeci de zile (Matei 4.2).

Pe Adam, diavolul l-a minţit, că nu va muri dacă va încălca porunca lui Dumnezeu (Gen. 3.4), în timp ce pe Domnul Isus Hristos, L-a îndemnat să se arunce de pe streaşină templului, pentru a-L pune ia

încercare pe Dumnezeu (Matei 4.5-6). în timp ce Adam s-a lăsat ispitit şi a murit din punct de vedere spiritual, adică a devenit despărţit de Dumnezeu (Gen. 3.23-24), Domnul Isus Hristos a respins categoric ispita diavolului (Matei 4.7).
Tot cu ajutorul minciunii, diavolul a aţâţat orgoliul omului. Pe Adam, diavolul l-a minţit spunându-i că dacă mănâncă din roadele acelui pom, va ajunge să cunoască binele şi răul, ca şi Dumnezeu (Gen. 3.5). Diavolul a promis că îi va da Domnului Isus Hristos toate împărăţiile lumii, cu condiţia de a i se închina lui (Matei 4.8-9). Dorind să ajungă ca şi Dumnezeu, în privinţa cunoştinţei binelui şi răului, Adam a mâncat din roadele acelui pom. Ca urmare a acestui fapt! Adam a ajuns mort spiritual, adică despărţit de Dumnezeu, urmând ca pentru tot restul vieţii sale, să se chinuiască şi să-şi procure cu multă trudă hrana necesară pentru a putea trăi (Gen. 3.17-19). Domnul Isus Hristos care este "împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor" (Apoc. 17.14; 19.16), a respins ferm şi acest atac al diavolului (Matei 4.10).
Citind versetele Matei 4.4,7,10, constatăm că la fiecare atac al diavolului, Domnul Isus Hristos a răspuns acestuia, folosind numai versete din Sfânta Scriptură. Analizând cele trei răspunsuri date diavolului de către Domnul Isus Hristos, vom obţine un model (Evrei 12.2-3) de comportament a! oricărui om, valabil pentru acele situaţii în care este ispitit de către diavol. Versetele amintite mai sus, conţin o modalitate precisă prin care creştinii i se pot împotrivi diavolului, pentru ca acesta să fugă de la ei (Iacov 4.7). Această modalitate de contracarare a atacurilor diavolului, constă în folosirea de fiecare dată împotriva sa, a Cuvântului lui Dumnezeu conţinut în Sfânta Scriptură.
Duhul Sfânt a dat putere Domnului Isus Hristos, să Se jertfească pentru ispăşirea păcatelor noastre (Evrei 9.14).
Duhul Sfânt a fost Acela care a înviat pe Domnul Isus Hristos dintre cei morţi (Rom. 8.11).
Domnul Isus Hristos a dat porunci apostolilor Săi, prin Duhul Sfânt (F.A. 1.2).
Toate lucrările minunate ale Domnului Isus Hristos, au fost făcute prin

puterea Duhului Sfânt (Matei 12.28; Luca 4.14-15,18-21; F.A. 10.38).
- în Gen. 1.26, citim astfel: "Apoi Dumnezeu a zis: 'Să facem om după chipu! Nostru, după asemănarea Noastră' ...". Atunci când Dumnezeu vorbeşte oamenilor prin intermediul Sfintei Scripturi, în majoritatea cazurilor foloseşte persoana întâi singular. Totuşi în versetul menţionat mai sus, Dumnezeu vorbeşte la persoana întâi plural. Datorită acestui fapt, deducem că la crearea primului om, au participat toate cele trei persoane care compun Trinitatea Divină.
In Iov 33.4, citim astfel: "Duhul lui Dumnezeu m-a făcut, şi suflarea Celui Atotputernic îmi dă viaţă". Din acest verset, rezultă că minunea prin care este alcătuit în pântecele mamei sale fiecare om, şi prin care primeşte viaţă (ioan 6.63), este tot o lucrare a Duhului Sfânt.
Duhul Sfânt este Acela care regenerează (Is. 32.15-17; 44.3-4) caracterul creştinului, prin roadă pe care o aduce în acesta (Gal. 5.22-23).
Duhul Sfânt este Acela care-i dă putere creştinului (Ef. 3.16; F.A. 1.8; Rom. 15.13,19), pentru a îndeplini orice acţiune a sa în cele mai bune condiţii (Fii. 4.13). Această putere este folosită de către acesta, în primul rând pentru a putea rezista în faţa ispitelor diavolului (Iacov 4.7) şi a nu păcătui (1 Ioan 3.8-9), ducând astfel o viaţă sfântă şi slujind lui Dumnezeu (Fii. 3.3). Desigur că această putere este folosită cu precădere şi în activitatea de vestire a Evangheliei (F.A. 6.10; 1 Petru 1.12), pe care creştinul o face, fiind însoţit de semne şi minuni (Marcu 16.20; F.A. 1,8; 6.8; Rom. 15.19; Evrei 2.4).
Datorită Duhului Sfânt (Rom. 8.11; Ioan 6.63), cu care sunt botezaţi creştinii, Domnul Isus Hristos îi va învia pe aceştia (Ioan 6.39-40,44), la răpirea Bisericii (1 Tes. 4.14-17).
Din cele de mai sus, reiese că Duhul Sfânt este Acela care face posibile toate evenimentele esenţiale, legate de existenţa fiinţei umane (creare, regenerare, împuternicire, înviere).
■ Duhul Sfânt a descoperit oamenilor, că atât evreii, care încă din perioada Vechiului Testament, reprezintă poporul ales al lui Dumnezeu (Exod 19.5; Deut 4.20; 7.6; 1 împ. 8.53; Is. 41.8), cât şi neamurile, adică toţi ceilalţi oameni indiferent de naţionalitate, beneficiază în egală măsură de făgăduinţa mântuirii, care se poate obţine datorită jertfei Domnului Isus Hristos (Ef. 3.3-6; Gal, 3.14,26-29).
- Duhul Sfânt a descoperit oamenilor, că după moartea şi învierea Domnului Isus Hristos, pot avea acces la Dumnezeu-Tatăl (Evrei 9.8-12; 10.19-20), iar acest acces este asigurat doar prin intermediul Domnului Isus Hristos (Ef. 2.18).
- Duhul Sfânt dovedeşte vinovăţia lumii păcătoase (Ioan 16.8), şi descoperă bisericilor starea în care se află, îndemnându-le totodată să se îndrepte (Apoc. 2.7,11,17,29;3.6,13,22).
- Duhul Sfânt mărturiseşte despre Domnul Isus Hristos (Ioan 15.26; 1 Ioan 4.2; 5.6), şi le aduce aminte creştinilor tot ce a spus El (Ioan 14.26), învăţându-i totodată pe aceştia să rămână în Domnul Isus Hristos (1 Ioan 2.27).
- Duhul Sfânt curăţeşte sufletul (1 Petru 1.22) creştinului, şi realizează minunea naşterii unui om din nou, din Dumnezeu (Ioan 3.3-8; 2 Cor. 3.18; Tit 3,5-6).
■ Duhul Sfânt îi călăuzeşte pe creştini (Ioan 18.13; Rom. 8.14; Gal. 5.16,18; Ps. 143.10) pe calea care duce în rai, şi nu-i lasă să se abată de pe această minunată cale (Ps. 143.10), folosindu-Se pentru netezirea drumului acestora, de "sabia" Sa, care

este Cuvântul lui Dumnezeu (Ef. 6.17).
- Duhul Sfânt îi învaţă pe creştini despre toate lucrurile (Ioan 14.26; Luca 12.12; 1 Ioan 2.20,27), pentru ca aceştia să dobândească acele cunoştinţe (1 Cor. 2.12) necesare dezvoltării lor armonioase în părtăşie cu Dumnezeu (Ioan 14.23).
■ Duhul Sfânt le dă putere (F.A. 1.8; Rom. 15.13,19; Ef. 3.16; 1 Tes. 1.5; 2 Tim. 1.7) creştinilor, pentru a propovădui în mod eficient Evanghelia (F.A. 4.8-12,31; 8.29-40; 10.19-47; 13.2-12; 1 Cor. 2.4; Gal. 6.8; Evrei 2.4; 1 Petru 1.12).
- Duhul Sfânt este Acela care zideşte (1 Cor. 14.3-4,26) şi sfinţeşte Biserica (Rom. 15.16; 1 Cor. 6.11; 2 Tes. 2.13; 1 Petru 1.2), aducând bucuria în inimile creştinilor (Luca 10.21; Rom. 14.17), asigurând coeziunea dintre credincioşi (Ef. 4.3), având totodată rolul major în sporirea numărului de creştini (F.A. 9.31).
- Duhul Sfânt îi ajută efectiv pe creştini în unele momente dificile ale vieţii lor (Matei 10.18-20; Marcu 13.11; Luca 12.11-12; F.A. 7.55-60).
- Duhul Sfânt anunţă producerea unor evenimente din viitor (Ioan 16.13-14; F.A. 20.23; 21.11; 1 Petru 1.11-12; Apoc. 1.10; 4.2; 14.13; 17.3; 21.10).
• Duhul Sfânt împarte creştinilor, în care se manifestă roadă Sa (Gal. 5.22-23) minunată, diverse daruri (1 Cor. 12.4,8-11,29-31; Rom. 12.6; Evrei 2.4), slujbe (F.A. 13.2-4; 1 Cor. 12.5,28-30; Ef. 4.11-12; Fii. 3.3; Rom. 12.7) şi lucrări (1 Cor. 12.6).
- Duhul Sfânt lucrează în mod efectiv, atât în cer, cât şi pe Pământ, în strânsă legătură cu Dumnezeu-Tatăl şi cu Dumnezeu-Fiul (1 Ioan 5.7-8), asigurând astfel legătura dintre Dumnezeu şi oameni.
Aşa cum ştim, comunicarea directă dintre Dumnezeu şi om, care exista în grădina Edenului, a fost întreruptă brusc, datorită păcatului primului om. Această comunicare a fost restabilită admirabil, prin jertfa mântuitoare a Domnului Isus Hristos, şi se realizează efectiv în ambele sensuri, prin intermediul Duhului Sfânt (Ef. 2.18).
în Rom. 8.26-27, citim astfel: "Şi tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite. Şi Cel ce cercetează inimile, ştie care este năzuinţa Duhului; pentru că Ei mijloceşte pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu". Din acest verset, aflăm că Duhul Sfânt mijloceşte la Dumnezeu pentru creştini, adică transmite spre Dumnezeu, rugăciunile acestora, asigurând astfel comunicarea dinspre creştini, înspre Dumnezeu (Iuda 20).
în cele ce urmează, se va accentua că mesajele pe care Dumnezeu vrea să le transmită oamenilor, ajung ia aceştia tot prin intermediul Duhului Sfânt, mai precis prin intermediul acelor creştini care au darurile: vorbirii despre înţelepciune, vorbirii despre cunoştinţă, proorociei şi darul tălmăcirii limbilor.
Aşa după cum există "un singur Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Hristos" (1 Tim. 2.5), Acela care asigură legătura indisolubilă dintre Domnul Isus Hristos şi oameni, este Duhul Sfânt într-adevăr, în Gal. 4.6, citim astfel: "Şi pentru că sunteţi fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: 'Ava', adică: 'Tată'!". Din acest verset, aflăm faptul că Domnul Isus Hristos locuieşte în inima fiecărui om născut din nou (Ef. 3.17), prin Duhul Sfânt. Desigur că Domnul Isus Hristos este prezent în mijlocul creştinilor adunaţi în Numele Său (Matei 18.20; 28.20), prin Duhul Sfânt (F.A. 16.7; Fii. 1,19).

De când au început să primească oamenii botezul cu Duhul Sfânt?
în perioada Vechiului Testament, Duhul Sfânt era turnat din când în când (1 Sam. 3.1; Ps. 51.11; 74.9) peste anumiţi oameni, în general peste prooroci (Num. 11.29), numai atât timp cât era necesar (Num. 11.25). adică atunci când aceştia erau folosiţi de către Dumnezeu, în diverse lucrări specifice unor anumite situaţii. Un exemplu concludent, care ilustrează faptul că în perioada Vechiului Testament, Duhul Sfânt nu rămânea permanent în om, este cazul împăratului Saul. Astfel, în 1 Sam. 10.6-13, citim că Duhul Sfânt a venit peste Saul şi ei a proorocit, fiind "prefăcut într-alt om", apoi în 1 Sam. 16.14, citim că Duhul Sfânt s-a depărtat de la Saul, pentru ca apoi să vină din nou peste el (1 Sam. 19.20-24). Duhul Sfânt a venit chiar şi peste Balaam (Num. 24.2), care, în anumite împrejurări a apelat şi la descântece (Num. 24.1), ca orice ghicitor (Num. 22.7). întrucât Balaam auzea "cuvintele lui Dumnezeu", putea percepe "vedenia Celui Atotputernic" şi cunoştea "planurile Celui Prea înalt" (Num. 24.3-4,15-16), acesta era folosit de către Dumnezeu, pentru a transmite oamenilor mesajele Sale (Num. 22.8-13,19-20,38; 23.5,12,16,26).
Dintre slujitorii lui Dumnezeu care au trăit în perioada Vechiului Testament, ce aveau în anumite situaţii Duhul Sfânt *peste* ei, sau chiar şi *în* ei (1 Petru 1.10-11), amintim pe următorii: Enoh (Iuda 14), Avraam (Gen. 20.7), iosif (Gen. 41.38), Iacov, numit şi Israel (Gen. 49.1-28), Moise (Deut. 34.10-12), Iosua (Num. 27.18), Otniel (Jud. 3.9-10), Ghedeon (Jud. 6.34), Iefta (Jud. 11.29), Şamson (Jud. 14.6; 15.14), Samuel (1 Sam. 3.20-21), Ilie (1 împ. capitolele 17-19,21; 2 împ. 2.1-18), Elisei (2 împ. 4.1-37; 8.7-17; 9.1), Isaia (2 împ. 20.1-11), Iahazie! (2 Cron. 20.14), Ieremia (Ier. 1.9), Ezechiel (Ezec. 1.3; 2.5), David (1 Sam. 16.13; 2 Sam. 23.2; Matei 22.43; F.A. 1.16), Daniel (Dan. 4.8-9,18; 5.11,14), Mica (Mica 3.8). De asemenea, atât Ioan Botezătorul (Luca 1.5), cât şi părinţii săi, Elisaveta şi Zaharia (Luca 1.41,67), precum şi Simeon (Luca 2.25-26), au fost umpluţi şi ei temporar cu Duhul Sfânt.
In Ioan 20.22, citim că Domnul Isus Mristos a făcut o umplere temporară a apostolilor cu Duhul Sfânt, umplere care a fost necesară pentru ca aceştia să poată rezista în credinţă (Luca 22.32) şi pentru a putea stărui în rugăciuni (F.A. 1.14), în vederea primirii ulterioare a botezului cu Duhul Sfânt (F.A. 2.1-4). Această suflare sfântă, ajută şi astăzi pe oamenii care aud Cuvântul lui Dumnezeu, să-l înţeleagă,

saşi schimbe mintea, să mărturisească public credinţa lor şi să stăruiască în rugăciuni, pentru primirea botezului cu Duhul Sfânt.
Aşa cum rezultă din consideraţiile de mai sus, în perioada Vechiului Testament, Duhul Sfânt nu rămânea permanent *în* om. Duhul Sfânt era turnat pesfe anumiţi oameni, sau chiar *în* (Gen. 41.38; Num. 27.18; Dan. 4.8-9,18; 5.11,14) aceştia, pentru un timp limitat, adică exact atât timp, cât era necesar ca aceştia să poată îndeplini, anumite lucrări încredinţate lor de către Dumnezeu.
în Ioan 7.37-39, citim astfel: "Isus a stătut în picioare, şi a strigat: 'Dacă însetează cineva, să vină la Mine, şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura'. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit". Analizând aceste versete, aflăm că oamenii au început să primească botezul cu Duhul Sfânt, numai după ce Domnul Isus

Hristos a fost proslăvit, adică după înălţarea Sa la cer. Rezultă deci că în perioada Vechiului Testament, nu se punea problema unui botez cu Duhul Sfânt. Toate umplerile sporadice cu Duhul Sfânt din perioada Vechiului Testament, aveau un caracter temporar şi nu însemnau pecetluirea definitivă cu Duhul Sfânt, sau botezul cu Duhul Sfânt.
Duhul Sfânt, ca pecete definitivă a lui Dumnezeu (Ef. 1.13; 4.30), s-a coborât pentru prima oară pe Pământ în ziua Cincizecimii (F.A. 2.1-4), adică la cincizeci de zile de la învierea Domnului Isus Hristos dintre cei morţi.
După ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt nu mai este turnat din când în când şi pentru un timp limitat, peste oameni sau în aceştia, ci *locuieşte efectiv în acei oameni* (Ezec. 36.27; Rom. 8.9,11; 1 Cor. 3.16; 6.19; 2 Tim. 1.14; Iacov 4.5) care au primit acest botez. Dacă aceştia vor rămâne în Domnul Isus Hristos (Ioan 15.4,6), Duhul Sfânt nu-i va mai părăsi niciodată (Ioan 14.16-17; 1 Ioan 2.27; 3.24; 4.13), fiecare creştin devenind astfel un Templu al Duhului Sfânt (1 Cor. 6.19).
într-un capitol următor, vom arăta că orice om care doreşte să devină creştin, trebuie să rămână în Domnul Isus Hristos (Ioan 10.9; 8.31). Cu precizarea că un om care a reuşit să devină creştin, a rămas în mod implicit în Domnul Isus Hristos întreaga sa viaţă, putem afirma că după botezul cu Duhul Sfânt, un creştin nu va mai fi părăsit de către Duhul Sfânt niciodată, nici chiar la moarte (Rom. 8.11).
Locul din creştin unde îşi are sediul Duhul Sfânt, este inima acestuia (Gal. 4.6; 2 Cor. 1.22). în acest moment, cititorul poate înţelege pe deplin, cum de este posibil ca Domnul Isus Hristos să locuiască în inima creştinului, conform promisiunii Sale din Apoc. 3.20. Domnul Isus Hristos locuieşte deci în inima celui creştinului (Ef. 3.16-17), tocmai prin Duhul Său cel Sfânt (Rom. 8.9; Gal. 4.6).
Primii oameni care au fost botezaţi cu Duhul Sfânt, au fost cei aproximativ o sută douăzeci de ucenici, care au crezut în promisiunea Domnului Isus Hristos (F.A. 1.4-5) şi care au stăruit în rugăciuni pentru primirea acestui botez (F.A. 1.13-15).
După acest prim botez cu Duhul Sfânt, au urmat multe altele (F.A. 8.15-17; 9.17; 10.44-47; 15.7-8; 19.1-7; Ef. 1.13-14).
Care este însemnătatea pe care o are ziua Cincizecimii?
în Matei 16.15-18, este redat următorul dialog dintre Domnul Isus Hristos şi ucenicii Săi: "... 'Dar voi', le-a zis El, 'cine ziceţi că sunt?' Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: 'Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!' Isus a luat din nou cuvântul, şi i-a zis: 'Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea şi sângele ţi-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Şi Eu îţi spun: tu eşti Petru, şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea, şi porţile Locuinţei morţilor nu o vor birui[1]
Din versetele citate mai sus, rezultă în primul rând, că la momentul când Domnul Isus Hristos a rostit aceste cuvinte, Biserica Sa încă nu exista, întrucât El tocmai atunci anunţa pe ucenicii Săi, că avea de gând să o zidească.
întrucât în versetul Matei 16.18, pentru cuvântul "piatră", în textul original din limba greacă, este folosit cuvântul "petra", cuvânt care apare totodată şi în versetul Matei 7.24, cu sensul de "stâncă", deducem că la temelia Bisericii lui Dumnezeu, se află chiar Domnul Isus Hristos (Is. 28.16; 1 Cor. 3.11). Biserica Sa este deci zidită,

adică întemeiată, chiar pe Domnul Isus Hristos, întrucât numai El este "Stânca mântuirii noastre" (Deut. 32.15; 2 Sam. 22.2-3; Ps. 95.1; 19.14; 31.3; 62.2; Is. 17.10; 1 Cor. 10.4) şi "Piatra din capul unghiului" (Ps. 118.22; Matei 21.42).
Domnul Isus Hristos zideşte Biserica Sa, folosind pietre vii (Ef. 2.22; 1 Petru 2.5), adică oameni. Aşa cum va rezulta din consideraţiile următoare, formarea şi zidirea Bisericii Domnului Isus Hristos, constituie obiectivul central, ai lucrării lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor.
Din versetele Matei 16.15-18, mai aflăm că Biserica Domnului Isus Hristos este zidită (întemeiată) pe credinţa în El, şi că Biserica este invulnerabilă, astfel că nici porţile Locuinţei morţilor nu o vor putea birui. Acest lucru se datorează faptului că oamenii care compun Biserica, au viaţă veşnică (Ioan 3.36; 6.40).
Apostolul Pavel le spune corintenilor următoarele cuvinte: "Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie ludei, fie Greci, fie robi, fie slobozi" (1 Cor. 12.13). Din acest verset, rezultă că unul dintre motivele pentru care Dumnezeu botează oamenii cu Duhul Sfânt,

este tocmai pentru a putea alcătui un singur trup (Ioan 11.52). Sfânta Scriptură ne învaţă că acest unic trup, pe care-L alcătuiesc oamenii botezaţi cu Duhul Sfânt, poartă denumirea simbolică de trupul lui Hristos (Rom. 12.5; 1 Cor. 6.15; 12.12-27; Ef. 4.12; 5.30). De asemenea, Sfânta Scriptură ne spune că trupul lui Hristos, se mai numeşte şi Biserica lui Dumnezeu (Ef. 1.22-23; Col. 1.24).
Din moment ce creştinii sunt botezaţi cu Duhul Sfânt, tocmai pentru a putea intra în alcătuirea acestui unic trup, numit Biserica lui Dumnezeu, rezultă şi pe această cale, că până în ziua Cincizecimii, nu a existat conceptul de Biserică. Biserica lui Dumnezeu a luat fiinţă în ziua când oamenii au început să primească botezul cu Duhul Sfânt, adică în ziua Cincizecimii. Iată ce mare însemnătate are ziua Cincizecimii. Ea marchează data de naştere a Bisericii lui Dumnezeu.
întrucât botezul cu Duhul Sfânt, are un rol central în alcătuirea Bisericii lui Dumnezeu, putem considera folosind o frumoasă metaforă, că Duhul Sfânt constituie liantul (Ef. 4.3; Fii. 2.1; 2 Cor. 13.14), care-i leagă într-un tot unitar, ca pe nişte pietre vii, pe creştinii care alcătuiesc Biserica.
Din consideraţiile de mai sus, rezultă în mod clar, că în momentul când un om a fost botezat de către Dumnezeu cu Duhul Sfânt, acesta a intrat deja în Biserica lui Dumnezeu. De aici deducem în mod implicit, că un om care nu a primit botezul cu Duhul Sfânt, nu face încă parte din Biserica lui Dumnezeu.
Cuvântul "Biserică" provine din cuvântul grecesc "Ekklesia", care se traduce _prin "adunare a celor chemaţi".
Având în vedere consideraţiile de mai sus, putem afirma că Biserica lui Dumnezeu este formată din totalitatea creştinilor, care trăiesc în prezent pe Pământ, care au trăit vreodată, sau care se vor naşte. Biserica este sfântă, fără prihană (Ef. 5.27), desăvârşită (Ef. 4.12-13). Domniile şi stăpânirile din locurile cereşti, pot cunoaşte înţelepciunea lui Dumnezeu şi prin intermediul Bisericii (Ef. 3.10).
Creştinii care compun Biserica se gândesc numai ia lucrurile de sus (Col. 3.2), ei având deja încă de pe Pământ, cetăţenia cerurilor (Fii. 3.20; Ef. 2.6), fiind cetăţeni împreună cu sfinţii, oameni din casa iui Dumnezeu (Ef. 2.6,19-22). Datorită acestui fapt, creştinii care compun Biserica nu fac parte "din lume" (loan 17.14,16), ci doar

sunt trimişi în lume (loan 17.18), pentru a propovădui Evanghelia, în dubla lor calitate, de fii ai iui Dumnezeu şi de ambasadori ai împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ (Luca 9.2; 10.1). Aşa cum ştim, creştinii compun Biserica lui Dumnezeu, iar Biserica reprezintă pe Pământ, împărăţia lui Dumnezeu. Creştinii sunt trimişi şi împuterniciţi ca ambasadori, direct de către Domnul Isus Hristos (2 Cor. 5.20), care este "împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor" (Apoc. 19.11-16).
Exact ca în cazul ambasadorilor şi miniştrilor plenipotenţiari ai unui stat puternic (Ef. 1.20-22; 1 Petru 3.22), care au imunitate diplomatică şi nimeni nu le poate face vreun rău (Matei 10.29-31; Luca 21.18; 1 Petru 1.5; 1 loan 5.18), adevăraţii creştini au şi ei puteri depline (Ps. 18.32; Is. 40.31; Marcu 16.17-18; Luca 10.17-20; 24.49; F.A. 1.8; Rom. 15.13,19; 1 Cor. 4.20; 2 Cor. 4.7; Ef. 3.16; Fii. 4.13; Col. 1.13; 2 Tim. 1.7; lacov 5,16; 1 loan 2.13-14; 4.4; 5.18), atât timp cât călătoresc (Gen. 47.9; Evrei 11.13; 1 Petru 2.11) prin împărăţia de pe Pământ a Satanei (Luca 4.5-7; loan 12.31; 14.30; 16.11; F.A. 26.18; Ef. 2.2; Apoc. 13.2), fiind în drum spre adevărata lor patrie, cea cerească (Evrei 13.14).
Este remarcabil faptul că Domnul Isus Hristos foloseşte în versetul Matei 16.18, cuvintele "Biserica Mea". Din aceste cuvinte rezultă că Biserica este unică şi Ea este proprietatea Domnului Isus Hristos (Ef. 5.23-24). Aşa cum ştim, creştinii care compun Biserica au fost câştigaţi de către Domnul Isus Hristos din mâinile Satanei, cu preţul sângelui Său (F.A. 20.28).
Cu toate că Biserica lui Dumnezeu este unică şi universală, Sfânta Scriptură foloseşte de asemenea pluralul "Biserici" (Rom. 16.5,16; 1 Cor. 16.19; 1 Tes. 2.14; Apoc. 1.4,11,20; 2.11.17,29; 3.6,13,22), referindu-se la diversele comunităţi creştine care aparţineau de Biserica primară. Analizând versetele amintite mai sus, aflăm că se poate defini şi conceptul de Biserică locală (F.A. 14.23; Fii. 4.15; 1 Petru 5.13;. Apoc. 2.1,8,12,18; 3.7,14). Aceasta s-ar putea defini, ca fiind o parte a Bisericii universale şi unice a lui Dumnezeu. Desigur că dintr-o Biserică locală, ar trebui să facă parte numai creştini, care se află într-o relaţie de părtăşie permanentă cu învăţătorul şi Mântuitorul lor (1 Cor. 1.9; 1 loan 1.3,6).
Creştinii din orice Biserică locală, au o relaţie personală cu Domnul Isus Hristos, prin intermediul Duhului Sfânt (Rom. 8.26-27; Gal. 4.6; Ef, 2.18). Dat fiind faptul, că nicăieri în Sfânta Scriptură, nu întâlnim învăţături din care am putea deduce, că un creştin ar trebui să participe la vreun fel de ritualuri religioase, care ar necesita o construcţie specială sau nişte dotări deosebite, rezultă că o Biserică locală poate exista *în orice casă,* în care locuiesc sau se adună creştini (Matei 18.20; Rom. 16.5; 1 Cor. 16.19; Col. 4.15; Filimon 2), sau eventual, chiar şi sub cerul libsr (F.A. 16.13-14).
între diversele biserici, culte sau organizaţii religioase, care se declară creştine, şi Biserica lui Dumnezeu cea unică şi universală, există o mulţime de diferenţe. Amintim mai jos câteva dintre acestea:
- Denumirile diverselor biserici denominaţionale, sunt diferite de denumirea reală, care este "Biserica lui Dumnezeu" (1 Cor. 10.32; 11.22; 1 Tim. 3.5).
- Multe dintre bisericile actuale conţin şi oameni care se consideră (1 Cor. 8.2) creştini (Gal. 6.3), dar în realitate nu au această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16; 2 Tes. 3.6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3.1-3,15-18), în timp ce Biserica lui Dumnezeu conţine efectiv *numai* creştini (Evrei 12.23). Desigur că orice om care

frecventează o biserică, dar nu împlineşte în viaţa sa poruncile lui Dumnezeu, se hrăneşte cu "nădejdi înşelătoare" (Ier. 7.4,8-11).

- în timp ce mulţi dintre oamenii care aparţin de diversele biserici, respectă cu stricteţe nişte doctrine* printre care se găsesc şi unele dogme care sunt inventate de către oameni (Tit 1.14), fiind provenite din tradiţia (Matei 15.3,7-9; Marcu 7.8-13; Col. 2.8) bisericii respective, dogme care uneori vin în contradicţie cu Sfânta Scriptură, creştinii din Biserica lui Dumnezeu nu respectă decât Sfânta Scriptură (Deut. 4.2; 12.32; 18.13; Prov. 30.5-6; 1 Cor. 4.6).
Orice creştin poate să judece totul cu înţelepciune şi totodată nu poate fi judecat de către nimeni (1 Cor. 2.15). De asemenea, o persoană matură în credinţă, nu are nevoie să primească învăţături de la vreun alt om, cu privire la calea pe care trebuie s-o urmeze pentru a-L sluji pe Dumnezeu, întrucât aceasta primeşte învăţături direct de la Dumnezeu, fie prin Cuvântul Său conţinut în Sfânta Scriptură, fie direct de la Duhul Sfânt (loan 14.26; 16.13; 1 Cor. 2.12; 1 loan 2.20,27).
Desigur că orice creştin îşi petrece o mare parte din timpul său, hrănindu-se cu Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 4.4) conţinut în Sfânta Scriptură (Prov. 16.20). în mod uzual, creştinii ascultă cu plăcere pe fraţii lor creştini, care citesc sau comentează învăţăturile cuprinse în Sfânta Scriptură (Maleahî 3.16). Desigur că în aceste situaţii, este impropriu să considerăm că acei creştini care ascultă, ar primi pe această cale diverse învăţături de la acei creştini care vorbesc. Domnul Isus Hristos ne învaţă, că este mai corect să considerăm că atât creştinii care citesc sau comentează versete din Sfânta Scriptură, cât şi cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, în realitate primesc toţi învăţătură de la Dumnezeu (Matei 23.8,10).
Slujba de învăţător (1 Cor. 12.28-29; Ef. 411), se referă desigur la acei creştini care au primit de la Dumnezeu, darul de a ajuta în principal pe oamenii de curând evanghelizaţi, sau la care procesul naşterii din nou de-abia a debutat, să devină ucenici ai Domnului Isus Hristos (Ef. 4.12-16).
- Multe dintre bisericile actuale, au în serviciile lor divine, diverse practici care nu sunt conţinute în Sfânta Scriptură, practici care ţin de tradiţie, sau alte învăţături omeneşti (Col. 2.8; Tit 1.14). Dat fiind faptul că "obiceiurile popoarelor sunt deşarte" (Ier. 10.3) şi că datinile sunt condamnate în mod deschis de către Domnul Isus Hristos (Matei 15.3,7-9; Marcu 7.8-13), Biserica lui Dumnezeu nu admite nici un fel de practici, care nu sunt menţionate de către Sfânta Scriptură, ca fiind poruncite în mod expres de către Domnul Isus Hristos.
în afară de rugăciuni şi de citirea Cuvântului lui Dumnezeu cuprins în Sfânta Scriptură, în timpul serviciilor lor divine, creştinii iau parte şi la Cina Domnului, acţiune care mai este numită şi frângerea pâinii (F.A. 20.11; Luca 22.19; 1 Cor. 11.23-24), sau Sfânta împărtăşanie. Urmând îndemnul Domnului Isus Hristos: "să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea" (Luca 22.19; 1 Cor. 11.25), creştinii stăruiesc în frângerea pâinii (F.A. 2.42), fie în casele ior (F.A. 2.46), fie împreună cu alţi creştini (F.A. 20.7-11), comemorând astfel moartea şi învierea Domnului Isus Hristos (Luca 22.26).
- Multe dintre bisericile actuale au mare putere pământească, mare influenţă printre oameni şi sunt foarte bogate, în timp ce Domnul Isus Hristos ne spune în Apoc. 3.8, că Biserica Sa are puţină putere pământească (1 Cor. 1.26).
- Multe dintre bisericile actuale, sfidează cea mai importantă poruncă dată de

către Domnul Isus Hristos, porunca de a ne iubi unii pe alţii (loan 13 34-35). Datorită acestui fapt, au ajuns să dispreţuiască, să batjocorească, să urască şi să considere eretici pe toţi cei care nu aparţin lor, sau care nu respectă unele dintre dogmele lor. De-a lungul timpurilor şi până în ziua de astăzi, ura diverselor biserici considerate creştine, faţă de toţi aceia care nu împărtăşesc convingerile lor, s-a manifestat în mod constant prin diverse ameninţări, schingiuiri, crime sau blesteme de tipul binecunoscutului "să fie anatema!".
Desigur că un adevărat creştin niciodată nu va sfida, nu va batjocori, nu va duşmăni, nu va blestema şi nu va dori moartea unui om care nu are aceleaşi convingeri religioase ca şi el. Adevăratul creştin va iubi pe toţi oamenii (Luca 10.25-37; 2 Petru 1.7).
Toţi oamenii care cred în Evanghelie, ar trebui să lupte întotdeauna de aceeaşi parte a baricadei (Ef. 4.2-3; Fii. 2.1-4; 3.16), unindu-seîn lupta contra duşmanului lor comun, diavolul (Ef. 6.12). Datorită acestui fapt, creştinul, care iubeşte pe toţi oamenii (2 Petru 1.7), trebuie să se roage, ca Dumnezeu să-î întoarcă de pe căile lor greşite (Fii. 3.15), pe toţi aceia care au diverse credinţe, întemeiate pe dogme care nu sunt în deplină concordanţă cu Sfânta Scriptură, şi ca atare conţin şi unele erezii, care provin din diversele tradiţii.
• în timp ce în majoritatea bisericilor, există o ierarhie sofisticată, în fruntea căreia se află unul sau mai mulţi conducători, în Biserica lui Dumnezeu *nu există nici şefi, nici subordonaţi* (Matei 20.25-27; Marcu 9.33-35; 10.42-44; Luca 22.24-26; Fii. 2.3-4; 1 Petru 5.3). întrucât între creştini nu există relaţii de subordonare (Gal. 3.28), rezultă că toţi oamenii care compun Biserica sunt egali între ei, aşa cum sunt toţi fraţii proveniţi din acelaşi tată (Matei 23.8-9).
Singurul conducător al Bisericii, este însuşi Domnul isus Hristos (Matei 2.6; Ef. 1.22-23; 4.15; 5.23; Col. 1.18).
Pe lângă faptul că face parte din Biserica lui Dumnezeu, orice creştin este în mod implicit şi un preot al

lui Dumnezeu (Is. 61.6; 1 Petru 2.5,9; Apoc. 1.6; 5.10; 20.6). Deci, Biserica lui Dumnezeu este compusă numai din preoţi.
Ca orice preot, creştinul trebuie să aducă înaintea lui Dumnezeu jertfe duhovniceşti (1 Petru 2.5), care constau în: păstrarea unui trup curat şi sfânt, care nu păcătuieşte (Prov. 15.8; Rom. 12.1; 6.13) şi a unui duh zdrobit (Ps. 51.17), rugăciuni (Ps. 141.2) şi mai cu seamă rugăciuni de mulţumire (Ps. 50.14,23; 107.22; 116.17), vestirea Evangheliei (Evrei 13.15), binefacerea şi dărnicia (Evrei 13.16).
Există biserici, care au printre membrii lor şi "oameni cu vază între fraţi" (F.A. 15.22), adică oameni maturi în credinţă, care au reuşit deja să devină creştini. Pe lângă aceştia, în diversele comunităţi există şi oameni care sunt pe cale de a deveni creştini. La unii dintre aceştia, procesul naşterii din nou a debutat, dar încă nu s-a încheiat. De asemenea, mai pot exista şi oameni care au căzut de la credinţă (Luca 8.13; 1 Ţim. 1.19; Evrei 6.6), părăsind calea îngustă care duce în rai.
în orice comunitate care aparţine de Biserica lui Dumnezeu, este nevoie să existe suficienţi creştini maturi în credinţă (1 Cor. 12.28-31; Ef. 4.11). Rolul acestora este de a sluji lui Dumnezeu (1 Cor. 3.5; 2 Cor. 6.4; Rom. 15.16; 1 Tes. 3.2) şi celorlalţi membri ai comunităţii (Matei 20.26-28; 23.11-12; Marcu 9.35; 10.42-45; Luca 22.26; Ef. 4.12), fiecare după puterea (Matei 25.15) pe care i-a dat-o Dumnezeu (1 Cor. 3.5; 1 Petru 4.11). Aceşti slujitori trebuie să acorde tot ajutorul spiritual (Ef. 4.11-15), care

este necesar acelora la care procesul naşterii din nou a debutat de curând (F.A. 18.24-26), pentru a putea deveni şi aceştia creştini. Sfânta Scriptură ne învaţă că în Biserica primară, aceşti slujitori se numeau: presbiteri (F.A. 14.23; 15.6,22-23; 20.17; 1 Tim. 4.14; 5.17,19; Iacov 5.14; 1 Petru 5.1; 2 Ioan 1; 3 Ioan 1), păstori (Ef. 4.11), episcopi (FA 20.28; Fii. 1.1; 1 Tim. 3.1-7; Tit 1.7-9) sau diaconi (1 Tim. 3.8-13; Fii. 1.1; Rom. 16.1).
Cuvintele: presbiter, păstor şi episcop, nu desemnează nicidecum o anumită ierarhie în Biserică, aşa cum se consideră în mod greşit în anumite biserici, potrivit tradiţiei nebiblice existente în doctrinele acestora. Sfânta Scriptură ne arată că toate aceste cuvinte, *au exact aceeaşi semnificaţie.* Cuvântul presbiter se referă la statutul, titulatura, sau denumirea slujbei cu care este investit de către Dumnezeu un creştin matur în credinţă, iar cuvintele păstor şi episcop (1 Petru 2.25) se referă la răspunderile şi obligaţiile impuse de către slujba pe care o îndeplineşte presbiterul (F.A. 20.17-28; Tit 1.5-7; 1 Petru 5.1-2).
Cu toate că în majoritatea bisericilor declarate creştine, cea mai mare autoritate în faţa oamenilor o are preotul sau păstorul, din punctul de vedere al lui Dumnezeu există o altă rânduială. Astfel, în 1 Cor. 12.28, citim că "Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, prooroci; a! treilea, învăţători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, şi vorbirii în felurite limbi". Din acest verset, aflăm că dacă un păstor are doar "darul cârmuirilor", atunci, din punctul de vedere al rânduielii instaurate de către Dumnezeu, cu privire la slujbe şi la daruri în Biserică, slujba sa este rânduită doar "a *cincea".* Dacă păstorul este şi învăţător (Ef. 4.11), atunci slujba sa este rânduită de către Dumnezeu, "a *treia".* Să nu uităm însă, că singurul Mare Păstor (Matei 2.6; Ioan 10.11,14; Evrei 13.20; 1 Petru 2.25; 5.4; Ps. 23.1) şi învăţător real (Matei 23.8-10), în sensul că El este chiar iniţiatorul învăţăturii creştine, este Domnul Isus Hristos.
Din cele de mai sus rezultă că, dacă într-o biserică există persoane investite de către Dumnezeu, cu slujbele de: apostol, prooroc, învăţător, sau de lucrător cu darul minunilor, iar păstorului, Dumnezeu nu i-a încredinţat nici una dintre aceste patru slujbe, toate persoanele cărora Dumnezeu le-a încredinţat una dintre cele patru slujbe amintite mai sus, vor avea în acea biserică autoritate *mai mare,* decât are păstorul, conform rânduielii fixate de către Dumnezeu.
în anumite situaţii, un apostol poate primi de la Dumnezeu autoritate (Luca 22.36; Ps. 149.6) asupra altor oameni (F.A. 13.9-11; 1 Cor. 5.5; 16.22; Gal. 1.8-9; 5.12; 1 Tim. 1.20). De asemenea, un prooroc al lui Dumnezeu poate fi investit de către Dumnezeu cu autoritate asupra altor oameni (Exod 32.25-29; Num, 25.4-9; 1 împ. 18.40; 2 împ. 2.24; 13.20-21; Ier. 1.10).
Analizând doctrinele bisericilor actuale, constatăm că majoritatea acestora conferă păstorului cea mai mare autoritate în biserică, fără a mai ţine seama de faptul că, pot exista în biserică şi persoane cărora Dumnezeu le-a dat o slujbă care presupune acordarea unei autorităţi superioare păstorului. Această stare de lucruri anormală, care reflectă neaplicarea în practică a Cuvântului lui Dumnezeu, se datorează stării jalnice în care se găsesc cele mai multe dintre bisericile zilelor noastre (Osea 4.6; Luca 18.8; 2 Tim. 4.3-4).
în Biserica primară, cuvântul "diacon" era folosit pentru a desemna pe acel

creştin plin de Duhul Sfânt şi de înţelepciune, care slujea într-o Biserică locală, ocupându-se cu precădere de ajutorarea efectivă, inclusiv materială, a membrilor comunităţii respective (F.A. 6.1-6). Desigur că diaconii slujeau şi pe plan spiritual. Astfel, Sfânta Scriptură ne arată că diaconii Ştefan şi Filip erau totodată şi evanghelişti (F.A. 6.7-15; 7.2-60; 8.5-13,26-40).
Analizând versetele R6m. 16.1-2; 1 Tim. 3.11, constatăm că slujba de diacon, poate fi deţinută chiar şi de către femei.
Pentru a putea sluji celorlalţi creştini (Matei 20.26-27; 23.11-12; Marcu 9.35; 10.42-45), persoanele mature în credinţă numite: diaconi, presbiteri, păstori, sau episcopi, trebuie în mod obligatoriu să constituie modele de comportament admirabil (F.A. 20.33-35; 1 Cor. 4.16; 11.1; Fii. 3.17; 4.9; 1 Tes. 1.6; 2 Tes. 3.7-9; Evrei 6.12; 13.7;
1 Petru 5.3) pentru toţi membrii comunităţii respective.

Faptul că aceşti oameni slujesc celorlalţi, nu le dă nici într-un caz dreptul să se comporte ca nişte stăpâni (patroni) sau ca nişte şefi (1 Petru 5.3). Comportarea acestor slujitori trebuie să fie atât de frumoasă, încât cei cărora le slujesc, nu trebuie niciodată să se considere asupriţi, acuzaţi, stânjeniţi sau urmăriţi de către aceştia (2 Cor. 1.24; 6.3-4).
Aceşti slujitori trebuie să vegheze (Evrei 13.17) cu toată dragostea, ca nici unul dintre membrii comunităţii să nu cadă de la credinţă (1 Tim. 1.19). Această veghere se va materializa, exclusiv prin slujirea efectivă a celorlalţi, adică prin acordarea, în primul rând, de ajutor spiritual, şi apoi a oricărui fel de ajutor (F.A. 4.34-35; 6.1; 11.29; Rom. 15.25; 1 Cor. 16.1-2).
Creştinul matur în credinţă, nu va dori niciodată să devină slujitor al celorlalţi, cu scopul ascuns de a obţine un *câştig* din această activitate (Is. 56.11; Ier. 6.13; 8.10; 23,11; Ezec. 34.2-11; Mica 3.11; 2 Cor. 6.4,10; 1 Tim. 3.3,8; 6.5; Tit 1.7,11; 1 Petru 5.2-3;
2 Petru 2.3), întrucât din punct de vedere material, aceşti oameni nu trebuie să aibă avantaje de pe urma slujirii lor (1 Sam. 2.12-17,22-36; 12.3-5; 2 împ. 5.15-16,20-27; Ps. 119.36; Matei 10.8; Luca 12.15; F.A. 20.33; 1 Cor. 4.11-12; 2 Cor. 6.10; 11.27; Fii. 4.11-12; 1 Tim. 6.7-10; Evrei 13.5).
După Domnul Isus Hristos (Evrei 2.3), apostolul Pavel a fost cel de-al doilea mare evanghelist al lumii (1 Cor. 15.10). Cu toate acestea, el nu şi-a câştigat existenţa din propovăduirea Evangheliei (F.A. 20.34; 2 Cor. 12.15).
Urmând exemplul apostolului Pavei, fiecare dintre aceşti slujitori, trebuie să aibă întotdeauna un loc de muncă, pentru a-şi putea câştiga existenţa prin eforturile sale proprii (F.A. 18.1-3; 20.33-35; 1 Cor. 4.12; 1 Tes. 2.9; 2 Tes. 3.8-12), şi a nu fi o sarcină pentru nimeni (2 Cor. 12.14-18; 11.9).
Mulţi dintre slujitorii oficiali ai diverselor comunităţi, au un salariu fix, care este asigurat, fie de la bugetul statului respectiv, fie din donaţiile credincioşilor din comunitatea în care slujesc, fie din ambele surse. Aceşti slujitori primesc salariul respectiv, fiind motivaţi de acele învăţături din Sfânta Scriptură, care par să spună că aceştia pot trăi din propovăduirea Evangheliei (Matei 10.9-15; Luca 10.1-8; 1 Cor. 9.3-18; Gal. 6.6). Totuşi, dacă analizăm atent aceste ultime versete citate, tragem concluzia că ele nu se referă nici într-un caz la plata regulată a unui salariu fix. Aceste versete se referă doar la faptul că, orice slujitor al lui Dumnezeu, care este plecat temporar într-o misiune ordonată de către Dumnezeu, are dreptul să primească în mod gratuit, de la cei cărora le slujeşte, pe toată durata acestei misiuni,

masă, cazare şi orice fe! de altă asistenţă de care ar putea avea nevoie (Marcu 9,41; FA 18.27; 21.16; 28.10; Rom. 16.1-2; 1 Cor. 16.15-16; 2 Cor. 11.9; Fii. 2.29; 1 Tes. 2.6; 3 loan 5-6).
Este absolut remarcabi! faptul că Domnul Isus Hristos nu îi recunoaşte ca păstori, pe nici unul dintre acei slujitori, care primesc un salariu fix pentru slujba duhovnicească pe care o prestează (loan 10.11-13).
Singurele avantaje ale acestor slujitori, sunt cele obţinute pe plan spiritual (Ps. 119.36; FA 22.17-18; 2 Cor. 2.14-16; 6.4,7,10; 12.2-5). Ele decurg din faptul ca, pentru a putea sluji cu succes celorlalţi, aceştia trebuie să stea cât mai mult timp în legătură cu Dumnezeu prin rugăciune (Rom. 1.9; Ef. 1.16; Fii. 1.3-4; Col. 1.3; 1 Tes. 1.2;3.10;2Tim.1.3;lacov5.14).
- Majoritatea bisericilor actuale, au slujitori selectaţi şi investiţi (hirotoniţi, ordinaţi) în slujbele lor de către alţi oameni (Gal. 1.1), de cele mai multe ori, doar în funcţie de nivelul studiilor teologice absolvite. în Biserica lui Dumnezeu, slujitorii sunt'investiţi doar de către Dumnezeu (F.A. 9.15; 20.24; 22.14-15; 26.15-18; 1 Cor. 1.1; 12.28; Gal. 1.1,15; Ef. 1.1; 4.11; Col. 1.1), prin Duhul Sfânt (FA 20.28), după criterii cum ar fi: buna comportare, înţelepciunea şi plinătatea Duhului Sfânt (F.A. 6.3; 1 Tim. 3.1-13; Tit 1.5-9). După ce Duhul Sfânt descoperă (F.A. 13.2) care sunt slujitorii respectivi, aceştia vor fi aduşi la cunoştinţa membrilor diverselor Biserici locale, de către slujitori maturi în credinţă (F.A. 14.23).
Cine îi botează pe oameni cu Duhul Sfânt?
în timp ce botezul în apă este efectuat de către oameni, primirea botezului autentic cu Duhul Sfânt, nu poate fi influenţată în nici un fel de către oameni. Acest botez depinde exclusiv de voia lui Dumnezeu, deoarece Duhul Sfânt vine de la Dumnezeu-Tată! (Luca 11.13; |oan 14.16-17,26), fiind trimis de către Domnul isus Hristos (loan 15.26; 16.7; Tit 3.5-6).
Acela care botează efectiv pe oameni cu Duhui Sfânt, este chiar Domnul isus Hristos (Matei 3.11; Marcu 1.7-8; Luca 3.16; loan 1.32-33; Tit 3.5-6).
Cine poate primi botezul cu Duhul Sfânt?
Sfânta Scriptură ne învaţă că în faţa lui Dumnezeu toţi oamenii sunt egali (F.A. 15.9; Rom. 3.22; 10.12), şi ca urmare a acestui fapt, pot primi botezul cu Duhul Sfânt toţi oamenii, indiferent de naţionalitate, sex, starea socială, ţara unde locuiesc, sau de credinţa pe care au avut-o înainte de a se hotărî să devină creştini (1 Cor. 12.13; Gal. 3.28;' Col. 3.11). Astfel, poate primi botezul cu Duhul Sfânt, orice om la care a debutat procesul naşterii din nou şi care îndeplineşte simultan, toate cele şapte condiţii care urmează:
' - S-a pocăit de absolut toate păcatele sale (F.A. 2.38-39), şi luptă ca să-şi răstignească pe cruce (Rom. 6.6) firea pământească păcătoasă (Rom. 8.6-8; 1 Cor. 2.14; luda 19), care "pofteşte împotriva Duhului Sfânt" (Gal. 5.17).
- Crede în Domnul isus Hristos (loan 7.38-39; F.A. 19.2; Ef. 1.13),
- Ascultă de Dumnezeu (F.A. 5.32).
- Iubeşte pe Domnul Isus Hristos, adică păzeşte poruncile Sale (loan 14.15-17).

- Crede (chiar are certitudinea) că va primi botezul cu Duhul Sfânt (Gal. 3.14).
■ A rămas în Domnul Isus Hristos (1 loan 3.24; 4.13). într-unui dintre capitolele următoare, vor fi

amintite cele *şase* condiţii, care trebuie îndeplinite de către orice om care doreşte să rămână în Domnul Isus Hristos.
- *Cere* botezul cu Duhul Sfânt (Luca 11.13).
Un om care a fost botezat în apă şi nu a primit încă botezul cu Duhul Sfânt (F.A. 19.1-3), trebuie deci să *ceară* acest botez. Desigur că un om poate cere botezul cu Duhul Sfânt, *numai* după ce a îndeplinit *toate* celelalte şase condiţii menţionate mai sus.
în afara îndeplinirii acestor şase condiţii, nu există nici o altă restricţie, în privinţa acordării de către Dumnezeu a botezului cu Duhul Sfânt. Dimpotrivă, aşa cum am văzut mai sus, Dumnezeu ne spune că în zilele din urmă, va turna Duhul Său peste orice făptură (Ioel 2.28-29; F.A. 2.17-18). Această făgăduinţă a lui Dumnezeu, este valabilă pentru toate generaţiile următoare, deci şi în zilele noastre (is. 59.20-21; F.A. 2.38-39).
Numai Dumnezeu poate cerceta şi cunoaşte ce se întâmplă în inima unui om (1 Sam. 16.7; 1 împ. 8.39; 1 Cron. 28.9; Ier. 11.20; 17.9-10; Ps. 7.9; F.A. 1.24; Rom. 8.27; Apoc. 2.24). Astfel, Dumnezeu cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui (2 Tim. 2.19; 2 Cor. 5.11), adică pe cei care au o credinţă sinceră, izvorâtă dintr-o inimă curată (1 Cron. 29.17; Prov. 11.20) şi care împlinesc cu adevărat toate poruncile Sale.
Din cele de mai sus, rezultă că numai Dumnezeu este singurul în măsură să aprecieze, dacă mărturisirea credinţei unui om este într-adevăr sinceră, şi ca urmare a acestui fapt, dacă-l va boteza cu Duhul Sfânt.
Exceptând acele situaţii speciale, în care botezul cu Duhul Sfânt, se primeşte înainte de botezul în apă (F.A. 10.44-48), orice om care a mărturisit credinţa sa sinceră în Domnul Isus Hristos, cu ocazia botezului în apă, trebuie să aştepte în ascultare de Dumnezeu, pentru a vedea dacă şi Dumnezeu mărturiseşte pentru el, adică dacă îl botează cu Duhul Sfânt (F.A. 15.8).
Acel om care l-a cerut lui Dumnezeu să-l boteze cu Duhul Sfânt, dar care încă nu a primit acest botez, trebuie să se cerceteze (PI. Ier. 3.40; 2 Cor. 13.5; Gal. 6.4) amănunţit pe sine însuşi, pentru a putea descoperi care sunt motivele acestui eşec. Desigur că aceste motive, constau, de cele mai multe ori, în neîndepSinirea unora dintre condiţiile amintite mai sus. Cine nu îşi poate da seama singur de acest lucru, trebuie să se roage ca Dumnezeu să-i descopere (Iov 12.22; Dan. 2.22,28,47; Evrei 4.13) care sunt motivele, pentru care El încă nu a mărturisit despre credinţa sa, şi deci nu a primit încă botezul cu Duhul Sfânt.
Să vedem acum care sunt motivele, pentru care Simon vrăjitorul, nu a primit şi e! botezul cu Duhul Sfânt, aşa cum îl primiseră cei din Samaria (F.A. 8.15-17), deşi fusese şi el botezat în apă (FA 8.9-13).
In situaţia lui Simon există două posibilităţi. Prima, constă în faptul că Simon a fost perfect conştient de faptul, că nu are ceie două elemente indispensabile botezului în apă, adică pocăinţa şi credinţa. Fiind un vrăjitor vestit, poate că Simon a reuşit să-l înşele pe Filip, pentru a-l boteza în apă, mărturisind că ar avea pocăinţă şi credinţă (F.A. 8.13). Desigur că în această situaţie, Simon avea "doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea" (2 Tim. 3.5) şi ca atare el îl cinstea pe Dumnezeu doar cu buzele, în timp ce inima sa era departe de El (Marcu 7.6).

Există şi posibilitatea, ca Simon să nu-şi fi dat efectiv seama (Rom. 12.3; 1 Cor. 8.2; Gal. 6.3), că în realitate nu avea pocăinţă şi credinţă. în ziua de astăzi, există nenumăraţi oameni care se află în această situaţie tristă. Aceştia sunt amăgiţi de către diavol (Apoc. 12.9; 20.3,8; 2 Cor. 11.3), pentru a considera că au elementele necesare botezului în apă, adică pocăinţa şi credinţa, dar ei în realitate nu ie au. Ca urmare a acestui fapt, ei nu au fost botezaţi de către Dumnezeu, cu Duhul Sfânt. Chiar dacă aceşti oameni execută uneori lucrări specifice oamenilor botezaţi cu Duhul Sfânt, ei nu pot primi acest botez, întrucât fac fărădelegi şi nu au stabilit încă o relaţie personală cu Domnul Isus Hristos (Matei 7.21-23). Ca urmare a acestui fapt, Dumnezeu nu poate să mărturisească despre credinţa acestora.
Citind versetele F.A. 8.18-19, aflăm că Simon a dat bani apostolilor, crezând că ar putea primi de la aceştia puterea, ca peste cine îşi va pune mâinile, să primească botezul cu Duhul Sfânt. Din atitudinea lui Simon, reiese faptul că acesta a privit problema mântuirii sale, cu prea multă superficialitate şi nu s-a examinat cu atenţie, pentru a constata dacă are cu adevărat elementele necesare efectuării botezului în apă.
Apostolul Petru i-a spus iui Simon următoarele: "Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani! Tu n-ai nici parte, nici sorţ în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. Pocăieşte-te dar de această răutate a ta, şi roagă-te Domnului să ţi se ierte gândul acesta al inimii tale, *dacă este cu putinţă;* căci văd că eşti plin de fiere amară, şi *în lanţurile fărădelegii"* (F.A. 8.20-23).
Din cuvintele apostolului Petru, amintite mai sus, deducem în primul rând, faptul că Simon nu avea inima curăţită prin pocăinţă (Prov. 20.9; Rom. 2.5). Mai deducem de asemenea, că Simon nu avea nici credinţă, căci dacă ar fi avut într-adevăr credinţă, ar fi avut o inimă curată (F.A. 15.9).
Din cuvintele lui Simon: "rugaţi-vă voi Domnului pentru mine, ca să nu mi se întâmple nimic din ce aţi zis" (F.A. 8.24), deducem faptul că Sîmon nu avea nici un fel de relaţie cu Dumnezeu, din moment ce el nici nu mai putea să se roage ia Dumnezeu şi să se pocăiască de faptele sale rele.
Sfânta Scriptură ne prezintă situaţia în care se găsea Simon, aşa de clar şi de sugestiv, întrucât Dumnezeu ştia că această tristă situaţie este comună tuturor acelor oameni, care au impresia (1 Cor.

8.2) că sunt creştini (Gal. 6.3}, dar în realitate nu au această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16; 2 Tes. 3.6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3.1-3,15-18).
Din consideraţiile de mai sus, rezultă că botezul cu Duhul Sfânt este dat oamenilor în mod gratuit, fiind un dar (F.A. 2.38-39; 10.45) de la Dumnezeu. El nu se poate cumpăra sau vinde şi nu poate fi primit decât de către acei oameni care îndeplinesc toate cele *şapte* condiţii amintite mai sus, având în primul rând o pocăinţă reală şi o credinţă adevărată, izvorâtă dintr-o inimă sinceră şi curată.
în ce împrejurări se poate primi botezul cu Duhul Sfânt?
Aşa cum ştim, oamenii sunt botezaţi cu Duhu! Sfânt, de către Domnul Isus Hristos (Matei 3.11; Marcu 1.7-8; Luca 3.16; loan 1.32-33; Tit 3.5-6).
Pentru ca Dumnezeu să dea o pildă (1 Petru 2.21; loan 13.15), din care oamenii

să înţeleagă că botezul cu Duhul Sfânt, este absolut necesar în viaţa creştinului, imediat după ce a fost botezat în apă de către loan, Duhul Sfânt a confirmat în mod fizic, prezenţa Sa continuă (loan 3.34) în Domnul isus Hristos (Matei 3.16; Marcu 1.10-Luca 3.22; loan 1.32-33).
Dat fiind faptul că, imediat după ce Domnul Isus Hristos a fost botezat în apă, a avut loc şi confirmarea prezenţei Duhului Sfânt în El, unii oameni au impresia că atunci când un om este botezat în apă, este în mod automat botezat şi cu Duhul Sfânt. Sfânta Scriptură ne învaţă însă, că lucrurile nu se petrec întotdeauna în acest fel. Astfel, un om poate fi botezat cu Duhul Sfânt, fie înainte de botezul în apă, ca în cazul sutaşului Corneliu (F.A. 10.44-48) şi al apostolului Pavel (F.A. 9.17-18), fie imediat după botezul in apă (F.A. 19.5-6), cum s-a întâmplat şi în cazul Domnului Isus Hristos, fie ia un anumit timp după botezul în apă (F.A. 8.15-17). Există şi situaţii, când unii oameni deşi au fost botezaţi în apă, poate că nu vor primi botezul cu Duhul Sfânt niciodată. Aşa cum am văzut mai sus, Sfânta Scriptură ne relatează o astfel de situaţie în versetele F.A. 8.9-24.
Sfânta Scriptură ne învaţă că acei oameni, care nu au primit botezul cu Duhul Sfânt nici înainte, nici imediat după botezul în apă, pot primi acest botez în unul dintre următoarele moduri:
■ în timpul când ascultă propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu (F.A. 10 44-47).
■ Stăruind în rugăciuni (F.A. 1.4-5,8,14; 2.1-4), prin care cer (Luca 11.13) botezul cu Duhul Sfânt.
- Datorită rugăciunilor de mijlocire (F.A. 8.15) şi punerii mâinilor de către apostoli, peste persoana care urmează să primească botezul cu Duhul Sfânt (F A 8.17; 9.17; 19.6).
Punerea mâinilor în vederea primirii botezului cu Duhul Sfânt, trebuie folosită cu *foarte mare precauţie,* întrucât Sfânta Scriptură ne avertizează, că nu trebuie să se pună mâinile "cu grabă" peste cineva (1 Tim. 5.22).
Pentru a-şi pune mâinile peste un om, în vederea primirii de către acesta a botezului cu Duhu! Sfânt, creştinul trebuie să aibă o confirmare clară din partea lui Dumnezeu (F.A. 9.17). în acest fel, creştinul va fi absolut sigur, că Dumnezeu doreşte într-adevăr să-l boteze cu Duhul Sfânt pe omul respectiv, întrucât acesta îndeplineşte toate condiţiile necesare, pentru a putea primi acest botez. Oricum, dacă un om nu îndeplineşte cele şapte condiţii amintite mai sus, Dumnezeu nu îl va botează cu Duhul Sfânt.
Cum poate avea un om certitudinea că a fost botezat într-adevăr cu Duhul Sfânt?
Mulţi oameni minimalizează într-o aşa de mare măsură rolul botezului cu Duhul Sfânt, încât ajung să susţină idei aberante în legătură cu acest botez.
Unii oameni nici măcar nu au auzit că există un botez cu Duhul Sfânt (F.A. 19.2). Alţii sunt de părere că nici nu au nevoie de botezul cu Duhul Sfânt. Alţi oameni pur şi simplu ignoră verbul a *boteza,* care apare în fiecare dintre următoarele şapte versete: Matei 3.11; Marcu 1.8; Luca 3.16; loan 1.33; F.A. 1.5; 11.16 şi 1 Cor. 12.13, susţinând aberaţia că nu există un botez propriu-zis cu Duhul Sfânt, ci numai diverse

umpleri cu Duhul Sfânt, aşa cum se întâmpla în perioada Vechiului Testament.
Sfânta Scriptură ne arată cu claritate că există două feluri de botezuri distincte (Evrei 6.2), cel în apă şi cel cu Duhu! Sfânt. Fiecare om care doreşte să devină creştin, trebuie să primească un singur botez în apă efectuat în mod biblic şi un singur botez real cu Duhul Sfânt (Ef. 4.5).
După cum botezul în apă este un act unic, tot aşa şi botezul cu Duhu! Sfânt este un act unic, şi ca atare nu trebuie confundat cu o umplere oarecare cu Duhul Sfânt. Desigur că, după ce un om a fost botezat cu Duhul Sfânt, el poate primi ulterior, nenumărate umpleri cu Duhul Sfânt (F.A. 4.8,31; 6.3,5; 7.55; 11.24; 13.9,52; Ef. 5.18). Totuşi, aceste umpleri nu trebuie confundate cu botezul iniţial şi real cu Duhul Sfânt.
Există foarte mulţi oameni, care se consideră în mod eronat a fi creştini (Gal. 6.3; 2 Cor. 5.16; Apoc. 3.15-18), întrucât doar au impresia (1 Cor. 8.2) că au primit botezul cu Duhul Sfânt. Mulţi dintre aceştia, consideră că au primit botezul cu Duhu! Sfânt în mod automat şi fără ca să-şi dea seama de acest lucru, fie odată cu botezul în apă, fie în momentul când L-au invitat în inima lor pe Domnul Isus Hristos.
Desigur că există posibilitatea ca botezul cu Duhul Sfânt, să se poată primi şi cu cele două ocazii amintite mai sus. Eroarea gravă comisă de către aceşti oameni, constă în susţinerea concepţiei că botezul cu Duhu! Sfânt se produce într-un mod tainic, fără ca omul să-şi dea bine seama de acest lucru, sau fără să aibă vreo experienţă deosebită.
întrucât tot ceea ce face Dumnezeu este desăvârşit (Deut. 32.4), bunul simţ ne spune că un lucru aşa

de important, cum este mărturisirea lui Dumnezeu despre credinţa unui om (F.A. 15.8), nu se poate face într-un mod confuz sau ambiguu, astfel încât omul să nu-şi poată da foarte bine seama de acest lucru. Amintim că mărturisirea unui om despre credinţa sa în Dumnezeu, se face într-un mod inconfundabil, prin cufundarea acestuia în apă. In mod analog, mărturisirea lui Dumnezeu despre un om, materializată prin botezul cu Duhul Sfânt, este făcută tot într-un mod clar şi precis, adică vizibil sau observabil atât de către ce! botezat, cât şi de către toţi cei din preajma sa (F.A. 2.2-12). Astfel în F.A. 8.18, citim că Simon *a văzut* cum unii oameni au primit botezul cu Duhul Sfânt.
Pentru ca Simon vrăjitorul să fi *văzut,* că nişte oameni au primit botezul cu Duhul Sfânt, desigur că a trebuit să se producă un eveniment neobişnuit, datorită căruia, aceştia s-au manifestat într-un mod cu totul surprinzător. Este evident că un vrăjitor, care era obişnuit cu diverse manifestări supranaturale, desigur cauzate de către Satana, nu ar fi fost atât de impresionat de evenimentul respectiv, dacă în aceşti oameni nu s-ar fi produs vreo manifestare supranaturală, care să-i dea vrăjitorului certitudinea, că oamenii respectivi au fost într-adevăr botezaţi de către Dumnezeu cu Duhul Sfânt. Desigur că această certitudine, l-a determinat pe Simon să dorească atât de mult ca să primească şi el botezul cu Duhul Sfânt (F.A. 8.18-19).
Fiind vorba tot despre un botez, şi încă de unul mult mai important decât botezul în apă, întrucât Acela care mărturiseşte despre om este chiar Dumnezeu, în rândurile de mai jos, vom arăta că şi botezul cu Duhul Sfânt, se produce tot într-o manieră inconfundabilă.
Dat fiind faptul, că nu este posibil ca un om să devină creştin, fără să fi fost botezat de către Dumnezeu cu Duhul Sfânt (Rom. 8.9; 1 Cor. 12.13; Ef. 2.18), este

extrem de important ca orice om să ştie cu siguranţă, dacă a primit cu adevărat acest botez. Având în vedere acest lucru, Sfânta Scriptură ne arată că există un număr de *şase criterii precise,* prin care se poate aprecia cu mare exactitate, dacă o persoană a fost într-adevăr botezată cu Duhul Sfânt.
Sfânta Scriptură ne învaţă că atunci când cineva primeşte botezul cu Duhul Sfânt, Dumnezeu îi dă acelui om "un semn" (Marcu 16.17) inconfundabil, care să ateste acest botez. Datorită acestui semn, în viaţa respectivului om se petrece un eveniment din domeniul supranaturalului, absolut remarcabil.
Primul criteriu de recunoaştere a botezului cu Duhul Sfânt, constă tocmai în acest "semn" dat de către Dumnezeu celui botezat (Marcu 16.17; 1 Cor. 14.22), conform căruia, în momentul când o persoană este botezată cu Duhul Sfânt, aceasta începe să vorbească "prin Duhul" (1 Cor. 12.8,10), într-o limbă pe care nu a învăţat-o niciodată, nu o cunoaşte absolut deloc (F.A. 2.4-12; 10.44-46; 19.6), şi pe care nu o va cunoaşte nici după momentul primirii botezului cu Duhu! Sfânt (1 Cor. 14.10-11,14).
Al doilea criteriu care confirmă botezul unei persoane cu Duhul Sfânt, este dat de faptul că respectiva persoană nu mai este supusă poftelor firii pământeşti (Rom. 8.9; 1 Cor. 2.14; luda 19), întrucât "prin Duhul", creştinul "face să moară" faptele păcătoase ale trupului (Rom. 8.13).
Oamenii botezaţi cu Duhu! Sfânt, nu fac eforturi peste puterile lor (1 Cor. 10.13), pentru a nu mai trăi după îndemnurile firii pământeşti (Rom. 8.1,4-6,12-13), care îi îndeamnă numai la păcate (Gal. 5.19-21), întrucât ei se iasă călăuziţi (Rom. 8.14; Gal. 5.16-18) în permanenţă de către Duhul Sfânt, care-i îndeamnă (Rom. 8.1,4-6) să facă numai ceea ce este după voia lui Dumnezeu (1 Tes. 4.3; Evrei 13.21; 1 loan 2.17) şi numai ceea ce este plăcut lui Dumnezeu (Rom. 14.17-18; 2 Cor. 5.9; Col. 1.10; Evrei 11.6).
Sfânta Scriptură ne învaţă următoarele: "nimeni, dacă vorbeşte prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: 'Isus să fie anatema!' Şi nimeni nu poate zice: 'Isus este Domnul', decât prin Duhul Sfânt" (1 Cor. 12.3), "Duhul lui Dumnezeu să-L cunoaşteţi după aceasta: Orice duh, care mărturiseşte că isus Kristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; şi orice duh, care nu mărturiseşte pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire aţi auzit. Ei chiar este în lume acum" (1 loan 4.2-3).
Analizând versetele citate mai sus, rezultă *al treilea criteriu* care atestă botezul cu Duhul Sfânt. El se bazează pe faptul că oamenii care au primit acest botez, consacră cât mai mult din timpul lor propovăduirii Evangheliei.
Al patrulea criteriu care atestă acest botez, constă în roadă Duhului Sfânt, pe care o primesc creştinii de la Dumnezeu, prin harul şi dragostea fără limite pe care o are Dumnezeu faţă de copiii Săi.
Roadă Duhului Sfânt reprezintă totalitatea însuşirilor minunate, care înfrumuseţează caracterul omului născut din nou, din Dumnezeu, care se lasă în permanenţă călăuzit de către Duhul Sfânt (Rom. 8.14).
Roadă Duhului Sfânt are următoarele componente: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea şi înfrânarea poftelor (Gal. 5.22-23).
Ai cincilea criteriu care atestă botezul cu Duhul Sfânt, constă în darurile minunate pe care le dă Dumnezeu celor care au primit acest botez.

Darurile Duhului Sfânt (Evrei 2.4), reprezintă acele însuşiri supranaturale, cu care sunt înzestraţi copiii lui Dumnezeu de către Duhul Sfânt, pentru a putea deveni lucrători împreună cu Dumnezeu (1 Cor. 3.9).
Iată cum descrie Sfânta Scriptură aceste minunate daruri: "Sunt felurite daruri, dar este acelaşi Duh; sunt felurite slujbe, dar este aceiaşi Domn; sunt felurite lucrări, dar este acelaşi Dumnezeu, care lucrează totul în toţi. Şi fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înţelepciune; altuia, să vorbească despre cunoştinţă, datorită aceluiaşi Duh; altuia credinţa, prin acelaşi Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin acelaşi Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; şi altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unui şi acelaşi Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voieşte" (1 Cor. 12.4-

11).
Darurile Duhului Sfânt, se pot grupa în trei categorii:
- Daruri prin care Dumnezeu le descoperă oamenilor diverse taine (Num. 12.8; Iov 12.22; Prov. 29.18; Dan. 2.22,28-30,47; Amos 3.7; 1 Cor. 14.6,25-26,30; 2 Cor. 12.1,7). Acestea sunt: darul vorbirii despre înţelepciune, darul vorbirii despre cunoştinţă şi darul deosebirii duhurilor.
- Daruri prin care Dumnezeu le dă putere oamenilor să realizeze diverse lucrări cu caracter supranatural, atunci când planurile Sale impun producerea unor astfel de fenomene (1 împ. 19.8; Is. 40.31; Mica 3.8; Matei 10.1; Luca 5.17; 9.1; 10.19; 24.49; F.A. 1.8; 3.12,16; 6.8; 8.19; Rom. 15.13,19; 1 Cor. 2.4-5; 2 Cor. 4.7; 12.12; Ef. 3.16). Acestea sunt: darul credinţei, darul tămăduirilor şi dărui minunilor.
• Daruri prin care Dumnezeu insuflă (Osea 9.7; 1 Cor. 14.37; 2 Tim. 3.16) adevărurile Sale şi prin care transmite diverse mesaje (2 Sam. 23.2; F.Â. 1.16; 3.18; Luca 1.70; 1 Petru 1.11; 2 Petru 1.21) precise, folosindu-se de anumiţi oameni aleşi de către El. Acestea sunt: darul proorociei, darul feluritelor limbi şi darul tălmăcirii limbilor.
Pentru a înţelege care este deosebirea ce există între semnul vorbirii "în limbi noi" (Marcu 16.17;' 1 Cor. 14.22) şi darul de a vorbi în "felurite limbi" (1 Cor. 12.10), sunt necesare următoarele precizări:
- Aşa cum am amintit în capitolul consacrat credinţei, vorbirea *în limbi noi,* adică limbi străine neînvăţate vreodată şi necunoscute de către vorbitor, este menţionată de către Domnul Isus Hristos, ca fiind un semn care va însoţi pe toţi cei ce vor crede (Marcu 16.17).
Orice om care a reuşit să devină creştin, a vorbit măcar odată *în limbi noi,* acest lucru întâmplându-se cu siguranţă în momentul primirii botezului cu Duhul Sfânt.
- După ce o persoană a primit botezul cu Duhul Sfânt, există posibilitatea ca aceasta să primească darul de a vorbi în *"felurite limbi"* (1 Cor. 14.18).
- Referindu-se la darul de a vorbi în *felurite limbi,* Sfânta Scriptură ne învaţă următoarele: "cine vorbeşte în altă limbă, nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înţelege, şi, cu duhul, el spune taine" (1 Cor. 14.2), "dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod" (1 Cor. 14.14).
Atunci când omul se roagă prin Duhul Sfânt (1 Cor. 12.8), într-o limbă necunoscută de către el, duhul omului este controlat total de către Duhul Sfânt (1 Cor. 6.17). Ca urmare a faptului că, în aceste situaţii omul nu este conştient de

absolut nimic din ceea ce spune, mintea, care în mod normal este controlată de către duhul său (Iov 20.3), nu participă cu nimic la respectiva vorbire, fiind, cum spune Sfânta Scriptură, fără rod.
Din versetele amintite mai sus, rezultă că în urma acestei vorbiri în limbi străine, care se produce ca urmare a primirii darului de a vorbi în "felurite limbi", persoana respectivă nu va putea deveni nici într-un caz cunoscătoare a respectivelor limbi străine, pe care le vorbeşte sub puterea Duhului Sfânt. Acest lucru se datorează faptului că omul respectiv nici măcar nu cunoaşte sensul cuvintelor pe care le rosteşte (1 Cor. 14.10-11,14).
- Există posibilitatea ca o persoană botezată cu Duhul Sfânt, să primească ulterior acestui botez şi darul care asigură "tălmăcirea limbilor" (1 Cor. 12.10). Acest dar este foarte util (1 Cor. 12.31), întrucât în absenţa sa, dacă nu sunt prezente şi persoane care cunosc limbile străine, în care vorbesc cei care au darul feluritelor limbi, atunci atât aceia care vorbesc, cât şi ascultătorii, nu pot înţelege nimic (1 Cor. 14.6-11,16) din tainele minunate (1 Cor. 14.2) ale lui Dumnezeu (F.A. 2.11), care sunt rostite.
Cu toate că nu cunoaşte respectivele limbi străine, creştinul care a primit darul "tălmăcirii limbilor", va putea reda într-o limbă cunoscută de către ascultători, mesajele lui Dumnezeu transmise prin cei care vorbesc prin Duhul Sfânt în "felurite limbi" (1 Cor. 14.5,13,19,27-28).
Tălmăcirea mesajelor lui Dumnezeu, din limbile străine respective, în limba cunoscută de către ascultători, nu este realizată în maniera în care lucrează un traducător. Cine a primit darul care asigură "tălmăcirea limbilor", nu realizează prin eforturile sale proprii conversia fiecărui cuvânt în parte în limba cunoscută de către ascultători, întrucât el nu cunoaşte absolut deloc sensul cuvintelor aparţinând limbilor străine respective. Tălmăcirile respective sunt realizate de către Duhul Sfânt (1 Cor. 12.8,10-11), şi ele constau în transmiterea de către Duhul Sfânt a mesajelor respective şi într-o limbă cunoscută de către ascultători.
Creştinul care posedă darul tălmăcirii limbilor, prin care Duhul Sfânt transmite oamenilor, mesajele lui Dumnezeu traduse într-o limbă cunoscută de către aceştia, ar putea fi asemănat cu un aparat care poate recepţiona şi apoi reda diverse informaţii, cum ar fi de exemplu un aparat de radio.
Analizând neobişnuitele fenomene descrise mai sus, deducem că atât în cazul vorbirii în limbi străine necunoscute de către vorbitor, cât şi în cazul tălmăcirii acestor limbi, atât persoana care vorbeşte prin gura respectivului om, cât şi cea care traduce din diversele limbi străine, este una şi aceeaşi. Aceasta este persoana numită Duhul Sfânt (2 Sam. 23.2; 1 Cor. 12.11). Desigur că Duhul Sfânt vorbeşte prin intermediul duhului acelui om care are aceste daruri (1 Cor. 14.14,32).
Al şaselea criteriu care atestă botezul cu Duhul Sfânt, constă în slujbele (F.A. 20.28; 1 Cor. 12.5,28; Ef. 4.11-12) şi lucrările (F.A. 13.2; 1 Cor. 12.6) speciale pe care le dă Dumnezeu celor care au primit acest botez.
Dat fiind faptul că atât roadă Duhului Sfânt, cât şi darurile Duhului Sfânt, au în compunerea lor numele persoanei Duhului Sfânt, este evident că între cele două noţiuni există anumite asemănări. întrucât acestea, ca denumiri reprezintă totuşi entităţi distincte, va rezulta că între ele există şi deosebiri.

Să vedem mai întâi, prin ce diferă cele două entităţi.
161
Deosebirile care există între roadă Duhului Sfânt şi darurile Duhului Sfânt sunt următoarele;
1. în timp ce orice om care a reuşit să devină creştin, *are toate* cele nouă componente ale roadei Duhului Sfânt (Rom. 5.5; Gal. 4.18; 5.24; Fii. 4.4; Col. 3.12; 2 Tes. 3.16; Tit 2.10), *nu au* toţi creştinii, toate cele nouă daruri, deoarece repartizarea darurilor se face de către Duhul Sfânt, aşa cum consideră El că este necesar, adică în funcţie de necesităţile Bisericii (1 Cor. 12.11,29-31; 14.1; Rom. 12.6; Evrei 2.4).
2. în timp ce roadă Duhului Sfânt este prezentă *permanent* în creştin, deoarece chiar Domnul Isus Hristos trăieşte în acesta (Gal. 2.20; Ef. 3.17), chiar dacă un creştin are anumite daruri ale Duhului Sfânt, acestea se manifestă *numai atunci* când Duhul Sfânt voieşte, sau consideră că acest lucru este necesar (Ef. 4.7,16).
într-adevăr, omul care s-a născut din nou, din Dumnezeu, a fost transformat de către Duhul Sfânt, după chipul lui Dumnezeu (2 Cor. 3.18) şi a primit o fire dumnezeiască (Ef. 4.24; 2 Petru 1.4). Ca urmare a acestui fapt, în omul născut din nou, se pot observa în permanenţă principalele trăsături de caracter ale lui Dumnezeu. Printre acestea, se găsesc desigur şi cele nouă însuşiri care compun roadă Duhului Sfânt, care izvorăsc din dragostea fără limite a lui Dumnezeu faţă de copiii Săi (1 Ioan3.1).
în cele ce urmează, vom aminti câteva adevăruri referitoare la cele nouă componente ale roadei Duhului Sfânt, precum şi la cele nouă daruri ale Duhului Sfânt, care vor aduce clarificări în legătură cu cele două deosebiri amintite mai sus.
Mai întâi vom arăta că Duhul Sfânt rodeşte în creştin, toate cele nouă trăsături de caracter minunate descrise în Gal. 5.22-23.
DRAGOSTEA creştinului este permanentă, întrucât în orice creştin este prezent Dumnezeu (Ioan 14.23), care este dragoste (1 ioan 4.8,16). Dragostea este turnată direct în inima creştinului prin Duhul Sfânt (Rom. 5.5), întrucât sediul Duhului Sfânt în copilul lui Dumnezeu, este chiar în inima acestuia (Gal. 4.6; 2 Cor. 1.22).
BUCURIA mântuirii (Ps. 51.12; Hab. 3.17-18; Matei 5.12; Luca 10.20) străluceşte încontinuu (Fii. 4.4; 1 Tes. 5.16) pe faţa creştinului. Duhul Sfânt este Acela care îl ajută (Fii. 1.19) pe creştin să se bucure (Rom. 14.17; 15.13) chiar şi în necazuri (1 Tes. 1.6; Iacov 1.2; 1 Petru 4.13). Bucuria creştinului este deplină (Ioan 16.24; 1 Ioan 1.4), întrucât ea este chiar acea bucurie proprie Domnului isus Hristos (Luca 10.21; Ioan 15.11; 17.13), care trăieşte în creştin prin Duhul Sfânt (Gal. 4.6).
PACEA creştinului este continuă (2 Tes. 3.16) deoarece acesta îl are pe Domnul Isus Hristos în inima sa (Ef. 3.17) şi "El este pacea noastră" (Ef. 2.14). Prin jertfa Sa mântuitoare, Domnul Isus a dat creştinilor pacea Lui (Is. 53.5; Ioan 14.27; 16.33; Col. 3.15).
Cum ÎNDELUNGA RĂBDARE este una dintre admirabilele calităţi ale lui Dumnezeu (Is. 48.9; Rom. 2.4; 2 Petru 3.9,15) şi totodată una dintre caracteristicile dragostei (1 Cor. 13.4), creştinul trebuie să fie chiar "îmbrăcat" cu îndelungă răbdare (Col. 3.12), adică să fie plin de îndelungă răbdare, aşa cum ne îndeamnă Sfânta Scriptură (Ef. 4.2; Iacov 5.7-8). Desigur că a fi "îmbrăcat" cu îndelungă răbdare, presupune a avea în permanenţă îndelungă răbdare (2 Cor. 6.4,6).
BUNĂTATEA este una dintre minunatele însuşiri ale lui Dumnezeu (Ps. 33.5;
162

89.28; 100.5; 145.8; Ioel 2.13; Rom. 2.4) şi este totodată una dintre caracteristicile dragostei (1 Cor. 13.4). Din aceste motive, bunătatea este prezentă în permanenţă (2 Cor. 6.4,6) în viaţa oricărui creştin, deoarece aşa cum am văzut mai sus, prin natura naşterii sale din Dumnezeu, creştinul este plin de dragoste, deci şi de bunătate (Ps. 103.4). Creştinul trebuie să fie chiar îmbrăcat cu bunătate (Col. 3.12), adică să fie plin de bunătate (Rom. 15.14), pentru a putea împlini efectiv în viaţa sa voia lui Dumnezeu, care doreşte în mod expres, ca orice copil al Său să fie bun (is. 1.17; Osea 6.6; Amos 5.14; Zah. 7.9). Sfânta Scriptură ne spune în Prov. 19.22, că "ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui".
FACEREA DE BINE este o altă caracteristică a creştinului (2 Cor. 8.19; Gal. 6.9-10; Ef. 2.32; 1 Tim. 6.18; 1 Tes. 5.15; 2 Tes. 3.13; Evrei 13.16; Iacov 1.12; 4.17; 1 Petru 2.12; 3.13). Ea trebuie să fie mereu prezentă (Gal. 4.18) în acesta, deoarece Domnul Isus

Hristos, care locuieşte în creştin (Ef. 3.17), insistă în mod expres, asupra necesităţii de a face mereu bine altora (Matei 5.16,41-42; 6.2-4; 25.31-46; Luca 6.30-31; 10.37; Ioan 5.29).
CREDINCIOŞIA cu care slujeşte creştinul atât lui Dumnezeu (Iosua 24.14), cât şi semenilor săi (Matei 23.23; Ps. 37.3), este permanentă (Tit 2.10). Datorită acestei componente a roadei Duhului Sfânt, creştinul îşi poate exprima la rândul său, fidelitatea faţă de credincioşia (Exod 34.6; Ps. 25.10; 36.5; 40.10-11; 43.3; 57.10; 89.5; 92.2; 100.5; 119.90; 146.6) şi dragostea fără limite (Ier. 31.3) ale lui Dumnezeu, care l-a salvat de la pedeapsa veşnică, cuvenită de drept pentru păcatele sale.
BLÂNDEŢEA creştinului izvorăşte din firea sa dumnezeiască (2 Petru 1.4), obţinută ca urmare a prezenţei Domnului Isus Hristos în acesta (Ef. 3.17), care este "blând şi smerit" (Matei 11.29). întrucât Domnul Isus Hristos ne învaţă că cei blânzi "vor moşteni Pământul" (Matei 5.5), creştinul se străduieşte în permanenţă să fie blând (Ef. 4.2; Fii. 4.5; 1 Tim. 3.3; 6.11; 2 Tim. 2.24; Iacov 3.13), exact ca şi'Domnul Isus Hristos. Mai mult decât atât, creştinul trebuie chiar să fie îmbrăcat cu blândeţe (Col. 3.12), adică plin de blândeţe (Tit 3.2).
Datorită faptului că Duhul Sfânt locuieşte în creştin, trupul acestuia este un Templu al Duhului Sfânt (1 Cor. 6.19). în Rom. 12.1, citim astfel: "Vă îndemn dar, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească".
Pentru ca jertfa vie, adusă de către creştini, care alcătuiesc Templul lui Dumnezeu (1 Cor. 3.16-17), să fie într-adevăr sfântă, trebuie ca orice creştin să aibă ca obiectiv permanent al vieţii sale şi ÎNFRÂNAREA POFTELOR. Ca să se poată face părtaş firii dumnezeieşti (2 Petru 1.4), creştinul trebuie să se străduiască încontinuu să-şi ţină bine în stăpânire trupul său (1 Cor. 9.27). Pentru aceasta trebuie să urmărească în permanenţă să fie plin de Duhul Sfânt, pentru ca Satana să nu trezească în el diverse pofte, ştiut fiind faptul că pofta dă naştere păcatului, care odată comis, aduce după sine moartea spirituală (Iacov 1.14-15), adică despărţirea de Dumnezeu, pe care creştinul nu o doreşte niciodată (Ioan 15.5).
Ca urmare a primirii botezului cu Duhul Sfânt, creştinul nu va mai asculta de îndemnurile firii pământeşti păcătoase, ci numai de îndemnurile Duhului Sfânt (Rom. 8.1,4-8,12-13), care a rodit în acesta înfrânarea poftelor, şi ca atare îl va îndemna la înfrânare. Ca orice luptător (2 Cor. 10.4; Ef. 6.12; Col. 1.29; 1 Tim. 1.18; 6.12), creştinul

nu poate fi decât un om înfrânat (Prov. 5.23; 1 Cor. 9.25; 2 Petru 1.6), care nu are pofte (Matei 5.28; Rom. 1.24; 6.12; 7.8; 13.14; Gal. 5.16,24; Ef. 4.22; 2 Tim. 2.22; Tit 2.12; 3.3; 1 Petru 1.14; 2.11; 1 Ioan 2.16), întrucât oamenii supuşi poftelor firii pământeşti nu au Duhul Sfânt (Iuda 19).
Din consideraţiile de mai sus, se observă că absolut toate cele nouă componente ale roade! Duhului Sfânt, cuprinse în Gal. 5.22-23, trebuie să fie prezente în permanenţă în viaţa oricărui creştin.
Orice om care doreşte să devină creştin, poate face o rugăciune de felul celei aflate în cântarea de mai jos:
Doresc Doamne a Ta pace, (Gal. 5.22) Şi a Ta iubire vreau, (Gal. 5.22) Bucuria mi-o reface, (Gal. 5.22) Bunătate dă-mi să beau. (Gal. 5.22) Dă-mi răbdare îndelungă (Gal. 5.22) Să fac bine tot mereu, (Gal. 5.22) îndoiala mi-o alungă, (Matei 21.21) Fii cu mine când mi-e greu. (Marcu 9.19)
R: Doresc roadă sfântă, ce spre cer m-avântă, (Ioan 15.2) Dă-mi-o Doamne toată, s-am viaţă curată. (Fii. 1.11)
Te rog dă-mi credincioşie, (Gal. 5.22) Şi blândeţe Iţi mai cer, (Gal. 5.23) Infrânare dă-mi şi mie, (Gal. 5.23) Poftelor, eu o prefer. (Gal. 5.23) Vreau să fiu ca Tine Doamne (1 Ioan 2.6) Cât mai sunt sub cerul Tău. (Fii. 1.21-23) Ca să nu mă mai condamne (Rom. 2.1) Conştiinţa, spun *nu* la rău. (3 Ioan 11)
în Cuvântul din Scriptură, (2 Tim. 3.16) Tu mi-araţi ce daruri dai. (1 Cor. 12.8-10) Dup-a credinţei măsură, (Rom. 12.6) Ce m-apropie de rai. (2 Cor. 12.4) Şi îmi spui ca să-Ţi cer daruri, (1 Cor. 14.1) Ca la alţii să slujesc, (1 Cor. 12.7) Să fiu printre-a Tale faruri (Matei 5.14) Ce în noapte strălucesc. (1 Tes. 5.5)
Sfânta Scriptură ne învaţă că, *fiecărui* creştin botezat cu Duhul Sfânt i se dă cel puţin un dar (1 Cor. 12.7,11; 1 Petru 4.10). De asemenea, creştinii sunt îndemnaţi să râvnească (1 Cor. 14.39) după anumite daruri ale Duhului Sfânt, şi să dorească să aibă aceste daruri din belşug (1 Cor. 14.12). Din acest motiv, creştinii trebuie să aibă

ca obiectiv permanent al vieţii lor, efectuarea de rugăciuni pentru a cere (Matei 7.11) cât mai multe astfel de daruri ale Duhului Sfânt (1 Cor. 14.1,12,39).
Din cele de mai sus, rezultă că există creştini care nu au *toate* cele nouă daruri ale Duhului Sfânt. întrucât Duhul Sfânt împarte creştinilor darurile Sale, după cum voieşte (1 Cor. 12.11; Evrei 2.4), din consideraţiile următoare, va reieşi faptul că darurile Duhului Sfânt, nu sunt prezente în permanenţă, în

viaţa oricărui creştin.
în rândurile de mai jos, vom aminti pe scurt semnificaţia fiecăruia dintre cele nouă daruri ale Duhului Sfânt, cuprinse în 1 Cor. 12.8-10. Din această scurtă analiză, va rezulta şi frecvenţa folosirii acestor daruri de către creştini.
Prin darul 'VORBIRI! DESPRE ÎNŢELEPCIUNE, Dumnezeu ne descoperă atât voia Sa, cât şi unele dintre planurile Sale (1 Cor. 2.4-13; Ef. 1.8-9,17-21; Col. 1.9), referitoare la anumite evenimente din prezent şi viitor (loan 16.13), indicându-ne totodată şi soluţiile practice optime, pentru rezolvarea unor probleme deosebite, sau modul cum trebuie să acţionăm în diverse situaţii dificile (Gen. 6.13-22; 18.17-33; 19.12-29; 41.15-39; Exod 3.6-10; Jud. 6.11-23; 2 Sam. 12.1-25; 2 împ. 4.38-41; 2 Cron. 20.14-17; Dan. 2.36-47; 4.4-37; 5.26-31; Matei 2.12-13; Luca 12.11-12; 21.14-15; F.A. 8.26-39; 27.21-26; Ef. 3.3-7; 1 Cor. 15.51-54; Apoc. 1.1-3; 13.18; 17.9-18).
Numai datorită înţelepciunii (Ef. 5.15) primite de la Dumnezeu, ca dar al Duhuiui Sfânt, poate creştinul să acţioneze după voia lui Dumnezeu (Ef. 5.17; Col. 1.9-12), pentru a lua decizii corecte în anumite situaţii critice (Matei 10.19-20), sau de o importanţă majoră pentru Biserică (F.A. 6.1 -6,9-10; 'i5.6-29; Ef. 3.9-11).
Tot datorită acestui dar al Duhului Sfânt, creştinul poate folosi în mod înţelept cunoştinţele dobândite (Col. 3.16), dând sfaturi competente semenilor săi, în anumite situaţii specifice (1 Cor. 6.5).
înţelepciunea implicată în acest dar, este de origine divină (1 Cor. 2.6-7), şi ca atare nu are nici o legătură cu capacităţile native ale oamenilor (Iacov 3.13-17; 2 Cor. 1.12). întrucât în Domnul Isus Hristos "sunt ascunse *toate* comorile înţelepciunii şi ale ştiinţei" (Col. 2.3), este evident că acei oameni care au o părtăşie (1 Cor. 1.9; 1 loan 1.3,6) reală cu El, pot primi (Ecl. 2.26; Dan. 2.21) şi acest dar preţios (Iov 28.18; Prov. 8.11; 16.16).
Prin darul VORBIRII DESPRE CUNOŞTINŢĂ, Dumnezeu ne dezvăluie atât lucruri tainice din Cuvântul Său cuprins în Sfânta Scriptură (Osea 4.6; Matei 16.17; 22.29; 1 Cor. 1,5; Ef. 3.3-7; Col. 2.2-3), precum şi evenimente importante, fapte şi gânduri ascunse, din trecut, prezent şi viitor (Gen. 15.4-5,13-16; 17.8,16,19-21; 18.10,17-23; 19,12-29; 1 Sam. 9.1-20; 10.1-24; 2 Sam. 12.1-23; 1 împ. 13.1-32; 14.5-18; 16.1-4; 17.1,14; 19.17; 20.22,28; 22.17-23; 2 Imp. 2.3-5; 3.16-20; 4.16-17; 5.20-27; 6.8-12,17; 8,12-13; Dan. 2.1-36; 5.5-25; Matei 1.20-21; 17.24-27; 26.20-25,33-35,69-75; Marcu 2.8; 14.12-16; Luca 2.25-35; 9.46-48; 19.29-35; 22.8-13; loan 2.24-25; 4.16-19; 11.14-15; 13.38; F.A. 5.1-6; 9.10-18; 11.27-28; 13.1-3,11; 16.9-10; 20.23; 21.4,11; 27.9-11,21-26,34; 1 Cor. 2.12; 14.25-26; 1 loan 2.20,27). Tot datorită acestui dar, creştinii pot primi lumină de la Dumnezeu în probleme de natură duhovnicească (1 Cor. 2.7-10; Ef, 1,9-10; 3.3-11; Col. 1.26-27), astfel că nimeni nu-i poate înşela "prin vorbiri amăgitoare" (Col. 2.4).
Un exemplu remarcabil de folosire a acestui dar, este redat în F.A. 14.9, de unde aflăm că apostolul Pavel a "văzut" că un om olog din naştere, a avut acea
!65

credinţă necesară pentru a putea fi tămăduit.
întrucât oamenilor ie este dat să cunoască doar "în parte" (1 Cor. 13.9; 8.2), nici măcar creştinii care au acest minunat dar al Duhului Sfânt, nu au în permanenţă cunoştinţe depline asupra tuturor lucrurilor.
Având în vedere semnificaţia celor două daruri tratate mai sus, şi analizând versetele date ca referinţă, deducem că acestea sunt în general folosite în împrejurări deosebite, sau de o foarte mare importanţă pentru Biserică. în astfel de situaţii speciale, Dumnezeu doreşte în mod expres clarificarea unor lucruri, chiar prin descoperirile Sale directe.
Prin darul DEOSEBIRII DUHURILOR, Dumnezeu descoperă, atunci când El consideră că este necesar, ce fel de duh lucrează printr-o anumită persoană (Matei 16.13-17,21-23; Marcu 8.31-33; Luca 9.54-56; F.A. 13.8-11). Sfânta Scriptură ne arată că în diverşi oameni se pot afla: duhuri rele (Jud. 9.23; 1 Sam. 16.14; 18.10; Matei 12.45), numite şi duhuri necurate (Matei 8.16; 10.1; 12.43), duhuri de minciună (1 împ. 22.21-23; 2 Cron. 18.18-22; Ier. 28.15-17), duhuri de ghicire (F.A. 16.16-18), duhuri înşelătoare (1 Tim. 4.1), duhuri de neputinţă (Luca 13.11), duhuri de ameţeală (is. 19.14), duhuri de adormire (Is. 29.10), duhuri mute şi surde (Marcu 9.25), etc. De pildă, prin acest dar, creştinul poate cunoaşte dacă o proorocie este făcută prin Duhul Sfânt, deci provine de !a Dumnezeu, sau vine din duhui omului (Ier. 23.21,25-26,31-32; 28.15). Tot prin acest dar, creştinul poate detecta dacă o fiinţă spirituală este un înger al lui Dumnezeu, sau un sol al Satanei (2 Cor. 11.14).
Cu toate că samaritenii credeau că în Simon lucra "puterea lui Dumnezeu, care se numeşte 'mare'..." (F.A. 8.10), prin darul deosebirii duhurilor, apostolul Petru a descoperit că Simon nu avea o relaţie personală cu Dumnezeu (F.A. 8.20-24), nici chiar după ce fusese botezat în apă.
Deşi majoritatea celor care ar fi ascultat mesajul profetic rostit de către roaba din Filipi, ar fi considerat că acest mesaj absolut real este de la Dumnezeu, prin darul deosebirii duhurilor, apostolul Pavel a descoperit că în acea roabă exista de fapt un duh drăcesc de ghicire (F.A. 16.16-19).
Darul deosebirii duhurilor este foarte util, întrucât în 1 loan 4.1, suntem sfătuiţi să cercetăm duhurile şi să nu dăm crezare oricărui duh.
CREDINŢA reprezintă acel dar minunat, prin care se poate realiza orice fel de lucrare supranaturală (Marcu 9.23), uneori poate mai greu imaginabilă de către mintea omenească mărginită (Matei 17.20; 21.18-22; Marcu 9.17-29; 11.22-24; Luca 17.6; loan 11.40; 14.12-14; F.A. 3.16; 9.36-42).

Sfânta Scriptură ne arată că în toate perioadele istoriei, Dumnezeu a lucrat în mod minunat cu oamenii care s-au încrezut în El (Gen. 12.1-5; 15.6; 17.9-14,23-27; 22.1-18; 1 împ. 17.2-24; 18.1-2,17-48; Dan. 3.1-28; 6.3-23; Matei 14.25-31; F.A. 16.24-32; Evrei 11.4-35).
Cu toate că ucenicii Domnului Isus Hristos, văzuseră nenumărate minuni şi vindecări absolut remarcabile, totuşi aceştia aveau credinţă puţină (Matei 14.31; 17.20). Recunoscând acest lucru, ei chiar cereau Domnului Isus Hristos să le mărească credinţa (Luca 17.5). Citind cartea Faptele Apostolilor, aflăm că după botezul cu Duhul Sfânt, ucenicii Domnului isus Hristos au primit şi daruf credinţei.
întrucât pentru omul care are darul credinţei, nimic nu este imposibil (Marcu 9.23; loan 14.12-14; Fii. 4.13), pentru realizarea lucrărilor desăvârşite ale lui

Dumnezeu, de cele mai multe ori darul credinţei lucrează în colaborare cu alte daruri ale Duhului Sfânt, cum ar fi: vorbirea despre înţelepciune, vorbirea despre cunoştinţă, darul tămăduirilor, puterea de a face minuni, proorocia.
Datorită faptului că darul credinţei nu are nici o legătură cu inconştienţa, lipsa de chibzuinţă, credulitatea (2 Cron. 9.6; Prov. 14.15; Mica 7.5; Matei 24.23-26; Marcu 13.21; Rom. 16.18), naivitatea şi nici cu optimismul nejustificat, înnăscut sau dobândit al unor oameni, practica ne dovedeşte că în zilele noastre, darul real al credinţei este foarte rar întâlnit (Luca 18.8).
Darul TĂMĂDUIRILOR este folosit cu precădere în acele situaţii, când prin diversele tămăduiri, Dumnezeu doreşte să realizeze: îndreptarea atenţiei oamenilor asupra adevărurilor conţinute de către Evanghelia Sa (Luca 9,2,11; loan 6.2; F.A. 4.29-31; 5.12-16; 8.5-8; 14.8-11), determinarea sufletelor să se întoarcă la Dumnezeu (2 împ. 5.6-17; F.A. 9.17-18,32-35), glorificarea lui Dumnezeu (Marcu 2.12; Luca 13.10-17; F.A. 3.2-9), eliberarea celor suferinzi de sub robia diavolului (F.A. 10.38).
Datorită faptului că ologul din naştere, care cerşea la poarta Templului, a fost vindecat fără ca măcar să ceară acest lucru (F.A. 3.1-10), deducem că darul tămăduirilor, poate acţiona uneori doar prin credinţa celui care are acest dar (F.A. 3.16), în mod independent de credinţa bolnavului respectiv.
în textul grecesc, referirea la acest dar este precizată prin două cuvinte la plural, *"charismata iamaton",* care prin traducere au semnificaţia "daruri de vindecări". Analizând denumirea acestui dar, putem deduce că prin intermediul acelor creştini care au astfel de daruri, Dumnezeu vindecă oamenii (Iacov 5.15), acţionând asupra *tuturor* formelor de boli cunoscute, atât cele fizice, cât şi cele psihice, atât cele provocate de diverşi microbi, viruşi sau fungi, cât şi cele de tipul diverselor infirmităţi din naştere sau neputinţe dobândite.
Darul care constă în PUTEREA DE A FACE MINUNI, se manifestă doar atunci când, pentru îndeplinirea unei lucrări a lui Dumnezeu, se impune producerea unui eveniment supranatural, adică un eveniment care în mod normal, nu poate fi realizat de către oameni.
Minunile se produc pentru: a atrage atenţia oamenilor asupra adevărurilor Evangheliei (Matei 8.23-27; 9.18-26; 14.15-21,25-33; 15.32-38; 17.24-27; Marcu 16.20; loan 11.38-45; F.A. 2.43; 6.7-8; 8.39-40; 9.36-42; 12.1-19; 13.4-12; 14.3; 16.24-34; 19.10-12; Evrei 2.4), a aduce izbăvire oamenilor lui Dumnezeu, în unele situaţii speciale {Exod 14.10-31; 16.4-35; 17.1-6; Num. 20J-12; Deut. 29.5; losua 6.1-21; **10.12-14;** 1 Imp. 19.6-8; 2 împ. 2.19-22; 4.1-7,38-44; 6.12-23; F.A. 12.1-19), a determina oamenii să slăvească şi să glorifice Numele sfânt al lui Dumnezeu (1 împ. 18.21-39; 2 împ. 4.8-37; 5.1-17; Dan. 3.17-29; 6.16-27; Matei 21.15), a face cunoscute anumite judecăţi ale lui Dumnezeu (Exod capitolele 7-11; Num. 16.1-50), a confirma diverse mesaje de la Dumnezeu (Jud. 6.36-40; 13.3-20; 1 împ. 13.1-6; 2 împ. 20.8-11; Is. 38.7-8), determinarea oamenilor să asculte de Dumnezeu (Num. 22.20-35; Jud. 6.36-40; Dan. 6.10-27; Matei 11.20-24; Rom. 15.18-19), recunoaşterea slujitorilor lui Dumnezeu, de către ceilalţi oameni, în vederea ascultării propovăduirii lor (Num. 17.1-10; Jud. 14.5-9; 15.18-19; 1 împ. 17.1-24; 18.41-45; 2 împ. 1.10-14; 2.8-14; Dan. 3.1-30; 6.16-23; FA 4.16; 5.12-13; 13.6-12; 15.12; 28.3-6; 1 Cor. 1.22; 2 Cor. 12.12). Analizând fiecare dintre versetele amintite mai sus, observăm că prin minuni, Dumnezeu săvârşeşte lucrări deosebite, din domeniul supranaturalului. Pentru realizarea acestora, Dumnezeu

face, ca pentru o perioadă limitată de timp, să nu mai acţioneze anumite legi ale naturii, sau utilizează nişte legi necunoscute nouă.
in textul original din limba greacă, pentru acest dar sunt folosite cuvintele *"energemata dynameon",* care în traducere înseamnă "lucrări de puteri". Având în vedere semnificaţia concretă a acestui dar, vom înţelege de ce au fost date ca referinţe pentru a'-l exemplifica, versete unde sunt relatate: învieri ale unor oameni morţi, scoateri de demoni, înmulţirea unor pâini şi a unor peşti, porunci adresate furtunii, păşirea pe apă ca şi pe uscat, transportări miraculoase de persoane ia distanţe mari, precum şi alte fenomene care nu au un suport fizic cunoscut de către oameni.
Prin darul PROOROCIEI creştinul transmite oamenilor, diverse porunci (2 Sam. 24.18-19; 2 împ. 9.1-10; 2 Cron. 29.25) şi mesaje de la Dumnezeu (1 Sam. 16.1-3,12; 28.6; 1 împ. 21.17-24; 2 Cron. 24.19-20; Is, 1.1-2; Ier. 2.1-37; Ezec. 7.1-27; 33.7-19; Amos 1.3-15; Hagaî 1.2-11; Zah. 1.3-6; 7.12; 2 Petru 1.21),

pentru: zidire, sfătuire, mângâiere (1 Cor. 14.3-4), învăţătură, îmbărbătare (2 Sam. 7.4-16; 1 Cor. 14.31), înştiinţare (1 împ. 11.29-39; 17.1; 20.28-30; 2 împ. 2.3,5; 3.11-19; 8.7-15; 9.8-19; 10.30; 19.6-7; 20.1-7,16-18; 21.11-15; 22.15-20; Neemia 9.30; Mica 3.8; F.A. 11.27-30), descoperire (2 Sam. 21.1; Amos 3.7; Prov. 29.18; F.A. 11.27-28; 1 Cor. 14.24-25,30; Ef. 3.4-5; Apoc. 1,1-3) şi mustrare (1 Sam. 13.13-14; 15.13-26; 2 Sam. 12.1-19; 1 împ. 11.9-13; 13.1-6; 14.2-18; 16.1-7; 20.38-43; 21.17-24; 2 împ. 1.3-4,15-17; Ier, 1.10; 5.14-19; 18.7-8,11; 23.29; 34.2-10; Osea 6.5; F.A. 13.8-11). Uneori Dumnezeu ne transmite mesajele Sale, pentru a ne determina să luăm anumite decizii corecte (1 Sam. 15.1-3; 22.5; 2 Sam. 2.1; 5.19,23-24; 24.11-15; 1 împ. 12.22-24; 20.13-22; 22.17-23; 2 împ. 3.9-19; 6.8-12).
Acest dar constituie "un semn" de la Dumnezeu pentru cei credincioşi (1 Cor. 14,22), având totodată relevanţă şi pentru oamenii necredincioşi (1 Cor. 14.24-25).
Dumnezeu transmite mesajele Sale (Ier. 1.2; 7.1; 11.1; Dan. 9.6; Zah. 7.12), celor care au acest dar, în următoarele moduri: direct prin vocea Sa (Exod 3.4-22; 19.3-24; Num. 12.8; 1 Sam. 3.4-21; 1 împ. 19.13-18; Ier. 18.2; 23.28), printr-un înger al Său (1 împ. 19.7; 2 împ. 1.3-4,15; Apoc. 1.1), prin gânduri (Prov. 16.9; Rom. 2.15; 1 Cor. 2.16), printr-o vorbire insuflată de către El (Osea 9.7; Matei 22.43; 1 Cor. 14,37; 2 Petru 1.21), prin vedenii (Num. 12.6; Ezec. 1.1; Osea 12.10; F.A. 9.10-18; 16.9-10), visuri (Gen. 37.5-11; Num. 12.6; 1 împ. 3.5-14; 9.1-9; Iov 33.15-18; Ier. 23.28; Ioel 2.28-29; Matei 1.20-21; 2.12), sau pilde (Osea 12.10).
Anumite mesaje primite de la Dumnezeu pot fi uneori comunicate oamenilor, folosind unele gesturi semnificative (1 Sam. 15.27-28; 1 împ. 11.29-31; 2 împ. 13.15-19; Ier. 19.10-11; 27.1-22; 51.63-64; Ezec. 4.1-17; 5.1-17; 12.1-20; F.A. 21.10-11).
Sfânta Scriptură ne îndeamnă să acordăm o importanţă deosebită proorociilor. Astfel, suntem învăţaţi să nu dispreţuim proorociiie, dar nici să nu le acceptăm în chip uşuratic, cercetând toate lucrurile şi păstrând ceea ce este bun (1 Tes. 5.20-21).
întrucât acela care are darul proorociei, trebuie să-l întrebuinţeze "după măsura credinţei lui" (Rom. 12.6), atunci când se validează o proorocie, se va ţine seama de relaţia în care se află cel care prooroceşte, cu Dumnezeu (Matei 7.23).
în majoritatea cazurilor, proorociiie demne de crezare sunt transmise prin acei

oameni care au o relaţie cu Dumnezeu trainică şi constantă (Ioan 15.4-5; Apoc. 2.4).
Fiindcă Dumnezeu se poate folosi de cine doreşte, în perioada Vechiului Testament au existat şi unele proorocii (Num. 23.7,18; 24.3,15,23), ce conţineau mesaje reale ale lui Dumnezeu, dar care au fost transmise printr-un ghicitor (Num. 22.7), care, în anumite împrejurări a apelat şi la descântece (Num. 24.1).
Sfânta Scriptură face deosebire între un om al lui Dumnezeu (1 împ. 13.1-31), care are darul proorociei (F.A. 2.17; 21.9; 1 Cor. 12.10), şi acela care are slujba de prooroc (1 Cor. 12.28; Ef. 4.11; 1 Sam. 22.5; 2 Sam. 12.25; 22.11; 1 împ. 1.34; 11.29; 16.7; 19.16; 2 împ. 5.8; 2 Cron. 12.15; FA 11.27; 13.1; 15.32; 21.10). Astfel, investirea unui om cu slujba de prooroc, poate fi făcută doar de *către Dumnezeu* (Exod 3.4-22; 1 Sam. 3.20; 1 împ. 19.16; Is. 6.8-9; Ier. 1.5; Ezec. 2.3-5; Osea 12.13; Amos 7.15; Hagai 1.12-13). Chiar şi Domnul Isus Hristos era considerat de către contemporanii Săi, ca fiind un mare prooroc (Luca 7.16; 24.19; Ioan 4.19; 6.14; 7.40; 9.17).
Pentru a accentua importanţa deosebită pe care o acordă Dumnezeu slujbei de prooroc, amintim că Dumnezeu a îngăduit în mod excepţional, ca Moise, cel mai mare prooroc care a trăit în perioada Vechiului Testament, pe care Domnul l-a "cunoscut faţă în faţă" (Deut. 34.10), să vadă chiar şi "chipul Domnului" (Num. 12.8).
Pe lângă darul proorociei, un om care este investit de către Dumnezeu cu slujba de prooroc, în mod normal mai primeşte de la Dumnezeu şi alte daruri (Luca 9.7-8). De cele mai multe ori, printre darurile pe care le primeşte un prooroc, se află darul vorbirii despre înţelepciune şi darul vorbirii despre cunoştinţă (1 Sam. 9.3-20; 2 Sam. 7.4-16; 1 împ. 11.29-39; 14.2-18; 2 Imp. 19.6-7; Luca 7.39; F.A.'i1.27-30; 21.10-12; 13.1-3). De pildă, proorocul Ilie avea: darul credinţei (1 împ. 17.2-16; 18.21-45), darul vorbirii despre cunoştinţă (1 împ. 17.1,14-16), puterea de a face minuni (1 împ. 17.17-24), etc. De asemenea, proorocul Elisei avea darul vorbirii despre înţelepciune (2 împ. 4.38-41; 6.1-7), darul vorbirii despre cunoştinţă (2 împ. 3.11-19; 5.20-27; 6.8-12,31-32; 7.1-20; 8.1-2,7-15), darul credinţei (2 împ. 6.15-20), puterea de a face minuni (2 împ. 2.19-22; 4.1-44; 5.5-7), darul tămăduirilor (2 împ. 5.1-15).
Satana ştie că proorociiie adevărate sunt foarte apreciate de către creştini, întrucât prin gura adevăraţilor prooroci ai lui Dumnezeu (1 împ. 18.13,22), vorbeşte într-adevăr Dumnezeu (Ier. 1.9; Deut. 18.18), prin Duhul Sfânt (2 Sam. 23.2; Matei 10.20). Dat fiind acest fapt, pentru a semăna confuzie printre oameni, Satana a făcut într-aşa fel încât să existe şi nişte prooroci care *nu sunt* ai lui Dumnezeu (1 împ. 18.19,22,25,40).
Sfânta Scriptură ne învaţă că există oameni care "se dau drept prooroci" (Ier. 29.26). Ei se numesc prooroci mincinoşi (Is. 44.25; Ier. 50.36; Zah. 13.2; Matei 24.11,24; 2 Petru 2.1; 1 Ioan 4.1). Prin aceştia nu vorbeşte Dumnezeu (Ier. 23.16; Ezec. 13.7), întrucât ei nu sunt investiţi cu slujba de prooroc de către Dumnezeu (Ier. 14.14-15; 23.21,32; 27.15; 28.15; 29.9,31; Ezec. 13.6). Aceşti oameni nu trebuie ascultaţi (Ier. 23.16; 27.9,14,16; 29.8), întrucât ei proorocesc minciuni (Ier. 5.31; 14.14; 20.6; 23.25-26,32; 27.10,14; Is. 9.15), în Numele lui Dumnezeu (Ier. 14.14; 23.25; 27.15; 29.9,21). Prin proorocii mincinoase şi vedenii înşelătoare (Ier. 14.14; Pl. Ier. 2.14; Ezec. 12.24; 13.6-9,23; 21.29; 22.28), aceştia induc oamenii în eroare (Ier. 23.13,15,32; 28.15; Ezec. 13.10; Mica 3.5; Matei 24.11,24).
Un adevărat om al lui Dumnezeu, trebuie să trăiască în permanenţă în deplină ascultare de Dumnezeu,

căci în caz contrar, Dumnezeu îl poate chiar omorî (1 împ.
169
!

13.7-32)1.
întrucât Dumnezeu are necaz (Ier. 23.30) pe proorocii mincinoşi, în perioada Vechiului Testament aceştia trebuiau ucişi (Deut. 13.5; 18.20; Ier. 14.15). De exemplu, pe proorocul mincinos Hanania, Dumnezeu chiar l-a avertizat că va muri, datorită faptului că a proorocit fără să fie trimis de către Dumnezeu (Ier. 28.1-17). De asemenea, Dumnezeu a hotărât ca Ahab şi Zedechia, care şi-au permis să prooroceasca minciuni în Numele Său, să moară în chinuri groaznice (Ier. 29.21-22).
Când cei care proorocesc, nu se află într-o stare după voia lui Dumnezeu (Is. 53.11), aceştia pot avea îndrăzneala (Deut. 18.20) de a transmite oamenilor, mesaje "după gustul inimii lor" (Ezec. 13.2,7; Ier. 23.16), pe care le prezintă ca venind de la Dumnezeu (Ier. 14.15; 23.31).
Se pot ivi uneori şi anumite împrejurări speciale, când unii prooroci transmit oamenilor, chiar cu îngăduinţa lui Dumnezeu, unele mesaje care nu conţin soluţiile optime la problemele solicitate de către aceştia. în acest sens, amintim împrejurarea relatată în versetele: 1 împ. 22.1-38; 2 Cron. 18.1-34, când proorocul Mica a fost întrebat de către împăratul lui israel, Ahab, dacă armatele lui Israel şi luda vor învinge armatele Siriei, în lupta pentru recucerirea Ramotului din Galaad. Astfel, după ce a rostit cuvintele "Viu este Domnul, că voi vesti ce-mi va spune Domnul" (1 împ. 22.14), proorocul Mica a transmis împăratului Ahab, următorul mesaj: "Suie-te, căci vei izbândi, şi Domnul îl va da în mâinile împăratului" (1 împ. 22.15), urmat de mesajul: "Văd tot Israelul risipit pe munţi, ca nişte oi care n-au păstor. Şi Domnul zice: 'Oamenii aceştia n-au stăpân; să se întoarcă fiecare acasă în pace'." (1 împ. 22.17). Analizând cele două mesaje în ansamblul lor, vom constata că ele conţin elemente contrare. Citind în continuare versetele: 1 împ. 22.19-23; 2 Cron. 18.18-22, aflăm că Dumnezeu i-a transmis împăratului Ahab, prin proorocul Mica, mesajul de a pleca la război (1 împ. 22.15), deoarece Dumnezeu deja hotărâse ca Ahab să piară în acea luptă (1 jmp. 22.20).
întrucât unii dintre proorocii mincinoşi sunt şi vrăjitori (F.A. 13.6), iar vrăjitorii sunt "fiii dracului" (F.A. 13.8-10), creştinii trebuie să se ferească de aceştia (Matei 7.15; 24.11,24; 2 Petru 2.1).
Dat fiind faptul îngrijorător, că există şi prooroci mincinoşi, prin care ni se comunică mesaje înşelătoare, care nu vin de la Dumnezeu, trebuie desigur să verificăm dacă acei oameni, prin care ni se transmit anumite mesaje, sunt într-adevăr prooroci ai lu) Dumnezeu (1 Cor. 14.29; 1 Tes. 5.21; 1 loan 4.1).
Pentru a putea recunoaşte dacă un anumit prooroc este mincinos sau nu, Sfânta Scriptură ne dă nişte criterii clare, printre care le menţionăm pe următoarele:
- Proorociile făcute de către un prooroc mincinos, nu se împlinesc (Deut. 18.22; Is. 44.25-26; 55.11; Ezec. 12.25,28; 33.33; Dan. 9.12; Ier. 28.9).
■ Chiar dacă o proorocie se împlineşte, trebuie să cercetăm dacă acela prin care a venit proorocia, se dovedeşte a fi într-adevăr un om al luj Dumnezeu. Pentru ca să aibă această calitate, trebuie să ne convingem că acel om îl slujeşte efectiv pe Dumnezeu. Desigur că un om uşuratic (Ţef. 3.4), care nu slăveşte pe singurul Dumnezeu adevărat, sau care *are nebunia* (Ier. 23.13) de a ne îndemna să slujim unor aşa-zişi "dumnezei", cum ar fi diverşii idoli, este un prooroc mincinos (Deut. 13.1-3; 18.20; Ier. 2.8; 23.13).
- Proorocii se pot recunoaşte după roadele lor, care pot fi bune sau rele (Matei
170

7.15-20). în această situaţie, atunci când vorbeşte de roade, Domnul Isus Hristos se referă atât la împlinirea proorociilor respective, cât şi la comportarea generală a proorocilor. Desigur că acei oameni păcătoşi (Pl. Ier. 4.13), "stricaţi" (Ier. 23.11) şi "fără minte" (Ezec. 13.3), care trăiesc în minciună (Ier. 23.14; 1 împ. 13.18), înşeală (Ier. 6.13; 8.10; Ţef. 3.4), curvesc sau preacurvesc (Ier. 23.14; 29.21-23; Apoc. 2.20-23), sunt prooroci mincinoşi.
- Proorocii care pretind diverse foloase materiale (Ier. 6.13; 8.10; Ezec. 13.17-23; Mica

3.5), sau chiar bani (Mica 3.11), sunt mincinoşi.
- Cei care transmit mesaje, care sunt incompatibile cu Cuvântul lui Dumnezeu conţinut în Sfânta Scriptură (Mica 2.11), sunt de asemenea prooroci mincinoşi.
în situaţia în care credinţa unui prooroc se diminuează (Rom. 12.6), acesta nu mai primeşte mesaje de la Dumnezeu (1 Sam. 3.1; Ps. 74.9; Pl. Ier. 2.9; Ezec. 20.3; Amos 8.11; Mica 3.6-7).
Datorită faptului că Sfânta Scriptură ne îndeamnă să urmărim în mod special, să căpătăm darul proorociei (1 Cor. 14.1,3-5,39), rezultă că nu orice creştin are acest dar.
Darul TĂLMĂCIRII LIMBILOR este oarecum asemănător cu cel al proorociei, deoarece Dumnezeu poate vorbi oamenilor şi în acest mod (1 Cor. 14.13,21,27). Prin intermediul creştinilor care au acest dar, Duhul Sfânt traduce mesajele care vin de la Dumnezeu, într-o limbă cunoscută de cei care ascultă. Aceste mesaje pot veni de la Dumnezeu, prin creştinii care au darul vorbirii în felurite limbi.
Ca şi darul proorociei, darul tălmăcirii limbilor nu este chiar atât de des întâlnit (1 Cor. 14.27-28).
Darul FELURITELOR LIMBI, se întâlneşte în Biserică în mod frecvent (1 Cor. 14.18,27-28). Prin intermediul acestui dar, oamenii îi aduc mulţumiri (1 Cor. 14.16-17) şi-l spun taine lui Dumnezeu (1 Cor. 14.2), zidindu-se astfel sufleteşte (1 Cor. 14.4). Acesta este singurul dar (1 Cor. 12.7), care are o utilitate mai redusă pentru creştinii care se află în preajma celui în care se manifestă (1 Cor. 14.5-19). Cu toate că acest dar nu are o relevanţă prea mare pentru oamenii necredincioşi sau care nu au daruri (1 Cor. 14.23), totuşi, pentru aceştia constituie "un semn" de la Dumnezeu, de recunoaştere a celor botezaţi cu Duhul Sfânt (1 Cor. 14.22).
Cu toate că orice creştin a vorbit în limbi străine necunoscute de către el, măcar o dată în viaţă, atunci când a primit botezul cu Duhul Sfânt, totuşi darul feluritelor limbi nu îl are chiar orice creştin (1 Cor. 14.5,18,26).
Creştinii care au acest dar, îl pot folosi în mod normal la orice rugăciune, vorbind coerent şi fluent în diverse limbi străine neînvăţate de către ei, necunoscând sensul cuvintelor pe cale le rostesc. Apostolul Pavel ne învaţă că este bine ca darul feluritelor limbi, să fie însoţit şi de darul tălmăcirii limbilor (1 Cor. 14.13,27-28).
Din consideraţiile de mai sus, rezultă că darurile Duhului Sfânt nu-i însoţesc pe creştini, chiar în orice moment al vieţii lor, ci numai atunci când Dumnezeu consideră că acest lucru este necesar. Mai mult decât atât, Duhul Sfânt nu foloseşte pe toţi creştinii în aceeaşi măsură şi în acelaşi fel. De fiecare dată când se impune folosirea unui dar mai deosebit, Duhul Sfânt analizează situaţia respectivă, şi apoi alege "instrumentul" prin care se va manifesta darul respectiv.
După ce am lămurit că primele două deosebiri fundamentale, dintre darurile şi roadă Duhului Sfânt, constau în obligativitatea şi universalitatea prezenţei roadei, In

raport cu necesitatea şi selectivitatea darurilor, în rândurile de mai jos, vom aminti şi alte deosebiri care există între cele două entităţi.
3. în timp ce darurile Duhului Sfânt, sunt puse de către creştin în slujba şi în folosul altora (1 Cor. 12.7; Ef. 4.12; 1 Petru 4.10), fiind utilizate cu precădere pentru a însoţi vestirea Evangheliei (Marcu 16.17-20; F.A. 1.8; 2.4-41; 4.29-31; 5.12-16; 6.7-10; 8.4-7; 9.36-42; 13.4-12; 14.3; 19.8-12; Rom. 15.18-19; 1 Tes. 1.5-6; Evrei 2.3-4), în vederea măririi componenţei Bisericii (F.A. 9.31-35) şi pentru desăvârşirea Acesteia (Ef. 4.11-13), roadă Duhului Sfânt acţionează în orice fel de împrejurare şi activitate a vieţii creştinului (Rom. 5.5; Gal. 4.18; 5.24; Fii. 4.4; Col. 3.12; 2 Tes. 3.16; Tit 2.10). Roadă Duhului Sfânt este folositoare creştinului atât în beneficiul său propriu (dragostea, bucuria, pacea, înfrânarea poftelor), precum şi în raporturile, pe care le are creştinul atât cu ceilalţi oameni (dragostea, blândeţea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine) cât şi cu Dumnezeu (dragostea, credincioşia).
4. Roadă Duhului Sfânt acţionează direct asupra caracterului creştinului, transformându-l pe acesta într-un om sfânt (2 Tes. 2.13; 1 Petru 1.2). întrucât roadă Duhului Sfânt reflectă trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu, prezenţa acesteia în creştin va face ca acesta să dobândească o fire dumnezeiască (2 Petru 1.4; 2 Cor. 3.18).
în timp ce roadă Duhului Sfânt se referă la caracterul creştinului, adică la ceea ce este acesta, darurile Duhului Sfânt se referă la *acţiunile* creştinului, adică la *ceea ce face* acesta, sau mai bine zis la ceea ce face Dumnezeu prin acesta (Ioan 14.12-14; Marcu

16.17-18).
Darurile Duhului Sfânt vin întotdeauna acolo unde deja există roadă, întrucât respectând ordinea normală a lucrurilor, succesiunea celor două verbe este: întâi "a fi" şi apoi "a face". Atunci când această ordine normală este inversată, se întâmplă lucruri grave, întrucât numai roadă va fi aceea care-i va departaja pe oameni în faţa lui Dumnezeu (Matei 7.22-23).
5. în timp ce darurile Duhului Sfânt, îşi vor înceta acţiunea la venirea Domnului Isus Hristos, roadă Duhului Sfânt nu va înceta niciodată să existe (1 Cor. 13.8-10), întrucât ea este veşnică exact ca şi dragostea, din care decurg şi celelalte opt componente ale roadei Duhului Sfânt (1 Cor. 13.4-7). Rezultă că darurile Duhului Sfânt nu reprezintă un scop în sine, ci doar mijloace cu ajutorul cărora se va atinge scopul suprem. Aşa cum ştim, scopul principal al darurilor este "zidirea" Bisericii (1 Cor. 14.3,26). Desigur că darurile vor înceta să se manifeste numai atunci când "zidirea" Bisericii va fi terminată. Dacă darurile se manifestă în creştin doar în scurta sa viaţă pământească, roadă, care reflectă trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu, va acţiona veşnic (Ps. 100.5; 103.17; 106.1; 117.2; 138.8; Is. 32.17; 54.8; Ier. 31.3).
6. în timp ce trăsăturile de caracter ale roadei Duhului Sfânt, devin nişte capacităţi ale creştinului, care după dobândirea lor vor aparţine în totalitate acestuia, darurile buhului Sfânt nu trebuie considerate ca fiind nişte capacităţi ale creştinului, care sunt la dispoziţia acestuia şi ar putea fi folosite de către creştin după bunul său plac.
Cu toate că apostolul Pavel avea darul tămăduirilor (F.A. 19.11-12; 28.8-9), el

nu a fost tămăduit de boala sa (2 Cor. 12.7-9; Gal. 4.13-14), şi de asemenea, Dumnezeu nu i-a vindecat prin apostolul Pavel, pe Trofim (2 Tim. 4.20) şi pe Timotei (1 Tim. 5.23), deşi aceştia erau tovarăşi cu Pavel de vestire a Evangheliei (F.A. 20.4). Iată că darurile Duhului Sfânt nu pot fi folosite de către creştin oricând doreşte, ci numai atunci când vrea Dumnezeu (Iov 23.13; Ps. 115.3; 135.6; Dan. 4.35; Ioan 3.27; Rom. 9.16,21; Evrei 6.3; Iacov 4.15).
întrucât creştinul este doar un ispravnic (1 Petru 4.10-11), adică un administrator al acestor minunate daruri, nu se poate spune că un creştin dispune cum vrea el de darurile Duhul Sfânt, ci Duhul Sfânt este Acela care dispune de creştin, şi-l foloseşte atunci când doreşte El, sau când consideră că acest lucru este necesar. Datorită acestui fapt, creştinul trebuie să caute în permanenţă, să fie plin de Duhul Sfânt (Ef. 5.18), pentru ca să permită astfel Duhului Sfânt, să poată lucra în acesta cu cât mai multe daruri, cât mai des cu putinţă şi să administreze astfel cât mai bine, aceste minunate daruri ale Duhului Sfânt.
7. în timp ce într-un creştin acţionează toate trăsăturile de caracter ale roadei Duhului Sfânt, în mod necondiţionat şi fără nici o restricţie, întrucât principalul obiectiv al vieţii oricărui creştin, trebuie să fie urmărirea sfinţirii (2 Tim. 2.21-22; Evrei 12.14), Sfânta Scriptură recomandă ca unele daruri ale Duhului Sfânt, să fie folosite cu anumite precauţii. De exemplu, proorocia va fi folosită potrivit cu *măsura de credinţă* a fiecărui creştin (Rom. 12.6,3). Dat fiind faptul că această măsură de credinţă, nu poate fi cunoscută decât de către Dumnezeu, care a dat-o, este necesar ca proorociile să fie cercetate şi judecate (1 Cor. 14.29; 1 Ioan 4.1; 1 Tes. 5.20-22). Evident că şi darurile de o extraordinară importanţă pentru viaţa Bisericii, cum sunt: darul vorbirii despre înţelepciune, darul vorbirii despre cunoştinţă şi darul deosebirii duhurilor, trebuie folosite numai de către acei creştini, care au o comportare absolut corectă şi ca atare sunt cu adevărat sfinţi, având o viaţă deosebit de curată (Matei 7.15-20; Luca 6.43-45). în caz contrar, există pericolul ca diversele lucrări să fie făcute de către persoane, care vor fi în acea gravă situaţie, ca la un moment dat, Domnul Isus Hristos să le spună înfricoşătoarele cuvinte: "Niciodată nu v-am cunoscut; depărtati-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege" (Matei 7.23).
In raport cu roadă Duhului Sfânt, care se manifestă în mod continuu şi desăvârşit (1 Ioan 4.12) în orice creştin, utilizarea darurilor are un caracter discontinuu. Astfel, oricât de mult ar fi folosit un om de către Duhul Sfânt prin intermediul unor daruri, ceea ce cunoaşte şi ceea ce prooroceşte acesta, este de fapt "în parte" (1 Cor. 13.9-10; 2 împ. 4.27). Să reţinem deci că, în timp ce darurile trebuie folosite cu mult discernământ, împotriva roadei "nu este lege" (Gal. 5.23), adică nu există nid o restricţie de folosire.
8. în timp ce prin unii oameni necreştini, sau căzuţi de la credinţă (1 Tim. 4.1-2; 5.8),

diavolul execută anumite lucrări, ce ar putea fi confundate cu unele din lucrările care în mod normal sunt executate prin darurile Duhului Sfânt, diavolul încercând astfel să falsifice adevăratele daruri ale Duhului Sfânt (Matei 7.22-23; 24.24; 2 Cor. 11.13-15; 2 Ţes. 2.8-12; 1 Ioan 4.1; Apoc. 19.20), diavolul, care reprezintă etalonul răului, nici într-un caz nu va încerca să falsifice trăsăturile de caracter ale roadei Duhului Sfânt.
Este evident că diavolul nu va încerca niciodată să influenţeze în bine un om, pentru ca acesta să devină bun, blând, răbdător, să aibă dragoste, pace, înfrânarea

poftelor, etc, deoarece în acest fel, ar acţiona în mod contrar naturii sale, de "cel rău" (Matei 5.37; 6.13; 13.19,38; 1 Ioan 2.13-14; 3.12; 5.18-19) şi principiilor sale fundamentale, care urmăresc de a face încontinuu numai rău.
9. in timp ce, datorită roadei Duhului Sfânt, creştinul "biruieşte răul prin bine" (Rom. 12.21), trăsăturile de caracter date de către roadă, având prin excelenţă un caracter paşnic, unele daruri ale Duhului Sfânt constituie arme puternice, atât cu caracter defensiv, cât şi cu caracter ofensiv (2 Cor. 6.7; 10.4-5; Ef. 6.11-17; Is. 59.19), utile în lupta contra duhurilor rele, care urmăresc încontinuu să abată creştinul, de pe calea adevărului şi neprihănirii.
Din consideraţiile de mai sus, rezultă că între roadă Duhului Sfânt şi darurile Duhului Sfânt, există un număr de nouă deosebiri. în continuare, vor fi amintite elementele comune celor două entităţi.
Asemănările care există între roadă Duhului Sfânt şi darurile Duhului Sfânt sunt următoarele:
1. Atât roadă cât şi darurile Duhului Sfânt, provin de la una şi aceeaşi persoană, Dumnezeu-Duhul Sfânt (1 Cor. 12.4,11; Gal. 5.22-23).
2. Atât roadă cât şi darurile Duhului Sfânt, au un caracter supranatural, şi nu se referă la însuşiri native ale omului, sau la priceperi ori deprinderi, care ar putea fi dobândite prin absolvirea vreunei forme de învăţământ sau instruire (1 Cor. 2.4-16).
3. Atât prin darurile (1 Cor. 12.3; 1 Ioan 4.2), cât şi prin roadă Duhului Sfânt (Ioan 15.8; Fii. 1.11), creştinii ii laudă şi-L slăvesc pe Dumnezeu, exprimându-şi astfel adânca lor recunoştinţă, pentru iertarea păcatelor şi pentru mântuirea oferită lor în dar.
4. întrucât botezul cu Duhul Sfânt este considerat ca fiind un dar (F.A. 2.38; 10.45), atât roadă cât şi darurile Duhului Sfânt, sunt date creştinilor în dar (Ef. 4.7; Iacov 1.17), numai prin harul şi dragostea desăvârşită a lui Dumnezeu (Ioan 1.16; 1 Cor. 1.5; 2 Cor. 9.8; 2 Tes. 2.16-17). Fiind daruri date de către Dumnezeu (Ioan 3.27; 1 Cor. 4.7), acestea nu pot fi obţinute cu bani (F.A. 8.18-20) şi nu sunt date în funcţie de vreo însuşire deosebită, sau vreun merit personal al omului (Rom. 9.11,15-16,18,21).
5. Atât roadă cât şi darurile Duhului Sfânt, contribuie la desăvârşirea procesului sfinţirii creştinilor (Rom. 15.16; 1 Cor. 6.11; 2 Tes. 2.13; 1 Petru 1.2), întrucât ambele acţionează în vederea pregătirii creştinilor, pentru ca aceştia să devină cu adevărat Temple ale Duhului Sfânt (1 Cor. 3.16; 6.19), aşa cum trebuie de fapt să fie aceştia, pentru a putea trăi în părtăşie cu Dumnezeu (1 Cor. 1.9; 1 Ioan 1.3,6) şi a fi în veşnicie cu El (Evrei 12.14).
6. Atât roadă cât şi darurile Duhului Sfânt, sunt dăruite creştinilor pentru a deveni slujitori ai lui Dumnezeu (2 Cor. 6.4-7), şi pentru echiparea corespunzătoare a acestora, în vederea săvârşirii lucrărilor pe care Dumnezeu doreşte să le efectueze prin ei (F.A. 15.4,12; 14.27; 1 Cor. 3.9; 2 Cor. 6.1). Aşa cum ştim, aceste lucrări au ca obiectiv principal, vestirea Evangheliei, în vederea mântuirii sufletelor (Marcu 16.15-20; F.A. 1.8; 2.4-41; 4.29-31; 5.12-16; 6.7-10; 8.4-7; 9.36-42; 13.4-12; 14.3; 19.8-12; Rom. 15.18-19; 1 Cor. 14.21-25; 1 Tes. 1.5-6; Evrei 2.3-4).
7. Atât roadă cât şi darurile Duhului Sfânt, contribuie la: zidirea Bisericii (1 Cor. 14.3-4,12,26; Ef. 4.16), întărirea unităţii în Biserică (1 Cor. 12.13; 2 Cor. 13.14; F.A.

2.41-47; Ef. 4.3; Fii. 2.1), mărirea componenţei Bisericii (F.A. 9.31), pentru ca în final Biserica să ajungă desăvârşită (Ef. 4.11-13). Ca o concluzie a ultimelor adevăruri

enunţate, ambele entităţi ajută Biserica să trăiască prin Duhul Sfânt (1 Ioan 4.9), să umble prin Duhul Sfânt (Gal. 5.25), lăsându-se astfel încontinuu călăuzită de către Duhul Sfânt (Rom. 8.14; Gal. 5.16), pentru a putea aştepta în chip absolut cuviincios, venirea Domnului Isus Hristos (1 Cor. 1.4-8), în vederea răpirii Bisericii Sale (Rom. 8.11).

8. Pentru a putea avea deplina siguranţă a botezului cu Duhul Sfânt, în viaţa oricărei persoane care mărturiseşte pe Domnul Isus Hristos (1 Ioan 4.2-3) şi care ascultă cu o vădită plăcere, atunci când se vesteşte Evanghelia (1 Ioan 4.6), trebuie să se manifeste în mod vizibil, atât roadă cât şi darurile Duhului Sfânt. Deci, atât roadă cât şi darurile Duhului Sfânt, pot exista numai la oamenii care au fost botezaţi cu Duhul Sfânt, şi care se lasă în permanenţă călăuziţi de către Duhul Sfânt (Rom. 8.14-16), adică la creştini.

Roadă este aceea care atrage după sine darurile. Această afirmaţie rezultă astfel:

- Analizând cele şapte condiţii, ce trebuie îndeplinite pentru primirea botezului cu Duhul Sfânt, care au fost deja amintite în acest capitol, observăm că, încă înainte ca un om să fi primit botezul cu Duhul Sfânt, Dumnezeu deja a început să facă lucrarea Sa binefăcătoare, de transformare a caracterului omului respectiv. Această lucrare are ca efect, faptul că în acel om încep deja să se manifeste în mod vizibil, trăsăturile de caracter ale roadei Duhului Sfânt. într-adevăr, una dintre cele şapte condiţii pe care trebuie să le îndeplinească un om pentru a primi botezul cu Duhul Sfânt, se referă la păzirea poruncilor lui Dumnezeu (Ioan 14.15-17). Cele două porunci fundamentale date de către Dumnezeu oamenilor, se referă la modul cum trebuie să iubească aceştia, atât pe Dumnezeu, cât şi pe semenii lor (Matei 22.37-39). în orice om care a împlinit aceste două porunci fundamentale, se poate observa deja roadă Duhului Sfânt, întrucât majoritatea trăsăturilor de caracter ale roadei Duhului Sfânt, decurg din dragoste (1 Cor. 13.4-7). Desigur că printre poruncile date de către Dumnezeu oamenilor, există şi unele, a căror îndeplinire decurge din manifestarea celorlalte opt componente ale roadei Duhului Sfânt (Ef. 4.2; Fii. 4.4; Col. 3.12,15; Evrei 13.16; Tit 2.10; 2 Petru 1.6).

- După primirea botezului cu Duhul Sfânt, prin roadă (1 Cor. 13.4-8) continuă adusă de către Acesta, Duhul Sfânt va forma treptat în acel om în care locuieşte (2 Tim. 1.14; Iacov 4.5), caracterul lui Dumnezeu (Ef. 4.24; 2 Petru 1.4).

- Un om în care se manifestă caracterul lui Dumnezeu, va primi putere de la Duhul Sfânt (Mica 3.8; F.A. 1.8; Rom. 15.13,19; Ef. 3.16; 1 Tes. 1.5; 2 Tim. 1.7), pentru a executa lucrările primite de la Dumnezeu (1 Cor. 3.9; 2 Cor. 6.1). Pentru a executa lucrările lui Dumnezeu, odată cu această putere, fiecare (1 Cor. 12.7,11; 1 Petru 4.10) creştin va primi, cel puţin un dar al Duhului Sfânt.

Dacă nu sunt însoţite de roadă, darurile Duhului Sfânt nu folosesc "la nimic" (1 Cor. 13.1-3). Iată că roadă Duhului Sfânt este aceea care dă sens, valoare şi certitudine darurilor.

Creştinii care execută diverse lucrări supranaturale, care se datorează cu adevărat darurilor Duhului Sfânt, nu lucrează fărădelege (Matei 7.22-23), întrucât toate acţiunile lor sunt făcute cu dragoste (1 Cor. 16.14), care este principala componentă a

roadei Duhului Sfânt. Numai acolo unde se manifestă roadă, darurile Duhului Sfânt au cu adevărat valoarea lor reală: de zidire, sfătuire, mângâiere (1 Cor. 14.3), învăţătură, îmbărbătare (1 Cor. 14.13), înştiinţare, descoperire (1 Cor. 14.24-25,30), vindecare, mustrare (Prov. 3.12; 2 Tim. 4.2), etc.

9. Orice creştin trebuie să se străduiască, ca să umble în permanenţă "după lucrurile Duhului Sfânt" (Rom. 8.5-6), adică atât după roadă Duhului Sfânt, cât şi după darurile Duhului Sfânt. Dat fiind acest fapt, creştinul trebuie să aibă ca ţel suprem al vieţii lui, dorinţa de a se ridica la statura plinătăţii lui Hristos (Ef. 4.13), ajungând astfel în starea spirituală ideală, care este caracterizată prin menţinerea unui echilibru între cele nouă componente ale roadei Duhului Sfânt şi cele nouă daruri ale Duhului Sfânt.

Aşa cum am amintit mai sus, în viaţa creştinului trebuie să se observe *toate* cele nouă componente ale roadei Duhului Sfânt.

Pentru a ajunge în acea stare spirituală ideală, caracterizată de menţinerea unui echilibru, între cele nouă componente ale roadei Duhului Sfânt şi cele nouă daruri ale

Duhului Sfânt, care acţionează în viaţa sa, creştinul ar trebui să *tindă* spre a obţine toate cele nouă daruri ale Duhului Sfânt. în rândurile care urmează vom afla dacă acest ideal este într-adevăr realizabil.
Sfânta Scriptură ne îndeamnă:
- Să facem "în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri" (Ef. 6.18).
- Să umblăm în permanenţă "după lucrurile Duhului" (Rom. 8.5-6), adică atât după roadă Duhului Sfânt, cât şi după darurile Duhului Sfânt.
- Să râvnim după darurile Duhului Sfânt (1 Cor. 12.31; 14.1,12,39), şi ca urmare a acestui fapt, să facem rugăciuni (1 Cor. 14.13) prin care să cerem de la Dumnezeu (Matei 7.11) darurile Duhului Sfânt pe care nu le avem.
• Să fim desăvârşiţi (Matei 5.48; 2 Cor. 13.11).
in virtutea celor de mai sus, putem presupune că există oameni care au ascultat de Dumnezeu, şi ca atare au pus în practică toate cele patru îndemnuri amintite mai sus. Ca urmare a acestui fapt, există posibilitatea ca aceştia să fi primit de la Dumnezeu toate darurile Duhului Sfânt, lată deci, că acest ideal se poate într-adevăr atinge.
Dacă în momentul răpirii Bisericii, când creştinii vor fi ridicaţi pentru a-L întâmpina pe Domnul Isus Hristos în văzduh (1 Tes. 4.17), aceştia ar avea nevoie de aripi (Ps. 55.6), atunci acest echilibru spiritual, care ar trebui să existe între roadă şi darurile Duhului Sfânt, ar putea fi asemănat în mod simbolic, cu echilibrul pe care-l dau cele două aripi (Ps. 17.8; 36.7; 63.7), necesare oricărui zbor (Ps. 57.1; 61.4; 91.4). Una dintre aripi ar putea semnifica roadă Duhului Sfânt, iar cealaltă aripă ar putea semnifica darurile Duhului Sfânt.
Pentru a putea asigura un echilibru perfect în zbor (Exod 19.4; Deut. 32.11), cele două aripi ar trebui desigur să fie simetrice, adică să aibă fiecare acelaşi număr de componente (pene), de pildă nouă, aşa cum tot nouă sunt atât componentele roadei Duhului Sfânt, cât şi darurile Duhului Sfânt.
Pentru a putea avea *toată* roadă Duhului Sfânt şi a tinde spre a avea toate cele nouă daruri ale Duhului Sfânt, eventual cât mai multe dintre acestea, după ce a fost botezat cu Duhul Sfânt, creştinul trebuie să fie în permanenţă plin de Duhul Sfânt

(F.A. 13.52). Pentru a putea fi plin de Duhul Sfânt, creştinul trebuie să se lase în permanenţă călăuzit de către Duhul Sfânt (loan 16.13; Rom. 8.14; Gal. 5.16,18; Ps.143.10).
In consideraţiile de mai sus, am amintit cele cinci criterii, prin care se poate recunoaşte dacă un om a fost botezat cu Duhul Sfânt.
întrucât în ziua de astăzi creştinii sunt foarte rari (Matei 7.13-14,21-23; Luca 18.8; Ps. 12.1-2; 14,2-3; Prov. 20.6; Is, 64.7; Ezec. 22.30; Mica 7.2-6), există din ce în ce mai puţine persoane, în viaţa cărora se pot observa atât roadă cât şi darurile Duhului Sfânt. Datorită acestui fapt, unii oameni au impresia (1 Cor. 8.2) că numai primii creştini au primit botezul cu Duhul Sfânt şi că în ziua de astăzi nu mai este posibil ca' oamenii să primească botezul real cu Duhul Sfânt. Totuşi Sfânta Scriptură infirmă categoric acest lucru.
în F.A. 2.17-18, citându-se proorocia din Ioel 2.28-29, scrie: "în zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voştri şi fetele voastre vor prooroci, tinerii voştri vor avea vedenii, şi bătrânii voştri vor visa visuril Da, chiar şi peste robii Mei şi peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, şi vor prooroci".
Analizând contextul proorociei din ioel 2.28-29, aflăm că prin "zilele de pe urmă", se înţelege perioada cuprinsă între ziua Cincizecimii şi răpirea Bisericii. Rezultă deci că, în perioada de timp care se va încheia cu răpirea Bisericii, oamenii încă mai pot primi botezul cu Duhul Sfânt.
Reluând promisiunea lui Dumnezeu din Is. 59.20-21, adresându-se mulţimii care asistase la primul botez cu Duhul Sfânt din istoria omenirii, apostolul Petru a rostit următoarele cuvinte: "Pocăiţi-vă,..., şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, *pentru copiii voştri, şi pentru toţi cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr u va chema Domnul, Dumnezeul nostru"* (F.A. 2.38-39).
Din versetele Luca 24.49 şi F.A. 1.4-5, aflăm că semnificaţia cuvântului "făgăduinţă",

care apare în versetul citat mai sus, este de botez cu Duhul Sfânt.
Din cuvintele apostolului Petru, reiese cu claritate faptul că, începând cu ziua Cincizecimii, vor putea fi botezate cu Duhul Sfânt, toate *generaţiile următoare de oameni,* până în momentul răpirii Bisericii, când uşa harului va fi închisă (Matei 25.10; Luca 13.25).
Care sunt certitudinile pe care le conferă botezul cu Duhul Sfânt?
Aşa cum ştim, în momentul când un om a fost botezat cu Duhul Sfânt, Dumnezeu a mărturisit despre credinţa sa (F.A. 15.8).
în rândurile de mai jos, vom aminti câteva dintre însuşirile minunate, ale celor botezaţi cu Duhui Sfânt. Astfel, aceşti oameni:
- Au confirmarea faptului că se află pe calea mântuirii (2 Tes. 2.13; Tit 3.3-7; 2 Cor. 3.17).

- Au confirmarea faptului că aparţin Domnului Isus Hristos (Rom. 8.9).
- Au confirmarea faptului că Domnul Isus Hristos a intrat cu adevărat în inimile lor (Gal. 4.6), şi că ei au rămas în Domnul Isus Hristos (1 loan 3.24; 4.13). Desigur că Domnul Isus Hristos intră în inima (Ef. 3.17) unui om, prin Duhul Său cel Sfânt.
- Au confirmarea faptului că au devenit într-adevăr fii ai lui Dumnezeu. Din Gal. 4.4-5, aflăm că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său pe Pământ, cu scopul de a face ucenici, care vor fi la un moment dat înfiaţi efectiv de către Dumnezeu (Ef. 1.5). în Gal. 4.6, apostolul Pavel continuă această idee şi spune: "Şi pentru că sunteţi fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: 'Ava', adică: 'Tată'!". Din acest verset reiese în mod clar, rolul pe care îl are botezul cu Duhul Sfânt, de a atesta efectiv, calitatea de fiu al lui Dumnezeu. Alte versete din care aflăm că oamenii botezaţi cu Duhul Sfânt, sunt fii ai lui Dumnezeu, se găsesc la Rom. 8.14-16. Astfel, în versetul Rom. 8.14, citim că toţi oamenii "călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu, sunt fii ai lui Dumnezeu", iar în versetul Rom. 8.16, citim că "însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu".
■ Au confirmarea faptului că fac parte din Templul lui Dumnezeu (1 Cor. 3.16-17; 6.19; Ef. 2.21-22).
■ Au confirmarea faptului că au viaţa veşnică (2 Cor. 3.6; Gal. 6.8), promisă tuturor acelor oameni care au o credinţă reală în Domnul Isus Hristos (loan 3.16; 5.24; 6.47; 8.51), deoarece Duhul Sfânt este chiar arvuna (Ef. 1.13-14; 2 Cor. 1.22; 5.5), adică asigurarea dată de către Dumnezeu, că cei care au primit acest botez, au într-adevăr viaţă veşnică.
- Au confirmarea faptului că vor fi treziţi la viaţă, la prima înviere a morţilor (Rom. 8.9-11), pentru a fi răpiţi la cer (Matei 24.31; 1 Tes. 4.14-17), având intrare la Dumnezeu-Tatăl prin Domnul Isus Hristos (Ef. 2.18).

■ Devin slujitori ai lui Dumnezeu (Fii. 3.3; 2 Cor. 6.4-6).
- Devin sfinţi, întrucât Duhul Sfânt lucrează în copiii lui Dumnezeu sfinţirea (Rom. 15.16; 1 Cor. 6.11; 2 Tes. 2.13; 1 Petru 1.2).
- Devin oameni liberi (2 Cor. 3.17), ieşind astfel din starea de robi ai păcatului (loan 8.34; Rom. 6.6,17,20; 2 Petru 2.19).
- Au scăpat de condamnarea pe care o vor primi oamenii nemântuiţi la judecata de apoi, condamnare care va consta în aruncarea în iazul de foc (luda 23). Aşa cum am văzut mai sus, oamenii botezaţi cu Duhul Sfânt, devin sfinţi şi astfel nu vor mai participa la judecata finală în calitate de inculpaţi, ci vor participa la această judecată, alături de Domnul Isus Hristos, care va fi judecătorul (Dan. 7.22; 1 Cor. 6.2-3; 2.15; 2 Tim. 2.12; Apoc. 2.26-27; 3.21).
• Sunt învăţaţi de către Duhul Sfânt să rămână în Domnul Isus Hristos (1 loan 2.27).
- întrucât Duhul Sfânt, care locuieşte în inimile creştinilor, le aminteşte acestora tot ce a spus Domnul Isus Hristos (loan 14.26), creştinii sunt ajutaţi astfel de către Duhul Sfânt, în primul rând să cunoască şi apoi să împlinească (Ezec. 36.27) în vieţile lor toate învăţăturile minunate ale Evangheliei (2 Tim. 1.13-14).
- Sunt "cârmuiţi", adică îndemnaţi, călăuziţi şi ajutaţi de către Duhul Sfânt să nu împlinească poftele firii pământeşti (Rom. 8.1,4-6; Gal. 5.16-17), făcând "să moară" faptele păcătoase ale trupului, adică faptele firii pământeşti (Rom. 8.13; Iacov 4.4-5).
178

- Primesc de la Duhul Sfânt, înţelepciune şi cunoştinţă asupra tuturor lucrurilor şi nu mai au nevoie să fie învăţaţi de către altcineva (loan 14.26; 16.13; 1 loan 2.20,27; 1 Cor. 2.9-13,15; Evrei 8.10-11).
- Datorită faptului că Duhul Sfânt luminează cugetele creştinilor (Rom. 9.1), dându-le cunoştinţe limpezi asupra oricărui lucru, în orice împrejurare a vieţii lor, aceştia sunt avertizaţi de către Duhul Sfânt, în toate situaţiile când sunt pe cale de a comite un păcat. Aşa cum ştim, creştinii se lasă călăuziţi în permanenţă de către Duhul Sfânt. Fiind preveniţi şi îndemnaţi (Rom. 8.1,4-5) de către Duhul Sfânt să nu mai comită păcate (Rom. 8.12-13), creştinii vor reuşi astfel să nu mai păcătuiască (1 loan 3.6-10).
- Primesc de la Dumnezeu tot ce vor cere (loan 15.7), întrucât rămân în Domnul Isus Hristos (1 loan 4.13).
- Sunt învăţaţi de către Duhul Sfânt care există în inima lor, cum să se roage la Dumnezeu (Rom. 8.26-27; luda 20; Ef. 6.18).
- Primesc putere de la Duhul Sfânt, pentru a putea executa toate lucrările încredinţate lor de către Dumnezeu (F.A. 1.8; Ef. 3.16; Rom. 15.13,19; 1 Tes. 1.5; 2 Tim. 1.7; Luca 24.49). în particular, Duhul Sfânt ajută creştinii în propovăduirea Evangheliei (Gal. 6.8; 1 loan 4.2-3).
- Primesc descoperiri de la Duhul Sfânt asupra unor evenimente care se vor petrece în viitor (loan 16.13-15).
- Nu se tem de nimic (Rom. 8.15-16; 2 Tim. 1.7), întrucât Duhul lui Dumnezeu din aceştia, care îi doreşte "cu gelozie pentru Sine" (Iacov 4.5), nu poate îngădui să li se întâmple vreun rău, şi ca atare îi alungă pe vrăjmaşii lor (Is. 59.19).
- Sunt călăuziţi (Rom. 8.1,4-5,12-16; Gal. 5.16-18) direct de către Duhul lui Dumnezeu, în toate acţiunile pe care le întreprind (loan 16.13; F.A. 13.4; 16.6-7). Vom da în continuare câteva exemple care vor confirma această călăuzire directă. Duhul Sfânt l-a trimis pe evanghelistul Filip să-l boteze pe famenul etiopian (F.A. 8.29-39). Duhul Sfânt l-a trimis pe apostolul Petru pentru a-i vorbi lui Corneliu, care trebuia să audă propovăduirea Evangheliei, să creadă în aceasta şi să primească botezul cu Duhul Sfânt (F.A. 10.19-47; 11.12). Duhul Sfânt l-a înştiinţat pe Simeon că nu va muri până ce nu va vedea pe Mântuitorul omenirii, Domnul Isus Hristos (Luca 2.26). Tot Duhul Sfânt era Acela care îl înştiinţa pe apostolul Pavel, ce necazuri îl aşteptau pe calea propovăduirii Evangheliei (F.A. 20.23; 21.4,11).
Una dintre modalităţile prin care oamenii lui Dumnezeu sunt călăuziţi de către Duhul Sfânt, sunt vedeniile (Ioel 2.28; Num. 12.6; Ezec. 1.1-28; 8.3-18; Dan. 9.21; F.A. 2.17; 9.10,12). Vedenia se defineşte ca fiind o imagine, care în mod normal nu este văzută decât de acela căruia îi este destinată (Dan. 10.7; 2 împ. 6.17; F.A. 9.7). Creştinii pot avea diverse vedenii[2] care reprezintă: fie pe Dumnezeu-Tatăl (Exod 3.3-6; 24.9-11; 33.19-23; Num. 24.4; 1 Imp. 22.19-23; Is. 6.1-13; Dan. 7.9-10; Apoc. 4.2-3; 5.1,13), fie pe Domnul Isus Hristos (Dan. 7.13-14; F.A. 7.55-56; 9.3-18; 18.9-10; 22.17-21; 23.11; 26.13-

19; Apoc. 1.13-20), fie diverşi îngeri (Iosua 5.13-15; Dan. 9.21-27; Luca 24.23; F.A. 8.26; 10.3-7; 12.7-11; 27.23-25), fie diverse persoane sau evenimente prezente sau viitoare (Dan. 7.2-28; 8.1-27; 10.1-21; 11.1-45; 12.1-13; Ezec. 8.3-18; 9.1-11; 10.1-22; 11.1-25; 37.1-28; capitolele 40-48; Amos 7.1-9; 8.1-14; 9.1-15; Zah. capitolele 1-6; F.A. 10.10-20; 16.9-10).
Duhul Sfânt îi poate călăuzi pe oamenii lui Dumnezeu şi prin: diverse vise (Ioel

2.28; Num. 12.6; 11mp. 3.5-15; 9.2-9; Matei 1.20; 2.13,19), răpiri sufleteşti (Ezec. 11.1-24; 37.1-28; F.A. 10.10-16), răpiri în cer (2 Cor. 12.2-4; Apoc. 4.2), precum şi prin răpiri la modul propriu, materializate prin transportări efective (1 împ. 18.12; 2 Imp. 2.16; Ezec. 3.12-15; 8.3; F.A. 8.39), apariţii (2 Imp. 6.17; Luca 24.36-43; Ioan 20.19-23,26-29; 21.4-22}, sau dispariţii (Luca 4.29-30; 24.31; FA 8.39-40).
întrucât Sfânta Scriptură ne învaţă că "toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu" (Rom. 8.28), creştinul nu are de ce să se teamă, deoarece unul dintre obiectivele centrale ale Duhului Sfânt, este de a pune în inima acestuia, o dragoste curată faţă de Dumnezeu şi faţă de toţi ceilalţi oameni (Rom. 5.5). întrucât dragostea nu va pieri niciodată (1 Cor. 13.8), nici creştinul nu va pieri niciodată (Ioan 11.25-26).
Să luăm aminte la rugăciunea aflată în refrenul următoarei cântări:
Deodat' s-a auzit un vâjiit, (F.A. 2.2)
Şi limbi de foc au coborât din ceruri, (F.A. 2.3)
Atuncea, prima dată au vorbit (F.A. 2.4)
în alte limbi creştinii de pe vremuri. (F.A. 2.5-11)
R: Fă Tu Doamne ca şi-n noi, (Ioan 7.37-39) (: Duhul să curgă-n şuvoi, (FA 1.8):) Azi când harul este-n toi, (Ioan 1.16) (: Plini de Duh să fim şi noi. (F.A. 6.5):)
Vorbit-a Domnul prin proorocii Săi, (ioel 2.28-29) C-aşa va fi-n zilele de pe urmă. (FA 2.38-39) Că va trimite sfinte vâlvătăi, (Is. 44.3-4) Peste acei ce sunt în a Sa turmă. (Ezec. 39.29)
îţi mulţumim Doamne, că azi vedem, (Matei 3.11) Din când în când, o sfântă revărsare, (F.A. 10.44) Ajută-ne Doamne ca să veghem, (1 Cor. 16.13) Să-nflăcărăm Duhul, în continuare. (2Tim. 1.6)
Şi dă-ne vrednicia, Doamne sfânt, (Apoc. 3.4) Să fim vase ce ţin a Tale daruri, (2 Tim 2.21) Şi cât vom vieţui pe-acest Pământ, (Fii. 1.21-24) Să răspândim mireasma Ta de haruri. (2 Cor. 3.15)

învăţătura numărul 2:
"... Sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii" (Ioan 13.35)

în 1 Ioan 4.16, scrie: "Dumnezeu este dragoste; şi cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, şi Dumnezeu rămâne în el.". Din acest verset, precum şi din 1-Ioan 4.8, reiese că trăsătura fundamentală de caracter a lui Dumnezeu este dragostea (2 Cor. 13.11). Dumnezeu iubeşte în mod desăvârşit toată creaţia Sa, dar pe oameni îi iubeşte atât de mult (Deut. 7.8; 10.18; 33.3; Is. 54.8,10; 63.7; Ier'31.3; Rom. 8.35-39; Ef. 2.4; 2 Tes. 2.16; Tit 3.4; 1 Ioan 4.19), încât pentru salvarea acestora, a dat la moarte chiar pe singurul Său Fiu (Ioan 3.16; 1 Ioan 4.9-10).
Făcând o analiză atentă a Sfintei Scripturi, aflăm că atât în perioada Vechiului Testament, cât şi în perioada Noului Testament, se regăsesc două porunci fundamentale, din care decurg toate celelalte porunci şi învăţături.
Pentru a putea descoperi, care este cea mai importantă poruncă dată de către Dumnezeu oamenilor, să examinăm următoarele versete: "Să iubeşti dar pe Domnul, Dumnezeul tău, şi să păzeşti totdeauna învăţăturile Lui, legile Lui, rânduielile Lui şi poruncile Lui." (Deut. 11.1), "Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, şi cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi, şi cea mai mare poruncă." (Matei 22.37-38).
Din citirea versetelor amintite mai sus, precum şi a altor versete asemănătoare acestora, cum ar fi următoarele: Deut. 6.5; 10.12; 11.13,22; 19.9; 30.6,16,20; Iosua 22.5; 23.11; Marcu 12.30; Luca 10.27, rezultă că porunca fundamentală dată de către Dumnezeu oamenilor, atât în Vechiul Testament cât şi în Noul Testament, constă în

faptul că orice credincios din orice perioadă a istoriei, de la crearea omului şi până în prezent, trebuie în primul rând să-L iubească pe Dumnezeu, singurul Creator şi Stăpân al Universului.
Pentru a putea aprecia cât de mare trebuie să fie dragostea credinciosului faţă de Dumnezeu, să amintim cuvintele Domnului Isus Hristos, aflate în Matei 10.37: "Cine iubeşte pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine". Din acest verset, se observă că un credincios trebuie să-L iubească pe Dumnezeu, mai mult decât pe oricare altă persoană.
Poate că pentru unii oameni, afirmaţia Domnului Isus Hristos citată mai sus, pare de neconceput. Să analizăm acum, care sunt motivele care L-au determinat pe Domnul Isus Hristos, să facă această afirmaţie.
Logica acestei afirmaţii, izvorăşte din faptul că Domnul isus Hristos a iubit oamenii (Ioan 15.9; Apoc. 1.5) mai mult decât Se iubea pe Sine. Dacă nu ar fi fost aşa, desigur că Domnul Isus Hristos nu ar fi putut să Se jertfească (Rom. 5.8; Gal. 2.20; Ef. 5.2; 1 Ioan 3.16) de bunăvoie (Ioan 10.17-18), pentru salvarea oamenilor.
Datorită faptului că Domnul Isus Hristos a cerut ucenicilor Săi, şi lepădarea de
180
181
sine (Matei 16.24; Marcu 8.34; Luca 9.23), putem deduce că un creştin trebuie să-L iubească pe Dumnezeu, chiar mai mult decât se iubeşte pe sine însuşi.
întrucât orice creştin urmăreşte să trăiască numai după modelul desăvârşit (Evrei 12.2-3), oferit de către Domnul Isus Hristos (1 Ioan 2.6), nu poate fi surprins de faptul că Dumnezeu îi cere să se lepede de sine, exact cum a făcut şi Domnul Isus Hristos (Fii. 2.7), şi ca urmare a acestui fapt, trebuie să-L iubească pe El, chiar mai mult decât se iubeşte pe sine însuşi.
Deoarece Domnul Isus Hristos iubeşte oamenii cu o dragoste desăvârşită (Deut. 32.4; Ef. 3.19; 1 Ioan 2.5; 4.12), este normal ca El să se aştepte ca şi oamenii să-l răspundă cu acelaşi fel de dragoste (1 Ioan 4.19).
Desigur că oamenii nu-şi pot arăta altfel recunoştinţa, pentru faptul că, prin jertfa Sa mântuitoare, au fost salvaţi de chinurile iadului, decât nutrind faţă de Domnul Isus Hristos, exact aceleaşi sentimente pe care le are şi El faţă de aceştia.
Sfânta Scriptură ne învaţă că cine ii iubeşte pe Dumnezeu, este cunoscut de către El (1 Cor. 8.3). Datorită acestui fapt, un om care îl iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu, nu va putea ajunge niciodată în situaţia gravă, descrisă de către Domnul Isus Hristos în versetele: Matei 7.21-23; 25.12, Dumnezeu cunoscând evident pe cei ce sunt ai Lui (2 Tim. 2.19).
întrucât Dumnezeu se îndură de cei care-L iubesc cu adevărat (Exod 20.6; Deut. 5.10; 7.9; Neemia 1.5; Dan. 9.4), El le-a pregătit în împărăţia Sa (Iacov 2.5) veşnică (Iacov 1.12), când aceştia vor fi în permanentă părtăşie (1 Cor. 1.9; 1 Ioan 1.3,6) cu El, "lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi ia inima omului nu s-au suit" (1 Cor. 2.9).
Să vedem acum, care este modalitatea prin care ne putem da seama dacă-L iubim cu adevărat pe Dumnezeu. Sfânta Scriptură ne învaţă că dragostea nu reiese doar din vorbe, adică din mărturisiri verbale, ci mai ales din fapte (1 Ioan 3.18). Să vedem deci, ce fapte aşteaptă Dumnezeu de la noi, pentru a înţelege din acestea, că noi îl iubim.
Referindu-se la modul cum trebuie să-L iubească oamenii pe Dumnezeu, Domnul Isus Hristos ne învaţă următoarele: "Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele" (Ioan 14.15), "Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte; şi cine Mă iubeşte, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, şi Mă voi arăta lui" (Ioan 14.21), "Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, şi vom locui împreună cu el. Cine nu Mă iubeşte, nu păzeşte cuvintele Mele. Şi cuvântul, pe care-l auziţi, nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimes." (Ioan 14.23-24), "Dacă păziţi poruncile Mele, veţi rămânea în dragostea Mea, după cum şi Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, şi rămân în dragostea Lui" (Ioan 15.10).
Din versetele citate mai sus, precum şi din versetele: 1 Ioan 2.5; 5.3; 2 Ioan 6, rezultă că singura modalitate prin care putem să-l demonstrăm lui Dumnezeu că-L iubim, constă în păzirea poruncilor Sale. Iată că un om care-L iubeşte pe Dumnezeu, va iubi în mod implicit şi poruncile Sale (Ps. 119.47-48,97,113,119,127,140,159,163,165,167).
După ce a enunţat "cea dintâi, şi cea mai mare poruncă" (Matei 22.37-38), Domnul Isus

Hristos a continuat astfel: "Iar a doua, asemenea ei, este: 'Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi." (Matei 22.39).
Din versetele amintite mai sus, precum şi din următoarele: Lev. 19.18,34;
182

Deut. 10.19; Matei 19.19; Marcu 12.31; Luca 10.27; Iacov 2.8, rezultă că a doua poruncă fundamentală dată de către Dumnezeu tuturor oamenilor, atât în Vechiul Testament, cât şi în Noul Testament, se rezumă la faptul că orice credincios din orice perioadă a istoriei, de la crearea omului şi până în prezent, trebuie să-l iubească pe aproapele său, ca pe sine însuşi. Biblia ne învaţă că un om are într-adevăr dragoste faţă de Dumnezeu, dacă îi iubeşte şi pe semenii săi (1 Ioan 4.20-21; 5.2).
Să vedem acum, ce doreşte Dumnezeu ca să înţelegem, prin cuvintele "aproapele nostru".
Domnul Isus Hristos a spus: "Să vă iubiţi unii pe alţii; cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii. Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii" (Ioan 13.34-35). Iată deci, că Domnul Isus Hristos îi îndeamnă pe creştini, să se iubească unii pe alţii, tot aşa de mult cum iubeşte El oamenii (Ioan 15.12,17). Aşa cum ştim, Domnul Isus Hristos ne-a iubit atât de mult, încât Şi-a dat chiar şi viaţa pentru noi.
In Luca 8.19-21, citim astfel: "Mama şi fraţii lui Isus au venit la El; dar nu puteau să-l vorbească din pricina norodului. Cineva l-a spus: 'Mamă-Ta şi fraţii Tăi stau afară, şi vor să Te vadă'. Dar El, drept răspuns, a zis: 'Mama Mea şi fraţii Mei sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, şi-L împlinesc'.".
în versetele de mai sus, Domnul Isus Hristos ne dă o pildă, din care putem deduce că un creştin trebuie să manifeste faţă de orice alt creştin, exact aceeaşi afecţiune pe care o are faţă de rudele sale cele mai apropiate. Ca urmare a acestui fapt, un creştin trebuie să-l iubească pe orice alt creştin, exact cu aceeaşi intensitate cu care le iubeşte pe rudele sale cele mai apropiate.
Din învăţăturile Domnului Isus Hristos, aflate în versetele amintite mai sus, deducem că prin aproapele creştinului, se înţelege în primul rând, orice alt creştin.
în cele ce urmează, vom arăta care sunt motivele pentru care Domnul Isus Hristos, condiţionează calitatea de a fi creştin, adică ucenic al Domnului Isus Hristos, de dragostea pe care trebuie să o aibă creştinii, unul faţă de celălalt (Rom. 13.8; Ef. 5.2; Fii. 1.8; Col 1.4; 1 Tes. 4.9-10; 1 Petru 1.22; 2.17; 3.8; 1 Ioan 2.10; 3.10-11,14,23; 4.7,11-12; 5.1; 2 Ioan 5).
în primul rând, toţi creştinii sunt copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1.12; 1 Ioan 3.1-2). Având acelaşi Tată (Matei 23.9), toţi creştinii sunt fraţi. După cum fraţii care provin din aceiaşi părinţi, în mod normal se iubesc între ei, în mod analog, trebuie ca toţi creştinii să se iubească între ei, tot atât de mult cum îi iubeşte Dumnezeu pe ei.
înainte de a fi judecat şi răstignit pe cruce, Domnul Isus Hristos a făcut următoarea rugăciune: "Mă rog ca toţi să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine, şi Eu în Tine; ca, şi ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum şi noi suntem una, - Eu în ei, şi Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârşit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, şi că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine" (Ioan 17.21-23). Domnul Isus Hristos a rostit aceste cuvinte, pentru a sublinia dragostea şi unitatea care trebuie să existe între creştini. în această rugăciune, Domnul Isus Hristos nu se referă numai la ucenicii Săi din timpul respectiv, ci şi la creştinii care trăiesc în zilele noastre, întrucât El a spus: "Şi Mă rog nu numai pentru ei, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor" (Ioan 17.20).
Aşa cum am stabilit în capitolul precedent, din momentul când un om
183
primeşte botezul cu Duhul Sfânt, acesta a intrat în Biserica lui Dumnezeu (1 Cor. 12.12-13), care este supranumită trupul lui Hristos (Ef. 1.22-23; Col. 1.24), devenind astfel un mădular al acestui trup sfânt.
Al doilea motiv, pentru care toţi creştinii trebuie să se iubească între ei cu o dragoste frăţească (Rom. 12.10; 1 Tes. 4.9; Evrei 13.1), rezultă din faptul că orice creştin, face parte din trupul Domnului Isus Hristos (1 Cor. 12.27), în care trebuie să fie dragoste (Ef. 3.17), armonie şi unitate deplină. Aşa cum ştim, pentru ca o fiinţă să poată trăi, organele din trupul său, trebuie să coexiste într-o armonie perfectă.

Este evident că orice mădular dintr-un trup, cum ar fi de pildă un ochi, o mână sau un picior, nu poate trăi dacă este scos afară din trup. După cum orice mădular, nu poate avea viaţă decât în componenţa trupului, tot aşa orice ucenic al Domnului Isus Hristos, va trebui să trăiască în trupul lui Hristos, din care acesta face parte, adică în părtăşie cu alţi ucenici (1 Cor. 12.14-27; 2 Cor. 5.14).
întrucât toţi creştinii sunt mădulare unii altora (Rom. 12.4-5), aceştia trebuie să-şi slujească unii altora, în cea mai deplină dragoste (Gal. 5.13; Evrei 10.24; luda 1.21) şi unitate (Rom. 12.16; 15.5; 1 Cor. 1.10; Ef. 5.21; Fii. 2.1-2; 1 Petru 3.8). Aşa cum ştim, Acela care-i uneşte pe creştini între ei "prin legătura păcii", este Duhul Sfânt (Ef. 4.3). Desigur că dragostea este componenta principală a liantului care asigură unitatea creştinilor (Ef. 4.16; Col. 2.2).
Se pot ivi acum următoarele întrebări:
- Prin aproapele unui creştin, oare trebuie înţeles numai un alt creştin?
- Oare un creştin trebuie să-i iubească numai pe ceilalţi creştini?
Să vedem acum, dacă ar putea eventual să existe oameni, pe care să nu-i iubească creştinul. Desigur că după o logică izvorâtă din firea pământească, un om necreştin ar putea presupune că un vrăjmaş nu ar trebui iubit. Totuşi Domnul Isus Hristos ne îndeamnă să-i iubim chiar şi pe vrăjmaşii noştri (Matei 5.44; Luca 6.27,35).
Din pilda Domnului Isus Hristos relatată în Luca 10.30-37, reiese că prin "aproapele nostru", Dumnezeu înţelege orice alt om. Având în vedere acest lucru, conform poruncii fundamentale a lui Dumnezeu, de a-l iubi pe aproapele nostru, un creştin trebuie să-l iubească pe orice om (Matei 5.46-47; Luca 6.32; Iacov 2.1-9). Confirmarea acestui adevăr o găsim şi în versetul 2 Petru 1.7, unde citim că pornind de la dragostea faţă de fraţi, creştinul trebuie să ajungă să iubească pe toţi oamenii.
Aşa cum deja am văzut, prima deosebire fundamentală dintre creştinism şi orice altă religie necreştină, este dată de faptul că, orice creştin ştie că nu se poate apropia de Dumnezeu, decât prin Domnul Isus Hristos (Evrei 7.25).
A doua deosebire fundamentală care există între creştinism şi toate celelalte religii, se referă tocmai la dragostea, pe care trebuie s-o aibă creştinul faţă de Dumnezeu (Luca 11.42; loan 5.42) şi faţă de toţi semenii săi. în timp ce Coranul îndeamnă oamenii să-i urască pe vrăjmaşii lor, iar hinduiştii sunt îndemnaţi să-i ignore pe vrăjmaşi, creştinii sunt îndemnaţi de către Domnul Isus Hristos să-i iubească chiar şi pe vrăjmaşii lor.
Pentru a înţelege rolul major pe care-l joacă dragostea în viaţa creştinilor, amintim următoarele versete: "Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor. Şi chiar dacă aş avea darul proorociei. şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa; chiar dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut şi munţii, şi n-aş avea dragoste, nu sunt nimic.

Şi chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, şi n-aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic." (1 Cor. 13.1-3).
Analizând cu atenţie versetele amintite mai sus, aflăm că dragostea este nu numai esenţială în viaţa oricărui creştin, ci este chiar indispensabilă, lată de ce condiţionează Domnul Isus Hristos calitatea de a fi creştin, de dragostea pe care trebuie să o aibă un astfel de om, în primul rând faţă de ceilaiţi creştini, şi apoi faţă de toţi oamenii.
în rândurile de mai jos, vom aminti principalele caracteristici ale dragostei.
Sfânta Scriptură caracterizează dragostea care trebuie să existe între creştini," astfel: "Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuieşte; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul" (1 Cor. 13.4-7).
De asemenea, dragostea creştinilor trebuie să fie: neclintită (Cânt. 8.6), statornică (Cânt. 8.7; Is. 54.10), fierbinte (1 Tes. 2.8; 1 Petru 4.8), curată (2 Cor. 8.8) şi neprefăcută (Rom. 12.9; 2 Cor. 6.6; 1 Petru 1.22). Dragostea reală nu se manifestă numai prin vorbe

sau prin anumite gesturi artificiale, cum sunt de pildă îmbrăţişările şi sărutările, care pot fi lesne simulate (Luca 22.47-48), ci prin *fapte,* care trebuie făcute cu toată sinceritatea pe care o dă adevărul (1 Ioan 3.18). A avea fapte care confirmă (2 Cor. 8.24) dragostea unui om, înseamnă printre altele:
- a-i ierta pe cei care-au greşit (Prov. 10.12; 17.9; 1 Petru 4.8),
- a fi îngăduitor (Rom. 14.13-15; Ef. 4.2),
- a nu face rău (Rom. 13.10), -asluji altora (Gal. 5.13),
• a ocroti (1 Sam. 19.2),
- a salva (2 Sam. 22.20; Ps. 18.19; 22.8),
• a nu fi indiferent faţă de semenii săi (Prov. 13.24; 27.9),
- a preţui (Is. 43.4; 1 Tes. 5.13),
- a ajuta (Evrei 6.10; 1 Ioan 3.17), a dărui (2 Cor. 12.15),
- a se sacrifica (2 Cor. 12.15; 1 Tes. 2.8; 1 ioan 3.16).
Dragostea creştinului faţă de semenii săi (2 Ioan 5), se manifestă în acelaşi mod ca şi dragostea faţă de Dumnezeu, adică prin "vieţuirea după poruncile lui Dumnezeu" (2 Ioan 6).
Domnul Isus Hristos ne spune că în vremurile din urmă, "din pricina înmulţirii fărădelegii, dragostea celor mai mulţi se va răci" (Matei 24.12). Oriunde am privi în jurul nostru, observăm că se împlinesc într-adevăr aceste cuvinte rostite de către Domnul Isus Hristos. în acest context, nu trebuie să ne mai surprindă faptul, că în zilele noastre creştinii sunt atât de rari (Matei 7.13-14,21-23; Luca 18.8; Ps. 12.1-2; 14.2-3; Prov. 20.6; Is. 64.7; Ezec. 22.30; Mica 7.2-6).
Practica ne dovedeşte că dragostea fierbinte, pe care o au unul faţă de celălalt cei doi proaspăt căsătoriţi, pe măsura trecerii timpului se răceşte (Apoc. 2.4). Acest lucru se întâmplă datorită faptului că, în mod normai, omul necreştin nu poate avea o dragoste reală, care să aibă caracteristicile descrise mai sus.
Sfânta Scriptură ne învaţă că "dragostea iui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat" (Rom. 5.5). Din acest verset,

aflăm că dragostea curată pe care trebuie s-o aibă creştinii, nu poate fi obţinută pe altă cale, decât ca urmare a botezului cu Duhul Sfânt (Rom. 15.30; Col. 1.8), care va rodi în creştini, în primul rând dragostea (Gal. 5.22). Orice om care a primit botezul cu Duhul Sfânt, este învăţat direct de către Dumnezeu, să iubească pe toţi semenii săi (1 Tes. 4.8-9; 2 Tes. 3.5; 1 ioan 4.12). Iată alt motiv pentru care un om nu poate deveni creştin, decât după ce primeşte botezul cu Duhul Sfânt.
Pentru a nu stinge Duhul (1 Tes. 5.19), ci a-L înflăcăra (2 Tim. 1.6), după ce un om a primit botezul cu Duhul Sfânt, acesta trebuie să se lase călăuzit în permanenţă de către Duhul Sfânt (Rom. 8.14; Gal. 5.16,18). Orice om plin de Duhul Sfânt (F.Â. 4.8,31; 6.5; 7.55; 13.9,52; Ef. 5.18), va avea dragoste faţă de toţi oamenii, aşa cum îi cere Dumnezeu, întrucât dragostea este turnată în inima sa prin Duhul Sfânt (Rom. 5.5).
Citind versetele: Matei 22.36-40; Rom. 13.8-10; Gal. 5.14, aflăm că îndeplinirea celor două porunci fundamentale ale lui Dumnezeu privitoare la dragoste, presupune implicit şi păzirea tuturor celor zece porunci, date de către Dumnezeu prin Moise, poporului Israel.
Sfânta Scriptură ne arată că dragostea este legătura desăvârşirii (Col. 3.14). în acest context, tot ceea ce întreprinde creştinul trebuie făcut cu cât mai multă dragoste (1 Cor. 16.14; Fii. 1.16), întrucât "ţinta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, şi dintr-o credinţă neprefăcută" (1 Tim. 1.5).
Pentru ca inima creştinului să fie întărită şi "fără prihană în sfinţenie" (1 Tes. 3.13), dragostea pe care o are acesta faţă de toţi ceilalţi oameni trebuie să crească încontinuu (2 Cor. 8.7; Fii. 1.9; 1 Tes. 3.12; 4.9-10; 2 Tes. 1.3; luda 2), ca şi credinţa sa (2 Tes. 1.3). Credinţa şi dragostea alcătuiesc o adevărată platoşă (1 Tes. 5.8), prin care Dumnezeu îl apără (Ps. 91.14; 145.20) pe creştin de atacurile continue ale **diavolului.**
întrucât toate lucrurile sunt pieritoare, dar "dragostea nu va pieri niciodată" (1 Cor. 13.8), deducem că dragostea este, fără îndoială, cea mai importantă virtute a creştinului (1 Cor. 13.13).
Să ne rugăm Domnului ca să ne ajute să nu iubim răul (Ps. 97.10; Ier. 2.33; Amos 5.15; 2 Tim. 3.1-5; 2 Petru 2.15), ci să "urmărim" (1 Cor. 14.1; 1 Tim. 6.11; 2 Tim. 2.22) să avem dragoste atât pentru Dumnezeu, cât şi unii faţă de alţii (1 Tes. 3.12), întrucât "dacă ne iubim unii pe alţii, Dumnezeu rămâne în noi, şi dragostea Lui a ajuns desăvârşită în noi" (1 Ioan 4.12).
Dacă nu-l iubeşti pe-un frate, (1 Ioan 2.10) Te mai afli tot în moarte; (1 Ioan 3.14) De Domnul Isus eşti despărţit. (Evrei 7.26) Dacă pe-un frate-l urăşti, (1 Ioan 2.9,11) Ucigaş atunci tu eşti, (1 Ioan 3.15) Şi nu eşti încă pocăit. (Matei 3.8)
Dacă îi iubeşti pe semeni, te porţi cuviincios tot timpul, nu cauţi folosul tău, (1 Cor.

13.5)
Eşti modest şi nu te lauzi, suferi şi acoperi totul, nu gândeşti la rău, (1 Cor. 13.4-5,7)
Nu te bucuri niciodată, când s-a întâmplat vreun rău, şi în adevăr trăieşti, (1 Cor. 13.6)
Eşti alături de-ai tăi semeni, când ei sunt în suferinţă, şi nădăjduieşti. (1 Cor. 13.7)
Fără dragoste curată, nu există nici credinţă, şi nici mântuire nu-i. (Gal. 5.6; Marcu 16.15)
Duhul Sfânt rodeşte-n tine, dragostea adevărată, de I te supui. (F.A. 7.51; Gal 5.22)
Să luăm aminte la refrenul următoarei cântări:
Cea dintâi poruncă sfântă, dintre toate ce-a spus Domnul, că le-avem de împlinit, (Matei 22.36)
E să îl iubim pe Domnul, şi pe semeni, c-o iubire, de nezguduit. (Matei 22.37-39) Această sfântă poruncă, le cuprinde chiar pe toate, poruncile Domnului; (Matei 22.40) Căci pentru-a-L iubi pe Domnul, trebuie să păzim toate poruncile Lui. (1 Ioan 5.3) Dragostea se manifestă, prin: răbdare, bunătate, milă şi credincioşie; (1 Cor. 13.4) Fără pizmă şi mânie, gânduri rele şi mândrie, iubirea e vie. (1 Cor. 13.4-5)

învăţătura numărul 3: "Dacă ... cineva ... nu urăşte ... însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14.26)

Domnul Isus Hristos a spus: "Dacă vine cineva la Mine, şi nu urăşte pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14.26).
Citind aceste cuvinte rostite de către Domnul Isus Hristos, la prima vedere am fi tentaţi să credem că pentru a putea deveni creştini, trebuie să începem să urâm toate persoanele din familia noastră şi chiar însăşi viaţa noastră. Putem fi siguri, că oameni care ar fi dispuşi să facă aşa ceva, nu prea' există. Totuşi, practica ne-a dovedit că au existat creştini în toate timpurile şi că există chiar şi în vremea de astăzi. Creştinii sunt astăzi într-adevăr foarte rari (Matei 7.13-14,21-23; Luca 18.8; Ps. 12.1-2; 14.2-3; Prov. 20.6; Is. 64.7; Ezec. 22.30; Mica 7.2-6), totuşi ei există.
A sosit acum momentul, să vedem ce atitudine trebuie să aibă creştinul, faţă de persoanele din familia sa, precum şi faţă de propria sa viaţă (Ioan 12.25).
Se observă că învăţătura tratată în acest capitol are două părţi. Prima parte se referă la urarea de către creştin a rudelor sale apropiate, iar a doua parte se referă la urarea propriei sale vieţi.
In cele ce urmează, vom încerca să descifrăm tainele (Deut. 29.29) primei părţi a acestei învăţături.
Având în vedere faptul că oamenii sunt de două feluri: fii ai lui Dumnezeu şi fii ai diavolului (1 Ioan 3.10; Matei 13.38; Ioan 8.44), în familia oricărui creştin pot exista numai două feluri de oameni: creştini şi necreştini.
Persoanele din familia creştinului care au devenit creştine, nu pot fi nici într-un caz urâte de către creştin, deoarece, aşa cum am stabilit în capitolul 5, una dintre condiţiile necesare pentru ca un om să poată deveni creştin, este ca el să iubească pe toţi ceilalţi creştini, la fel de mult cum îi iubeşte Domnul Isus Hristos pe aceştia (Ioan 13.34-35).
Aşa cum ştim, Domnul Isus Hristos a iubit atât de mult oamenii, încât Şi-a dat chiar şi viaţa Sa pentru mântuirea acestora.
Analizând atent Noul Testament, aflăm că Domnul Isus Hristos, ca om, a fost o persoană extrem de riguroasă, care, în tot timpul cât a trăit pe Pământ, a fost caracterizat de o logică perfectă, care s-a manifestat în tot ceea ce-a spus şi în tot ce-a făcut. în consecinţă, Domnul Isus Hristos nu se putea nici într-un caz contrazice pe El însuşi, prin afirmaţiile Sale. Dat fiind acest fapt, în lumina învăţăturilor Sale cuprinse în versetele: Ioan 13.34-35, am putea presupune că în versetul Luca 14.26, Domnul Isus Hristos nu se referă la persoanele din familia creştinului, care sunt creştine.
Din consideraţiile anterioare, rezultă că pentru a urma în mod unitar şi global toată (Matei 28.20) învăţătura Domnului Isus Hristos, creştinul trebuie să iubească pe

creştinii din familia sa cât mai mult cu putinţă, chiar până la sacrificiu (1 Tes. 2.8), la fel ca pe toţi ceilalţi creştini.
Să vedem acum, ce atitudine trebuie să aibă creştinul, faţă de cei din familia sa, care nu sunt creştini.
întrucât creştinul trebuie să iubească pe toţi oamenii (2 Petru 1.7), acesta trebuie desigur să iubească şi pe rudele sale necreştine. Mai mult decât atât, conform învăţăturii Domnului Isus Hristos, care spune că un creştin trebuie să vestească Evanghelia la orice făptură (Marcu 16.15), creştinul este dator să vestească Evanghelia, în primul rând celor din familia sa, deoarece aceste făpturi sunt cele mai apropiate de el.
în 1 Tim. 5.8, citim astfel: "Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, şi mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credinţă, şi este mai rău decât un necredincios".
Domnul Isus Hristos ne învaţă că *grija zilei de mâine,* nu intră în sfera preocupărilor uzuale ale creştinului (Matei 6.25,31). Iată deci, că grija pe care trebuie s-o manifeste un creştin faţă de cei din casa sa, este în primul rând canalizată spre latura spirituală a vieţii acestora. în consecinţă, analizând versetul 1 Tim. 5.8, vom afla că, dacă un creştin nu are grijă să le vestească Evanghelia celor din familia sa, acesta se află în situaţia gravă de a se lepăda de credinţă.
Ca urmare a vestirii de către creştin a Evangheliei, există posibilitatea ca unele persoane din familia sa, să recunoască că au nevoie de naşterea din nou. în această situaţie, creştinul este dator să desfăşoare în continuare o activitate, care să aibă drept obiectiv principal, creşterea acestora în credinţă (Ef. 4.15; Col. 1.10; 2 Tes. 1.3; 2 Petru 3.18), până când ajung şi aceştia să devină creştini. în acest sens, creştinul îi va învăţa pe cei din familia sa, "să păzească *tot'* (Matei 28.20) ce a poruncit Domnul Isus Hristos.
Dacă unele persoane din familia creştinului, nu doresc să se întoarcă de pe căile lor greşite, la Dumnezeu, atunci creştinul trebuie să se roage stăruitor la Dumnezeu, ca să facă El posibil acest lucru (Ef. 1.17-21).
La începutul propovăduirii Sale, nici chiar rudele Domnului Isus Hristos, inclusiv fraţii Săi, nu credeau în Evanghelia propovăduită de către El (Marcu 3.21; loan 7.5).
Există însă şi posibilitatea, ca unele persoane din familia creştinului, să nu fie receptive la mesajul Evangheliei. Mai mult decât atât, astfel de persoane, uneori fac tot ce le stă în putinţă, pentru a-l forţa pe creştin să nu-l mai slujească lui Dumnezeu.
Desigur că în desfăşurarea acestor acţiuni ostile, respectivele rude ale creştinului sunt puternic influenţate de către diavol (1 Petru 5.8-9; Apoc. 2.10). în aceste situaţii, diavolul va face astfel încât creştinul să fie urât chiar şi de către cei apropiaţi lui, ajungând să aibă drept vrăjmaşi, chiar pe cei din casa sa (Ps. 27.10; Matei 10.36).
Referindu-se la eventualele relaţiile tensionate, care pot apare între un creştin şi persoanele necreştine din familia sa, Domnul Isus Hristos ne spune următoarele: "Credeţi că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun: nu; ci mai degrabă dezbinare. Căci, de acum înainte, din cinci, care vor fi într-o casă, trei vor fi dezbinaţi împotriva a doi, şi doi împotriva a trei. Tatăl va fi dezbinat împotriva fiului, şi fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei, şi fiica împotriva mamei; soacra împotriva norei, şi nora împotriva soacrei" (Luca 12.51-53), "Să nu credeţi că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să despart pe fiu

de tatăl său, pe fiică de mamă-sa, şi pe noră de soacră-sa. Şi omul va avea de vrăjmaşi chiar pe cei din casa lui. Cine iubeşte pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine." (Matei 10.34-37).
Analizând învăţăturile Domnului Isus Hristos, aflate în versetele citate mai sus, ajungem la concluzia că, în unele situaţii extreme, se poate produce o despărţire a creştinului de familia sa necreştină. Această despărţire se poate produce, fie din iniţiativa familiei necreştine, fie din iniţiativa creştinului.
Despărţirea produsă din iniţiativa familiei necreştine, se poate produce, fie prin izgonirea creştinului din familia şi din casa sa (Pi. Ier. 3.52; Luca 6.22), fie prin plecarea familiei din casă, care îl părăseşte şi-l izolează pe creştin, arătându-şi astfel profundul dispreţ faţă de acesta (Ps. 27.10; 1 Cor. 7.15).
Conform învăţăturii Domnului Isus Hristos, care se află în versetele Matei 10.35-37,

deducem că în acele situaţii speciale, când persoanele necreştine din familie îl chinuiesc (Matei 24.9) pe creştin, supunându-l la tot felul de traumatisme fizice şi psihice insuportabile, pentru a-l determina să părăsească calea credinţei, acesta poate lua, în ceie.din urmă, decizia de a se despărţi chiar şi de rudele sale cele mai apropiate. Desigur că această despărţire se poate produce prin părăsirea de către creştin a casei şi familiei sale (Matei 19.29; Marcu 10.29-30; Luca 18.29-30; 2 Cor. 6.14-15,17). Cu toate că în aparenţă, acest tip de despărţire se produce din iniţiativa creştinului, analizând atent situaţia respectivă, ajungem la concluzia că cei care au iniţiat această posibilă despărţire, sunt de fapt necreştinii care l-au determinat pe creştin, să ia respectiva decizie.

Primul element esenţial, **care ne va ajuta în descifrarea înţelesului primei părţi a învăţăturii analizate în acest capitol, este următorul: prima parte a acestei învăţături se referă doar la acele situaţii extreme, când în familia creştinului se produce o despărţire, care este determinată exclusiv de repulsia necreştinilor, faţă de creştin.**

După aceste consideraţii preliminare, legate de semnificaţia primei părţi a învăţăturii analizate în acest capitol, trebuie totuşi să ne punem următoarea întrebare: de ce a folosit Domnul Isus Hristos în această învăţătură, verbul *a urî?*

în cele de mai jos, vom formula un răspuns pertinent la această dificilă întrebare. Analizând în mod global toată învăţătura Domnului Isus Hristos, aflată în Sfânta Scriptură, ajungem la concluzia că, exceptând mesajul Său cuprins în versetul Luca 14.26, Domnul Isus Hristos nu i-a îndemnat niciodată pe oameni să se urască. Din moment ce Domnul Isus Hristos i-a îndemnat pe creştini, să nu-i urască nici chiar pe vrăjmaşii lor (Matei 5.43-44; Luca 6.27-28), cum i-ar fi putut El oare îndemna pe creştini, să urască pe rudele lor cele mai apropiate?

Pentru a ne arăta cum poate lucra Satana împotriva creştinului, chiar prin intermediul familiei sale, Domnul Isus Hristos ne spune în Matei 10.21-22, următoarele cuvinte: "fratele va da la moarte pe frate-său, şi tatăl pe copilul lui; copiii se vor scula împotriva părinţilor lor, şi-i vor omorî. Veţi fi urâţi de toţi, din pricina Numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit", lată deci că un creştin, poate fi urât chiar şi de către rudele sale apropiate necreştîne. Desigur că această ură, se datorează exclusiv credinţei sale ferme.

Trebuie oare ca un om care doreşte să devină creştin, să înceapă să-i urască,

pe cei care îl urăsc datorită credinţei sale în Domnul Isus Hristos?

Pentru a stabili care este *al doilea element esenţial,* ce ne va ajuta în descifrarea înţelesului primei părţi a învăţăturii analizate în acest capitol, trebuie să aflăm cui a adresat Domnul Isus Hristos această învăţătură.

Citind versetul Luca 14.25, aflăm că învăţătura analizată în acest capitol nu a fost adresată ucenicilor Domnului Isus Hristos, ci multor "noroade".

Aşa cum am amintit într-un capitol anterior, ucenicii Domnului Isus Hristos "au devenit creştini" după ziua Cincizecimii. Din faptul că Domnul Isus Hristos nu a adresat mesajul din versetul Luca 14.26, în mod special ucenicilor Săi, şi oricum aceste cuvinte au fost rostite înainte de ziua Cincizecimii, rezultă că cei cărora le-a fost adresat acest mesaj nu erau creştini.

Aşa cum am stabilit într-un capitol anterior, oamenii necreştini trăiesc în păcat, fiind fiii diavolului (1 loan 3.8). Aflându-se sub puterea diavolului (F.A. 26.18), aceştia sunt stăpâniţi de diverse sentimente rele, cum ar fi şi ura.

Datorită faptului că persoanele necreştine din familia creştinului, îl chinuiesc pe acesta exclusiv datorită credinţei sale ferme, deci fără nici un motiv întemeiat (Pl. ler. 3.52), putem deduce că acestea îl urăsc pe creştin (Ps. 35.19; 109.3-5; Matei 10.22; 24.9-10; Luca 21.17; loan 17.14; 15.18-19; 1 loan 3.13).

în 1 loan 3.14-15, citim astfel: "Noi ştim că am trecut din moarte ia viaţă, pentru că iubim pe fraţi. Cine nu iubeşte pe fratele său, rămâne în moarte. Oricine urăşte pe fratele său, este un ucigaş; şi ştiţi că nici un ucigaş n-are viaţa veşnică rămânând în el", iar în 1 loan 2.11, scrie: "cine urăşte pe fratele său, este în'întuneric, umblă în întuneric, şi nu ştie încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii".

Conform versetelor amintite mai sus, oamenii care urăsc sunt nişte ucigaşi, care sunt orbiţi de către Satana, pentru a nu mai putea să perceapă adevărul (loan 8.44). Astfel, aceştia "au ochi, dar nu văd" (Marcu 8.18), comportându-se ca nişte oameni care umblă ţinând ochii închişi (2 Petru 1.9), sau ca oamenii care au ochii deschişi, dar

umblă prin întuneric (Luca 1.79; Ef. 5.8; 1 Tes. 5.4-5). Domnul Isus Hristos se referă la astfel de oameni în felul următor: "măcar că văd, nu văd, şi măcar că aud, nu aud, nici nu înţeleg. Şi cu privire la ei se împlineşte proorocia lui Isaia, care zice: 'Veţi auzi cu urechile voastre, şi nu veţi înţelege; veţi privi cu ochii voştri, şi nu veţi vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, şi-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înţeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, şi să-i vindec'." (Matei 13.13-15).
întrucât creştinul îi iubeşte pe toţi oamenii (2 Petru 1.7), chiar dacă va ajunge în situaţia extremă de a se despărţi de persoanele din familia sa care-l urăsc şi-l terorizează, pentru a-l determina să nu-L mai slujească pe Dumnezeu, creştinul va acţiona în mod paşnic (1 Cor. 7.15), şi evident fără să-i urască pe persecutorii săi.
Pentru a accentua faptul, că un adevărat creştin nu poate urî pe nimeni (1 loan 2.9,11; 3.15; 4.20), Sfânta Scriptură ne arată că atunci când diaconul Ştefan a fost ucis cu pietre, acesta s-a rugat pentru cei care-l omorau, spunând următoarele cuvinte: "Doamne, nu le ţinea în seamă păcatul acesta!" (F.A. 7.60).
Oamenii necreştini din familia creştinului, cărora Satana le-a semănat ura în suflet şi !e-a întunecat mintea (Ef. 4.17-18), nu vor putea să conceapă cu nici un chip, că respectivul creştin a luat decizia să se despartă de ei fără să-i urască. Fiind dominaţi de sentimentul urii, şi gândind că toţi oamenii sunt ca ei, Satana le va

strecura cu mare uşurinţă în minte acestor oameni, următorul raţionament fals: creştinul a luat decizia să se despartă de ei, datorită faptului că acesta îi urăşte, pentru a răspunde cu aceeaşi monedă urii lor. Din raţionamentul fals descris mai sus, mai decurge încă un raţionament, evident tot fals. Acesta este: întrucât ei îl urăsc pe creştin, trebuie ca şi creştinul să-i urască pe ei,
în virtutea consideraţiilor de mai sus, rezultă următoarele două implicaţii, care reflectă punctul de vedere al oamenilor necreştini:
- Presupusa ură a creştinului, a generat despărţirea de persoanele necreştine din familie.
- Ura necreştinilor din familie, a atras după sine o presupusă ură a creştinului, în familia creştinului pot exista şi un alt tip de oameni necreştini. Datorită faptului că au o minte confuză şi întunecată de către diavol, până în momentul despărţirii creştinului de ei, aceştia nu şi-au dat seama că-l urăsc. De asemenea, ei nu şi-au putut da seama de faptul că, despărţirea creştinului de ei, s-a datorat exclusiv modului lor îngrozitor de comportare faţă de acesta. Ca atare, persoanele necreştine din familia sa, vor crede neadevărul, că respectivul creştin care s-a despărţit de ei a ajuns să-i urască. în consecinţă, dacă nu au făcut-o până acum, vor începe de acum încolo să-i urască pe creştin, datorită acestei despărţiri.
Iată deci, că din punctul de vedere al oamenilor necreştini, rezultă şi implicaţiile inverse:
■ Despărţirea creştinului de necreştinii din familie, a generat presupusa ură a acestuia.
- Presupusa ură a creştinului, a atras după sine ura necreştinilor din familie. Dacă reunim a doua implicaţie din cele două grupuri de mai sus, obţinem următoarele afirmaţii:
- Ura necreştinilor din familie, a atras după sine o presupusă ură a creştinului.
- Presupusa ură a creştinului, a atras după sine ura necreştinilor din familie. Din cele două afirmaţii de mai sus, rezultă că, din punctul de vedere al oamenilor necreştini, ura dintre aceştia şi creştin ar fi reciprocă.
Dacă reunim prima implicaţie din cele două grupuri de mai sus, obţinem următoarele afirmaţii:
- Presupusa ură a creştinului, a generat despărţirea de persoanele necreştine din familie.
■ Despărţirea creştinului de necreştinii din familie, a generat presupusa ură a acestuia.
Din cele două afirmaţii de mai sus, rezultă că, din punctul de vedere al oamenilor necreştini, ar exista o legătură indisolubilă între verbele "a urî" şi "a se despărţi". Dată fiind această presupusă legătură indisolubilă între cele două verbe, oamenii necreştini le pot substitui pe unul cu celălalt. Deci, din punctul de vedere al oamenilor necreştini, ura înseamnă despărţire.
Judecând după modul lor de gândire, oamenii necreştini cred că şi din punctul de

vedere al creştinului, verbul "a urî", are în situaţia respectivă, tot semnificaţia de "a se despărţi", şi ca atare ura semnifică despărţire.
***Al treilea element esenţial,* ce ne ajută în descifrarea înţelesului primei părţi a învăţăturii analizate în acest capitol, se bazează pe faptul că, din punctul de vedere al oamenilor necreştini, ar exista o legătură indisolubilă între verbele "a urî" şi "a se**

despărţi".
Citind rândurile următoare, în care am reunit ce/e *trei elemente esenţiale* amintite mai sus, vom afla care este motivul pentru care Domnul Isus Hristos a folosit verbul a *urî,* în prima parte a învăţăturii tratate în acest capitol:
Mesajul cuprins în prima parte a învăţăturii tratate în acest capitol, care se referă doar la acele situaţii extreme, când în familia creştinului se produce o despărţire, a fost adresat de către Domnul Isus Hristos unor necreştini, pentru care verbul *a urî,* avea semnificaţia de a se *despărţi.*
Desigur că învăţătura Domnului Isus Hristos aflată în versetul Matei 10.35, nu obligă pe orice creştin chinuit de către cei din familia sa, să recurgă la soluţia extremă de a se despărţi de persecutorii săi.
Dacă cei din familia creştinului, se rezumă doar la a face presiuni asupra sa, batjocorindu-l, umilindu-l sau apiicându-i diverse pedepse fizice, creştinul, care are o îndelungă răbdare (Gal. 5.22-23), poate desigur rezista la toate aceste chinuri.
Dacă la un moment dat, creştinul ajunge la concluzia, că nu mai poate face faţă la presiunile de ordin fizic şi psihic, la care îl supune familia sa şi totodată este împiedicat în mod evident să-L slujească pe Dumnezeu şi să propovăduiască Evanghelia, conform învăţăturii Domnului Isus Hristos, din Matei 10.35, creştinul se poate despărţi de familia sa.
Analizând învăţătura Domnului Isus Hristos, cuprinsă în versetul Matei 10.37, aflăm că prioritatea absolută în viaţa unui creştin o are Dumnezeu. Creştinul trebuie să-L iubească pe Dumnezeu, mai mult decât pe oricine altcineva; atât de mult, încât să fie în stare, ca pentru Dumnezeu să renunţe la orice persoană, care s-ar putea interpune între el şi Dumnezeu.
în cele de mai sus, am lămurit faptul că un creştin nu trebuie să urască pe nimeni, ci în anumite situaţii extreme, trebuie să dea dovadă de fermitate şi să urmeze învăţăturile lui Dumnezeu şi nu pe cele ale oamenilor (F.A. 4.19; 5.29), oricine ar fi ei, chiar dacă este vorba de rudele sale cele mai apropiate.
în consideraţiile următoare, vom analiza la ce anume s-a referit Domnul Isus Hristos, atunci când a spus că un creştin trebuie să-şi urască chiar şi propria sa viaţă (loan 12.25).
Istoria ne arată că în toate timpurile, creştinii au fost urâţi şi persecutaţi. Cei dintâi creştini au fost torturaţi şi chinuiţi (F.A. 12.1) în cele mai năstruşnice moduri. Există cărţi în care sunt descrise chinurile (Matei 10.17; Luca 21.12) pe care le-au îndurat creştinii, pentru singura lor vină, că au îndrăznit să nu se lepede de credinţa lor fermă în Domnul Isus Hristos, aşa cum le cereau autorităţile păgâne din vremea respectivă. Sfânta Scriptură ne vorbeşte şi ea, despre modul cum au fost (Evrei 11.36-38) şi cum vor fi chinuiţi (Apoc. 6.9-11; 20.4) creştinii.
Mijloacele de informare în masă, ne surprind neplăcut cu ştiri care ne anunţă că până şi în vremea de astăzi, există multe ţări unde creştinii sunt persecutaţi, torturaţi şi ucişi, exclusiv pentru credinţa lor.
Au existat şi mai există încă şi în ziua de astăzi, situaţii când creştinii au fost opriţi de către autorităţi să propovăduiască Evanghelia, fiind ameninţaţi cu moartea, în cazul nerespectării acestei interdicţii.
Atunci când a spus că orice creştin trebuie să urască chiar şi viaţa sa,

Domnul Isus Hristos s-a referit numai la acele situaţii extreme, în care creştinul este forţat să se lepede de credinţa sa, fiind în acest sens ameninţat cu moartea (Rom. 8.36; 1 Cor. 15.31; 2 Cor. 4.10-11).
în Rom. 14.7-8, citim astfel: "în adevăr, nici unul din noi nu trăieşte pentru sine, şi nici unul din noi nu moare pentru sine. Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; şi dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai

Domnului", iar în 2 Cor. 5.15, scrie: "Şi El a murit pentru *toţi,* pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască *pentru ei înşişi,* ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru ei".
în lumina învăţăturilor cuprinse în versetele citate mai sus, concluzionăm că: în situaţia în care un creştin este obligat să aleagă între viaţa sa pământească şi credinţa în Evanghelia Domnului Isus Hristos, acesta trebuie să nu renunţe nici într-un caz la credinţa sa, şi să rămână în Domnul Isus Hristos (Ioan 15.4), chiar cu preţul vieţii sale (Luca 21.16; Ioan 16.2; FA 7.55-60; 9.1; 12.2; 26.10; Apoc. 2.13; 12.11).
Pentru a duce mântuirea sa până la capăt (Fii. 2.12), creştinul va propovădui Evanghelia asumându-şi orice risc, deci riscându-şi chiar şi viaţa (F.A. 20.24; 21.13). în acest fel, creştinul îşi va pune în mod indiscutabil "viaţa în joc" (Fii. 2.30), pentru a împlini Cuvântul lui Dumnezeu şi a demonstra totodată lumii, că se încrede total în următoarele învăţături ale Domnului Isus Hristos: "Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte, şi crede în Mine, nu va muri niciodată" (Ioan 11.25-26), "Cine îşi va păstra viaţa, o va pierde; şi cine îşi va pierde viaţa, pentru Mine, o va câştiga." (Matei 10.39).

învăţătura numărul 4: "Oricine **nu-şi poartă crucea, şi nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14.27)**

194

Altă învăţătură fundamentală a Domnului Isus Hristos, este următoarea: "Oricine nu-şi poartă crucea, şi nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu." (Luca 14.27).
Există oameni care susţin că acest lucru cerut de către Domnul Isus Hristos, este foarte greu de realizat. Cu toate acestea, Domnul Isus Hristos spune răspicat, că cine nu îndeplineşte şi această condiţie, nu poate deveni creştin.
Pentru a putea îndeplini condiţia impusă de către această învăţătură a Domnului Isus Hristos, trebuie să stabilim ce trebuie să facă un om pentru "a-şi purta crucea" şi "a veni după Domnul Isus Hristos".
Pentru a afla ce înseamnă "a-şi purta crucea", să vedem care era semnificaţia obiectului numit cruce, invocată în acest verset.
Aşa cum ştim, la momentul în care Domnul Isus Hristos a rostit această învăţătură, crucea constituia un obiect de tortură, folosit pentru chinuirea şi omorârea răufăcătorilor. Pedeapsa care consta în condamnarea la moarte prin răstignire pe cruce, făcea parte din arsenalul de metode prin care erau prigoniţi creştini] pentru credinţa lor fermă.
în virtutea celor de mai sus, deducem că atunci când Domnul Isus Hristos a spus că orice om care doreşte să devină creştin, trebuie "să-şi poarte crucea", El s-a referit în primul rând la faptul că, orice creştin trebuie să accepte ideea, că la un moment dat va fi cu siguranţă asuprit, nedreptăţit şi prigonit doar pentru credinţa sa reală (Matei 5.44; 13.21; F.A. 8.1; 2 Cor. 4.9; 2 Tes. 1.4). Totodată, prin aceste cuvinte, Domnul Isus Hristos îndeamnă creştinii să suporte această prigonire.
După ce am lămurit ce semnificaţie au cuvintele "a-şi purta crucea", să vedem ce trebuie să facă un om al zilelor noastre, pentru "a veni după Domnul Isus Hristos".
în timpul când Domnul Isus Hristos trăia pe Pământ, ucenicii care veneau după El (Matei 4.19; 9.9; 10,38; Marcu 2.14; Luca 9.59; Ioan 1.43; 10.27), fiind în permanenţă în preajma Lui, aveau astfel ocazia să afle toate învăţăturile Sale şi totodată să le şi împlinească în vieţile lor (Luca 6.47).
Dat fiind faptul că învăţăturile Domnul Isus Hristos se reflectau total în viaţa Acestuia (Matei 11.29; Ioan 13.15; 1 Petru 2.21), ucenicii Săi aveau în permanenţă în faţa lor un model (Evrei 12.2-3) de comportament perfect, pe care trebuiau să-l urmeze. Unii dintre ucenicii Domnului Isus Hristos L-au urmat pe învăţătorul lor, chiar şi prin felul cum au murit, fiind şi aceştia răstigniţi pe cruce (Ioan 13.36; 21.18-19).
întrucât Domnul Isus Hristos "este acelaşi ieri şi azi şi în veci" (Evrei 13.8), din consideraţiile de mai sus, deducem că un om al zilelor noastre care doreşte să devină creştin, "va veni după Domnul Isus Hristos", dacă se va strădui mai întâi să

195

afle învăţăturile Sale (Matei 11.29) şi apoi să le împlinească în viaţa sa, pentru a ajunge

să aibă o comportare ca a Domnului isus Hristos (loan 13.15; 1 Petru 2.21; 1 loan 2.3-6). Desigur că "a veni după Domnul Isus Hristos", mai înseamnă a lupta neîncetat pentru păstrarea credinţei curate (Fii. 1.27; 1 Tim. 6.12; 2 Tim. 4.7; luda 3) şi în final chiar alegerea alternativei de a muri (Matei 10.21-22), dacă aceasta este singura posibilitate de a nu părăsi credinţa sa creştină (F.A. 7.55-60).

După ce am stabilit faptul că orice om care doreşte să devină creştin, trebuie "să-şi poarte crucea", adică trebuie să accepte ideea, că Satana va face într-aşa fel, încât, la un moment dat va fi prigonit pentru credinţa sa, să vedem de ce oare este nevoie ca orice creştin să fie prigonit pentru credinţa sa?

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să amintim că şi Domnul Isus Hristos a fost urât şi prigonit de către oameni. în pofida faptului că nu a făcut nici un rău nimănui (Luca 23.4), Domnul Isus Hristos a fost batjocorit, bătut şi răstignit pe cruce, murind în chinuri îngrozitoare.

întrucât Domnul Isus Hristos trăieşte în orice creştin (Gal. 2.20), acesta trebuie să aibă tot timpul foarte clar în minte, faptul că trebuie să "calce pe urmele" Domnului Isus Hristos (1 Petru 2.21-23; 1 Cor. 11.1; 1 Tes. 1.6), şi ca urmare a acestui fapt, el va fi urât şi prigonit de către necreştini, exact ca şi învăţătorul său, Domnul Isus Hristos (Matei 10.22-23; Luca 21.17; loan 15.18-20; 17.14; 1 Tes. 2.15; 2 Tim. 3.11-12; 1 loan 3.13).

Creştinul trebuie să se obişnuiască cu ideea, că în scurta sa viaţă pământească va fi nevoit să sufere pentru credinţa sa (Matei 24.9; F.A. 5.38; 9.16; 14.22; 20.23; Rom. 8.17-18; 2 Cor. 1.5-9; 11.23-27,32-33; Col. 1.24; 1 Tes. 2.2,14; 3.3-4,7; 2 Tes. 1.4-5; 2 Tim. 1.8,12; 2.3,9; 4.5; Evrei 10.32-33; 1 Petru 3.14,17; Apoc. 2.3,10), deoarece el nu şi-a pus nădejdea în Domnul Isus Hristos, numai pentru viaţa pământească (1 Cor. 15.19).

Creştinului nu trebuie să-i fie ruşine, dacă suferă din pricina faptului că poartă acest nume (1 Petru 4.16). Dimpotrivă, el trebuie să proslăvească mereu pe Dumnezeu, pentru că i-a dat harul (Fii. 1.29) să sufere datorită faptului că este creştin (2 Cor. 12.10).

DomnulJsus Hristos ne spune: "Ferice de cei prigoniţi din pricina neprihănirii, căci a lor este împărăţia cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocărî, vă vor prigoni, şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră! Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot aşa au prigonit pe proorocii, care au fost înainte de voi" (Matei 5.10-12).

Sfânta Scriptură ne învaţă că orice om care suferă după voia lui Dumnezeu (1 Petru 4.19), adică pentru credinţa sa în Domnul Isus Hristos (Matei 10.18; 1 Petru 4.15-16), nu trebuie să se tulbure, ci trebuie să fie gata să răspundă oricui îi va cere socoteală, de nădejdea care este în el (1 Petru 3.14-15).

Creştinii nu trebuie să se îngrijoreze (Matei 6.25-32), nici chiar atunci când sunt traşi la răspundere de către autorităţi, pentru credinţa lor fermă, deoarece în aceste situaţii ei sunt păziţi de către Dumnezeu (1 Petru 15), iar Acela care va ţine piept autorităţilor păgâne şi va răspunde în locul lor, este chiar Duhul Sfânt (Matei 10.18-20; Marcu 13.11; Luca 12.11-12).

Orice om care suferă cu răbdare şi fără să cârtească (1 Cor. 10.10) pentru că

este creştin (1 Petru 4.15-16), este plăcut lui Dumnezeu (1 Petru 2.19-21), şi în acele momente de suferinţă pentru Numele iui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu se odihneşte peste el (1 Petru 4.14).

Creştinii trebuie să se bucure în mod deosebit, dacă suferă pentru credinţa lor în Domnul Isus Hristos (1 Tes. 1.6; lacov 1.2; 1 Petru 3.14; 4.13), aşa cum se bucurau odinioară apostolii (F.A. 5.40-41), deoarece suferinţele de acum ale creştinilor, nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care îi va înconjura pe aceştia în ceruri, când vor fi în imediata apropiere a lui Dumnezeu (Rom. 8.17-18).

Acei oameni care au impresia (1 Cor. 8.2) că sunt creştini (Gal. 6.3), dar constată că nu sunt nevoiţi să sufere deloc pentru credinţa lor (loan 15.19), trebuie să se cerceteze minuţios, pentru a constata dacă se mai află pe calea credinţei (2 Cor. 13.5). De cele mai multe ori, în vieţile unor astfel de oameni, Satana lucrează foarte subtil, pentru a-i

determina să comită anumite încălcări repetate ale poruncilor lui Dumnezeu, datorită cărora, aceştia ajung uneori să părăsească această cale (Evrei 10.26-29,35-39; Apoc. 3.15-18), fără ca măcar să-şi dea seama de acest lucru.
Referindu-se la situaţiile descrise mai sus, Domnul Isus Hristos ne dă următoarea avertizare: "Vai de voi, când toţi oamenii vă vor grăi de bine!" (Luca 6.26). Spunând aceste cuvinte, Domnul Isus Hristos atrage atenţia creştinilor, în mod special asupra situaţiilor, când oamenii care nu sunt creştini, îi agreează în mod deosebit şi îi vorbesc de bine. în aceste situaţii, de cele mai multe ori Satana se foloseşte de diverşi oameni necreştini, care măgulind în mod artificial (Ps. 12.2-3) pe un om care vrea să devină creştin, reuşeşte să aţâţe orgoliul acestuia, şi îl face să se împrietenească cu respectivii oameni necreştini. Desigur că Satana recurge la acest procedeu, pentru ca prin intermediul acelor oameni necreştini, să poată influenţa în rău pe omul respectiv (1 Cor. 15.33; 2 Cor. 6.14), pentru a-l determina să părăsească minunata cale a credinţei (Ps. 1.1; 36.4; Is. 65.2; Matei 10.5; 2 Petru 2.15; Iuda 11), şi în final să ajungă în iad (Ps. 1.6; Matei 7.13-14), alături de Satana.
Pe lângă manifestarea de răbdare în prigoane (Matei 24.9), purtarea crucii şi urmarea Domnului Isus Hristos, mai constă şi în manifestarea unei fermităţi deosebite, pentru păstrarea neclintită a credinţei creştine, în vremurile de apostazie şi rătăcire (Matei 24.10-13), precum şi pentru a nu cădea în ispite (Marcu 14.38; 1 Cor. 10.9-13; 1 Tes. 3.5; 1 Tim. 6.9; Iacov 1.12).
Dacă analizăm care a fost atitudinea celorlalţi oameni faţă de creştini, în decursul istoriei, observăm că şi în legătură cu acest aspect, Cuvântul lui Dumnezeu se împlineşte cu o exactitate uimitoare.
Atunci când a apărut creştinismul, acesta era considerat de către toţi ceilalţi oameni, adică atât de către evrei, cât şi de către celelalte popoare idolatre, ca fiind o sectă deosebit de periculoasă, care trebuia repudiată (1 Cor. 4.9; 2 Cor. 4.8-11; 6.4-10; Evrei 10.33). Ca urmare a acestui fapt, creştinii erau:
- ameninţaţi (F.A. 4.17,21,29; 9.1),
- prigoniţi (Luca 21.12; F.A. 8.1; 26.11; 2 Cor. 4.9; 12.10; 1 Tes. 2.15; 2 Tes. 1.4; Evrei 11.37-38),
- batjocoriţi şi defăimaţi (F.A. 5.41; 13.45; 14.5; 18.6; 2 Cor. 12.10; 1 Tes. 2.2; Evrei 11.36; 1 Petru 4.14; Apoc. 2.9),
- pedepsiţi în diverse moduri (F.A. 26.11; 2 Cor. 6.9),
- bătuţi (F.A. 5.40; 16.22-23; 21.32; 22.19,22-25,29; 2 Cor. 6.5; 11.23-25; Evrei

11.36),
■ chinuiţi (Matei 24.9; F.A. 12.1; Evrei 11.35,37),
■ puşi în lanţuri (F.A. 9.2,14,21; 12.6; 20.23; 21.33; 26.29; 28.20; Ef. 6.20; FII. 1.13; Col. 4.18; 2 Tim. 1.16; 2.9; Filimon 10,13; Evrei 11.36; 13.3),
- aruncaţi în temniţă (Luca 21.12; 22.33; F.A. 5.18; 8.3; 12.4; 16.23-24; 22.4,19; 26.10; 28.17; 2 Cor. 6.5; **11.23;** Ef. 3.1; 4.1; Evrei 11.36; Apoc. 2.10),
■ împroşcaţi cu pietre (F.A. 7.58; 14.5,19; 2 Cor. 11.25; Evrei 11.37),
• ameninţaţi cu moartea (F.A. 5.33; 9.1,23-24; 14.5,19; 21.31,36; 23.12-15,21,27,30; 25.3; 26.21; Rom. 8.36; 1 Cor. 15.31; 2 Cor. 4.10-11; 11.23),
- osândiţi la moarte (F.A. 26.10),
- omorâţi (Luca 21.16; loan 16.2; F.A. 7.55-60; 9.1; 12.2; 26.10; Apoc. 2.13; 6.9-11; 20.4), folosindu-se pentru chinuirea (Matei 24.9) lor tot felul de mijloace de tortură (F.A. 7.58-59; Evrei 11.37).
Mijloacele de informare în masă ne spun că atitudinea manifestată de către oamenii din zilele noastre faţă de creştini, nu s-a schimbat prea mult. Fiind atât de rari (Matei 7.13-14; Luca 18.8; Ps. 12.1-2; Prov. 20.6; Is. 64.7; Ezec. 22.30; Mica 7.2), creştinii sunt şi astăzi consideraţi tot ca fiind o sectă, atât de către oamenii aparţinători de alte religii, cât şi de către oamenii care au impresia (1 Cor. 8.2) că sunt creştini (Gal. 6.3), dar în realitate nu au această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16; 2 Ţes. 3.6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; **3.1-3,15-18).** Ca urmare a faptului că adevăraţii creştini sunt *fundamental deosebiţi,* de majoritatea oamenilor cu care aceştia vin în contact, de multe ori aceştia sunt nedreptăţiţi, batjocoriţi, prigoniţi şi ameninţaţi cu moartea, exclusiv pentru credinţa lor reală. Există ţări nedemocratice, unde s-a stabilit o religie unică, obligatorie pentru toţi cetăţenii lor. în aceste ţări, creştinii sunt consideraţi inamicii cei mai periculoşi ai naţiunii respective, care are desigur o altă religie.
Să reţinem deci, că orice om care doreşte să fie "vrednic" (Matei 10.38) de Domnul Isus Hristos, şi să devină creştin, trebuie să accepte *să-şi poarte crucea şi să-L urmeze pe Domnul Isus Hristos,* ducând astfel o viaţă plină de greutăţi şi necazuri, prilejuite exclusiv de credinţa sa creştină. Ca urmare a acestei acceptări, creştinul va răbda toate suferinţele (Rom. 12.12; 2 Cor. 6.4-6; 2 Tim. 4.5).
Creştinii trebuie să ştie, că dacă-L vor urma cu statornicie (2 Tes. 1.4) pe Domnul Isus Hristos în viaţa

grea şi plină de necazuri şi prigoane pe care o duc pe Pământ (F.A. 14.22), îl vor urma cu siguranţă pe Domnul Isus Hristos şi după moarte, când se vor muta împreună cu El (Fii. 1.23). Să reţinem deci, că "dacă răbdăm, vom şi împăraţi împreună cu El" (2 Tim. 2.12), şi că trebuie să "suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El" (Rom. 8.17).
în smerenia şi dragostea pe care trebuie s-o aibă faţă de Domnul Isus Hristos, fiecare om care doreşte să devină creştin, ar trebui să se roage ca să primească harul, ca identificarea sa cu Domnul Isus Hristos să fie deplină (Ioan 14.20). Urmând exemplul apostolului Pavel, redăm mai jos, un posibil fragment dintr-o astfel de rugăciune:"... Şi să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui *şipărtăşia suferinţelor Lui,* şi să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morţi" (Fii. 3.10-11).

8 învăţătura numărul 5: "Oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14.33)

Domnul Isus Hristos a spus: "oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14.33).
Atunci când citesc învăţătura analizată în acest capitol, mulţi oameni se gândesc imediat că Domnul Isus Hristos cere acelora care doresc să devină creştini, să renunţe la toate obiectele de natură materială care le aparţin. în acest context, la prima vedere am fi tentaţi să considerăm, că este aproape imposibil ca cineva să devină creştin, deoarece există foarte puţini oameni, care sunt dispuşi să se lepede de tot ceea ce au. Totuşi, examinând atent contextul în care a spus Domnul Isus Hristos aceste cuvinte, vom vedea că nu este chiar atât de greu de îndeplinit, nici această condiţie necesară pentru ca un om să devină creştin. Nici nu putea fi altfel, întrucât practica ne-a dovedit că îndeplinirea oricărei învăţături a Mântuitorului nostru iubit, este ceva absolut realizabil.
în rândurile de mai jos, vom dovedi ceea ce chiar şi bunul nostru simţ ne spune, şi anume: că Domnul Isus Hristos nu putea să-i îndemne pe creştini, să se lepede de acele obiecte care le sunt strict necesare, sau de acelea care sunt indispensabile unui trai normal şi decent. Să vedem atunci, ce anume trebuie să lepede un om, pentru a putea deveni creştin.
Este interesant de remarcat faptul că, această învăţătură a Domnului Isus Hristos, este îndeplinită în mod automat, în anumite perioade din viaţa oricărui om. Astfel, atât în scurta perioadă imediat următoare naşterii, precum şi atunci când este foarte aproape de moarte, din motive obiective, omul nu se poate folosi de nici un fel de obiect personal (1 Tim. 6.7). Există de asemenea, şi alte momente din viaţa omului, când acesta nu poate folosi singur unele dintre obiectele sale personale. Astfel de situaţii neplăcute, apar de pildă: în căzui accidentelor foarte grave, când omul este foarte obosit, sau când doarme, în cazul unor anumite boli, cum este de pildă paralizia, etc.
Presupunând prin absurd, că un om ar reuşi să se lepede de toate obiectele materiale personale, vom vedea că acesta încă nu a lepădat *tot ceea* ce are. Aşa cum va rezulta din consideraţiile de mai jos, pe lângă diverse obiecte personale, orice om mai are încă nişte resurse proprii, care *nu sunt de natură materială,* şi de care ar trebui să se lepede pentru a respecta întru totul învăţătura analizată în acest capitol.
în momentul când a dat Domnul Isus Hristos această învăţătură, existau oameni care erau robi. Conform statutului deţinut de către un rob, acesta nu avea absolut nimic. Chiar şi propria sa persoană fizică, aparţinea unui alt om, adică stăpânului său.
Datorită faptului că în Biserica lui Dumnezeu există atât oameni slobozi cât şi

robi (1 Cor. 12.13; Ef. 6.8), pentru ca porunca tratată în acest capitol să aibă într-adevăr consistenţă, ar trebui să ne punem următoarea întrebare: de ce anume ar putea oare să se lepede un rob, care, de fapt nu are absolut nimic?
Aşa cum ştim, orice om viu este compus din trei părţi: duh, suflet şi trup (1 Tes. 5.23). în pofida faptului că, în mod formal, orice rob aparţine în totalitate stăpânului său, totuşi acesta nu poate controla decât partea sa materială, adică trupul robului. Dat fiind acest fapt, celelalte două părţi ale sale, adică duhul şi sufletul, pot fi încredinţate lui Dumnezeu. Pentru a încredinţa aceste două părţi lui Dumnezeu, robul respectiv trebuie să împlinească şi porunca Domnului Isus Hristos, care îi cere să se lepede de sine (Matei 16.24; Marcu 8.34; Luca 9.23). Iată deci, că am găsit ceva, de care poate să se lepede chiar şi un rob.
Analizând ultimele trei versete amintite mai sus, aflăm că porunca privitoare la

lepădarea de sine, trebuie îndeplinită în mod obligatoriu de către orice om care doreşte să devină creştin, lată că deja am determinat primul fel de _lepădare,_ la care s-a referit Domnul Isus Hristos, în învăţătura analizată în acest capitol.
Să vedem acum în ce constă _lepădarea de sine._ Cuvântul _sine,_ se foloseşte uneori pentru a desemna _eul omului,_ adică acea entitate ce aparţine omului, care poate fi pervertită cel mai lesne de către Satana. Pentru a şti de ce anume trebuie să se _lepede_ omul care doreşte să devină creştin, vom aminti câteva dintre lucrurile "de _lepădat',_ care izvorăsc din eul omului:
- răutatea (F.A. 8.22; Rom. 1.28-29; Ef. 4.31; Col. 3.8; Iacov 1.21; 1 Petru 2.1),
- vrăjmăşia (Col. 3.8),
■ mândria (1 Sam. 2.3; Prov. 8.13; 15.25; 16.18; 29.23; Iacov 4.6; 1 Petru 5.5),
■ trufia (Ps. 75.5; 101.5; Prov. 6.16-17; 8.13; 16.5,18; Rom. 1.28,30; 2 Tim. 3.2; Iuda 15-16; 2 Petru 2.17-18),
■ îngâmfarea (1 Sam. 2.3; Prov. 18.12; Rom. 11.20; 2 Tim. 3.4; Ps. 101.5),
■ minciuna (Prov. 6.16-17; 8.13; 19.5,9),
- mânia (Matei 5.22; Ef. 4.31; Col. 3.8),
- furia, iuţimea (Ps. 37.8; Prov. 29.22; Ef. 4.31),
■ pizma (Rom. 1.28-29; 1 Petru 2.1),
- lăudăroşenia (Rom. 1.28,30; 2 Tim. 3.2; Iacov 3.14; 4.13-16; 1 Ioan 2.16),
- fălirea (Ps. 52.1; 75.4; Rom. 1.22; 1 Cor. 4.6),
- lenea (Prov. 6.6-11; 10.4-5; 12.24,27; 13.4; 15.19; 18.9; 19.15; 21.25; Ecl. 10.18; Evrei 6.12; 2 Petru 1.8),
■ frica (2 Tim. 1.7; 1 Ioan 4.18; Apoc. 21.8),
■ înşelăciunea (Rom. 1.28-29),
■ obrăznicia (Rom. 1.28,30; 2 Tim. 3.4),
- clevetirea (Ps. 101.5; Ef. 4.31; Col. 3.8; 2 Tim. 3.3; 1 Petru 2.1), -necurăţia (Iacov 1.21),
- amărăciunea (Rom. 3.14; Ef. 4.31; Evrei 12.15),
■ ura (1 Ioan 2.9,11; 3.15; 4.20),
- viclenia (Prov. 4.24; 11.3; Rom. 1.28-29; 1 Tes. 4.6; 1 Petru 2.1),
■ prefăcătoria (Prov. 17,20; Rom. 12.9; 1 Petru 1.22; 2.1),
■ ipocrizia (Iacov 2.15-16; Matei 23.13-33),
- făţărnicia (Matei 6.5,16; Luca 12.1; 11.39-46; Iacov 3.17),
■ cârtirea (1 Cor. 10.10; Fii. 2.14; 1 Petru 4.9; Iuda 16).
Se poate considera că în structura firii pământeşti, pe care o posedă orice om, se află şi totalitatea instinctelor sale, bune şi rele.
Pe lângă voinţă liberă şi raţiune, omul a fost înzestrat de către Dumnezeu cu un număr de cinci instincte principale. Acestea sunt:
- instinctul de conservare, prin care oamenii pot sesiza apropierea producerii unor evenimente nedorite, sau a anumitor pericole iminente care-i pândesc, şi ca atare pot lua uneori anumite măsuri de prevenire a acestora (Gen. 2.17; 3.3),
- instinctul de dobândire (Gen. 2.15),
- instinctul de a se hrăni (Gen. 1.29; 2.16; 3.17-19),
- instinctul de a se reproduce (Gen. 1.28),
- instinctul de a stăpâni pe Pământ, atât asupra regnului vegetal, cât şi peste toate vieţuitoarele din regnul animal (Gen. 1.28).
Examinând natura elementelor negative ce aparţin caracterului unor oameni, care au fost amintite mai sus, putem considera că, pentru ca un om să devină creştin, acesta trebuie să se _lepede_ de toate instinctele sale rele, numite generic de către Sfânta Scriptură, "pornirile inimii rele" (Ier. 3.17; 7.24; 11.8; 16.12). Instinctele rele sunt _inutile,_ întrucât acestea reprezintă doar pervertiri de către Satana, ale instinctelor bune, cu care a fost înzestrat omul de către Dumnezeu. Astfel:
- frica, egoismul, gelozia, făţărnicia, trufia, supraaprecierea, ura, ipocrizia, reprezintă pervertiri ale instinctului de conservare (Ier. 10.23; Osea 10.12-14; Matei 6.27; Luca 12.25-26),
- furtul, zgârcenia, cârtirea, poftele, lăcomia de bani sau averi, sunt pervertiri ale instinctului de a dobândi (Is. 5.8-10; Ier. 17.11; 22.13; Osea 8.7; Mica 2.2-4; 3.11; 6.14-15; Ţef. 1.13; Hagai 1.6,9-11; Matei 6.19-21,28-30,33; Luca 12.27-28,31; Iacov 4.1-3; 5.1-6),'
- îmbuibarea, lăcomia, poftele alimentare, sunt pervertiri ale instinctului de a se hrăni (Osea 4.10; Mica 6.14-15; Hagai 1.6; Matei 6.25-26,31-32; Luca 12.22-24,29; Fii. 3.19),

■ necurăţia, curvia, preacurvia, perversiunile sexuale, poftele şi plăcerile anormale, sunt pervertiri ale instinctului de reproducere (Osea 4.10; Lev. 18.22-23; 20.10,13; Deut. 23.17; Prov. 6.32; Ier. 29.23; Ezec. 16.32; Matei 5.27-28; F.A. 15.29; Rom. 1.26-27,29; 13.13; 1 Cor. 5.9-11; 6.9,15-18; 10.8; 2 Cor. 12.21; Gal. 5.19; Ef. 5.3,5; Col. 3.5; 1 Tes. 4.3-5; 2 Tim. 2.22; Evrei 12.16; 13.4; 2 Petru 2.10; Iuda 16; Apoc. 2.14,20; 9.21; 21.8; 22.15).
- aroganţa, asuprirea, obrăznicia, mânia, furia, iuţimea, viclenia, prefăcătoria, lăudăroşenia, vrăjmăşia, mândria, minciuna, pizma, clevetirea, reprezintă pervertiri ale instinctului de a stăpâni (Deut. 24.15; Ps. 140.11; Ier. 22.13; Mica 6.14; Hagai 1.6; Ef. 6.9; pol. 4.1; Iacov 5.4).
în consideraţiile următoare, vom aminti şi alte lucruri de care trebuie să se lepede un om, pentru a îndeplini porunca analizată în acest capitol.
înainte de a enunţa învăţătura analizată în acest capitol, Domnul Isus Hristos a spus: "Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-şi facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârşească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârşi, şi toţi cei ce-l vor vedea, să înceapă să râdă de el, şi să zică: 'Omul acesta a început să zidească, şi n-a putut isprăvi.'..."(Luca 14.28-30).
200
201
Prin această învăţătură, Domnul Isus Hristos face o analogie între o lucrare omenească mai complexă, cum ar fi de exemplu construirea unui tum, şi acţiunile care trebuie întreprinse de către un om, pentru a putea deveni creştin şi apoi a-şi menţine această calitate, pentru a reuşi astfel să-L urmeze toată viaţa sa pe Domnul Isus Hristos (Fii. 2.12).
Atunci când un om doreşte din toată inima, să îndeplinească cât mai bine posibil o lucrare oarecare, este necesar ca mai întâi să se gândească şi să chibzuiască (Prov. 13.16; 29.20; Matei 25.2-3; F.A. 19.36; 2 Tim. 1.7) îndelung la ea. Desigur că orice om înţelept va face mai întâi un plan (Ps. 20.4; Is. 32.8; Prov. 8.12; 21.5), prin care va estima care sunt resursele necesare pentru această lucrare, care sunt resursele de care dispune, ce anume i-ar mai trebui pentru finalizarea respectivei lucrări, precum şi dacă lucrarea este de fapt realizabilă.
Dat fiind faptul că orice om care doreşte să devină creştin, are de întreprins pentru realizarea acestui deziderat, o serie întreagă de acţiuni bine determinate, acesta trebuie să acţioneze în mod precis (Prov. 19.2), şi nicidecum nu trebuie să lase lucrurile să evolueze la voia întâmplării (Prov. 21.5).
Prin analogie cu orice lucrare omenească mai complexă, omul care doreşte să devină creştin, nu trebuie să ia această decizie în mod pripit (Ps. 119.15; Prov. 20.25), deoarece ea este mult mai importantă, decât orice altă decizie a vieţii sale. întrucât această decizie se referă la mântuirea sufletului (Matei 16.26; Evrei 10.39; Ezec. 18.27), ea trebuie luată cu foarte multă chibzuinţă (Prov. 8.12; 13.16; 14.8; F.A. 19.36). Odată cu luarea acestei decizii, omul de fapt îşi alege locul unde doreşte să-şi petreacă veşnicia, şi anume: în rai, alături de Dumnezeu (Luca 23.43), sau în iazul de foc (Apoc. 21.8), în chinuri, alături de Satana (Apoc. 20.10), de care omul necreştin ascultă în mod implicit. Fiindcă există posibilitatea ca un om să meargă un timp pe calea credinţei şi la un moment dat, să se abată de pe această cale, apucând pe drumul larg, care duce în iazul de foc (Matei 7.13-14), Sfânta Scriptură ne îndeamnă: "duceţi până la capăt mântuirea voastră" (Fii. 2.12).
Având în vedere avertismentul extrem de grav, dat de către Dumnezeu celor care fac "cu nebăgare de seamă lucrarea Domnului" (Ier. 48.10), învăţătura Domnului Isus Hristos cuprinsă în Luca 14.28-32, ne îndeamnă să facem un plan amănunţit, în care să stabilim ce anume avem de făcut, pentru a putea duce mântuirea noastră până la capăt, în cazul în care am acceptat-o. în consideraţiile următoare, vor aminti pe scurt punctele principale ale acestui plan (Is. 32.8).
- Un om care doreşte să devină creştin, va acţiona pe calea credinţei, fiind călăuzit în permanenţă de ideea, că trebuie să se considere străin şi călător în această lume păcătoasă (Ps. 119.19; Evrei 11.13; 1 Petru 2.11), întrucât încă de pe Pământ, el este un cetăţean al cerurilor (Fii. 3.20). Creştinul este călător, deoarece în scurta sa pribegie pe acest Pământ (2 Cor. 5.6; 1 Petru 1.17), el de fapt călătoreşte (Gen. 47.9) spre adevărata sa patrie, cea cerească (Evrei 11.14,16; 13.14). Fiind străin şi stingher pe acest Pământ, creştinul nu trebuie să se considere străin faţă de casa lui Dumnezeu, din care acesta

face parte (Ef. 2.19).
- Ca o consecinţă a primului punct, creştinul nu trebuie să fie preocupat de lucrurile pământeşti (1 Cor. 7.29-31; Fii. 3.18-19), ci el trebuie să se gândească în permanenţă numai la "lucrurile de sus, nu la cele de pe Pământ" (Col. 3.2). în
202

consecinţă, creştinul va duce o viaţă modestă (1 Tim. 6.8-10) şi va cere de la Dumnezeu, numai lucruri de natură duhovnicească (Matei 6.19-21), deoarece el ştie că aceia care şi-au pus nădejdea în Domnul Isus Hristos, numai pentru lucrurile legate de viaţa pământească, sunt "cei mai nenorociţi dintre toţi oamenii!" (1 Cor. 15.19).
- Pentru a acţiona cu toată convingerea şi fermitatea, creştinul trebuie să cunoască exact, care sunt motivele pentru care nu trebuie să fie preocupat de lucrurile "firii pământeşti" (Rom. 8.1-9).
Pentru a descoperi primul astfel de motiv, trebuie amintit în primul rând, faptul că orice creştin nu mai trebuie să se potrivească "chipului veacului acestuia" (Rom. 12.2), adică nu trebuie să mai iubească lucrurile care aparţin lumii păcătoase (lacov 4.4; 1 loan 2.15-17), ci trebuie să se lepede de toate lucrurile "firii pământeşti" (Rom. 8.1-8; Gal. 5.16-17; luda 19), care produc "vrăjmăşie împotriva iui Dumnezeu" (Rom. 8.7-8). întrucât faptele firii pământeşti sunt: "preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările, şi alte lucruri asemănătoare cu acestea" (Gal. 5.19-21), orice om care doreşte să devină creştin, trebuie să se *lepede* de toate acestea.
Fiindcă "prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu" (lacov 4.4), creştinul trebuie să evite (1 Cor. 15.33) să-şi facă prieteni pe oamenii "de lume" (Prov. 13.20; 18.24; 1 Cor. 1.20,26; 11.32; 2 Cor. 1.17; Gal. 4.3; Col. 2.8,20; 2 Tim. 4.10; Evrei 12.16; lacov 1.27), care umblă după lucrurile firii pământeşti, deci care sunt "vrăjmăşii lui Dumnezeu" (Rom. 8.7-8). Dacă are astfel de prieteni, creştinul le va propovădui Evanghelia. în cazul când aceştia nu doresc să se întoarcă la Dumnezeu, de pe căile lor greşite (1 Cor. 2.14), creştinul se va lepăda de aceştia (2 Cor. 6.14-17). De asemenea, creştinul va evita să întreţină relaţii strânse cu acei oameni care se consideră (1 Cor. 8.2) creştini (Gal. 6.3), dar care în realitate nu au această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16; 2 Tes. 3.6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3.1-3,15-18).
Din consideraţiile de mai sus, rezultă că *primul motiv* pentru care un creştin nu trebuie să fie preocupat de lucrurile firii pământeşti, constă în faptul că diversele activităţi "lumeşti" (1 Tim. 4.7; 6.20; 2 Tim. 2.16; Tit 2.12), îl îndepărtează de Dumnezeu. Mai mult decât atât, aceste activităţi ar putea să-l transforme cu timpul pe creştin, chiar într-un vrăjmaş al lui Dumnezeu.
Unul dintre obiectivele centrale ale creştinului, este de a căuta în permanenţă să placă "nu oamenilor, ci lui Dumnezeu" (Gal. 1.10; 1 Tes. 2.4). Ca urmare a acestui fapt, creştinul nu va umbla "după slava care vine de la oameni" (loan 5.41,44; 12.43; 1 Tes. 2.6).
***Al doilea motiv* este dat de faptul că, dacă un creştin ar avea preocupări legate de lucrurile firii pământeşti, ar exista astfel o foarte mare probabilitate ca să fie ispitit de către Satana, pentru a încerca să dobândească o situaţie materială cât mai prosperă, care poate să-l aducă în situaţia de a se rătăci de la credinţă (1 Tim. 6.9-10,17-19). Practica ne demonstrează că bogăţiile sunt obţinute, de cele mai multe ori, prin procedee care ocolesc munca (Prov. 13.11; 2 Tes. 3.11), sau presupun muncă mai puţină şi efectuarea de diverse afaceri care nu ocolesc minciuna, înşelăciunea,**
203
specula, sau crearea de situaţii confuze, care nu sunt plăcute lui Dumnezeu (Prov. 10.2; 11.1,18; 15.6; 16.8,11; 21.6).
Nefiind preocupat de a strânge bogăţii (Matei 6.19-21; Luca 18.18-25), creştinul va urma exemplul Domnului Isus Hristos (1 Petru 2.21; 1 loan 2.6), ducând o viaţă modestă şi mulţumindu-se întotdeauna cu ceea ce are (Prov, 30.8; 1 Tim. 6.7-8; Evrei 13.5). Creştinul nu se îngrijorează niciodată din pricina celor necesare traiului de zi cu zi, întrucât el se încrede în mod total în făgăduinţele date de către Dumnezeu, care l-a asigurat că va avea întotdeauna toate lucrurile care îi sunt necesare unui trai modest şi decent (Ps. 25.3; 127.2; Is. 30.20; Matei 6.25-34).
Creştinul va reuşi întotdeauna să trăiască numai din munca sa corectă şi cinstită (Gen.

3.19; Prov. 10.3; Luca 3.14; FA 18.3; 20.33-35; 1 Cor, 4.12; 1 Tes. 2.9; 4.11-12; 2Tes. 3.8,10-12; 1 Tim. 4.10).
Practica ne dovedeşte că, cei mai mulţi oameni adresează lui Dumnezeu numai cereri legate de situaţia lor materială. De pildă, unii oameni ii cer lui Dumnezeu să-i ajute pentru a avea succes în afacerile lor, chiar atunci când întreprind anumite acţiuni care sunt în dezacord cu voia Sa. Fie prin jocul hazardului, fie datorită ajutorului primit de la diavol, aceşti oameni reuşesc uneori să facă diverse afaceri, mai mult sau mai puţin curate, datorită cărora ajung să aibă o situaţie materială prosperă. în acest context, respectivii oameni au impresia (1 Cor. 8.2) că Dumnezeu le-a ascultat cererile, trăgând de aici în mod eronat concluzia că ar avea o relaţie personală cu Domnul Isus Hristos, şi că ar fi devenit deja creştini (Gal. 6.3; 2 Cor. 5.16; Apoc. 3.15-18).
Având în vedere consideraţiile de mai sus, practica ne-a dovedit deja că, anumite: îngrijorări, averi şi bogăţii înşelătoare, (Prov. 11.28; Matei 13.22; 19.21-24; Marcu 10.21-23; Luca 8.14; 18.22-25), pofte, plăceri, tabieturi, pasiuni şi vicii (1 Cor. 9.24-27; 2 Tim. 2.5; Tit 3.3), obiecte, obiceiuri, funcţii de conducere (2 Tim. 2.3-6), îndeletniciri (Luca 9.59-62), sau prietenii cu persoane necreştine (lacov 4.4), pot împiedica uneori omul să pornească, sau eventual să continue să mai meargă pe calea care duce în rai.
Analizând ultimele versete amintite mai sus, aflăm că orice om care doreşte să devină creştin, trebuie să se *lepede* de toate acele lucruri, care îl pot împiedica să devină creştin.
Învăţătura Domnului Isus Hristos analizată în acest capitol, îl îndeamnă totodată pe fiecare om să chibzuiască, pentru a determina care sunt acele elemente specifice lui, care l-ar putea împiedica să slujească Domnului Isus Hristos. După ce respectivele lucruri au fost detectate, omul este totodată îndemnat să se *lepede* în mod definitiv de toate acestea. în consideraţiile următoare, vom aminti şi alte lucruri, de care trebuie să se *lepede* orice om care doreşte să devină creştin.
Domnul Isus Hristos ne arată că diavolul este vrăjmaşul principal, şi totodată cel mai de temut al oricărui om (Matei 13.39). Vrăjmăşia dintre om şi diavol, datează chiar de la crearea omului, şi a fost instaurată chiar de către Dumnezeu însuşi (Gen. 3.15).
Sfânta Scriptură ne învaţă că orice creştin are de luptat 'împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor înţunericuiui acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti" (Ef. 6.12). în contextul acestei lupte continue, creştinul

trebuie să se *lepede* de orice lucru, care l-ar putea împiedica să lupte contra duşmanului său perfid, diavolul. Referitor la acest lucru, Sfânta Scriptură ne îndeamnă astfel: "feriti-vă de orice se pare rău" (1 Tes. 5.22).
Diavolul, care încă de la început l-a amăgit şi minţit pe om (2 Cor. 11.3; Apoc. 12.9; 20.3,8), caută în permanenţă să-şi ducă la îndeplinire planurile sale (2 Cor. 2.11), care sunt orientate spre acele acţiuni ce au ca scop final îndepărtarea omului de pe calea care duce la Dumnezeu (Eze'c. 18.24,26; 33.18; loan 8.44; 2 Petru 2.15).
Dacă diavolul a constatat că un om doreşte din toată inima să devină creştin, acesta a şi intrat imediat într-un război nedeclarat cu acel om, întinzându-i tot felul de curse (1 Tim. 3.7; 2 Tim. 2.26), şi făcând tot ce-i stă în putere, ca să-l abată de la hotărârea sa.
Orice creştin se află într-o luptă (Rom. 15.30; 2 Cor. 10.3-5; Fii. 1.27,30; 2.25; Col. 1.29; 2.1; 1 Tes. 2.2; 1 Tim. 4.10; Filimon 2; Evrei 10.32) continuă cu diavolul (1 Tes. 2.18), pentru a-şi putea păstra nealterată credinţa sa (luda 3). Creştinul trebuie să fie în permanenţă veghetor, fiind conştient de faptul că diavolul este un duşman aşa de perfid, încât nu-i dă nici un moment de răgaz (1 Petru 5.8-9).
Creştinul nu trebuie să socotească în nici un moment din viaţa sa, că se află în stare de pace cu diavolul. El trebuie să fie conştient încontinuu că este un ostaş al lui Dumnezeu (2 Tim, 2.3-4), adică un luptător (1 Tim. 1.18; 6.12; 2 Tim. 4.7), care nu se află *niciodată* în concediu sau în vacanţă.
Creştinul nu trebuie să aibă momente de neveghere, ci trebuie să fie încontinuu pregătit, pentru a răspunde atacurilor subtile ale diavolului (F.A. 14.19; 1 Cor. 15.30-31; 2 Cor. 11,24-27).
Din cele de mai sus, rezultă că orice creştin este în permanenţă, fie că el doreşte sau nu, în stare de război cu diavolul.
în continuarea analogiei dintre construirea unui turn şi modul de slujire a lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos a spus următoarele cuvinte: "Sau care împărat, când

merge să se bată în război cu un alt împărat, nu stă mai întâi să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii de oameni înaintea celui ce vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Altfel, pe când celălalt împărat este încă departe, îi trimite o solie să ceară pace." (Luca 14.31-32).
In versetele amintite mai sus, Domnul Isus Hristos face o analogie între războiul continuu purtat de către creştin împotriva forţelor răului şi războiul dintre doi împăraţi oarecare. Domnul Isus Hristos face această analogie, pentru a ne îndemna sa socotim în permanenţă cu multă grijă, care sunt forţele de care dispunem, pentru a putea răspunde sofisticatelor atacuri ale diavolului.
Aşa cum ştim, orice războinic trebuie să aibă şi arme, cu care să lupte contra duşmanului. Desigur că şi creştinul are la dispoziţia sa arme puternice (2 Cor. 10.4), atât de apărare, cât şi de lovire sau atac (2 Cor. 6.7).
în Ef. 6.14-18, Sfânta Scriptură ne arată în ce constă "armătura lui Dumnezeu" (Ef. 6.11,13), sau altfel spus, care este echipamentul pe care trebuie să-l posede creştinul, pentru a putea ţine piept împotriva uneltirilor continue ale diavolului (Ef. 6.11-12,16).
în Ef. 6.14 citim astfel: "Staţi gata dar, având mijlocul încins cu adevărul".
întrucât creştinul trebuie să aprecieze adevărul în mod deosebit (Prov. 23.23), Sfânta Scriptură ne învaţă că *prima componentă a armăturii lui Dumnezeu,* pe care o

1

are creştinul la dispoziţie, şi care îl va întări pe acesta "pentru vecie", este adevărul (Prov. 12.19).
Dat fiind faptul că orice creştin, se poate închina lui Dumnezeu numai în duh şi în adevăr (Ioan 4.23-24), acesta trebuie să trăiască numai în adevăr, făcând din adevăr, un real mod de viaţă al său (1 Ioan 1.6,8; 2 Ioan 4; 3 Ioan 3).
Creştinul are ca preocupare permanentă, dorinţa de a trăi exact ca şi învăţătorul al cărui ucenic este (1 Ioan 2.6). Domnul Isus Hristos a spus: "Eu pentru aceasta M-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu" (Ioan 18.37).
întrucât adevărul constituie chiar temelia Cuvântului lui Dumnezeu (Ps. 119.160), Dumnezeu îi cere omului ca adevărul să fie sădit chiar în adâncul inimii sale (Ps.51.6).
Pentru a folosi efectiv această componentă a armăturii iui Dumnezeu, creştinul trebuie să chibzuiască îndelung înainte de a vorbi (10.13-14,19; 17.27-28; 16.23; 20.15; 25.11; 29.20; Ecl. 5.2), pentru a putea spune întotdeauna numai adevărul, indiferent de împrejurarea în care se află, şi indiferent de urmările pe care le-ar putea eventual avea, spunerea adevărului.
Dat fiind faptul că diavolul este tatăl minciunii (Ioan 8.44), atunci când un om minte, el ascultă implicit de duşmanul său cel mai de temut, diavolul, pactizând cu acesta. Dacă comparăm acea împrejurare când omul a minţit, cu una dintre luptele pe care le avem mereu de susţinut cu diavolul, putem considera că în această luptă, omul a fost învins de către diavol. Desigur, despre un om care trăieşte în minciună, nu se mai poate spune că se află în stare de război cu diavolul.
întrucât "buzele mincinoase sunt urâte Domnului, dar cei ce lucrează cu adevăr îi sunt plăcuţi" (Prov. 12.22), pentru a deveni creştin, orice om trebuie să se *lepede* în mod definitiv, de orice fel de minciună. El trebuie să ia deci hotărârea, de a nu mai minţi niciodată, şi totodată trebuie să se roage la Dumnezeu, ca să-i ajute să poată să se *lepede* complet de minciună.
în Ef. 6.14, creştinii sunt îndemnaţi să fie "îmbrăcaţi cu platoşa neprihănirii". Din acest verset, rezultă că a *doua componentă a armăturii,* pe care o are creştinul la dispoziţie, este neprihănirea.
Neprihănirea constituie deci o adevărată platoşă. Se poate considera că un om este neprihănit, dacă, din comportarea acestuia rezultă că este drept, nu mai face lucruri rele şi nu mai păcătuieşte (Ezec. 3.20; 18.24).
Domnul Isus Hristos este singurul care a avut o viaţă pământească absolut curată, fără de nici un păcat (Evrei 4.15; 1 Petru 2.22). El a fost într-adevăr neprihănit, întreaga perioadă de timp cât a trăit în trup de om. Se poate spune despre un om că trăieşte în neprihănire, numai după ce acesta a devenit creştin.
Să vedem cum de este totuşi posibil, ca un om să îmbrace această platoşă a

neprihănirii.
Aşa cum rezultă din versetele: Rom. 1.17; 3.22; 10.3-6,10, un om va căpăta de la Dumnezeu adevărata neprihănire, numai datorită credinţei reale în Evanghelie. Criteriile prin care se poate testa neprihănirea unui om, sunt bazate pe examinarea faptelor acestuia (Iacov 2.21,24-25).
Pentru ca un om să poată deveni creştin, acesta trebuie să se fepecte în mod definitiv, de orice lucru care l-ar putea împiedica să se îmbrace cu platoşa
206

neprihănirii. Astfel, omul respectiv trebuie să se *lepede* de orice fel de concepte, filozofii (Col. 2.8), tradiţii (Marcu 7.13) şi datini "strămoşeşti" (Gal. 1.14; Is. 29.13), care l-ar putea împiedica să creadă din toată inima sa, în Evanghelia Domnului Isus Hristos.
în Ef. 6.15, citim că orice creştin trebuie să aibă "picioarele încălţate cu râvna Evangheliei păcii". Din acest verset, rezultă că a *treia componentă a armăturii lui Dumnezeu* pe care o are la dispoziţie creştinul, constă în vestirea cu râvnă a Evangheliei. Această râvnă se concretizează în faptul că, orice creştin trebuie să fie în permanenţă pregătit să meargă pentru a vesti oamenilor Evanghelia. Creştinul nu va vesti Evanghelia în mod formal, ci cu multă tragere de inimă (Col. 3.23).
întrucât creştinul are cetăţenia cerurilor (FM. 3.20), el este atât un împuternicit (ambasador) al lui Dumnezeu (Luca 9.1-2; 10.1; Ioan 20.21; 2 Cor. 5.20), cât şi un sol de pace (Luca 10.5) trimis de către Dumnezeu, la oamenii necreştini (Ioan 17.18). Principala misiune a creştinului, constă în îndeplinirea ultimei porunci, dată de către' Domnul Isus Hristos ucenicilor Săi: "Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învăţaţi-i să păzească tor ce v-am poruncit" (Matei 28.19-20).
Ca orice ambasador, care se bucură de imunitate diplomatică, în timpul cât creştinul va fi angajat în această importantă misiune încredinţată iui de către Dumnezeu, acesta se va afla sub continua protecţie a lui Dumnezeu (1 Petru 1.5), care urmăreşte ca lucrarea de evanghelizare să propăşească, şi să se desfăşoare în cele mai bune condiţii. Pentru a accentua faptul că Dumnezeu oferă o protecţie deosebită celor care propovăduiesc Evanghelia, după ce a dat creştinilor ultima mare poruncă, Domnul Isus Hristos a spus: "Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (Matei 28.20).
Creştinilor, care lucrează în Numele Domnului Isus Hristos (Col. 3.17), pentru a îndeplini o lucrare încredinţată lor de către Dumnezeu, cum ar fi lucrarea de evanghelizare, sau diversele rugăciuni de mijlocire, nu le poate sta împotrivă absolut nimeni (Rom. 8.31-34,37), deoarece aceştia au întotdeauna în mijlocul lor pe însuşi Domnul Isus Hristos (Matei 18.20). Prezenţa lui Dumnezeu în mijlocul creştinilor îi întăreşte, pentru ca ei să reziste în faţa oricăror atacuri ale diavolului (Luca 10.17-20), şi să poată îndeplini orice lucrare care este după voia lui Dumnezeu (Fii. 4.13).
Pentru ca un om să poată deveni creştin, el trebuie să se *lepede* de orice prejudecată (Matei 10.32-33), ruşine (Marcu 8.38), sau orice alt fel de sentiment, care ar putea să-l conducă la neîndeplinirea grandioasei misiuni de a vesti Evanghelia, pe care le-a încredinţat-o Domnul Isus Hristos tuturor creştinilor.
în Ef. 6,16, citim astfel: "Pe deasupra tuturor acestora, luaţi scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău". Din acest verset, rezultă că a *patra componentă a armăturii lui Dumnezeu* este credinţa, care aici este comparată cu un adevărat scut, folosit pentru respingerea atacurilor furibunde ale diavolului. Analizând amănuntele referitoare la această deosebit de importantă componentă a armăturii lui Dumnezeu, observăm două lucruri.
***în primul rând,* suntem învăţaţi că importanta platoşă a credinţei (1 Tes. 5.8) trebuie *luată.* Pentru a o lua, desigur că aceasta trebuie să ne fie dată. Pentru a ni se da, trebuie să o cerem, adică să ne rugăm lui Dumnezeu, fie să căpătăm credinţă (2**
207
Petru 1.1), fie să ni se mărească "măsura de credinţă" (Rom. 12.3), pe care deja o avem (Luca 17.5). Altă modalitate de a primi credinţă nu există, întrucât numai Dumnezeu este Acela care împarte fiecărui om, câte o măsură de credinţă (Rom. 12.3).
Desigur că cea mai mare măsură de credinţă, la care poate nădăjdui creştinul, este darul Duhului Sfânt al credinţei (1 Cor. 12.9), despre care am vorbit deja într-un capitol precedent. Am văzut deja că acest dar al Duhului Sfânt, îl face pe acela care îl posedă, infailibil (1 Ioan 4.4; 5.4-5) în lupta sa cu diavolul (1 Petru 5.8-9). Credinţa primită de la

Dumnezeu, ca dar al Duhului Sfânt, este mult mai mare decât acea minimă măsură de credinţă, necesară pentru a putea lua în deplină cunoştinţă de cauză, decizia de a-L invita pe Domnul Isus Hristos în inima noastră.
în al doilea rând, **ni se spune că acest important scut al credinţei, trebuie să fie *luat pe deasupra celorlalte trei* componente ale armăturii, amintite deja mai înainte. Din acest verset, deducem că pentru a putea primi această componentă deosebit de importantă a armăturii lui Dumnezeu, trebuie ca mai întâi să le avem deja pe celelalte trei componente, a căror folosire depinde exclusiv de noi.**
Primele trei componente ale armăturii lui Dumnezeu, sunt oarecum la dispoziţia creştinului, deoarece nu ni se spune despre ele că trebuie să le luăm, aşa cum ni se spune despre credinţă. Referindu-se la primele trei componente, Sfânta Scriptură ne îndeamnă pur şi simplu să le folosim. într-adevăr, a spune adevărul, a trăi în neprihănire şi a vesti Evanghelia, sunt trei acţiuni pe care un om poate să le întreprindă, dacă într-adevăr se străduieşte în acest sens. Nu acelaşi lucru se poate spune însă despre credinţă, mai ales dacă este privită ca dar al Duhului Sfânt. Aşa cum ştim, creştinul poate primi credinţa numai de la Dumnezeu (Rom. 12.3; 2 Petru 1.1).
Un om poate deci să se roage pentru sporirea credinţei sale, sau pentru primirea darului Duhului Sfânt al credinţei, numai după ce a întreprins următoarele acţiuni:
- S-a lepădat complet de orice fel de minciună, chiar şi de minciuna prin omisiune,
■ S-a pocăit de absolut toate păcatele sale, străduindu-se în permanenţă să nu mai facă păcate şi a acceptat oferta de mântuire a Domnului Isus Hristos, folosind acea minimă măsură de credinţă dată de către Dumnezeu fiecărui om (Rom. 12.3), credinţă care, dacă va fi confirmată de fapte bune (Ef. 2.10; Tit 1.16; lacov 2.14), îi va asigura neprihănirea (Rom. 1.17; 6.13,19; 10.10; Tit 3.5) şi mântuirea sufletului (Evrei 10.39).
- Vesteşte frecvent Evanghelia, fiind conştient de faptul că, în tot timpul cât îndeplineşte această misiune, lucrează alături de Dumnezeu (Matei 28.20).
Citind versetele: 2 Cron. 15.1-2, 24.20; Matei 10.33; 2 Tim. 2.12, aflăm că, în situaţia când un om se leapădă de Domnul Isus Hristos, şi El se va lepăda de acel om. Din acest verset, aflăm că este deci posibil ca un om să se lepede de credinţă (Matei 13.20-21; 2 Tes. 2.3; Apoc. 2.13). In acest context, trebuie amintit că starea unui om care s-a lepădat de credinţă, şi a început din nou să-l urmeze pe Satana (1 Tim. 5.15), este mai rea decât a unui necredincios (1 Cron. 28.9; 1 Tim. 5.8; Evrei 6.4-8; 2 Petru 2.20-22).
Sfânta Scriptură ne spune despre apostolul Pavel, că era plin de Duhul Sfânt,

având daruri ca vorbirea în limbi (1 Cor. 14.18), precum şi puterea de-a face minuni şi vindecări (F.A. 19.11-12; 28.8-9). Mai aflăm de asemenea, că apostolul Pavel a fost răpit de către Dumnezeu, până la al treilea cer (2 Cor. 12.2-4). Cu toate acestea, apostolul Pavel era foarte prudent, ca nu cumva datorită vreunei purtări neadecvate, să fie lepădat (2 Cor. 13.5). Astfel, el a spus: "mă port aspru cu trupul meu, şi-l ţin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat" (1 Cor. 9.27).
Dat fiind faptul că există şi acest grav fenomen al lepădării de credinţă, creştinul trebuie să renunţe la orice lucru, care l-ar putea duce la acesta, sau l-ar putea împiedica pe Dumnezeu, să sporească credinţa din inima sa.
în Ef. 6.17, suntem îndemnaţi astfel: "Luaţi şi coiful mântuirii". Din acest verset, rezultă că *a cincea componentă a armăturii lui Dumnezeu* este mântuirea, care se poate asemăna cu un coif. Această componentă trebuie de asemenea să fie *luată,* deci trebuie să ne fie dată. Slăvit să fie Dumnezeu, că mântuirea este dată în dar (Ef. 2.5; Tit 2.11), tuturor celor care o doresc cu adevărat, şi ca urmare a acestui fapt cred în Domnul Isus Hristos şi în jertfa Sa de mântuire a omenirii (F.A. 4.10-12; Evrei 5.9).
Pentru a putea deveni creştin, un om trebuie să se tepede de orice fel de atitudine de nesinceritate, făţărnicie (Marcu 7.6), sau pornire răutăcioasă (Prov. 14.32; ler. 2.19; Rom. 1.29; Ef. 4.31; lacov 1.21; 1 Petru 2.1), care l-ar putea opri să dorească din *toată* inima, să dobândească mântuirea. De asemenea, orice creştin trebuie să se *lepede* de orice lucru, care l-ar putea împiedica să ducă mântuirea sa până la capăt (Fii. 2.12).
A şasea componentă a armăturii **pe care o pune Dumnezeu la dispoziţia creştinului, este Cuvântul lui Dumnezeu (Ef. 6.17), care este atât de viu şi de lucrător, încât poate fi asemuit cu o sabie cu două tăişuri (Evrei 4.12).**
Cuvântul lui Dumnezeu este socotit ca fiind Sabia Duhului Sfânt (Ef. 6.17), deoarece acesta constituie una dintre armele efective, de care se foloseşte omul călăuzit de

către Duhul Sfânt, pentru contracararea atacurilor Satanei. într-adevăr, atunci când Domnul Isus Hristos a fost ispitit în pustiu de către diavol, El a ieşit de fiecare dată biruitor în lupta cu diavolul, folosind la fiecare atac al acestuia numai Cuvântul lui Dumnezeu, adică textul potrivit din Sfânta Scriptură (Matei 4.3-11).
Urmând exemplul Domnului Isus Hristos, creştinul trebuie să poată contracara orice fel de atac făţiş al diavolului, în primul rând folosind această sabie a Duhului Sfânt, care este Cuvântul lui Dumnezeu.
Având în vedere cele de mai sus, rezultă că acel om care doreşte să aibă o credinţă sănătoasă (Tit 1.13), şi să iasă biruitor în confruntarea sa continuă cu diavolul, trebuie să se *lepede* urgent de orice fel de: religie (F.A. 26.5; Gal. 1.13; Iacov 1.26-27), datină (Is. 29.13; Matei 15.3,7-9; Marcu 7.8-9,13; Col. 2.8), *tradiţie strămoşească* (Gal. 1.14), filozofie (Col. 2.8) sau mod de viaţă (1 Tim. 4.7; Tit 1.14; 2 Petru 1.16), cum este de pildă yoga, ale cărei dogme sau concepte intră în contradicţie, cu Cuvântul lui Dumnezeu conţinut în Sfânta Scriptură.
***A şaptea componentă a armăturii lui Dumnezeu,* care constituie o adevărată armă de lovire a vrăjmaşului, este rugăciunea (Ef. 6.18). Rugăciunea constituie într-adevăr o armă, deoarece în timpul acesteia, creştinul apelează direct la puterea lui Dumnezeu (F.A. 1.8), întrucât creştinul se roagă numai prin Duhul Sfânt (Iuda 20).**
Pentru a folosi eficient "arma" rugăciunii, creştinul trebuie să se *lepede* de

orice lucru, care l-ar putea împiedica să stea în legătură directă şi permanentă cu Dumnezeu, prin rugăciune.
Pentru a împiedica utilizarea de către creştin, a celor mai multe dintre componentele armăturii lui Dumnezeu, amintite mai sus, diavolul se străduieşte să-i dea creştinului diverse preocupări. Cele mai frecvente preocupări, care sunt incompatibile cu folosirea acestor componente aie armăturii lui Dumnezeu, sunt legate de irosirea timpului preţios al creştinului, prin privirea (Ezec. 20.7) la lucruri "deşarte" (Ps. 119.37) sau rele (Ps. 101.3; Is. 33.15), cum ar fi de exemplu acele publicaţii, filme sau programe T.V., care îl îndepărtează pe creştin de Dumnezeu.
In consideraţiile de mai sus, am stabilit că orice creştin trebuie să se *lepede* de toate acele lucruri, care îl împiedică să aibă acces, sau să folosească în mod eficient cele şapte componente ale armăturii lui Dumnezeu, descrise mai sus.
Acel creştin care utilizează din plin, cele şapte componente ale armăturii lui Dumnezeu, amintite mai sus, are totodată şi nişte aliaţi absolut imbatabili. Datorită acelora care luptă de partea sa, Dumnezeu îl poartă pe creştin *"întotdeauna* cu carul Lui de biruinţă în Hristos" (2 Cor. 2.14).
în primul rând, creştinul îl are ca aliat, chiar pe Domnul Isus Hristos, care locuieşte în el (Gal. 2.20) şi care îl "va întări" şi îl "va păzi de cel rău" (2 Tes. 3.3). întrucât Dumnezeu luptă întotdeauna de partea copiilor Săi (Exod 14.14,25; Deut. 1.30; 3.22; 20.4; Iosua 10.14,42; 23.3; 2 Cron. 20.29; Neemia 4.20; FA 27.24-25; 2 Tim. 4.17), El îi dă creştinului biruinţă (1 Ioan 4.4; 5.4-5) împotriva vrăjmaşului, prin Domnul Isus Hristos (Rom. 8.37; 1 Cor. 15.57). Desigur că pentru a putea beneficia de ajutorul substanţial oferit de către Domnul Isus Hristos, creştinul trebuie să rămână în El (Ioan 15.4-6).
în al doilea rând, orice creştin are ca aliaţi în lupta sa continuă cu diavolul, pe îngerii lui Dumnezeu (Ps. 34.7; 91.11-12), adică pe acei îngeri care nu au urmat pe Satana, şi care împlinesc poruncile lui Dumnezeu, acţionând la "glasul Cuvântului Lui" (Ps. 103.20). Sfânta Scriptură ne învaţă că îngerii lui Dumnezeu sunt "duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moşteni mântuirea" (Evrei 1.14). Uneori îngerii "vestesc omului calea pe care trebuie să o urmeze" (Iov 33.23), sau transmit diverse mesaje de la Dumnezeu (2 împ. 1.3-4,15). Deşi îngerii sunt duhuri, ei se pot materializa sub forma unui trup de om, perfect funcţional, care poate chiar şi mânca j[Gen. 19.1-3). îngerii primesc misiuni speciale direct de la Dumnezeu, şi execută lucrări cu caracter supranatural (Gen. 19.1-29; 28.12; 32.1; 2 Sam. 24.16-17; 2 împ. 19.35; Dan. 3.28; 6.22; Matei 2.13,19-20; 4.11; 24.31; 26.53; 28.2-7; Luca 1.11-20,26-38; 2.9-15; 16.22; 22.43; Ioan 5.4; F.A. 5.19-20; 8.26; 10.3-7,22,30-32; 12.5-11,23; 27.23-24; Evrei 13.2; Apoc. 1.1; 12.7-9; 22.16).
In cazuri deosebite, creştinul poate avea ca aliaţi, chiar impresionante oştiri cereşti (2 împ. 6.15-18; Luca 2.13).

Din toate consideraţiile de mai sus, rezultă că în învăţătura Sa din Luca 14.33, Domnul Isus Hristos ne arată că orice om care doreşte să devină creştin, trebuie să se *lepede* de tot ce are rău în el, chiar şi de tot ce i se pare că este rău (1 Tes. 5.22), adică de tot ce l-ar putea determina, să ajungă în situaţia de a nu-L mai urma pe Domnul Isus Hristos.

Amintim că pentru a putea deveni c.' '"" pofte, plăceri, pasiuni, precum şi de toat '8> care intră uneori în contradicţie chiar şi ctL'ţ[e]§ *lepădat,* pe care nu le condamnă justiţia'^ c(/ bunul simţ al omului, cât şi de către conştr'^ <;U,,

în consideraţiile de mai sus, am ar' se *lepede* un om, pentru a putea deven' dovedit deja, că mai există încă o mulţime[0]"'"• car[e] real pe un om, să devină creştin. .

Sfânta Scriptură ne învaţă că, în[11], "iu, Dumnezeu nu îngăduie ca un creştin'" ■% c(] complexitate să se situeze peste capacit* *>[e] re?[0(] Pavel le adresează credincioşilor din Corr^'nte ispită, care să nu fi fost potrivită cu pu'[aS]^ Ş/j, credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi pes'J[stre]; ci,;. , pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o *f* [Lor]- *1QA*

Există oameni care nu îşi pot da *sf'^u^J* 1 Cor. 15.33; 2 Cor. 6.14-17) şi lucruril^/ca ; Desigur că aceştia trebuie să se roage s™[1]^, [c] descopere care sunt persoanele şi lucru rr^ated ce vor afla care sunt aceste persoane *f*[c]^ ^ necondiţionat şi cât mai repede de toate *i*

Să ne încredem dar în Dumnezeu[11] j"^ care îi cer ajutorul pentru a se *lepăda* de ^*J'Si*^ căile plăcute Lui, şi le dă acestora "şi voiir^.J3)

orice lucru, care l-ar putea împiedica să stea în legătură directă şi permanentă cu Dumnezeu, prin rugăciune.

Pentru a împiedica utilizarea de către creştin, a celor mai multe dintre componentele armăturii lui Dumnezeu, amintite mai sus, diavolul se străduieşte să-i dea creştinului diverse preocupări. Cele mai frecvente preocupări, care sunt incompatibile cu folosirea acestor componente ale armăturii lui Dumnezeu, sunt legate de irosirea timpului preţios al creştinului, prin privirea (Ezec. 20.7) la lucruri "deşarte" (Ps. 119.37) sau rele (Ps. 101.3; Is. 33.15), cum ar fi de exemplu acele publicaţii, filme sau programe T.V., care îl îndepărtează pe creştin de Dumnezeu.

In consideraţiile de mai sus, am stabilit că orice creştin trebuie să se *lepede* de toate acele lucruri, care îl împiedică să aibă acces, sau să folosească în mod eficient cele şapte componente ale armăturii lui Dumnezeu, descrise mai sus.

Acel creştin care utilizează din plin, cele şapte componente ale armăturii lui Dumnezeu, amintite mai sus, are totodată şi nişte aliaţi absolut imbatabili. Datorită acelora care luptă de partea sa, Dumnezeu îl poartă pe creştin *"întotdeauna* cu carul Lui de biruinţă în Hristos" (2 Cor. 2.14).

în primul rând, creştinul îl are ca aiiat, chiar pe Domnul Isus Hristos, care locuieşte în el (Gal. 2.20) şi care îl "va întări" şi îl "va păzi de cel rău" (2 Tes. 3.3). întrucât Dumnezeu luptă întotdeauna de partea copiilor Săi (Exod 14.14,25; Deut. 1.30; 3.22; 20.4; Iosua 10.14,42; 23.3; 2 Cron. 20.29; Neemia 4.20; F.A. 27.24-25; 2 Tim. 4.17), El îi dă creştinului biruinţă (1 Ioan 4.4; 5.4-5) împotriva vrăjmaşului, prin Domnul Isus Hristos (Rom. 8.37; 1 Cor. 15.57). Desigur că pentru a putea beneficia de ajutorul substanţial oferit de către Domnul Isus Hristos, creştinul trebuie să rămână în El (Ioan 15.4-6).

în al doilea rând, orice creştin are ca aliaţi în lupta sa continuă cu diavolul, pe îngerii lui Dumnezeu (Ps. 34.7; 91.11-12), adică pe acei îngeri care nu au urmat pe Satana, şi care împlinesc poruncile lui Dumnezeu, acţionând la "glasul Cuvântului Lui" (Ps. 103.20). Sfânta Scriptură ne învaţă că îngerii lui Dumnezeu sunt "duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moşteni mântuirea" (Evrei 1.14). Uneori îngerii "vestesc omului calea pe care trebuie să o urmeze" (Iov 33.23), sau transmit diverse mesaje de la Dumnezeu (2 împ. 1.3-4,15). Deşi îngerii sunt duhuri, ei se pot materializa sub forma unui trup de om, perfect funcţional, care poate chiar şi mânca (Gen. 19.1-3). îngerii primesc misiuni speciale direct de la Dumnezeu, şi execută lucrări cu caracter supranatural (Gen. 19.1-29; 28.12; 32.1; 2 Sam. 24.16-17; 2 împ. 19.35; Dan. 3.28; 6.22; Matei 2.13,19-20; 4.11; 24.31; 26.53; 28.2-7; Luca 1.11-20,26-38; 2.9-15; 16.22; 22.43; Ioan 5.4; F.A. 5.19-20; 8.26; 10.3-7,22,30-32; 12.5-11,23; 27.23-24; Evrei 13.2; Apoc. 1.1; 12.7-9; 22.16).

In cazuri deosebite, creştinul poate avea ca aliaţi, chiar impresionante oştiri cereşti (2 împ. 6.15-18; Luca 2.13).
Din toate consideraţiile de mai sus, rezultă că în învăţătura Sa din Luca 14.33, Domnul Isus Hristos ne arată că orice om care doreşte să devină creştin, trebuie să se *lepede* de tot ce are rău în el, chiar şi de tot ce i se pare că este rău (1 Tes. 5.22), adică de tot ce l-ar putea determina, să ajungă în situaţia de a nu-L mai urma pe Domnul Isus Hristos.
210
Amintim că pentru a putea deveni creştin, un om trebuie să se *lepede* de: vicii, pofte, plăceri, pasiuni, precum şi de toate faptele rele, antisociale sau reprobabile, care intră uneori în contradicţie chiar şi cu legile omeneşti (2 Tim. 2.4). Acele fapte *de lepădat,* pe care nu le condamnă justiţia, pot fi detectate cu uşurinţă, atât de către bunul simţ al omului, cât şi de către conştiinţa sa (Rom. 2.14-15; 1 Ioan 3.19-21).
în consideraţiile de mai sus, am amintit principalele lucruri de care trebuie să se *lepede* un om, pentru a putea deveni creştin. Pe lângă acestea, practica ne-a dovedit deja, că mai există încă o mulţime de alte lucruri, care îl pot împiedica în mod real pe un om, să devină creştin.
Sfânta Scriptură ne învaţă că, în situaţiile când nu primeşte ajutor divin, Dumnezeu nu îngăduie ca un creştin să se confrunte cu probleme, a căror complexitate să se situeze peste capacităţile sale de a le rezolva. Astfel, apostolul Pavel le adresează credincioşilor din Corint următoarele cuvinte: "nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda" (1 Cor. 10.13).
Există oameni care nu îşi pot da singuri seama, care sunt persoanele (Ps. 1.1; 1 Cor. 15.33; 2 Cor. 6.14-17) şi lucrurile care îi pot împiedica să devină creştini. Desigur că aceştia trebuie să se roage stăruitor şi cu credinţă, ca Dumnezeu să le descopere care sunt persoanele şi lucrurile care trebuie eliminate din vieţile lor. După ce vor afla care sunt aceste persoane şi lucruri, desigur că trebuie să se *lepede* necondiţionat şi cât mai repede de toate acestea.
Să ne încredem dar în Dumnezeu, care întotdeauna lucrează în acei oameni, care îi cer ajutorul pentru a se *lepăda* de toate lucrurile, care îi împiedică să umble pe căile plăcute Lui, şi le dă acestora "şi voinţa şi înfăptuirea" (Fii. 2.13).

211

învăţătura numărul 6:
"Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi în adevăr ucenicii Mei"
(Ioan 8.31)

în urma impactului dintre Cuvântul lui Dumnezeu şi oameni (Ier. 23.29; Evrei 4.12), se produc ample conştientizări, referitoare la relaţia acestora cu Creatorul. Astfel, oamenii care au aflat adevărurile Evangheliei, vor recunoaşte că sunt păcătoşi (Rom. 3.23), şi vor afla că va veni un moment, când vor fi nevoiţi să răspundă în faţa lui Dumnezeu, de modul cum şi-au guvernat propria lor viaţă (Rom. 14.10-12; 2 Cor. 5.10).
Pentru ca un om să fie mântuit, adică să fie salvat de la condamnarea de a fi aruncat în iazul de foc, după ce va avea loc judecata finală, acesta trebuie să aibă numele scris în cartea vieţii (Dan. 12.1; Apoc. 20.11-15). Sfânta Scriptură ne arată că în cartea vieţii sunt scrişi oameni: neprihăniţi (Ps. 69.28), care nu păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu (Exod 32.32-33), nu trăiesc "în spurcăciune şi minciună" (Apoc. 21.27) şi lucrează pentru propovăduirea Evangheliei (Fii. 4.3).
Aşa cum am amintit într-un capitol precedent, un pas deosebit de important pe care trebuie să-l facă un om pe calea mântuirii sale, constă în luarea deciziei de a se pocăi (2 Cor. 7.10). Un astfel de om trebuie să se hotărască să nu mai păcătuiască (Ioan 5.14; 8.11) şi să-şi predea viaţa în mâinile Domnului Isus Hristos, exprimându-şi astfel adânca sa recunoştinţă, faţă de Acela care i-a iertat toate păcatele, prin uriaşa Sa jertfă de pe cruce (1 Tim. 1.15; 1 Petru 2.24; Apoc. 1.5).
Atunci când un om L-a invitat pe Domnul Isus Hristos în inima sa, el deja a pornit pe calea minunată care duce chiar în împărăţia lui Dumnezeu.

Aşa cum am stabilit într-un capitol anterior, dacă Domnul Isus Hristos a constatat că, înainte de a face rugăciunea prin care un om L-a invitat pe El în inima sa, respectivul om are într-adevăr o dorinţă vie, de-a avea inima curăţită prin pocăinţă (Prov. 20.9; Rom. 2.5) şi credinţă (F.A. 15.9), şi a chibzuit îndelung la conţinutul acestei rugăciuni, pe baza promisiunii Lui din Apoc. 3.20, Domnul Isus Hristos a şi intrat în inima acelui om (Ef. 3.17).
Există totuşi şi posibilitatea, *foarte des întâlnită* în zilele noastre, ca oamenii să-L invite pe Domnul Isus Hristos în inima lor, înainte de a fi înţeles necesitatea şi de a-şi fi exprimat dorinţa, ca inima lor să fie curăţită prin pocăinţă şi credinţă, sau făcând respectiva rugăciune în mod formal (Marcu 7.6). Desigur că în astfel de situaţii, Domnul Isus Hristos nu va putea intra în inima acelor oameni.
Deşi există mulţi oameni care iau la un moment dat decizia de a-l deschide Domnului Isus Hristos uşa inimii lor, practica ne arată că, datorită acţiunilor amăgitoare ale lui Satana, nu toţi aceştia rămân întreaga viaţă pe calea minunată pe care au pornit (Matei 13.19-23,36-39; Marcu 4.3-8,13-20; 1 Tim.'5.15).
Domnul Isus Hristos ştia, că datorită nestatorniciei şi nechibzuinţei induse de către diavol, în situaţia tristă descrisă mai sus, se vor găsi foarte mulţi'oameni. Din

acest motiv, adresându-se unor iudei, despre care se presupunea că ar fi crezut în El (Ioan 8.30-31), Domnul isus Hristos a spus; "Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi *în adevăr* ucenicii Mei" (Ioan 8.31). Desigur că iudeii respectivi nu crezuseră într-adevăr în Domnul Isus Hristos, întrucât, în continuarea discuţiei avută cu aceştia, El Ie-a arătat că ştia, că de fapt ei doreau să-L omoare (Ioan 8.37,40), fiindcă îl aveau ca tată pe diavolul (Ioan 8.44) şi nu credeau cu adevărat în El (Ioan 8.45-46).
Din modul cum s-a exprimat Domnul Isus Hristos în versetul Ioan 8.31, mai precis, datorită folosirii cuvintelor *"în adevăi",* deducem că există şi oameni care se consideră (1 Cor. 8.2) creştini (Gal. 6.3), adică ucenici ai Săi, dar în realitate nu au această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16; 2 Tes. 3.6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3.1-3,15-18).
Din cele de mai sus, rezultă că mai există încă o condiţie necesară, pentru ca un om să devină, şi apoi să rămână creştin. Această condiţie, presupune că respectivul om trebuie să rămână în cuvântul Domnului Isus Hristos, sau altfel spus, să asculte întreaga viaţă de învăţăturile Sale (Ioan 15.7). Desigur că această ascultare, se rezumă întâi la cunoaşterea, şi apoi la aplicarea efectivă a învăţăturilor Domnului Isus Hristos. Este normal să fie aşa, întrucât chiar şi un ucenic al unui meşter oarecare, poate rămâne ucenicul acestuia, numai atât timp cât învaţă de la maestrul său, cu alte cuvinte, cât timp ascultă de acesta şi locuieşte "împreună cu El" (1 Tes. 5.10).
întrucât a "rămâne în cuvântul Domnului Isus Hristos", sau altfel exprimat a "păzi cuvântul Lui", este echivalent cu a "fi în El" (1 Ioan 2.5) şi a "rămâne în El" (1 Ioan 2.24), pentru a discuta într-un cadru mai general, în consideraţiile următoare vom aminti care sunt acţiunile pe care trebuie să le întreprindă un om, pentru a putea "rămâne în Domnul Isus Hristos".
în Ioan 15.4, Domnul Isus Hristos ne îndeamnă: "Rămâneţi în Mine şi Eu voi rămânea în voi". Din aceste cuvinte ale Domnului Isus Hristos, rezultă două lucruri: că există posibilitatea ca Domnul Isus Hristos să nu mai rămână într-un om, şi că Domnul Isus Hristos va rămâne într-un om, atât timp cât acel om va rămâne în El (1 Cron. 28.9; 2 Cron. 15.1-2; 24.20; 2 Tim. 2.12).
în Ioan 15.6, Domnul Isus Hristos îi învaţă pe ucenicii Săi astfel: "Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădiţa neroditoare, şi se usucă; apoi mlădiţele uscate sunt strânse, aruncate în foc, şi ard". Din acest verset aflăm că un om care nu rămâne în Domnul Isus Hristos, nu va fi mântuit, ci va ajunge în iazul de foc. Având în vedere acest pericol iminent, care planează asupra unui om care doreşte să devină creştin, dar care nu rămâne în Domnul isus Hristos, făcând astfel "cu nebăgare de seamă lucrarea Domnului" (Ier. 48.10), să vedem ce anume are de făcut un om, pentru a se putea asigura că a rămas într-adevăr în Domnul Isus Hristos.
Mai întâi, trebuie ca respectivul om să ia hotărârea fermă de a nu mai păcătui, întrucât "oricine rămâne în El, nu păcătuieşte; oricine păcătuieşte, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut" (1 Ioan 3.6).
Sfânta Scriptură ne învaţă că "cine păcătuieşte, este de la diavolul" (1 Ioan 3.8) şi că "oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuieşte, pentru că sămânţa Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu. Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu şi copiii diavolului. Oricine nu trăieşte în neprihănire, nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubeşte pe fratele său." (1 ioan 3.9-10).

Pentru a înţelege care este motivul, în virtutea căruia Domnul Isus Hristos nu mai poate rămâne în părtăşie cu un om care trăieşte în păcat, să ne îndreptăm atenţia asupra cuvintelor spuse de către apostolul Pavel, în Gal. 2.20: "Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine". Din acest verset, aflăm că Domnul Isus Hristos trăieşte într-adevăr în inima (Gal. 4.6; Ef. 3.17) fiecărui creştin.
Aşa cum ştim, Domnul Isus Hristos este sfânt (F.A. 4.27; Rom. 1.4; Evrei 4.15; 1 Petru 2.22), şi deci nu poate avea nici într-un caz părtâşie cu păcătoşii (Evrei 7.26). în momentul când un om păcătuieşte, acesta ascultă în mod impiicit de diavol (1 Ioan 3.8) şi deci nu mai poate rămâne în părtăşie (1 Cor. 1.9;

1 Ioan 1.3,6) cu Domnul Isus Hristos. Intrând astfe! în părtăşie cu diavolul (1 Tim. 4.1; 5.15), respectivul om îl izgoneşte în mod deliberat pe Domnul Isus Hristos din inima sa (Matei 6.24). Ca urmare a faptului că omul respectiv nu a mai rămas în Domnul Isus Hristos, conform celor spuse de către Domnul Isus Hristos în Ioan 15.4, nici Ei nu va mai putea rămâne în acel om, adică într-un ioc unde domneşte diavolul (F.A. 26.18; 1 Ioan 5.19) prin păcat (F.A. 5.3). Omul care trăieşte în păcat, îl obligă deci pe Domnul isus Hristos să-l părăsească.
Având în vedere faptul că, pentru a putea deveni şi rămâne creştini, trebuie să nu-L izgonim pe Domnul Isus Hristos din inima noastră, păcătuind, este necesar să avem în minte o imagine foarte clară, asupra a ceea ce înţelege Sfânta Scriptură prin păcat.
Amintim că noţiunile generale care definesc conceptul de păcat, au fost deja enunţate în capitolul consacrat pocăinţei. în rândurile următoare, vom aminti alte câteva elemente legate de acest concept.
în primul rând trebuie să amintim că pentru a păcătui, nu trebuie neapărat ca omul să facă ceva rău (Gen. 4.7; Prov. 5.22; 29.16). în Iacov 4.17, citim că "cine ştie să facă bine şi nu face, săvârşeşte un păcat". Din acest verset reiese în mod clar, că există şi păcate comise prin omiterea de a face bine, adică există posibilitatea ca omul să păcătuiască, nefăcând absolut nici un rău.
în al doilea rând, creştinul trebuie să vegheze în permanenţă pentru a nu întreprinde vreo acţiune care să constituie un păcat (Ps. 4.4). Amintim că păcatul intenţionat, sau aşa-numitul păcat făcut cu voia, este deosebit de grav. Referindu-se la acest fel de păcat, Sfânta Scriptură ne învaţă următoarele: "Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoştinţa adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare înfricoşată a judecăţii, şi văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrătiţi" (Evrei 10.26-27). Analizând acest verset aflam că, după ce un om a luat hotărârea fermă de a deveni creştin, şi ca urmare a acestui fapt, s-a pocăit, a fost botezat în apă şi a fost botezat şi cu Duhul Sfânt, acesta trebuie să manifeste o atenţie sporită, pentru a putea asculta de îndemnurile Duhului Sfânt (Rom. 8.1,4-5,13-14), care îl vor ajuta să respingă cu fermitate orice fe! de păcat făcut cu voia, şi totodată îl vor conştientiza şi despre natura acelor acţiuni care constituie păcate fără de voie (Ps. 19.12), pe care ar fi tentat să le mai comită. în caz contrar, conform versetelor Evrei 10.26-27, al căror conţinut a fost amintit mai sus, respectivul om este în mare pericol.
în Is. 30.1, citim astfel: "Vai, - zice Domnul - de copiii răzvrătiţi, care iau hotărâri fără Mine, fac legăminte care nu vin din Duhul Meu, şi îngrămădesc astfel

păcat peste păcat!".
Practica ne dovedeşte că cei mai mulţi dintre oamenii care consideră (1 Cor. 8.2) că sunt creştini (Gal. 6.3), dar în realitate nu au această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16; 2 Tes. 3.6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3.1-3,15-18), comit frecvent păcate care aparţin de cele două categorii menţionate în Is. 30.1, şi nu se pocăiesc de ele. Aceste păcate constau în: a lua hotărâri care sunt în dezacord cu voia lui Dumnezeu şi a face legăminte (convenţii, înţelegeri) care nu sunt sub călăuzirea Duhului Sfânt. în acest verset, cuvântul legământ poate fi extins la orice fel de relaţie interumană (Osea 10.4).
în 1 Ioan 5.16-17, citim astfel: "Dacă vede cineva pe fratele său săvârşind un păcat care nu duce la moarte, să se roage; şi Dumnezeu îi va da viaţa, pentru cei ce n-au săvârşit un păcat care duce la moarte. Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul acela. Orice nelegiuire este păcat; dar este un păcat, care nu duce la moarte".
Domnul Isus Hristos ne învaţă că: "orice păcat şi orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar *hula împotriva* Duhului Sfânt nu ie va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine *va vorbi împotriva* Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor." (Matei 12.31-32), iar în Evrei **10.28-**29, scrie: "Cine a călcat Legea lui Moise, este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeţi că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfinţit, şi va batjocori pe Duhul harului?".
Din versetele citate mai sus, rezultă că există o anumită categorie de păcate, care nu vor fi iertate niciodată. în această categorie specială de păcate, intră orice fel de ofensă, care ar putea fi adusă de către un om, persoanei Duhului Sfânt. Astfel, dacă un om a comis unul dintre păcatele de neiertat, care constau în: batjocorirea (Evrei 10.29), hulirea (Matei 12.31), sau vorbirea împotriva (Matei 12.32) persoanei Duhului Sfânt, respectivul om este iremediabil pierdut. De asemenea, Sfânta Scriptură ne învaţă că, nici nu mai trebuie să ne irosim timpul degeaba, făcând rugăciuni de mijlocire pentru un astfel de om, întrucât acestea nu mai au nici un efect (1 Ioan 5.16-17).
Să vedem acum, în ce fel trebuie să acţionăm, pentru a putea preveni comiterea acestui păcat de neiertat, ale cărui efecte acţionează veşnic (Marcu 3.29).
Domnul Isus Hristos a rostit cuvintele menţionate în Matei 12.31-32, atunci când fariseii, care erau adepţii unei secte evreieşti, L-au acuzat că scoate dracii cu ajutorul domnului dracilor, în timp ce El scotea dracii cu ajutorul Duhului lui Dumnezeu (Matei 12.24-28). Având în vedere contextul în care a spus Domnul Isus Hristos aceste cuvinte (Marcu 3.22-30), trebuie să avem mare grijă, pentru a evita să atribuim vreo iucrare făcută de către Duhul Sfânt, altcuiva. în cazul când am risca să atribuim o lucrare făcută de către Duhul Sfânt, unui altfel de duh, am putea aduce astfel Duhului Sfânt, acel fel de ofensă, menţionată de către Domnul Isus Hristos în cele două versete amintite mai sus, şi am putea intra astfel sub incidenţa unui păcat împotriva Duhului Sfânt, care nu se iartă.
în mod practic, pentru a ne putea feri de a comite cel mai grav păcat posibil, trebuie procedat astfel: atunci când avem de-a face cu o lucrare, care în mod normal ar trebui să fie efectuată de către Duhul

Sfânt, dar nu ştim cu mare siguranţă, care
2I5

este duhul care a lucrat în ace! moment prin omul care a făcut-o (Matei 16.23; Luca 9.55; FA. 16.16-19), trebuie să ne abţinem cu desăvârşire, de la a face orice fel de apreciere asupra naturii lucrării respective. Excepţiile de la această regulă, se produc în acele situaţii speciale, când, unor creştini care au darul deosebirii duhurilor (1 Cor. 12.10), Dumnezeu le descoperă cu precizie, ce duh a lucrat printr-un om, într-o anumită împrejurare (F.A. 16.16-18).
Trebuie să ne aşteptăm la faptul că, diavolul, care este maestru *în* amăgiri şi şiretlicuri (Gen. 3.1; 2 Cor. 11.3), precum şi în întreprinderea oricăror acţiuni înşelătoare (Apoc. 12.9; 20.3,8), care au drept scop distrugerea definitivă a omului, va acţiona într-un asemenea mod, încât să-i determine pe oameni să comită păcate din categoria celor de neiertat. Desigur că diavolul îşi pune toată arta sa în joc, pentru a ataca în acest fel, chiar pe aceia care se străduiesc să devină creştini (Matei 24.24; Luca 22.31; 1 Petru 5.8). Dat fiind acest fapt, ca o măsură de precauţie suplimentară, atunci când nu avem informaţii precise de la Dumnezeu despre fiecare situaţie în parte, este indicat ca să ne abţinem de la a face aprecieri, în legătură cu diversele lucrări efectuate în Numele lui Dumnezeu. Vom proceda cu înţelepciune, dacă vom lăsa aprecierile, aşa cum este şi normal, în seama lui Dumnezeu. în acest sens, este bine să ascultăm de învăţăturile din Sfânta Scriptură, care ne îndeamnă să manifestăm prudenţă în privinţa judecării oamenilor (Matei 7.1-6; Luca 6.37; Rom. 2.1,3; 14.4,10,13; 1 Cor. 2.15).
Având în vedere consideraţiile precedente, putem deduce faptul că păcatele pot fi grupate în două categorii.
în prima categorie, pot fi incluse toate acele păcate care pot aduce în orice fel, vreo ofensă împotriva persoanei Duhului Sfânt. Exemple de astfel de păcate sunt: fie vorbiri în chip uşuratic, fie exprimări rteelogioase, fie proferări de injurii, batjocuri şi hule adresate direct persoanei Duhului Sfânt. Aşa cum am stabilit mai sus, aceste păcate sunt de neiertat.
în a doua categorie, pot fi grupate toate celelalte păcate, care sunt evident diferite de cele din prima categorie, în sensul că nu se referă în nici un fel la persoana Duhului Sfânt. Am putea considera că păcatele din categoria a doua, sunt oarecum echivalente între ele. Păcatele cuprinse în această categorie, au în comun faptul că, dacă sunt comise de către un om nepocăit, care încă nu a primit o lumină deplină asupra adevărului biblic (Evrei 6.4-8), se pot ierta toate (Luca 23.34; F.A. 3.17; 1 Tim. 1.13), prin pocăinţă şi prin credinţa sinceră că jertfa Domnului Isus Mristos a anulat efectul dezastruos al acestor păcate (1 Petru 2.24). Din analizarea versetelor amintite mai sus, constatăm că aceste păcate sunt complet iertate, întrucât "Dumnezeu nu ţine seama de vremurile de neştiinţă" ale unui om (F.A. 17.30). Dacă un om "are ştiinţă", adică declară că ştie care este calea mântuirii, şi totodată mai declară că s-a pocăit, şi că a devenit născut din nou şi creştin, *şi totuşi încă mai păcătuieşte,* situaţia sa este complet diferită de a celor care trăiesc în necunoaşterea adevărului biblic despre creştinism, şi totodată mult mai gravă decât a acestora (Evrei 6.4-8; 10.26-29; 2 Petru 2.20-22).
Din cele de mai sus, rezultă că orice om care doreşte să rămână în Domnul Isus Hristos, trebuie în primul rând să se străduiască în permanenţă să nu mai păcătuiască (Ps. 4.4). Pentru aceasta va trebui să se împotrivească "până la sânge", în lupta sa contra păcatului (Evrei 12.4; Matei 5.29-30; 18.8-9; Marcu 9.43-47).

în 1 Ioan 3.24, citim astfel: "Cine păzeşte poruncile Lui, rămâne în El, şi El în el". Din acest verset, aflăm că al doilea lucru pe care trebuie să-l aibă în vedere omul care doreşte să devină creştin, pentru a rămâne în Domnul Isus Hristos, constă în străduinţa sa permanentă de a păzi poruncile date de către Dumnezeu, oamenilor. Există specialişti în teologie, care cunosc absolut toate poruncile date de către Dumnezeu oamenilor. Cu toate acestea, mulţi dintre ei nu au devenit creştini. Acest lucru se datorează faptului că aceşti oameni, nu împlinesc efectiv în vieţile lor poruncile lui Dumnezeu (Tit **1.16).**
Nu este suficient, ca cineva să cunoască toate poruncile lui Dumnezeu. Desigur că diavolul, cunoaşte cu cea mai mare exactitate, toate poruncile lui Dumnezeu (Iov 1.6-12; 2.1-7; Matei 4.1-11), valabile pentru el, dar este evident că acesta nu le aplică. Pentru ca un om să poată deveni creştin, nu este suficient doar să cunoască poruncile şi învăţăturile Domnului Isus Hristos, ci trebuie să le şi împlinească, adică să le aplice efectiv în viaţa sa (Iacov 1.22-25; Matei 7.21; Luca 6.46-49; 11.28).
în versetul 1 Ioan 4.16, citim astfel: "Dumnezeu este dragoste; şi cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, şi Dumnezeu rămâne în el", Iată că altă condiţie necesară pentru a rămâne în Dumnezeu, este să iubim pe Dumnezeu şi pe toţi semenii noştri.
în versetul 1 Ioan 4.15, scrie: "Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, şi el în Dumnezeu". Din acest verset, aflăm că pentru a rămâne

în Dumnezeu, este necesar ca un om să mărturisească despre credinţa sa în Domnul Isus Hristos.
Referindu-se la împărtăşirea cu trupul şi cu sângele Său, Domnul Isus Hristos, ne învaţă următoarele: "Eu sunt Pâinea vieţii. Pâinea, care se pogoară din cer, este de aşa fel, ca cineva să mănânce din ea, şi să nu moară" (Ioan 6.48,50), "Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului, şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi **viaţa în voi înşivă. Cine mănâncă trupul Meu, şi bea sângele Meu, are viaţa veşnică; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, şi sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu, şi bea sângele Meu, rămâne în Mine, şi Eu rămân în el." (Ioan 6.53-56).**
Din ultimul verset citat, rezultă că, pentru a rămâne în Domnul Isus Hristos, orice om care doreşte să devină creştin trebuie să participe cât mai des posibil (F.A. 2.42), la sfânta împărtăşanie cu trupul şi sângele Domnului Isus Hristos, acţiune la care Sfânta Scriptură se referă folosind termenii de "cina Domnului" (1 Cor. 11.20,23-25) şi "frângerea pâinii" (Luca 22.19; FA 2.42,46; 20.7,11; 1 Cor. 10.16-17). Prin această acţiune, care a fost inaugurată (Matei 26.26-28) şi poruncită (Luca 22.19) de către Domnul Isus Hristos, creştinii comemorează "moartea Domnului, până va veni El" (1 Cor. 11.26). Pentru a putea participa la această minunată comemorare, care îi va ajuta să aibă permanent în minte minunata jertfă mântuitoare a Domnului Isus Hristos, creştinii se vor sili să aibă în permanenţă o comportare perfectă (1 Cor. 11.27-30).
în versetul 1 Ioan 2.6, citim astfel: "Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus". Mulţi oameni consideră că acest lucru este într-adevăr cel mai greu de realizat. Totuşi, dacă un om doreşte cu adevărat să devină creştin, se va strădui ca să aibă în orice împrejurare a vieţii sale, un comportament tot aşa de

frumos ca al Domnului Isus Hristos (Ioan 13.15; Rom, 8.29; 1 Petru 2.21-23; 1 Ioan 4.17), dovedind astfel că este "înrădăcinat şi zidit în El" (Col. 2.7).
Pentru a reuşi să trăim ca şi Domnul Isus Hristos, trebuie să ne străduim ca să împlinim îndemnul Său: "învăţaţi de la Mine" (Matei 11.29). Pentru a urma acest îndemn, şi a ne lăsa învăţaţi de către Domnul Isus Hristos, în primul rând trebuie să cunoaştem care a fost modul de comportament al Domnului Isus Hristos.
Analizând atent felul de viaţă al Domnului Isus Hristos, constatăm că El a trăit exact aşa cum îi învăţa pe ucenicii Săi (F.A. 1.1). Dat fiind acest fapt, putem să afirmăm că, dacă ne străduim să aplicăm efectiv în vieţile noastre, fiecare dintre învăţăturile Domnului Isus Hristos, vom ajunge să avem şi noi un mod de comportament admirabil, ca şi al Domnului Isus Hristos (Matei 5.48; Apoc. 3.1-2).
Dumnezeu chiar acest lucru aşteaptă de la noi: să vadă că ne străduim într-adevăr să aplicăm efectiv în vieţile noastre, fiecare dintre învăţăturile Sale. în cazul când Dumnezeu vede că facem tot ce ne stă în putinţă pentru aceasta, El ne va ajuta să realizăm ce ne-am propus (Is. 41.10,13; Deut. 33.26; 1 Sam. 7.12; Ps. 33.20; 40.17; 46.1; 62.1-2,7; 63.7; 86.17; 121.2; Prov. 20.22; 2 Cor. 3.5; Fii. 1.19), întrucât El ne dă atât voinţa cât şi înfăptuirea (Fii. 2.13).
Desigur că Dumnezeu ştie foarte bine, *dacă ne-am străduit cu adevărat* să aplicăm aceste învăţături, întrucât El cunoaşte cu mare exactitate atât faptele fiecărui om (2 împ. 19.27-28; Iov 31.4; 34.21-25; ier. 12.3; 16.17; 32.19; Ps. 11.4; 33.13-15; 139.1-24; Prov. 5.21; Evrei 4.13), cât şi tot ce gândeşte acesta (1 Cron. 28.9; Ps. 94.11; 139.2,23; Amos 4.13; Matei 9.4; 12.25; Marcu 2.8; Luca 5.22; 6.8; 9.47; 11.17; Ioan 2.25; 1 Cor. 3.20). Dacă Dumnezeu va constata că preocuparea noastră de bază, constă în aplicarea efectivă în vieţile noastre, a poruncilor şi învăţăturilor Sale (Ps. 116.14-16,24,112,167-168), atunci El va duce la bun sfârşit lucrarea (Ps. 57.2) Sa minunată, pe care a început-o cu fiecare dintre noi (Ps. 138.8; Fii. 1.6).
Sfânta Scriptură ne dă şi un criteriu, prin care se poate aprecia dacă un om a rămas în Domnul isus Hristos şi implicit în toate învăţăturile date de către Dumnezeu oamenilor. Acest criteriu se poate afla dacă citim următoarele versete: "cunoaştem că El rămâne

în noi prin Duhul, pe care ni L-a dat" (1 Ioan 3.24), "cunoaştem că rămânem în El şi că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său" (1 Ioan 4.13).
Din versetele citate mai sus, aflăm că un om poate primi botezul cu Duhul Sfânt, numai dacă a rămas într-adevăr în Domnul Isus Hristos. Motivul pentru care uneori oamenii nu primesc botezul cu Duhul Sfânt, deşi îl cer, se datorează în mare parte şi faptului că, după ce L-au invitat pe Domnul Isus Hristos în inima lor, aceştia nu au mai rămas în El. Aşa cum ştim, una dintre lucrările realizate de către Duhul Sfânt, este de a-i învăţa pe creştini să rămână în Domnul Isus Hristos (1 Ioan 2.27).
Din consideraţiile anterioare rezultă că pentru a rămâne în Domnul Isus Hristos, trebuie:
- să nu mai păcătuim (1 Ioan 3.6),
- să împlinim poruncile lui Dumnezeu (1 Ioan 3.24; 2.5),
- să iubim pe Dumnezeu şi pe semenii noştri (1 Ioan 4.16),
- să mărturisim oamenilor, despre credinţa noastră în Domnul Isus Hristos (1 Ioan 4.15),
- să participăm cât mai des la sfânta împărtăşanie cu trupul şi sângele

Domnului Isus Hristos (Ioan 6.56),
• să ne străduim să trăim la fel cum a trăit Domnul Isus Hristos (1 Ioan 2.6).
Sfânta Scriptură ne învaţă că un om care a reuşit să *devină* creştin, trebuie să lupte întreaga sa viaţă pentru a putea *păstra* această calitate (Matei 10.22; 24.13; Ioan 15.2,6; 1 Cor. 10.12; 15.1-2; Col. 1.23; 2.6-7; Evrei 3.6,14; 6.11-12; 10.35,38-39; 2 Petru 2.20-22; Apoc. 2.25-26; 3.11). Pierderea calităţii de creştin este justificată biblic de către următoarele adevăruri:
- Un om este mântuit, dacă în momentul când moare (Ecl. 12.1-7), numele lui se găseşte scris în cartea vieţii (Dan. 12.1; Apoc. 20.15; 21.27),
- Pe parcursul vieţii unui om, numele acestuia poate fi şters din cartea vieţii (Exod 32.32-33; Ps. 69.28;'Apoc. 3.5).
Un om poate pierde calitatea de creştin, atunci când îl părăseşte complet pe Dumnezeu (1 Cron. 28.9; 2 Cron. 15.1-2; 24.20; 2 Tim. 2.12), încălcând în mod flagrant şi intenţionat (Lev. 26.25; Deut. 17.2-7; 31.16,20; Iosua 7.11,15; 23.16; Jud. 2.20; 2 Imp. 18.12; Osea 6.7; 8.1; Evrei 10.29) sau rupând (Lev. 26.15; Deut. 29.25; Ezec. 16.59; 17.15,18-19; Evrei 8.9) legământul său cu Dumnezeu. Să nu uităm că părăsirea lui Dumnezeu reprezintă un păcat echivalent cu curvia (Osea 9.1).
în consideraţiile următoare, vom analiza câteva texte referitoare la situaţiile în care un om poate pierde calitatea de creştin,
înainte ca apostolul Petru să se lepede de Domnul Isus Hristos, Acesta i-a adresat lui Petru următoarele cuvinte: "Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credinţa ta; şi, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întăreşti pe fraţii tăi" (Luca 22.31-32).
Din acest verset aflăm trei lucruri extrem de importante. Acestea sunt următoarele:
- Un om îşi poate pierde credinţa.
- Satana se străduieşte pentru a-i determina (Matei 24.24; 1 Petru 5.8-9) pe oameni, să se abată de la părtăşia lor cu Dumnezeu (1 Sam. 12.20-21; Evrei 12.25; 2 Petru 2.1), şi să cadă de la credinţă (1 Cor. 9.27; 2 Cor. 6.1; 13.5; 1 Tim. 1.19; Evrei 6.4-8; 10.26-29,35,38-39), pentru a începe astfel să-l urmeze din nou pe el (1 Tim. 4.1; 5.15).
- în momentul când Domnul Isus Hristos spunea aceste cuvinte, adică înainte de răstignirea Sa, apostolul Petru avea nevoie să se întoarcă la Dumnezeu.
Este interesant de remarcat faptul că apostolul Petru avea nevoie să se întoarcă la Dumnezeu, după ce Dumnezeu deja executase prin acesta, ca dealtfel şi prin ceilalţi ucenici ai Săi, o mulţime de semne şi minuni (Matei 10,1-8).
Analizând cartea Faptele Apostolilor, aflăm că după primirea botezului cu Duhul Sfânt, apostolul Petru s-a întors cu adevărat la Dumnezeu, şi apoi a rămas toată viaţa pe calea mântuirii.
Cu toate că Iuda Iscarioteanul, s-a aflat un timp printre cei doisprezece ucenici ai Domnului Isus Hristos, la un moment dat el şi-a pierdut această calitate, întrucât L-a trădat pe învăţătorul Său (Matei 26.47-50) şi apoi s-a sinucis (Matei 27.5).
Domnul Isus Hristos fiind de natură divină, ştia mai dinainte că Iuda îl va

trăda. Datorită bunătăţii Sale nemărginite, Domnul Isus Hristos i-a oferit lui Iuda şansa

de a se desprinde din cursa diavolului (1 Tim. 3.7; 2 Tim. 2.26), descoperind planul său de trădare, tuturor celorlalţi ucenici (Matei 26.21-25). Datorită faptului că Iuda a refuzat şansa oferită de către Domnul Isus Hristos, în cazul său, putem spune că Satana a reuşit să-şi ducă la îndeplinire lucrarea sa de distrugere, care în cazul apostolului Petru nu i-a reuşit.

Alte persoane care au urmat un drum descendent pe calea mântuirii, sunt:

- Dima, care după ce a fost implicat un timp în lucrarea de propovăduire a Evangheliei (Filimon 24; Col. 4.14), la un moment dat a părăsit această lucrare (2 Tim. 4.10),

• Anania şi Safira, care au murit imediat după ce au minţit, şi deci nu au mai avut timpul necesar pentru a se pocăi cu adevărat de fapta lor (F.A. 5.1-11).

Apostolul Pavel îndeamnă Biserica lui Dumnezeu din Corint şi pe sfinţii din Ahaia (2 Cor. 1.1), astfel: "Pe voi înşivă încercaţi-vă dacă sunteţi în credinţă. Pe voi înşivă cercaţi-vă. Nu recunoaşteţi voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteţi lepădaţi" (2 Cor. 13.5).

Analizând versetul citat mai sus, constatăm că orice creştin trebuie să se testeze periodic, pentru a determina dacă:

■ A rămas în credinţă (Ioan 8.31; 15.4-6; F.A. 11.23; 1 Ioan 2.14; 2 Ioan 9), stăruind în harul lui Dumnezeu (F.A. 13.43) şi urmând învăţăturile harului lui Dumnezeu (Tit 2.11-12), adică ale Domnului Isus Hristos, ştiut fiind faptul că cel mai mare dar care a fost dat vreodată oamenilor, este însuşi Domnul Isus Hristos (Rom. 5.15).

- Domnul Isus Hristos mai trăieşte în el (2 Tim. 2.12).

Pentru a afla dacă Domnul Isus Hristos mai trăieşte în el, omul respectiv trebuie să se testeze, pentru a determina dacă el însuşi a rămas în Domnul Isus Hristos (Ioan 15.4), adică dacă îndeplineşte cele şase condiţii amintite mai sus.

- Nu cumva: s-a abătut de la harul lui Dumnezeu (Evrei 12.15), a "căzut din har" (Gal. 5.4), sau a schimbat harul în desfrânare (Iuda 4).

Dacă un om nu rămâne în Domnul Isus Hristos, există posibilitatea ca acesta să "fi primit în zadar harul lui Dumnezeu" (2 Cor. 6.1), urmând ca apoi să fie lepădat (1 Cor. 9.27; 2 Cor. 13.5), ca urmare a faptului că s-a lepădat de credinţa adevărată în Domnul Isus Hristos (1 Tim. 4.1; 5.8; 6.10,21; 2 Petru 2.1,20-22; Apoc. 2.13), pentru a-l sluji din nou pe Satana (1 Tim. 5.15). Sfânta Scriptură ne arată că orice creştin trebuie să fie un bun ispravnic (administrator) al harului lui Dumnezeu (1 Petru 4.10).

Apostolul Pavel l-a îndemnat pe Timotei, astfel: "să te lupţi lupta cea bună, şi să păstrezi credinţa şi un cuget curat, pe care unii l-au pierdut, şi au căzut din credinţă" (1 Tim. 1.18-19).

Referitor la fenomenul grav al căderii din credinţă, în Evrei 6.4-8, citim astfel: "Căci cei ce au fost luminaţi odată, şi au gustat darul ceresc, şi s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt, şi au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor - şi care totuşi au căzut, este cu neputinţă să fie înnoiţi iarăşi, şi aduşi la pocăinţă, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, şi-L dau să fie batjocorit. Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el, şi rodeşte o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu. Dar dacă aduce spini şi mărăcini, este lepădat şi aproape să fie blestemat, şi sfârşeşte prin a i se pune foc".

Pentru ca un creştin să rămână neclintit în credinţă (Col. 1.23), trebuie desigur ca acesta să nu cadă de la credinţă (Matei 24.10; Luca 8.13; Iuda 24). Conform versetelor 1 Tim. 1.18-19, pentru ca cineva să nu cadă de la credinţă, trebuie să păstreze un cuget curat (F.A. 24.16; 1 Tim. 3.9; 2 Tim. 1.3; 1 Petru 3.16,21). Un creştin va păstra un cuget curat, numai dacă se va lăsa în permanenţă călăuzit de către Duhul Sfânt (Rom. 8.14), care va curaţi şi sfinţi cugetul său (Rom. 9.1).

Apostolul Pavel a scris corintenilor următoarele: "mă port aspru cu trupul meu, şi-l ţin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat" (1 Cor. 9.27).

Cu toate că apostolul Pavel era plin de Duhul Sfânt, având daruri ca vorbirea în limbi (1 Cor, 14.18) precum şi puterea de a face minuni şi vindecări (F.A. 19.11-12; 28.8-9) şi a fost răpit de către Dumnezeu, până la al treilea cer (2 Cor. 12.2-4), acesta era foarte prudent (Fii. 3.11), ca nu cumva datorită vreunei purtări neadecvate, să fie lepădat şi ca urmare să i se şteargă numele din cartea vieţii (Apoc. 3.5).

Una dintre cauzele, care pot aduce un om în situaţia de a ajunge să fie lepădat, este comiterea unui păcat care aduce o ofensă Duhului Sfânt. Întrucât un păcat comis

contra Duhului Sfânt nu poate fi iertat prin jertfa Domnului Isus Hristos (Matei 12.31-32), omul care a comis acest păcat, este iremediabil pierdut şi ca urmare va fi lepădat de către Dumnezeu în mod definitiv, astfel încât nu se va mai putea face nimic pentru el (1 Ioan 5.16-17).
Din consideraţiile precedente, am aflat că un om care a mers un timp pe calea mântuirii, se poate abate de pe această cale, dacă nu va duce "sfinţirea până la capăt, în frica de Dumnezeu" (2 Cor. 7.1).
Să ascultăm de îndemnurile următoare: "duceţi până la capăt mântuirea voastră" (Fii. 2.12), "fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii" (Apoc. 2.10), fiind receptivi totodată şi următorul avertisment: "cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă" (1 Cor. 10.12).
Să ne străduim să urmăm învăţăturile care ne îndeamnă: "Priviţi spre stânca din care aţi fost ciopliţi, spre gaura gropii din care aţi fost scoşi" (îs. 51.1), "Astfel dar, după cum aţi primit pe Hristos Isus, Domnul, aşa să şi umblaţi în El, fiind înrădăcinaţi şi zidiţi în El, întăriţi prin credinţă, după învăţăturile care v-au fost date, şi sporind în'ea cu mulţumiri către Dumnezeu" (Col. 2.6-7), ştiut fiind faptul că orice creştin este întotdeauna biruitor, numai "prin Domnul nostru Isus Hristos" (1 Cor. 15.57).
în poezia următoare, intitulată "Să rămânem în El", am încercat să redau lupta omului care doreşte să devină şi apoi să rămână creştin, pentru a putea aplica efectiv în viaţa sa, porunca deosebit de importantă tratată în acest capitol.
De ni-e inima deschisă Domnului nostru Isus,
(1 Petru 3.15)
Şi L-am invitat-năuntru, şi-L iubim cu dor nespus,
(Apoc. 3.20; Ioan 14.23; Ef. 3.17)
Să rămânem dar în Domnul, cât vom fi pe-acest Pământ,
220
221
(Ioan15.7;1 Ioan2.28)
Rămânând în permanenţă, doar în Sfântul Său Cuvânt.
(1 Ioan 2.5,24)
Pentru a rămâne-n Domnul, rămânându-l ucenici:
{Ioan 8.31)
Să ne lepădăm aievea, de păcate mari sau mici,
(1 Ioan 3.6; Iov 42.6)
Să ne-mpărtăşim cu Domnul, şi să îi mărturisim,
(Ioan 6.56; 1 Ioan 4.15)
Să ne străduim aievea, doar ca Domnul să trăim,
(1 Ioan 2.6)
Să rămânem în iubirea neclintită pentru El,
(1 Ioan 4.16)
Dragostea de Domnul nostru, să ne fie-al vieţii ţel.
(Matei 22.37-38)
Iar iubirea pentru Domnul, o avem numai atunci
(1 Ioan 5.3)
Când păzim cu voioşie, toate sfintele-! porunci.
(1 Ioan 3.24)
Dac-arn chibzuit temeinic, şi-apoi am mărturisit
(Prov. 29.20)
Că întreaga noastră viaţă, noi cu drag l-am dăruit,
(Matei 10.39)
Singuri şi străini pe lume noi acum nu mai suntem;
(Matei 18.20; 28.20; Ioan 14.23; 1 Cor. 1.9; 1 Ioan 1.3)
Doar ai Lui vom fi de-acuma, Duhul Său dacă-L avem.
(Rom. 8.9; Gal. 4.6; 1 Tes. 5.19)
Să-nţelegem bine-aceasta: că de-acuma, noi lucrăm
J1 Cor. 3.9; 2 Cor. 6.1)
însoţiţi de Domnul Slavei, cât în inimă-L păstrăm.
(Evrei 3.12; 7.26)
Şi-n oricare clipă-a vieţii, şi oriunde ne-am afla,
(Luca 22.28)
Strâns lipiţi să stăm de Domnul, Duhul Sfânt spre-a nu-ntrista.
(Iosua 23.8; Ps. 63.8; Is. 63.10; F.A. 11.23; 1 Cor. 6.17; Ef. 4.30)
Şi orice-am dori să facem, trebuie să-L întrebăm

(1 Sam. 30.8; 2 Sam. 2.1; 5.19; Is. 30.1)
De şi El doreşte-aceasta; ne-ncetat să ne rugăm.
(Luca 18.1; 21.36; Ef. 6.18; 1 Tes. 5.17)
Dar de facem numai lucruri ce nu-s după voia Lui, (Matei 7.21; 12.50; 1 Ioan 2.17) Să ştim clar, că-n timpu-acesta, când pornim aşa, hai-hui, (2 Petru 2.15)
222
Noi L-am părăsit pe Domnul, şi-n El nu am mai rămas, (Is. 59.13; Ier. 2.13; Ioan 15.6) Şi-am plecat prin întuneric, fără de ulei în vas. (Ioan 3.19; 8.12; 12.35; Matei 25.3,8,10)
Domnul însuşi ne arată că El va rămâne-n noi,
(Ioan 15.4)
Atât timp cât noi rămânem în Cuvântul Său. Apoi
(Ioan 8.31; 2 Tim. 2.12)
Dacă noi nu mai rămânem în a Sa învăţătură,
(Ps. 119.157; Matei 15.9; Ef. 4.14; 2 Tes. 2.15; 2 Tim. 4.3; Evrei 13.9)
Şi greşim mereu cu gândul, fapta, sau cu-a noastră gură,
(Ps. 39.1; Prov. 10.19; Is. 66.18; Matei 12.36-37; Ef. 4.17; Tit 1.16)
El, care e sfânt în toate, de păcat fiind străin,
(2 Cor. 5.21 ;1 Petru 2.22)
Nu poate să participe la vreun rău, şi c-un suspin,
(Ps. 5.4)
El, mâhnit, se depărtează de orice nelegiuire;
(2 Tim. 2.12; Evrei 7.26)
Căci păcătuind cu voia, părăsim a Sa sfinţire.
(Evrei 10.26-29; 1 Ioan 3.6,8)
Şi-aşa-L părăsim pe Domnul, fără să băgăm de seamă,
(Matei 26.56; Ioan 6.66)
Şi-ascultăm de răul înger, fără să ne fie teamă.
(1 Tim. 4.1; 5.15)
Ca urmare, ni se-ntâmplă numai rele tot mereu,
(Ps. 40.12)
Şi vedem că traiul nostru e din ce în ce mai greu;
(2 Tim. 3.1-8,13; Ps. 38.4-8; Deut. 31.16-17,20-21)
Iară semnele puterii, ce-nsoţesc pe credincioşi,
(Marcu 16.17-18; Ioan 14.12)'
Deşi rar se mai observă, ne credem religioşi.
(FA 17.22; Gal. 1.13-14; Col. 2.8; 2 Tim. 3.5; Iacov 1.26-27)
Contra celor ce rămas-au neclintiţi în Domnul lor,
(Ps. 17.5; 2 Cor. 3.4; Col. 1.23)
Care stăruie în bine şi au duhul rugător,
(F.A. 2.42; 2 Tes. 3.13; Ioan 4.24; 1 Cor. 14.15)
Lui Satan şi la păcate, se împotrivesc în luptă,
(Ioan 5.14; 8.11; Ef. 6.11-12; Evrei 12.4; Iacov 4.7; 1 Petru 5.8-9)
Şi din dragoste de Domnul, veghea lor e ne-ntreruptă,
(Matei 22.37-38; 25.13; Luca 21.36; Col. 3.14; Apoc. 16.15)
Se ridică voci trufaşe, vrând să curme-al lor elan:
(Ps. 10.4; 31.18; 94.4; 2 Petru 2.18; Iuda 16)
"Nu-i Satan aşa de negru, prea vegheaţi mereu în van!".
223

(2 Tim. 3.6-9,13; Tit 1.10-11; 2 Petru 2.12-22; Iuda 10)
Domnul nostru ne învaţă, că adeseori creştinii
(Matei 24.24)
Sunt pândiţi de duhuri rele, mult mai mult decât străinii
(1 Petru 5.8-9)
De a Domnului cuvinte şi de-a Sa învăţătură,
(Matei 22.29)
Care nu realizează când cel rău mintea le fură.
(Matei 13.19,25-28; 37-39)
Oameni mulţi din astă lume care sunt tobă de carte,
(Matei 23.3-15; Luca 20.46-47)
Cunosc multe despre Domnul, dar cu El n-or avea parte;
(Matei 7.21-23; Luca 13.24-27; Tit 1.16)
Pentru că nu este totul să avem doar multă ştiinţă,
(Is. 44.25; Ier. 10.14; 1 Tim. 6.20)
De El nu mai locuieşte, în a noastră slabă fiinţă.
(1 Cron. 28.9; 2 Cran. 15.1-2; 24.20)
Universităţi sunt multe, teologi şi oameni mari, (Matei 23.8; Ioan 3.10; Iacov 3.1) Dar acei ce au credinţă

sunt din ce în ce mai rari. (Ps. 12.1-2; Prov. 20.6; Luca 18.8)
Iar de vrem s-avem putere, cum apostolii aveau,
(FA 1.8; 4.33; 6.8; Rom. 15.18-19; 2 Cor. 4.7; Ef. 6.10; Col. 1.11)
Să putem rosti aievea: "Aur n-am, dar ce-am îţi dau",
(F.A. 3.6)
Şi boala să părăsească orice trup slăbănogii
(F.A. 3.7-10)
Prin a noastră rugăciune, să ne-ntoarcem negreşit
(Ezec. 33.11; Luca 22.32)
De pe calea ce-apucasem, ascultându-i pe cel rău,
(!s. 55.7-9; Ier. 21.8; 26.3; Rom. 12.9; Matei 6.13; 1 Tes. 5.22)
Ce-ncerca pe nesimţite, să ne tragă-n groaznic hău.
(Apoc. 19.20; 20.10,15; 21.8)
Să ne-ntoarcem dar ia Domnul, ce cu dragoste ne-aşteaptă,
(Mat. 11.28; F.A. 3.19)
Să umblăm pe caiea-ngustă, să veghem ca orice faptă,
(Matei 7.14; 16.27; Rom. 2.6; Apoc. 2.23; 22.12)
Gând, sau vorbă, sau simţire, după voia Sa să fie;
|2 Cor. 10.5; Fii. 2.1-7; Evrei 13.21)
In noi să nu se găsească nici o urmă de mândrie,
(Iacov 4.6; 1 Petru 5.5)
Nici glume necuviincioase, nici o singură minciună,
(Ef. 4.25; 5.4; Apoc. 21.8; 22.15)
Nici vreo vorbă, care poate ca pe fraţi să-i indispună,
(Matei 5.22; Rom. 14.10; 1 Tes. 4.6)
Nici o urmă de mânie, ceartă, sau înşelăciune,
(Ef. 4.31; Rom. 1.28-29)
Să veghem, ca-n orice clipă să facem doar fapte bune,
(Tit 1.16; 2.14; 3.8)
Să-mplinim în permanenţă tot Cuvântul din Scriptură,
(Luca 11.28; Rom. 2.13; Iacov 1.22)
Şi s-avem în orice clipă, creştineasca armătură.
(Ef. 6.11-18)
Iar de vrem să fim cu Domnul în măreţui rai de sus,
(Luca 23.43)
Să veghem, spre-a fi în toate cum a fost Domnul Isus;
(Evrei 12.2; 1 Petru 2.21; 1 Ioan 2.6)
Să se vadă-n noi de-a pururi roadă Duhului Cel Sfânt,
(Gal. 5.22-23)
Şi să spunem tuturora: "Domnul vine în curând!"
(Apoc. 22.17,20).
Iată şi două rugăciuni ce se pot şi cânta, care exprimă năzuinţa curată a creştinului de a nu fi părăsit niciodată de către Domnul Isus Hristos.
Ai lăsat o Doamne, o făclie-aprinsă, (Luca 12.35) în ungherul tainic, din sufletul meu, (Evrei 4.12) Şi de-atunci, o Doamne, masa mi-e întinsă, (Is. 55.1-2) Mă hrănesc cu Tine, cu Cuvântul Tău. (Matei 4.4) Eu te rog, o Doamne, fă să nu se stingă (1 Tes. 5.19) Duhul Sfânt din mine, care-L port în piept, (Gal. 4.6) Fă ca-n toată vremea, Duhu-Ţi să respingă, (Rom. 8.1) Ce nu-i de la Tine, ca să nu accept. (Rom. 8.4-7)
R: Tu eşti singurul ce şti, (Ioan 2.24-25)
Loc curat de vei găsi (F.A. 2.46)
în cămara inimii. (Ef. 4.17)
Şi atunci rămâi în ea, (ioan 15.4)
Să-mi conduci Tu viaţa mea, (Rom. 8.14)
Iară eu Te-oi asculta. (2 Cor. 10.5)
Să rămâi în mine, eu Te rog, o Doamne, (2 Cor. 12.9) Şi nicicând, din mine, eu n-aş vrea să pleci, (F.A. 11.23) Şi atunci conştiinţa, n-o să mai condamne (1 Ioan 3.20) Ale mele fapte, de-acum până-n veci. (Rom. 8.34) Căci numai cu Tine, pot să merg 'nainte (ioan 15.5)
224
225
Pe cărarea vieţii, pe care-am pornit, (Ioan 14.8) Sfinte Tată, astăzi, eu Te rog fierbinte, (Matei 6.9) Să-mi primeşti Tu ruga, fii Tu preamărit. (Ps. 70.4)
Rămâi cu noi, Doamne isuse, (2 Cor. 12.9) Rămâi cu-a noastre slabe fiinţe, (iov 5.15) Şi fă-ne gândurile supuse (2 Cor. 10.5) Numai sfintei Tale voinţe. (Matei 6.10)
Dorim să rămânem în Tine, {Ioan 15.4) Căci fără Tine n-avem viaţă; (Ioan 11.25) Vrem să ne lepădăm de sine, (1 Petru 5.2) Urmând a Ta sfântă povaţă. (Matei 16.24)
Cât viaţa fi-va rânduită (F.A. 7.59)
în astă came trecătoare, (Iov 19.26)

Fă ca ţărâna-nsufleţită (Gen. 2.7)
Să preamărească-a Ta grandoare. (Ps. 148.13)
Fă ca să răspândim mireasma (2 Cor. 2.15) Ce-ai răspândit-o Tu odată; (Ef. 5.2) Căci ruptă fu catapeteazma, (Matei 28.51) Şi noi suntem din a Ta ceată. (1 Cor. 15.23)

10
învăţătura numărul 7: "Dacă aduceţi multă roadă, ... veţi fi astfel ucenicii Mei" (Ioan 15.8)

Domnul Isus Hristos a spus: "Dacă aduceţi multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; şi voi veţi fi astfel ucenicii Mei" (Ioan 15.8). Din acest verset, aflăm că Domnul Isus Hristos condiţionează calitatea de a fi creştin, de îndeplinirea încă a unei învăţături, aceea de a aduce cât mai multă roadă.
Pentru a afla ce avem de făcut pentru a îndeplini şi această învăţătură, şi ce înseamnă în sens biblic, "a aduce multă roadă", vom analiza contextul în care a spus Domnul Isus Hristos aceste cuvinte.
înainte de a da această învăţătură, Domnul Isus Hristos a spus ucenicilor Săi următoarele cuvinte: "Rămâneţi în Mine, şi Eu voi rămânea în voi. După cum mlădiţa nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi nu puteţi aduce roadă, dacă nu rămâneţi în Mine. Eu sunt Viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cine rămâne în Mine, şi în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic." (Ioan 15.4-5). Citind aceste versete, aflăm că pentru a putea îndeplini învăţătura Domnului Isus Hristos, analizată în acest capitol, este necesar ca mai întâi să fi îndeplinit deja învăţătura de a rămâne în Domnul isus Hristos, care a fost tratată în capitolul precedent.
Analizând ultimele versete citate, desigur că ne putem pune întrebarea: de ce oare S-a comparat Domnul isus Hristos, pe Sine însuşi cu o viţă de vie şi pe creştini, cu mlădiţele acesteia?
După cum ştim, viţa de vie este o plantă ale cărei roade sunt folositoare omului. Cercetătorii au stabilit că strugurele este un fruct deosebit de hrănitor, şi totodată este un aliment cu o certă valoare terapeutică, fiind indicat în multe afecţiuni ale diverselor organe. S-a stabilit totodată, că strugurele conţine un număr mai mare de vitamine, minerale şi oligoelemente, decât multe alte fructe.
Medicii ne spun că pentru a beneficia de toate efectele binefăcătoare ale acestor fructe, strugurii trebuie consumaţi fie proaspeţi, fie sub formă de suc foarte proaspăt preparat. Datorită producerii proceselor inevitabile de oxidare şi fermentaţie, vinul din struguri pierde multe dintre proprietăţile binefăcătoare ale strugurilor, dobândind în schimb unele proprietăţi dăunătoare pentru om.
Din consideraţiile de mai sus, putem deduce cu uşurinţă care sunt motivele, pentru care Domnul isus Hristos S-a comparat cu o viţă de vie, iar pe creştini i-a comparat cu mlădiţele acesteia.
Datorită acestei comparaţii, deducem că orice creştin trebuie să fie roditor, şi deci folositor semenilor săi, aşa cum este o mlădiţă de viţă de vie.
în continuare vom aminti care sunt roadele, după care se poate recunoaşte (Matei 7.16,20; 12.33,35) un om care este cu adevărat pocăit (Matei 3.8; Luca 3.8) şi care se străduieşte să devină creştin.

Sfânta Scriptură ne învaţă că "roadă" pe care poate s-o "aducă" un om, se referă la *oricare* dintre acţiunile sale (Gen. 41.52; Ps. 1.3; Prov. 1.31; 11.30; 31.31; îs. 27.6; Luca 8.15; Rom. 6.21; 7.4-5; Fii. 1.11; Evrei 12.11; Iacov 3.18).
Aşa cum ştim, verbele care descriu principalele acţiuni ale oricărui om sunt: a gândi, a vorbi şi a face diverse fapte. Există deci roadă gândurilor (Ier. 6.19), roadă vorbelor (Prov. 13.2-3; 18.20-21; Osea 14.2; Evrei 13.15) şi roadă faptelor (Is. 3.10-11; Ier. 17.10; 21.14; 32.19; Col. 1.10).
Pentru ca roadă pe care o aduce orice creştin, să fie într-adevăr folositoare semenilor săi, aşa cum este roadă viţei de vie, trebuie ca această roadă multă, să fie desigur şi bună (Matei 3.10; 7.17; 12.33-35; Luca 3.9; 6.43-45; Rom. 6.22; Iacov 3.17-18).
Pentru a aduce cât mai multă roadă bună, trebuie ca un om să aibă cât mai multe gânduri bune (Prov. 12.5; 1 Cor. 2.16; 2 Cor. 10.5; 11.3; Gal. 4.17; Fii. 2.5-7; 3.15; Col. 3.2; 1 Tim. 1.5; Evrei 13.18; 1 Petru 3.8), să aibă un mod de exprimare numai după voia lui Dumnezeu (Ps. 34.13; 39.1; Prov. 15.2,4; 18.21; Matei 12.36-37; Ef. 4.29; Col. 3.8; 4.6; 2 Tim. 2.16; Tit 2.8; Iacov 1.26; 3.2-12; 1 Petru 3.9-10; 4.11) şi să facă numai ceea ce este plăcut lui Dumnezeu (1 Ioan 3.22), adică numai fapte bune (Is. 1.16-17; 3.10; Matei 5.16; 2 Cor. 9.8; Gal. 6.9-10; Ef. 2.10; Col. 1.10; 1 Tes. 5.15; 1 Tim. 6.18; Tit 1.16; 2.14; 3.8,14; Evrei 13.21; Iacov 2.14-26; 3.13; 1 Petru 2.12; 3.11).
Desigur că roadă pe care trebuie să o aducă orice creştin, se referă şi la faptul că în acesta trebuie să se manifeste încontinuu, în mod vizibil, toată roadă Duhului Sfânt (Gal. 5.22-23).
Ca o încununare a roadei pe care trebuie s-o aducă un creştin, care a fost descrisă succint în rândurile

de mai sus, creştinul va avea ca rod neprihănirea (Fii. 1.11) şi sfinţirea (Rom. 6.22).
Referindu-se la roadă buzelor noastre, Domnul Isus Hristos îi îndeamnă pe creştini astfel: "să *mergeţi* şi să aduceţi roadă, şi roadă voastră să rămână ..." (loan 15.16). Având în vedere faptul că Domnul Isus Hristos ii învaţă în acest verset pe ucenicii Săi, că pentru a aduce roadă este necesar să *meargă,* şi tot El îi îndeamnă pe aceştia: "Duceţi-vă în toată lumea, şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură" (Marcu 16.15), deducem că a aduce roadă, înseamnă printre altele, şi a merge pentru a vesti Evanghelia (Rom. 16.5; 1 Cor. 16.15). Acelaşi lucru se poate deduce şi din versetul: "Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui" (Evrei 13.15).
în loan 15.1-2, Domnul Isus Hristos ne vorbeşte astfel: "Eu sunt adevărata viţă, şi Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiţă, care este in Mine şi n-aduce roadă, El o taie; şi pe orice mlădiţă care aduce roadă, o curăţeşte, ca să aducă şi mai multă roadă".
Din învăţăturile Domnului Isus Hristos cuprinse în versetele: Marcu 16.15; loan 15.1-2,16, rezultă trei adevăruri deosebit de importante, care trebuie desigur să fie cunoscute de către orice om care vrea să devină creştin.
în primul rând, aducerea de roadă cuprinde şi activitatea de propovăduire a Evangheliei, care reprezintă o misiune absolut obligatorie pentru orice creştin. Fiind dator să îndeplinească în cele mai bune condiţii, marea misiune încredinţată lui de către Domnul Isus Hrisîos (Matei 28.19-20), orice creştin este în mod implicit şi un vestitor al Evangheliei (Marcu 6.2; F.A. 21.8; Ef. 6.15; 2 Tim. 4.5). în virtutea acestei

mari misiuni, orice creştin este un trimis şi un împuternicit al Domnului Isus Hristos (loan 20.21; Rom. 10.15; 1 Cor. 3.9; 2 Cor. 5.20; 6.1), devenind astfel un veritabil ambasador al lui Dumnezeu pe Pământ (Luca 9.2; 10.1).
în al doilea rând, propovăduind Evanghelia, creştinii vor participa efectiv la împlinirea planului (Luca 7.30; F.A. 20.27; Ef. 1.9-10; 3.11) lui Dumnezeu de mântuire a omenirii, care presupune că orice om (Luca 24.47; F.A. 17.30; Tit 2.11-12) trebuie să audă (Rom. 10.14-17) propovăduirea Evangheliei (Matei 24.14).
în al treilea rând, activitatea de vestire a Evangheliei este deosebit de importantă, întrucât ea contribuie la mărirea componenţei Bisericii. Este demn de amintit în acest sens, că apostolul Pavel îl îndeamnă pe Timotei să încredinţeze învăţătura primită de la el, "la oameni de încredere, care să fie în stare să înveţe şi pe alţii" (2 Tim. 2.2).
Lucrarea de propovăduire a Cuvântului lui Dumnezeu, este supervizată de către Duhul Sfânt (F.A. 9.31; 1 Petru 1.12), care lucrează în cei ce ascultă vestirea Evangheliei. Numai Dumnezeu poate deschide inimile (F.A. 16.14) oamenilor, pentru ca aceştia să devină receptivi la oferta de mântuire făcută de către Domnul Isus Hristos.
Dată fiind importanţa deosebit de mare a misiunii de vestire a Evangheliei, Domnul Isus Hristos a făcut o rugăciune specială, atât pentru cei care pleacă în această misiune, cât şi pentru aceia care vor crede în El, ca urmare a ascultării propovăduiţii Evangheliei (loan 17.9,20).
Domnul Isus Hristos i-a adresat apostolului Pavel următoarele cuvinte: "Te-am ales din mijlocul norodului acestuia şi din mijlocul Neamurilor, la care te trimet, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu; şi să primească, prin credinţa în Mine, iertare de păcate şi moştenirea împreună cu cei sfinţiţi." (F.A. 26.17-18). Putem considera că acest mesaj al Domnului Isus Hristos conţine atât o definiţie a conceptului de evanghelizare, cât şi o descriere succintă a strategiei pe care trebuie s-o folosească orice vestitor al Evangheliei.
Primul evanghelist a fost Domnul Isus Hristos (Matei 4.23; 9.35; Marcu 1.14-15; Luca 4.43; 8.1; 20.1; Evrei 2.3). Sfânta Scriptură ne arată că, atât în timpul vieţii Sale, cât şi după înălţarea Domnului Isus Hristos la cer, lucrarea Sa de evanghelizare a fost continuată cu succes de către ucenicii Săi.
Plecându-se de la primii doisprezece ucenici, care au fost aleşi de către Domnul Isus Hristos (Luca 6.13-16; loan 6.70; 13.18), şi care au primit învăţătura creştină curată, direct de la Domnul Isus Hristos (Matei 10.1-15), în scurt timp numărul ucenicilor a crescut foarte rapid. Astfel, la cei aproape o sută douăzeci de ucenici, care stăruiau în rugăciuni pentru primirea botezului cu Duhul Sfânt (F.A. 1.4-5,14-15), în ziua Cincizecimii au mai fost adăugate încă "aproape trei mii de suflete" (F.A. 2.41), în scurt timp, "numărul bărbaţilor credincioşi s-a ridicat aproape la cinci mii" (F.A. 4.4), pentru ca apoi, prin harul şi dragostea fără limite a lui Dumnezeu, numărul ucenicilor să sporească mereu (F.A. 5.14; 6.1,7).
Pe paginile Sfintei Scripturi găsim adesea învăţături, din care aflăm că una dintre preocupările de bază ale oricărui ucenic a! Domnului Isus Hristos, constă în vestirea Evangheliei (Matei 24.14; 26.13; 28.19-20; Marcu 10.29; 13.10; 14.9; 16.15; Luca 9.6; 16.16; F.A. 5.42; 8.25,40; 10.36; 11.19-21; 14.7,21; 15.7; 20.24; Rom. 1.1;

Petru 1.12). Apostolul Pavel ne spune că s-a străduit să îndeplinească într-un mod cât mai corect, porunca dată de către Domnul Isus Hristos ucenicilor Săi, de a vesti Evanghelia (1 Cor. 9.16-23).
în versetele loan 4.7-30, Domnul Isus Hristos ne dă un model desăvârşit de a vesti Evanghelia, care conţine *şapte* paşi. Dat fiind faptul că orice om care se află pe calea mântuirii, este un ucenic care-L are ca învăţător pe Domnul Isus Hristos (Matei 11.29; 23.8), să luăm aminte ia modul cum ne învaţă chiar Domnul Isus Hristos, că trebuie vestită Evanghelia.
Pasul întâi: Domnul Isus Hristos a atras atenţia acelei femei din Samaria, care venise ia fântână pentru a lua apă, spunându-i: "Dă-mi să beau" (loan 4.7). Cu toate că Domnul Isus Hristos nu avea cu ce să scoată apă din fântână (loan 4.11), dacă El ar fi dorit cu tot dinadinsul să bea apă, desigur că ar fi avut imediat această posibilitate (Matei 4.11; Marcu 1.13; Luca 22,43). Domnul Isus Hristos a intrat însă în vorbă cu acea femeie, având un scop foarte bine definit. Cerându-i apă, Domnul Isus Hristos a realizat două lucruri: a făcut ca acea femeie să poată face o faptă bună, simţindu-se astfel cumva utilă societăţii, şi a creat totodată, rostind aceste cuvinte, o atmosferă plăcută, propice vestirii Evangheliei.
Urmând modelul oferit de către Domnul Isus Hristos (Evrei 12.2-3), atunci când un creştin vesteşte Evanghelia, acesta trebuie să urmărească să capteze într-un fel atenţia ascultătorilor săi. Pentru a realiza acest lucru, el trebuie să spună (F.A. 17.22-23), sau să facă un lucru deosebit (F.A. 5.12-16; 8.5-8; 13.8-12; 14.8-18), pentru a se asigura că va fi ascultat cu atenţie, de către aceia cărora doreşte să le vestească Evanghelia.
Pasul doi: Domnul Isus Hristos a spus în continuare: "Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, şi Cine este Cel ce-ţi zice: 'Dă-mi să beau!' tu singură ai fi cerut să bei, şi El ţi-ar fi dat apă vie" (loan 4.10). Rostind aceste cuvinte, Domnul Isus Hristos a dorit să trezească interesul şi curiozitatea acelei femei, asupra mesajului pe care începuse să i-l transmită, oferindu-i totodată acesteia şi posibilitatea primirii în dar a apei vii, care reprezintă desigur simbolul mântuirii obţinută prin jertfa Sa (Is, 12.3; 55.1; Ier. 2.13; loan 7.38-39).
Urmând modelul oferit de către Domnul Isus Hristos (Evrei 12.2-3), atunci când un creştin vesteşte Evanghelia, el trebuie să urmărească să stârnească în vreun fel, evident în mod decent, interesul interlocutorilor săi, asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Pentru aceasta, creştinul se poate referi atât la darurile nepreţuite (F.A. 2.38; 10.45; Rom. 5.15-17; 6.23; 12.6; 1 Cor. 12.1-12; Ef. 2.8; 4.7-8; Iacov 1.17; 1 Petru 4.10), pe care le pot primi oamenii de la Dumnezeu, cât şi la avantajele imense pe care aceştia le vor dobândi, dacă-L vor accepta pe Domnul isus Hristos ca mântuitor al lor personal, şi ca atare vor împlini efectiv în vieţile lor poruncile lui Dumnezeu.
Pasul trei: Domnul Isus Hristos a făcut într-aşa fel, încât acea femeie să dorească mântuirea, simbolizată prin apa vie (loan 4.13-15). în mod analog, orice creştin trebuie să urmărească să le demonstreze interlocutorilor săi, că el iubeşte mântuirea (Ps. 40.16; 70.4), că Dumnezeu lucrează prin el cu semne şi minuni (Marcu 16.17-18,20; F.A. 2.43; 4.16; 5.12; 6.8; 8.6-7; 14.3; 15.12; 19.11; Rom. 15.19; 2 Cor. 12.2-4; Evrei 2.4), şi totodată să facă tot ce depinde de el, pentru a-i influenţa în bine pe aceştia, ca să dorească obţinerea mântuirii. Pentru realizarea acestui deziderat, va

folosi desigur toate darurile primite de la Duhul Sfânt, şi se va ruga stăruitor pentru mântuirea persoanelor respective.
Pasul patru: Referindu-se la relaţiile nepotrivite ale acelei femei cu bărbaţii, Domnul Isus Hristos a atins coarda sensibilă a acesteia, şi totodată a convins-o de faptul că are capacitatea supranaturală de a şti totul despre ea, fără să fi fost informat anterior de către cineva (ioan 4.16-19).
Analizând discuţia cu acea femeie din Samaria, şi în general, modul prin care Domnul Isus Hristos a vestit Evanghelia diverşilor oameni, tragem concluzia că El a folosit de fiecare dată, exact mesajul cel mai potrivit pentru fiecare persoană în parte. Astfel, ştiind că Nicodim era unul dintre fruntaşii religiei iudaice, Domnul Isus Hristos a preferat să aibă o discuţie teologică mai profundă cu acesta, abordând conceptul naşterii din nou (loan 3.1-13).
Urmând modelul oferit de către Domnul Isus Hristos (Evrei 12.2-3), pentru ca un creştin să aibă succes în activitatea de vestire a Evangheliei, acesta trebuie ca mai întâi să descopere care sunt problemele reale, care-i frământă pe interlocutorii săi, şi apoi să încerce să-i ajute în rezolvarea acestora, evident, doar pe căi corecte şi cu ajutorul lui Dumnezeu. în paralel cu această acţiune, creştinul va urmări să-i convingă pe ascultătorii săi, că ceea ce le propovăduieşte el este perfect posibil de realizat, dovedindu-le că au într-adevăr în faţa lor un adevărat creştin, care este în mod vizibil însoţit de semnele caracteristice oamenilor care au o credinţă mântuitoare, menţionate de către Domnul Isus Hristos în versetele Marcu 16.16-18,20.
Pasul cinci: Domnul Isus Hristos i-a dat acelei femei, unele explicaţii legate de nelămuririle ei (loan 4.20-24). în mod analog, creştinul trebuie să-i lămurească (F.A. 17.3; 18.26) pe interlocutorii săi, în legătură cu orice eventuale nedumeriri sau îndoieli, care ar putea să se ivească, cu ocazia ascultării mesajului său. întrucât creştinul trebuie "să vorbească cuvintele lui Dumnezeu" (1 Petru 4.11), acesta trebuie să-şi argumenteze absolut toate afirmaţiile sale, cu versetele corespunzătoare din Sfânta Scriptură (Matei 22.29; F.A. 17.11).'
Pasul şase: Domnul isus Hristos i-a dezvăluit acelei femei, identitatea Sa (loan 4.25-26). în mod analog, creştinul trebuie să le relateze interlocutorilor săi, amănunte legate de: împrejurările în care a luat decizia să devină creştin, modul cum Dumnezeu i-a schimbat viaţa, pentru a putea înţelege necesitatea naşterii sale din nou, în ce împrejurare a fost botezat de către Dumnezeu cu Duhul Sfânt, lucrările pe care le-a făcut Dumnezeu prin el, etc.

Pasul şapte: Ca urmare a evanghelizării făcute de către Domnul Isus Hristos, acea femeie din Samaria a crezut în El, şi a luat decizia de a merge în cetate, pentru a-i chema şi pe ajţi oameni, la mântuirea propovăduită de către Domnul Isus Hristos (loan 4.28-30). în mod similar, creştinul trebuie să aibă drept obiectiv, ca după evanghelizarea sa, să existe oameni care să ia decizia de a-L accepta pe Domnul Isus Hristos, ca mântuitor al lor personal (loan 4.39-42).
Analizând cu atenţie discuţia dintre Domnul Isus Hristos şi acea femeie din Samaria, observăm că lucrurile petrecute acum aproape două mii de ani, sunt similare cu cele care se petrec în zilele noastre. La un moment dat, acea femeie I-a adresat Domnului Isus Hristos, următoarele cuvinte: "Părinţii noştri s-au închinat pe muntele acesta; şi voi ziceţi că în Ierusalim este locui unde trebuie să se închine oamenii" (loan 4.20). Din aceste

cuvinte, rezultă că acea femeie avea impresia (1 Cor. 8.2) că are o credinţă reală şi un mod de închinare corect, doar pentru simplul fapt, că acestea erau aceleaşi cu ale părinţilor şi străbunilor ei (F.A. 6.14; 7.51-52; 17.18-20; 18.13; 19.24-28). Este demn de menţionat faptul că, exact aceeaşi atitudine faţă de propovăduirea Evangheliei, o au şi oamenii din ziua de astăzi. Acest lucru se datorează faptului că, metodele prin care diavolul amăgeşte (2 Cor. 11.3) oamenii, nu s-au schimbat prea mult in decursul timpurilor.
Oamenii care susţin că nu cred în Dumnezeu sunt foarte rari. Recensământurile ne dovedesc că majoritatea oamenilor din zilele noastre, susţin credinţa lor în Dumnezeu. Dat fiind acest fapt, auditoriul oricărui evanghelist este format din oameni care susţin că au credinţă.
Oamenii din zilele noastre susţin şl ei, exact ca femeia din Samaria, că acea credinţă pe care o au este corectă, doar pentru faptul că este aceeaşi cu a părinţilor şi strămoşilor lor (Gal. 1.14; 1 Tim. 1.4; 4.7; 2 Petru 1.16). Este interesant de amintit faptul că, cei mai mulţi oameni ai zilelor noastre, nu au de fapt nici o credinţă, iar mulţi dintre aceştia, nici măcar nu ştiu cu exactitate în ce anume a constat credinţa părinţilor lor. Mai mult decât atât, în cele mai multe cazuri, credinţa pe care au avut-o părinţii acestor oameni, este într-un dezacord flagrant cu Cuvântul lui Dumnezeu conţinut în Sfânta Scriptură, fiind bazată pe unele tradiţii (Matei 15.3,6-9; Marcu 7.8-13; Col. 2.8) şi învăţături omeneşti (Gal. 4.3,9-10; Col. 2.20; Tit 1.14). Astfel le întunecă diavolul mintea, oamenilor din zilele noastre, reuşind adesea să-i înşele (Apoc. 12.9; 20.3,8), pentru a nu asculta propovăduirea Evangheliei.
Domnul Isus Hristos nu s-a lăsat influenţat de cuvintele rostite de către acea femeie (loan 4.20), şi i-a răspuns astfel: "Femeie, ... , crede-Mă că vine ceasul când nu vă veţi închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinaţi la ce nu cunoaşteţi; noi ne închinăm la ce cunoaştem, căci Mântuirea vine de la ludei. Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl. Dumnezeu este Duh; şi cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh şi în adevăr" (loan 4.21-24).
Atunci când vesteşte Evanghelia, creştinul trebuie să urmeze exemplul pe care ni I-a dat Domnul Isus Mristos, şi să le arate oamenilor ce trebuie să facă, pentru a putea deveni creştini, şi a fi astfel fi mântuiţi.
Aşa cum am stabilit mai sus, orice om care doreşte să devină creştin, trebuie să îndeplinească în cele mai bune condiţii, marea misiune încredinţată de către Domnul Isus Hristos ucenicilor Săi, care constă în propovăduirea Evangheliei.
Pentru a deveni cu adevărat un lucrător împreună cu Dumnezeu (1 Cor. 3.9; 2 Cor. 6.1), orice vestitor al Evangheliei trebuie să cunoască şi să aplice mai multe principii.
în rândurile următoare, vor fi amintite cele zece principii biblice, care stau la baza activităţii de vestire a Evangheliei,
Primul principiu, constă în faptul că orice vestitor al Evangheliei trebuie să se asigure, că el însuşi a devenit într-adevăr creştin, şi ca atare Domnul Isus Hristos îl socoteşte "vrednic de încredere" pentru a fi pus "în slujba Lui" (1 Tim. 1.12; 1 Cor. 7.25) şi trimis (Rom. 10.15; 2 Cor. 5.20) pentru a vesti Evanghelia. Pentru a căpăta această asigurare, omul respectiv trebuie să verifice dacă aplică efectiv în viaţa sa de zi cu zi (Luca 11.28; Eacov 1.22), absolut toate (Matei 28.20) învăţăturile Domnului Isus Hristos, care trebuie îndeplinite pentru a putea deveni creştin. Aceste învăţături au fost amintite într-un capitol anterior. Orice om care doreşte să vestească Evanghelia, are într-adevăr nevoie de această asigurare, întrucât marea misiune de a vesti Evanghelia la orice făptură, a fost încredinţată de către Domnul Isus Hristos exclusiv ucenicilor Săi, adică creştinilor (Matei 28.16-20; Marcu 16.14-15).
Acelor oameni care au pretenţia absurdă, de a călăuzi pe alţii spre Domnul Isus Hristos, dar care încă nu au devenit creştini, întrucât nu respectă toate poruncile Sale, li se potrivesc foarte bine cuvintele Domnului Isus Hristos, din Matei 15.13-14: "Orice răsad, pe care nu I-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină. Lăsaţi-i: sunt nişte călăuze oarbe; şi când un orb călăuzeşte pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă." şi din Matei 23.13: "Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi închideţi oamenilor împărăţia cerurilor: nici voi nu intraţi în ea, şi nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsaţi să intre".
Aşa cum am stabilit în capitolul consacrat botezului cu Duhul Sfânt, asigurarea faptului că un om este

pe cale de a deveni creştin, poate fi dată numai de către Dumnezeu însuşi. Aşa cum ştim, pentru ca un om să poată deveni creştin, Dumnezeu trebuie să mărturisească despre credinţa şi pocăinţa sa. Desigur că această mărturisire constă numai în botezul cu Duhul Sfânt (F.A. 15.8).
Domnul Isus Hristos le-a poruncit ucenicilor Săi să propovăduiască Evanghelia, fiind însoţiţi de minuni şi vindecări (Matei 10.7-8; Luca 9.2). întrucât minunile şi vindecările care-i însoţesc pe creştinii autentici, se fac numai prin puterea Duhului Sfânt, este absolut necesar ca cei care propovăduiesc Evanghelia, să fie botezaţi cu Duhul Sfânt. Mai mult decât atât, aceştia trebuie să fie chiar *plini* de Duhul Sfânt (F.A. 4.31; 6.3; 13.52), aşa cum erau de pildă: Pavel (F.A. 13.9), Petru (F.A. 4.8), Barnaba (F.A. 11.24) şi Ştefan (F.A. 6.5; 7.55). în acest fel, vestitorul Evangheliei va avea din plin în el, atât roadă Duhului Sfânt descrisă în Gal. 5.22-23, cât şi daruri ale Duhului Sfânt. Numai astfel va putea fi însoţit de semnele, care se manifestă în cei ce au o credinţă mântuitoare, semne care au fost precizate cu deosebită claritate de către Domnul Isus Hristos, chiar imediat după ce le-a dat ucenicilor Săi marea misiune de a vesti Evanghelia (Marcu 16.16-18).
Amintim că semnele care certifică acea credinţă mântuitoare, i-au însoţit efectiv pe creştini în predicarea Evangheliei. Astfel, în Marcu 16.20, citim astfel: "Iar ei au plecat şi au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei, şi întărea Cuvântul prin semnele, care-i însoţeau", iar în F.A. 5.12, scrie: "Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne şi minuni în norod". Atât evanghelistul Filip (F.A. 8.5-8), cât şi apostolii Pavel şi Barnaba (F.A. 14.3; 15.12), au fost însoţiţi din plin de aceste semne.
Din cele de mai sus, reiese faptul că Dumnezeu facilitează propovăduirea Evangheliei, prin diverse semne şi minuni (Evrei 2.4), care se fac numai prin puterea Duhului Sfânt, lată al doilea motiv, care ne arată că Evanghelia trebuie vestită numai de către creştini, care fiind botezaţi cu Duhul Sfânt, propovăduiesc Evanghelia cu puterea dată de către Dumnezeu (F.A. 1.8; 4.33; Col. 1.28-29; 1 Tes. 1.5), fiind deci însoţiţi de semne şi minuni.
Apostolul Pavel îl îndeamnă pe Timotei, astfel:"... fă lucrul unui evanghelist, şi împlineşte-ţi bine slujba" (2 Tim. 4.5). Din acest verset, aflăm că există creştini care au ca obiectiv principal şi permanent al vieţii lor, activitatea de propovăduire a
232
233
Evangheliei, aceasta fiind slujba la care i-a chemat Dumnezeu (1 Cor. 9.16-17; Rom. 1.14-15), aşa cum alţi creştini au alte slujbe, cum sunt cele de apostol, prooroc, păstor, învăţător (1 Cor. 12.28; Ef. 4.11). Este interesant de amintit, că în zilele noastre se întâlneşte situaţia stranie, când diverse organizaţii de misiune creştină, angajază diverse persoane, pe post de evanghelist sau misionar, fără de a cerceta foarte amănunţit, dacă omul respectiv a devenit într-adevăr creştin.
Uneori sunt trimişi pentru a propovădui Evanghelia, oameni care, în pofida faptului că au urmat o pregătire de specialitate, îl cunosc pe Domnul Isus Hristos *doar în felul lumii* (2 Cor. 5.16). Desigur că un astfel de angajat, se va strădui să-şî realizeze sarcinile de serviciu cât mai bine, şi să *facă pe evanghelistul,* doar pentru ca să-şi câştige în acest fel existenţa. Totuşi, ceea ce va face acesta, nu va fi decât o activitate omenească, în care există uneori posibilitatea, ca Dumnezeu să nu fie prezent. Amintim că a "face cu nebăgare de seamă lucrarea Domnului", constituie o acţiune deosebit de periculoasă (Ier. 48.10).
Dumnezeu doreşte ca să nu existe nici o discrepanţă, între ceea ce propovăduieşte un om, şi felul cum împlineşte efectiv Cuvântul lui Dumnezeu în viaţa sa {Ps. 50.16-22; 51.10-13; Matei 15.14; 23.3-4,23,28; Rom. 2.17-24; Tît 1.16). lată că este bine ca să facă "lucrul unui evanghelist", numai acel om, care: fie a devenit într-adevăr creştin, fie se străduieşte să aplice efectiv în viaţa sa toate învăţăturile Domnului Isus Hristos, ce trebuie îndeplinite pentru a deveni creştin, fie este învrednicit în mod special de către Dumnezeu, cu slujba de evanghelist (Ef. 4.11; F.A. 21.8).
Al doilea principiu pe care trebuie să-l respecte orice vestitor al Evangheliei, constă în faptul că acesta trebuie să se asigure neîncetat, că a rămas în Domnul Isus Hristos. Numai astfel, poate să îndeplinească în cele mai bune condiţii, această importantă misiune. Referindu-se la posibilitatea îndeplinirii marii misiuni, Domnul Isus Hristos a spus ucenicilor Săi următoarele cuvinte: "Rămâneţi în Mine, şi Eu voi rămânea în voi. După cum mlădiţa nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa, nici voi nu puteţi aduce roadă, dacă nu rămâneţi în Mine. Eu sunt Viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cine rămâne în Mine, şi în cine rămân Eu, aduce multă roadă; -căci, despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădiţa neroditoare, şi se usucă; apoi mlădiţele uscate sunt strânse, aruncate în foc, şi ard" (loan 15.4-6).
Pentru ca un om să poată rămâne în Domnul Isus Hristos, reamintim că acesta trebuie să urmărească şase lucruri: să mărturisească oamenilor despre credinţa sa în Domnul Isus Hristos (1 loan 4.15), să împlinească efectiv în viaţa sa poruncile lui Dumnezeu (1 loan 3.24), să participe cât mai des la sfânta împărtăşanie cu trupul şi sângele Domnului Isus Hristos (loan 6.56), să iubească pe Dumnezeu şi pe semenii săi (1 loan 4.16) şi să se străduiască să nu mai păcătuiască (1 loan 3.6), pentru a putea să trăiască şi el cum a trăit Domnul Isus Hristos (1 loan 2.6).
Al treilea principiu, constă în faptul că orice vestitor al Evangheliei, trebuie să fie perfect conştient de importanţa extraordinară a misiunii sale, şi ca atare el trebuie să lucreze cu o mare acurateţe (1 Cor. 3.11-15), cunoscând totodată cu precizie activităţile pe care trebuie să le desfăşoare în acest sens. înainte de a porni la lucru, orice creştin trebuie să cunoască faptul că,
234
propovăduirea Evangheliei se face atât prin vestirea sau predicarea ei (2 Tim. 4.2), cât şi prin

confirmarea sau trăirea efectivă a acesteia (Rom. 15.18).
Vestirea Evangheliei constă în enunţarea condiţiilor, prin care un om se poate împăca cu Dumnezeu. Astfel, oamenii trebuie conştientizaţi, că sunt păcătoşi pierduţi (Rom. 3.23; 6.23), şi că pot obţine iertarea păcatelor, numai prin pocăinţă şi credinţă în jertfa mântuitoare a Domnului Isus Hristos (Rom. 3.25; 1 Ioan 2.2; 4.10). Descriindu-şi în mod succint lucrarea sa de evanghelizare, apostolul Pavel îi îndemna pe oameni: să se pocăiască, să se întoarcă la Dumnezeu, şi să facă fapte vrednice de pocăinţa lor (F.A. 26.20)
în timpul vestirii Evangheliei, orice creştin va pune accentul pe faptul că Domnul Isus Hristos este viu (Apoc. 1.17-18), şi Se manifestă în mod constant în toate acţiunile Sale, fiind *"acelaşi ieri şi azi şi în veci"* (Evrei 13.8). Ca atare, vestitorul Evangheliei le va aduce la cunoştinţă interlocutorilor săi, adevăruri de felul celor amintite mai jos, care rezultă din analiza ultimului verset citat:
- întrucât atunci când era pe Pământ, Domnul Isus Hristos iubea păcătoşii (Marcu 2.15-17), Ei încă ne mai iubeşte şi astăzi (Apoc. 1.5).
- Fiindcă atunci când era pe Pământ, Domnul Isus Hristos ierta păcatele oamenilor (Marcu 2.5), El încă ne mai iartă păcatele şi astăzi (Matei 26.28; F.A. 13.39; Ef. 1.7; Col. 1.14; 1 Ioan 1.7,9; Is. 55.7).
- Deoarece atunci când era pe Pământ, Domnul Isus Hristos a vindecat bolnavii (Marcu 2.11-12) şi i-a eliberat de sub influenţele demonice (Marcu 1.23-26), El încă ne mai vindecă (1 Petru 2.24) şi ne mai eliberează de sub stăpânirea Satanei (1 Ioan 5.18) şi astăzi.
- întrucât atunci când era pe Pământ, Domnul Isus Hristos a înviat diverşi oameni care au murit (Matei 9.18-26; Marcu 5.35-42; Luca 7.11-15; 8.49-56; Ioan 11.1-44), şi la învierile morţilor, ce vor avea loc în viitor, tot Domnul Isus Hristos va fi Acela care îi va învia pe oameni (Ioan 6.39-40,44,54), El încă mai învie şi astăzi oameni care au murit, desigur, atunci când lucrările Sale impun producerea unor astfel de evenimente. Desigur că Dumnezeu poate învia oamenii, şi ca urmare a rugăciunilor făcute pentru aceştia, de către creştinii care au darul Duhului Sfânt, care constă în puterea de a face minuni (1 Cor. 12.10).
Dacă vestitorul Evangheliei dispune de date precise, referitoare la acei oameni din România şi din alte ţări, care au fost înviaţi în ultimii ani, de către Dumnezeu dintre cei morţi, este util ca să vorbească despre aceste minuni şi interlocutorilor săi. Datorită faptului că învierile din morţi sunt evenimente, care, în zilele noastre se produc destul de rar, pentru a spune doar adevărul, vestitorul Evangheliei trebuie să manifeste foarte multă prudenţă în legătura cu aceste relatări. Ca atare, acesta va comunica auditoriului său, doar date verificabile, adică, fie acele situaţii pe care le cunoaşte personal, fie acelea care au fost anunţate în mod oficial, de către mijloacele de comunicare în masă.
Vestitorul Evangheliei va arăta de asemenea interlocutorilor săi, că în urma observării atente a evenimentelor care se petrec pe globul pământesc, se poate deduce că perioada harului este pe sfârşite. Ca urmare a acestui fapt, creştinul trebuie să îndemne oamenii să nu mai amâne luarea deciziei, de a accepta oferta de mântuire a Domnului Isus Hristos, pentru că se apropie momentul când va fi prea târziu (Is. 55.6; Evrei 4.1), pentru a se mai putea lua această decizie (2 Tes. 2.7-12). în

acest sens, Domnul Isus Hristos ne spune că spre sfârşitul perioadei harului, va veni un timp când oamenii întinaţi nu vor mai avea capacitatea fiziologică, de a începe să trăiască în neprihănire (Apoc. 22.11-12).
Confirmarea Evangheliei, constă în trăirea celui care o vesteşte, după principiile acesteia. Pentru ca vestitorul Evangheliei să constituie o pildă demnă de urmat, pentru toţi aceia care-l ascultă (1 Cor. 4.16; 11.1; Fii. 3.17; 4.9; 1 Tes. 1.8; 2 Tes. 3.7,9; 1 Tim. 4.12; Tit 2.7; Evrei 6.12; 13.7; 1 Petru 5.3), în toată comportarea sa trebuie să se manifeste în mod vizibil, faptul că el aplică efectiv în viaţa sa, toate învăţăturile pe care le comunică oamenilor (1 Tim. 4.16). Deci, evanghelistul va putea demonstra interlocutorilor săi, că mesajul creştin pe care-l transmite este viabil, în primul rând prin modul său de comportare (Matei 5.14-16; Rom. 15.18; Fii. 2.15).
Pentru a fi absolut credibil, şi a demonstra că ceea ce propovăduieşte el este perfect posibil de realizat, creştinul trebuie să arate oamenilor, că Domnul Isus Hristos trăieşte într-adevăr In ei (Gal. 2.20). Această demonstraţie o poate face numai într-un singur fei: străduindu-se în permanenţă să aibă o comportare perfectă (Rom. 12.17; 2 Cor. 8.21; Ef. 4.1; Fii. 4.8; Col. 4.5; Evrei 13.18; 1 Petru 2.12), având o viaţă neprihănită (1 Ioan 3.10) şi sfântă (2 Cor. 13.11; 1 Petru 1.15), ca şi a Domnului Isus Hristos (1 Ioan 2.6). Vestitorul Evangheliei va fi în permanenţă plin de Duhul Sfânt, aşa cum erau: Ştefan (F.A. 6.5; 7.55), Pavel şi Barnaba (F.A. 14.3).
Pentru a se purta "într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos" (Fii. 2.27), toţi aceia care vin în contact cu vestitorul Evangheliei, trebuie să observe cu uşurinţă în viaţa acestuia, un minim necesar de calităţi, dintre care, ie amintim pe următoarele:
- îl iubeşte pe Dumnezeu (Ps. 18.1; Rom. 8.28; 1 Cor. 2.9), şi preţuieşte în mod deosebit Cuvântul Său (Ps. 119.11,24,72,92,97,159). Datorită acestui fapt, el cugetă mereu la Cuvântul lui Dumnezeu (Prov. 16.20), străduindu-se în permanenţă să aplice Cuvântul lui Dumnezeu în viaţa sa (Iacov 1.22).
- îi iubeşte pe toţi oamenii (2 Petru 1.7). Ca urmare a acestui fapt, este mereu pregătit să le slujească acestora (Matei 20,26-27; Gal. 5.13; 6.2; Fii. 2.3-4; 1 Tes. 2.8), fără să urmărească a obţine nici un fel de foloase materiale de pe urma acestei slujiri (1 Cor. 9.18; 2 Cor. 6.10; 11.27; 12.14-15; 1 Tes. 2.9; 1 Tim. 6.5; Tit 1.11; 2 Petru 2.3).

- Are ca obiectiv central al vieţii saie, îndeplinirea poruncii Domnului Isus Hristos conţinută în Matei 6.33: "Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui".
- Este dispus să plătească orice preţ pentru a realiza acest obiectiv, disciplinându-şi viaţa (Rom. 13.12-14; 1 Cor. 9.24-27; 2 Tim. 2.3-4) şi acordând totdeauna prioritate ocupaţiilor de natură spirituală (Luca 14.15-24; Fii. 3.18-19).
- Nu este niciodată făţarnic (Matei 23.5-7,13-29; Luca 11.39-44; 12.1; iacov 3.17), şi nu-şi propune niciodată să prezinte oamenilor dogme, interdicţii şi reguli rigide, pe care nici el însuşi nu le poate respecta (Matei 23.3-4; Luca 11.46; F.A. 15.10; Rom. 2.21-23; 2 Petru 2,19). în caz contrar, ar exista posibilitatea ca unii oameni să gândească (Rom. 2.24; Tit 2.5; 2 Petru 2.2), că în zilele noastre ar fi imposibil ca un om obişnuit să mai poată deveni creştin.

Bunul simţ ne spune că un om distant, arogant, încrezut, dispreţuitor, care priveşte de sus pe cei cărora este chemat să le vorbească (Rom. 12.3,10,16; 2 Petru 2,1-3,12-22; Iacov 4.6), nu va avea niciodată şansa de a fi ascultat de către cineva (1 Tim, 6.3-5; 2 loan 10-11).

Vestitorul Evangheliei nu trebuie să vorbească niciodată oamenilor cu superioritate. Acesta nu trebuie să uite niciodată, că înainte de a deveni creştin, a comis şi el păcate de aceeaşi gravitate cu ale interlocutorilor săi (Matei 7.1-5; Gal. 6.1).

- Are o fire bună şi deschisă, fiind mereu gata să asculte păsul oricărui om. Vestitorul Evangheliei se străduieşte să se identifice cu toţi aceia cărora le vorbeşte (Rom. 12.15-16; 15.5-7; 1 Cor. 9,19-23; 2 Cor. 11.29; 1 Petru 3.8), mai ales cu oamenii nevoiaşi, sau cu cei care au necazuri şi probleme de orice fel. Creştinul va căuta întotdeauna să îmbărbăteze (1 Tes. 5.14) pe astfel de oameni, rugându-se cu ei, şi va încerca de asemenea să-i ajute, pentru a putea rezolva problemele respective. Desigur că soluţiile pe care le va propune creştinul, pentru ieşirea din diversele situaţii de criză, vor fi strict biblice, şt ca urmare a acestui fapt, vor evita cu desăvârşire comiterea oricărei forme de păcat.

Pentru a avea o eficacitate maximă în activitatea sa de vestire a Evangheliei, creştinul trebuie să fie un om: comunicativ, apropiat de oameni, prietenos (Prov. 15.26,30; 16.24; 27.9), amabil, serviabil, gata oricând să ajute pe oamenii în nevoie (Matei 5.40-42; Luca 6.30-36; Rom. 12.13; Gal. 6.2,9-10; Fii. 2.4; 1 Tes. 5.15; 2 Tes. 3.13; Evrei 13.2-3), îmbărbătând pe cei deznădăjduiţi, sprijinind pe cei slabi (1 Tes. 5.14), fiind mereu alături de semenii săi, mai ales în împrejurările defavorabile din viaţa acestora (Rom. 12.15-16).

- învaţă pe oameni cum trebuie să acţioneze ca să fie "plăcuţi lui Dumnezeu" (1 Tes. 4.1), pentru ca şi aceştia să poată ajunge să se poarte "într-uri chip vrednic de Dumnezeu", care îi "cheamă la împărăţia şi slava Sa" (1 Tes. 2.12), oferindu-le totodată ca model, exemplul său personal (1 Cor. 4.16; 1 Tes. 1.6; Evrei 6.12).

Vestitorul Evangheliei este blând cu toţi cei cărora le vorbeşte din Cuvântul lui Dumnezeu, "ca o doică ce-şi creşte cu drag copiii" (1 Tes. 2,7) şi ca un tată cu copiii iui (1 Cor. 4.14-17; 1 Tes. 2.11; 1 Tim. 1.2; 2 Tim. 1.2; 2.1; Tit 1.4). Astfel, creştinul trebuie să-i sfătuiască şi să-i "mângâie" (2 Cor. 1.4; Fii. 2.1; 1 Tes. 4.18; 5.11; 2 Tim. 1.16) pe toţi aceia care au probleme deosebite.

Creştinul este răbdător (Gal. 5.22; 1 Tes. 5.14), blând şi îngăduitor cu oamenii (Gal. 6.1; 1 Tes. 2.7-8; 2 Tim. 2.24), dar nu este îngăduitor faţă de păcatele acestora (Prov. 6.16-19; 11.1; 20.23; Ier. 44.4; Amos 5.15). El trebuie să aibă o atitudine de respingere fermă a oricărui păcat (1 loan 3.8). Desigur că, vestitorul Evangheliei trebuie să evite comiterea oricărui păcat, pentru a putea cere acest lucru de la cei cărora le propovăduieşte Evanghelia. Totuşi, el nu trebuie să aibă o atitudine jignitoare, umilitoare sau de perpetuă condamnare a celor ce au săvârşit păcate.

Citind versetele loan 8.1-11, aflăm că Domnul Isus Hristos s-a purtat cu multă îngăduinţă faţă de acea femeie păcătoasă, neosândind-o, deşi El fiind Dumnezeu, avea tot dreptul să facă acest lucru. Totuşi, El a condamnat cu fermitate păcatul acesteia, spunându-i: "Du-te, *şi să nu msi păcătuieşti"* (loan 8.11). Unui alt păcătos, Domnul Isus Hristos, i-a spus: "De acum să *nu mai păcătuieşti,* ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău" (loan 5.14).

Urmând exemplul Domnului Isus Hristos, creştinul trebuie să-i îndrepte cu blândeţe pe oamenii păcătoşi (2 Tim. 2.25), căutând să păstreze un echilibru perfect între dragostea pe care ie-o poartă acestora, şi eventualele mustrări adresate oamenilor numai în scopul corijării.

Arătând oamenilor că mustrarea este biblică (1 Tes. 5.14; 2 Tim. 4.2), şi că Dumnezeu mustră pe cei pe care-i iubeşte (Prov. 3.12; Apoc. 3.19), creştinul va manifesta întotdeauna mult tact atunci când mustră pe păcătoşi (Prov. 9.8; 19.25; 25.12; 2 Tes. 3.15; 1 Tim. 5.1-2), subliniind întotdeauna valoarea mustrării întemeiate (Prov. 12.1; 13.18; 15.5,10,12,32; 27.5; **29.1;** Matei 18.15; Luca 17.3).

în relaţiile pe care le are cu păcătoşii, creştinul trebuie să aibă o "purtare sfântă, dreaptă şi fără prihană" (1 Tes, 2.10), străduindu-se să adopte modelul (Evrei 12.2-3) de comportare al Domnului Isus Hristos (1 loan 2.6).

Observând comportarea celui care vesteşte Evanghelia, toţi oamenii ar trebui să remarce cu uşurinţă, că acesta este fundamental deosebit de majoritatea oamenilor. Acest lucru se datorează faptului că orice creştin nu aparţine "lumii" păcătoase (loan 17.14,16), ci este doar un trimis al Domnului isus Hristos în "lume" (loan 17.18), pentru a o lumina (Matei 5.14-16).

Al patrulea principiu pe care trebuie să-l respecte orice vestitor al Evangheliei, constă în faptul că acesta nu trebuie să-i aleagă pe aceia cărora le vorbeşte. El trebuie să fie pregătit să le vorbească tuturor

oamenilor, atât celor care au deja cunoştinţe despre Cuvântul lui Dumnezeu, darincă nu au devenit creştini, cât şi celor care nu au deloc cunoştinţe în acest domeniu (F.A. 17.17), întrucât Domnul Isus Hristos a spus: "propovăduiţi Evanghelia la orice făptură" (Marcu 16.15).
Cu toate că iudeii nu aveau nici un fel de relaţii cu samaritenii (loan 4.9), deşi Domnul Isus Hristos era iudeu, El nu a respectat această tradiţie, şi a propovăduit Evanghelia chiar şi acelei femei din Samaria. Urmând exemplul Domnului Isus Hristos, vestitorul Evangheliei trebuie să-i abordeze chiar şi pe acei oameni, care, potrivit tradiţiei (Matei 15.3,7-9; Marcu 7.8-13; Col. 2.8), sau unor prejudecăţi încetăţenite (Gal. 114; Tit 1.14), nu ar avea nici o şansă să primească propovăduirea sa.
Practica ne arată că este mai dificil de a vesti Evanghelia acelor oameni, care, fiind amăgiţi de către Satana (Apoc. 12.9; 20.3,8; 2 Cor. 11.3), consideră (1 Cor. 8.2) că sunt creştini (Gal. 6.3), dar în realitate nu au această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16; 2 Tes. 3.6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3.1-3,15-18). Poate tocmai pentru astfel de oameni, a folosit Domnul Isus Hristos cuvintele "în adevăr", în versetul loan 8.31. Pe lângă faptul că nu sunt interesaţi de aflarea mesajului Evangheliei curate (Gal. 1.6-9), adică aceea care se află pe paginile Sfintei Scripturi, aceşti oameni fac tot ce le stă în putinţă pentru a împiedica propovăduirea Evangheliei, acelor oameni care manifestă interes pentru ea (Matei 23.13-35; F.A. 13.5-12).
Desigur că dificultatea de a vesti Evanghelia acestor oameni, constă în contracararea forţelor demonice care lucrează cu multă măiestrie în aceştia (F.A. 13.10),
Al cincilea principiu, se referă la hotărârea şi statornicia pe care trebuie s-o manifeste un vestitor al Evangheliei în toate acţiunile sale (Ps. 119.33,44,112; Prov. 4.26; 2 Tes. 1.4; Iacov 1.8), deci şi în slujirea Domnului Isus Hristos (Matei 13.20-23). Astfel, creştinul trebuie să le arate oamenilor că, deşi numărul acelora care au luat la un moment dat al vieţii, decizia de a-l deschide uşa inimii lor Domnului Isus Hristos, este foarte mare, nu toţi aceştia au rămas în Domnul Isus Hristos, şi ca urmare a acestui fapt, nici El nu a mai rămas în ei (loan 15.4; 1 loan 4.13).

Domnul Isus Hristos îi îndeamnă pe ucenici astfel: "să mergeţi şi să aduceţi roadă, şi roadă voastră să rămână" (loan 15.16). Din acest verset, rezultă că există pericolul, ca roadă obţinută în urma propovăduirii Evangheliei, să nu rămână, adică oamenii cărora li s-a vestit Cuvântul lui Dumnezeu, să nu mai rămână în Domnul Isus Hristos.
Un creştin nu trebuie să se limiteze numai la vestirea şi confirmarea Evangheliei. După propovăduirea Evangheliei, creştinul trebuie să-i înveţe pe toţi aceia care au primit propovăduirea sa, tot ceea ce au de făcut, pentru a putea rămâne pe minunata cale a mântuirii, pe care tocmai au pornit, şi a deveni nişte adevăraţi ucenici ai Domnului isus Hristos (F.A. 15.35-36; 18.26). Creştinul trebuie să-i îndrume în continuare pe aceşti oameni, pentru a ajunge să cunoască (2 Petru 3.18) toate învăţăturile minunate ale Domnului Isus Hristos (Matei 7.28; 22.33; Marcu 1.22; Luca 4.32), şi să-i înveţe să *păzească tot* ceea ce a poruncit Domnul Isus Hristos (Matei 28.20).
Al şaselea principiu, constă în faptul că un vestitor al Evangheliei nu trebuie să se îngrijoreze (Fii. 4.6; 1 Petru 5.7), atunci când apreciază că şi-a făcut datoria foarte bine, şi cu toate acestea, oamenii nu au fost receptivi la mesajul său de propovăduire a Evangheliei.
Domnul Isus Hristos ne arată că auditoriul oricărui creştin care vesteşte Evanghelia, poate fi format din patru categorii de oameni.
în prima categorie există oameni care, fie nu înţeleg (Matei 13.19), fie nu-i interesează (Luca 8.12; 1 Cor. 2.14; F.A. 17.18,32-33), mesajul Evangheliei. Datorită faptului că aceştia au o minte necredincioasă, "orbită" de către diavol (2 Cor. 4.4), ei iau implicit decizia, fie de a respinge (F.A. 13.46), fie de a rămâne nepăsători (Evrei 2.3; 3.7-8) la oferta Domnului Isus Hristos, care constă în salvarea acestora de la pedeapsa iminentă care îi aşteaptă.
Tot în prima categorie, se află şi oamenii indecişi, care nu-L primesc de la prima vestire a Evangheliei, pe Domnul Isus Hristos, ca mântuitor personal (F.A. 17.32; 24.24-25).
Datorită existenţei oamenilor care nu primesc imediat propovăduirea sa, vestitorul Evangheliei trebuie să fie perfect conştient, că după ce L-a mărturisit pe Domnul Isus Hristos oamenilor, şi i-a pus pe aceştia în contact cu Sfânta Scriptură, trebuie să se roage ca Duhul Sfânt să-i călăuzească mai departe pe aceştia şi să lucreze la inimile lor, deoarece minunea naşterii din nou este o lucrare care aparţine Duhului Sfânt (Tit 3.5).
în 1 Cor. 3.5-9, citim astfel: "Cine este Pavel? Şi cine este Apolo? Nişte slujitori ai lui Dumnezeu, prin care aţi crezut; şi fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: aşa că nici cel ce sădeşte, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească. Cel ce sădeşte şi cel ce udă, sunt tot una; şi fiecare îşi va lua răsplata după osteneala lui. Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu". Din aceste versete, deducem că există situaţii în care, pentru ca un om să ia decizia de a accepta oferta de mântuire a Domnului Isus Hristos, este nevoie ca mai mulţi creştini să-i vorbească, fiecare contribuind cu câte ceva la înţelegerea de către respectivul om (Matei 13.19; F.A. 8.30-35; 2 Petru 3.16), a mesajului Evangheliei. Cu toate acestea, Dumnezeu este cel care are rolul primordial în "deschiderea minţii" (Luca 24.45) şi a inimii (Ier. 24.7; F.A.

16.14) celor care trebuie să înţeleagă mesajul Evangheliei, şi nu oamenii.
în a doua categorie se afiă acei oameni, care iau pe loc, cu superficialitate, decizia de a asculta de Domnul Isus Hristos şi de a-şi încredinţa viaţa în mâinile Sale (Matei 13.20). Întrucât superficialitatea şi nestatornicia acţionează de regulă împreună, aceşti oameni cad de !a credinţă atunci când vine ispita

(Matei 13.21; Luca 8.13).
A treia categorie conţine oameni care merg un timp pe calea mântuirii (Matei 13.22), dar nu ajung să aducă roadă (!oan 15.8,16), întrucât la un moment dat părăsesc calea mântuirii, fiind atraşi de preocupări care sunt în dezacord cu voia lui Dumnezeu (Matei 13.22; Luca 8.14).
In a patra categorie se află acei oameni, care rămân întreaga lor viaţă pe calea mântuirii, aducând roadă (Matei 13.23) şi păstrându-şi inima bună şi curată (Luca 8.15).
Al şaptelea principiu, se referă la claritatea şi concizia (2 Cor. 1.17-20; Col. 4.6) cu care trebuie să fie vestită Evanghelia, pentru ca mesajul respectiv să poată fi înţeles cu uşurinţă de către oricine (Matei 13.19,51; 2 Cor. 4,2), şi ca atare să poată fi transmis mai departe şi altor oameni (2 Tim. 2.2).
Al optulea principiu, constă în faptul că, în lucrarea de evanghelizare, creştinul nu trebuie să se bazeze prea mult pe posibilităţile sale proprii (Prov. 3.5; 1 Cor. 1.17-21; 2.1-3; 3.19-20; 2 Cor. 1.12; 4.5; 12.5), ci trebuie să se încreadă în ajutorul care vine de la Dumnezeu (loan 15.5; 1 Cor. 2.4-5; 15.10; 2 Cor. 1.9; 3.5; 4.7).
înţelepciunea personală a creştinului, diversele metode sau procedee prescrise de către alţii, sau care izvorăsc din intelectul său, nu vor putea niciodată să înlocuiască, puterea vie dată de către prezenţa lui Dumnezeu, materializată prin Duhul Sfânt, care are rolul hotărâtor în vestirea Evangheliei (F.A. 1.8; 1 Cor. 2.1-5; 1 Tes. 1.5).
Creştinul nu va propovădui niciodată Evanghelia "cu vorbiri învăţate de la înţelepciunea omenească, ci cu vorbiri învăţate de la Duhul Sfânt, întrebuinţând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovniceşti" (1 Cor. 2.13).
Fiind conştient de faptul că Satana va căuta mereu să-! împiedice (1 Tes. 2.18) pe creştin, ca să-şi desfăşoare în bune condiţiuni lucrarea sa de evanghelizare, *al nouălea principiu,* se referă la folosirea intensă a armăturii iui Dumnezeu (Ef. 6.11-18), care include printre componentele ei şi rugăciunea.
Astfel, una dintre acţiunile cele mai importante ale creştinului, care face parte integrantă şi din lucrarea sa de Evanghelizare, constă în efectuarea de rugăciuni, pentru ca Dumnezeu să netezească toate căile sale (1 Tes. 3.11), şi să "deschidă inimile" oamenilor, pentru ca aceştia să fie receptivi la propovăduirea Evangheliei (F.A. 16.14).
De asemenea, vestitorul Evangheliei se va ruga ca Dumnezeu să sporească "măsura de credinţă" (Rom. 12.3), din inimile celor cărora le vorbeşte, pentru ca aceştia să fie găsiţi "vrednici de chemarea Lui", şi ca atare Dumnezeu să împlinească în ei "cu putere, orice dorinţă de bunătate, şi orice lucrare izvorâtă din credinţă" (2 Tes. 1.11). Creştinul va face aceste rugăciuni în permanenţă (1 Tes. 5.17), întrucât ştie că dacă va cere ceva după voia lui Dumnezeu, El îi va asculta (1 loan 5.14-15), şi voia Sa este ca nici un om "să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă" (2 Petru 3.9).
Al zecelea principiu al lucrării de evanghelizare, constă în faptul că aceasta trebuie făcută cu mare credinţă (1 Tim. 1.4).

Atunci când propovăduieşte Evanghelia, creştinul trebuie să se încreadă în mod absolut în toate făgăduinţele lui Dumnezeu (Ps. 138.2; Matei 21.22; Marcu 11.24; F.A. 13.32; Rom, 4.21; 2 Cor. 1.20; 2 Petru 3.9), şi ca atare să se roage cu credinţă pentru toţi cei cărora le vorbeşte, deoarece "fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui" (Evrei 11.6).
Amintim că numai Dumnezeu ne poate da credinţă (Rom. 12.3), şi de asemenea, doar El poate să mărească acea credinţă (Luca 17.5) care deja există în inima unui om. Numai datorită credinţei primite de la Dumnezeu, poate lua un om decizia de a-L invita pe Domnul Isus Hristos în inima sa, şi de a nu-L izgoni de acolo niciodată, comiţând păcate (Evrei 7.26).
Sfânta Scriptură ne învaţă în 2 Petru 1.5, astfel: "De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta ...". Din acest verset rezultă că toate acţiunile creştinilor, deci şi lucrarea de propovăduire a Evangheliei, trebuie făcute cu credinţa fermă că Dumnezeu lucrează alături de ei, căci toţi creştinii sunt "împreună lucrători cu Dumnezeu" (1 Cor. 3.9; 2 Cor. 6.1).
Am stabilit deja, că orice creştin trebuie să vestească Evanghelia, ori de câte ori are ocazia. Mulţi oameni care se consideră (1 Cor. 8.2) creştini (Gal. 6.3), nu au în realitate această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16; 2 Tes. 3.6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3.1-3,15-18), tocmai datorită faptului că nu vestesc Evanghelia, de fiecare dată când au acest prilej.
Există oameni, care nu numai că nu vestesc Evanghelia, dar chiar se feresc să mărturisească credinţa lor altor oameni, atunci când au acest prilej, ruşinându-se de faptul că se încred în Dumnezeu (Rom. 1.16). Pentru a accentua starea gravă în care se găsesc aceştia, în următoarele versete vom aminti două serioase avertismente, date de către Domnul Isus Hristos acestei categorii de oameni: "De aceea, pe orişicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri" (Matei 10.32-33), "de oricine se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele, se va ruşina şi Fiul omului de el, când va veni în slava Sa şi a Tatălui şi a sfinţilor îngeri" (Luca 9.26).
Confirmând cele spuse de către Domnul Isus Hristos în versetele amintite mai sus, apostolii Pavel şi Petru le adresează şi ei creştinilor, următoarele îndemnuri: "Să nu-ţi fie ruşine dar de mărturisirea Domnului nostru" (2 Tim. 1.8), "Fiţi totdeauna gata să răspundeţi oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândeţe şi teamă, având un cuget curat" (1 Petru 3.15).
în mod practic, orice creştin trebuie să înceapă a vesti Evanghelia, pornind de la rudele sale cele mai apropiate (Marcu 5.19; loan 1.40-42), deoarece orice creştin trebuie în primul rând, să se îngrijească de cei din casa lui (1 Tim. 5.8).

După ce a vorbit pe larg celor din casa lui, despre mântuirea oferită de către Domnul Isus Hristos, creştinul trebuie să meargă mai departe: la vecini, la colegii săi de serviciu, la rude, la prieteni, la cunoştinţe şi în final, aşa cum ne învaţă Domnul Isus Hristos, la orice făptură (Marcu 5.20; 16.15; loan 4.28-30; F.A. 5.20-21; 18.9-11).
Urmând exemplul apostolului Pavel, care propovăduia Evanghelia mântuirii
. 241

prin jertfa Domnului Isus Hristos, de dimineaţa până seara (F.A. 23.23), creştinii nu trebuie să manifeste niciodată superficialitate în propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, ci să întreprindă această acţiune, cu cât mai multă tragere de inimă (Coi. 3.23; Ecl. 9.10).
De fiecare dată când creştinul are ocazia să le vorbească oamenilor, despre posibilitatea salvării lor, nu trebuie să le prezinte acestora *doar câteva* dintre învăţăturile lui Dumnezeu, pe care le au de îndeplinit pentru a putea deveni creştini, ci trebuie să caute să le prezinte în mod succint, *toate* aceste învăţături (Matei 28.20).
în situaţia în care, din motive independente de voinţa sa, vestitorul Evangheliei nu reuşeşte să prezinte pe scurt toate învăţăturile iui Dumnezeu, pe care le are de îndeplinit un om pentru a putea deveni creştin, trebuie ca măcar să le enunţe şi pe celelalte învăţături ce trebuie îndeplinite, şi cărora nu a apucat încă să le explice semnificaţia.
Dat fiind faptul că Domnul Isus Hristos condiţionează posibilitatea unui om de a deveni creştin, de activitatea continuă de propovăduirea a Evangheliei (2 Tim. 4.2), creştinul nu trebuie să uite nici o clipă, că în orice împrejurare s-ar afla, orice interlocutor al său, trebuie să fie socotit ca fiind un posibil rod (loan 15.8), căruia îi este dator să-i prezinte mesajul Evangheliei (F.A. 17.17; 18,11; 19.10; 2 Tim. 4.3-4), într-un mod cât mai clar şi mai concis.
Cu ocazia propovăduirii Evangheliei, orice creştin trebuie să răspândească "în orice loc mireasma cunoştinţei" lui Dumnezeu (2 Cor. 2.14), pentru a dovedi efectiv că el este într-adevăr "o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii şi printre cei ce sunt pe calea pierzării: pentru aceştia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de ia viaţă spre viaţă" (2 Cor. 2.15-16).
Dacă suntem conştienţi de măreţia actului de vestire a Evangheliei (Is. 52.7), să luăm aminte la următorul îndemn: "Cântaţi Domnului, toţi locuitorii pământului! Vestiţi din zi în zi mântuirea Lui" (1 Cron. 16.23), spunând şi noi ca apostolul Pavei: "... Vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!" (1 Cor. 9.16), şi luând în consecinţă, câte o decizie de felul acesta: "Gura mea va vesti, zi de zi, dreptatea şi mântuirea fa, căci nu-i cunosc marginile" (Ps. 71.15).
In Is. 52.7, citim astfel: "Ce frumoase sunt pe munţi, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte pacea, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte mântuirea!", latã ce frumos vorbeşte Dumnezeu despre cei ce vestesc Evanghelia.
îi mulţumesc Domnului, pentru minunata cântare de mai jos, în care sunt descrise câteva dintre adevărurile ce trebuie proclamate de către creştin, când vesteşte Evanghelia:
Mai e timp de pocăinţă, Domnul nostru ne iubeşte, (F.A. 17.39; loan 3.16) Harul încă se revarsă, Duhul Sfânt se mai primeşte; (loan 1.16; F.A. 2,39) Judecata n-a fost încă, Domnul astăzi ne mai cheamă, (loan 3,17; Matei 11.28) Cu răbdare ne aşteaptă, mântuirea El proclamă, (is, 30.18; loan 12.47)
R: Domnu-I gata să revină, toate semnele-L anunţă, (Matei 24.3-33) Pregăteşte-te de nuntă, şi la tot ce-i rău renunţă. (Matei 25,4,10; 1 Tes. 5.22)
Să ne-ntoarcem dar la Domnul, căci sunt zilele din urmă, (Is. 45.22; 2 Tim. 3.1) Să ne pocăim degrabă, să intrăm în a Sa turmă. (Matei 4.17; loan 10.16) Domnul aşteaptă iubire, şi-a noastră recunoştinţă, (loan 14.21,23) Pentru jertfa Sa măreaţă, şi a morţii biruinţă. (1 loan 2.2; Apoc. 1.18)
Ca să-l arătăm iubirea, nu există altă cale, (loan 14.15) Decât să păzim tot timpul, toate poruncile Sale. (loan 14.24) Duhul Sfânt ne aminteşte, toate sfintele-l poveţe, (loan 14.26) Şi de vom rărnâne-n Domnul, toate El o să ne-nveţe. (1 loan 2.20,27)
Pornind de ia învăţătura fundamentală "trebuie să vă naşteţi din nou" (loan 3.7), analizată în capitolul 4, în următoarele capitole au fost analizate încă şase învăţături, pe care Domnul Isus Hristos le însoţeşte în mod expres de precizări ferme, prin care El ne arată cu deosebită claritate, că dacă un om nu le îndeplineşte, nu poate deveni creştin.
în continuarea acestor şapte învăţături, în următoarele capitole, vor fi analizate încă trei învăţături, date de către Domnul Isus Hristos, celor care au reuşit să devină creştini, şi care doresc totodată să-şi păstreze această calitate.
242
243

11

învăţătura numărul 8:
"Vegheaţi dar, pentru că nu ştiţi în ce zi va veni Domnul vostru" (Matei 24.42)

în ultimele zile cât a trăit pe Pământ ca om, Domnul Isus Hristos a dorit să clarifice cu ucenicii Săi, câteva adevăruri de o importanţă capitală pentru omenire.

Primele două adevăruri se referă la faptul că "Tatăl îi dăduse toate lucrurile în mâini" şi că "de ia Dumnezeu a venit şi la Dumnezeu Se duce" (Ioan 13.3). Astfel, El Ie-a explicat pe larg ucenicilor Săi, că a venit pe Pământ trimis de către Dumnezeu-Tatăl (Matei 10.40; Ioan 5.24; 6.38-39,44; 7.16; 8.42; 14.24; 17.18), !uându-şi o înfăţişare omenească şi o fire doar asemănătoare cu a păcatului (Rom. 8.3), pentru a îndeplini misiunea încredinţată de către Tatăl (ioan 12.49-50), de a salva omenirea de la pedeapsa iminentă, cuvenită de drept pentru păcatele sale (Ef. 1.7; Col. 1.13-14; Evrei 10.10,12,14,19-20). Domnul Isus Hristos Ie-a spus ucenicilor, că după îndeplinirea acestei misiuni (Ioan 17.4), Se va întoarce înapoi la Dumnezeu-Tatăi de unde a venit (Ioan 6.62; 16.5,7,10,16,28).
întrucât ucenicii au fost foarte tulburaţi la primirea veştii că Domnul Isus Hristos nu va mai fi în mijlocul lor, El Ie-a mai descoperit şi alte adevăruri extrem de importante. Astfel, El Ie-a spus următoarele cuvinte: "Dacă îmi siujeşte cineva, să Mă urmeze; şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu. Dacă îmi slujeşte cineva, Tatăl îl va cinsti" (Ioan 12.26), "Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu, şi aveţi credinţă în Mine. în casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aşi fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi." (Ioan 14.1-3).
Adevărul care a produs un impact deosebit asupra ucenicilor, constă în promisiunea Domnului Isus Hristos, că, la un moment dat Se va întoarce, pentru a-i lua cu El în cer (Ioan 14.3,18,28).
înainte de a fi răstignit pe cruce, Domnul Isus Hristos S-a rugat în mod special Şi pentru această problemă, spunând: "Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii." (Ioan 17.24).
în versetele amintite mai sus, Domnul Isus Hristos se referă la fenomenul, cunoscut de către creştini, sub numele de răpirea Bisericii.
Răpirea Bisericii este descrisă de către Sfânta Scriptură astfel: "Căci dacă credem că Isus a murit şi a înviat, credem şi că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiţi. Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi
cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi *răpiţi* toţi împreuna cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul." (1 Tes. 4.14-17).
Din versetele de mai sus, putem deduce că prin răpirea Bisericii, se înţelege acel fenomen prin care creştinii vor fi ridicaţi de pe Pământ (Is. 60.8), pentru a-L întâmpina pe Domnul Isus Hristos în văzduh, înainte de revenirea Sa pe Pământ. Acei oameni care vor fi luaţi de către Domnul Isus Hristos cu El în cer, vor rămâne, începând cu momentul răpirii lor, de-a pururi în prezenţa Sa (Col. 3.4).
iminenţa fenomenului răpirii Bisericii.
Să vedem acum, de ce este necesar ca la un moment dat, Biserica să fie răpită, adică smulsă de pe Pământ. Pentru aceasta, vom aminti care sunt motivele principale, pentru care se va produce acest impresionant fenomen.
Primul motiv rezultă din faptul că răpirea Bisericii, a fost deja promisă de către Domnul Isus Hristos, ucenicilor Săi, fiind cuprinsă în planul lui Dumnezeu (F.A. 20.27; Ef. 1.9-12; 3.11) de mântuire. Dat fiind faptul că, tot ceea ce a făgăduit vreodată Dumnezeu, s-a împlinit întocmai (Ps. 138.2; F.A. 13.32; Rom. 4.21; 2 Cor. 1.20; Gal. 3.14; Ef. 1.13), nu ne putem îndoi absolut deloc, că şi răpirea Bisericii va avea loc, exact aşa cum a promis Domnul Isus Hristos (2 Petru 3.3-14).
Ca o asigurare suplimentară, dată de către Domnul Isus Hristos ucenicilor, că promisiunea Sa va fi cu cea mai mare certitudine îndeplinită, şi deci, după moartea acestora, la un moment dat vor învia şi vor fi răpiţi la cer, El a spus: "Cerul şi Pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece" (Matei 24.35; Marcu 13.31).
Al doilea motiv, rezultă din faptul că Biserica, care poartă denumirea simbolică de "Trupul Domnului Isus Hristos" (Rom. 12.4-5; 1 Cor. 6.15; 12.27; Ef. 1.22-23; Col. 1.24), trebuie neapărat ca la un moment dat să se unească cu Capul său, care este Domnul Isus Hristos (Col. 1.18).
Analizând cu atenţie învăţăturile date de către Sfânta Scriptură, privind modul de vieţuire al unui creştin, aflăm că acesta trebuie să se identifice tot mai mult cu Domnul Isus Hristos, care trăieşte efectiv în acesta (Ioan 14,20; 17.23,26; Rom 8.10; 1 Cor. 2.16; Gal. 2.20; Ef. 3.17-19; Col. 1.27).
Pentru a accentua comuniunea existentă pe plan spiritual între Domnul Isus Hristos şi creştini, referindu-se la botezul în apă, apostolul Pavel ne spune următoarele cuvinte: "în adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El şi printr-o înviere asemănătoare cu a Lui" (Rom. 6.5). De asemenea, în Ef. 2.4-6, citim astfel: "Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos (prin har sunteţi mântuiţi). El ne-a înviat împreună, şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos Isus". Adevărurile enunţate în ultimele versete citate, sunt o urmare directă a faptului că în adevăratul creştin' trăieşte Domnul Isus Hristos (Gal. 2.20), prin Duhul Său cel Sfânt (Gal. 4.6).
Pentru ca un creştin să fie împreună cu Domnul Isus Hrîstos în locurile cereşti, trebuie ca acesta:

245să-şi fi "răstignit pe cruce" în mod simbolic, prin pocăinţă, "omul cel vechi" (Gal. 2.20), adică firea sa pământească şi păcătoasă, aşa cum a fost răstignit şi Domnul Isus Hristos (Rom. 6.6; Gal. 5.24),

■ să fi murit "faţă de păcat" (Rom. 6.2,7,11), adică să-şi fi "înmormântat" firea sa veche. Pentru realizarea acestui deziderat, simbolic vorbind, creştinul a fost deci nevoit "să treacă prin mormânt" (Rom. 6.3-5,8; Col. 3.3), aşa cum a trecut şi Domnul Isus Hristos.
- să fi "înviat" (Col. 3.1) dintre cei morţi spiritual, aşa cum a înviat şi Domnul Isus Hristos (Rom. 6.5; Ef. 2.6). Desigur că prin această înviere simbolică, s-a născut o făptură nouă (Gal. 6.15), un om nou (Ef. 4.24; Col. 3.10), în care *toate* lucrurile s-au făcut noi (2 Cor. 5.17). Omul care a fost trezit la o viaţă nouă (Rom. 6.4), are o minte nouă (Rom. 12.2; Ef. 4.23) şi o fire dumnezeiască (Rom. 8.29; 2 Cor. 3.18; Ef. 4.24; 2 Petru 1.4).
- să fi primit botezul cu Duhul Sfânt, pentru a avea certitudinea că aparţine Domnului Isus Hristos (Rom. 8.9), că Domnul Isus Hristos trăieşte cu adevărat în el (Gal. 4.6) şi că el este într-adevăr lipit de Domnul Isus Hristos, fiind "un singur duh cu El" (1 Cor. 6.17).
"A fi în Hristos", sau mai clar exprimat, a fi "împreună cu Domnul Isus Hristos" (loan 14.23), înseamnă a fi, din punct de vedere spiritual, în comuniune cu Domnul Isus Hristos (1 Cor. 6.17). Aşa cum ştim, în prezent Domnul Isus Hristos este în locurile cereşti (Ef. 1.20; Col. 3.1; Evrei 1.3; 10.12). Numai în locurile cereşti, creştinii se pot simţi cu adevărat la ei acasă (2 Cor. 5.6-9).
Creştinii trebuie să aibă foarte clar în minte, faptul că pe planeta Pământ sunt doar într-o scurtă trecere (Evrei 13.14). în scurta lor viaţă pământească, de fapt creştinii călătoresc spre adevărata lor patrie, cea cerească (Evrei 11.10,14,16). Pe Pământ ei sunt doar nişte oameni pribegi (2 Cor. 5.6; 1 Petru 1.17), străini şi călători (Ps. 119.19; Evrei 11.13; 1 Petru 2.11), exact aşa cum a fost şi Domnul Isus Hristos, învăţătorul lor (Matei 8.19-20; Luca 9.57-58).
incă din timpul vieţii sale pământeşti, orice creştin are şi cetăţenia cerurilor (Fii. 3.20), fiind un om din casa lui Dumnezeu (Ef. 2.19). Prin legătura cu Dumnezeirea (F.A. 17.29), asigurată de către Duhul Sfânt (Rom. 8.26-27; Ef. 2.18; 1 loan 5.7-8), duhurile creştinilor sunt conectate cu cerul, încă din această viaţă pământească (1 Cor. 6.17; Ef. 2.6). Această minunată conexiune, face ca orice creştin să fie mai puţin interesat de viaţa lui pământească (1 Cor. 15.19), şi mai mult interesat de lucrurile "de sus", din cer, gândindu-se mereu la acestea şi umblând doar după aceste lucruri (Coi. 3.1-3). In acest fel, datorită părtăşiei pe care o are cu Dumnezeu (loan 14.23; 1 Cor. 1.9; 1 loan 1.3,6), chiar de pe Pământ, creştinul începe să afle câte ceva despre viaţa minunată pe care o va trăi în rai.
în Ef. 1.3, citim că Dumnezeu îi binecuvântează pe creştini "cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti, în locurile cereşti, în Hristos". Din acest verset, reiese că "a fi în Hristos", mai înseamnă a avea parte, din punct de vedere spiritual, de toate însuşirile minunate ale caracterului Domnului Isus Hristos. Aşa cum am amintit în capitolul consacrat botezului cu Duhul Sfânt, printre binecuvântările duhovniceşti primite de creştini de la Dumnezeu, se află: roadă şi darurile Duhului Sfânt, puterea (2 Cor. 4.7; Ef. 3.20), sfinţenia (Rom. 6.22; 1 Cor. 3.17; Ef. 1,4; 2.21; 5.27; Col. 1.22), elemente caracteristice şi Domnului Isus Hristos.
Sfânta Scriptură ne arată că acei oameni care se lasă călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu, sunt copii ai lui Dumnezeu (Rom. 8.14-16), deci sunt şi moştenitori ai Lui, împreună cu Domnul Isus Hristos (Rom. 8.17; Ef. 1.11; 5.5; Col. 1.12). Dat fiind acest fapt, Dumnezeu-Fiul va împărţi cu aceştia tot ceea ce l-a dat Dumnezeu-Tatăl (Rom. 8.32). Orice creştin trebuie să se comporte într-aşa fel (Col. 1.10-12), încât să nu nesocotească arvuna moştenirii sale veşnice, care este botezul cu Duhul Sfânt (2 Cor. 1.22; 5.5; Ef. 1.13-14).
Având în vedere consideraţiile de mai sus, este normal ca la un moment dat, creştinii să meargă acolo unde se află moştenirea lor (Col. 3.24; Tit 3.7; Evrei 9.15; 1 Petru 1.4), şi unde le este de fapt locul, adică în patria lor adevărată, cea cerească (Evrei 11.16). Acesta este *al treilea motiv* pentru care va avea loc răpirea Bisericii.
Domnul Isus Hristos a promis Bisericii Sale următoarele: "Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii Pământului." (Apoc. 3.10).
Al patrulea motiv pentru care va avea loc răpirea, constă tocmai în această promisiune a Domnului Isus Hristos, din care rezultă că Biserica Sa va fi păzită de cele mai mari dintre urgiile şi nenorocirile descrise în Apocalipsă, care se vor întâmpla pe Pământ în viitorul apropiat.
Aşa cum ştim, botezul creştinilor cu Duhul Sfânt, certifică faptul că aceştia sunt copiii lui Dumnezeu (Rom. 8.14-18; Gal. 4.6). *Al cincilea motiv* pentru care va avea loc răpirea Bisericii, este dat de faptul că, va trebui să existe desigur un moment când creştinii, care sunt copiii lui Dumnezeu, vor fi *înfiaţi* efectiv de către Dumnezeu (Rom. 8.15,23; Gal. 4.5; Ef. 1.5).
După ce am amintit principalele motive, pentru care trebuie să aibă loc răpirea Bisericii, să vedem cum de este posibil, ca oamenii să se ridice la răpire în văzduh, sfidând şi totodată învingând, legile cunoscute ale gravitaţiei.
Creştinii ştiu că pentru Dumnezeu, care este singurul Creator şi Stăpân al Universului (1 Tim. 6.14-16), toate lucrurile sunt cu putinţă (Matei 19.26; Luca 18.27; Rom. 4.21). Totuşi, Dumnezeu cunoaşte faptul că cei mai mulţi oameni au credinţă puţină (Matei 8.26; 14.31; 16.8; Marcu 4.40; Luca 8.25; 12.28).' Dat fiind acest fapt, pentru a nu mai exista nici un dubiu privitor la posibilitatea ca un om să se ridice la cer, Sfânta Scriptură ne prezintă trei cazuri, când diverse persoane au fost ridicate în văzduh şi răpite de către Dumnezeu.
Primul caz de răpire, este cel al lui Enoh, care a fost mutat de pe Pământ direct la Dumnezeu (Gen. 5.24), netrecând deci prin moarte (Evrei 11.5).
Al doilea caz de răpire, este cel al prooroculuì Mie. Neobişnuitul eveniment este descris cu o deosebită

claritate, în versetele 2 împ. 2.1-14.
Sfânta Scriptură ne arată că şi Domnul Isus Hristos S-a înălţat la cer, iar acest fenomen a putut fi urmărit de către toţi ucenicii Săi (Luca 24.51). Astfel, în F.A. 1.4-11, citim că, în timp ce Domnul Isus Hristos Se afla în mijlocul ucenicilor Săi, la un moment dat, S-a ridicat în mod vizibil în văzduh, şi apoi a dispărut complet din câmpul lor vizual.
Astfel de fenomene, care vor avea loc în viitor, sunt descrise în versetele: Apoc. 11.11-12; 12.5.
Sfânta Scriptură descrie aceste răpiri, care deja s-au produs, sau care se vor produce în viitor, tocmai pentru a ne face să înţelegem, că răpirea oamenilor la cer

este perfect posibilă.
însemnătatea răpirii Bisericii.
Perioada de timp în care trăieşte omenirea în prezent, este cunoscută sub numele de "perioada harului" (Rom. 6.14). Această perioadă a debutat odată cu venirea Domnului Isus Hristos pe planeta noastră (Ioan 1.17; Rom. 5.15; 2 Tim. 2.1).
Răpirea Bisericii este un fenomen care marchează o importantă cotitură în scurgerea timpului. După producerea acestui impresionant fenomen, uşa harului se va închide (Matei 25.10; Luca 13,25).
După momentul răpirii Bisericii, mântuirea oamenilor nu va mai fi posibilă numai prin har, adică doar prin acceptarea Evangheliei, cum încă se mai întâmplă în prezent.
In perioada de timp cunoscută sub numele de "marele necaz" (Matei 24.21), mântuirea va putea fi obţinută prin martiraj, adică prin sacrificarea vieţii pentru credinţă (Apoc. 6.9-11; 7.9-10,13-17; 20.4).
Evenimentele care se vor produce înainte de răpirea Bisericii.
înainte de răpirea Bisericii, se vor produce două evenimente de o importanţă crucială pentru omenire. Acestea sunt: învierea acelor morţi care fac parte din Biserica lui Dumnezeu şi răscumpărarea trupurilor celor care vor fi răpiţi (Rom. 8.19-23).
Sfânta Scriptură ne învaţă că toţi oamenii care au murit, vor învia (1 Sam. 2.6; Dan. 12.2; Ioan 5.21) la momente de timp diferite, astfel că vor exista învieri succesive aie morţilor. Desigur că Acela care a inaugurat acest impresionant fenomen, este Domnul Isus Hristos (F.A. 26.23; 1 Cor. 15.20; Col. 1.18).
în Apoc. 20.4-6, aflăm că există o primă înviere a morţilor, numită de către Domnul Isus Hristos "învierea celor neprihăniţi" (Luca 14.14).
Analizând atent fenomenul denumit în mod global "prima înviere a morţilor", constatăm că fiecare om care a murit, va fi înviat de către Domnul Isus Hristos (ioan 6.39-40,44,54; 1 Cor. 15.45) '7a *rândul cetei lu?'* (1 Cor. 15.23). în acest context, în cele ce urmează vom aminti care sunt oamenii care compun *fiecare dintre aceste cete,*
în loan 5.25, citim că Domnul Isus Hristos s-a adresat unui grup de iudei astfel: "Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, şi acum a şi venit, când cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu...". Ascultând aceste cuvinte, exista posibilitatea, ca interlocutorii Domnului Isus Hristos, să înţeleagă că El s-ar fi referit la oameni morţi doar din punct de vedere spiritual (Matei 8.22; Ef. 2.1,5; 1 Tim. 5.6; Apoc. 3.1).
Pentru a nu se înţelege acest lucru, în continuarea mesajului adresat grupului de iudei, Domnul Isus Hristos a reluat această învăţătură, precizând în mod clar că vor învia chiar cei "din morminte" (loan 5.28-29).
Referindu-se la împlinirea acestei profeţii a Domnului Isus Hristos, Sfânta Scriptură ne arată că, după ce a murit pe cruce, Domnul Isus Hristos "a fost înviat în Duh", şi a mers în Locuinţa morţilor (1 Petru 3.18-20), pentru a propovădui Evanghelia şi celor morţi (1 Petru 4.6).
Realitatea a confirmat profeţia Domnului Isus Hristos, care a spus: "... şi cei
ce-L vor asculta, *vor învia"* (ioan 5.25). Astfel, în Matei 27.51-53, citim că acei oameni care "L-au ascultat" pe Domnul Isus Hristos, în sensul că au crezut în Evanghelia propovăduită de către El, au înviat.
Având în vedere faptul că în versetul Matei 27.51, citim că au înviat *mulţi sfinţi,* putem deduce că *prima ceată* de oameni, care deja au înviat dintre cei morţi, este formată din sfinţii care au trăit în perioada Vechiului Testament.
în contextul celor de mai sus, am putea să ne întrebăm, cine ar putea fi aceşti *sfinţi mulţi,* care au înviat imediat după moartea şi învierea "în Duh" a Domnului Isus Hristos? '
Sfânta Scriptură ne dezvăluie numele unor oameni, de care putem fi siguri că fac parte din împărăţia lui Dumnezeu. Astfel, printre sfinţii care pot face parte din *prima ceată de oameni care deja au înviat,* amintim pe: Avraam, Isaac, Iacov (Luca 13.28), Noe (Gen. 6.9; 7.1; Ezec. 14.14,20), Iov (Iov 1.8; 19.25-27; Ezec. 14.14,20), Samuel (1 Sam. 3.4-14,19-21; Luca 13.28), Daniel (Ezec. 14.14,20; Dan. 9.23; 10.11,19).
Toţi sfinţii care au trăit în perioada Vechiului Testament, şi care au crezut în Evanghelia ce a fost propovăduită de către Domnul Isus Hristos în Locuinţa morţilor, pot fi desigur incluşi în "Biserica celor întâi născuţi, care sunt scrişi în ceruri" (Evrei 12.23). încă din timpul când trăiau pe Pământ, aceşti oameni erau în căutarea unei patrii cereşti (Evrei 11.10,14,16).
Desigur că am putea să ne întrebăm în continuare, ce s-a întâmplat cu aceşti •finţi care au înviat? Evident că ar exista doar trei posibilităţi:
- Să fi murit din nou, ceea ce este exclus, datorită faptului că "oamenilor le este rânduit să moară o singură dată" (Evrei 9.27).
Trebuie precizat faptul că, oamenii care au fost morţi doar temporar, constituie desigur excepţii. Sfânta

Scriptură ne relatează că în decursul timpului, Dumnezeu a mai produs şi va mai produce învieri ale unor oameni, dar acestea au constat şi vor consta, doar în reveniri ale sufletului (1 împ. 17.21-24; F.A, 20.9-12) şi duhului (Ezec. 37.5-10; Luca 8.55; Apoc. 11.11), în trupul *care exista,* şi pe care tocmai îl părăsiseră de puţin timp (de ordinul câtorva secunde, ore sau chiar zile).
Cetele amintite mai sus, se referă la *mulţimi* de oameni, ale căror trupuri pământeşti *nu mai existau,* şi ca atare, pentru aceştia a fost nevoie ca Dumnezeu să creeze instantaneu (Ps. 33.9; Rom. 4.17) câte un trup nou, care are proprietăţi diferite de cel iniţial (Marcu 12.25; 1 Cor. 15.35,40,42-44,47-54).
- Să fi rămas în viaţă, până la a doua venire a Domnului Isus Hristos (loan 21.21-23), trăind în prezent pe Pământ. Această posibilitate este foarte puţin probabilă, întrucât prin astfel de oameni, Dumnezeu ar lucra în prezent cu mare putere (Gen. 18.17; Amos 3.7) şi nu ar fi posibil ca oamenii să nu ştie de existenţa lor.
- Să fi fost mutaţi în acel loc, unde deja mai există astfel de oameni, cum sunt de pildă Enoh (Gen. 5.24; Evrei 11.5) şi Ilie (2 împ. 2.1-14; Matei 17.3-4), care nu au murit, ci au fost mutaţi de pe Pământ în cer, primind câte un trup de slavă (1 Cor. 15.43). întrucât în Luca 9.30-31, citim că Moise şi Ilie au fost văzuţi "în slavă", vorbind cu Domnul Isus Hristos, putem considera că şi Moise a fost înviat şi a primit un trup de slavă (Deut. 34.5-7; Matei 17.1-4; Marcu 9.2-6: Luca 9. 28-33; luda 9; Exod 33.11; Num. 12.7-8).
A doua ceată, cuprinde creştinii care au trăit, trăiesc, sau vor trăi în perioada harului (1 Tes. 4.14-17; 2 Tes. 2.1-2).
248
249
A treis ceată, care aparţine tot de *prima înviere a morţilor,* cuprinde martirii din necazul cel mare (Apoc. 7.14; 20.4-5).
în Dan. 12.2, citim că unii morţi vor învia "pentru viaţa veşnică, şi alţii pentru ocară şi ruşine veşnică". în consideraţiile de mai sus, am amintit cele trei cete de oameni, implicate în fiecare etapă a fenomenului numit generic *prima înviere a morţilor.* Aşa cum ştim, aceştia au viaţa veşnică şi nu vor participa la judecata finală în calitate de inculpaţi (loan 5.24).
A doua înviere a morţilor, se va produce înainte de judecata finală (Apoc. 20.11-15), adică după o mie de ani de la învierea cetei martirilor din marele necaz (Apoc. 20.5).
Sfânta Scriptură ne îndeamnă în Ef. 4.30, astfel: "Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării". Din acest verset, aflăm că cine a primit botezul cu Duhul Sfânt, a primit totodată şi o veritabilă pecete specială, pusă în el de către Dumnezeu, pentru ziua răscumpărării. Să vedem acum, care este acea zi a răscumpărării.
Prin răscumpărare, se înţelege eliberarea unei persoane din captivitate sau din robie, prin plata unei sume mari de bani. Dat fiind faptul că duhul oricărui creştin, a fost deja răscumpărat în momentul primirii botezului cu Duhul Sfânt (1 Cor. 6.17; Ef. 1.13-14), este normal ca la un moment dat, să se producă şi răscumpărarea trupurilor creştinilor.
La răpirea Bisericii, se va produce şi răscumpărarea trupurilor creştinilor, adică înfierea efectivă a acestora de către Dumnezeu (Rom. 8.23; Ef. 1.5).
Preţul care deja a fost plătit (1 Cor. 6.20; 7.23) pentru răscumpărarea creştinilor, este imens, şi el a constat în chinurile îngrozitoare, la care a fost supus Domnul Isus Hristos, pentru ispăşirea păcatelor noastre (F.A. 20.28; Gal. 3.13; 4.4-5; Col. 1.13-14; Evrei 9.12; 1 Petru 1.18-19; Apoc. 5.9), care au culminat cu moartea Sa.
în momentul răscumpărării trupurilor creştinilor, sau a înfierii lor efective de către Dumnezeu, fiecare creştin va primi, în locul trupului său de carne, muritor şi păcătos, un trup de slavă, ceresc, strălucitor, puternic (1 Cor. 15.35,40-44,47-49), nemuritor şi nesupus putrezirii (1 Cor. 15.42,50-54), ca şi al îngerilor (Luca 20.35-36), După răscumpărarea trupurilor, creştinii nu vor mai avea nimic muritor în ei (2 Cor. 5.1-4).
Aşa cum ştim, încă din timpul vieţii sale pământeşti, orice creştin are deja o fire dumnezeiască (Ef. 4.24; 2 Petru 1.4). După răpire, această fire va fi îmbrăcată într-un trup nou, duhovnicesc (1 Cor. 15.44-46). Acesta va avea aceleaşi caracteristici, pe care le are în prezent trupul Domnului Isus Hristos (Rom. 8.29; 1 Cor. 15.49; 2 Cor. 3.18; Fii. 3.21; Col. 3.4; 1 loan 3.2). în pofida faptului că acest trup va fi perfect funcţional (Matei 8.11; Luca 13.29; 14.15; 22.14-18,30; 24.39-43; Apoc. 2.7; 22.2,14), el va avea proprietăţi supranaturale, astfel că nu va mai fi limitat la posibilităţile modeste ale trupului nostru actual (Luca 24.31; loan 20.19).
Pentru a înţelege mai bine semnificaţia celor două evenimente importante descrise mai sus, şi pentru a ne convinge că învierea morţilor şi primirea unui trup de slavă, sunt fenomene perfect posibile, să vedem ce se întâmplă cu omul după
moartea fizică.
în Fii. 1.21-24, apostolul Pavel ne spune: "pentru mine a trăi este Hristos şi a muri este un câştig. Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; şi nu ştiu ce trebuie să aleg. Sunt strâns din două părţi: aş dori să mă mut şi să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi este mai de trebuinţă să rămân în trup".
Din versetele de mai sus, deducem că atunci când un creştin moare, nu se întrerupe nicidecum existenţa sa. Astfel, după atâta pribegie "departe de Domnul", prin părăsirea trupului pământesc, creştinul va ajunge în sfârşit "acasă la Domnul" (2 Cor. 5.6-9). Acest eveniment constituie una dintre urmările faptului că, orice creştin "este un singur duh" cu Domnu! Isus Hristos (1 Cor. 6.17), care este viu. Având în vedere această mutare, pentru orice creştin moartea reprezintă un câştig şi nicidecum o

pierdere, aşa cum este ea privită de către toţi oamenii care nu sunt creştini.
în consideraţiile de mai jos, vom clarifica cum de este posibil, ca după moarte, creştinul să fie împreună cu Domnul Isus Hristos.
Sfânta Scriptură ne învaţă că orice om este alcătuit din trei părţi: duh, suflet şi trup (1 Tes. 5.23).
Există oameni care au impresia (1 Cor. 8.2>că duhul şi sufletul reprezintă unul şi acelaşi lucru, ceea ce de fapt nu corespunde realităţii, având în vedere şi versetele: Is. 26.9; Evrei 4.12.
Să vedem care este rolul fiecăreia dintre cele trei părţi componente ale omului, şi ce se întâmplă cu fiecare dintre acestea, după moartea fizică.
Aşa cum va rezulta din cele de mai jos, în momentul când omul moare, cele trei entităţi care formau un tot unitar numit om viu, se despart una de alta, fiecare urmând un drum bine stabilit de către Dumnezeu.
Această despărţire a celor trei entităţi care compun omul viu, este descrisă în 2 Cor. 5.1, astfel: "Ştim, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână ci este veşnică". Din acest verset aflăm că la moarte, sufletul şi duhul creştinului se mută din "cortul trupesc" de carne, efemer, într-un alt lăcaş, ceresc şi veşnic (2 Cor. 5.2-4; 2 Petru 1.13-14).
întrucât trupul primului om a fost creat de către Dumnezeu din ţărână (Gen. 2.7), Dumnezeu a hotărât ca după ce omul moare, trupul său să fie îngropat în pământ, pentru a se întoarce în ţărâna din care a fost alcătuit (Gen. 3.19). Trupul de carne va putrezi (F.A, 13.36), iar la învierea care se va produce înainte de răpirea Bisericii, fiecare creştin va primi câte un trup de slavă.
Sfânta Scriptură ne spune că Dumnezeu este Duh (loan 4.24), şi că Dumnezeu este Acela care întocmeşte (Zah. 12.1) şi-i dă (Ecl. 12.7) omului, duhul care există în el.
Datorită faptului că suflarea pe care o au oamenii în ei, aparţine lui Dumnezeu (Iov 27.3; Ps. 104.30; Prov. 20.27; Ecl. 8.8), tot Dumnezeu este Acela care le dă oamenilor şi suflarea de viaţă (Gen. 2.7; Iov 12.10; Is. 42.5; Maleahi 2.15; F.A. 17.25). în Qen. 7.22, respiraţia este numită chiar "suflare de duh de viaţă".
Din cele de mai sus, rezultă că atât duhul omului, care se mai numeşte şi "suflarea Celui Atotputernic" (Iov 32.8; 33.4), cât şi suflarea de viaţă, sunt proprietatea lui Dumnezeu, fiind în mâna lui Dumnezeu, care este "Dumnezeul

duhurilor oricărui trup" (Num. 16.22; 27.16; Evrei 12.9).
Atât timp cât omul are duh şi suflare de viaţă (respiraţie), el trăieşte. în momentul când Dumnezeu îşi ia înapoi ce este a! Său, adică duhul (Iov 34.14-15; Ps. 31.5; Ecl. 12.7; Luca 23.46; FA 7.59) şi suflarea de viaţă (Iov 34.14-15; Ps. 104.29), omul moare (Iacov 2.26). iată deci că duhul şi suflarea de viaţă, reprezintă cele două entităţi inseparabile, care sunt caracteristice omului viu (Ha'b. 2.19). Este demn de amintit că animalele nu au duh (Is. 31.3), ci doar suflare de viaţă (Ps. 104.27-30). Evident că aceste două entităţi sunt de natură divină, şi Dumnezeu le împrumută omului, numai pe durata cât acesta trăieşte.
Sfânta Scriptură ne învaţă că duhul omului este acela care coordonează conştiinţa, cugetul (gândirea), mintea (judecata), discernământul şi puterea de decizie a omului (Iov 20.3; 32.8-9; Ps. 77.6; 1 Cor. 2.11; 14.15; Ef. 4.23), elemente care controlează toată viaţa şi activitatea sa.
Sufletul omului este creat (Is. 57.16), şi apoi dat omului tot de către Dumnezeu (Is. 42.5). întrucât Dumnezeu "ţine în mână sufletul a tot ce trăieşte" (Iov 12.10), El este adevăratul proprietar al sufletului oricărui om (Ezec. 18.4). Ca urmare a acestui fapt, Satana, care are puterea morţii (Evrei 2.14), nu are totuşi nici o putere asupra sufletului, care poate ajunge în focul gheenei numai cu voia lui Dumnezeu (Matei 10.28).
Sfânta Scriptură ne învaţă că din sufletul omului izvorăsc: iubirea (Deut. 6.5), plăcerea (Is. 42.1), nădejdea (Ps.'33.20; 42.5), dorinţeie (Ps. 84.2; 143.6; Is. 26.8-9), etc.
Sufletul poate fi: mâhnit (Ps. 42.5-6), întristat (Matei 26.38), îndurerat (Is. 65.14), pustiu (Ps. 35.12), sau poate fi: înviorat (Ps. 19.7), vesel (Ps. 86.4; Is. 61.10), însetat după Dumnezeu (Ps. 42.2; 84.2; 143.6; Luca 1.46), încrezător în Dumnezeu (Ps. 57.1; 62.5; Prov. 11.13), îmbărbătat şi întărit de către Dumnezeu (Ps. 138.3; Ier. 6.16).
Din consideraţiile de mai sus, rezultă că sufletul reprezintă partea senzitivă a omului (sentimentele, dorinţele, etc).
Pentru ca trupul omului să poată acţiona conform unor sentimente sau dorinţe ale sufletului (1 Petru 2.11), este necesar ca mai întâi sufletul şi duhul (Evrei 4.12), să se pună de acord în privinţa efectuării respectivei acţiuni. Dacă sufletul şi duhul sunt de acord, atunci duhul, care are puterea de decizie (Iov 32.8; 1 Cor. 2.11; 6.17), dă ordin trupului, prin intermediul sistemului nervos, şi trupul execută respectiva acţiune. In caz contrar, trupul nu execută nimic şi dorinţele sufletului rămân neîmplinite.
întrucât sufletul creştinului este curăţit de către Duhul Sfânt (1 Petru 1.22), de regulă el nu are dorinţe şi sentimente care nu sunt după voia lui Dumnezeu. Dacă totuşi are astfel de dorinţe şi sentimente, duhul creştinului, care ascultă de îndemnurile Duhului Sfânt (Rom. 8.1,4-5), cu care acesta este botezat, nu-l va lăsa să întreprindă acţiuni care contravin legilor lui Dumnezeu, care sunt puse de către Duhul Sfânt

direct în inima şi în mintea (conştiinţa) sa (Ier. 31.33; Evrei 8.10; 10.16).
întrucât duhul necreştinului ascultă de îndemnurile firii pământeşti, care pofteşte împotriva Duhului Sfânt (Gal. 5.17), acesta va întreprinde acţiuni care sunt în dezacord cu voia iui Dumnezeu.
în versetele loan 11.25-26, Domnul Isus Hristos ne vorbeşte astfel: "Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte, şi crede în Mine, nu va muri niciodată". Din aceste versete, reiese că sufletul creştinului este viu şi mântuit

(lacov 1.21; 5.20), întrucât creştinul are viaţă veşnică (loan 5.24).
în timp ce orice creştin şi-a încredinţat sufletul în mâinile lui Dumnezeu (1 Petru 4.19), sufletul celui care nu este creştin este pierdut (Matei 10.28; 16.26), deoarece un astfel de om este mort din punct de vedere spiritual (Ezec. 18.4,20), adică despărţit de Dumnezeu.
La moarte, omul "îşi dă duhul" (Gen. 25.8,17; 35.29) în mâinile lui Dumnezeu (Ps. 31.5; Luca 23.46; FA 7.59). Tot atunci, omului i "se va cere înapoi sufletul" (Luca 12.20). Deci pe lângă duh, omul "îşi dă şi sufletul" (Gen. 35.18; 1 împ. 19.4; Iov 14.10; Luca 21.26; FA 5.5,10).
în momentul morţii omului, sufletul său va părăsi trupul, şi va ajunge într-unui din cele două locuri distincte.
Sufletele celor care nu sunt creştini, vor merge în Locuinţa morţilor (Ps. 16.10; 49.15), în chinuri (Luca 16.23-25), acolo unde sunt cei răi (Ps. 26.9; 28.3), care vor fi despărţiţi veşnic de Dumnezeu (Matei 7.23; 25.41; Luca 13.27).
Sufletul creştinului, fiind lipit de Dumnezeu (Ps. 63.8) şi curăţit de către Duhul Sfânt (1 Petru 1.22), va fi mântuit, adică scăpat de chinurile veşnice ale iazului de foc (Ps. 34.22; 56.13; 116.4; Evrei 10.39; lacov 1.21; 5.20). Ca urmare a acestui fapt, la moartea creştinului (Ps. 116.15), sufletul său "va fi păstrat viu" (Ezec. 18.27; Ps. 66.9) şi nu va merge în Locuinţa morţilor, în chinuri, unde merg sufletele necreştinilor (Ps. 16.10; 49.15; 86.13; Is. 38!i7; F.Â. 2.27,31), ci va fi "mângâiat" (Luca 16.25) într-un loc numit de către Domnul Isus Hristos, "sânul iui Avraam" (Luca 16.23; Apoc. 6.9-11; 20.4), pentru a "fi legat în mănunchiul celor vii la Domnul" (1 Sam. 25.29).
Pentru a ne familiariza cu fenomenele importante care se vor produce la răpirea Bisericii, cu ocazia evenimentului cunoscut sub numele de "schimbarea la faţă" (Matei 17.1-7; Luca 9.28-36), Dumnezeu ne-a dat o imagine sugestivă, din care putem afla cum va arăta un suflet, căruia El i-a dat un duh de viaţă şi un trup de slavă.
înainte de răpirea Bisericii, când se va produce învierea celor neprihăniţi (Luca 14.14), sufletele creştinilor aflate în "sânul lui Avraam", vor primi câte un duh (Ezec. 37.5-6,9-10; Apoc. 11.11) şi un trup de slavă (1 Cor. 15.43). în acest timp, sufletele din Locuinţa morţilor se vor chinui în continuare (Luca 16.23-25), încă o mie de ani, până când se va produce şi a doua înviere a morţilor (Apoc. 20.5-6). După a doua înviere a morţilor, va avea loc judecata de apoi, când toată Locuinţa morţilor va fi condamnată şi aruncată în iazul de foc (Apoc. 20.11-15).
Sfânta Scriptură ne arată că la moartea omului, sufletul său (Ps. 16.10; 49.15) nu va mai putea rămâne în trup (Fii. 1.24), şi ca atare va "pleca" (2 Tim. 4.6) din acesta, fiind dezbrăcat de trupul de carne, care în 2 Petru 1.14 este numit "cort".
Datorită faptului că, la moartea omului sufletul său se mută (Fii. 1.23), în unul dintre cele două locuri menţionate de către Domnul Isus Hristos în Luca 16.22-23, el nu mai este conştient de nimic din ceea ce se întâmplă în continuare pe Pământ, de unde s-a mutat (2 Cran. 34.28; Iov 14.20-21; Ecl. 6.12; 7.14; 9.5-6).
Din mesajul Domnului Isus Hristos, cuprins în Luca 16.19-31, aflăm o mulţime de lucruri importante, printre care le amintim pe următoarele:

- După moarte, sufletele oamenilor nemântuiţi "se chinuiesc" în Locuinţa morţilor, în timp ce sufletele creştinilor sunt "mângâiate" într-un loc minunat numit metaforic "sânul lui Avraam". Acest loc minunat, unde sufletele creştinilor vor fi în prezenţa Domnului Isus Hristos (Fii. 1.23; 2 Cor. 5.8), este situat "sub altarul" (Apoc. 6.9), care se află înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu (Apoc. 8.3; 9.13).
- Sufletul omului care a murit, îşi poate aminti (Luca 16.25) amănunte legate de anumite evenimente petrecute în viaţa sa pământească.
• Fiind perfect conştient de locul "de chin" (Luca 16.28) unde se află, sufletul bogatului este preocupat de cei cinci fraţi ai săi care au rămas pe Pământ, şi ar dori să-i îndemne să se pocăiască (Luca 16.30), pentru a nu ajunge şi ei în locul îngrozitor unde se află acesta. Fiindcă în locul de chin, numit Locuinţa morţilor, sunt suflete (Ps. 16.10; 49.15), am putea să ne punem întrebarea: cum se pot chinui aceste suflete?
întrucât sufletul reprezintă partea senzitivă a omului (sentimentele, dorinţele, etc), sufletele aflate în Locuinţa morţilor "se chinuiesc", doar datorită faptului că prezenţa lor în acel loc - unde sunt numai suflete nemântuite, care, spre deosebire de "sânul lui Avraam", nu este în preajma lui Dumnezeu - va atrage după sine în viitor, participarea ia judecata finală în calitate de inculpaţi, şi inevitabila pedeapsă îngrozitoare, care va consta în aruncarea în iazul de foc (Apoc. 20.11-15).
Citind versetele: Is. 14.9-10; Ezec. 32.21, aflăm că, pe lângă faptul că sufletele din Locuinţa morţilor sunt perfect conştiente de chinul în care se află, între ele există şi nişte relaţii. Datorită acestor relaţii,

putem spune în mod simbolic, că aceste suflete conversează între ele. De asemenea, din versetele Apoc. 6.9-11, aflăm că sufletele morţilor care "vorbesc", chiar "strigă".
Alte versete care confirmă pe deplin, faptul că sufletele celor morţi sunt perfect conştiente, de absolut tot ceea ce se întâmplă cu ele după moartea trupului, sunt: 1 Petru 3.18-19; 4.6. Din aceste versete aflăm că, după ce Domnul Isus Hristos a murit, El a mers pentru a vesti Evanghelia şi celor morţi (Ioan 5.28). Acei morţi care au acceptat propovăduirea Domnului Isus Hristos, au înviat (Matei 27.52-53).
- Tot din acest mesaj ai Domnului Isus Hristos, aflăm şi ceea ce "gândea" patriarhul Avraam, la un anumit timp după moartea sa (Luca 16.23-31).
Rezumând consideraţiile de mai sus, rezultă următoarele:
- Cât timp omul trăieşte, cele trei entităţi care îl alcătuiesc, adică trupul, duhul şi sufletul sunt inseparabile, ele alcătuind un tot unitar.
- După moartea omului, duhul şi suflarea de viaţă merg înapoi la Dumnezeu, de unde au venit, iar entitatea care continuă să existe, conştientă de sine şi de tot ce se întâmplă în locul unde se află, este sufletul.
- Absolut toţi oamenii vor învia, astfel că fiecare suflet va primi un duh şi un trup. Vor exista învieri ale morţilor, la momente diferite de timp. Creştinii şi martirii din marele necaz vor învia pentru viaţă veşnică, iar ceilalţi oameni vor învia după aproximativ o mie de ani, pentru a participa la judecata finală, unde vor primi o osândă veşnică (Ioan 5.28-29).
în acest moment, avem toate cunoştinţele necesare, pentru a arăta cât este de

periculos ca un om să facă spiritism.
Aşa cum ştim, există oameni care cred că atunci când fac spiritism, adică atunci când cheamă duhurile (spiritele) unor morţi, aceste spirite vin într-adevăr la ei, şi le răspund la diverse întrebări privind prezentul' sau viitorul.
în primul rând, trebuie amintit faptul că Dumnezeu interzice în mod categoric, ca omul să facă spiritism (Lev, 19.31; 20.6,27; Deut. 18.10-12; Is. 8.19; 1 Cron. 10.13).
în al doilea rând, atunci când cineva cheamă spiritul unui om mort, putem fi siguri că acel spirit *nu* poate veni la el, deoarece aşa cum am amintit mai sus, la moartea omului, spiritul (duhul) se întoarce la adevăratul său proprietar, care este Dumnezeu (Iov 34.14; Ps. 31.5; Ecl. 12.7; F.A. 7.59).
Desigur că ar fi imposibil, ca Dumnezeu, care nu este de acord ca omul să facă spiritism, să lase duhurile morţilor ca să se plimbe prin eter, pentru a răspunde diverselor întrebări stupide, puse de către acei oameni care nesocotesc în mod flagrant porunca Sa. în acest context, deducem că, dacă o anumită entitate care a aparţinut unui om care a murit, ar putea prin absurd să vină la un om care trăieşte pe Pământ, pentru a răspunde diverselor sale întrebări, această entitate nu ar putea să fie decât sufletul. Acest lucru nu se poate însă produce, din două motive. Primul motiv, constă în faptul că sufletul omului mort, nu se poate deplasa din locul unde se află. Într-adevăr, din mesajul Domnului Isus Hristos, cuprins în versetele Luca 16.27-31, aflăm că, în pofida insistenţelor bogatului, Lazăr nu ar fi avut cum să ia legătura cu cei de pe Pământ, decât în situaţia specială, în care el ar fi înviat dintre cei morţi.
Chiar dacă am admite prin absurd, că sufletul sau duhul unui mort, s-ar putea deplasa din locul în care se află, oricum acesta nu ar putea să le dea celor ce trăiesc pe Pământ, informaţii legate de viitor, întrucât acesta nu mai poate şti nimic din ceea ce se întâmplă "sub soare", adică pe Pământ (Ecl. 9.5-6; 6.12; 7.14). Acesta este al doilea motiv, pentru care, cei care întreabă morţii, nu pot afla nimic de *la aceştia.*
In cele de mai sus, am stabilit că nu există nici o posibilitate, ca spiritele sau sufletele oamenilor care au murit, să răspundă la întrebările celor ce fac spiritism.
Totuşi, acei oameni care fac spiritism, primesc pe această cale diverse informaţii, care uneori sunt reale. în acest context, se poate pune întrebarea: oare cine le răspunde acestor oameni la întrebările lor? Desigur că cel care !e răspunde, nu poate fi nici într-un caz Dumnezeu, întrucât El nu poate să încurajeze pe un om să întreprindă o acţiune, cu care El nu este de acord. Având în vedere acest lucru, rezultă că numai duhurile rele, satanice, aparţinând diavolului şi îngerilor căzuţi care îl urmează pe acesta, pot apela la şiretlicul (Gen. 3.1; 2 Cor. 11.3), de a răspunde la respectivele întrebări, pentru a-i înşela (Apoc. 12.9; 20.3,8) pe oameni, făcându-i să creadă absurditatea, că de fapt mesajele le sunt transmise de către duhurile celor care au murit.
Din ceie de mai sus. deducem că acei oameni care fac spiritism, colaborează cu diavolul, fiind deci slujitori ai săi (Matei 13.33; loan 8.44; F.A. 13.10; 1 loan 3.10).
Cum se va produce răpirea Bisericii?
Sfânta Scriptură ne spune că răpirea Bisericii se va produce "într-o clipă, într-o clipeală din ochi" (1 Cor. 15.51-52). Din aceste versete, aflăm că răpirea va avea loc instantaneu, adică în acelaşi timp pe tot globul pământesc, astfel că în unele locuri,

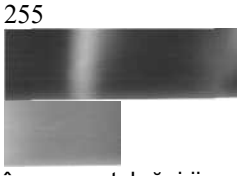
în momentul răpirii va fi noapte (Luca 17.34), iar în altele va fi zi (Luca 17.35-36).
în pilda celor zece fecioare (Matei 25.1-13), Domnul Isus Hristos accentuează faptul că răpirea Bisericii

se va produce cu o aşa de mare rapiditate, încât nici un om nu va mai avea timpul necesar, de a-şi restabili relaţia sa cu Dumnezeu, pentru a putea fi răpit.
Pe lângă faptul că se va produce foarte rapid, răpirea Bisericii va avea loc pe neaşteptate, luând oamenii prin surprindere. Pentru a ilustra acest lucru, Domnul Isus Hristos ne spune următoarele: "Cum s-a întâmplat în zilele iui Noe, aidoma se va întâmpla şi la venirea Fiului omului. în adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau şi beau, se însurau şi se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, şi n-au ştiut nimic, până când a venit potopul şi i-a luat pe toţi, tot aşa va fi şi la venirea Fiului omului. Atunci, din doi bărbaţi care vor fi la câmp, unul va fi luat şi altul va fi lăsat. Din două femei care vor măciria la moară, una va fi luată şi alta va fi lăsată. Vegheaţi dar, pentru ca nu ştiţi în ce zi va veni Domnul vostru." (Matei 24 37-42).
Pentru a accentua faptul că răpirea Bisericii va fi un eveniment care nu poate fi prevăzut, Domnul Isus Hristos ne dă şi următoarele îndemnuri: "De aceea, şi voi fiţi gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi" (Matei 24.44), "Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoţ, şi nu vei şti în care ceas voi veni peste tine" (Apoc. 3.3). Sfânta Scriptură ne învaţă deci, că răpirea Bisericii se va produce într-un mod tainic, exact în felul cum vine un hoţ noaptea, spre a nu-l simţi nimeni (1 Tes. 5.1-4; Apoc! 3.3; 16.15).
Ce fel de oameni vor fi răpiţi şi care va fi numărul aproximativ al acestora?
întrucât Domnul Isus Hristos ne învaţă că vor fi răpiţi numai *aleşii* Săi (Matei 24.31; Marcu 13.27), adică acei oameni care sunt ai lui Hristos (1 Cor. 15.23), să vedem cine sunt aceştia.
Desigur că aleşii Domnului Isus Hristos, sunt acei oameni care au primit botezul cu Duhul Sfânt, deoarece în Rom. 8.9 citim astfel: "Voi însă nu mai sunteţi pământeşti, ci duhovniceşti, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte *în adevăr* în voi. *Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al LuP.*
Analizând ultimul verset citat, ajungem ia concluzia că orice om trebuie să se cerceteze, pentru a descoperi dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte *în adevăr* \n el. Aşa cum am stabilit în capitolul consacrat botezului cu Duhul Sfânt, Sfânta Scriptură ne pune la dispoziţie şase criterii precise, care pot fi folosite de către omul care doreşte să se cerceteze în acest sens.
Reamintim că un ales al Domnului Isus Hristos, este un om născut din nou, în care "toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Cor. 5.17), întrucât firea pământească păcătoasă a murit răstignită pe cruce (Gal. 5.24). Ca urmare a transformării efectuate de către Duhul Sfânt (Tit 3.5), acest om va deveni: sfânt, bun, blând, smerit, îngăduitor, iertător, îndurător, având o pace lăuntrică continuă şi o dragoste pentru toţi oamenii (Col. 3.12-15), având toată roadă Duhului Sfânt, descrisă în Gal. 5.22-23.
întrucât "nimeni nu poate sluji la doi stăpâni" (Matei 6.24), orice om poate aparţine fie lui Dumnezeu, fie diavolului (1 loan 3.10; loan 8.44; Matei 13.38; F.A. 13.10). Având în vedere versetul Rom. 8.9, rezultă că acel om care nu este încă

botezat cu Duhul Sfânt, deocamdată nu aparţine Domnului Isus Hristos, şi ca urmare a acestui fapt, nu va putea fi răpit la cer pentru a fi cu Domnul Isus Hristos.
în Ef. 1.13-14, citim astfel: "Şi voi, după ce aţi auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), aţi crezut în El, şi aţi fost pecetluiţi cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, şi care este o arvună a moştenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câştigaţi de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui". Din aceste versete, reiese că botezul cu Duhul Sfânt, reprezintă chiar arvuna (2 Cor. 5.5), adică asigurarea (garanţia) dată de către Dumnezeu, cu privire la faptul că aceia care îi au, vor moşteni viaţa veşnică şi vor fi într-adevăr răpiţi la cer. în acest fel, se vor împlini toate promisiunile din Sfânta Scriptură referitoare la înfierea efectivă de către Dumnezeu a creştinilor, şi la răscumpărarea trupurilor acestora.
Citind versetul Rom. 8.23, aflăm că oamenii care aşteaptă înfierea lor efectivă, adică răscumpărarea trupurilor lor care au păcătuit, sunt numai aceia care au roadă Duhului Sfânt, adică aceia care sunt botezaţi cu Duhul Sfânt. Din Ef. 4.30, aflăm că pecetluirea cu Duhul Sfânt este realizată, tocmai pentru "ziua răscumpărării" trupului, adică pentru răpire.
Profeţia din Ps. 50.3-5, ne arată că oamenii care vor fi răpiţi, sunt aceia care au încheiat legământul cu Dumnezeu, prin jertfa Domnului Isus Hristos. Aşa cum ştim, parafarea de către Dumnezeu a legământului individual ai fiecărui om cu Ei, se face în momentul când Dumnezeu mărturiseşte despre credinţa sa, botezându-l cu Duhul Sfânt (F.A. 15.8).
în Rom. 8.11, citim astfel: "Şi dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morţi, va învia şi trupurile voastre muritoare, *din pricina* Duhului Său, care locuieşte în voi". Din acest verset, eiese că pentru oamenii care nu vor mai fi în viaţă în momentul răpirii Bisericii, ondiţia de răpire este aceiaşi.
Din toate consideraţiile de mai sus, rezultă că o condiţie absolut necesară pentru ca un om să fie răpit, este ca acesta să fie botezat cu Duhul Sfânt. Să vedem dacă această condiţie este şi suficientă. Pentru aceasta, este necesar ca mai întâi să analizăm în mod succint o remarcabilă pildă dată de către Domnul isus Hristos.
Unul dintre cele mai semnificative mesaje ale Domnului Isus Hristos care se referă la răpirea Bisericii, este cuprins în cunoscuta pildă a celor zece fecioare (Matei 25.1-13).
Cele zece fecioare, care aşteaptă venirea mirelui pentru a se începe nunta, reprezintă totalitatea oamenilor care *pretind* că au reuşit să devină creştini, şi ca atare vor fi mântuiţi. întrucât fecioara constituie un simbol a! neprihănirii, iar creştinii sunt neprihăniţi datorită credinţei lor, asemuirea creştinilor cu aceie fecioare este evidentă.
Fecioarele înţelepte îi reprezintă pe adevăraţii creştini, iar cele nechibzuite îi reprezintă pe acei oameni care au impresia (1 Cor. 8.2) că sunt creştini (Gal. 6.3), dar în realitate nu au această calitate (Matei

18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16; 2 Tes. 3.6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3.1-3,15-18). în cazul acestor oameni există două posibilităţi: fie încă nu au reuşit să devină cu adevărat creştini, fie sub presiunea atacurilor furibunde şi continue ale diavolului, ei şi-au pierdut această calitate.
Din versetul Matei 25.1, aflăm că toate cele zece fecioare au candele. Candela reprezintă un simbol pentru Cuvântul lui Dumnezeu, cuprins în Sfânta Scriptură (Ps.

119.105). Iată că, primul element care le este comun tuturor oamenilor care pretind că sunt creştini, constă în faptul că aceştia au cunoştinţe suficiente despre Cuvântul lui Dumnezeu, pe care l-au strâns în inimile lor (Ps. 119.11).
Al doilea element care ie este comun tuturor oamenilor care pretind că sunt creştini, derivă din primul. Toţi aceştia cunosc din Sfânta Scriptură, faptul că Domnul isus Hristos va reveni pe Pământ (F.A. 1.11), şi ca atare toţi îl aşteaptă. întrucât creştinii cred că fac parte din categoria de oameni sfinţi, cunoscută sub numele de "Mireasa Mielului" {Apoc. 19.7; 21.9; 22.17), ei aşteaptă răpirea lor în văzduh, pentru a-L întâmpina (Matei 25.1,6; 1 Tes. 4.17) pe Domnul Isus Hristos, Mirele (Is. 54.5; Osea 2.16) lor iubit, atunci când El va reveni pe Pământ.
Al treiiea element care le este comun tuturor oamenilor care pretind că sunt creştini, se referă ia modul cum aceştia îl aşteaptă pe Domnut Isus Hristos. în pofida faptului că toţi oamenii care pretind că sunt creştini, au impresia că-L aşteaptă pe Domnul Isus Hristos într-un mod cuviincios, El ne arată în această pildă, că toţi aceşti oameni "au adormit" (Matei 25.5). Această "adormire", simbolizează faptul că înainte de revenirea Domnului Isus Hristos, starea spirituală a *tuturor* celor care se consideră creştini, nu va fi prea bună (Luca 18.8). Acest lucru se datorează faptului că oamenii nu vor mai veghea (Matei 24.42; 25.13; Luca 21.36; Rom. 13.11-13; 1 Tes. 5.6), pentru a se putea împotrivi atacurilor continue ale diavolului (1 Petru 5.8).
Al patrulea element semnificativ pentru oamenii care pretind că sunt creştini, este simbolizat prin untdelemn.
în versetele Matei 25.3-4, citim astfel: "Cele nechibzuite, când şi-au luat candelele, n-au luat cu ele untdelemn; dar cele înţelepte, împreună cu candelele, au luat cu ele şi untdelemn în vase", lată deci, că elementul care le departajază pe fecioarele înţelepte, de cele nechibzuite, se referă la existenţa untdelemnului în vase. Să vedem acum ce anume simbolizează acest untdelemn.
Sfânta Scriptură ne învaţă că atât untdelemnul (Exod 29.7; 1 împ. 1.39; Ps. 23.5; 45.7; 89.20; Marcu 6,13; Luca 7.46; Evrei 1.9; Iacov 5.14), cât şi Duhul Sfânt (Îs. 61.1; Luca 4.18; F.A. 10.38; 1 loan 2.20,27), au rolul de "a unge", iar după ce "Samuel a luat cornul cu untdelemn, şi l-a uns" pe David, "Duhul Domnului a venit peste" acesta (1 Sam. 16.13).
Din rândurile de mai sus, deducem că untdelemnul din această pildă reprezintă un simbol pentru Duhul Sfânt, lată deci, că elementul care îi departajază pe adevăraţii creştini, de cei care se pretind creştini, se referă la botezul cu Duhul Sfânt.
Trebuie remarcat faptul că, deşi nu au untdelemn în vase, fecioarele nechibzuite au avut ceva untdelemn în candele, întrucât atunci când acestea îşi vor pregăti candelele, vor constata că acestea sunt pe punctul de a se stinge (Matei **25.7-**8). Desigur că o candelă care încă mai pâlpâie, mai are în ea doar foarte puţin untdelemn.
Faptul că fecioarele nechibzuite au avut untdelemn în candele, se explică astfel: Cuvântul lui Dumnezeu cuprins în Sfânta Scriptură, conţine îndemnurile date oamenilor prin Duhul Sfânt, cu privire la lucrurile pe care le au de făcut pentru a deveni creştini, lată deci că, acei oameni care pretind că sunt creştini, dar în realitate nu au această calitate, au beneficiat şi ei de îndemnurile Duhului Sfânt, dar nu au fost suficient de receptivi la acestea.
Deoarece fecioarele înţelepte "au luat cu e!e şi untdelemn în vase", iar vasul,

reprezintă trupul creştinului (2 Tim. 2.21), sau chiar inima sa (2 Cor. 4.6-7), rezultă că adevăraţii creştini au Duhul Sfânt în interiorul lor, mai precis în inimă (Gal. 4.6).
Analizând versetele Matei 25.6-10, aflăm că pentru a putea ieşi în întâmpinarea Mirelui, fecioarele trebuiau să aibă candelele aprinse. întrucât, doar fecioarele înţelepte au suficient untdelemn în vase, pentru ca să aibă candelele aprinse, rezultă că doar creştinii autentici II Vor putea întâmpina pe Domnul Isus Hristos în văzduh, atunci când va veni clipa răpirii Bisericii, fiindcă sunt plini de Duhul Sfânt.
Acei oameni care, fie nu au fost botezaţi niciodată cu Duhul Sfânt, fie între timp *au stins Duhul* (1 Tes. 5.19), întrucât "s-au dezbrăcat" de dorinţa de a merge în "locaşul ceresc" (2 Cor. 5.2-5) şi au părăsit calea credinţei, nu vor fi răpiţi pentru a-L întâmpina pe Domnul Isus Hristos în văzduh, înainte ca El să

revină pe Pământ (Matei 25.10-12).
Fiindcă fecioarele nechibzuite nu au untdelemn în vase, "li se sting candelele" (Matei 25.6-8), în mod similar, oamenii care nu veghează în aşteptarea Domnului Isus Hristos, *pot stinge Duhul* (1 Tes. 5.19). "Candela celor răi se stinge" (Prov. 13.9; Iov 18.5-6) atunci când lipseşte Duhul Sfânt, care alimentează permanent cu untdelemn candela.
Din rândurile de mai sus, rezultă că un om nu va putea fi răpit, doar dacă a studiat Cuvântul lui Dumnezeu cuprins în Sfânta Scriptură. După cum o candelă care nu are untdelemn, nu foloseşte la nimic, fiindcă nu poate da lumină, tot aşa, nici Cuvântul lui Dumnezeu nu poate da lumină (Ps. 18.28) acelui om, care nu este plin de Duhul Sfânt, întrucât doar Duhul Sfânt (1 loan 2.20,27) este Acela care ne dă puterea (Matei 22.29) necesară pentru a înţelege (Ps. 119.130) şi a aplica în viaţa noastră Cuvântul lui Dumnezeu din Sfânta Scriptură, exact în sensul dorit de către Dumnezeu.
Oamenii care nu vor fi răpiţi sunt aceia care se consideră (1 Cor. 8.2) creştini (Gal. 6.3), dar în realitate nu au această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Tes. 3.6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3.1-3,15-18). Aceştia L-au "cunoscut pe Hristos în felul lumii" (2 Cor. 5.16-17) şi ca atare au "doar o formă de evlavie" (2 Tim. 3.5), de care nici ei nu sunt siguri că este cea proprie creştinilor, deoarece le lipseşte puterea primită de la Dumnezeu, ca urmare a botezului cu Duhul Sfânt (F.A. 1.8).
Falsa "formă de evlavie" a acestor oameni nechibzuiţi, se datorează de cele mai multe ori faptului că aceştia nesocotesc Cuvântul lui Dumnezeu din Sfânta Scriptură, şi ca atare se lasă amăgiţi de unele "datini strămoşeşti" (Gal. 1.14; Is. 29.13), tradiţii (Marcu 7.13; Col. 2.8,22) sau de doctrinele unor biserici bazate doar pe nişte "porunci date de oameni, care se întorc de la adevăr" (Tit 1.14). Astfel, unii dintre aceşti oameni nechibzuiţi au impresia (1 Cor. 8.2) că Duhul Sfânt s-ar putea cumpăra sau vinde (Matei 25.9;F.A. 8.18-20), adică ar putea fi obţinut prin mijlocirea unor ierarhi religioşi. întrucât aceştia nu au primit botezul veritabil cu Duhul Sfânt, adică mărturisirea iui Dumnezeu despre credinţa lor (F.A. 15.8), "nu au untdelemn în vase", adică în inimile lor, şi ca urmare a acestui fapt "nu sunt gata" (Matei 25.10) de a ieşi în întâmpinarea Domnului Isus Hristos, deci nu vor putea fi răpiţi (Matei 25.10-12).
Motivul principal pentru care unii oameni nu vor fi răpiţi, se găseşte in versetul Matei 25.12, unde Domnul Isus Hristos le spune acestor oameni nechibzuiţi, următoarele cuvinte: "Adevărat vă spun, că nu vă cunosc". O traducere mai

apropiată de cuvintele rostite de către Domnul Isus Hristos, cuprinse în acest verset este următoarea: "Adevărat vă spun, că nu îmi recunosc chipul Meu în voi". Sfânta Scriptură ne învaţă că Domnui Isus Hristos, trebuie să ia într-adevăr chip în orice creştin (Rom. 8.29; 2 Cor. 3.18; Gal. 4.19; Col. 3.10).
în această pildă, Domnul Isus Hristos ne arată că există oameni, care deşi în aparenţă au o viaţă creştină, totuşi nu vor fi răpiţi pentru a-L întâmpina în văzduh. Acest lucru, se datorează faptului că ei nu au cerut de la Dumnezeu, înţelepciune şi chibzuinţă (Matei 25.2-4,8-9) pentru a veghea (Matei 25.13) asupra comportării lor. Desigur că Domnul Isus Hristos îşi va recunoaşte chipul, doar în acei oameni care au o comportare ca a Sa (1 loan 2.6). Pentru ca un om să aibă o astfel de comportare, el trebuie să se lase călăuzii doar de către Duhul Sfânt (Rom. 8.14), şi să înflăcăreze mereu darul care este în el (2 Tim. 1.6), pentru a fi în permanenţă plin de Duhul Sfânt, care, în această pildă este simbolizat prin untdelemn.
Din cele de mai sus rezultă în mod foarte clar, că în orice moment al vieţii fiecărui creştin, Domnul Isus Hristos trebuie să îşi recunoască chipul Său în acesta. Dacă această condiţie va fi îndeplinită în orice moment al vieţii sale, altfel spus, dacă va rămâne în Domnul Isus Hristos (1 loan 2.28), şi deci va fi "găsit în Ei" (Fii. 3.9), atunci creştinul va fi absolut sigur că va fi răpit (1 Cor. 1.8).
Dacă în clipa când se va produce răpirea Bisericii, omui respectiv va fi într-o asemenea stare încât Domnul Isus Hristos, nu îşi va mai recunoaşte chipul Său în acesta, conform învăţăturii Sale din această pildă, el nu va fi răpit (2 Cor. 5.2-3; Col. 1.21-23).
Acel om care aşteaptă cu adevărat să fie răpit de către Domnul Isus Hristos, trebuie să renunţe la orice fe! de acţiune de sorginte păgână, să nu mai aibă pofte lumeşti şi să trăiască cu cumpătare, dreptate şi evlavie (Tit 2.12-13).
Pentru a accentua faptul că, toţi acei oameni care se consideră (1 Cor. 8.2) a fi creştini (Gal. 6.3), dar în realitate nu au această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16-17; 2 Tes. 3.6,11-14; 2 Tim. 3.5; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3.1-3,15-18), nu vor beneficia de prima înviere a morţilor, şi deci nu vor fi răpiţi, amintim că apostolul Pavel se străduia să ajungă "cu orice chip", *dacă va putea,* "la învierea din morţi" (Fii. 3.11). Desigur că în acest verset, apostolul Pavel se referă ia prima înviere a morţilor, care va avea loc înainte de răpirea Bisericii, căci la a doua înviere a morţilor, care va avea loc înainte de judecata finală, vor ajunge oricum toţi oamenii.
Pentru a-şi reaminti câteva dintre evenimentele menţionate de către Domnul Isus Hristos în Evanghelie, care anunţă apropierea răpirii Bisericii, evenimente care în zilele noastre sunt deja prezente, şi pentru a

acţiona în consecinţă, îl invit pe cititor să-şi răspundă la întrebarea care apare la sfârşitul fiecărei strofe, şi care totodată constituie şi titlul poeziei următoare:
Abia-ncepu mileniul, şi multe se-ntâmplară! (Matei 24.8) Cutremurele, iată, sunt tot mai numeroase; (Matei 24.7) Iar Ismael se crede stăpân în sfânta ţară; (Matei 24.6) Fecioare chibzuite, aveţi ulei în vase? (Matei 25.4)
Planeta se-ncălzeşte şi tot mai scumpă-i hrana; (Matei 24.7) Iar vitele sunt arse, c-au "ciumi" periculoase! (Matei 24.7)
Iubirea-i tot mai rară, mai deasă e şicana; (Matei 24.12) Fecioare chibzuite, aveţi ulei în vase? (Matei 25.4)
Abia-ncepu mileniul, şi unii şefi de state (Matei 24.7) îşi tot aruncă-ntruna cuvinte belicoase, (Matei 24.6)
Cum ura-i stăpâneşte, uitară de tratate; (Matei 24.10) Fecioare chibzuite, aveţi ulei în vase? (Matei 25.4)
Din ce în ce mai aprig, falşii Hristoşi proclamă (Matei 24.5) Unirea de religii, pentru-a!e lor foloase! (Matei 24.23-24) Ei pregătesc prigoane, iar lumea îi aclamă; (Matei 24.9) Fecioare chibzuite, aveţi ulei în vase? (Matei 25.4)
Abia-ncepu mileniul, şi mulţi creştini plecară (Matei 24.14) Să ducă Vestea Bună la "neamuri" duşmănoase (Matei 24.10) Şi mulţi dintre aceştia pe-acolo pot să piară; (Matei 24.9) Fecioare chibzuite, aveţi ulei în vase? (Matei 25.4)
Ca o concluzie a celor de mai sus, amintim că, pentru ca un om să *aibă siguranţa* (1 Cor. 1.8) faptului că, se va număra printre acei oameni fericiţi (Apoc. 20.6), care, după ce vor avea parte de prima înviere a morţilor, vor fi răpiţi la cer, pentru a-L întâmpina pe Domnul Isus în văzduh, acesta trebuie să *rămână în Domnul Isus Hristos* (1 Ioan 2.28; Fii. 3.9).
Aşa cum am stabilit într-un capitol anterior, pentru ca un om să rămână în Domnul Isus Hristos, acesta trebuie:
■ să nu mai păcătuiască (1 Ioan 3.6),
■ să împlinească poruncile lui Dumnezeu (1 ioan 3.24; 2.5),
- să iubească pe Dumnezeu şi pe semenii săi (1 Ioan 4.16),
- să mărturisească oamenilor, despre credinţa sa în Domnul Isus Hristos (1 Ioan 4.15),
- să participe cât mai des ia sfânta împărtăşanie cu trupul şi sângele Domnului Isus Hristos (Ioan 6.56),
- să se străduiască să trăiască la fel cum a trăit Domnul Isus Hristos (1 Ioan 2.6).
Dat fiind faptul că, raportul dintre acei oameni care îndeplinesc cele şase condiţii amintite mai sus, şi toţi oamenii care trăiesc ia un moment dat pe Pământ, este destul de mic, rezultă că şi numărul celor care vor fi răpiţi este destul de mic.
în Iuda 14-15, citim astfel: "... Şi pentru ei a proorocit Enoh, al şaptelea patriarh de la Adam, când a zis: *'Iată că a venit Domnul cu zecile* de *mii de sfinţi ai Săi,* ca să facă o judecată împotriva tuturor, şi să încredinţeze pe toţi cei nelegiuiţi, de toate faptele nelegiuite, pe care ie-au făcut în chip nelegiuit, şi de toate cuvintele de ocară, pe care le-au rostit împotriva Lui aceşti păcătoşi nelegiuiţi'.".
Desigur că sfinţii care-L vor însoţi pe Domnul Isus Hristos, atunci când va reveni pe Pământ în calitate de judecător, sunt adevăraţii creştini, care fac parte din Biserica Sa (1 Cor. 6.2-3; Matei 19.28; Apoc. 2.26; 3.21; 20.4).
Dacă numărul celor care~L vor însoţi pe Domnul Isus Hristos, atunci când va

reveni pe Pământ, este într-adevăr de ordinul de mărime al *zecilor de mii,* am putea eventual deduce că numărul celor care vor fi răpiţi, are acelaşi ordin de mărime (Evrei 12.22), desigur exceptându-i pe cei o sută patruzeci şi patru de mii (Apoc. 14.1-5) de evrei (Apoc. 7.3-8).
în rândurile următoare se află o poezie care se poate şi cânta, ce descrie modul cum trebuie să-L aştepte pe Domnul Isus Hristos un om care doreşte să fie răpit. Poezia accentuează faptul că vor fi răpiţi cei care vor rămâne în El, şi aminteşte totodată şi cele şase condiţii pe care trebuie să le îndeplinească un om pentru a rămâne în Domnul Isus Hristos:
Te-aşteptăm Doamne Isuse, ne-ncetat noi Te dorim, (Apoc. 22.17,20)
Şi iubim a Ta venire, de aceea Te slăvim. (2 Tim. 4.8)
Lumea nu ne mai tentează, vrem doar Ţie să-Ţi plăcem, (Iacov 4.4; 1 !oan 2.15)
Vrem să fim un duh cu Tine, şi-n Tine să rămânem. (1 Cor. 6.17; 1 Ioan 2.28)
Pentru a rămâne-n Tine, Scriptura ne-ndeamnă blând, (Iacov 1.21) Ca împotrivirea noastră, la păcat să fie-oricând. (1 Ioan 3.6) Apoi poruncile Tale, trebuie să le păzim, (1 Ioan 3.24) Şi din dragoste de oameni, de Tine să le vorbim, (1 Ioan 4.15-16) Să ne-mpărtăşim cu Tine, cu-al tău trup şi sânge sfânt, (ioan 6.56) Să trăim la fel ca Tine, cât mai stăm pe-acest Pământ. (1 Ioan 2.6)
Te rugăm Doamne Isuse, dă-ne ajutorul Tău, (Matei 28.20; Ioan 14.18-23) Căci numai cu Tine Doamne, vom scăpa complet de rău. (Ioan 15.5)
Ce se va întâmpla cu oamenii care vor fi răpiţi?
Sfânta Scriptură ne învaţă că cei care vor fi răpiţi, Î! vor întâmpina pe Domnul Isus Hristos în văzduh, şi începând din acel moment vor rămâne pentru totdeauna în prezenţa Sa (1 Tes. 4.17; 2 Tes. 2.1; Evrei 11.10,16; Apoc. 3.12).
în cer va avea loc o judecată (1 Petru 4.17-18; Rom. 3.4; 14.10-12; 2 Cor. 5.10) de examinare (Matei 12.36; 25.14-23; Luca 19.12-19; Rom. 14.12; 1 Cor. 4.5) şi de răsplătire (Matei 5.11-12; Rom. 2.6; 1 Cor. 3.8; 4.5; 2 Cor. 5.10; Ef. 6.8; Col. 3.24; Evrei 10.35; Apoc. 2.26-28; 3.21; 22.12), a faptelor (Ecl. 12.14; Rom. 2.6; Gal. 6.9-10; Ef. 6.8; Col. 3.25; Evrei 6.10; Apoc. 22.12) şi lucrărilor (1 Cor. 3.9-15; Gal.

6.7-8) fiecărui creştin.
în mod simbolic, putem considera că la acel eveniment, creştinii vor primi diverse "premii" cum ar fi: "cununa care nu se poate veşteji, a slavei" (1 Petru 5.4; 1 Cor. 9.25; 1 Tes. 2.19), "cununa vieţii" (Iacov 1.12; Apoc. 2.10), "cununa neprihănirii" (2 Tîm. 4.8), "cununi de aur" (Apoc. 4.4).
Această judecată de răsplătire, este complet diferită de judecata finală, descrisă în Apoc. 20.11-15, cunoscută şi sub numele de judecata de apoi, care este o judecată de osândire a oamenilor păcătoşi, care nu au vrut să se întoarcă de pe căile lor greşite, la Dumnezeu (1 Cor. 11.31-32).
Domnul Isus Hristos ne spune că nici un creştin nu va participa ia judecata de apoi (Ioan 3.18; 5.24) în calitate de inculpat, deoarece Domnul Isus Hristos, împreună

cu Biserica Sa vor judeca lumea, şi chiar pe îngeri (1 Cor. 6.2-3).
Creştinii care vor fi răpiţi, vor participa ia "nunta Mielului" în calitate de Mireasă (Matei 25.10; 2 Cor. 11.2; Apoc. 19.7-9; 21.9).
Pentru a sublinia faptul că părtăşia (1 Cor. 1.9; 1 Ioan 1.3,6) creştinilor cu Domnul Isus Hristos este veşnică (1 Tes. 4.17), deci de nedesfăcut, această părtăşie este simbolizată în Sfânta Scriptură, printr-o nuntă. Aşa cum ştim, înaintea lui Dumnezeu, căsătoria este indestructibilă, întrucât cei doi parteneri formează un singur trup (Matei 19.5-6). Această nuntă simbolizează cea mai strânsă relaţie, pe care o poate avea Domnul Isus Hristos cu creştinii (Is. 62.5).
"Nunta Mielului" (Osea 2.16), reprezintă totodată finalizarea "logodnei" lui Dumnezeu (Osea 2.19-20), cu aleşii Săi, care, în perioada Vechiului Testament erau doar evreii (Exod 19.5; Deut. 4.20; 7.6; 10.15; 14.2; 26.18-19; 2 Sam. 7.23-24; 1 împ. 8.51-53; Amos 3.2), iar în perioada harului sunt toţi creştinii (Tit 2.14; 1 Petru 2.9-10).
în momentul când se va produce răpirea Bisericii, pot exista şi oameni care şi-au pierdut calitatea de creştini (Evrei 6.4-8; 10.26-29,35,38-39; 2 Petru 2.1,20-22), întrucât n-au "stăruit în harul lui Dumnezeu" (F.A. 13.43). Sfânta Scriptură ne arată că aceştia sunt oameni, care au "primit în zadar harul lui Dumnezeu" (2 Cor. 6.1), deoarece s-au abătut "de ia harul lui Dumnezeu" (Evrei 12.15) şi au schimbat "în desfrânare harul" (Iuda 4). Ca urmare a acestui fapt, aceştia au rătăcit de la credinţa adevărată (1 Tim. 6.10,21), au căzut de la credinţă (1 Tim. 1.19), sau chiar s-au lepădat de credinţă (2 Tes. 2.3; 1 Tim. 4.1; 5.8; 2 Petru 2.1; Apoc. 2.13), ajungând în final să fie lepădaţi de către Dumnezeu (1 Cron. 28.9; 2 Cron. 15.1-2; 24.20; 1 Cor. 9.27; 2 Cor. 13.5; 2 Tim. 2.12). Starea oamenilor care s-au lepădat de credinţă, este mai gravă decât a unui necredincios (1 Cron. 28.9; 1 Tim. 5.8; Evrei 6.4-8; 2 Petru 2.1,20-22). Deoarece aceşti oameni nu vor fi găsiţi într-o stare vrednică de a fi răpiţi (Matei 25.10-12; Evrei 4.1), ei vor rămâne pe Pământ, în timpul când se vor produce ultimele şi totodată cele mai mari urgii, care vor avea loc în timpul necazului cel mare (Apoc. 16.1-21).
Datorită faptului că "Domnul nu leapădă pentru totdeauna" (Pl. Ier. 3.31), El le va mai oferi o şansă de a accepta Evanghelia (Apoc. 11.3-7; 14.6-7), şi oamenilor care vor trăi în perioada necazului cel mare (Apoc. 11.13).
Atât în timpul când Antihrist va stăpâni pe Pământ, cât şi în perioada care va urma după momentul răpirii Bisericii, oamenii încă vor mai avea posibilitatea de a obţine mântuirea (Ioel 2.31-32; Apoc. 11.13). Totuşi, numărul celor care se vor decide să se încreadă în Dumnezeu în acea perioadă, nu va fi prea mare (2 Tes. 2.7-12; Evrei 4.1).
Exista posibilitatea, ca şi după momentul răpirii Bisericii, să mai fie oameni (Apoc. 16.2), care se vor decide să nu se închine icoanei fiarei (Apoc. 13.15) şi să nu primească semnul ei pe frunte sau pe mână (Apoc. 14.9), punându-şi astfel viaţa în pericol. Desigur că şi aceştia vor face parte dintre oamenii fericiţi, care vor muri "în Domnul" (Apoc. 14,13) ca martiri. Se crede că aceştia vor face parte din categoria oamenilor care vor fi mântuiţi (Ioel 2.31-32) "ca prin foc" (1 Cor. 3.15), numărându-se printre fericiţii care vor fi "chemaţi la ospăţul nunţii Mielului" (Apoc. 19.9).
După răpire şi după necazul ce! mare, va avea loc venirea glorioasă, în slavă, a Domnului Isus Hristos (Matei 24.27,30; Marcu 13.26; Luca 17.24; F.A. 1.11; 2 Tes. 1.6-8; Apoc. 1.7), care va fi însoţit de către Biserica Sa, adică de către creştinii care

au fost răpiţi (Zah. 14.5; 1 Tes. 3.13; 4.14; Iuda 14; Col. 3.4). Domnul Isus Hristos va domni împreună cu Biserica Sa (Dan. 7.27; Apoc. 2.26-27; 3.21), o perioadă de o mie de ani (Apoc. 20.4-7), după care va avea loc judecata de apoi, descrisă în Apoc. 20.11-15.
Judecătorul suprem al tuturor oamenilor, precum şi al Satanei şi al îngerilor căzuţi, este Domnul Isus Hristos (Ioan 5.22; F.A. 10.42; 17.31; Rom. 2.16; 2 Tim. 4.1).
Când se va produce răpirea Bisericii?
Referindu-se la cunoaşterea momentului precis, când se va produce răpirea Bisericii, Domnul Isus Hristos ie-a spus ucenicilor Săi, următoarele cuvinte: "Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl" (Matei 24.36).
Cu toate că nici un om nu poate şti care este momentul precis, adică data şi ora, când se va produce răpirea Bisericii, Sfânta Scriptură ne dă totuşi unele indicii, după care s-ar putea încerca să se determine care este acea perioadă limitată de timp, în interiorul căreia va avea loc acest impresionant

fenomen.
Pentru a încerca să stabilim care este acea perioadă de timp, vom căuta să găsim în Biblie anumite momente de referinţă, ce pot fi puse în conexiune cu răpirea Bisericii, care trebuie să fie desigur, evenimente deosebit de importante pentru omenire.
Analizând versetele Osea 6.2-3, în contextul versetului 2 Petru 3.8, de unde aflăm că "pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, şi o mie de ani sunt ca o zi", s-ar putea deduce că răpirea Bisericii va avea loc, după trecerea a aproximativ două mii de ani de la venirea Domnului Isus Hristos pe Pământ.
Analizând evenimentele viitoare, prezentate în versetele: Matei 24.3-35; Marcu 13.4-29; 2 Tes. 2.1-12, am putea deduce că acea perioada de timp, care poate fi considerată ca fiind un moment de referinţă, faţă de care se poate încadra în timp răpirea Bisericii, este cunoscută sub numele de "necazul cel mare" (Ier. 30.7; Dan. 12.1; Matei 24.21; Apoc. 7.14).
Se crede că a doua parte a acestei perioade, va dura aproximativ trei ani şi jumătate (Dan. 7.25; 12.7; Apoc. 11.2-3; 12.6,14; 13.5), şi va preceda a doua venire a Domnului Isus Hristos pe Pământ.
Din consideraţiile de mai jos, va rezulta că răpirea Bisericii va avea loc spre sfârşitul acestei perioade de necaz.
Sfânta Scriptură ne arată că unii dintre "cei aleşi", vor trăi pe Pământ în timpul "marelui necaz" (Matei 24.22,33; Marcu 13.20; Apoc. 7.13-17; 12.17). Printre aceştia (Dan. 7.21,25; Apoc. 13.7; 18,4), vor fi şi evreii care se vor întoarce la Dumnezeu în timpul ';marelui necaz" (îs. 65.8-9; Apoc. 7.3-4; 9.4; 12.17; 14.3).
In timpul necazului cel mare, Satana va investi cu mare putere pe Antihrist (Apoc. 13.2), care va omorî (Apoc. 6.9; 7.9-17; 14.13) mulţi sfinţi (Apoc. 13.7).
Momentul răpirii Bisericii, este descris în Apoc. 14.14-16, astfel: "Apoi m-am uitat, şi iată un nor alb; şi pe nor şedea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână, o secere ascuţită. Şi un alt înger a ieşit din Templu, şi striga cu glas tare Celui ce şedea pe nor': 'Pune secera Ta şi seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, şi secerişul pământului este copt' Atunci Cel ce şedea pe nor, Şi-a aruncat secera pe pământ. Şi pământul a fost secerat".
îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru minunata cântare de mai jos, care descrie momentul răpirii Bisericii:
Sfinţi soli, cu trâmbiţa răsunătoare, (Matei 24.31) Vor fi trimişi de Domnul pe Pământ, (Apoc. 14.16) (: Ca pe aleşii Săi, ce-au alb veşmânt, (Apoc. 19.8; 22.14) Să-i strângă-n sfânta Sa unificare. (1 Cor. 15.49-52):)
R: (: De-atunci, cu Domnul-orfi neîncetat, (1 Tes. 4.17) fn trup de slavă sfânt, imaculat. (1 Cor. 15.53-54):)
Şi Domnul Se va pogorî din ceruri, (1 Tes. 4.16) Pe nor va sta, şi-L vor întâmpina (Apoc. 14.14) (: Sfinţii, care vor fi Mireasa Sa, (Apoc. 19.7; 21.9) Care vor fi cu El de-acum, de-a pururi. (Apoc. 3.12):)
Aşa cum ştim, secerişul din agricultură, reprezintă activitatea de desprindere a unor plante de pământ, urmată de strângerea acestora, pentru a fi puse într-un loc sigur, de exemplu, în grânarul proprietarului recoltei, la adăpost de diverse intemperii şi alte evenimente nedorite care ar putea distruge recolta.
în mod analog cu secerişul din agricultură, secerişul descris în ultimele versete citate, care reprezintă "sfârşitul veacului" (Matei 13.39), simbolizează fenomenul de desprindere a creştinilor de pământ, adunarea acestora de către îngeri (Matei 13.39; 24.31), şi conducerea lor la Domnul Isus Hristos (2 Tes. 2.1), Domnul secerişului (Matei 9.38).
în mod similar cu păstrarea recoltei din agricultură într-un loc sigur, Sfânta Scriptură descrie în mod simbolic momentul răpirii Bisericii, spunându-ne că toţi creştinii care vor fi răpiţi la cer, vor fi strânşi în "grânarul" (Matei 13.30) lui Dumnezeu, pentru a fi puşi la adăpost (Ps. 91.9-10) şi a scăpa (Naum 1.7) "de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului" (Apoc. 3.10).
Analizând contextul versetelor Apoc. 14.14-16, aflăm că răpirea Bisericii se va produce după "cea din urmă trâmbiţă", menţionată în versetele 1 Cor. 15.52 şi Apoc. 11.15. După ce sfinţii, care au murit în Domnul (Apoc. 14.13), vor învia şi vor fi răpiţi, va avea loc şi o judecată de răsplătire a acestora (Apoc. 11.18).
în Apoc. 10.7, citim astfel: "în zilele în care îngerul al şaptelea va suna din trâmbiţa lui, se va sfârşi taina lui Dumnezeu ...".
Aşa cum am amintit mai sus, pentru toţi oamenii care au trăit sau care trăiesc in prezent, momentul exact al răpirii Bisericii este o taină a lui Dumnezeu, lată deci, că pentru acei oameni care vor fi în viaţă "în zilele în care îngerul al şaptelea va suna din trâmbiţa lui", momentul răpirii Bisericii va înceta să mai fie o taină.
Analizând atent capitolele 6-12 din Apocalipsă, vom constata că Dumnezeu va face ca urgiile descrise în aceste capitole, să acţioneze asupra oamenilor în mod se/ecf/V(Apoc. 6.8; 7.3; 8.9-11; 9.4,18; 11.13; 12.14-16).
Citind versetul Apoc. 3.10, aflăm că poporul lui Dumnezeu va fi păzit doar "de

ceasul încercării, care are să vină *peste lumea întreagă",* lată deci, că va exista o scurtă perioadă de timp, aflată spre sfârşitul marelui necaz, reprezentată în acest verset în mod simbolic, ca durând doar un ceas, adică o oră, când Dumnezeu nu va mai acţiona selectiv, ci va trimite pe Pământ anumite urgii care vor veni *"peste lumea întreagă".*
Aşa cum am stabilit mai sus, Biserica va fi răpită înainte de producerea ultimelor şapte urgii (Apoc.

15.1,6-8), numite "cele şapte potire ale mâniei lui Dumnezeu" (Apoc. 16.1), care sunt descrise în capitolul 16 al Apocalipsei.
Analizând capitolele 15-19 aie Apocalipsei, aflăm că înainte de producerea acelor mari urgii, oamenii din poporul lui Dumnezeu vor fi răpiţi de pe Pământ (Ps. SL1.1O).
în timpul când se vor produce acele mari urgii, numărul celor care se vor mai întoarce la Dumnezeu, va fi foarte mic (Apoc. 16.2), întrucât în Soc să se pocăiască (2 Tes. 2.11-12; Apoc. 16.9,11), oamenii vor continua sâ-L hulească pe Dumnezeu (Apoc. 16.9,11,21).
Mesajul Domnului Isus Hristos din Apoc. 22.11: "Cine este nedrept, să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat, să se întineze şi mai departe", este referitor la această perioadă, şi are semnificaţia că, în momentele când se vor produce acele mari urgii, datorită situaţiei speciale în care se vor afla, oamenii păcătoşi nu prea vor mai putea avea capacitatea fiziologică de a se pocăi.
înainte de producerea ultimelor şapte urgii, "biruitorii fiarei, ai icoanei ei, şi ai numărului numelui ei", nu vor mai fi pe Pământ (Apoc. 15.2-4).
în intervalul de timp când se vor produce aceste ultime mari urgii, la care Sfânta Scriptură se referă folosind cuvintele "ziua Domnului" (Is. 13.6-13; loel 1.15-20; 1 Tes. 5.2-4), pe Pământ vor rămâne doar acei oameni păcătoşi (Is. 13.9,13; Apoc. 16.2), care vor refuza categoric să creadă în Evanghelie, respingând astfel ultima şansă care le-a fost oferită înainte de producerea acestor ultime urgii (Apoc. 14.6-7).
întrucât "Domnul este îndelung răbdător, dar de o mare tărie; şi nu lasă nepedepsit pe cel rău" (Naum 1.3), El a avertizat oamenii să se pocăiască din timp, pentru a nu se afla pe Terra în timpul când se vor produce aceste urgii. Cu toate acestea, în bunătatea Sa fără margini, chiar şi lui Dumnezeu i se pare că lucrarea prin care va pedepsi pe cei răi şi necredincioşi este ciudată (Is. 28.21).
în Ps. 27.5-6, citim astfel: "Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperişul cortului Lui, şi mă va înălţa pe o stâncă, lată că mi se înalţă capul peste vrăjmaşii mei, care mă înconjoară: voi aduce jertfe în cortui Lui în sunetul trâmbiţei, voi cânta şi voi lăuda pe Domnul". Din proorocia conţinută în aceste versete, aflăm că prin răpirea de pe Pământ, poporul lui Dumnezeu va fi ocrotit "în ziua necazului", adică o perioadă scurtă de timp, simbolizată ca durând o zi.
în Is. 26.19-21, citim astfel: "Să învie dar morţii Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! - Treziţi-vă şi săriţi de bucurie, cei ce locuiţi în ţărână! Căci rouă Ta este o rouă dătătoare de viaţă, şi pământul va scoate iarăşi afară pe cei morţi. Du-te, poporul meu, intră în odaia ta, şi încuie uşa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia! Căci iată, Domnul iese din locuinţa Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului; şi pământu! va da sângele pe faţă, şi nu va mai acoperi uciderile".
Analizând aceste ultime versete citate, aflăm că datorită răpirii, poporul lui

Dumnezeu va fi "ascuns" (Ps. 31,20; 91.4), în "odaia" pregătită de către Domnul Isus Hristos (loan 14.2-3), doar o perioadă scurtă de timp, simbolizată ca durând doar câteva clipe.
Din versetele citate mai sus, putem trage concluzia că poporul lui Dumnezeu, nu va fi răpit înainte de începutul perioadei necazului cel mare, ci va fi absent de pe pământ doar un scurt interval de timp, cuprins în această perioadă, şi anume, doar cât timp va dura "mânia" lui Dumnezeu (1 Tes. 1.10).
Datorită faptului că mesajele cuprinse în versetele: "când veţi vedea toate aceste lucruri, să ştiţi că Fiul omului este aproape, este chiar la uşi" (Matei 24.33), "Şi după cum toţi mor în Adam, tot aşa, toţi vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi la venirea Lui, cei ce sunt ai iui Hristos" (1 Cor. 15.22-23), "noi cei vii, care vom rămânea până ia venirea Domnului" (1 Tes. 4.15), "ţineţi cu tărie ce aveţi, până voi veni" (Apoc. 2.25), sunt adresate creştinilor, putem deduce că momentul răpirii Bisericii ar putea fi extrem de apropiat faţă de momentul revenirii Domnului !sus Hristos pe Pământ (Tit 2.13; Evrei 9.28), când El va fi însoţit de Biserica Sa (Zah. 14.5; 1 Tes. 3.14; 4.14; Col. 3.4; luda 14), moment care se crede că va coincide cu sfârşitul marelui necaz.
Analizând atent versetele Matei 24.30-31; Marcu 13.26-27; 1 Tes. 4.6-17 şi 2 Tes. 2.1-2, care tratează împreună evenimentul răpirii şi cel al revenirii Domnului Isus Hristos, s-ar putea deduce următoarele:
- Atunci când Domnul Isus Hristos va veni a doua oară pe Pământ, va fi întâmpinat în văzduh de către cei care alcătuiesc Biserica Sa. Cei care muriseră, vor învia, iar cei care vor trăi, vor fi răpiţi "în nori", împreună cu cei care tocmai au înviat.
- După o scurtă judecată de răsplătire a celor răpiţi, Domnul Isus Hristos îşi va continua coborârea spre Pământ, fiind însoţit de către sfinţii care L-au întâmpinat în văzduh, denumiţi în mod simbolic, "Mireasa Sa".
Dacă analizăm sensul cuvintelor greceşti din versetul 1 Tes. 4,17, care au fost traduse în limba română prin cuvintele "ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh", am putea ajunge la concluzia că după întâlnirea cu sfinţii Săi, Domnul Isus Hristos nu Se va întoarce din drum, ci va continua împreună cu aceştia, coborârea Sa spre Pământ. Examinând construcţia "e/s *apantesin",* tradusă în limba română prin conjunctivul "să întâmpinăm", se observă că verbul grecesc este însoţit de o locuţiune prepoziţională. *Apantesis* este un cuvânt, care, în perioada de timp când a fost scrisă epistola către tesaloniceni (şi în general, în perioada când a fost scris Noul Testament), descria urarea oficială de bun venit, pe care o cetate i-o făcea unui mare demnitar, care urma să viziteze acel loc. în astfel de situaţii, în mod uzual, oamenii ieşeau afară din cetate în întâmpinarea distinsului oaspete, şi apoi se întorceau împreună cu acesta în cetate. Analizând semantica acestui cuvânt, am putea înţelege că apostolul Pavel ne arată în acest verset, că sfinţii care au înviat, îl vor întâmpina pe Domnul Isus Hristos în văzduh, iar după un anumit timp, scurs din momentul întâlnirii cu El, sfinţii vor coborî împreună cu

Acesta, care-Şi va continua astfel drumul Său spre Pământ.
Din cele de mai sus, rezultă că ar exista şi posibilitatea, ca intervalul de timp cuprins între momentul răpirii Bisericii şi momentul revenirii Domnului Isus Hristos împreună cu Biserica Sa, să fie destul de mic, poate chiar de ordinul zilelor, sau eventual chiar mai mic (Ps. 27.5; Is. 26.20).

Alt verset care ar putea pleda pentru situarea răpirii Bisericii ia sfârşitul necazului cel mare, este Matei 25.6, de unde aflăm că cei care vor fi răpiţi, vor ieşi în întâmpinarea Mirelui "ia miezul nopţii", adică în cei mai întunecat ceas al istoriei umane.
Incertitudinea care există în legătură cu momentul precis (Matei 25.13; Marcu 13.32-35), când se va produce răpirea Bisericii, este după voia lui Dumnezeu (Matei 24.42-44; Luca 12.40; 1 Tes. 5.1-2), întrucât atunci când ucenicii L-au întrebat pe Domnul Isus Hristos despre lucrurile viitoare, El le-a spus următoarele cuvinte: "Nu este treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa" (F.A. 1.7). '
în legătură cu încadrarea în timp a răpirii Bisericii, desigur că un singur lucru este cert, că acest impresionant fenomen va avea cu siguranţă loc, înainte de a doua venire a Domnului Isus Hristos pe Pământ, care va veni însoţit de toţi sfinţii Săi (Zah. 14.5; 1 Tes. 3.13; 4.14; Col. 3.4; luda 14).
Ce atitudine trebuie să aibă creştinul faţă de răpirea Bisericii?
Aşa cum am stabilit mai sus, pentru ca un om să *aibă siguranţa* (1 Cor. 1.8) faptului că va fi răpit, pentru a-L întâmpina pe Domnul Isus Hristos în văzduh, acesta trebuie sa *rămână în Domnul Isus Hristos* (1 loan 2.28).
în Amos 4.12, citim următorul îndemn: "Pregăteşte-te să întâlneşti pe Dumnezeul tău". Să urmăm şi noi această învăţătură şi să-L aşteptăm pe Mirele nostru ceresc, cu toată dragostea şi într-un mod cât mai cuviincios, aşa cum aşteaptă o logodnică cinstită (Osea 2.19-20) pe mirele său care vine s-o ia în căsătorie (Osea 2.16).
Iată o minunată rugăciune, care se pot şi cânta, ce ilustrează modul cum îl aşteaptă un creştin pe Domnul Isus Hristos:
O, Doamne, în Tine e-atâta grandoare, (Ps. 148,13)
în tot Universul doar Tu eşti stăpân ! (1 Tim. 6.15-16)
Fă-mă să fiu vrednic de dragostea-Ţi mare, (Exod 20.6)
(: Eşti singurul Doamne ce meriţi mărirea, în Tine rămân (Ps. 86.12; loan 15.6):)
Cât inima-mi bate şi duhul e-n mine, (Is. 1.5; Ecles. 12.7)
Condu-mi doar tu paşti pe drumul cel drept; (1 Sam. 2.9; Prov. 20.24; Is. 30.21)
îndreaptă-mi privirea numai către Tine, (Evrei 12.2)
(: N-aştept de la lume nici o mângâiere, pe Tine Te-aştept (Iacov 1,27; 4.4; 2 Petru 2.20; 1 loan 2.15; 5.4-5,19; Fii. 3.20):)
Ai milă de mine şi dă-mi Tu putere, (Ps. 31.9; Is. 40.29)
Ca în pribegia-mi pe acest Pământ, (2 Cor. 5.6)
Să fac încontinuu numai a Ta vrere, (Ps. 40.8)
(: Cu a mele fapte, cu gândul cel tainic, cu al meu cuvânt (Tit 3.8; Ef. 4.17; Matei 12.36-37):)
Slăvit să fii Doamne, Izvorul vieţii, (Dan. 4.34,37; Matei 5.16; loan 11.25)
Şi sfântul Tău Nume fie-n veci mărit, (Ps. 92.1; Dan. 2.20)
Tu faci să răsară raza dimineţii, (Ps. 4.6; Matei 4.16; 2 Petru 1.19)
(: O, vino Tu Doamne, căci fu vei aduce al nopţii sfârşit (Apoc. 22.17,20; Matei 25.6; Rom. 13,12):)
Sfânta Scriptură ne învaţă că orice creştin, trebuie să aştepte în permanenţă răpirea Bisericii (Rom. 8.23; 1 Cor. 1.7; Fii. 3.20; 1 Tes. 1.10; Tit 2.13; Evrei 9.28), ducând o viaţă sfântă şi fără prihană (Rom. 13.11-14; Ef. 5.27). Iată deci, că orice creştin trebuie să vegheze (Matei 24.42; 25.13; Marcu 13.33-37; Luca 12.37-39; 21.34-36), pentru a fi în orice moment al vieţii sale, pregătit (Matei 24.44; 25.10; Luca 12.40; 1 Tes. 5.6) şi vrednic (2 Cor. 6.4; Fii. 1.27; Col. 1.10; 1 Tes. 2.4; 2 Tes. 1.5; Apoc. 3.4) pentru a putea fi răpit şi a se întâlni astfel cu Domnul Isus Hristos, Mântuitorul său iubit.
Fiind un ales al Domnului Isus Hristos (Matei 24.31), orice creştin care aşteaptă răpirea Bisericii, va căuta în permanenţă să-l fie cât mai plăcut Domnului Isus Hristos (2 Cor. 5.9). Pentru aceasta, creştinul se va strădui să rămână în Domnul Isus Hristos, aplicând efectiv în viaţa sa, toate învăţăturile date de către El, trăind ca şi El (1 loan 2.6).
întrucât printre lucrările Duhului Sfânt se află şi aceea de a-i aduce aminte creştinului toate învăţăturile Domnului Isus Hristos (loan 14.26), precum şi aceea de a ajuta creştinul să aştepte într-un mod cuviincios răpirea Bisericii (Gal. 5.5), rezultă că orice creştin trebuie să aibă în fiecare moment al pribegiei sale pe acest Pământ, următoarele obiective:
- să vegheze pentru a nu-L întrista pe Duhul Sfânt (Is. 63.10; Ef. 4.30);
■ să nu stingă Duhul (1 Tes. 5.19), ci dimpotrivă, să-L înflăcăreze (2 Tim. 1.6);
- să nu I se împotrivească niciodată Duhului Sfânt (F.A. 7.51), ci să asculte de îndemnurile Sale (Rom. 8.1,4-5) care îl învaţă să rămână în Domnul Isus Hristos (1 loan 2.27-28), aşa cum şi Domnul Isus

Hristos însuşi ne-a îndemnat (loan 15.4-7);
- să se lase călăuzit în permanenţă numai de către Duhul Sfânt (Rom. 8.14; Gal. 5.16,25), pentru a nu împlini poftele firii pământeşti (Gal. 5.16; iuda 19) şi a nu deveni astfel un vrăjmaş al lui Dumnezeu (Rom. 8.7).
Aşa cum am amintit în capitolul consacrat botezului cu Duhul Sfânt, orice creştin are cunoştinţe limpezi asupra oricărui lucru, în orice împrejurare a vieţii sale (loan 14.26; 16.13; 1Cor. 2.12,15; 1 loan 2.20,27). Datorită acestui fapt, creştinul este avertizat întotdeauna de către Duhul Sfânt (Gal. 5.16), în toate situaţiile când este ispitit de către Satana pentru a comite un păcat. Totodată Duhul Sfânt îl va preveni şi îl va îndemna pe creştin să nu mai comită acel păcat (Rom. 8.1,4-5,12-13). întrucât orice creştin se lasă călăuzit în permanenţă de către Duhul Sfânt, acesta va reuşi astfel să nu mai păcătuiască.
în cele de mai jos, vom arăta ce anume trebuie să facă un creştin, pentru a reuşi să umble numai prin Duhul Sfânt, deci pentru a nu-L întrista pe Duhul Sfânt, a nu stinge Duhul şi a nu se împotrivi niciodată Duhului Sfânt.
- Duhul sfinţeniei (Rom. 1.4) este incompatibil cu orice om care nu urmăreşte sfinţirea sa (Evrei 12.14), sau nu ascultă de Dumnezeu (Is. 63.10).
Orice om care are gânduri deşarte şi necurate (Ef. 4.17), II întristează pe Duhul Sfânt, De asemenea, orice om care: cedează poftelor şi patimilor trupului (Iov 31.1;

Matei 5.28; 2 Petru 1.4; 1 loan 2.16), înjură (Prov. 18.6), citeşte reviste sau cărţi obscene (Matei 5.29; 18.9; 1 loan 2.16), urmăreşte (Ps. 101.3; 119.37; Is. 33.15; Ezec'.
20.7) filme sau programe T.V. care îi îndepărtează de Dumnezeu, povesteşte sau ascultă anecdote triviale sau cu dublu înţeles (Ef. 4.29-30; 5.4; Col. 3.8), îl va întrista cu siguranţă pe Duhul Sfânt.
Orice om care se închină la idoli, comite păcate echivalente cu curvia şi preacurvia (Ezec. 6.9; 16.17-20,36; 23.37). întrucât duhul de curvie (Osea 4.12; 5.4}, este incompatibil cu Duhul Sfânt, este evident că oamenii care se închină ia idoli II vor întrista cu siguranţă pe Duhul Sfânt.
- Duhul Sfânt este numit şi Duhul adevărului (loan 14.17; 1 loan 5.6). Deci orice om care minte, înşeală, este ipocrit, făţarnic, viclean sau umblă cu falsuri de orice fel, îl întristează pe Duhul Sfânt şi totodată I se împotriveşte Duhului Sfânt (F.A. 7.51), care-! previne pe fiecare creştin pentru a nu face astfel de lucruri.
- Duhu! Sfânt este un Duh de viaţă (Rom. 8.2). Orice om care se află într-o stare căidicică (Apoc. 3.15-16), adică este:_apatic, plictisit, leneş, delăsător, inactiv, nepăsător, cârtitor, şovăielnic, nestatornic, îl va întrista pe Duhul Sfânt.
• Duhul Sfânt este numit şi Duhu| slavei (1 Petru 4.14). Dat fiind acest lucru, tot ceea ce este lumesc, adică păcătos, îi întristează. Aşa cum ştim, umblarea după lucrurile firii pământeşti, produce vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu (Rom. 8.7-8; Iacov 4.4). Orice om care este preocupat sau absorbit de plăcerile pământeşti păcătoase, sau umblă după îndemnurile şi după lucrurile firii pământeşti (Rom. 8.1-5), II va întrista desigur pe Duhul Sfânt.
- Duhul Sfânt este numit şi Duhul harului (Evrei 10.29). Ca atare, orice om care nu stăruie în harul lui Dumnezeu (F.A. 13.43), se abate "de la harul lui Dumnezeu" (Evrei 12.15), sau schimbă "în desfrânare harul" (luda 4), îl va întrista în mod sigur pe Duhul Sfânt. De asemenea, un om care se consideră (1 Cor. 8.2) creştin (Gal. 6.3; 2 Cor. 5.16; Apoc. 3.15-18), dar continuă să păcătuiască (Evrei 10.26-29), nesocotind darul (F.A. 2.38; 10.45; 2 Cor. 9.15) nepreţuit, primit de ia Dumnezeu, îl va întrista pe Duhul Sfânt.
- Deoarece Duhul Sfânt este bun (Ps. 143.10; Neemia 9.20) şi blând, El fiind numit şi Mângâietorul (loan 14.16,26), orice om: arogant, obraznic, mândru, vanitos, sau care comite o răutate de orice fel, desigur că îl va întrista pe Duhul Sfânt.
■ Fiindcă Dumnezeu a dat creştinilor un Duh de "putere, dragoste şi de chibzuinţă" (2 Tim. 1.7), slăbiciunea spirituală datorată neascultării îndemnurilor Duhului Sfânt, modul haotic prin care un om îşi guvernează viaţa, precum şi indiferenţa sau lipsa de dragoste faţă de semenii noştri, îl vor întrista pe Duhul Sfânt.
- Duhul de credinţă (2 Cor. 4.13) este incompatibil cu îndoiala, neîncrederea, neliniştea, îngrijorările. Toate aceste stări dăunătoare pentru om, îl întristează de asemenea pe Duhul Sfânt.
- Duhul de înţelepciune, de pricepere (Is. 11.2) şi de descoperire în cunoaşterea lui Dumnezeu (Ef. 1.17) este incompatibil cu superficialitatea, ignoranţa, nechibzuinţa, pripeala. Desigur că şi aceste manifestări negative îl vor întrista pe Duhul Sfânt.
- întrucât creştinii nu au primit un duh de robie, ca să mai aibă frică (2 Tirn. 1.7), ci un duh de înfiere (Rom. 8.15), orice om dominat de sentimente de frică (Apoc.
21.8) îl va întrista desigur pe Duhul Sfânt.
Ca o concluzie a celor de mai sus, un om va putea avea în permanenţă în el Duhul lui Hristos (Rom. 8.9) şi gândul lui Hristos (1 Cor. 2.16), numai dacă va sta strâns "lipit de El" (Ps. 63.8), pentru a fi "un singur duh cu El" (1 Cor. 6.17).
Pentru a aştepta într-un mod cât mai cuviincios răpirea Bisericii, creştinul trebuie să aibă în permanenţă, o comportare demnă de numele sfânt de copil al lui Dumnezeu, pe care îl poartă (Ef. 4.1-3). Astfel, creştinul se va strădui să aibă "totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor" (F.A. 24.16), având totodată grijă să facă numai ceea ce este plăcut lui Dumnezeu (1 loan 3.22). în acest sens, creştinul trebuie să ţină seama de avertismentul din 2 Cor. 5.3, strâduindu-se încontinuu să

facă numai acele fapte, prin care nu se îndepărtează de Dumnezeu (1 Tes. 5.23; 1 Tim. 6.14; Tit 2.12-13; Iacov 5.7-8; 1 Petru 1.7; 2 Petru 3.14).
în 1 Ioan 2.28, citim astfel: "Rămâneţi în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală, şi, la venirea Lui, să nu rămânem de ruşine şi depărtaţi de El". Din acest mobilizator îndemn, aflăm că orice om care aşteaptă cu adevărat răpirea Bisericii, trebuie să împlinească permanent în viaţa sa, porunca de a rămâne în Domnul Isus Hristos, comentată pe larg în capitolul anterior.
Orice om care doreşte să-L întâmpine pe Domnul Isus Hristos, atunci când va reveni pe Pământ, trebuie să împlinească învăţătura Sa, care ne îndeamnă: "Vegheaţi dar, pentru că nu ştiţi în ce zi va veni Domnul vostru" (Matei 24.42).
Vegherea noastră (1 Tes. 5.6; 1 Petru 5.8) continuă, trebuie să fie călăuzită de cuvintele mobilizatoare ale Domnului Isus Hristos, care ne promite că va veni curând (Apoc. 3.11; 22.20). Ca urmare a acestei promisiuni, să ne silim să fim mai sensibili la suspinul mijlocitor al Duhului Sfânt (Rom. 8.26), să-L păstrăm în inimile noastre pe Domnul Isus Hristos (Ioan 15.4), care ne va forma un caracter dumnezeiesc (2 Petru 1.4), să fim mai dornici după "puterile veacului viitor" (Evrei 6.5), mai plini de Duhul Sfânt (F.A. 6.3), care este un izvor nesecat de "apă vie" (Ioan 7.38-39), care ţâşneşte spre viaţa veşnică (Ioan 4.14) şi mai plini de strigătul "Vino Doamne Isuse!" (Apoc. 22.20), căci "Tu eşti singura mea fericire!" (Ps. 16.2).
Să luăm aminte la mesajul cântărilor următoare:
Domnul Isus e-aproape să Se-arate, (Apoc. 22.12) Şi oare, ce se va-ntâmpla cu noi? (Matei 7.21-27) Să ne-ncercăm, ne-ndeamnă Sfânta Carte: (2 Cor. 13.5) De El mai e în noi, sau suntem goi. (Matei 12.44-45)
R: Sculaţi, voi oameni buni, (Matei 25.6)
Se-arată Domnul! (Matei 25.10)
Şi semnele venirii Lui se văd, (Matei 24.3-14)
Să ne trezim, căci greu ne este somnul, (Matei 25.5)
Să nu rămânem în acel prăpăd. (Matei 25.11-12)
Voi oameni buni, treziţi-vă! Uitarea (Matei 25.7) S-a aşternut sub paşii noştri răi. (Matei 25.8)
270
271
N-am cunoscut smerirea şi vegherea, (Matei 25.13) Şi nu am mers pe-ale Domnului căi. (Matei 25.10)
Să ne trezim din strâns averi şi ranguri, (Matei 19.21) Să încetăm să facem rău în jur, (Rom. 12.9) Căci faptele ne sunt cumplite ştreanguri, (Ps. 141.10) Ce ne îndepărtează de ce-i pur. (1 Tim. 6.9)
Să ne întoarcem din căile noastre, (Ier. 25.5)
Şi să ne pocăim, cât mai e timp, (F.A. 17.30)
Căci ne pândesc tot felul de dezastre, (Matei 24.15-22)
Să nu mai fim cu Domnu-n contratimp, (Ioan 15.6)
R: (: Vreau să fiu pregătit orişicând, (Matei 25.10)
Căci ne-ai spus Doamne că vii, în curând. (Apoc. 22.12):
Vreau Doamne Isuse, să rămân în Tine, (Ioan 15.6) Vreau ca tot din mine să Ţi se închine, (Matei 14.33) La păcat să mă împotrivesc, neclintit, (Evrei 12.4) Căci de păcătoşi, Tu Doamne eşti despărţit. (Evrei 7.26)
Pe Pământ vor fi foarte mari urgii, (Apoc. 16.1) Aşa cum Domnu-a descoperit. (Apoc. 1.1-2) Pentru ca atunci, cu Domnul să fii, (Apoc. 3.10) Lasă-te de El călăuzit. (Rom. 8.14)
R: (: Ca în veci să fii-n raiul minunat, (Apoc. 21.2-27) De Pământ deloc, nu fi legat. (Col. 3.1-2):)
Domnul ne-a promis că vom fi în rai, (Apoc. 3.8) De trăim credinţa ne-ncetat (Apoc. 2.10) Străluci-vom ca Moise pe Sinai, (Exod. 34.29-30) Când, cu Dumnezeu, a stat la sfat. (Exod. 34.28)
Fericit vei fi, cu adevărat, (Apoc. 22.3) Numai doar cu Domnul, unde-i El, (Apoc. 22.4-5) iar cu El vei fi, doar dacă ai vegheat, (Apoc. 22.7) Luându-L doar pe Domnul, ca model. (Matei 11.29)
Iar vegherea ta, să nu o-ntrerupi, (Luca 21.36)
Pregătit de nuntă, fii oricând, (Matei 25.1)
Şi urechile să nu le astupi, (Matei 13.15)
S-auzi cum şopteşte Duhul blând. (Rom. 8.26; Ef. 6.18)
Iată şi o rugăciune care se poate şi cânta, ce poate însoţi vegherea creştinului în aşteptarea Domnului Isus Hristos.
Vreau o inimă şi un duh nou, să îmi dai, (Ezec. 11.19) Vreau de-acum, ca să mă pregătesc pentru rai. (Luca 23.43) Să arunc din mine tot ce-i rău, să fiu sfânt (Rom. 12.9) Timpul cât mai am de vieţuit, pe Pământ. (Fii. 1.21-24)
272
273

12
învăţătura numărul 9;

"Vegheaţi dar în tot timpul, şî rugaţi-vă"
(Luca 21.36)

în capitolul precedent, am stabilit deja că una dintre îndeletnicirile permanente ale oricărui creştin, este vegherea în aşteptarea Domnului Isus Hristos, care cu siguranţă va veni să-Şi răpească Biserica Sa. în cele ce urmează, vom analiza una dintre principalele acţiuni care însoţesc vegherea continuă a creştinului.

Aşa cum ştim, orice om este compus dintr-o parte materială, care este trupul, şi din două părţi spirituale, care sunt duhul şi sufletul (1 Tes. 5.23). Pentru ca partea materială a omului să poată supravieţui, ea are nevoie să întreprindă în permanenţă, un număr de trei acţiuni vitale. Acestea constau în: a mânca, a bea apă şi a respira. Un om care întrerupe oricare dintre cele trei acţiuni, pentru acele perioade maxime de timp specifice fiecăreia în parte, cu siguranţă va muri.

Având în vedere cele de mai sus, este firesc să ne punem următoarea întrebare: oare partea spirituală a omului, nu are nevoie de nimic pentru a putea supravieţui?

întrucât Domnul Isus Hristos ne învaţă că există oameni morţi din punct de vedere spiritual, care fizic încă trăiesc (Matei 8.22; Ef. 2.1,5; 1 Tim. 5.6; Apoc. 3.1), deducem că pentru a putea trăi, partea spirituală are şi ea nevoie de anumite lucruri. Să vedem care sunt acestea.

Prin analogie cu faptul că, pentru a putea supravieţui, partea materială a omului are nevoie de hrană, Sfânta Scriptură ne învaţă că şi partea spirituală a omului are nevoie de o anumita hrană (Is. 55.1-3). Desigur că hrana de care are nevoie partea spirituală, este de o altă natură decât hrana pe care o mâncăm noi zilnic. Hrana necesară părţii spirituale este Cuvântul lui Dumnezeu conţinut în Sfânta Scriptură (Matei 4.4; 1 Tim, 4.6). Aşa cum avem grijă să mâncăm de mai multe ori pe zi, trebuie să avem de asemenea grijă să consacram citirii, înţelegerii, aplicării şi propovăduirii Cuvântului lui Dumnezeu cuprins în Sfânta Scriptură, cât mai mult din timpul nostru zilnic (2 Tim. 4.2).

în versetele: Matei 26.26; Marcu 14.22; Luca 22.19; loan 6.33-35,48-58, Domnul isus Hristos ne dă de înţeles că bucăţica de pâine mâncată la sfânta împărtăşanie, are semnificaţia şi valoarea trupului Său, care s-a frânt pe cruce pentru mântuirea omenirii. Acest lucru nu ne poate surprinde, întrucât Domnul Isus Hristos este numit de către Sfânta Scriptură şi Cuvântul lui Dumnezeu întrupat (loan 1.14).

Din cele de mai sus, rezultă că un alt fel de hrană necesară părţii spirituale, este şi bucăţica de pâine, cu care se împărtăşesc creştinii, atunci când comemorează "moartea Domnului, până va veni El" (1 Cor. 11.26), acţiune numită "cina Domnului" (1 Cor. 11.20,23-25) sau "frângerea pâinii" (Luca 22.19-F.A. 2.42,46; 20.7,11; 1 Cor. 10.16-17).

întrucât ultima cină pe care a luat-o Domnul Isus Hristos cu ucenicii Săi, a avut loc în ziua întâi a praznicului azimilor (Matei 26.17; Marcu 14.12; Luca 22.7-8), când iudeii nu aveau voie să mănânce decât azimi (Exod 12.15,18-20; 13.3,6-7), adică

pâine nedospită (făcută din aluat nefermentat), putem fi siguri că pâinea (Matei 26.26; Marcu 14.22; Luca 22.19) pe care a frânt-o Domnul Isus Hristos la această cină, a fost cu siguranţă nedospită, adică nu a conţinut vreun ferment.

Ştiut fiind faptul că aluatul dospit (fermentat) simbolizează păcatul şi necurăţia (Matei 16.6-12; Marcu 8.15; Luca 12.1; 1 Cor, 5.6-8), nici nu ar fi fost cu putinţă ca pâinea folosită ia această cină să fi fost dospită, întrucât ea simboliza trupul Domnului Isus Hristos (Matei 26.26; Marcu 14.22; Luca 22.19; loan 6.51-56), care este curat şi fără de păcat (2 Cor. 5.21; Evrei 4.15; 7.26; 1 Petru 1.19; 2.22).

Dat fiind faptul că, pentru a putea supravieţui, pe lângă hrană, partea materială are nevoie să bea apă de mai multe ori pe zi, trebuie să ne aşteptăm, ca şi partea spirituală să aibă nevoie "să bea" ceva. Sfânta Scriptură ne învaţă că pentru a putea supravieţui, partea spirituală are şi ea nevoie de apă (is. 12.3). Pentru a putea fi utilizată de către partea spirituală a omului, această apă este şi ea desigur de o natură specială, fiind chiar apă vie.

Apa vie, numită şi apa vieţii, ne-o poate da doar Domnul Isus Hristos (loan 4.10-14; Apoc. 21.6; 22.17). Să rămânem deci în Domnul Isus Hristos, pentru ca şi El să rămână în noi (loan 15.4), şi astfel sufletul şi duhul nostru vor fi mereu înviorate de apa vie pe care El ne-o dă cu plăcere, şi care reprezintă un simbol pentru Duhul Sfânt (loan 7.38-39), care se află în inimile (Gal. 4.6) adevăraţilor creştini.

în versetele: Matei 26.27-28; Marcu 14.23-24; Luca 22.20; loan 6.53-56, Domnul Isus Hristos ne dă de înţeles că rodul viţei (Matei 26.29; Marcu 14.25; Luca 22.17-18), cu care se împărtăşesc creştinii, atunci când comemorează "moartea Domnului, până va veni El" (1 Cor. 11.26), are semnificaţia şi valoarea sângelui Său, care a curs pe cruce pentru mântuirea omenirii.

Având în vedere faptul că rodul viţei este strugurele, putem fi siguri că lichidul care a fost folosit la ultima cină, pe care a luat-o Domnul isus Hristos cu ucenicii Săi, nu putea fi decât mustul stors din struguri. Desigur că o băutură alcoolică obţinută prin fermentare (simbolul păcatului), cum este vinul, nu ar fi putut nici într-un caz simboliza sângele sfânt al Domnului Isus Hristos. Apoi, Sfânta Scriptură ne arată că preoţii poporului Israel, nu aveau voie să se apropie de Dumnezeu, la slujba de închinare, dacă consumau băuturi alcoolice (Lev. 10.9; Ezec. 44.21). Evident că Domnul Isus Hristos, care este Marele nostru Preot (Evrei 3.1; 5.5-6,9) nu ar fi putut să facă excepţie de la această regulă, şi să bea alcool la cină. întrucât Domnul Isus Hristos a fost un împlinitor al Legii şi Proorocilor (Matei 5.17), El nu ar fi putut nici într-un caz să încalce poruncile lui Dumnezeu, şi să dea ucenicilor Săi vreo băutură alcoolică (Prov. 20.1; 23.31-35; Hab. 2,15). Amintim că echivalentul din limba greacă a cuvântului *vin,* din Matei 11.19, este *oinos,* care denumeşte atât mustul de struguri nefermentat şi care nu conţine alcool, cât şi vinul

care conţine alcool.
Din cele de mai sus, deducem că un alt fel de băutură necesară părţii spirituale, este mustul de struguri cu care se împărtăşesc creştinii, atunci când participă la comemorarea cinei Domnului.
Referindu-se la împărtăşirea cu trupul şi cu sângele Său, Domnul Isus Hristos, ne învaţă următoarele: "Eu sunt Pâinea vieţii. Pâinea, care se pogoară din cer, este de aşa fel, ca cineva să mănânce din ea, şi să nu moară" (Ioan 6,48,50), "Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului, şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţa în voi înşivă. Cine mănâncă trupul Meu, şi bea sângele Meu, are

275
viaţa veşnică; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, şi sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu, şi bea sângele Meu, rămâne în Mine, şi Eu rămân în el." (Ioan 6.53-56). Deducem deci că, pentru a respecta porunca de a rămâne în Domnul isus Hristos şi porunca de a vesti moartea Sa până când va veni El (1 Cor. 11.24-26), orice creştin trebuie să participe periodic şi de preferinţă cât mai des posibil (FA 2.42,46), la comemorarea ultimei cine, pe care a luat-o Domnul Isus Hristos împreună cu ucenicii Săi, acţiune numită de către Sfânta Scriptură "frângerea pâinii" (Luca 22.19; F.A, 20.7,11; 1 Cor. 10.16). Iată o minunată rugăciune, care se poate şi cânta la frângerea pâinii:
Din cer venit-ai, o, Doamne, la noi făcut-ai popas, (Ioan 3.13)
(: Păstrăm în piepturi căldura, vorbelor de bun rămas.:) {F.A. 1.4-9)
R: (: Veniţi la Cină!:) veniţi voi toţi cei care îl iubiţi! (Luca 22.19) (: Veniţi la Cină!:) şi cu viaţa Lui vă-mpărtăşiţi. (Ioan 6,53-54)
Ca să-Ţi ascultăm îndemnul, suntem acum la Cină. (1 Cor. 11.24-26) (: Mângâietorul ne-alină, împrăştiind lumină.:) (Ioan 14.16-17)
Vestim marea-Ţi îndurare, dragostea, Sfântul Cuvânt, (1 Ioan 4.15)
(: Purtând măreaţa Pecete, arvuna Duhului Sfânt.:) (1 Ioan 4.13; Ef. 1.13-14)
Fiindcă eşti, Doamne Isuse, de păcătoşi separat, (Evrei 7.28)
(: Fă-ne Tu vrednici de Tine, curăţă-ne de păcat.:) (1 Cor. 1127-30; 1 Ioan 3.6)
Vrem să-i iubim ca şi Tine, pe-ai noştri semeni mereu, (Ioan 13.34; 1 Ioan 4.16) (: Fă să-Ţi împlinim Cuvântul, la bine cât şi la greu.:) (1 Ioan 3.24)
Cu Tine Doamne Isuse, acum ne împărtăşim, (ioan 6.48-52,55)
(: Ca să rămânem în Tine, şi viaţa Ta s-o trăim.:) (Ioan 6.56; 1 Ioan 2.6)
Dacă omul are nevoie să mănânce şi să bea apă numai de câteva ori pe zi, el trebuie să respire încontinuu. Aşa cum ştim, dacă un om este împiedicat să respire numai câteva minute, atunci el moare. Să vedem acum, care este acea acţiune necesară pentru partea spirituală, ce poate fi socotită ca fiind corespondentul respiraţiei părţii materiale. Pentru a stabili care este a treia acţiune vitală pentru partea spirituală, vom apela desigur fa învăţătura Domnului Isus Hristos.
Analizând Sfânta Scriptură, constatăm că rugăciunea a fost practicată neîncetat, încă de ia apariţia primilor oameni (Gen. 4.26).
Pe paginile Sfintei Scripturi întâlnim adesea îndemnul: "vegheaţi şi rugaţi-vă" (Matei 26.41; Marcu 13.33; 14.38; 1 Petru 4.7). Deducem deci că vegherea creştinilor în aşteptarea răpirii Bisericii, trebuie să fie însoţită de rugăciuni.
Domnul Isus Hristos îi îndeamnă pe ucenicii Săi astfel: "Vegheaţi dar *în tot timpul,* şi rugaţi-vă, ca să aveţi putere să scăpaţi de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, şi să staţi în picioare înaintea Fiului omului." (Luca 21.36). De asemenea, Dumnezeu îi îndeamnă pe creştini prin gura apostolului Pavel, astfel:
"Rugaţi-vă neîncetat" (1 Tes. 5.17). Pentru a urma aceste îndemnuri ale lui Dumnezeu, orice creştin trebuie să stăruiască în rugăciune (F.A. 1.14; 2.42; 6.4; 12.5; Rom. 12.12; Col. 4.2), adică să se roage încontinuu (Luca 18.1; Col. 1.3,9; 2 Tes. 1.3,11; 2.13), ziua şi noaptea (Ps. 119.62; Luca 2.37; 6.12; 18.7; F.A. 16.25; 1 Tes. 3.10; 1 Tim. 5.5; 2 Tim. 1.3), deci nu numai atunci când are diverse necazuri şi are nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.
Creştinul trebuie deci să se roage "în toată vremea" (Ef. 6.18), oriunde se află (1 Tim. 2.8): acasă, pe stradă, în drum spre locul său de muncă sau la întoarcerea spre casă. Creştinul trebuie să se roage chiar şi la locul său de muncă, atunci când are clipe de răgaz. Numai un om nesincer nu va recunoaşte, că dacă doreşte într-adevăr acest lucru, chiar şi în timpul când se găseşte la locul său de muncă, va găsi întotdeauna anumite momente libere, care pot fi folosite, pentru a intra în legătură cu Dumnezeu, prin rugăciune.
întrucât pentru a putea supravieţui, partea materială a omului are nevoie să respire neîncetat, şi totodată Sfânta Scriptură îndeamnă creştinii să se roage tot neîncetat, rezultă că între rugăciune şi respiraţie, există o mare asemănare. In acest context, rugăciunea poate fi socotită în mod simbolic, ca fiind *respiraţia sufletului.*
Aşa cum am stabilit mai sus, creştinii trebuie să trăiască într-o părtăşie (1 Cor. 1.9; 1 Ioan 1.3,6) continuă cu Dumnezeu. După cum partea materială a oricărui om, pentru a putea trăi, trebuie să respire încontinuu, tot aşa şi partea spirituală a creştinului, pentru a putea trăi în părtăşie cu Dumnezeu, care este Duh (Ioan 4.24), are nevoie să respire spiritual încontinuu, adică să se roage neîncetat.
Să vedem acum, ce anume trebuie să facă un creştin pentru a reuşi să se roage neîncetat, şi care este modalitatea practică prin care acesta se poate într-adevăr ruga neîncetat.
în Zah. 12.10 citim că Dumnezeu deja a promis că va turna peste poporul Său "un duh de rugăciune".

Din moment ce există posibilitatea ca Dumnezeu să toarne peste noi un duh de rugăciune, orice om care doreşte să împlinească poruncile lui Dumnezeu referitoare la rugăciunea continuă (Luca 18.1), trebuie să-L roage cât mai des pe Dumnezeu, ca să *toarne* peste el un astfel de duh. Iată că a te ruga neîncetat (1 Tes. 5.17), înseamnă de fapt a te afla sub influenţa binefăcătoare a unui duh de rugăciune, sau altfel spus a sta în duh de rugăciune,
Iată cum poate un creştin să se roage încontinuu: stând încontinuu în duh de rugăciune, şi făcând astfel rugăciuni *în duh* şi în adevăr (Ioan 4.24; 1 Cor. 14.15). Datorită acestor rugăciuni continue, creştinul se află în permanenţă într-o stare de har (Rom. 5.2), adică o stare după voia lui Dumnezeu (Is. 53.11), Rugându-se prin Duhul Sfânt (Ef. 2.18; 6.18; Iuda 20), creştinul se află mereu în prezenţa lui Dumnezeu (1 Cor. 6.17), şi desfăşoară o conversaţie binecuvântată, cu Acesta (Num. 12.4-8; 1 Sam. 8.6-9; 23.10-12; 1 împ. 19.9-18; Ps. 91.15; Ier. 33.3). Desigur că rugăciunea continuă a creştinului, nu poate fi însoţită în permanenţă de cuvinte rostite.
In timp ce în credinţele religioase necreştine, rugăciunea constituie doar un monolog al celui care se roagă, rugăciunea creştinilor nu este întotdeauna doar un monolog, deoarece în timpul rugăciunii, există situaţii când şi Dumnezeu ie vorbeşte (2 imp. 20.1-11; Ier. 33.3) creştinilor. Desigur că, de cele mai multe ori, Dumnezeu le vorbeşte doar creştinilor autentici, nu şi celor care îl cunosc pe Domnul Isus Hristos doar în felul lumii (2 Cor. 5.16). Iată deci că la rugăciune, se pot simţi unele dintre
276
277
efectele părtăşiei (1 Cor. 1.9; 1 Ioan 1.3,6) directe, care există între Dumnezeu şi creştini.
Întrucât la rugăciune creştinii conversează cu Dumnezeu, se poate considera că rugăciunea este veriga de legătură dintre omul mărginit şi material, care trăieşte în lumea vizibilă şi Dumnezeu, care fiind Duh (Ioan 4.24), este nemărginit, imaterial şi face parte din lumea invizibilă pentru ochiul omenesc. Rugăciunea reprezintă cheia care deschide cerul (Luca 3.21-22). În timpul binecuvântat de către Dumnezeu, când creştinul se roagă, lumea invizibilă a împărăţiei lui Dumnezeu, coboară cu toată plinătatea ei, în lumea vizibilă, în creştin.
In timpul rugăciunii, partea spirituală a creştinului (adică duhu! şi sufletul), se află în conexiune directă cu Altarul Ceresc (Evrei 10.19-22), unde participă la un înălţător serviciu divin (Apoc. 5.8; 8.3-4). Odată ajunsă acolo, întreaga noastră fiinţă spirituală, se contopeşte cu dragostea, pacea şi armonia care domnesc în locurile cereşti (Ef. 1.3; 2.6). În aceste momente binecuvântate, fiind golit de preocupările sale pământeşti, materiale, peste creştin se revarsă, în funcţie de măsura sa de credinţă (Rom. 12.6), o parte din puterea şi energia lui Dumnezeu. Dacă omul are o credinţă puternică, datorită acestei energii imense, se vor realiza lucrurile cerute prin respectiva rugăciune. La ordinul Cuvântului iui Dumnezeu (Ps. 147.15), în sprijinul oricărui creştin care se află în lucrarea lui Dumnezeu, se vor concentra cele mai importante energii din Univers (Îs. 55.10-11). În acest fel, în timpul rugăciunii se pot realiza minuni (1 împ. 17.21-23; 2Împ. 4.20-37), vindecări (Ps. 107.20), precum şi orice alte evenimente (Ioan 14.12-14) din domeniul supranaturalului (1 împ. 18.36-39; 2 împ. 6.8-23; Iosua 10.12-14; F.A. 3.1-11; 12.1-11; 16.25-34; Iacov 5.17-18), care sunt, desigur, după voia lui Dumnezeu (1 împ. 18.42-45). Apostolii Pavel şi Ioan au relatat despre această stare de har, în versetele: 2 Cor. 12.2-4 şi Apoc. 1.10-16; 4.1-2.
În cele ce urmează, vom stabili două lucruri: cum poate fi prezent Dumnezeu alături de creştini la rugăciune, şi cum le vorbeşte Dumnezeu creştinilor.
Domnul Isus Hristos a spus: "Acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor." (Matei 18.20).
Domnul Isus Hristos este viu (Rom. 6.9; Apoc. 1.18), şi în prezent se află în cer, stând la dreapta lui Dumnezeu-Tatăi (F.A. 7.55; Evrei 10.12; 12.2), şi mijlocind (Rom. 8.34; 1 Tim. 2.5; Evrei 7.25; 1 Ioan 2.1) pentru toţi păcătoşii care se pocăiesc de păcatele lor.
În rândurile de mai jos, vom arăta cum de este posibil ca Domnul Isus Hristos, să fie în acelaşi timp şi în cer, şi în mijlocul creştinilor, care sunt adunaţi pentru a se ruga.
Acest lucru este într-adevăr perfect posibil, deoarece Domnul Isus Hristos ne-a spus: "Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele. Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; şi anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede şi nu-L cunoaşte; dar voi Il cunoaşteţi, căci rămâne cu voi, şi va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi." (Ioan 14.15-18). Din aceste versete, reiese faptul că atunci când se apropia timpul ca principalul nostru Mângâietor, Domnul Isus Hristos, să se înalţe la Dumnezeu-Tatăl, de unde a venit (Ioan 13.3), El Ie-a promis ucenicilor Săi, că vor primi un alt Mângâietor, adică Duhul Sfânt, care urma să rămână cu ei, şt mai ales *în ei.* În urma botezului cu Duhul Sfânt, desigur că orice creştin are deja pe Acest "alt
278
Mângâietor", în el (Gal. 4.6).
Pentru a ne arăta, care este unul dintre rolurile deosebit de importante, jucate de către Mângâietorul în viaţa oricărui creştin, Domnul Isus Hristos ne spune următoarele cuvinte: "Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile, şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu." (Ioan 14.26). Din acest verset, reiese că printre lucrările minunate efectuate de către Duhul Sfânt, se află şi aceea de a suplini *lipsa fizică* a Domnului Isus Hristos de pe Pământ. Astfel, după înălţarea Domnului Isus Hristos la cer, El va fi totuşi prezent în mijlocul ucenicilor Săi (Matei 28.20), prin Duhul Sfânt (Gal. 4.6), care le aduce aminte creştinilor, tot ceea ce a spus Domnul Isus Hristos, şi îi învaţă pe aceştia toate lucrurile (1 !oan 2.20,27), exact aşa cum făcea Domnul Isus Hristos atunci când trăia printre oameni.

Domnul Isus Hristos ne învaţă că "Dumnezeu este Duh; şi cine se închină Lui, trebuie să ! se închine în duh şi în adevăr" (loan 4.24). în concordanţă cu învăţătura din Sfânta Scriptură, rugăciunile trebuie făcute "prin Duhul Sfânt" (luda 20; Ef. 6.18), deoarece "Duhu! ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar însuşi Duhu! mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite" (Rom. 8.26). Creştinul trebuie să se roage *numai prin Duhul Sfânt,* deoarece "Cel ce cercetează inimile, ştie care este năzuinţa Duhului; pentru că El mijloceşte pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu" (Rom. 8.27). Fiindcă în orice creştin există Duhul lui Hristos (Gal. 4.6; Rom. 8.9), rezultă că Domnul Isus Hristos este într-adevăr prezent la rugăciunea oricărui creştin, prin Duhul Său.
Datorită faptului că în mijlocul creştinilor aflaţi la rugăciune, este prezent chiar Domnul Isus Hristos (Matei 18.20; 28.20) care este viu, este firesc ca uneori El să le vorbească. Să vedem acum, care sunt modalităţile prin care Dumnezeu le vorbeşte creştinilor, şi în ce împrejurări se realizează acest lucru.
Dumnezeu le poate vorbi creştinilor care se roagă, chiar şi în mod direct, aşa cum a vorbit lui: Noe (Gen. 6.13-22; 7.1-4; 8.15-17; 9.1-17), Moise (Exod 3.4-22; 4.1-23; 6.1-13; capitolele 7-14), Ilie (1 împ. 17.2-10; 19.9-18), Pavel (F.A. 9.3-6) şi lui loan (Apoc. 1.10-20). Această modalitate prin care Dumnezeu le vorbeşte oamenilor, este mai rară. Ea este folosită cu precădere de către Dumnezeu, pentru a "îşi trimite poruncile pe Pământ" (Ps. 147.15), mai cu seamă atunci când are de făcut comunicări de o importanţă deosebită pentru Biserica Sa.
La un moment dat al lucrării Sale de pe Pământ, Domnul Isus Hristos i-a trimis pe apostoli să propovăduiască Evanghelia, fiind însoţiţi de tot felul de semne şi minuni (Matei 10.1-15; Luca 9.1-6). Totodată El i-a îmbărbătat pe apostoli, spunându-le că dacă vor fi prinşi şi traşi la răspundere pentru faptele lor, să nu se îngrijoreze gândindu-se la ce vor răspunde, învăţându-i astfel: "fiindcă nu voi veţi vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi" (Matei 10.20). Din aceste cuvinte ale Domnului Isus Hristos, rezultă că, a doua modalitate prin care Dumnezeu le vorbeşte oamenilor, este realizată de către Duhul Sfânt, prin intermediul darurilor sale minunate.
Dumnezeu ne poate vorbi la rugăciune, şi prin intermediul creştinilor care au primit darurile Duhului Sfânt, care se referă în mod nemijlocit la transmiterea de mesaje din partea lui Dumnezeu, către oameni. Acestea sunt: darul vorbirii despre înţelepciune, darul vorbirii despre cunoştinţă, darul proorociei şi darul tălmăcirii

I

limbilor (1 Cor. 12.8-10).
Această a doua modalitate prin care Dumnezeu ne vorbeşte, este mult mai des întâlnită printre creştini. într-adevăr, în urma botezului cu Duhul Sfânt, creştinii primesc şi diverse daruri ale Duhului Sfânt, printre care se numără şi cele patru daruri menţionate mai sus.
Aşa cum am amintit $ntr-un capitol anterior, prin darul vorbirii despre înţelepciune, Dumnezeu ne descoperă care este voia Sa şi care sunt planurile Sale, cu privire la anumite evenimente importante din prezent şi viitor, indicându-ne totodată şi soluţiile practice, optime pentru ieşirea din diverse împrejurări sau situaţii critice (Dan. 2.36-47; Ef. 3.3-7; 1 Cor. 15.51-54).
Prin darul vorbirii despre cunoştinţă, Dumnezeu ne dezvăluie lucrări, fapte şi gânduri ascunse din trecut, prezent şi viitor (Dan. 2.1-36; 2 împ. 5.26; 6.8-12,17; loan 2.24-25; 4.18; F.A. 5.3).
Aşa cum am amintit în capitolul consacrat botezului cu Duhul Sfânt, prin darul proorociei (1 Cor. 14.1,3-5,22) creştinul transmite oamenilor, diverse mesaje de la Dumnezeu, spre: zidire, sfătuire, mângâiere (1 Cor. 14.3), învăţătură, îmbărbătare (1 Cor. 14.31) înştiinţare, descoperire (Prov. 29.18; F.A. 11.27-28; 'i Cor. 14.24-25,30) şi mustrare (2 Sam. 12.1-19; Ier. 1.10; 5.14; 23.29; Osea 6.5).
Prin darul tălmăcirii limbilor, se traduc într-o limbă cunoscută de cei care ascultă, mesajele pe care ie transmite Dumnezeu, prin creştinul care are darul vorbirii în felurite limbi. Atât prin darul proorociei, cât şi prin darul tălmăcirii limbilor, Duhul Sfânt zideşte Biserica (1 Cor. 14.5).
în cele de mai sus, am amintit care sunt modalităţile, prin care Dumnezeu le vorbeşte creştinilor, la rugăciune.
Iată că am stabilit deja coordonatele majore ale rugăciunii, adică: definiţia, faptul că rugăciunea trebuie făcută *numai prin Duhul Sfânt,* şi că ea constituie una dintre îndeletnicirile permanente ale oricărui creştin.
Cum şi unde se roagă creştinii?
Un om se poate ruga, stând: în genunchi (Ezra 9.5; Dan. 6.10; Luca 22.41; F.A. 9.40; 20.36; 21.5; Ef. 3.14; Fii. 2.10), în picioare (Marcu 11.25), cu faţa la pământ (Neemia 8.6; Matei 26.39; Marcu 14.35; Luca 17.16; 1 Cor. 14.25), culcat în pat (2 împ. 20.1-2; Ps. 63.5-6) sau pe pământ (2 Sam. 12.16).
Creştinul se poate ruga cu voce tare sau în gând (1 Sam. 1.13-17; Ps. 139.1-4; Is. 65.24; Evrei 4.13), fie singur, în odăiţa sa (Matei 6.6), fie împreună cu alţi creştini (F.A. 1.14; 4.24; 12.12), adică acolo unde se găseşte o parte din Biserica lui Dumnezeu. Aşa cum am stabilit într-un capitol anterior, Biserica lui Dumnezeu este constituită din totalitatea creştinilor. Datorită acestui fapt, o parte a Bisericii lui Dumnezeu, se poate regăsi în orice loc unde se află creştini, chiar şi într-o casă obişnuită, unde locuiesc creştini (Rom. 16.5; 1 Cor. 16.19; Col. 4.15, Filimon 2). întrucât oriunde se găsesc creştini, există şi o parte din Biserică, rezultă că un creştin se poate ruga în orice ioc (F.A. 16.13; 1 Tim. 2.8).

Domnul Isus Hristos s-a rugat adesea singur (Matei 14.23), pe munţi (Luca 6.12; 9.28), sau în locuri pustii (Marcu 1.35). Totuşi, Domnul Isus Hristos ne învaţă că eficienţa rugăciunii este mai mare, atunci când este efectuată în comun, adică atunci
când sunt adunaţi împreună mai mulţi creştini. în acest sens El ne spune: "dacă doi dintre voi se învoiesc pe Pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor" (Matei 18.19-20).
Alte versete, care ne învaţă că rugăciunea colectivă este mult mai puternică decât cea individuală, sunt următoarele: F.A. 4.29-31; 12.5-19; 16.23-26.
Unele recomandări extrem de valoroase, referitoare la eficienţa rugăciunilor noastre, sunt cuprinse în următoarele versete: "Totuşi temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: 'Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui'; şi: *'Oricine rosteşte Numele Domnului, să se depărteze* de *fărădelege'*."* (2 Tim. 2.19), "bărbaţii să se roage în orice loc, şi să ridice spre cer *mâini curate, fără mânie şi fără fndoieii....* femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu ruşine şi sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu ***fapte bune,*** cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase" (1 Tim. 2.8-10).
în consideraţiile anterioare, am arătat că nu are prea mare importanţă locul şi poziţia, în care se face rugăciunea. De asemenea, numărul celor care se roagă nu este întotdeauna semnificativ. Să vedem acum, care este modul în care trebuie să ne rugăm, şi de câte feluri sunt rugăciunile.
Cui adresează creştinii rugăciunile?
Dat fiind faptul că primii ucenici ai Domnului Isus Hristos, l-au cerut Acestuia să-i înveţe cum să se roage (Luca 11.1), Domnul Isus Hristos le-a dat un model de rugăciune expresivă şi concisă, care cuprinde tot ce trebuiau să-l spună ucenicii, lui Dumnezeu. Această rugăciune este cunoscută sub numele de "Tatăl nostru", şi textul ei se găseşte în versetele: Matei 6.9-13 şi Luca 11.2-4.
Există oameni care rostesc această rugăciune în mod mecanic, întocmai ca şi cum ar recita o poezie. Din faptul că Domnul Isus Hristos le-a recomandat primilor Săi ucenici să se roage în acest fel, nu trebuie să deducem că El ne îndeamnă prin aceasta, ca de flecare dată când ne rugăm, să spunem în mod obligatoriu şi "pe nerăsuflate" *numai* această rugăciune şi atât. Desigur că pe lângă rugăciunea "Tatăl nostru", care este doar un *model* de rugăciune, suntem invitaţi să facem şi alte rugăciuni, care pot fi Inspirate din aceasta.
întrucât rugăciunea este considerată ca fiind "respiraţia sufletului", orice rugăciune trebuie să izvorască din sufletul fiecărui creştin, deci trebuie să fie personală, şi nu trebuie să conţină de fiecare dată aceleaşi cuvinte, care uneori poate că nu au nici o semnificaţie concretă pentru persoana respectivă (Ef. 6.18; Fii. 4.6).
Analizând modelul de rugăciune recomandat de către Domnul Isus Hristos, învăţăm următoarele lucruri:
1, Din cuvintele de început ("Tatăl nostru care eşti în ceruri"), aflăm că orice rugăciune a creştinilor este adresată către Dumnezeu-Tatăl (loan 4.23). Sfânta Scriptură ne învaţă de asemenea, că orice cerere sau mulţumire, trebuie făcută numai In Numele Domnului Isus Hristos (loan 14.13-14; 15.16; 16.23-24; Rom. 1.8; 7.25; 2 Cor. 5.20; Ef. 5.20; Evrei 13.15; 1 Petru 2.5; 4.11), care este singurul nostru Mare Preot Evrei 7.24-27) şi *singurul nostru Mijlocitor* către Dumnezeu-Tatăl (1 Tim. 2.5; 1 loan

2.1). întrucât *orice* fel de acţiune a creştinului, efectuată "cu cuvântul sau cu fapta", trebuie făcută în Numele Domnului Isus Hristos (Col. 3.17), rugăciunea nu putea să facă excepţie de la această regulă generală.
Există oameni care se închină la diverşi sfinţi, care, fie sunt în viaţă, fie au murit. Sfânta Scriptură ne învaţă însă, că un om nu trebuie să se închine nici unei aite făpturi, care a fost creată de către Dumnezeu, oricare ar fi aceasta (Rom. 1.25,23), ci numai Creatorului, adică lui Dumnezeu (Matei 4.10; 6.6; Luca 4.8; Âpoc. 19.10; 22.9).
Din consideraţiile următoare, vom afla că închinarea la sfinţi este un obicei fundamental greşit. Pentru a accentua acest adevăr, amintim că sfântul apostol Petru nu a admis ca oamenii să i se închine nici măcar atunci când trăia şi deci putea recepţiona în mod direct mesajul acestora, insistând asupra faptuiui că, el fiind om, creştinii nu trebuie să se închine niciodată la alţi oameni (F.A. 10.25-26).
Dacă sfântul apostol Petru nu le-a permis oamenilor să i se închine, nici măcar atunci când trăia, şi când Dumnezeu lucra prin el cu semne şi minuni nemaipomenite (F.A. 5.15-16; 9.33-42), ar fi absurd ca un creştin să i se închine acum, când el a murit, şi nici măcar nu-i mai poate recepţiona rugăciunile.
Rugăciunile adresate mamei Domnului Isus Hristos, sau diverşilor sfinţi care au murit, constituie forme reale de *spiritism,* deoarece prin aceste rugăciuni care nu au nici un suport biblic, se încearcă în mod evident să se intre în legătură cu morţii (Lev. 20.6). Pentru a clarifica afirmaţia anterioară, amintim că acei oameni care comit eroarea, de a se ruga la mama Domnului Isus Mristos, sau la diverşi sfinţi care au murit, întreprind această acţiune având încredinţarea că respectivii sfinţi morţi le pot recepţiona rugăciunile. Mai mult decât atât, ca urmare a acestei recepţionări, respectivii oameni cred că morţii le pot şi răspunde la rugăciuni, şi ca atare, chiar aşteaptă aceste răspunsuri. în acest mod, se ajunge chiar la activitatea cunoscută sub numele de spiritism, care, aşa cum ştim, se defineşte ca fiind o iluzorie comunicare între oamenii vii şi cei morţi.
Aşa cum am amintit în capitolul consacrat răpirii Bisericii, oamenii care au murit nu mai pot comunica cu pământenii, şi ca atare, nu pot nici să le recepţioneze eventualele rugăciuni. Singura posibilitate de comunicare a unui mort, cu un om care trăieşte, s-ar putea realiza doar în situaţia absolut specială, în

care acel mort ar învia (Luca 16.27-31). Mai mult decât atât, morţii nu mai sunt conştienţi de absolut nimic din ceea ce se întâmplă pe Pământ (2 Crori. 34.28; Iov 14.20-21; Ecl'. 9.5-6; 6.12; 7.14).
în contextul adevărurilor amintite mai sus, ar fi cu totul absurd, ca un creştin să facă spiritism rugându-se la un sfânt care a murit, oricine ar fi fost acesta, întrucât acel sfânt nu are posibilitatea să-l ajute în vreun fel. Mai muit decât atât, aşa cum am amintit în capitolul dedicat răpirii Bisericii, oamenii care fac spiritism se află sub influenţele nefaste ale duhurilor demonice, care, profitând de ignoranţa acestora, ie transmit mesaje, mai mult sau mai puţin adevărate, făcându-i să creadă că acestea ar proveni chiar de la morţi. Ca urmare a acestui fapt, orice mesaj, evident diferit de cele transmise în timpul când trăiau pe Pământ, şi menţionate în mod explicit de către Sfânta Scriptură, care se crede că provine de la mama Domnului Isus Hristos, sau de la alţi sfinţi care au murit, obţinut sau nu în urma unor rugăciuni făcute la aceşti morţi, provine de fapt de la diavol, şi ca atare, trebuie respins imediat cu fermitate (Ef. 4.27; Iacov 4.7; 1 Petru 5.8-9), chiar dacă în aparenţă pare că provine de la cei morţi (1 Sam. 28.7-20).
282
în Is. 8.19, Dumnezeu ne vorbeşte astfel: "Dacă vi se zice însă: 'întrebaţi pe cei ce cheamă morţii şi pe cei ce spun viitorul, care şoptesc şi bolborosesc', răspundeţi: 'Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morţi pentru cei vii?'..."
în 1 Cron. 10.13 scrie: "Sau! a murit, pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege faţă de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit, şi pentru că a întrebat şi cerut sfatul celor ce cheamă morţii".
în Deut. 18.10-12 citim astfel: "Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morţi. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; şi din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta".
Acei oameni care comit eroarea gravă, de a se ruga la mama Domnului Isus Hristos, sau la diverşi sfinţi care au murit, au aflat din cele de mai sus, următoarele adevăruri:
- Adevăraţii creştini nu se roagă niciodată la alţi oameni, vii sau morţi.
- Rugăciunile adresate oamenilor morţi sunt inefective şi inutile.
- Acel om care adresează rugăciuni morţilor, face astfel spiritism, întrucât el are falsa impresie că morţii ar putea să-i recepţioneze cumva rugăciunile, şi eventual să-i răspundă la acestea.
- Spiritismul este interzis de către Dumnezeu în mod categoric.
■ A face spiritism prin rugăciuni adresate morţilor, este o acţiune periculoasă, care, aşa cum am amintit în versetele citate mai sus, poate avea uneori efecte grave asupra celui care o practică.
Din cele de mai sus, rezultă că orice creştin se roagă *numai* la Dumnezeu, care, fiind viu, îi poate recepţiona rugăciunea (Luca 4.8; Matei 4.10; 6.6; Apoc. 19.10; 22.9).
în cele ce urmează, vom cita câteva dintre convingerile unor importante personalităţi ale Bisericii Ortodoxe, referitoare la faptul că închinarea creştinilor, trebuie făcută *numai* la Dumnezeu, şi nu la oricine altcineva.
în cartea "Epistolia Domnului nostru Iisus Hristos. Trimisă din cer la anii 5508", ediţia a II-a, scrisă de către cel care a fost ieromonahul creştin ortodox Nicodim Mândiţă, apărută în anul 192S la Botoşani, la tipografia "Munca", la pagina 5, citim că "majoritatea creştinilor de astăzi trăiesc viaţa păgânilor de altă dată, care se închinau *făpturilor,* iar nu lui Dumnezeu".
în cartea "Sfântul Atanasie cel Mare" ■ Scrieri, partea I, traducere din limba greacă de preotul ortodox, prof. Dumitru Stăniloaie, apărută în anul 1987, la Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, la pagina 257, Atanasie cel Mare, părintele ortodoxiei, scrie: "... Deci e propriu *numai* lui Dumnezeu să I se aducă închinare. Şi aceasta o ştiu şi îngerii...".
în cartea "Apologeţi de limbă greacă", tradusă din limba greacă de către preoţii ortodocşi, profesori: T. Bodogae, O. Căciulă şi D. Fecioru, apărută în anul 1980[la Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, carte tipărită cu binecuvântarea P.F.P. Iustin, fost patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, la pagina 290, Teofil al Antiohiei, părintele ortodoxiei, scrie că "nu este îngăduit să te
283

J

închini altuia decât *numai* lui Dumnezeu".
în cartea "Simbolica", scrisă de preotul ortodox, profesor Hristu Andruţos, tradusă din limba greacă de către prof. univ. Iustin Moisescu, apărută în anul 1955, la Editura Centrului mitropolitan al Olteniei, Craiova, la pagina 328, citim astfel: "Apoi, nu numim pe sfinţi mijlocitori; căci *unul* este Mijlocitorul între Dumnezeu şi oameni, Omul Iisus Hristos, care *singur, în chip direct,* poate să mijlocească între Tatăl şi noi. ... Mijlocitori se numesc sfinţii în mod abuziv", iar la pagina 327, citim astfel:"... Căci nicidecum nu zicem către vreun sfânt: sfinte scapă-mă sau mântuieşte-mă sau ai grijă de mine, dăruieşte-mi binele sau altceva asemănător, căci acestea sunt cu putinţă *numai* la Dumnezeu şi *nimănui altuia".*
în cartea "Dicţionar al Noului Testament A-Z", scrisă de către preotul ortodox, dr. !oan Mircea, apărută

în anul 1984, la Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, carte tipărită cu binecuvântarea P.F.P. Iustin, fost patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, ia pagina 297 scrie: *"Unul* este Mijlocitorul între Dumnezeu şi oameni - Omul Iisus Hristos. Acest Mijlocitor este *unic,* pentru că *numai* Ei împlineşte toate condiţiile - întrunind în Persoana Sa cele două naturi sau firi: este şi Dumnezeu adevărat şi om adevărat".
în cartea "Buruieni crescute la umbra Bisericii", scrisă de Valerian Zaharia, fost episcop ortodox al Oradiei, apărută în anul 1955, la Editura Episcopiei Ortodoxe Române, Oradea, la pagina 86, citim astfel:"... iată că unii din ei au ajuns să spună pe urmă *neadevărul* că harul coboară de ia Maica Domnului. Maica Domnului se cuvine cinstită ca una ce a născut după trup pe Fiul lui Dumnezeu, dar nu este Dumnezeu, nu este împărţitoare de har", vezi şi "Carte de rugăciuni" - pentru trebuinţele şi folosul creştinului ortodox, ediţia a lll-a, apărută în anul 1981, la Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, carte tipărită cu binecuvântarea P.F.P. Iustin, fost patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, pagina 271.
în cartea "Expunerea doctrinei Bisericii Creştine Ortodoxe", scrisă de arhimandritul ortodox W. Guettee, tradusă din limba franceză, şi tipărită de Î.P.S. D. Iosif Gherghian, fost Arhiepiscop şi Mitropolit al Ungro-Vlahiei, Primat ai României, ediţia a treia, revăzută şi îndreptată cu voia şi binecuvântarea Sfântului Sinod al Sfintei Biserici Autocefale Ortodoxe Române, de cel care a fost dr. Constantin Chiricescu, fost profesor şi decan ia facultatea de teologie ortodoxă din Bucureşti, apărută în anul 1901, la tipografia cărţilor bisericeşti, Bucureşti, la paginile 167-168, scrie: "O altă urmare a acestei false învăţături este că, cultul adresat Sfintei Fecioare i s-a schimbat natura şi a devenit un adevărat cult de latrie sau de adoraţiune ... Exprimarea cultului este rugăciunea propriu-zisă, adică cultul întemeiat pe credinţă, în puterea trecerii ce are Sfânta Fecioară la însuşi Dumnezeu; adică cultul întemeiat pe nădejde în virtutea mijlocirii mai cu folos din partea Sfintei Fecioare decât aceea a lui Iisus Christos; adică cultul întemeiat pe dragoste, căci face din Sfânta Fecioară scopul nemijlocit a toată activitatea religioasă. Ar fi greu de crezut până la ce întreceri nelegiuite au ajuns scriitorii Bisericii romano-catolice relativ la Sfânta Fecioară".
în cartea "Morala creştină", manual pentru seminariile teologice, scrisă de către arhidiacon prof. dr. Ioan Zăgrean, apărută în anul 1985 la Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, tipărită cu binecuvântarea P.F.P. Iustin, fost patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, la pagina 205, citim astfel: "Prin

practicile deşarte se atribuie creaturilor puteri pe care acestea nu le au, de asemenea li se dă o cinstire ce nu se cuvine decât lui Dumnezeu".
Din consideraţiile de mai sus, aferente punctului 1, reiese că absolut orice rugăciune, trebuie adresată lui Dumnezeu-Tatăi, în Numele Domnului Isus Hristos.
2. Orice rugăciune trebuie să conţină o parte de laudă şi preamărire a lui Dumnezeu ("Sfinţească-se Numele Tău").
3. Orice rugăciune confirmă vegherea permanentă a creştinului în aşteptarea răpirii Bisericii ("vie împărăţia Ta").
4. Orice rugăciune confirmă şi faptul că orice creştin împlineşte efectiv în viaţa sa, toate poruncile date de către Dumnezeu, acceptând astfel să facă întotdeauna voia Sa, şi totodată se supune cu plăcere voii Sale ("facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ").
5. Rugăciunea poate conţine şi cereri de strictă necesitate ("pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi").
6. Rugăciunea poate conţine şi o parte de pocăinţă ("şi ne iartă nouă greşelile noastre").
7. Rugăciunea confirmă faptul că orice creştin urmăreşte să fie în permanenţă plin de Duhul Sfânt, şi să aibă roadă Duhului Sfânt, pentru a fi bun şi iertător ("precum şi noi iertăm greşiţilor noştri").
8. Rugăciunea poate conţine şi o parte prin care strigăm după ajutor, pentru contracararea atacurilor diavolului ("şi nu ne duce în ispită, ci izbăveşte-ne de cel rău"), atunci când constatăm că nu mai putem face faţă ispitelor (Marcu 14.38) şi atacurilor acestuia, folosind armătura lui Dumnezeu, descrisă în Ef. 6.11-18. întrucât cel mai semnificativ ispititor este diavolul (Matei 4.1; Luca 4.13; 1 Cor. 7.5; 1 Tes. 3.5; Iacov 1.13), trebuie precizat că "a nu ne duce în ispită", este o exprimare echivalentă cu "a nu îngădui să fim ispitiţi de către diavol peste puterile noastre" (1 Cor. 10.13; 2 Petru 2.9).
9. Rugăciunea se încheie aşa cum a început, cu încă o parte de slăvire şi de preamărire a lui Dumnezeu ("căci a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în veci").
Unii oameni cred că este suficient să rostească doar rugăciunea "Tatăl nostru". Alţi oameni, pe lângă această rugăciune, mai rostesc şi alte câteva rugăciuni "clasice", pe care le învaţă pe dinafară, şi le repetă de fiecare dată, în mod mecanic şi formal, fără a fi măcar adaptate la acele scopuri sau cauze reale, care îi determină să facă respectivele rugăciuni. în cele ce urmează, vom afla dacă aceşti oameni procedează corect.
Oamenii care repetă încontinuu, anumite rugăciuni învăţate pe de rost, şi care au un caracter universal, încalcă în mod evident învăţătura Domnului Isus Hristos, care ne spune: "Când vă rugaţi, să nu bolborosiţi aceleaşi vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulţime de vorbe, vor fi ascultaţi" (Matei 6.7). Urmând această învăţătură a Domnului Isus Hristos, ne putem da seama cu uşurinţă, că dacă am rosti numai rugăciuni clasice, învăţate pe dinafară, nu ne vom putea ruga încontinuu, fără să repetăm mereu aceleaşi cuvinte.
Să vedem acum, cum de se împacă totuşi aceste două învăţături între ele, cea de a ne ruga neîncetat

(Luca 18.1; 1 Tes. 5.17) şi cea de a nu rosti mereu, în mod mecanic, aceleaşi vorbe.
Aşa cum deja am mai amintit în acest capitol, creştinii se roagă *numai prin*
285
Duhul Sfânt (Iuda 20). Deoarece Duhul Sfânt are o înţelepciune desăvârşită, Dumnezeu fiind chiar izvorul înţelepciunii (Iov 9,4; 11.6; 12.13,16; Prov, 8.22-31), Ei va asigura întotdeauna o coerenţă şi o logică perfectă, tuturor rugăciunilor făcute de către creştini.
Cu toate că orice creştin se roagă neîncetat, e! nu va face niciodată rugăciuni cu un conţinut universal, şi nu va repeta mereu aceleaşi vorbe. Acest lucru se întâmplă datorită faptului că, orice creştin se lasă total călăuzit de către Duhul Sfânt (Rom. 8.14), care mijloceşte pentru acesta aşa cum consideră E! că este necesar (Rom. 8.26-27).
Duhul Sfânt formulează rugăciunile creştinilor exact după voia lui Dumnezeu, având grijă ca aceştia să se poată ruga oricât de mult timp, şi cu toate acestea să nu spună aceleaşi lucruri.
Fiecare rugăciune făcută *prin Duhul Sfânt* (Ef. 6.18), va deveni pentru creştin o convorbire confidenţială, liniştită, plină de încredere şi binecuvântată, cu Dumnezeu. Duhul Sfânt va avea grijă să mijlocească "cu suspine negrăite" (Rom. 8.26), pentru toate problemele noastre mari sau mici.
Stăruinţa în rugăciune, care este menţionată frecvent pe paginile Sfintei Scripturi (F.A. 1.14; 2.42; 6.4; 12.5; Rom. 12.12; Col. 4.2), se referă tocmai la făptui că, un creştin autentic îi va permite întotdeauna Duhului Sfânt, să stabilească prioritătile în cadru! rugăciunilor, şi să conducă orice rugăciune, numai aşa cum consideră El că este necesar.
Făcând rugăciunile numai prin Duhul Sfânt, vom constata că putem să ne rugăm ore în şir, fără a face vreun efort deosebit, şi fără a repeta mereu aceleaşi vorbe. Efectele acestor rugăciuni vor fi vizibile.
Atunci când, prin darul Duhului Sfânt al vorbirii în limbi, creştinul se roagă vorbind în limbi necunoscute de către el, acesta poate fi absolut sigur că este călăuzit în rugăciune de către Duhul Sfânt, şi ca urmare a acestui fapt, va face exact rugăciunile care sunt necesare, deoarece acestea sunt întru totul după voia lui Dumnezeu. în cazul acestor rugăciuni, care au rolul de a-l zidi sufleteşte pe creştin (1 Cor. 14.4), acesta nici măcar nu ştie ce spune, întrucât persoana care vorbeşte prin gura sa este chiar Duhul Sfânt.
Din cele de mai sus, rezultă că rugăciunile creştinilor sunt diferite între ele, dat fiind faptul că Duhul Sfânt le adaptează de fiecare dată, exact la starea, precum şi la necesităţile efective ale fiecărei persoane sau situaţii în parte.
Practica ne dovedeşte, că cea mai mare eficienţă, o au acele rugăciuni care au un scop bine determinat, lată de ce ne învaţă Dumnezeu că nu este bine să bolborosim aceleaşi vorbe, făcând rugăciuni clasice, al căror conţinut nu este adaptat la problemele noastre reale.
Să vedem acum, de câte feluri sunt rugăciunile.
Cele mai frecvente rugăciuni, sunt făcute cu scopul de a căpăta diverse lucruri de la Dumnezeu. Mai există: rugăciuni dedicate slăvirii lui Dumnezeu, rugăciuni de mulţumire, rugăciuni de mijlocire şi rugăciuni fără cuvinte, aşa-zisele rugăciuni mute.
Indiferent de felul rugăciunilor, este bine ca absolut orice rugăciune, să conţină o parte prin care-L slăvim pe Dumnezeu.
286
Rugăciunea de slăvire a iui Dumnezeu.
Atunci când se roagă, creştinii trebuie să fie perfect conştienţi, că stau de vorbă cu însuşi Creatorul Universului, cu fiinţa de la care izvorăşte viaţa, cu singurul care este atotputernic şi absolut suveran peste toată creaţia Sa. Dat fiind acest fapt, creştinii trebuie să vină la Dumnezeu într-o stare de adâncă smerenie (2 Sam. 22.28; 2 Cron. 7.14; 12.12; Iov 5.11; Ps. 18.27; 25.9; 119.67; Is. 2.11,17; 57.15; Mica 6.8; Matei 23.12; Luca 18.10-14; F.A. 20.19; Col. 3.12; Iacov 4.6; 1 Petru 5.5-6).
Pentru a-i arăta lui Dumnezeu, că sunt absolut conştienţi de nimicnicia lor, în raport cu măreţia Sa fără egal, creştinii nu au la dispoziţie altceva, decât rugăciunile de slăvire a Sa'ţDeut. 32.3; 2 Sam. 7.26; Ps. 29.1-3; F.A. 16.25; Rom. 11.36; Ef. 1.12; Gal. 1.15; 1 Tim. 1.17; 2 Tim. 4.18; Evrei 13.21; 1 Petru 5.11; 2 Petru 3.18; Apoc. 1.6). Prin aceste rugăciuni, creştinii îl laudă (2 Sam. 22.50; Ps. 9.1-2; 18.3; 22.23; 30.4; 33.1-2; 52.9; 67.3,5: 75.9; 100.4; 108.1; 108.3; 111.1; 113.1-9; 117.1-2; 135.1-3; 145.1-10,21; 146.1-2,10; 147.1; 149.1; 150.6; Is. 12.1; 25.1; 42.10; Ier. 20.13; Ioel 2.26; Luca 19.37; F.A. 2.47; 16.25; Rom. 15.9-11; Ef. 1.6,12; Evrei 2.12; Iacov 5.13) şi îl preamăresc pe Dumnezeu, dându-l astfel cinstea cuvenită pentru ceea ce este El de fapt (2 Sam. 22.4; 1 împ. 8.33,35; 1 Cron. 29.11; Ps. 19.1; 29.9; 96.4; 138.1-5; Ioan 1.14; 17.5,24; F.A. 7.55; Rom. 1.23; 1 Cor. 10.31; Ef. 1.17; Iuda 24), arătându-şi totodată dependenţa lor totală, faţă de Creatorul şi Stăpânul absolut al Universului.
Iată o rugăciune de slăvire a lui Dumnezeu, care se poate şi cânta:
Slăvit să fii de toate cele, (2 Sam. 7.26) Căci toate, Doamne le-ai creat, (Apoc. 4.11) Iar de-Ţi iei Tu viaţa din ele, (Iov 34.14) Se-ntorc în lutul biestemat. (Iov 34.15) Cât timp mai am un duh deviată, (Gen. 7.22) Şi inima-mi mai bate-n piept, (Iov 27.3) Slăvesc făptura Ta măreaţă, (Ps. 68.34) Căci numai Tu eşti bun şi drept. (Luca 18.19)
R: Slavă, slavă, Ţie, (1 Cron. 16.28-29) Sursă de tărie, (Ps. 29.11) Numeie-Ţi fie slăvit. (Ps. 29.11)
Slavă, slavă, Ţie, (Ier. 13.16) Sursă de-apă vie, (Ier. 2.13) Veşnic să fii preamărit. (Ps. 70.4)
Eşti cel mai sfânt, o, Doamne mare, (Apoc. 4.8; Is. 13.3)
în faţa Ta totu-i mărunt; (Is. 40.22)
Tu, Doamne n-ai asemănare, (Is. 45.6)
Căci Tu eşti marele "Eu sunt". (Exod 3.14)
Ai fost şi eşti, vei fi-n vecie, (Evrei 13.8)

Prin Tine suntem azi şi noi, (1 loan 4.9)
Te rog, o, Doamne, dă-mi şi mie, (Jud. 16.28)
Puterea să nu dau 'napoi. (Evrei 10.39)

J

Rugăciunile care constau numai în slăvirea, preamărirea şi lauda lui Dumnezeu sunt cele mai înălţătoare rugăciuni. Atunci când îl slăvim pe Dumnezeu, sufletele noastre se avântă în rugăciune cu o totală lepădare de sine (Luca 9.23). Datorită faptului că rugăciunea de slăvire a lui Dumnezeu este total dezinteresată, întrucât prin aceasta nu cerem nimic de la Dumnezeu, ea este rugăciunea cea mai **plăcută Lui.**

încă din vechime, oamenii au învăţat că singurul mod în care-l puteau arăta lui Dumnezeu, că sunt absolut conştienţi de însuşirile Sale extraordinare, este slăvirea Sa prin intermediul rugăciunii. Una dintre cărţile minunate ale Sfintei Scripturi, conţine psalmii. Frumuseţea acestei cărţi, se datorează tocmai faptului că ea conţine multe laude şi preamăriri aduse lui Dumnezeu. însuşi Domnul Isus Hristos, ne-a dat în Sfânta Scriptură pilde, prin care ne-a arătat că trebuie să-L lăudăm şi să-L preamărim pe Dumnezeu (Matei 11.25-26; Luca 10.21).

Apostolul Pavel ne îndeamnă: "Vorbiţi între voi cu psalmi, cu cântări de laudă şi cu cântări duhovniceşti, şi cântaţi şi aduceţi din toată inima laudă Domnului" (Ef. 5.19).

Domnul Isus Hristos ne-a descoperit în Apocalipsa lui loan, că în ceruri răsună încontinuu imnuri de laudă şi slăvire închinate lui Dumnezeu (Apoc. 5.8-9; 14.2-3; 15.2-3). Creştinii vor face şi ei parte din acest cor de veşnică slăvire, dându-l astfel iui Dumnezeu cinstea care I se cuvine (Ps. 147.1; Maleahi 1.6; Apoc. 4.9-11; 5.8-14). Desigur că imnurile de laudă care se cântă pe Pământ, sunt sărăcăcioase şi nedesăvârşite, ca tot ce se află aici pe Pământ. Totuşi, cine nu a învăţat aici să-l cânte lui Dumnezeu imnuri de laudă şi slăvire, cum va putea oare intra în coru! Său ceresc?

Rugăciunea prin care se fac cereri.

Pentru a accentua că "orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare" (lacov 1.17), Domnul isus Hristos ne încurajează să facem rugăciuni prin care să-l cerem lui Dumnezeu diverse lucruri, astfel: "Cereţi, şi vi se va da ..." (Matei 7.7; Luca 11.9), "Oricine cere, capătă" (Matei 7.8; Luca 11.10),"... Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer" (Matei 7.11), "dacă doi dintre voi se învoiesc pe Pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri" (Matei 18.19), "Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face" (loan 14.14), "Adevărat, adevărat, vă spun că, orice veţi cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da" (loan 16.23).

Datorită faptului că orice creştin ştie că de la Dumnezeu primeşte "toate lucrurile" (F.A. 17.25; 1 Cor. 4.7; lacov 1.17; loan 3.27), el ascultă cu plăcere de îndemnurile Domnului Isus Hristos, amintite mai sus. Desigur că cele mai frecvente rugăciuni, sunt acelea prin care oamenii îi cer ceva lui Dumnezeu. Aceste rugăciuni sunt de două feluri: rugăciuni prin care aceştia îi cer lui Dumnezeu diverse lucruri pentru ei înşişi (F.A. 4,24-31), şi rugăciuni prin care îi cer diverse lucruri pentru alţi oameni (Gen. 20.17; Num. 11.2), acestea fiind rugăciunile de mijlocire.

Sfânta Scriptură ne învaţă că Dumnezeu cunoaşte absolut tot ceea ce gândeşte omul, mai înainte ca el să-şi exprime verbal gândurile sale (Gen. 6.5; 1
Cron. 28.9; Ps. 94.11; 139.2; Ier. 12.3; Amos 4.13; Matei 9.4; 12.25; Marcu 2.8; Luca 5.22; 6.8; 9.47; 11.17; loan 2.25; 1 Cor. 3.20). Dat fiind acest fapt, Dumnezeu cunoaşte mai dinainte tot ceea ce ar vrea să-l ceară un om prin rugăciunile sale.

Confirmând faptul că Dumnezeu cunoaşte orice cuvânt al omului, înainte ca acesta să ajungă pe limba sa (Ps. 139.4), Domnul Isus Hristos îi învaţă pe ucenici următoarele: "Tată! vostru ştie de ce aveţi trebuinţă, mai înainte ca să-l cereţi voi" (Matei 6.8).

Aşa cum am văzut mai sus, Dumnezeu ştie foarte bine tot ceea ce dorim noi să-l cerem, mai înainte ca noi să o facem. Cu toate acestea, suntem totuşi îndemnaţi să facem "în toată vremea", *prin Duhul Sfânt,* tot felul de rugăciuni şi de cereri (Ef. 6.18; 1 Tim. 2.1). Să vedem acum dacă nu cumva aceste două învăţături se contrazic. Mai precis, să vedem de ce oare ar mai fi necesar să facem "în toată vremea", "tot felul de rugăciuni şi cereri", dacă Dumnezeu oricum cunoaşte aceste cereri ale noastre, mai înainte ca noi să I ie adresăm.

în Zah. 12.10 citim astfel: "Atunci voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare şi de rugăciune, şi îşi vor întoarce privirile spre Mine".

Din versetul citat mai sus, aflăm că "turnarea" de către Dumnezeu a unui duh de rugăciune, are efecte benefice asupra noastră. Datorită acestui fapt, chiar dacă în cursul unei rugăciuni, nu intenţionăm să-l cerem lui Dumnezeu nimic deosebit, pentru ca rugăciunea respectivă să fie eficientă, ea ar trebui să conţină şi o parte, prin care să-l cerem lui Dumnezeu, să toarne peste noi un duh de rugăciune, lată deci, că cele două învăţături nu se contrazic.

Există mulţi oameni, care nu ştiu să se roage. La începutul umblării cu învăţătorul lor, nici ucenicii

Domnului Isus Hristos, nu ştiau cum să se roage (Luca 11.1).
în Rom. 8.26-27, citim astfel: "Şi tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite. Şi Cel ce cercetează inimile, ştie care este năzuinţa Duhului; pentru că El mijloceşte pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu".
Din versetele citate mai sus, aflăm că Duhul Sfânt este Acela care ne învaţă cum trebuie să ne rugăm. Desigur că duhul de rugăciune, ne este dat tot prin Duhul Sfânt.
Atunci când dorim ca Dumnezeu să ne îndeplinească anumite cereri, pentru ca rugăciunile noastre să fie făcute în deplină concordanţă cu voia lui Dumnezeu, este bine ca prima dintre cererile noastre, să se refere tot la duhul de rugăciune.
O altă cerere deosebit de importantă, pe care trebuie s-o adreseze creştinul lui Dumnezeu, la rugăciune, este de a se umple "de cunoştinţa voii Lui, în orice fel de înţelepciune şi pricepere duhovnicească" (Col. 1.9), pentru a putea "deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită" (Rom. 12.2), şi în final, a înţelege "care este voia Domnului" (Ef. 5.17) în orice împrejurare, pentru a putea astfel "stărui" în a împlini întotdeauna voia lui Dumnezeu (Col. 4.12).
A sosit momentul să amintim, care sunt ce/e zece *condiţii* principale, impuse de către Dumnezeu, pe care trebuie să le îndeplinim, pentru ca El să ne asculte rugăciunile (1 Sam. **1.17;** 1 împ. 8.28-52; 18.37; 2 Cron. 6.19-21; Neemia 1.6,11; Ps. 28.2; 54.2; 55.1; 84.8; 86.6; 102.1-2; 140.6; 143.1; Dan. 9.17-18), şi ca urmare a acestui

fapt, să putem primi răspuns la cererile noastre (1 împ. 9.3; 2 împ, **20.5;** Ps. 4.1; 10.17-18; 55.2; 91.15; 102.17; F.A. 10.4). Din analiza acestor *zece condiţii,* vor rezulta şi motivele pentru care cererile noastre, nu sunt întotdeauna ascultate (1 împ. 9.3; 2 împ. 19.20; 20.5) şi îndeplinite (Ps. 66.18-20; Is. 1.15; 59.2; Ier. 14.12; Pl. Ier. 3.44; Mica 3.4; 1 Petru 3.7,12).
Sfânta Scriptură ne învaţă că "rugăciunea fierbinte a celui neprihănit", are mare putere (iacov 5.16), deoarece rugăciunea plăcută lui Dumnezeu, este a celor fără prihană (Prov. 15.8; Ps. 34.15,17).
Am stabilit deja într-un capitol precedent, că rteprihănirea se poate căpăta numai prin credinţa sinceră în Domnul Isus Hristos (Hab. 2.4; Rom. 1.17; 3.21-30; 4.3-5; 10.4,10; Gal. 2.16; 3.6,11; **Fii.** 3.9; Evrei 10.38; Iacov 2.23). Deci pentru a putea primi de la Dumnezeu răspuns la o cerere, cel care se roagă trebuie să aibă multă credinţă.
în Evrei 11.6, citim că "fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui". Deci pentru a putea să fim plăcuţi lui Dumnezeu, şi ca rugăciunile noastre să fie ascultate de către El, *prima condiţie esenţială este să avem credinţă.* Pentru a accentua acest adevăr, Domnul Isus Hristos ne învaţă următoarele: "Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi" (Matei 21.22).
Atunci când Domnul isus Hristos a fost rugat de către un sutaş roman să-l vindece pe robul său, văzând ce mare credinţă avea acel sutaş (Matei 8.10), El i-a spus acestuia: "Du-te, şi facă-ţi-se după credinţa ta", şi robul sutaşuiui s-a vindecat "chiar în ceasul acela" (Matei **8.13).**
Atunci când un om îi cere ceva lui Dumnezeu, nu trebuie "să se îndoiască deloc" de faptul că îi va fi satisfăcută cererea (Iacov 1.6). Omul care cere ceva de la Dumnezeu, fără să aibă credinţă sau care se îndoieşte (1 Tim. 2.8), "seamănă cu valid mării, tulburat şi împins de vânt încoace şi încolo. Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât şi nestatornic în toate căile sale" (Iacov 1.6-8).
Aşa cum am amintit deja în capitolul consacrat credinţei, Domnul Isus Hristos a spus că cei care se vor încrede cu adevărat în El, vor face şi ei atât lucrările pe care Ie-a făcut El, precum şi unele chiar mai mari decât acestea (Ioan 14.12).
în Marcu **11.23-24,** Domnul Isus Hristos ne învaţă următoarele: "Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: 'Ridică-te şi aruncă-te în mare', şi dacă nu se va îndoi în inima lui, *ci va crede că* ce *zice se va face,* va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că, orice lucru veţi cere, *când vă rugaţi, să credeţi că i-aţi şi primit, şi-l veţi avea".* Conform acestui mesaj al Domnului Isus Hristos, chiar în timpul rugăciunii prin care cerem cu credinţă un anumit lucru, în mod normal trebuie să-l şi mulţumim lui Dumnezeu pentru faptul că ne-a ascultat rugăciunea şi ne va îndeplini cererea (Fii. 4.6; Col. 4.2).
Având în vedere învăţătura Domnului Isus Hristos din Marcu 11.23-24, deducem că orice rugăciune prin care-l cerem ceva lui Dumnezeu, făcută cu credinţă, se transformă rapid într-o rugăciune de mulţumire, pentru faptul că respectiva cerere va fi îndeplinită. Pentru a ne da pilde în acest sens, Sfânta Scriptură ne arată că, de fiecare dată când Domnul Isus Hristos a cerut ceva de la Tatăl, a procedat în acelaşi fel.
Astfel, citind versetele Ioan 11.41-45, aflăm că Domnul Isus Hristos a mulţumit Tatălui pentru învierea lui Lazăr dintre cei morţi, chiar înainte ca cei care erau de faţă, să fi constatat că se produsese într-adevăr respectiva minune. Domnul Isus Hristos a

procedat în acelaşi mod, şi în cazul minunii care a constat din înmulţirea pâinilor şi peştilor (Matei 15.32-38).
Datorită rugăciunilor făcute *prin Duhul Sfânt* (iuda 20), de către un creştin care are o credinţă puternică, şi care totodată se află implicat în mod direct în lucrarea iui Dumnezeu (Matei 28.20), la poruncile date

prin Cuvântul lui Dumnezeu (Ps. 147.15), în Numele (loan 14.13-14; 15.16; 16.23-24; Rom. 1.8; 7.25; 2 Cor. 5.20; Ef. 5.20) căruia se face orice rugăciune, se vor concentra toate energiile din Univers (Is. 55.10-11), realizându-se minuni (1 împ. 17.21-23; 2 împ. 4.20-37), vindecări (Ps. 107.20; F.A. 3.1-11), precum şi alte lucrări din domeniul supranaturalului (1 împ. 18.36-39; 2 împ. 6.8-23; Iosua 10.12-14; F.A. 3.1-11; **12.1-11;** 16.25-34; Iacov 5.17-18).
Domnul Isus Hristos ne învaţă astfel: "despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic" (loan 15.5), "dacă rămâneţi în Mine, şi dacă rămâri în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea, şi vi se va da" (loan 15.7). Din aceste mesaje ale Domnului Isus Hristos, aflăm că o altă *condiţie esenţială,* cerută de către Dumnezeu, pentru ca El să ne îndeplinească cererile, este aceea de a rămâne în Ei. Dacă vom rămâne în El, atunci şi El va rămâne în noi (loan 15.4), şi astfel vom primi, orice vom cere.
Intr-un capitol precedent, am ajuns la concluzia că un om va rămâne în Domnul Isus Hristos, numai dacă va îndeplini un număr de şase condiţii. Desigur că aceste condiţii, care decurg din *condiţia esenţială,* de "a rămâne în El", constituie totodată, alături de credinţă, *următoarele şase condiţii* principale, impuse de către Dumnezeu, pe care trebuie să le îndeplinim, pentru ca El să ne asculte cererile.
Amintim că pentru a rămâne în Domnul Isus Hristos, în vederea îndeplinirii cererilor noastre, trebuie:
- să nu mai păcătuim (1 loan 3.6),
■ să împlinim poruncile lui Dumnezeu (1 loan 3.24; 1 loan 2.5), • să iubim pe Dumnezeu şi pe semenii noştri (1 loan 4.16),
- să mărturisim oamenilor, despre credinţa noastră în Domnul îsus Hristos (1 loan 4.15),
- să participăm cât mai des la sfânta împărtăşanie cu trupul şi sângele Domnului Isus Hristos (loan 6.56),
■ să ne străduim să trăim la fel cum a trăit Domnul Isus Hristos (1 loan 2.6). Motivul cel mai des întâlnit, pentru care Dumnezeu nu îndeplineşte
rugăciunile unor oameni, constă în faptul că aceştia nu respectă poruncile Sale (1 loan 3.22), şi ca urmare a acestui fapt, trăiesc în păcat.
Dat fiind faptul că orice rugăciune trebuie făcută în duh şi în adevăr (ioan 4.24), desigur că Dumnezeu nu poate îndeplini rugăciunile oamenilor care trăiesc în minciună, ascultând de diavolul; care este "tatăl minciunii" (loan 8.44).
Păcatele care se comit cel mai des în zilele noastre, se încadrează în categoria celor care ocolesc în mod deliberat spunerea adevărului. Cei care comit astfel de păcate, sunt caracterizaţi de către Sfânta Scriptură, ca fiind înţelepţi "în felul lumii" (1 Cor. 1.26; 3.18), având o înţelepciune "pământească, firească, drăcească" (Iacov 3,14-15), iar de către societate sunt consideraţi ca fiind: discreţi, diplomaţi, descurcăreţi, abili, şmecheri, vicleni.
Creştinul trebuie să aibă foarte clar în minte, faptul că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi (Ps. 66.18; 109.5-7; Prov. 15.8,29; 28.9; Is. 1.15; 59.2; Mica 3.4; loan 9.31; 1 Petru 3.12,7; Iacov 5.16).

Analizând versetele amintite mai sus, precum şi versetul: "Totuşi temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: 'Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui'; şi: *'Oricine rosteşte Numele Domnului, să* se *depărteze de fărădelege'Y'* (2 Tim. 2.19), ajungem la concluzia că un om care persistă în anumite păcate făcute cu fapta, vorba sau gândul, nu trebuie să se aştepte ca să primească ceva de la Dumnezeu. Oare cum ar putea un astfel de om, care trăieşte în fărădelege, să ceară ceva de la Dumnezeu, fără să rostească Numele Domnului?
Aşa cum am stabilit în capitolul consacrat pocăinţei, singurul fel de rugăciuni ale păcătoşilor, care sunt totuşi ascultate de către Dumnezeu, sunt acelea prin care oamenii respectivi se decid să-şi plângă păcatele, şi să se pocăiască (F.A. 17.30).
Dacă un om îşi dă seama că nu primeşte răspunsuri la rugăciunile sale, datorită faptului că L-a părăsit pe Domnul Isus Hristos păcâtuind (Evrei 7.26), trebuie ca acesta să fie cuprins de o adâncă întristare, şi să se căiască amarnic de toate faptele sale rele. El trebuie mai întâi să se pocăiască de fiecare păcat în parte (Neemia 9.3; Ps. 51.1-17; Matei 6.12; Luca 18.13; Iacov 5.15-16; 1 loan 1.9), şi numai după aceea poate să vină la Dumnezeu cu diverse cereri.
Atunci când un om, care este pe cale de a deveni creştin, constată că încă mai păcătuieşte, acesta trebuie să vină în mod deschis înaintea lui Dumnezeu, şi să recunoască în faţa Sa, aşa cum ne învaţă şi apostolul Pavel, că este neputincios, şi cu toate că doreşte să facă numai bine şi să nu mai păcătuiască, în marea lui neputinţă, el păcătuieşte mereu (Rom. 7.14-15,18-23). Aşa cum am văzut într-un capitol anterior, Domnul Isus Hristos vede această frământare şi neputinţă a omului respectiv, şi doreşte să-i dea o mână de ajutor, bătând la uşa inimii acestuia (Apoc. 3.20), Rugăciunea prin care un om îi cere neîncetat lui Dumnezeu, să-l ajute ca să nu mai trăiască în păcat, constituie în ultimă instanţă, unul dintre efectele ciocănituiui Său la uşa inimii noastre.
Pentru ca un om să respire aer cât mai curat, trebuie ca acesta să deschidă larg geamurile locuinţei sale, pentru a permite aerului proaspăt să intre în plămânii săi. Rugăciunea fiind considerată o respiraţie a sufletului, pentru ca sufletul nostru să poată respira mai bine, trebuie să ţinem uşa inimii noastre larg deschisă Domnului Isus Hristos, care intră acolo unde uşa îi este deschisă.
Aşa cum am văzut mai sus, aceea care î! îndeamnă pe om la rugăciune, este în primul rând starea sa de neputinţă. Există oameni care încearcă să rezolve o anumită problemă în toate felurile posibile. Aceştia apelează la rugăciune, numai după ce au constatat că au epuizat absolut toate posibilităţile de rezolvare a respectivei probleme, atât prin propriile lor forţe, cât şi apelând la ajutorul altor oameni.

Pentru creştin, rugăciunea nu constituie niciodată ultimul său mijloc de scăpare, întrucât creştinul trebuie să se roage încontinuu (1 Tes. 5.17). Dat fiind acest fapt, creştinul este conştient în permanenţă că starea sa de neputinţă în raport cu atotputernicia iui Dumnezeu, constituie ea însăşi o rugăciune mută şi continuă către Creator.
Atâta vreme cât suntem conştienţi de neputinţa noastră, nu ne mai poate surprinde nici o greutate, nu vom mai fi tulburaţi de nici un necaz, şi nu ne va mai înfricoşa vreun obstacol. în această stare, suntem absolut conştienţi că nu putem aştepta nimic de la noi înşine. Ca urmare a acestui fapt, vom aduce în faţa lui

Dumnezeu toate problemele şi preocupările noastre, dându-l astfel posibilitatea să ne descopere minunata Lui putere, şi să rezolve El ceea ce la noi este cu neputinţă.
Din consideraţiile de mai sus, rezultă că pentru a primi ceva de la Dumnezeu, nu este suficient doar să recunoaştem această stare de neputinţă.
în 1 Tim. 2.8-10, scrie: "bărbaţii să se roage în orice loc, şi să ridice spre cer *mâini curate, fără mânie şi fără îndoieli. ...* femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu ruşine şi sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci *cu fapte hune,* cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase". Din analiza acestor versete, precum şi din versetele: Matei 6.5; 23.14; Marcu 12.40; Luca 18.10-14; 1 Cor. 11.5, rezultă că *a opta condiţie* cerută de către Dumnezeu, pentru ca rugăciunile noastre să fie ascultate, se referă la atitudinea smerită, cuviincioasă şi decentă pe care trebuie s-o avem atunci venim înaintea Sa cu cererile noastre.
Domnul Isus Hristos S-a adresat ucenicilor Săi astfel: "Nu voi M-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi; şi v-am rânduit să mergeţi şi să aduceţi roadă, şi roadă voastră să rămână, pentru ca orice veţi cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea." (Ioan 15.16). Analizând acest verset,' aflăm că *a noua condiţie* cerută de către Dumnezeu pentru ca să ne dea ce cerem, se referă la roadă pe care trebuie s-o aducem.
Domnul Isus Hristos a răspuns ucenicilor Săi, care L-au întrebat de ce nu au putut scoate duhurile rele dintr-un băiat, astfel: "... acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune şi cu post" (Matei 17,21). Din acest verset, rezultă că există situaţii, când anumite rugăciuni trebuie însoţite obligatoriu şi de post. lată că *a zecea condiţie* cerută de către Dumnezeu, pentru ca unele cereri ale noastre să fie îndeplinite, se referă la post.
Postul fără rugăciuni, poate fi de folos numai în scopuri strict curative, atunci când este prescris de către medic, pentru a însoţi tratamentu! unor boli, în general digestive. După cum ne spune Domnul Isus Hristos, postul creştinilor are sens, numai în strânsă legătură cu rugăciunile (Neemia 1.4; Dan. 9.3; Luca 2.37; 5.33; F.A. 14.23; 1 Cor. 7.5), făcute pentru o cauză concretă (2 Sam. 12.16).
Postul biblic, se defineşte ca fiind o abţinere voluntară şi temporară, de la diferite lucruri de esenţă vitală ca: mâncare, băutură (2 Sam. 12.17; Ps. 109.24; Matei 4.2), odihnă, relaţii intense cu oamenii (Matei 6.16-17; 1 Cor. 7.5). Această abţinere, este necesară doar în scopul de a ne putea desprinde un timp, de legătura cu lumea materială, şi a putea astfel să ne concentrăm toată puterea noastră sufletească, exclusiv spre rugăciune.
în timpul când posteşte, creştinul trebuie să se smerească (Ezra 8.21; Neemia 9.1; Ps. 53.13; 69.10), şi să se abţină de la orice fel de faptă care nu este după voia lui Dumnezeu, având astfel o comportare exemplară (Is. 58.3-11).
Din cele de mai sus, reiese că orice creştin recurge la post, în primul rând, atunci când constată că anumite lucruri din lumea exterioară, se interpun între el şi Dumnezeu, zădărnicind într-un fel sau altul relaţia sa cu Dumnezeu.
Sfânta Scriptură ne învaţă că postul este necesar, şi în situaţiile când creştinul este puternic ispitit (Matei 4.1-2), când trebuie luate hotărâri importante (Neemia 1.4-11; F.A. 13.2-3), când creştinul se pregăteşte să îndeplinească acţiuni vitale pentru Biserică (F.A. 14,23), sau în alte situaţii deosebite, când se constată că

rugăciunea fără post nu este suficientă, cum este cazul în situaţia descrisă în versetele Matei 17.14-21.
Analizând versetele: 1 Sam. 1.12; Luca 11.5-10; 18.1-8; Matei 7.7-11; FA 1.14; 2.42; 6.4; 12.5; Rom. 12.12; Ef. 6.18; Col. 4.2, rezultă că uneori este necesar să stăruim în rugăciunile noastre, pentru ca Dumnezeu să ne îndeplinească anumite cereri.
Domnul Isus Hristos a spus; "Vă mai spun iarăşi, că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe Pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor" (Matei 18.19-20). lată deci că, uneori este necesar ca să se unească mai multe persoane şi să stăruiască împreună în aceiaşi cerere, pentru ca să primească de la Dumnezeu ceea ce cer.
Din ceie de mai sus, rezultă că pentru a primi un răspuns favorabil la cererile noastre, trebuie să nu facem rugăciuni formale, ci să cerem de la Dumnezeu un duh de rugăciune, care ne va ajuta: să ne rugăm cu credinţă, să rămânem în Domnul Isus Hristos, să fim smeriţi, să aducem roadă, să postim, să stăruim în rugăciune, lăsând astfel pe Duhul Sfânt să conducă toate rugăciunile noastre.
Să vedem acum, care sunt cauzele, datorită cărora Dumnezeu nu le îndeplineşte cererile unor oameni care s-au străduit să îndeplinească toate ceie zece *condiţii* amintite mai sus. în aceste situaţii există *trei posibilităţi.*

în 1 Ioan 5.14-15 citim următoarele: "îndrăzneala, pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Şi dacă ştim că ne ascultă, orice I-am cere, ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut". Din aceste versete, rezultă că există şi posibilitatea, ca un om să ceară lucruri, care nu sunt după voia lui Dumnezeu.
Referitor la situaţiile în care Dumnezeu nu satisface anumite cereri, care nu sunt după voia Sa, trebuie amintit faptul că, de multe ori, oamenii fac abuz de rugăciune, având impresia (1 Cor. 8.2) că Dumnezeu este obligat să ie satisfacă imediat tot ceea ce I-ar cere. Există oameni care-I cer iui Dumnezeu, să-i favorizeze cu tot felul de avantaje, sau să-i ferească de toate neplăcerile inerente, care s-ar putea ivi în vieţile lor. Referindu-se ia aceste situaţii, Sfânta Scriptură ne spune următoarele cuvinte: "cereţi şi nu căpătaţi, pentru că cereţi rău, cu gând să risipiţi în plăcerile voastre" (Iacov 4.3). în Matei 20.20-23, avem un exemplu de abuz de rugăciune. Cererea mamei fiilor lui Zebedei, nu este îndeplinită din cauza naturii acesteia.
Prima posibilitate de neîndeplinire a unei cereri făcute cu credinţă, de către un om care s-a străduit să îndeplinească şi celelalte nouă condiţii impuse de către Dumnezeu, este datorată naturii cererii respective. Desigur că cererile îndeplinite, sunt acelea care sunt după voia lui Dumnezeu. Câteva exemple de cereri, care pot fi după voia lui Dumnezeu, sunt următoarele: acelea care sunt considerate de către Dumnezeu, ca fiind de strictă necesitate, acelea care sunt în legătură cu îndeplinirea unor lucrări de vestire a Cuvântului lui Dumnezeu (F.A. 9.41-42), acelea care se referă la alte lucrări pe care Dumnezeu doreşte să le realizeze prin respectivul om (1 Sam. 1.10-28).
In Is. 55.8-9 citim astfel: "Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, şi căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile faţă de

Pământ, atât sunt de sus căile Mele faţă de căile voastre şi gândurile Mele faţă de gândurile voastre". Din acest verset, deducem că există şi *posibilitatea,* ca Dumnezeu să fi răspuns de fapt unei rugăciuni, dar răspunsul Său nu a fost înţeles bine de către omul respectiv (Rom. 11.33-34).
Oamenii sunt adesea nerăbdători (Ps. 5.3), şi aşteaptă ca Dumnezeu să facă exact ceea ce-L roagă aceştia (2 Sam. 12.15-23), şi nu ceea ce vrea El să facă. Ca un exemplu sugestiv în acest sens, amintim împrejurarea când apostolul Petru a protestat, atunci când Domnul Isus Hristos a spălat picioarele ucenicilor Săi (Ioan 13.6,8). Desigur că Dumnezeu nu se iasă niciodată influenţat de nepriceperea noastră. El merge liniştit înainte şi spune: "Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea" (Ioan 13.7).
Unii oameni cred că trebuie să-L ajute pe Dumnezeu, pentru ca El să le poată îndeplini o rugăciune. Astfel, aceşti oameni încearcă să-I dea un "sfat bun" lui Dumnezeu, asupra *modului* cum ar trebui să le rezolve problema cu care au venit la El.
Oamenii nu trebuie să folosească rugăciunea, pentru a încerca să-I impună lui Dumnezeu, să adopte punctul lor de vedere, şi ca atare să le îndeplinească rugăciunea întocmai în modul dorit de către ei. Trebuie să înţelegem că Dumnezeu nu vrea doar să îndeplinească rugăciunea noastră, ci El vrea să ne facă parte de cea mai bună şi bogată împlinire, pe care numai El, Atotştiutorul poate să ne-o dea (Ef. 3.20).
După ce a adus o problemă înaintea lui Dumnezeu, creştinul trebuie s-o încredinţeze total în mâna Sa, rostind plin de încredere în Dumnezeu: "Facă-se voia Ta!" (Matei 6.10). Doar făcându-se voia lui Dumnezeu, problema respectivă va avea cea mai favorabilă rezolvare posibilă (Rom. 8.28), căci "tot ce face Dumnezeu dăinuieşte în veci, şi la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat şi nimic de scăzut" (Ecl. 3.14).
Dacă Dumnezeu ne-ar da întotdeauna, exact lucrurile pe care le cerem noi la un moment dat, atunci El nu ar mai putea să ne dea ceea ce a hotărât El pentru noi.
Un exemplu de eveniment, din care aflăm că Dumnezeu vrea adesea să ne dea mai mult decât îi cerem, dar pentru aceasta trebuie să ne conducă uneori, pe căi neînţelese de către noi, este învierea lui Lazăr dintre cei morţi, descrisă în versetele Ioan 11.1-45. Citind aceste versete, aflăm că Domnul Isus Hristos a aşteptat ca Lazăr să moară şi să fie îngropat, pentru că, de fapt El voia să-I învie pe acesta dintre cei morţi. Astfel, Domnul Isus Hristos a dat mult mai mult decât restabilirea sănătăţii lui Lazăr, care I-a fost cerută de către surorile acestuia. Prin această înviere, a fost totodată întărită şi încrederea acelor oameni în Domnul Isus Hristos. Sfânta Scriptură ne arată că propovăduirea Evangheliei, este însoţită adesea de vindecări, semne şi minuni, cum ar fi învierile dintre cei morţi şi scoaterile de demoni (Matei 10.7-8; Marcu 6.12-13; Luca 9.2; F.A. 9.36-42; 16.16-19; 19.12; 20.9-12).
Iată că *a doua posibilitate de neîndeplinire* a unei cereri făcute cu credinţă, de către un om care s-a străduit să îndeplinească şi celelalte nouă condiţii impuse de către Dumnezeu, se datorează faptului că, uneori Dumnezeu doreşte să răspundă Sa cererea noastră în cu totul alt mod, decât ne-am fi putut imagina noi.
în fine, *a treia posibilitate de neîndeplinire* a unei cereri făcută cu credinţă, de către un om care s-a străduit să îndeplinească şi celelalte nouă condiţii impuse de către Dumnezeu, este datorată, pur şi simplu faptului că Dumnezeu, care este absolut

suveran peste toată creaţia Sa, *nu este de acord cu cererea noastră, şi ca atare nu doreşte să ne îndeplinească respectiva cerere.* în aceste cazuri, chiar dacă noi considerăm că respectiva cerere este după voia lui Dumnezeu, şi pentru noi ea reprezintă într-adevăr un lucru vital, trebuie să ne supunem necondiţionat voii Sale, spunând şi noi aşa cum ne învaţă rugăciunea Tatăl nostru: "Facă-se voia Ta!"

(Matei 6.10).
în versetele 2 Cor. 12.7-9, găsim un exemplu de cerere, care nu a fost îndeplinită, datorită faptului că Dumnezeu nu a dorit acest lucru. Cu toate că apostolul Pavel s-a rugat de trei ori, ca Dumnezeu să-i vindece boala sa, Dumnezeu nu i-a îndeplinit rugăciunile.
Pentru a înţelege de ce anume nu a dorit Dumnezeu să îndeplinească rugăciunile apostolului Pavel, să amintim câteva amănunte legate de acela, care a scris aproape o treime din Noul Testament, şi a "lucrat mai mult decât toţi" ceilalţi apostoli (1 Cor. 15.10).
Apostolul Pavel a fost chemat la credinţă, chiar de către Domnul Isus Hristos (F.A. 9.1-6). în urma impactului cu lumina orbitoare, cauzată de către slava Domnului Isus Hristos, Pavel a rămas orb (F.A. 9.8), dar după câteva zile, Dumnezeu a făcut ca el să-şi recapete vederea (F.A. 9.10-18). Totuşi, se pare că apostolul Pavel nu vedea prea bine, şi ca urmare a acestui fapt, scria cu o oarecare dificultate. Prin cele trei rugăciuni ale sale (2 Cor. 12.8), se pare că apostolul Pavel cerea vindecarea totală a boSii sale de ochi (Gal. 4.13-15). Am putea considera, că apostolul Pavel cerea un lucru de strictă necesitate pentru el. Am putea de asemenea presupune, că acest lucru ar fi fost chiar şi după voia lui Dumnezeu, întrucât apostolul Pavel avea nevoie de o vedere bună, pentru a putea scrie cunoscutele sale epistole. Cu toate acestea, Dumnezeu nu i-a îndeplinit această cerere.
Aşa cum ştim, apostolul Pavel a adresat mai multe epistole, către creştinii care se aflau în primele biserici înfiinţate după ziua Cincizecimii, în diversele localităţi unde fusese propovăduită Evanghelia. Prin aceste epistole, el îi învăţa pe creştinii din bisericile respective, cum trebuiau să se comporte pentru a-l putea sluji cum se cuvine Domnului Isus Hristos, şi a rămâne astfel pe calea credinţei.
Putem considera că prin epistolele sale, apostolul Pavel îi învaţă chiar şi în prezent, atât pe creştini, cât şi pe oamenii de curând evangheiizaţi, cum să procedeze pentru a putea aplica în vieţile lor învăţăturile Domnului Isus Hristos, care sunt necesare de îndeplinit pentru â deveni creştini, şi apoi cum să-şi păstreze calitatea de creştini, urmând astfel până la capătul vieţii (Fii. 2.12) pe Mântuitorul lor iubit.
Din scrierile apostolului Pavel, reiese că anumite epistole care-l au ca autor, nu au fost scrise efectiv cu mâna sa. De exemplu, epistola către galateni a fost scrisă cu "slove mari", chiar de către apostolul Pavel (Gal. 6.11), în timp ce în alte epistole, numai urările de sănătate au fost scrise efectiv de către acesta (1 Cor. 16,21; Col. 4.18; 2 Jes. 3.17).
în timp ce epistola către romani, a fost dictată cu siguranţă lui Tertiu (Rom. 16.22), despre celelalte epistole, nu putem şti cu certitudine cui au fost dictate. Probabil că anumite epistole, au fost dictate de către apostolul Pavel unor persoane de încredere, care ar fi putut fi: Sosten (1 Cor. 1.1), Silvan, Timoîei (1 Tes. 1.1; 2 Tes. 1.1; 2 Cor. 1.1; Fii. 1.1; Col. 1.1), Tihic (Ef. 6.21-22).
Apostolul Pavel "a fost răpit în rai", şi a auzit acolo "cuvinte, care nu se pot

spune, şi pe care nu îi este îngăduit unui om să le rostească" (2 Cor. 12.2-4).
Prin mâinile apostolului Pavel, Dumnezeu a făcut să se producă minuni nemaipomenite (F.A. 14.3; 19.11), a înviat oameni dintre cei morţi, aşa cum este cazul tânărului Eutih (FA. 20.9-12), şi a vindecat tot felul de boli (F.A. 19.12; 28.8-9).
Din cele amintite mai sus, reiese că apostolul Pavel ar fi avut într-adevăr motive de a se mândri. în acest context, presupusa sa boală de ochi nu a fost complet vindecată, tocmai datorită faptului că Dumnezeu a considerat că, dacă apostolul Pavel ar fi văzut mai bine, ar fi existat posibilitatea ca acesta să devină mândru (2 Cor. 12.7), ceea ce nu ar fi fost după voia lui Dumnezeu (lacov 4.6).
Un alt exemplu reprezentativ de rugăciune neîndeplinită, este aceea prin care Domnul Isus Hristos L-a rugat pe Dumnezeu-Tatăl în grădina Ghetsimani, să îndepărteze de la El un anumit pahar (Luca 22.42). Unii autori sunt de părere, că acest pahar simbolizează suferinţele şi chinurile fizice îngrozitoare care au culminat cu moartea Sa pe cruce, chinuri pe care Domnul Isus Hristos ştia (Matei 16.21) că trebuie să ie îndure, pentru a ispăşi prin această uriaşă jertfă, toate păcatele omenirii. Această interpretare nu poate corespunde realităţii, întrucât Domnul Isus Hristos nu ar fi putut să ceară niciodată Tatălui, să îndepărteze de la El, exact acele lucruri pentru care a luat trup de om (Evrei 10.5), şi a venit pe Pământ (!oan 12.27; 10.17-18).
Domnul Isus Hristos s-a aflat întotdeauna într-o legătură indisolubilă (loan 10.30,38; 14.7,9-11; 16.15; 17.5,10,21), şi o conlucrare în armonie perfectă (loan 5.17,19-23) cu Dumnezeu-Tatăl. Evident că şi în perioada de timp cât a vieţuit pe Pământ, Domnul Isus Hristos S-a aflat în aceeaşi legătură permanentă cu Dumnezeu-Tatăl (loan 6.57; 8.16,29; 12.45; 16.32; 17.21), prin Duhul Sfânt.
Totuşi, atunci când Domnul Isus Hristos era răstignit pe cruce, şi era apăsat de păcatele întregii omeniri, Dumnezeu-Tatăl a întrerupt pentru numai câteva momente (Is. 54.7-8; Ps. 22.1; 30.5) legătura cu Fiul Său, legătură care până atunci fusese absolut continuă. Această întrerupere s-a datorat faptului că Dumnezeu este sfânt, şi ca urmare a acestui fapt, El nu poate sta absolut deloc în părtăşie cu păcatul. în acele clipe, când Dumnezeu-Tatăl Şi-a întors faţa, pentru numai câteva momente, de la Fiul Său, Domnul Isus Hristos, care deja era părăsit de către toţi ucenicii (Marcu 14.50) şi cunoscuţii Săi (Luca 23.49), S-a simţit părăsit şi de către Dumnezeu-Tatăl, şi atunci E! a strigat: "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Matei 27.46).
Paharul pe care Domnul Isus Hristos nu ar fi dorit să-l bea, reprezintă tocmai acea despărţire de câteva momente, dintre Dumnezeu-Tatăl şi Fiul Său. Domnul Isus Hristos, care cunoştea mai dinainte tot ce avea să I se întâmple (Matei 20.17-19), ar fi dorit ca această despărţire de câteva momente, dintre El şi Dumnezeu-Tatăl, să nu se mai producă. întrucât acest lucru nu a fost cu putinţă, Domnul Isus Hristos a spus resemnat: "Totuşi, facă-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22.42).

Cele câteva momente, în care Domnul Isus Hristos a fost despărţit de Dumnezeu-Tatăl, au fost cu siguranţă cele mai grele, din calvarul Său de pe cruce. Această despărţire L-a durut pe Domnul Isus Hristos, mai mult decât toate celelalte chinuri, la care fusese supus până atunci.
Iată două rugăciuni, care se pot şi cânta, în care cerem lucruri după voia fui Dumnezeu:
297
Eu nu doresc să mai fac rele, (3 loan 11) Am spus adio, la păcat, (1 loan 3.8) M-am hotărât ca-n toate cele, (Deut. 18.13) Traiul, să-mi fie, sfânt, curat. (Evrei 12.14)
R: Eu Te rog Doamne, frumos, (Dan. 9.20) Să-mi dai harul preţios, (ioan 1.16) Să renunţ, la ce-i rău, (Rom. 12.9) Doar de dragul Tău. (Exod 20.6)
Am spus adio, la minciună, (Ps. 31.23) Şi la trăirea în zadar, (2 Cor. 6.1) La vorba multă ce nu-i bună, (Prov. 10.19) La ce! limbaj lipsit de har. (Col. 4.6)
Doresc să nu-mi mai treacă viaţa, (Iov 14.1) Cu lucruri care nu zidesc, (Rom. 14.19) Ajută-mi să-Ţi ascult povaţa, (Luca 11,28) Şi doar spre Tine, să privesc. (Evrei 12.2)
Ajută-mi Doamne, să fiu sare. (Matei 5.13) Iar unde-s lipsuri şi nevoi, (Iacov 2.15-16) Fă-mă Tu Doamne alinare, (Luca 3.11) Când suferinţe curg şuvoi. (Iov 31.16-23)
Şi mai fă-mă Doamne, lumină, (Fii. 2.15) Pe unde trec, prin orice loc, (Prov. 4.18) Şi fă să intre-n vizuină, (loan 17.15) Cel şarpe ce seamănă şoc. (Apoc. 12.9)
Ajută-mă, o, Doamne mare, (Ps. 70.1) La toţi de Tine să vorbesc, (Marcu 16.15) Oricând şi-n orice-mprejurare, (2 Tim. 4.2) Şi-n rugă eu să mijlocesc. (1 Tim. 2.1)
Sunt doar o mână de ţărână, (Gen. 2.7) Iar Tu eşti Marele Olar. (fs. 64.8) Mă rog ca Duhu-Ţi să rămână (Ps. 51.11) Să curăţeasc-un vas murdar. (Ps. 31.12)
R: O, Doamne sfânt, (Is. 6.3) Să fii slăvit, (Rom. 15.6) Sfânt e-al Tău Cuvânt, (loan 1.1) Veşnic să fii preamărit. (Ps. 70.4)
Tu care faci să crească totul, (1 Cor. 3.6) Sporeşte şi credinţa mea; (Luca 17.5) Pune în mine antidotul (Ezec. 33.11) Pentru păcat, ce-i boală grea. (Ps. 38.3-14)
Tot ce-am primit e de la Tine; (Iacov 1.17) O minte nouă vreau să-mi dai, (Ef. 4.23) Fă-mă să-mi lepăd al meu sine, (Matei 16.24) Să pot înainta spre rai. (Fii. 2.12)
Tu care schimbi din rele-n bune, (Gen. 50.20) Schimbă şi piatra mea din piept; (Ezec. 11.19) Tu eşti izvor de-nţelepciune, (Prov. 8.22) Fă-mă să fiu mai înţelept. (Dan. 2.21)
(Tu ce-ai creat tot Universul, (Gen. 1.1)
Crează-n mine un duh nou; (Ezec. 36.26) Tu ce-ai fixat stelelor mersul, (Iov 38.31-33) Fă-mă să-Ţi fiu un sfânt ecou. (loan 1.23)
Tu ce hrăneşti tot ce-are viaţă, (Iov 38.39-41) Dă-mi să mănânc Cuvântu-Ţi sfânt; (Matei 4.4) Fă-mă s-ascult a Ta povaţă, (Ier. 11.3) Cât voi mai sta pe-acest Pământ. (Ps. 144.4)
Tu ce-ai creat şi Terra noastră, (Iov 38.7) Fă să fiu plin de Duhul Tău, (F.A. 7.55) Slăvind fiinţa Ta măiastră (Exod 33.19) Ce mă păzeşte de cel rău. (Matei 6.13)
Rugăciunea de mijlocire.
Prin rugăciunea de mijlocire, creştinul aduce înaintea lui Dumnezeu, o cauză a unei alte persoane (Col. 1.3; 1 Tes. 1.2; 1 Tim. 2.1; Iacov 5.16).
Cele mai semnificative rugăciuni de mijlocire din perioada Vechiului Testament, au fost adresate lui Dumnezeu de către: împăraţi (1 Cron. 21.17; 29.18-19; 2 Cron. 6.14-42), prooroci (Gen. 18.22-32; Exod 32.11-14; Num. 11.1-2; 14.11-20; 21.7-9; 1 împ. 17.1,17-24; 18.41-45; 2 împ. 4.32-37; Dan. 9.2-21), preoţi (Ezra 9.5-15; Ioel 1.13-14; 2.17), şi alţi conducători spirituali (Neemia 1.5-11).
Modul de comportament al Domnului Isus Hristos, constituie un model desăvârşit pentru toţi creştinii (Evrei 12.2). în timpul cât a trăit pe Pământ, Domnul Isus Hristos S-a rugat pentru ucenicii Săi (Luca 22.32; loan 17.9-17), pentru cei ce vor crede în El în viitor (loan 17.20-24), şi chiar pentru cei care L-au răstignit pe cruce (Luca 23.34). întrucât în prezent Domnul Isus Hristos este singurul nostru Mare Preot (Evrei 9.11), El mijloceşte la Dumnezeu-Tatăl pentru noi (Rom. 8.34; 1 Tim. 2.5; Evrei 7.25; 9.24; 1 loan 2.1).
298
299
Rugăciunea de mijlocire constituie una dintre modalităţile cele mai evidente, prin care un creştin îşi exercită rolu! său de prect al lui Dumnezeu (1 Petru 2.5,9; Apoc. 16; 5.10; 20.8).
în rândurile de mai jos, amintim câteva obiective ale rugăciunilor de mijlocire.
- Creştinul îi poate cere lui Dumnezeu, ca să lucreze la mintea şi la inima unor persoane, în vederea determinării acestora, să se hotărască ca să-şi deschidă inimile, pentru a-L primi şi a-L cunoaşte pe Domnul Isus Hristos, ca mântuitor al lor personal (Ef. 1.16-21).
- Există oameni !a care a debutat procesul naşterii din nou, dar care au neglijat atât de mult rugăciunea, încât au pierdut legătura cu Dumnezeu (1 Cron. 28.9; 2 Cron. 15.2; 24.20; ioan 15.4). Ei au ajuns în această stare periculoasă, întrucât au cedat atacurilor Satanei (1 Petru 5.8), şi fără ca măcar să-şi dea seama, s-au lepădat de credinţă (2 Tes. 2.3; 1 Tim. 4.1; 2 Petru 2,1). în astfel de situaţii triste, este indicat ca acei creştini, care sunt pe deplin conştienţi de starea gravă în care se află aceşti oameni, să se roage pentru ca Dumnezeu să-i determine să se întoarcă pe calea credinţei, dacă acest lucru mai este posibil (F.A. 8.22; 11oan 5.16-17).
- Pentru acei oameni care sunt pe cale să devină creştini, se fac de asemenea frecvente mijlociri, în vederea desăvârşirii credinţei lor (F.A. 8.15; 2 Cor. 13.9; Ef. 1.16-19; 3.14-19; Fii, 1.9-11; Col. 1.9-12; 1 Tes. 3.10; 2 Tes. 1.11-12).

- O altă categorie de rugăciuni de mijlocire, se referă la chemarea puterii şi ajutorului lui Dumnezeu, peste creştinii care sunt implicaţi în ample acţiuni de vestire a Evangheliei (Matei 9.37-38), şi în generai, peste toţi cei care se află temporar sau permanent, angajaţi în orice lucrare a lui Dumnezeu (!oan 17.9-18; F.A. 12.5; 13.3; Rom. 15.30-32; 2 Cor. 1.11; Ef. 6.18-20; Fii. 1.19; Col. 4.3-4,12; 1 Tes. 5.25; 2 Tes. 3.1-2; Filimon 22; Evrei 13.18).
- Putem să mijlocim la Dumnezeu pentru orice fel de problemă (Ps. 122.6; ier. 29.7; Matei 5.44; Luca 6.28; F.Â. 7.60; Rom. 10.1), având totuşi grijă, să nu facem abuz de rugăciune. Prin intermediu! rugăciunilor de mijlocire, este bine să cerem de la Dumnezeu doar lucruri: vitale (1 împ. 17.20-24; 2 împ, 4.32-37), de strictă necesitate (F.A. 12.5), legate de continuarea umblării oamenilor pe calea credinţei (1 Sam. 7.5; 12.19,23; Luca 22.32; Col. 1.9; 2.1-2; 1 Ioan 5.16), sau pentru rezolvarea diverselor probleme de sănătate (2 Sam. 12.16; F.A. 28.8-9; Iacov 5.14,16).
Dat fiind faptul că prin rugăciunea de mijlocire, se fac cele mai dezinteresate cereri adresate iui Dumnezeu, aceasta constituie partea cea mai grea a rugăciunii. Ea pretinde cel mai mult de la oameni, şi cere uneori o perioadă destul de lungă, pentru a-i înţelege rolul şi a fi aplicată în mod corect. Manifestarea de către un creştin a unei râvne deosebite, pentru a face cât mai des rugăciuni de mijlocire, constituie o dovadă a prezenţei roadei Duhului Sfânt în acesta, deoarece fără a avea o mare dragoste pentru oameni, nimeni nu poate deveni un mijlocitor stăruitor.
Ca orice alt tip de rugăciune, mijlocirea face şi ea apel, ia energia şi la puterea extraordinară a lui Dumnezeu. Această putere fiind omniprezentă, este suficient să indicăm doar acea persoană, care dorim să beneficieze de ea, pentru ca Dumnezeu să-Şi îndrepte chiar în momentul acela puterea Sa nelimitată într-acolo. Această putere este total independentă de timp şi spaţiu. Adesea, ca urmare a rugăciunilor stăruitoare făcute prin Duhul Sfânt, puterea imensă a lui Dumnezeu acţionează în mod binefăcător asupra unor persoane şi situaţii, indiferent de locul de pe globul pământesc unde acestea se află. Prin intermediul rugăciunilor de mijlocire, orice creştin poate chema în mod instantaneu, puterea nemărginită a lui Dumnezeu, peste orice persoană sau situaţie, realizându-se astfel o minunată transmisie de putere (Ps. 147.15; Is. 55.10-11),
Mijlocitorul stă răbdător înaintea lui Dumnezeu, departe de zgomotul şi admiraţia oamenilor (Matei 6.5; 23.14; Marcu 12,40), şi nu urmăreşte niciodată vreun fel de avantaje, drept răsplată a rugăciunilor sale (1 Tim. 6.5; 2 Petru 2.3). Mijlocitorul trebuie să ştie, că puterea enormă care-i stă la dispoziţie, nu poate fi folosită *niciodată* împotriva voinţei şi intenţiilor lui Dumnezeu. Amintim că, în general, Dumnezeu nu doreşte, ca prin apeiarea de către creştini a acestei puteri extraordinare, să le facă vreun rău oamenilor (Luca 9.54-56). Desigur că există şi unele rare excepţii, când Dumnezeu îi poate pedepsi pe unii oameni, chiar prin intermediul slujitorilor Săi (2 împ. 2.23-24; 5.25-27; F.A. 13.6-12; 1 Cor. 5.5).
Mijlocitorul trebuie să fie conştient, că este într-adevăr după voia lui Dumnezeu, ca prin intermediul rugăciunilor sale, să poată avea acces la energia şi puterea divină, şi de asemenea să poată transmite şi altora din această minunată energie şi putere, de care lumea are pretutindeni atâta nevoie (iacov 5.14-15). Această putere imensă, face ca drumul strâmt şi anevoios care duce în rai (Matei 7.13-14), să fie parcurs cu mai multă uşurinţă.
Aşa cum ştim, diavolul este vrăjmaşul (Gen. 3.15) principal al tuturor creştinilor. Dat fiind acest fapt, el încearcă mereu să le tulbure acestora mintea (Ef. 4.18), strecurându-le diverse gânduri negative (1 Petru 5.8), cu scopul de a zădărnici cea mai înaltă formă a rugăciunii, mijlocirea. Astfel, el poate să ne facă să ne punem următoarea întrebare: oare, pentru ducerea la îndeplinire a lucrărilor Sale pe acest Pământ, Dumnezeu chiar are nevoie de mijlocirea noastră?
Desigur că lui Dumnezeu nu l-ar fi cu neputinţă să conducă omenirea, potrivit planului Său de mântuire (F.A. 20.27; Ef. 1.9-10; 3.11), fără contribuţia oamenilor, întrucât, aşa cum ştim, la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putinţă (Matei 19.26). Totuşi, Sfânta Scriptură ne arată că Dumnezeu doreşte să guverneze acest Pământ, folosindu-se de acei oameni, care au intrat de bunăvoie (Ioan 6.66-68) în slujba Lui, şi se pun bucuroşi la dispoziţia Sa (1 Cor. 3.9; 2 Cor. 6.1).
în Matei 9.37-38, Domnul Isus Hristos ne vorbeşte astfel: "Mare este secerişul, dar puţini sunt lucrătorii! Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui". în aceste versete, suntem îndemnaţi să mijlocim pentru acei oameni, care sunt folosiţi de către Dumnezeu în lucrările Saie. Desigur că numai Domnul secerişului, adică Dumnezeu, este Acela care rânduieşte şi trimite lucrătorii pentru a vesti Evanghelia (F.A. 13.2-4). întrucât lucrarea de vestire a Evangheliei este vastă, trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să sensibilizeze cât mai mulţi oameni, care să dorească să se implice în marea misiune, încredinţată creştinilor, de către Domnul Isus Hristos (Matei 28.19-20; Marcu 16.16).
Din cele de mai sus, reiese că Dumnezeu are nevoie de rugăciunile noastre de mijlocire, chiar suntem îndemnaţi să le facem neîncetat, urmând exemplul primilor creştini (Rom, 1.9; 2 Cor. 13.7; Ef. 1.16; 6.18; Fii. 1.4; Col. 4.3:1 Tes. 1.2; 5.25; 1 Tim. 2.1; 2 Tim. 1.3; Filimon 4-6; Evrei 13.18).
300
301
Rugăciunea de mulţumire.
Orice creştin este pe deplin conştient, de faptul că este scăpat de pedeapsa veşnică, cuvenită pentru păcatele sale. în acest context, creştinul trebuie să înalţe necontenit rugăciuni de mulţumire, prin care-şi va exprima adânca sa recunoştinţă, faţă de faptul că păcatele sale au fost luate de către Domnul Isus Hristos asupra Lui {loan 1.29; 1 Cor. 15.3; Gal. 1.4; 1 Tim. 1.15; Evrei 9.28; 1 Petru 2.24; 1 loan 2.2; 4.10).
Desigur că în urma diverselor cereri, Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre, şi ne îndeplineşte acele

cereri care sunt după voia Sa. Orice rugăciune şi orice cerere, trebuie însoţită întotdeauna de mulţumiri (Fii. 4.6; Col. 4.2). în acest mod, creştinul îi va arăta lui Dumnezeu, că este încredinţat de faptul că cererea sa, va fi rezolvată întotdeauna de către El (Marcu 11.24), în cei mai favorabil mod posibil (Rom. 8.28).
Orice lucru pe care-l are creştinul, este cu siguranţă primit de la Dumnezeu (F.A. 17.25; 1 Cor. 4.7; lacov 1.17; loan 3.27). în acest context, singura modalitate prin care creştinul îşi poate manifesta recunoştinţa, pentru lucrurile minunate primite de la Dumnezeu, este rugăciunea de mulţumire (Ps. 26.7; 50.14,23; 107.22; 116.17; lona 2.9; 2 Cor. 2.14; Col. 2.7; 1 Tes. 3.9; 2 Tes. 1.3; 2.13; 1 Tim. 2.1).
Orice creştin trebuie să-l mulţumească lui Dumnezeu "pentru toate lucrurile" (Ef. 5.20; 1 Tes. 5.18), deci chiar şi pentru eventualele eşecuri pe care le-ar putea suferi, şi în general pentru toate lucrurile rele care i s-ar putea întâmpla, cu îngăduinţa lui Dumnezeu (Iov 1.8-19; 2.1-8).
Rugăciunea fără cuvinte.
Sfânta Scriptură ne îndeamnă în Ps. 37.7, astfel: "Taci înaintea Domnului, şi nădăjduieşte în El". în cele de mai jos, vom lămuri de ce este necesar uneori, ca omul să se apropie de Dumnezeu, prin rugăciuni fără cuvinte (PI. Ier, 3.26; Hab. 2.20; Ţef. 1.7; Zah. 2.13).
în părtăşia noastră cu Dumnezeu, menţinută prin intermediu! rugăciunii, se ivesc uneori situaţii, în care cuvintele sunt prea sărace, pentru a putea descrie atitudinea noastră de adâncă mulţumire şi recunoştinţă faţă de Dumnezeu. Alteori, poate nu găsim cuvintele potrivite pentru a ne exprima. Poate la astfel de împrejurări se referă apostolul Pavel, în versetul Rom. 8.26, atunci când ne arată că Duhul Sfânt "mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite".
în unele dintre cazurile descrise mai sus, poate că venim la Dumnezeu într-o stare de adâncă bucurie, prilejuită de faptul că am depăşit cu succes anumite situaţii critice, exclusiv datorită ajutorului Său. Uneori, poate bucuria noastră nu este pricinuită de faptul că am căpătat ceva de la Dumnezeu, ci suntem pur şi simplu plini de bucuria mântuirii (Ps. 70.4), şi pentru faptul că avem în cer un loc pregătit de către Domnul Isus Hristos (loan 14.1-3).
Copiii simt uneori nevoia, să vină şi să stea cuminţi şi liniştiţi lângă unul dintre părinţii lor, chiar şi atunci când acesta este atât de ocupat şi de absorbit de diverse treburi, încât nici măcar nu are timp să-i observe pe copilul care se află lângă el. Copiii se simt astfel fericiţi şi protejaţi, numai prin simplul fapt că se găsesc lângă

părinţii lor, chiar fără să vorbească cu aceştia. în mod similar cu situaţia descrisă mai sus, creştinul simte uneori nevoia să stea în linişte, în prezenţa lui Dumnezeu, mai clar exprimat să simtă prezenţa lui Dumnezeu în el (Ps. 63.1-8).
Alteori, creştinul poate fi atât de obosit, de extenuat, de bolnav, încât nici măcar nu mai are putere să-l spună ceva lui Dumnezeu. Atunci, Dumnezeu vede starea omului respectiv, şi recepţionează un mesaj negrăit de la acesta, care ar putea suna cam aşa: "Nu mai pot Doamne! Nu pot nici măcar să mai vorbesc. Lasă-mă doar să mă odihnesc puţin lângă braţui Tău atotputernic. Trimite Duhul Tău Cel Sfânt, ca să mă învioreze şi Să-şi facă lucrarea Sa binefăcătoare cu mine, aşa cum numai El o poate face. Amin."
Slăvit să fie Domnul, care mi-a dat următoarea poezie, care se poate şi cânta, în care este descrisă starea unui astfel de om:
Eu vin la Tine, sfinte Tată, (Matei 6.9) Şi nu voiesc nimic să-Ţi cer; (Matei 6.8) Vreau doar prezenţa Ta curată, (loan 14.23) S-o simt în trupul efemer. (1 Petru 1.24)
R: Vreau prezenţa Ta, şi-atât, (Col. 2.7) Alte lucruri nu îţi cer. (Matei 6.33) Astfel voi fi întărit, (1 Cor. 1.8) Nu voi fi stingher. (1 împ. 18.22)
Îndură-Te Doamne de mine, (Ps. 33.22) Căci sunt pribeag şi părăsit; (1 Petru 2.11) Privirile le simt străine, (Luca 4.20) Şi de puteri eu sunt sleit. (Ps. 109.24)
Colindător sunt pe planetă, (Ps. 119.19) Colindător spre Ţara mea. (Fii. 3.20) Şi viaţa-mi este incompletă, (Ps. 36.9) Când eu nu simt prezenţa Ta. (loan 15.5)
Nu vreau să mă mai uit în urmă, (Fii. 3.13) Ci doar spre Tine să privesc. (Evrei 12.2) Când firul vieţii mi se curmă (Iov 7.7) Pe Tine eu Te regăsesc. (Fii. 1.23)
Un exemplu de rugăciune fără cuvinte, este şi cel relatat în versetele Marcu 2.3-5, când Domnul isus Hristos l-a vindecat pe acel slăbănog, spunându-i totodată: "Fiule, păcatele îţi sunt iertate!". Din aceste versete, aflăm că rugăciunea care a avut un puternic răsunet la Domnul isus Hristos, a fost în primul rând aceea, prin care acel slăbănog striga după iertarea păcatelor sale. Cu toate că acel om nu a rostit nici un cuvânt, Domnul Isus Hristos a auzit rugăciunea negrăită, izvorâtă din inima slăbănogului, care striga după iertarea păcatelor sale. Domnul isus Hristos a ascultat mai întâi această rugăciune negrăită a slăbănogului, şi apoi a ascultat şi rugăciunea

cealaltă, tămăduindu-i şi trupul.
Uneori, poate că Dumnezeu doreşte ca noi să venim înaintea Sal tăcem, pentru ca El să poată astfel să ne vorbească (Iov 33.33). Pentf trebuie să venim înaintea lui Dumnezeu cu smerenie (Is. 57.15; 1 lepădare de sine (Matei 16.24; Marcu 3.34; Luca 9.23) şi cu mintea iimpedd Petru 1.13), fără a ne gândi la nimic. în acest fel, li vom permite lui Du| scrie direct în mintea şi-n inima noastră, mesajele Sale sfinte. Să dorim dar, să stăm strâns lipiţi de Dumnezeu (Iosua 23.8; 11.23; 1 Cor. 6.17), să tăcem, şi din toată fiinţa noastră să se desprin nostru negrăit, care ar trebui să fie asemănător cu cel al proorocului vechime: "Vorbeşte, Doamne, căci robul Tău ascultă" (1 Sam. 3.9-10).

însemnătatea rugăciunii.
Există mulţi oameni care nu înţeleg pe deplin, care este rolul pe să-l aibă rugăciunea în vieţile lor. Aceştia cunosc faptul că orice creştir pună orice acţiune a sa, în concordanţă cu voia lui Dumnezeu. Ei şi) aducerea unei cereri înaintea lui Dumnezeu, creştinul trebuie să respectiva problemă *total* în mâinile lui Dumnezeu, spunând, aşa cun Domnul Isus Hristos: "facă-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22.42). raţionamentul descris mai sus, aceşti oameni se întreabă: dacă oricuml voia lui Dumnezeu în orice situaţie, de ce ar mai fi nevoie ca oamenii să " care ar mai putea fi rolul rugăciunii prin care cerem anumite lucruri?
în cele ce urmează, vom accentua cât de preţioase sunt rugăciunii! (1 Tim. 4.5; Apoc. 5.8; 8.3-4), şi vom aminti care sunt motivele, pentru c| Isus Hristos îndeamnă creştinii să se roage atât de mult (Luca 18.1).
într-adevăr, voia lui Dumnezeu se face oricum, dar Dumnezeul această voie a Sa, să fie îndeplinită prin intermediul oamenilor. De aceea, | să existe oameni prin care Dumnezeu să poată lucra (1 Cor. 3.9; 2 Cor. oameni sunt creştinii. Ei reprezintă adevărate magistrale, prin (F.A. 15.4) < lui Dumnezeu se scurge spre orice loc, unde este nevoie de aceasta.
Există situaţii când rugăciunea poate influenţa în mod covârşiţi anumite hotărâri ale lui Dumnezeu. în versetele 2 împ. 20.1-11, ni se reiat de situaţie.
în consideraţiile următoare, se va accentua în ce condiţii lucreaz Dumnezeu, prin intermediul creştinilor.
în lacov 5.16, citim că rugăciunea celui neprihănit are o mare puteri timpul când ne rugăm, în duhul (1 Cor. 6.17), trupul (F,A. 11.23) şi-n sufletl nostru, se revarsă câte ceva din atotputernicia lui Dumnezeu. Puterea luf este atât de mare, încât atunci când suntem conectaţi la ea prin rugăciunii, putem să indicăm o cauză oarecare, şi chiar în acel morn^ imensă a lui Dumnezeu se va îndrepta într-acolo (Ps. 147.15).
Puterea incomensurabilă a lui Dumnezeu (Ef. 1.19), care se creştin (2 Cor. 4.7; Ef. 3.16; 6.10; Col. 1.11) în timpul rugăciunii, este indefj timp şi spaţiu.
Aşa cum am amintit atunci când am vorbit despre rugăciunea
504
cealaltă, tămăduindu-î şi trupul.
Uneori, poate că Dumnezeu doreşte ca noi să venim înaintea Sa, şi doar să tăcem, pentru ca El să poată astfel să ne vorbească (Iov 33.33). Pentru aceasta, trebuie să venim înaintea lui Dumnezeu cu smerenie (Is. 57.15; 1 Petru 5.5), cu lepădare de sine (Matei 16.24; Marcu 3.34; Luca 9.23) şi cu mintea limpede (Ef. 4.23; 1 Petru 1.13), fără a ne gândi la nimic. în acest fei, li vom permite lui Dumnezeu, să scrie direct în mintea şi-n inima noastră, mesajele Sale sfinte.
Să dorim dar, să stăm strâns lipiţi de Dumnezeu (losua 23.8; Ps. 63.8; F.A. 11.23; 1 Cor. 6.17), să tăcem, şi din toată fiinţa noastră să se desprindă mesajul nostru negrăit, care ar trebui să fie asemănător cu cel al proorocului Samuel din vechime: "Vorbeşte, Doamne, căci robul Tău ascultă" (1 Sam. 3.9-10).
însemnătatea rugăciunii.
Există mulţi oameni care nu înţeleg pe deplin, care este rolul pe care trebuie să-l aibă rugăciunea în vieţile lor. Aceştia cunosc faptul că orice creştin, trebuie să pună orice acţiune a sa, în concordanţă cu voia lui Dumnezeu. Ei ştiu că după aducerea unei cereri înaintea iui Dumnezeu, creştinul trebuie să încredinţeze respectiva problemă *total* în mâinile lui Dumnezeu, spunând, aşa cum a spus şi Domnul Isus Hristos: "facă-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22.42). Continuând raţionamentul descris mai sus, aceşti oameni se întreabă: dacă oricum se va face voia lui Dumnezeu în orice situaţie, de ce ar mai fi nevoie ca oamenii să se roage, şi care ar mai putea fi rolul rugăciunii prin care cerem anumite lucruri?
în cele ce urmează, vom accentua cât de preţioase sunt rugăciunile creştinilor (1 Tim, 4.5; Apoc. 5.8; 8.3-4), şi vom aminti care sunt motivele, pentru care Domnul Isus Hristos îndeamnă creştinii să se roage atât de mult (Luca 18.1).
într-adevăr, voia lui Dumnezeu se face oricum, dar Dumnezeu doreşte ca această voie a Sa, să fie îndeplinită prin intermediul oamenilor. De aceea, este nevoie să existe oameni prin care Dumnezeu să poată lucra (1 Cor. 3.9; 2 Cor. 6.1). Aceşti oameni sunt creştinii. Ei reprezintă adevărate magistrale, prin (F.A. 15.4) care puterea iui Dumnezeu se scurge spre orice loc, unde este nevoie de aceasta.
Există situaţii când rugăciunea poate influenţa în mod covârşitor, chiar şi anumite hotărâri ale lui Dumnezeu. în versetele 2 împ. 20.1-11, ni se relatează o astfel de situaţie.
în consideraţiile următoare, se va accentua în ce condiţii lucrează puterea lui Dumnezeu, prin intermediul creştinilor.
în lacov 5.16, citim că rugăciunea celui neprihănit are o mare putere. Iată că în timpul când ne rugăm, în duhul (1 Cor. 6.17), trupul (F.A. 11.23) şi-n sufletul (Ps. 63.8) nostru, se revarsă câte ceva din atotputernicia lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu este atât de mare, încât atunci când suntem conectaţi la ea prin intermediul rugăciunii, putem să indicăm o cauză oarecare, şi chiar în acel moment, puterea imensă a iui Dumnezeu seva îndrepta într-acolo (Ps. 147.15).
Puterea incomensurabilă a lui Dumnezeu (Ef. 1.19), care se manifestă în creştin (2 Cor. 4.7; Ef. 3.16; 6.10; Col. 1.11) în timpul rugăciunii, este independentă de timp şi spaţiu.
Aşa cum am amintit atunci când am vorbit despre rugăciunea de mijlocire,
304
puterea lui Dumnezeu este total accesibilă creştinilor şi complet inaccesibilă vrăjmaşilor acestora. în anumite împrejurări, această redutabilă armă poate să nu aibă nici un efect, întrucât ea nu poate fi folosită decât după voia lui Dumnezeu.

Orice om care neglijează în mod sistematic rugăciunea, trebuie să ştie că în acest fel, va întrerupe frecvent legătura dintre el şi Dumnezeu. Ca urmare a acestui fapt, viaţa sa interioară va deveni din ce în ce mai lipsită de putere. Cu timpul, acel om se va ofili spiritual, devenind o adevărată jucărie în mâinile abile ale diavolului.
Contactul dintre oameni şi Dumnezeu, se poate păstra numai prin rugăciune. Orice om care neglijează rugăciunea, nu va mai putea să stea strâns lipit de Dumnezeu (F.A. 11.23; Ps. 63.8), pentru a fi "un singur duh cu El" (1 Cor. 6.17). Cu toate eforturile sale disperate, în absenţa legăturii permanente cu Dumnezeu, omul nu va mai putea să rămână în Domnul Isus Hristos. în acest nefericit caz, nici Domnul Isus Hristos nu va mai putea rămâne în acesta (loan 15.4), şi ca urmare a acestui fapt, viaţa sa duhovnicească se va stinge încetul cu încetul.
Domnul Isus Hristos a spus ucenicilor Săi: "Despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic" (loan 15.5). Din aceste cuvinte, vedem cât de neputincioşi suntem dacă nu rămânem în Domnul Isus Hristos şi dacă nu stăm în permanentă legătură cu El, prin intermediul rugăciunilor. Aşa cum am văzut mai sus, pentru a rămâne în legătură cu Domnul Isus Hristos, rugăciunile trebuie făcute în mod obligatoriu, *numai prin Duhul Sfânt* (luda 20).
Rugăciunea constituie cea mai importantă îndeletnicire a creştinului (F.A. 2.42; 6.4; Rom. 12.12; Ef. 6.18; 1 Tes. 5.17; 1 Cor. 7.5). Ea nu poate fi înlocuită cu nimic altceva. Cu cât creştinul consacră mai puţin timp rugăciunii, cu atât este mai vulnerabil în faţa atacurilor diavolului, care îi pândeşte încontinuu (1 Petru 5.8). înainte de a demara orice acţiune, creştinul trebuie să facă rugăciuni, prin care va încredinţa respectiva acţiune în mâinile lui Dumnezeu. Rugăciunea face parte integrantă din programul zilnic al oricărui creştin. Fiecare creştin ar trebui să chibzuiască îndelung (Ps. 119.15), la învăţătura care spune că "săracul vorbeşte rugându-se" (Prav. 18.23). întrucât Domnul Isus Hristos ne îndeamnă să ne rugăm neîncetat (Luca 18.1), este bine ca fiecare creştin să consacre zilnic, cât mai mult timp posibil pentru rugăciuni. Desigur că acest timp, este bine să fie fracţionat pe tot parcursul zilei, pentru a putea fi toată ziua în părtăşie (1 Cor. 1.9; 1 loan 1.3,6) cu Dumnezeu prin rugăciune.
în Ef. 6.18, citim că rugăciunea constituie una dintre cele şapte componente ale armăturii lui Dumnezeu (Ef. 6.13), cu care creştinii pot face faţă diverselor atacuri ale diavolului (Ef. 6.11-12,16), care este vrăjmaşul (Gen. 3.14-15) nostru cel mai de temut. Este absolut remarcabil faptul că, diavolul este mult mai conştient decât noi de acest lucru. Din această cauză, rugăciunea noastră constituie ţinta, spre care diavolul îşi îndreaptă cele mai sofisticate atacuri.
Unul dintre atacurile cele mai subtile şi mai des folosite de către diavol, constă în întreprinderea de acţiuni prin care ne determină să amânăm rugăciunea. Pentru a realiza acest atac, diavolul foloseşte metode atât de rafinate, încât de cele mai multe ori nici măcar nu-l percepem.
Diavolul ştie că fiecare amânare a unei rugăciuni, constituie un câştig pentru el şi totodată o mare pierdere pentru noi. De aceea, diavolul urmăreşte să-i abată mereu pe oameni de la rugăciune.

învăţătura numărul 10."
"Voi fiţi dar desăvârşiţi,
după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit" (Matei 5.48)

Aşa cum am amintit într-un capitol precedent, naşterea unui om din nou, din Dumnezeu, nu este o acţiune care se petrece în mod instantaneu, ci este un proces (Gal. 4.19; 2 Cor. 3.18; 4.16; Ef. 4.13; Fii. 1.6), care uneori durează o perioadă de timp destui de îndelungată.
în funcţie de măsura de credinţă (Rom. 12.3), avută la un moment dat, putem considera că în viaţa unui om, la care a debutat procesul naşterii din nou, pot exista şase stadii de dezvoltare, în mod convenţional, ne putem referi la aceste stadii ale vieţii de credinţă, astfel: nou-născut, copilaş, copil, tânăr, om matur şi părinte.
Noul-născut în credinţă, este un om la care procesul naşterii din nou de-abia a debutat. Un astfel de om doreşte cu adevărat să se pocăiască, şi ca atare, s-a hotărât să se lepede de "orice răutate, orice vicleşug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă şi de clevetire" (1 Petru 2.1-2). De asemenea, acest om se sileşte să aplice efectiv în viaţa sa învăţăturile Domnului Isus Hrîstos (lacov 1.22-25).
Un astfel de om, va trebui să se lase (1 Cor. 2.14) călăuzit de către Duhul Sfânt (Ps. 143.10; loan 16,13; Tit 3,5), care-L va învăţa cum să umble pe calea Domnului (loan 14.26).
Pentru a creşte "spre mântuire" (1 Petru 2.2), orice nou-născut în credinţă, se va hrăni cu "laptele duhovnicesc" (1 Petru 2.2; 1 Cor. 3.2), pe care-! va găsi în Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 4.4; 1 Petru 1.23) din Sfânta Scriptură.
Copilaşul în credinţă (Matei 18.3; Marcu 10.15), sau pruncul în Hristos (1 Cor. 3.1; 14.20; Evrei 5.13), se va hrăni în continuare cu "laptele duhovnicesc" (Evrei 5.12-13), ajungând să aibă siguranţa absolută că prin pocăinţa sa, a fost posibil ca toate păcatele sale să fie iertate (î loan 2.12). De asemenea, copilaşul în credinţă are certitudinea că L-a cunoscut personal pe Domnul Isus Hristos şi pe Dumnezeu-Tată! (1 loan 2.13). Există totuşi posibilitatea, ca acel om care a rămas la stadiui de copilaş, să mai poată fi înşelat (1 loan 3.7) de către diavol (Apoc. 12.9; 20.3,8; 2 Cor. 11.3), pentru a mai păcătui (1 ioan 2.1), sau pentru a nu se feri de închinarea fa idoli (1 loan 5.21).
Copilaşul în credinţă trebuie să ştie că persistenţa în păcate făcute cu voia, poate avea drept consecinţă

participarea la judecata de apoi, în calitate de inculpat (Evrei 10.26-29), urmată de condamnarea, la aruncarea în iazul de foc (Apoc. 21.8).
Copilul în credinţă nu se mai lasă târât de diverse pofte lumeşti (1 Petru 1.14), datorită creşterii sale în credinţă (2 Cor 8.7; 10.15; 2 Tes. 1.3). Această creştere se realizează prin ascultarea de Dumnezeu, prin hrănirea cu Cuvântul lui Dumnezeu conţinut în Sfânta Scriptură şi prin manifestarea din plin a dragostei (Ef. 5,1-2), Copilul în credinţă se sileşte să devină sfânt (1 Petru 1.15).
308
Tânărul în credinţă, are o credinţă aşa de mare (Matei 8.10; 15.28; F.A. 6.5; Rom. 1.8), încât a reuşit să aplice în viaţa sa un timp mai îndelungat Cuvântul iui Dumnezeu (1 loan 2.14), fără să oscileze şi fără să mai repete păcatele de care deja s-a pocăit.
Datorită faptului că a rămas în Domnul isus Hristos, fiind tare în credinţă (2 Cor 1.24), tânărul a ajuns capabil să i se împotrivească diavolului (lacov 4.7), şi să-l biruie (1 loan 2.13-14).
Există mulţi oameni bătrâni ca vârstă, dar care nu au atins încă stadiul de tânăr în credinţă, rămânând tot la stadiul de copil în credinţă, fiind purtaţi încoace şi încolo de orice vânt de învăţătură (Ef. 4.14; 1 Cor. 14.20).
Datorită creşterii sale accentuate în credinţă (1 Cor 16.13; lacov 2.5), tânărul în credinţă poate ajunge la statura de om mare, atingând "înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos" (Ef. 4.13).
Părintele în credinţă (1 loan 2.13-14) are o credinţă ajunsă la maturitate (Rom. 4.16-22; Col. 2.5). El poate afirma fără să exagereze, că are o fire dumnezeiască (Ef. 4.24; 2 Petru 1.4), ca urmare a faptului că Domnul Isus Hristos trăieşte cu adevărat în el (Gal. 2.20).
Părintele în credinţă a ajuns să se înfăţişeze "înaintea iui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, şi care împarte drept Cuvântul adevărului" (2 Tim. 2.15).
Părintele în credinţă a vestit Evanghelia la atât de mulţi oameni, încât a reuşit să vadă cum Duhul Sfânt a lucrat efectiv la inimile celor care au aflat mesajul Evangheliei, determinându-i să devină oameni născuţi din nou. Părintele în credinţă are minunatul privilegiu de a urmări cum evoluează cei la care a debutat procesul naşterii din nou, trecând prin stadiile de: nou-născut, copilaş, copil, tânăr, matur, pentru ca în final să ajungă şi ei la stadiul de părinţi, fiind astfel capabili să vestească şi aceştia la rândul lor Evanghelia (2 Tim. 2.2), cu puterea primită de la Duhul Sfânt (1 Tes, 1.5).
Pentru ca un creştin să poată ajunge la "înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos" (Ef. 4.13), împlinind astfel în mod desăvârşit porunca Domnului Isus Hristos privitoare la necesitatea naşterii sale din nou (loan 3.7), acesta trebuie să se străduiască să aplice efectiv în viaţa sa, şi următorul îndemn al Domnului Isus Hristos: "Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit." (Matei 5.48). Iată deci, că orice om care doreşte să devină creştin, trebuie să se străduiască să devină un ucenic desăvârşit, pentru a ajunge ca şi învăţătorul său, Domnul Isus Hristos (Luca 6.40; 1 loan 2.6).
Desigur că un om poate ajunge desăvârşit numai "în Hristos Isus" (Col. 1.28), adică numai dacă rămâne în Domnul Isus Hristos, şi ca urmare a acestui fapt, şi Domnul Isus Hristos va rămâne în acesta (loan 15.4).
Dacă un om se va strădui să rămână în Domnul Isus Hristos, El va face ca acel om să poată ajunge desăvârşit (1 Cor. 2.6; Fii. 3.15). Singurul care poate să realizeze desăvârşirea unui om este Dumnezeu (Evrei 10.14; 13.20-21; 1 Petru 5.10).
Pe paginile Sfintei Scripturi găsim adeseori învăţături, care îndeamnă creştinii să urmărească desăvârşirea. în acest sens, amintim următoarele versete: 2 Cor. 13.9,11; Col. 1.28; 4.12; 2 Tim. 3.17; lacov 1.4; 3.2. Cele mai semnificative versete privitoare la desăvârşirea la care aspiră creştinul, sunt Apoc. 3.1-2, unde Domnul isus
309
Hristos ne învaţă că oamenii care nu au fapte desăvârşite, sunt "pe moarte". Desigur că în aceste versete, este vorba de moartea spirituală, adică de despărţirea de Dumnezeu. în Sfânta Scriptură găsim şi învăţături, privitoare la anumite acţiuni pe care trebuie să le întreprindă un om, pentru a putea ajunge desăvârşit (Matei 19.21; iacov 3.2).
Să vedem acum, ce are de făcut creştinul pentru a putea să ducă "sfinţirea până la capăt, în frica de Dumnezeu" (2 Cor. 7.1) şi a ajunge desăvârşit (Ef. 4.12; Fii. 3.12), aşa cum îi cere Domnul Isus Hristos. Sfânta Scriptură ne îndeamnă în Col. 3.14, astfel: "Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu dragostea, care este legătura desăvârşirii". Din acest verset, reiese că un creştin va putea împlini porunca Domnului Isus Hristos de a ajunge desăvârşit, doar dacă se va strădui să fie plin de dragoste. în 2 Petru 1.5-7, citim astfel: "De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni." Din aceste versete, reiese faptul că niî este suficient ca un creştin să iubească doar pe ceilalţi creştini, care sunt fraţii săi, ci el trebuie să iubească pe toţi oamenii.
Desigur că sentimentul înalt de dragoste, pe care trebuie să-i manifeste orice creştin faţă de toţi oamenii, pentru a putea ajunge desăvârşit, este *complet diferit* de acea dragoste, care se referă doar la relaţia intimă ce există între un soţ şi soţia sa.
Dragostea datorită căreia va ajunge creştinul desăvârşit, este numai aceea obţinută ca urmare a botezului cu Duhul Sfânt, adică acea dragoste, care constituie principala trăsătură de caracter a roadei Duhului Sfânt (Gal. 5.22-23). Aşa cum am amintit într-un capitol anterior, din dragoste decurg şi celelalte opt componente ale roadei Duhului Sfânt (1 Cor. 13.1-13).
Orice creştin trebuie să ştie că Sfânta Scriptură conţine pe paginile ei, printre diversele relatări, pilde şi

învăţături, şi un adevărat îndreptar de comportare creştină. Dat fiind faptul că, prezenta carte este un ghid practic de învăţătură creştină, în rândurile care urmează, vom face o caracterizare detaliată a creştinului, care cuprinde de fapt modul normal de comportament al acestuia. Acest mod de comportament, izvorăşte direct din legile după care se călăuzeşte orice creştin, legi care sunt scrise de către Duhul Sfânt, cu care creştinul este botezat, direct în inima sa (Rom. 2.15; Evrei 8.10; 10.16). Creştinul este:
- Profund recunoscător faţă de tot ceea ce-a făcut Dumnezeu pentru el (Col. 3.15), mulţumindu-l (Ps. 50.14,23; 107.21-22; 1 Cor. 15.57; 2 Cor. 2.14; 9.15; Ef. 5.20; 1 Tes. 5.18) încontinuu atât pentru mântuirea oferită iui în dar, cât şi pentru toate celelalte lucruri pe care le are (F.A. 17.25; 1 Cor. 4.7; Iacov 1.17; loan 3.27).
- Sfânt (Rom. 12.13; 16.15; 1 Cor. 16.1; Ef. 1.15; Col. 1.4; Evrei 12.14; 13.24). Un om sfânt este: despărţit de păcat şi de orice este rău (Rom. 6.22; 1 Cor. 6.9-11; Ef. 5.3; 1 Tes. 4.3-7), neprihănit (Rom. 6.19; 1 Tes. 3.13), drept în caracter (1 Cor. 6.9-11; Col. 3.12-13), ales (F.A. 9.15; 22.14-15; 26.15-18; Col. 3.12; 1 Petru 1.1-2), pus de-o parte (Exod 13.2; F.A. 13.2; Rom. 1.1; Gal. 1.15) şi chemat de către Dumnezeu (Rom.

1.1,7; Gal. 1.15; 1 Petru 1.15), pentru a lucra (Ef. 4.12) împreună cu El (1 Cor. 3.9; 2 Cor. 6.1). Sfinţirea creştinilor este realizată de către Dumnezeu (1 Tes. 5.23), prin: Cuvântul iui Dumnezeu (loan 17.17; 1 Tim. 4.5), adevăr (loan 17.19) şi Duhul Sfânt (Rom. 15.16; 1 Cor. 6.11; 2 Tes. 2.13; 1 Petru 1.2), cu care aceştia sunt botezaţi. Sfinţirea unui om este o urmare directă a trăirii în afara păcatului (Rom. 6.22), şi ea este posibilă numai în Domnul Isus Hristos (1 Cor. 1.2), datorită sângelui Său cel sfânt (Ef. 5.25-26; Evrei 10.10,29; 13.12). Astfel, un om va deveni cu adevărat sfânt, numai atunci când mădularele sale au fost transformate în roabe ale neprihănirii (Rom. 6.19), şi ca atare el a devenit un Templu al Duhului Sfânt (1 Cor. 3.16-17; 6.19; Ef. 2.21-22).
încă mai există sfinţi, (2 Cor. 7.1)
Mijlocind în ruga lor; (t Tim. 2.1)
N-au un trai aşa sonor, (Matei 6.1-2)
Ei sunt paşnici şi cuminţi. (Iacov 3.18)
Liniştiţi şi rugători, (1 Tim. 2.1-2)
împ!inindu-şi rostul lor, (2 Tes. 3.12)
(: Neştiuţi de mult popor, (Matei 6.3-6)
Uiţi de ei adeseori. (Is. 32.18):)
Sfinţii, azi, sunt tot mai rari, (Ps. 14.2-3)
în schimb sunt mulţi teologi, (Luca 20.4)
învăţaţi şi demagogi, (Matei 23.3-8)
înţelepţi şi cărturari. (Matei 23.2)
De-ar umbla Domnul Isus (loan 9.40)
Printre ei, i-ar dojeni, (Matei 23.13-35)
(: Iară ei cu viclenii (Matei 22.15-22; Luca 11.53-54)
L-ar dori din nou străpuns, (loan 19.6):)
Şi la mulţi ce-n frunte-s puşi, (loan 10.12-13) Azi cu greu poţi să găseşti (loan 3.9-10) Trăsături dumnezeieşti; (loan 9.40-41) Sfinţilor le sunt opuşi. (Matei 5.20) Dumnezeu este-n acel (Ef. 3.17) Ce-i smerit, modest, supus, (loan 5.44) (: El ţinteşte cerul, sus; (Fii. 3.20) Lumea-! crede mărunţel. (Luca 16.20-22):)
De la sfinţi să învăţăm, (Evrei 13.7) Să trăim frumos şi sfânt, (Rom. 13.13) Dup-al Domnului Cuvânt, (Ps. 119.133) Ca sfinţii să ne purtăm. (1 Petru 1.15) Răsplătiri să nu dorim (Matei 6.2,5,16) Cât suntem pe-acest Pământ; (Matei 5.12) (: împlinind Sfântul Cuvânt, (Iacov 1.22) Sfântu-n lume-i anonim, (loan 3.8; 1 loan 3.1):)

- Receptiv ia mesajele de avertizare adresate Bisericii de către Duhul Sfânt (Apoc. 2.7,11,17,29; 3.6,13,22).
- Sărac în duh (Matei 5.3), adică dependent total de Dumnezeu. Acest lucru înseamnă că duhul său propriu nu îşi impune neapărat voia sa, ci se lasă în permanenţă călăuzit de către Duhul lui Dumnezeu (Rom. 8.14).
- Flămând şi însetat după neprihănire (Matei 5.6,20; 1 Tim. 6.11; 2 Tim. 2.22). Aşa cum ştim, neprihănirea este dată de către Dumnezeu, tuturor celor ce cred în Domnul Isus Hristos (Rom. 3.22-24; 10.10).
■ Grabnic la ascultarea şi împlinirea poruncilor lui Dumnezeu (1 Sam. 15.22; Ps. 119.2,24,31,47-48,60,100,127-129,168; Luca 11.28; 2 Cor. 10.5).
- Liber (loan 8.31-32,36) faţă de orice fel de pornire răutăcioasă şi orice acţiune care nu este după voia lui Dumnezeu (1 Petru 2.16).
-Liber faţă de orice fel de filozofii (Col. 2.8), datini "strămoşeşti" (Gal. 1.14; Is. 29.13), obiceiuri şi ritualuri care ţin de tradiţie (Marcu 7.13), dogme şi doctrine (Matei 15.9; Col. 2.22), care sunt de fapt doar nişte "porunci date de oameni, care se întorc de ia adevăr" (Tit 1.14).
■ Drept (Prov. 20.23; Is. 1.17; Ezec. 18.5-9; Matei 23.23; Luca 11.42; 1 Cor. 6.9; 2 Tim. 2.15; Tit 1.8; 2.12; Evrei 11.33), străduindu-se să aprecieze în mod corect valoarea (1 Cor. 16.18; Fii. 2.29; 1 Tes.

5.12-13) tuturor oamenilor şi chiar propria sa valoare, evident fără a se supraaprecia (Rom. 12.3).
- Smerit (Ps. 18.27; 25.9; Prov. 15.33; 16.19; 18.12; 22.4; Rom. 12.16; Col. 3.12; Fii. 2.3; Iacov 1.10; 4.6-10; 1 Petru 3.8).
- Evlavios (1 Tim. 2.2; 4.7-8; 6.3,6,11; Tit 2.12). Creştinul nu are doar o formă de evlavie (2 Tim. 3.5).
■ Cinstit (2 Cor. 8.21; Fii. 4.8; 1 Tim. 2.2).
- Corect (Prov. 11.1; 16.8,11; 20.10,23; Mica 6.10-11).
■ Modest, atât în comportare (Prov. 3.7; 12.23; Rom. 12.3,10,16), cât şi în privinţa modului de a trăi, mulţumindu-se cu strictul necesar (Ps. 37.16; Prov. 15.16; 16.8; Luca 3.14; 1 Tim. 6.7-10,17-19; Evrei 13.5).
- Bun (Prov. 19.22; Col. 3.12), chiar plin de bunătate (Rom. 15.14), dornic mereu de a face bine oamenilor (Gal. 5.22; Evrei 13.16; Prov. 3.27-28), fiind chiar "plin de râvnă pentru fapte bune" (Tit 2.14).
- Blând (Prov. 15.1; Matei 5.5; Gal. 6.1; Ef. 4.2; Fii. 4.5; Col. 3.12; 1 Tes. 2.7; 1 Tim. 3.3; 6.11; 2 Tim. 2.24; Iacov 3.13,17).
- Prietenos (Prov. 15.26,30; 16.24; 27.9) şi apropiat de oameni, fiind alături de semenii săi, mai ales în împrejurările defavorabile din viaţa acestora (Rom. 12.15-16).
- împăciuitor (Matei 5.9,24-25).
- Iertător (Matei 6.12,14-15; Marcu 11.25; Ef, 4.32; Col. 3.13).
■ Milostiv (Prov. 11.17; 14.21,31; 19.17; 22.9; Matei 5.7; 6.2-4; Luca 6.36; 12.33; Ef. 4.32; 1 Petru 3.8). El cercetează pe săraci, orfani şi pe văduve în necazurile lor (Prov. 19.17; 21.13; Iacov 1.27) şi nu oboseşte în facerea de bine (Prov. 3.27-28; Luca 6.30-36; Gal. 6.9-10; 1 Tes. 5.15; 2 Tes. 3.13; Evrei 13.16).
- Darnic (Prov. 11.24; Matei 5.42; Luca 6.30,38; 12.33; 2 Cor. 8.2-4; Ef. 4.28; 1 Tim. 6.18; Evrei 13.16).
- Serviabil, ajutând oamenii (Matei 5.40-42; Luca 6.30; Rom. 12.13; Gal. 6.2; Fii. 2.4).
- Dornic de a-i îndrepta cu blândeţe pe oameni (Gal. 6.1; 2 Tim. 2.25). -îndurător (Col. 3.12).
- îngăduitor (Rom. 14.1-23; 15.1-7; Ef. 4.2; Col. 3.13; 2 Tim. 2.24-25).
■ îndelung răbdător (Rom. 12.12; 15.1; Gal. 5.22; Col. 3.12; 1 Tes. 5.14; 1 Tim. 6.11; Iacov 5.7-11).
- Grijuliu (1 Tim. 5.8).
- Sârguincios şi plin de râvnă în orice acţiune a sa (Rom. 12.11).
- Primitor de oaspeţi (Rom. 12.13; Evrei 13.2; 1 Petru 4.9).
- Supus stăpânirilor (Rom. 13.1-6).
- Stăpân pe sine (Prov. 16.32; 25.28).
- Paşnic (1 Tim. 2.2).
- Calm, liniştit (1 Tes. 4.11), reţinut, stăpânit (Prov. 24.21; 29.11), înfrânat (Prov. 5.23; 17.27; F.A. 24.25; 1 Cor. 9.25; Gal. 5.23; Iacov 1.26; 3.8; 1 Petru 3.10; 2 Petru 1.6), având un duh potolit (Prov. 17.27; F.A. 19.36), blând şi liniştit (1 Petru 3.4). Pentru a descrie cu un singur cuvânt, faptul că orice creştin este: stăpân pe sine, calm, liniştit, reţinut, stăpânit, înfrânat, având un duh potolit, putem spune că, în orice împrejurare a vieţii sale, acesta este *imperturbabil.*
- încet la vorbire (Iacov 1.19), ascultând cu atenţie tot ce i se spune (Prov. 8.33; 10.8;J8.13; 19.20; 23.12).
- înţelept şi dornic de a primi mereu de la Dumnezeu înţelepciune duhovnicească (Prov. 2.3,6; 3.35; 4.5,7; 8.33; 10.8; 15.7,24; 16.21-22;' 21.16,22; 24.3,5,14; Matei 10.16; 25.2-4; F.A. 6.3; Rom. 16.19; Ef. 5.15; Col. 4.5; Iacov 1.5; 3.13,17).
Creştinul ştie că nu vârsta aduce înţelepciunea (Iov 32.9). De aceea, el nu doreşte să fie înţelept în felul lumii (1 Cor. 1.26; 3.19; 2 Cor. 1.12; Iacov 3.15), ci doreşte să dobândească înţelepciune de la Dumnezeu (Ef. 1.17; 2 Tim. 3.15; Ecl. 2.26).
- Dornic de a dobândi "cunoştinţa lui Dumnezeu" (Iov 11.7; Prov. 2.5; Is. 53.11; Osea 4.6; Ioan 6.69; Col. 1.10; 2 Petru 3.18) şi a voii Sale (Coi. 1.9).
- Dornic de a învăţa (Prov. 4.13; 8.33; 10.8; 18.2; 19.20; 23.12), pentru a dobândi: diverse cunoştinţe utile (Prov. 1.4,29; 2.6,10; 5.2; 10.14; 19.2; 22.12; 24.4; Ecl. 3.14; Osea 4.6; Mica 3.8; Luca 1.77; Ioan 7.17; Rom. 15.14:1 Cor. 1.5; Ef. 4.17-18; Fii. 1.9; 1 Tim. 2.4; 2 Tim. 2.25; 2 Petru 1.5-6; 1 Ioan 2.20,27; 5.20), iscusinţă (Prov. 1.5-6) şi diverse priceperi (Ps. 119.34,73,144,169; Prov. 2.2-3,6,11; 3.13; 4.5,7; 10.13,23; 12.8; 14.33; 15.14,21; 24.3,5; Dan. 12.10; Ef. 1.8; 5.17; Fii. 1.9; Col. 2.2; 2 Tim. 2.7; 1 Ioan 5.20).
- Dornic de a-i învăţa pe alţii şi de a-i sfătui de bine pe toţi oamenii (2 Tim. 2.24; Col. 3.16).
■Cumpătat (Tit 2.12; 3.2). -Ordonat (2 Tes. 3.11).
- Prudent (Prov. 14.15), astfel încât nu se lasă niciodată amăgit de diversele învăţături străine de Cuvântul lui Dumnezeu, conţinut în Sfânta Scriptură (Ier. 29.8-9; Matei 24.4; F.A. 17.11; Ef. 4.14; 5.6; 2 Tes. 2.3; Col. 2.4,8; Evrei 13.9).
■ Precaut, astfel că el cercetează totul şi se fereşte de orice lucru care i se pare că este rău (Prov. 14.15; F.A. 17.11; Rom. 14.20-23; 16.18; 1 Tes. 5.21-22; 1 Ioan 4.1).

- Chibzuit (Prov. 1.4; 2.11; 3.21-22; 5.2; 8.12; 11.14; 13.16; 14.8,15,18; 15.22; 19.2; 20.18,25; 21.5; 22.3; 24.6; 27.12; 29.20; Matei 25.2-3; 2 Tes. 3.2; 2 Tim. 1.7; F.A. 19.36; 26.25).
- Riguros, nesuperficial, calculat (Prov. 14.24; 20.25; 21.5), având o judecată corectă şi limpede (Prov. 10.21; 28.5; 1 Cor. 2.15) şi gândind (Deut. 32.29; Ps. 77.12; 119.15) întotdeauna, înainte de a întreprinde orice acţiune (Luca 14.28-32; Ef. 5.15).

- Hotărât (Ps. 119.113; Prov. 4.26) şi statornic (2 Tes. 1.4; Apoc. 2.26) atât în umblarea pe calea îngustă (Matei 7.14) care-l duce în rai (Apoc. 2.7,12), precum şi în toate celelalte acţiuni ale sale (Iacov 1.8).
- încrezător în ajutorul primit de la Dumnezeu, atunci când se află în situaţii critice, ştiind "că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu" (Rom. 8.28).
De asemenea, creştinul:
- Acordă lui Dumnezeu prioritatea supremă, în toată viaţa sa. Fiinţa pe care o iubeşte cei mai mult cu putinţă, este Dumnezeu (Matei 10.37; 22.36-38; Marcu 12.30; Luca 10.27). Fiinţa căreia îi acordă prioritate generală în ascultare, este desigur tot Dumnezeu (Luca 11.28). Creştinul nu întreprinde niciodată vreo acţiune, care ar putea contrazice în vreun fel poruncile şi învăţăturile lui Dumnezeu cuprinse în Sfânta Scriptură, chiar dacă cineva îl forţează în acest sens (F.A. 4.19; 5.29).
■ Se hrăneşte mereu cu Cuvântul lui Dumnezeu conţinut în Sfânta Scriptură (Matei 4.4), întrucât este conştient că nici un cuvânt care vine de la Dumnezeu, nu este lipsit de putere (Luca 1.37), Cuvântul lui Dumnezeu fiind viu şi lucrător (1 Tes. 2.13; Evrei 4.12).
- Se gândeşte adânc şi cugetă "zi şi noapte" la Legea (Ps. 1.2) şi la poruncile lui Dumnezeu (Ps. 119.15,97; Prov. 16.20; F.A. 17.11; Iacov 1.25).
- Ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 11.28), împlinind efectiv în viaţa sa Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 7.21; Luca 8.21; Iacov 1.19,22-25).
- Propovăduieşte Cuvântul lui Dumnezeu, stăruind asupra lui (2 Tim. 4.2).
- Trăieşte numai după îndemnurile Duhului Sfânt (Rom. 8.1,14), devenind astfel un om duhovnicesc, care poate judeca absolut totul duhovniceşte (1 Cor. 2,15), fiind total deosebit de ceilalţi oameni care sunt fireşti şi nu primesc lucrurile Duhului Sfânt (1 Cor. 2.14), întrucât zac "în cel rău" (1 Ioan 5.19).
- Se luptă în permanenţă pentru păstrarea credinţei sale creştine (1 Tim. 6.12; 2 Tim. 4.7), dând dovadă atât de blândeţe, cât şi de fermitate, în relaţiile pe care le are cu aceia care susţin învăţături provenite din diverse tradiţii, care nu sunt în concordanţă cu Cuvântul lui Dumnezeu din Sfânta Scriptură (Ef. 4.14).
- Se încrede în Dumnezeu din toată inima sa (Prov. 3.5).
- îl binecuvântează încontinuu pe Dumnezeu (Ps. 34.1; 103.1; 104.1).
- îi binecuvântează pe oameni în orice împrejurare (Ps. 109.28; Matei 5.44; Luca 6.28; Rom. 12.14; 1 Cor. 4.12; 1 Petru 3.9).
- Urmăreşte lucrurile care duc la pacea, sfinţirea şi zidirea sufletului (Rom. 14.19; Col. 3.15; 2 Tim. 2.22; Evrei 12.14).
- Trăieşte în pace cu toţi oamenii (Rom. 12.18).
- Apreciază adevărul (Prov. 23.23) şi ca atare trăieşte în permanenţă numai în

adevăr (1 Ioan 1.6,8; 2 Ioan 4; 3 Ioan 3), fiind perfect conştient că adevărul constituie una dintre componentele armăturii lui Dumnezeu, cu care poate face faţă atacurilor continue ale diavolului (Ef. 6.14).
- Apreciază în mod deosebit părtăşia cu alţi creştini (F.A. 2.42,44; Rom. 1.12; 15.1-7). De asemenea, evită de a avea relaţii strânse atât cu oamenii care nu sunt creştini (Ps. 1.1; 1 Cor. 15.33; 2 Cor. 6.14-17), precum şi cu aceia care se consideră (1 Cor. 8.2) creştini (Gal. 6.3), dar în realitate nu au această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16; 2 Tes. 3.6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3.1-3,15-18).
• Participă cât mai des posibil (F.A. 2.42), la sfânta împărtăşanie cu trupul şi sângele Domnului Isus Hristos, acţiune la care Sfânta Scriptură se referă folosind termenii de "cina Domnului" (1 Cor. 11.20,23-25) şi "frângerea pâinii" (Luca 22.19; F.A. 2.42,46; 20.7,11; 1 Cor. 10.16-17). Această acţiune prin care toţi creştinii comemorează "moartea Domnului, până va veni El" (1 Cor. 11.26), a fost inaugurată (Matei 26.26-28) şi poruncită (Luca 22.19) de către însuşi Domnul Isus Hristos.
întrucât pentru creştini, *Pastele* reprezintă chiar persoana Domnului Isus Hristos (1 Cor. 5.7), putem afirma în mod simbolic, că aceştia sărbătoresc *Pastele,* de fiecare dată când participă la *cina Domnului.* Mai mult decât atât, întrucât adevăraţii creştini îl au pe Domnul Isus Hristos în inima lor (Ef. 3.17), putem afirma în mod simbolic, că pentru ei este *Paşte* mereu. Desigur că, atât timp cât Domnul Isus Hristos este prezent în inima lor (Gal. 4.6), creştinii se află într-o sărbătoare continuă.
■ îl slujeşte "din toată inima sa" (1 Sam. 12.20) pe Dumnezeu (Ioan 12.26; F.A. 20.19; Rom. 12.11; 14.18; 1 Cor. 3.5; 4.1; 2 Cor. 3.3; 6.4; 1 Tes. 3.2; 1 Tim. 4.6). De asemenea, îi slujeşte cu toată dragostea şi pe alţi creştini (Matei 20.26; 1 Cor. 10.24,33; Gal. 5.13; 6.2; Fii. 2.3-4; 1 Petru 4.10).
- Se păstrează neîntinat de necurăţiile lumii (Iacov 1.27), ferindu-se de tovărăşiile rele (1 Cor. 15.33).
- Are drept principiu general de acţiune în toată viaţa sa, învăţătura Domnului Isus Hristos care spune: "Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel." (Matei 7.12).

- Se străduieşte să facă numai bine (Prov. 3.27), căci "cine ştie să facă bine şi nu face, săvârşeşte un păcat!" (Iacov 4.17).
- Se împotriveşte în permanenţă diavolului şi se supune lui Dumnezeu (Iacov 4.7).
- Şe bucură întotdeauna (Gal. 5.22; 1 Tes. 5.16).
■ îi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru toate lucrurile (1 Tes. 5.18), deoarece este conştient că Dumnezeu este Cel care ne dă toate lucrurile (Ioan 3.27; F.A. 17.25; 1 Cor. 4.7; Iacov 1.17) şi ştie că "toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu" (Rom. 8.28).
- Se poartă cuviincios cu toţi oamenii (1 Tes. 4.12).
- Are o inimă curată (Matei 5.8; Evrei 10.22), luminoasă (2 Cor. 4.6), bucuroasă (Ps. 119.111), mulţumită (Prov. 15.15), plină de bunătate (Luca 8.15) şi de îndurare (Col. 3.12).
■ Are o minte ageră (Prov. 1.4; 28.5) şi sănătoasă (Prov. 13.15).
■ Se fereşte de "vorbăriile goale şi lumeşti" (2 Tim. 2.16).
- Este alături de oameni, atât la bucurie cât şi la necaz (Rom. 12.15-16; Gal. 6.2; Evrei 13.3), îmbărbătându-i pe cei deznădăjduiţi şi sprijinindu-i pe cei slabi (1

Tes. 5.14).
- Chibzuieşte îndelung înainte de a spune ceva (Prov. 1.4; 10.13-14; 16.23; 17.27-28; 25.11; 29.20; Eci. 5.2-7; F.A. 26.25; Ef, 5.4), străduindu-se să vorbească într-un mod înţelept (Prov. 16.23; 20.15; Ps. 37.30), fiind foarte atent pentru ca nu cumva să rostească vreun cuvânt nefolositor (Prov. 10.8,10; 13.3; 21.23; Matei 5.37; 12.36; Col. 4.6; 2 Tim. 2.23; Tit 3.9) şi înfrânându-şi limba (Ps. 34.13; Prov. 10,8,10-11,19-21,31-32; 11.9; 12.13; 13.3; 15.2,4; 17.20,27; 18.7; 21.23; Iacov 1,26; 3.2-12).
- Se străduieşte să muncească pentru a-şi asigura cele necesare traiului (Gen. 3.19; F.A. 18.3; 20.34; 1 Cor. 4.12; 1 Tes. 2.9; **4.11-12;** 2 Tes. 3.8,10-12; 1 Tim. 4.10).
- îşi încredinţează toate lucrările în mâna Domnului (Prov. 16.3).
- Se străduieşte să nu facă nimic în mod formal, şi în orice activitate în care este implicat, face totul cu multă tragere de inimă (Ecl. 9.10; Col. 3.23).
- Se străduieşte să-şi facă datoria în cele mai bune condiţii, la locul său de muncă (Ef. 6.5-8; 1 Tim. 6.2). Orice conducător, patron sau şef creştin, se poartă corect cu toţi subalternii săi, fără să-i asuprească, să-i amenințe sau să-i umilească (Prov. 14.31 ;'Ef. 6.9).
■ Se străduieşte să trăiască frumos (Rom. 13.13; 2 Cor. 13.11; 1 Tes. 4.11-12; 1 Tim. 2.2) şi să aibă o comportare perfecta, pentru a constitui un model de comportament pentru toţi ceilalţi oameni (1 Cor. 4.16; 11.1; Fii. 3.17; 4.9; 1 Tes. 1.6; 2 Tes. 3.7,9; 1 Tim. 4.12; Tit 2.7-8; Evrei 6.12; 13.7; 1 Petru 5.3).
- Rabdă atunci când este prigonit, din pricina credinţei sale ferme în Evanghelia Domnului isus Hristos (Matei 5.4,10-11).
- Apreciază mustrarea întemeiată (Prov. 12.1; 13.18; 15.5,10,12,32; 25.12; 29.1; Evrei 12.5; Apoc. 3.19).
De asemenea, creştinul:
■ Nu dă dovadă de necredinţă (Apoc. 21.8) în nici o împrejurare, şi nu se îndoieşte de absolut nimic, din ceea ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu, conţinut în Sfânta Scriptură (1 Tim. 2.8; Iacov 1.6).
■ Nu se încrede în oameni (Is. 22.2; Ier. 17.5; Mica 7.5; 2 Cor. 13.1).
- Nu dispreţuieşte mustrarea Domnului şi nu se mâhneşte atunci când este pedepsit pentru păcatele sale (Prov. 3.11-12).
- Nu face păcate cu voia (Evrei 10.26-29).
■ Nu minte (Ps. 5.6; 101.7; Prov. 4.24; 6.12,17,19; 8.13; 12.22; 13.5; 19.5,9; 20.17; 21.6; Col. 3.9; Ef. 4.25; Iacov 3.14; Apoc. 21.8,27; 22.15), întrucât este perfect conştient de faptul că diavolul este tatăl minciunii, şi orice om care trăieşte în minciună ascultă de diavol, devenind cu timpul un fiu al diavolului (Ioan 8.44).
• Nu fură (1 Cor, 6.10; Ef. 4.28; 1 Petru 4.15; Apoc. 9.21).
- Nu înşeală (Ps. 5.6; 7.14; 101.7; Prov. 11.1; Rom. 1.29; 2 Cor. 7.2).
- Nu ia mită (Is. 33.15-16; 5.23; Ps. 15.5; Prov. 29.4), întrucât ştie că atunci când un om ia mită, comite un păcat şi totodată o nelegiuire (Amos 5.12; Ps. 26.9-10), şi că numai oamenii răi primesc mită (Prov. 17.23).
- Nu dă mită, întrucât ştie că "mita strică inima" (Ecl. 7.7) şi că "cel ce urăşte mita va trăi" (Prov. 15.27). întrucât cine ia mită comite astfel un păcat, un adevărat creştin nu poate da mită, căci în caz contrar i-ar determina pe cei care iau mită să

păcătuiască. Iată cum îi deplânge Domnul Isus Hristos pe cei care-i determină pe oameni să păcătuiască: "vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire!" (Matei 18.7).
- Nu este doritor de câştig: fără muncă (Prov. 13.11; 15.6; 1 Tes. 4.11-14; 2 Tes. 3.10-12), nedrept (Prov. 10.2; 16.8,11), înşelător (Prov. 11.1,18; 21.6) sau mârşav (1 Tim. 3.3,8; Tit 1.7; 1 Petru 5.2).
- Nu are vicii şi nu este stăpânit de patimi şi de pofte rele (Rom. 1.24,26; Ef. 2.3; 4.22; Col. 3.5; 1 Tes. 4.4-5; 2 Tim. 2.22; Tit 2.12; Iacov 1,14-15; 4.1; 1 Petru 4.3; 2 Petru 2.10; 1 Ioan 2.16; Iuda 7,16,19).
- Nu este iubitor de plăceri lumeşti (2 Tim. 3.4; Iacov 4.3; 5.5).
- Nu este desfrânat (Gal. 5.19; Ef. 4.19; 1 Petru 4.3; Iuda 4).
- Nu este destrăbălat (Ef. 5.18; 2 Petru 2.2).
- Nu trăieşte în necurăţie şi spurcăciune (2 Cor. 12.21; Gal. 5.19; Ef, 4.19; 5.3; Col. 3.5; 1 Tes. 4.7; Iacov 1.21;'Apoc. 21.27).

■ Nu curveşte (Deut. 23.17; F.A. 15.29; Rom. 1.29; 13.13; 1 Cor. 5.9-11; 6.9,15-18; 10.8; 2 Cor. 12.21; Gal. 5.19; Ef. 5.3,5; Col. 3.5; 1 Tes. 4.3-5; Evrei 12.16; 13.4; Iuda 7; Apoc. 2.14,20; 9.21; 21.8; 22.15).
- Nu preacurveşte (Prov. 6.32; Matei 5.27; 1 Cor. 6.9; Gal, 5.19; Evrei 13.4). Păcatul preacurviei este comis atunci când au loc relaţii intime între un bărbat şi o femeie (Lev. 20.10; Ier. 29.23; Ezec. 16.32), în situaţia când aceştia nu sunt căsătoriţi legal unul cu celălalt, şi totodată cel puţin unul dintre ei este deja căsătorit (în mod evident, cu o persoană diferită de cea cu care are respectivele relaţii nepermise).
■ Nu pofteşte o femeie, deoarece Domnul Isus Hristos spune că: "ori şi cine se uită la o femeie, ca s-o poftească, a şi preacurvit cu ea în inima lui" (Matei 5.28).
- Nu săvârşeşte perversiuni sexuale şi nu are relaţii intime cu persoane de acelaşi sex (Lev. 18.22-23; 20.13; Deut. 23.17; Rom. 1.26-27; 1 Cor. 6.9; Iacov 4.1-2; 2 Petru 2.10).
■ Nu este scârbos (Apoc. 21.8). Amintim că cei care săvârşesc perversiuni sexuale sau au relaţii intime cu persoane de acelaşi sex, sunt oameni scârboşi (Rom. 1.26-27).
■ Nu este iubitor de bani (Luca 12.15; 1 Cor. 5.10; 1 Tim. 6.10; 2 Tim. 3.2; Evrei 13.5).
- Nu este lacom de câştig (Prov. 15.27; 1 Tim. 6.5; Iuda 11,16) şi de avere (Ef. 5.3,5). De asemenea, nu este preocupat de a se îmbogăţi (1 Tim. 6.9,17; Iacov 5.1-5).
■ Nu este iubitor de sine (2 Tim. 3.2), întrucât Domnul Isus Hristos ne învaţă că orice ucenic al Său, trebuie să se lepede de sine (Matei 16.24; Iarcu 8.34; Luca 9.23).
• Nu se îngrijorează (Matei 6.25-34; Luca 12.22-31; Fii. 4.6; 1 Petru 5.7), întrucât şi-a încredinţat viaţa în mâna lui Dumnezeu (Ps. 31.15), care "zilnic ne poartă povara" (Ps. 68.19) şi ne asigură că până şi numărul firelor de păr din cap, este cunoscut de către Dumnezeu (Matei 10.30). Creştinul este conştient că nu se poate întâmpla nimic în viaţa sa fără ştirea lui Dumnezeu, şi fără ca să fie după voia Sa (Luca 12.4-7).
• întrucât orice fel de relaţie dintre un om şi un idol, stârneşte mânia lui Dumnezeu (Deut. 32.21; 1 împ. 16.13) şi valoarea unui idol "este tot una cu nimic" (1 Cor. 8.4; 10.19; Ier. 10.14-15), creştinul nu are nici un fel de idoli (Ps. 115.3-8; Is. 31.7: 42.8,17; Ezec. 11.18,21; 14.3-8; 1 Cor. 12.2; 2 Cor. 6.16; 1 Ioan 5.21). De asemenea, nu aduce jertfe idolilor (Ps. 106.37; F.A. 15.29; 1 Cor. 8.1,7-10; 10.19-21,28) şi nu le

slujeşte acestora (Ps. 106.36; 1 Petru 4.3).
Amintim că păcatele (Ezec. 23.49) prin care omul se spurcă (Ezec. 20.7,18,31; 22.3-4; 23.7,30; 37.23) închinându-se la idoli, s!ujindu-le, sau aducându-le jertfe, sunt echivalente cu curvia şi preacurvia (Ezec. 6.9; 16.17-20,36; 23.37).
Pentru a-şi exprima profundul dispreţ faţă de idoli (Is. 2.20; 10.10-12; 30.22; 40.18-20; 41.7,29; 44.9-20; 46.1; 57.13; Ier. 10.8,14-15; 50.2; Ezec. 5.11; 6.4-6; 30.13), Dumnezeu se referă la aceştia folosind adjective cum ar fi: "scârbos" (Osea 9.10), "urâcios" (Ezec. 16.36), "deşert" (Deut. 32.21; Ps. 31.6; Ier. 10.8; 16.19; Iona 2.8).
Prin idol se înţelege orice fiinţă, obiect, sau acţiune de care omul ajunge dependent. Adesea un idol reuşeşte să pună stăpânire pe un om (1 Cor. 6.12).
Idolii oamenilor necreştini din ziua de astăzi pot fi:
■ diverse /coane (Rom. 1.23; Ps. 97.7; Is. 10.10-11; 21.9; Ezec. 7.20; 23.14; Apoc. 13.14-15; 14.9-11; 15.2; 16.2; 19.20; 20.4), imagini sau statui (Exod 20.4-5; Lev. 26.1; Deut. 7.25; Ps. 115.4-8; 135.15-18; Is. 44.9-19; Ier. 10.3-5,9,14; Ezec. 8.10; Osea 8.4-6; 13.2; Mica 1.7; 5.13-14; Hab. 2.18-19), care reprezintă pe Dumnezeu-Tatăl, pe Domnul Isus Hristos, pe mama Domnului Isus Hristos, pe diverşi sfinţi şi pe alte persoane sau vieţuitoare considerate ca fiind sfinte,
• diverse staruri din domeniul artistic, muzical sau sportiv (1 Cor. 3.21),
- lăcomia de avere (Luca 18.22-25; Ef. 5.3,5), de câştig (Prov. 1.18-19) şi de bogăţie (Prov. 11.28; 1 Tim. 6.9,17-19),
■ lăcomia şi iubirea de bani (Luca 12.15; 1 Cor. 5.10-11; 1 Tim. 6.10),
■ lăcomia în general (Is. 57.17; Rom. 1.29; 1 Cor. 6.10; Col. 3.5; 2 Petru 2.14),
■ gelozia (Ezec. 8.3,5),
- mândria, puterea, mărirea, gloria, onoarea (2 Tim. 3,2-4),
- sportul practicat sau urmărit în mod excesiv (1 Tim. 4.8),
■ dorinţa de a avea putere şi de a stăpâni peste alţi oameni (Hab. 1.11),
- superstiţiile, magia, zodiacul, horoscopul (Deut. 18.10-11; Is. 47.13; Dan. 2.2-11),
- petrecerile şi relaţiile de prietenie cu oamenii necreştini (Rom. 13.13; 1 Petru 4.3; Iuda 12),
- diverse feluri de mâncare (1 Cor. 6.13; 8.7-13),
- îmbuibarea cu mâncare sau băutură (Prov. 23.20-21; Luca 21.34; Gal. 5.21; Fii. 3.19),
- beţia (Prov. 20.1; 23.20-21,29-35; Is. 5.11,22; 1 Cor. 5.11; 6.10; Gal. 5.21; Ef. 5.18),
■ fumatul, care este incompatibil cu trupul creştinului, care este de fapt un "Templu al Duhului Sfânt" (1 Cor. 3.16-17; 6.19). Desigur că ar fi absurd să ne gândim că un creştin, ar putea vreodată să fumeze, îndrăznind să introducă o ţigară, cunoscută şi sub numele de "iarba dracului", în gura sfântă a Domnului Isus Hristos, care trăieşte în orice creştin (Gal. 2.20).
- Nu mănâncă din lucrurile jertfite idolilor (Ezec. 18.6; 1 Cor. 8.7-10; Apoc. 2.14,20).
- Nu se închină la idoli (Is. 44.9-20; 46.5-8; Ier. 10.3-15; 1 Cor. 5.10-11; 6.9; 10.7,14; Gal. 5.20; Ef. 5.5; Col. 3.5; Apoc. 9.20; 13.8,12; 14.9-11; 20.4; 21.8; 22.15).
- Nu se închină înaintea nici unui fel de icoane (Exod 20.4; Deut. 4.16-19,23; 5.8-9; Rom. 1.22-25;

Apoc. 13,14-15; 14.9-11; 15.2; 16.2; 19.20; 20.4) sau statui (Exod 20.4-5; Lev. 26.1; Deut. 4.16-19,23; 5.8-9; 7.25), indiferent pe cine ar reprezenta acestea.
în versetele: Exod 26.1,31; 36.8,35, citim că, atât acele covoare care se aflau
pe pereţii cortului întâlnirii, precum şi perdeaua care despărţea Locul sfânt de Locul prea sfânt, aveau cusute pe ele heruvimi. în rândurile următoare, vom arăta că încercarea de a justifica prezenţa icoanelor în lăcaşurile de închinare, pe baza versetelor citate mai sus, este lipsită de orice fel de logică.
în primul rând, nici un lăcaş de închinare nu are pe pereţi zugrăviţi heruvimi, deoarece aceste creaturi sunt extrem de dificil de reprezentat. într-adevăr, citind versetele Ezec. 10.15,20, aflăm că cele patru făpturi vii, care aveau o alcătuire atât de complexă, descrise în versetele Ezec. 1.3-25; 3.13; 10.2-22, sunt heruvimi. Desigur că acei oameni care au reuşit să coasă heruvimi pe pereţii cortului întâlnirii şi pe perdeaua despărţitoare, au primit direct de la Dumnezeu abilităţile necesare, pentru a putea realiza o lucrare de o asemenea complexitate.
în al doilea rând, observăm că în lăcaşurile de închinare, heruvimii care erau zugrăviţi pe pereţii cortului întâlnirii, au fost înlocuiţi cu icoane, care reprezintă diverşi oameni (bărbaţi şi femei), ceea ce Dumnezeu a interzis (Deut. 4.16), întrucât El urăşte icoanele (Is. 10.10-11).
în al treilea rând, porunca lui Dumnezeu, de a coase heruvimi pe covoarele care se aflau pe pereţii cortului întâlnirii, cât şi pe perdeaua care despărţea Locul sfânt de Locul prea sfânt, era valabilă doar pentru evreii care trăiau în respectiva perioadă de timp, şi se referea în mod strict la cortul întâlnirii (Exod 33.7), construcţie unică unde evreii percepeau prezenţa lui Dumnezeu, care le dădea diverse porunci şi le călăuzea paşii (Exod 33.9-11; Nuni. 9.15-23; Deut. 31.15).
în al patrulea rând, este evident că porunca respectivă a fost valabilă, doar pentru acel interval limitat de timp, cât a existat acea construcţie unică. Aşa cum ştim, în zilele noastre acea construcţie nu mai există. De asemenea, a fost distrus şi Templul de la Ierusalim, construit de către împăratul Solomon, care în perioada Vechiului Testament era numit "casa Domnului" (1 împ. 5.3-5; 6.1-35).
în al cincilea rând, în perioada harului (Rom. 6.14-15; loan 1.17), adică perioada de timp cuprinsă între jertfa Domnului Isus Hristos şi momentul răpirii Bisericii, nu mai există doar o casa a Domnului, ci *mai multe* case de rugăciune (Matei 21.13). Aşa cum ştim, în perioada harului, în care trăim noi astăzi, orice creştin constituie o casă a Domnului (Evrei 3.6; 1 Cor. 3.16; 6.19; 2 Cor. 6.16), datorită prezenţei Duhul Sfânt în acesta (Gal. 4.6; Ef. 2.22).
- Nu practică vrăjitoria (Deut. 18.10; Gal. 5.20; Apoc. 9.21; 21.8; 22.15). • Nu practică ghicitoria (Lev. 19.26; 20.27; Deut. 18.10; !s. 8.19).
■ Nu practică spiritismul (Deut. 18.11; Lev. 20.27; Is. 8.19).
- Nu merge la vrăjitori, ghicitori sau la cei ce cheamă morţii, adică fac spiritism (Lev. 19.31; Is. 8.19). în mod normal, creştinul nu are de-a face cu astfel de oameni, întrucât îndeletnicirile acestora constituie păcate echivalente cu cel reprezentat de către curvie (Lev. 20.6). Singura împrejurare, în care ar putea creştinul să vină în contact cu astfel de oameni, este cea de a le vesti acestora Evanghelia. Cu această ocazie, creştinul le va aduce la cunoştinţă, faptul că îndeletnicirile lor sunt condamnate în mod ferm de către Dumnezeu.
- Nu este preocupat de astrologie, nu construieşte horoscoape şi nici nu consultă oameni care se ocupă cu astfel de lucruri interzise de către Dumnezeu (Deut. 18.10; Is. 47.13-14).
- Nu este superstiţios (1 Tim. 1.4; 4.7; 2 Tim. 4.3-4; Tit 1.14; 2 Petru 1.16).

- Nu se bizuie pe "noroc" şi nu se încrede în calcule sau mesaje, provenite de la diverşi oameni care pretind că au puteri paranormale, datorită cărora pot prevesti soarta sau destinul (Is. 65.11).
- Nu cleveteşte (Ps. 15.1-3; 101.5; Ef. 4.31; Col. 3.8; 1 Tim. 6.4; 2 Tim. 3.3; 1 Petru 2.1).
■ Nu bârfeşte (Prov. 10.18; 11.13; Rom. 1.30; 2 Cor. 12.20).
- Nu este dispreţuitor (Prov. 14.21).
- Nu huleşte (2 fim. 3.2).
■ Nu este flecar (1 Tim. 1.6; 6.4,20; 2 Tim. 2.16).
■ Nu jură (Matei 5.33-37; Iacov 5.12).
- Nu vorbeşte prea mult (Prov. 10.9; Ecl. 5.2-3), întrucât ştie că "cine vorbeşte mult nu se poate să nu păcătuiască" (Prov. 10.19).
- Nu spune cuvinte de ocară (1 Petru 3.9; luda 15).
- Nu spune cuvinte nefolositoare (Matei 12.36-37).
■ Nu spune cuvinte stricate (Ef. 4.29).
- Nu spune cuvinte porcoase (Ef. 5.4).
- Nu spune vorbe ruşinoase (Col. 3.8).
- Nu spune vorbe nechibzuite (Ecl. 5.2; Ef, 5.4).
- Nu înjură niciodată (Prov. 18.6).
- Nu este uşuratic (Prov. 29.3) şi nu vorbeşte în chip uşuratic (Prov. 12.18; 24.28; Ecl. 5.2).
- Nu spune glume proaste sau necuviincioase (Ef. 5.4). întrucât "a glumi" este echivalent cu "a înşela" (Prov. 26.18-19), pentru a nu ajunge să glumească "cu păcatul" (Prov. 14.9), creştinul, care nu vorbeşte în mod uşuratic, de fapt *nu glumeşte deloc.*
- Nu vorbeşte de rău oamenii (2 Cor. 12.20; Tit 3.2; Iacov 4.11).
- Nu vorbeşte niciodată pe un ton arţăgos, obraznic sau batjocoritor, ci vorbeşte pe un ton blând şi plăcut (Prov. 15.1,4; 16.21).

- Nu este niciodată furios (Prov. 27.4; 29.22).
■ Nu este niciodată nervos, neliniştit, neastâmpărat (Prov. 6.13; 7.11; 12.25; 16.28).
- Nu strigă şi nu vorbeşte pe un ton răstit (Ef. 4.31).
- Nu se ceartă niciodată cu nimeni (Prov. 3.30; 6.19; 17.14.19; 18.6; 25.8; Rom. 1.29; 13.13; 1 Cor. 3.3; Gal. 5.20; Fii. 2.3; 1 Tim. 6.4; 2 Tim. 2.14,23-24; Tit 3.9; Iacov 3.14,16; 4.1-2).
- Nu produce: tulburare, dezbinare, gâlceava (2 Cor. 12,20), zavistie (1 Cor. 3.3; Gal. 5.20). De regulă, zavistia este produsă prin intrigă şi pârâ.
- Evită contrarietăţile şi stările conflictuale (Rom, 14.1-22; 1 Cor. 11.16; Fii. 3.15-16; 1 Tim. 1.4; 6.4-5; 2 Tim. 2.14,23; Tit 3.9) şi nu participă la certuri de partide (Gal. 5.20), evitând neînţelegerile (Gal. 5.20).
- Nu blestemă (Rom. 12.14).
- Nu insultă pe nimeni niciodată (Matei 5.22).
■ Nu este obraznic (Rom. 1.30; 2 Tim. 3.4).
■ Nu se mânie (Prov. 14.17,29; 15.18; 16.32; 19.19; 22.24; 27.4; 29.22; Ps. 37.8; Ecl. 7.9; Matei 5.22; 2 Cor. 12.20; Gal. 5.20; Ef. 4.31; Col. 3.8; 1 Tim. 2.8; Iacov 1.19-20).
- Nu este supărăcios (Ps. 37.8).
320
- Nu se lasă pradă stărilor de amărăciune şi totodată nu produce amărăciune altora (Ef. 4.31).
- Nu este hrăpăreţ (1 Cor. 5.10-11; 6.10).
• Nu râvneşte la bunurile altor oameni (Exod 20.17; F.A. 20.33; 2 Cor, 12.14,17; Iacov 4.2).
- Nu este lacom (Is. 57.17; Rom. 1.29; Col. 3.5; 1 Tes. 2.5; Iuda 12).
- Nu se îmbuibă cu mâncare şi băutură (Prov. 23.21; Luca 21.34; Gal. 5.21).
- Nu mănâncă nici un fel de produse alimentare care conţin sânge (Gen. 9.4; Lev. 17.10-14; 19.26; Deut. 12.23; F.A. 15.20,29).
- Nu se îmbată niciodată (Prov. **20.1;** 23.20-21,29-35; Is. 5.11,22; Hab. 2.15; 1 Cor. 5.11; 6.10; Ef. 5.18; Gal. 5.21; Rom. 13.13; 1 Petru 4.3).
■ Nu participă la chefuri şi petreceri (Prov. 21.17; Rom. 13.13; 1 Petru 4.3).
■ Nu face nelegiuiri (Rom. 1.29; Iuda 15).
- Nu se răzbună niciodată pe nimeni, dimpotrivă se poartă frumos chiar şi cu vrăjmaşii săi (Rom. 12.19-20), pe care-i iubeşte (Matei 5.44).
• Nu pizmuieşte pe nimeni (Prov. 3.31; 14.30; Rom. 1.29; 13.13; 2 Cor. 12.20; Gal. 5.21,26; 1 Tim. 6.4; Iacov 3.14,16; 4.2; 1 Petru 2.1).
- Nu urăşte pe nimeni (1 Ioan 2.9,11; 3.15; 4.20). Dimpotrivă, creştinul îi iubeşte chiar şi pe vrăjmaşii săi (Matei 5.44-47; Luca 6.27-28), binecuvântându-i pe cei ce-l prigonesc (Rom. 12.14,20; 1 Cor. 4.12).
■ Nu ucide (Rom. 1.29; Gal. 5.21; Iacov 4.2; 1 Petru 4.15; Apoc. 9.21; 21.8; 22.15). Mulţi dintre oamenii care au impresia (1 Cor. 8.2) că sunt creştini (Gal. 6.3), în realitate nu au această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5,16; 2 Tes. 3.6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3.1-3,15-18), întrucât îi urăsc pe adevăraţii creştini, şi se fac astfel vinovaţi de un păcat care este echivalent cu păcatul uciderii (1 Ioan 3.15).
- Nu întoarce rău pentru rău (Matei 5.38-39; Rom. 12.17; 1 Tes. 5.15; 1 Petru 3.9).
■ Nu este rău (Iov 15.20; Ps. 1.4-5; 11.5; 32.10; 34.16,21; 37.28; 45.7; 104.35; Prov. 2.22; 3.33; 5.22-23; 10.24-25,28-30; 11.19,21,23,27; 12.2-3,6-7; 24.20; Ier. 2.19; Rom. 1.29; Ef. 4.31; Col. 3.8; 1 Petru 2.1) şi nu are porniri răutăcioase (Rom. 1.29; iacov 1.21), întrucât ştie că cel rău este doborât de răutatea lui (Prov. 14.32).
- Nu se întovărăşeşte cu oamenii răi (Iov 21.16; Ps. 1.1; 34.14; 101.4; Prov. 1.10,15; 4.14-19; 1 Cor. 15.33).
-Nu face rău (1 Petru 4.15).
• Nu gândeşte rău (Prov. 3.29; 15.26; Zah. 7.10).
- Nu se lasă biruit de rău (Rom. 12.21), ci se fereşte de orice i se pare că este rău (Iov 28.28; Prov. 4.27; 1 Tes. 5.22).
■ Nu este nedrept (Prov. 18.5; Matei 23.23; 1 Cor. 6.8-9; 2 Cor. 7.2; 1 Tes. 4.6: Iacov 2.1-9; 3.17).
- Nu este în vrajbă cu nimeni (Gal. 5.20) şi nu poartă vrăjmăşie nimănui (Col. 3.8).
- Nu este viclean (Iov 5.12; Prov. 4.24; 11.3; Rom. 1.29; 1 Tes. 2.3; 4.6; 1 Petru 2.1).
- Nu este ursuz (Prov. 18.1).
■ Nu este prefăcut (Ps. 17.1-3; Prov. 17.20; 26.24-26; Is. 5.20; Ier. 3.10; Rom. 12.9; 2 Cor. 6.6; 1 Tim. 1.5; 2 Tim. 1.5; 1 Petru 1.22; 2,1).
321
3.17).
2.5).
- Nu este ipocrit (Iacov 2.15-16).
- Nu este egoist (1 Cor. 10.24,33; 13.5; Fii. 2.4; Rom. 15.1).
- Nu este necinstit (Is. 5.20).
■ Nu este făţarnic (Matei 6.5,18; 7.5; 23.13-33; Luca 6.42; 11.39-47; 12.1-3; Iacov
- Nu este cârtitor (Prov. 19.3; 1 Cor. 10.10; Fii. 2.14; 1 Petru 4.9; Iuda 16).
- Nu este linguşitor (Prov. 29.5) şi nu caută să măgulească oamenii (1 Tes.
■ Nu este şovăielnic (Fii. 2.14).
- Nu este nemulţumitor (2 Tim. 3.2; Iuda 16).
- Nu este pofticios (Prov. 21.25-26; Ioan 8.44; Rom. 1.24; 6.12; 7.8; 13.14; Gal 5.16,24; Ef. 4.22; 2 Tim.

2.22; Tit 2.12; 3.3; 1 Petru 1.14; 2.11; 4.2-3; 2 Petru 1.4; 1 !oan 2.16), căci ştie că uneori pofta îl poate despărţi pe un om de Domnul Isus Hristos (1 Tim. 5.11).
*
- Nu este mândru (1 Sam. 2.3; Prov. 8.13; 13.10; 15.25; 16.18; 21.24; 29.23; 1 Tim. 6.4; lacov 4.6; 1 Petru 5.5).
- Nu este trufaş (Ps. 75.5; 101.5; Prov. 6.17; 8.13; 16.5,18; 21.24; Rom. 1.30; 2 Tim, 3.2; 2 Petru 2.18; luda 16).
- Nu este îngâmfat (1 Sam. 2.3; Ps. 101.5; Prov. 18.12; 21.24; Rom. 11.20; 2 Cor. 12.20; 1 Tim. 3.6; 6.17; 2 Tim. 3.4).
■ Nu se laudă (Rom. 1.30; 2 Tim. 3.2; lacov 3.14; 4.13-16; 1 loan 2.16).
■ Nu se făleşte (Ps. 75.4; Rom. 1.22).
- Nu este leneş (Prov. 6.6-11; 10.4-5; 12.24,27; 13.4; 15.19; 18.9; 19.15; 21.25; Ecl. 10.18).
- Nu este fricos (Apoc. 21.8). O traducere mai exactă a cuvântului "fricos", care apare în acest verset, ar fi: laş, şovăielnic, mişel.
- Nu este supărăcios (Ps. 37.8).
- Nu este bănuitor (1 Tim. 6.4).
- Nu este şoptitor (Rom. 1.29).
- Nu este născocitor de rele (Rom. 1.30).
■ Nu este defăimător (Prov. 11.12; 1 Cor. 5.11; 6.10).
■ Nu este batjocoritor (Prov. 15.12; 19.29; 21.24; 22.10; 24.9; luda 10).
- Nu este gâlcevitor {Prov. 19.13; 26.21; 27.15; 2 Cor. 12.20; 1 Tim. 3.3).
- Nu este vânzător, trădător, denunţător (2 Tim. 3.4).
- Nu pârăşte (Prov. 16.28).
- Nu se amestecă în treburile altor oameni (1 Tes. 4.11; 2 Tes. 3,11; 1 Tim 513-1 Petru 4.15).
- Nu-şi pierde timpul cu "lucruri de nimic" (1 Sam. 12.21; 2 împ. 17.15; Ier. 2.5; Amos 6.13; 2 Tes. 3.11; 1 Tim. 5.13).
- Nu este risipitor (lacov 4.3).
■ Nu este neascultător de părinţi (Rom. 1.30; 2 Tim. 3.2).
• Nu este neînduplecat (Rom. 1.31; 2 Tim. 3.3).
- Nu este nemilos (Matei 23.23; Rom. 1.31; 1 Petru 3.8).
• Nu rămâne dator nimănui (Hab. 2.6; Rom. 13.7-8).
- Nu percepe dobândă sau camătă pentru sumele de bani date cu împrumut (Exod 22.25; Lev. 25.35-37; Deut. 23.19-20; Ps. 15.5; Ezec. 18.8,17).

- Nu-şi încalcă cuvântul, respectându-şi întotdeauna promisiunile (Rom. 1.31).
■ Nu judecă pe nimeni (Matei 7.1-5; Luca 6.37,41-42; Rom. 14.1-23; 1 Cor. 4.5; lacov 4.11-12), întrucât este conştient că, de multe ori cel care judecă, ar putea la un moment dat, să fie şi el învinuit de aceleaşi fapte pe care le judecă (Rom. 2.1-3), sau chiar de fapte mai grave decât cele săvârşite de către cel împricinat. Dacă totuşi, fie prin natura împrejurărilor, fie prin natura ocupaţiei sale de bază, este pus în situaţia de a judeca pe cineva, creştinul va fi imparţial, drept şi nepărtinitor (Exod 23.3; Prov. 1.3; 2.9; 18.5; 21.3; 24.25; 1 Tim. 5.21; lacov 3.17).
Un creştin nu poate privi cu indiferenţă spre cei care cad în cursele întinse de către diavol (1 Tim. 3.7; 6.9; 2 Tim. 2.26), şi ca atare se abat de pe calea mântuirii. Desigur că: a da îndemnuri folositoare (F.A. 7.26; 11.23; 13.43; 14.22; Evrei 3.13), a atrage atenţia cuiva că acţionează nesocotind poruncile lui Dumnezeu (2 Cor. 5.20), sau a mustra pe cineva (Matei 18.15; Luca 17.3; 1 Tes. 5.14; 2 Tes. 3,15; 1 Tim. 5.1,20; 2 Tim. 4.2; Tit 2.15; 3.10) în vederea corijării sale (Tit 1.13), nu *înseamnă a judeca,* ci a iubi (lacov 5.19-20; Fi!. 2.1).
■ Nu caută să placă oamenilor, ci numai lui Dumnezeu (Gal. 1.10; 1 Tes. 2.4), deoarece ştie că acei oameni care iubesc "lucrurile din lume" (1 loan 2.15-17), adică păcatele, fiind prieteni cu păcătoşii, devin vrăjmaşi ai lui Dumnezeu (lacov 4.4). întrucât creştinul trebuie să se păzească spre a nu fi întinat "de lume" (lacov 1.27), acesta trebuie să manifeste foarte multă prudenţă (1 Cor. 5.11), atunci când îşi alege prietenii (Ps. 1.1; 119.63; ier. 9.4-5; PI. Ier. 1.19; Ob. 7; Mica 7.5; 2 Cor. 6.14-17).
- Nu trăieşte şi nu umblă după îndemnurile şi după lucrurile firii pământeşti (Rom. 8.1-5), întrucât umblarea după lucrurile firii pământeşti, produce vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu (Rom. 8.7-8). în diverse publicaţii, se întâlneşte uneori exprimarea "creştin firesc". Această exprimare este eronată, întrucât un om firesc, nu este botezat cu Duhul Sfânt (iuda 19), deci nu este creştin.
• Nu este superficial, ci cercetează toate lucrurile (1 Tes. 5.21).
- Nu se pripeşte (Ecl. 5.2,6).
- Nu este iute (Ps. 37.8; Prov. 14.29; Ef. 4.31), ci chibzuieşte (Prov. 19.2), înainte de a adopta o atitudine, a lua o decizie, sau a executa o acţiune oarecare (Luca 14.28-32).
■ Nu are gânduri deşarte (Ef. 4.17-18), având întotdeauna o minte limpede (Prov. 28.5; 1 Cor. 2.15).
- Nu priveşte (Ezec. 20.7) la lucruri "deşarte" (Ps. 119.37) sau rele (Ps. 101.3; Is. 33.15), cum ar fi de exemplu acele publicaţii, filme sau programe T.V., ce au un conţinut care-l vor îndepărta de Dumnezeu.
- Nu se lasă înşelat de vorbe deşarte (Ef. 5.6; Col. 2.8; 1 loan 4.1), cercetând totul (F.A. 17.11; 1 Tes. 5.21).
- Nu cade în formalism, şi totodată tratează cu prudenţă şi mult discernământ, diversele obiceiuri care ţin de datini şi tradiţii, care nu au un fundament biblic (Is. 29.13; Matei 15.3,7-9; Mar'cu 7.8-13; Gai.

1.14; 4.3,9-10; Col. 2.8,16-23; 1 Tim. 1.4; 4.7; 2 Tim. 3.5; 4.3-4; Tit 1.14).

Referindu-se la relaţiile care trebuie să existe între membrii familiilor creştine, Sfânta Scriptură ne învaţă următoarele:
- Orice persoană care decide să se căsătorească (1 Cor. 7.1,8-9,25-28,32-38), trebuie să respecte următorul îndemn: "fiecare bărbat să-şî aibă nevasta lui, şi fiecare femeie să-şî aibă bărbatul ei. Bărbatul să-şi împlinească faţă de nevastă datoria de soţ; şi tot aşa să facă şi nevasta faţă de bărbat" (1 Cor. 7.2-3).
• în momentul căsătoriei, Dumnezeu este martor la actul solemn, prin care viitorii soţi încheie legământul (Maleahi 2.14), care-i uneşte (Marcu 10.9) pentru *toată viaţa* (Maleahi 2.15). Acest legământ nu trebuie rupt niciodată, întrucât cele două persoane care se căsătoresc formează *un singur trup* (Gen. 2.24; Matei 19.5-6; Marcu 10.7-8; 1_Cor. 7.4; Ef. 5.31).
- întrucât Dumnezeu urăşte despărţirea în căsătorie (Maleahi 2.16), înaintea fui Dumnezeu căsătoria este indestructibilă (Marcu 10.9; 1 Cor. 7.10-14). Iată deci, că soţii creştini nu trebuie să divorţeze niciodată (Prov. 2.16-19; 5.18-19).
în rândurile de mai jos, vom aminti două situaţii speciale, când un creştin ar putea fi pus în situaţia de a divorţa.
în versetele 2 Cor. 6.14-17, citim că o căsătorie stabilă va fi realizată atunci când atât soţul cât şi soţia sunt creştini. în căsnicia unui creştin care nu a ţinut seamă de învăţăturile cuprinse în aceste versete, şi ca atare s-a căsătorit cu o persoană necreştină, se pot ivi diverse probleme. Cele mai grave probleme, apar atunci când soţul necreştin cade în păcatul preacurviei (Evrei 13.4).
în situaţia când unul dintre soţi preacurveşte, evident, acesta fiind cel care nu este creştin, soţul creştin poate divorţa de respectivul preacurvar (Matei 5.32; 19.9). Totuşi Biblia *nu* ne arată că în astfel de situaţii, creştinul ar fi obligat să divorţeze.
Dacă soţul care nu este creştin, doreşte cu tot dinadinsul să divorţeze, pentru ca soţul creştin să poată rămâne în continuare plin de pace (Gal. 5.22-23), şi pentru a nu se ajunge la conflicte, după ce s-au epuizat toate posibilităţile de împăcare, şi soţul necreştin rămâne ferm în hotărârile sale: de a nu deveni niciodată creştin şi de a divorţa cu orice preţ, soţul creştin poate, în cele din urmă, să răspundă afirmativ, la insistenţele de a divorţa, manifestate de către soţul necreştin (1 Cor. 7.12-16).
Orice persoană creştină care divorţează, invocând unul dintre cele două motive amintite mai sus, conform Bibliei, are doar două posibilităţi: fie să se împace şi să se căsătorească legal a doua oară, tot cu persoana de care â divorţat, fie să nu se mai recăsătorească niciodată (1 Cor. 7.11).
Orice persoană care este cu adevărat (1 Tim. 5.3,5,16) văduvă, adică i-a murit soţul (sau soţia), se poate recăsători (1 Tim. 5.14), dar numai cu o persoană creştină (1 Cor. 7.39-40).
Dacă o persoană, căreia îi trăieşte fostul soţ (1 Cor. 7.39), se recăsătoreşte cu o persoană diferită de fostul soţ, pe toată durata acestei căsătorii, va trăi în păcatul preacurviei (Matei 5.32; 19.9; Marcu 10.11-12; Rom. 7.2-3).
- Bărbaţii, şi în general toţi capii de familie, trebuie să-şi dea silinţa pentru a-i îngriji cât mai bine pe cei din familia şi din casa lor (1 Tim. 5.8).
■ Bărbaţii trebuie să-şi iubească soţiile, tot aşa de mult cum iubeşte Domnul Isus Hristos Biserica Sa (Ef. 5.25-33; Col. 3.19), De asemenea, trebuie să se poarte cu ele cu multă înţelepciune (1 Petru 3.7), întrucât o soţie creştină este un dar de la Dumnezeu (Prov. 18.22; 19.14).
- Datorită rânduielii iniţiale, stabilite de către Dumnezeu (Gen. 3.16), o femeie nu are voie "să se ridice mai pe sus de bărbat" (1 Tim. 2.12; 1 Cor. 14.34), deoarece, chiar prin construcţia sa, femeia provine din bărbat (Gen. 2.21-23; 1 Cor. 11.8).
Soţiile trebuie să fie supuse soţilor lor, "în toate lucrurile", ca Domnului (Col. 3.18; Ef. 5.22-24,33; Tit 2.5; 1 Petru 3.1,5-6), întrucât ele sunt rânduite de către Dumnezeu, să fie doar "un ajutor potrivit" pentru soţii lor (Gen. 2.18).
Versetul Ef. 5.33, unde scrie că nevasta trebuie "să se teamă de bărbat", poate fi înţeles astfel: orice soţie creştină, trebuie să răspundă *numai* cu dragoste, la dragostea soţului ei, şi ca atare, ea nu trebuie să caute niciodată, să se sustragă de la a respecta rânduiala stabilită de către Dumnezeu, încercând să confişte dreptul soţului de a lua decizii în familie, în virtutea rolului pe care acesta îl are, de "cap" (conducător) al familiei (1 Cron. 8.6,10,13,28; 9.9,33-34; Ezra 1.5; 2.68; 3.12; 4.2; 8.1,29; 10.16; Neemia 7.70-71; 8.13) şi al femeii (1 Cor. 11.3; Ef. 5.23).
- întrucât, prin constituţia sa, soţia este un "vas mai slab" (1 Petru 3.7) decât soţul, ea trebuie să fie conştientă că, "nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; şi nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat" (1 Cor. 11.8-9). Analizând contextul ultimelor două versete citate, vom afla că în familiile în care ambii soţi sunt creştini, soţia trebuie să colaboreze în mod armonios cu soţul său (1 Cor. 11.11-12), necăutând niciodată să-i acorde un ajutor soţului său, în cazul când acesta nu i-a fost solicitat. Atunci când o soţie va căuta să-şi impună punctul său de vedere, ignorând deciziile corecte ale soţului său, ea va încălca în mod sigur rânduiala stabilită de către Dumnezeu, care ne spune că dorinţele soţiei "se vor ţinea după bărbatul" său, care "va stăpâni peste" soţie (Gen. 3.16; 1 Cor. 11.10).
- Soţiile creştine nu practică niciodată avortul. Aşa cum ştim, în timpul existenţei intrauterine, fătul are în el sânge, iar sângele reprezintă viaţă (Lev. 17.11,14). Iată că acele femei, care consimt să ii se întrerupă sarcina prin avort, comit păcatul uciderii, întrucât iau viaţa fătului nenăscut.
• Femeile creştine trebuie să se roage îmbrăcate în mod cuviincios (1 Cor. 11.5-6,10,13), şi nu purtând

diverse podoabe (Gen. 35.2-4; Is. 3.17-24; Ier. 4.30; Ezec. 23.42; Osea 2.13; 1 Tim. 2.9-10; 1 Petru 3.3-4), machiaje (Prov. 21.17; Ier. 4.30; Ezec. 23.40), sau într-un asemenea fel, care ar putea să atragă înspre ele, privirile diverşilor bărbaţi (Is. 3.17-24; 1 Tim. 2.9; 1 Petru 3.3-4).
- Pentru a urma modelul de comportare al Domnului Isus Hristos (Evrei 12.2-3), care atunci când a fost copil era supus părinţilor Săi (Luca 2.51), copiii trebuie să asculte de părinţii lor "în toate lucrurile" (Col. 3*20; Ef. 6.1-3). Copiii care persistă în greşeli intenţionate, trebuie: mustraţi, certaţi, pedepsiţi şi chiar bătuţi cu nuiaua (Prov. 22.15; 23.13-14; 29.15,17).
- Părinţii creştini trebuie să-şi crească copiii în învăţătura Domnului, explicându-ie de fiecare dată, foarte clar, care sunt motivele pentru care sunt mustraţi şi pedepsiţi, neîntârtându-i pe copiii lor la mânie (Ef. 6.4). în situaţia când copiii nu ascultă de părinţi, creştinii trebuie să fie conştienţi că 'cine cruţă nuiaua, urăşte pe fiul său, dar cine-l iubeşte, îl pedepseşte îndată" (Prov. 13.24).
Părinţii creştini trebuie să le arate copiilor lor, că neascultarea este un păcat atât de grav, încât în perioada Vechiului Testament era pedepsit cu moartea (Deut. 21.18-21).
324
325

14 Planul lui Dumnezeu de mântuire a **omului-**trecut, prezent şi viitor

Concluzia care se poate trage după citirea capitolelor anterioare, este următoarea: orice om care doreşte să devină creştin, trebuie să aplice efectiv în viaţa sa (Matei 7.21-26; Iacov 1.22-25), toate poruncile şi învăţăturile date de către Dumnezeu, care sunt specifice pentru perioada de timp în care acesta trăieşte, care este perioada harului (Rom. 6.14-15; Ioan 1.17), adică perioada de timp cuprinsă între jertfa Domnului Isus Hristos şi momentul răpirii Bisericii. Desigur că aceste porunci şi învăţături, sunt în concordanţă cu pianul global de mântuire a omenirii, care a fost întocmit de către Dumnezeu (Ps. 33.11; Is. 25.1; 28.29; F.A. 20.27; Ef. 1.9-10; 3.11). Aceste porunci au fost comunicate oamenilor, de către Dumnezeu, fie direct (Gen. 1.28-29; 3.16-19; 6.13-21; 9.1-17; Exod 20.1-19; 33.11; 34.6-7; Matei 3.17; Ioan 12.28), fie prin intermediul Domnului Isus Hristos (Luca 9.35; Ioan 7.16-17; 8.28-29; 12.48-49; 14.9-10,15,23-24), fie prin intermediul unor oameni, care au fost special desemnaţi de către Dumnezeu pentru aceasta, cum au fost proorocii (2 Sam. 23.2; Amos 3.7; Luca 1,70: F.A. 3.18; Evrei 1.1; 2 Petru 1.20-21), sau aceia care au scris diversele cărţi ale Bibliei. Toţi ace: oameni care au redactat cărţile Bibliei, au fost insuflaţi de către Dumnezeu (2 Tim. 3.16-17).
După ce a creat omul, Dumnezeu i-a dat acestuia doar o singură poruncă, şi aceasta era foarte uşor de îndeplinit (Gen. 2.16-17).
Vrând să *cunoască binele şi răul,* omul a încălcat în mod intenţionat, singura poruncă dată lui de către Dumnezeu (Gen. 3.4-6). Ca urmare a acestei neascultări de Dumnezeu, Sfânta Scriptură ne arată că omul a *cunoscut mai mult răul decât binele.*
Din cauza faptului că oamenii au fost mereu tentaţi să asculte de Satana şi să facă numai rău (Gen. 6.5), în decursul timpurilor, Dumnezeu a fost nevoit să le dea acestora o mulţime de porunci. Urmând aceste porunci, oamenii vor ajunge într-adevăr să cunoască binele (Matei 19.16-19).
Conţinutul acestei cărţi este structurat în deplină concordanţă, cu îndemnul dat de către Dumnezeu-Tatăl, care ne spune, referindu-Se la Domnul Isus Hristos, următoarele cuvinte: "Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultaţi" (Matei 17.5). Din această declaraţie, aflăm că în perioada harului (Rom. 6.14-15; Ioan 1.17), în care trăim noi în prezent, adică perioada de timp cuprinsă între jertfa Domnului Isus Hristos şi momentul răpirii Bisericii, trebuie să acordăm o atenţie deosebită, învăţăturilor specifice pentru această perioadă a istoriei omenirii. Cele mai multe dintre acestea, sunt enunţate de către Domnul Isus Hristos (Evrei 1.1-4), şi sunt în principal cuprinse în Evanghelie (cele patru cărţi scrise de către Matei, Marcu, Luca şi Ioan), în versetele 4-8 ale capitolului 1 din cartea Faptele Apostolilor, precum şi în Apocaiipsa lui Ioan.
Desigur că orice creştin, care este un ucenic al Domnului Isus Hristos, trebuie în mod obligatoriu să respecte în primul rând învăţăturile şi poruncile date de către învăţătorul său (Matei 23.8), Domnul isus Hristos. Versetele care susţin această
328
afirmaţie, sunt în principal acelea care conţin cuvintele Domnului Isus Hristos: "Aţi auzit c'ă s-a zis celor din vechime... Dar Eu vă spun ..." (Matei 5.21-22,27-28,33-34,38-39,43-44).
învăţăturile enunţate de către Domnul Isus Hristos, nu intră în nici un fel de contradicţie cu Legea veche (Matei 5.17-18), ci reprezintă doar extinderi ale acesteia, care se impun a fi îndeplinite în perioada harului (Rom. 6.14-15).
Toate cele zece porunci ale decalogului, se regăsesc printre învăţăturile enunţate de către Domnul isus Hristos. în rândurile următoare, pentru fiecare poruncă din decalog, va fi amintită fie învăţătura echivalentă, fie anumite învăţături mult mai complexe, enunţate de către Domnul isus Hristos, care o includ şi pe respectiva poruncă:
• Porunca numărul 1: "Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine." (Exod 20.2-3) ■ Matei 4.10.
- Porunca numărul 2: "Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în

copii până la al treilea şi la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, şi Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele." (Exod 20.4-6) - Matei 6.24.
- Porunca numărul 3: "Să nu iei în deşert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deşert Numele Lui." (Exod 20.7) - Matei 5.33-37; 23.22.
- Porunca numărul 4: "Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti. Să lucrezi şase zile, şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea, şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o" (Exod 20.8-11) - Marcu 2.27-28.
- Porunca numărul 5: "Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, pentru ca să ţi se lungească zilele în ţara, pe care ţi-o dă Domnul, Dumnezeul tău." (Exod 20.12) ■ Matei 15.4-9; Marcu 7.9-13.
■ Porunca numărul 6: "Să nu ucizi." (Exod 20.13) - Matei 5.21-22.
- Porunca numărul 7: "Să nu preacurveşti." (Exod 20.14) - Matei 5.27-28,31-32.
■ Porunca numărul 8: "Să nu furi." (Exod 20.15) ■ Matei 5.30,40,42; 18.8; Marcu 9.43; Luca 6.29-36.
- Porunca numărul 9: "Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău." (Exod 20.16)-Matei 12.36-37.
- Porunca numărul 10: "Să nu pofteşti casa aproapelui tău; să nu pofteşti nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău" (Exod 20.17) - Matei 5.27-30; 18.8-9; Marcu 9.47; Luca 12.15.
Pe parcursul acestei cărţi, au fost amintite şi unele versete, care conţin învăţături date de către Dumnezeu, oamenilor care au trăit în perioada Vechiului Testament. Desigur că în aceste cazuri, s-a făcut referire numai la acele învăţături,

care trebuie aplicate de către orice om, şi în orice perioadă a istoriei (Rom. 4.23-24; 15.4; 1 Cor. 9.9-10; 10.6,11).
Analizând Vechiul Testament, constatăm că acesta conţine foarte multe porunci, care au fost date de către Dumnezeu, poporului Israel. Se poate ivi acum următoarea întrebare: creştinii trebuie să respecte şi acele porunci care au fost destinate evreilor? Desigur că numai Sfânta Scriptură ne poate răspunde la această întrebare.
De exemplu, porunca prin care evreii erau îndemnaţi să jure pe Numele lui Dumnezeu (Deut. 6.13; 10.20; Is. 45.23; 65.16), în Noul Testament a fost abrogată (iacov 5.12), întrucât Domnul Isus Hristos interzice complet ca un creştin să jure (Matei 5.33-37).
Apoi, mesajele şi poruncile, din care evreii ar fi putut eventual deduce în mod tendenţios şi răuvoitor (Gen. 2.24; Exod 20.14,17; Lev. 18.16,18,20; 20.10,21; Prov. 5.18; le'r. 29.23; Ezec. 18.6; 22.11; 33.26; Maleahi 2.14; Marcu 6.17-18), că Dumnezeu ar fi încurajat poligamia (Deut. 17.17; 21.15; 22.28-29; 25.5-10; Exod 21.8-10; 22.16; 2 Sam. 12.8,11), în zilele noastre şi-au pierdut valabilitatea (Marcu 10.7-8; 1 Cor. 7.2). Mulţi teologi cred că aceste porunci destinate exclusiv poporului israel, şi care au fost valabile numai pentru o anumită perioadă limitată de timp din vechime, au fost date de către Dumnezeu, întrucât El a considerat că era necesar ca să existe cât mai mulţi oameni care să se încreadă în El, pentru ca astfel, popoarele idolatre contemporane cu evreii, să poată fi influenţate de către aceştia, pentru a se încrede în Dumnezeu.
Pentru a ilustra afirmaţiile precedente, amintim că spre patriarhul Iacov, Dumnezeu a privit cu îngăduinţă (Gen. 28.13-15; 31.3,11-13), în pofida faptului că a avut două neveste, şi de asemenea, a mai avut copii şi cu cele două roabe ale nevestelor sale (Gen. 29.16-35; 30.1-24). De asemenea, împăratul David, care a fost un om după inima lui Dumnezeu (F.A. 13.22), în pofida faptului că a avut mai multe neveste şi ţiitoare (2 Sam. 3.2-5,14-16; 5.13; 11.2-5,27; 12.8,11; 15.16; 16.21-22), Domnul era cu el (1 Sam. 18.14; 2 Sam. 5.10,12; 7.3,9; 8.6,14).
Porunca privind tăierea împrejur, a fost dată de asemenea evreilor (Gen. 17.9-14). Totuşi, Duhul Sfânt a stabilit că această poruncă nu mai este valabilă pentru cei care aparţin "Neamurilor" (F.A. 15.1-29). Aşa cum ştim, prin numele generic de "Neamuri", sunt desemnaţi toţi oamenii care nu sunt de naţionalitate evreiască.
De asemenea, poruncile prin care se aduceau ca jertfă diverse animale sau păsări (Lev. 1.1-17; 3.1-17; 4.1-35; 5.1-19; 6.1-30; 7.1-38), nu mai sunt valabile în perioada de timp actuală (1 Sam. 15.22; Ps. 40.6; 50.14,23; 51.17; Prov. 15.8; 21.3,27; Is. 1.11-, Osea 6.6; Matei 9.13; Rom. 12.1; Evrei 10.18; 13.16; 1 Petru 2.5).
în perioada harului (Rom. 6.14-15; loan 1.17), jertfa Domnului Isus Hristos este suficientă pentru iertarea oricărui păcat (loan 1.29; 1 Cor. 15.3; Gal. 1.4; 1 Tim. 1.15; Evrei 9.14,26,28; 10.10-12,14; 1 Petru 2.24; 1 loan 2.2; 4.10), cu excepţia păcatelor care constau în hulirea, batjocorirea, sau în vorbirea împotriva Duhului Sfânt (Matei 12.31-32; Marcu 3.28-29; Luca 12.10; Evrei 10.29; 1 loan 5.16-17), dacă acestea sunt comise de către oameni care le cunosc urmările (F.A. 17.30; Evrei 10.26).
Evident că nu mai sunt valabile (Matei 15.11; Marcu 7.15,18-19; Rom. 14.14; 1 Cor. 10.25; 1 Tim. 4.3-5), nici poruncile privitoare la animalele considerate "necurate" (Lev. 11.1-47), sau la faptul că nu trebuie mâncată grăsime (Lev. 7.23). Cu toate

acestea, medicii ne avertizează că preparatele din carnea acelor animale, care au fost considerate de către Dumnezeu ca fiind necurate, precum şi grăsimea, sunt alimente mai greu digerabile, şi ca atare

sunt dăunătoare pentru sănătatea multor oameni.
De asemenea, poruncile prin care se cerea uciderea mulţimilor de oameni (Num. 25.17; Deut. 7.1-2,16; 20.16-18; Iosua 6.17,21; 8.24-27; 10.28-40; 11.6-21; 1 Sam. 15.3,8). au fost valabile numai pentru evrei, şi numai pentru o perioadă foarte scurtă de timp. Prin acele porunci, Dumnezeu a dorit să le arate evreilor, că idolii la care se închinau popoarele care trăiau împrejurul lor, nu au putut să le salveze de la distrugere. Dumnezeu a hotărât nimicirea acelor popoare idolatre, întrucât modul acestora de închinare, constituia un exemplu profund negativ pentru evrei.
Aşa cum am amintit într-un capitol anterior, creştinii trebuie să iubească pe toţi oamenii (2 Petru 1.7), deci şi pe vrăjmaşii lor (Matei 5.44) şi chiar pe acei oameni care slujesc idolilor.
în rândurile de mai sus, au fost amintite doar câteva dintre poruncile, care au fost date exclusiv poporului evreu şi care, în perioada de timp în care trăim, pentru creştini şi-au pierdut valabilitatea. întrucât în decursul timpului, Dumnezeu a dat şi astfel de porunci, trebuie precizat faptul că, orice creştin va împlini *numai* acele porunci ale lui Dumnezeu, care sunt *specifice* perioadei de timp în care trăieşte acesta, adică perioadei harului.
Există şi porunci, date de către Dumnezeu poporului Israel, a căror valabilitate în perioada harului (Rom. 6.14-15; Ioan 1.17) este discutabilă, întrucât aplicarea lor în zilele noastre, stârneşte în rândul creştinilor foarte multe controverse. Printre acestea se numără poruncile privind aducerea zeciuielii şi respectarea Sabatului.
In consideraţiile următoare, vom aminti câteva repere biblice privind zeciuiala.
în versetele: Gen, 14.18-20; Evrei 7.1-4, citim că Avraam a dat o singură dată, de bunăvoie şi fără ca cineva să-i fi pretins să facă acest lucru, o zecime din prăzile sale de război, împăratului Melhisedec, care era preot al lui Dumnezeu.
în Gen. 28.22, citim că Iacov a promis lui Dumnezeu, că-l va da a zecea parte din tot ce va primi de la El.
Mai târziu, Dumnezeu a dat, prin intermediul lui Moise, poporului Israel, porunca privind aducerea zeciuielii.
în sens biblic, zeciuiala consta în a zecea parte din:
- roadele pământului, cum ar fi zarzavaturi, legume, fructe şi cereale (Lev. 27.30; Deut. 12.17; 14.22-23; 26.12; 2 Cron. 31.5; Neemia 10.39; 13.12; Luca 11.42),
• animalele domestice folositoare omului, cum ar fi boi şi oi (Lev. 27.32-33; Deut. 12.17; 14.23; 2 Cron. 31.6),
• produsele agro-alimentare, cum ar fi must, untdelemn şi miere (Deut, 12.17; 14.23; 2 Cron. 31.5; Neemia 10.39; 13.12).
Zeciuiala trebuia adusă numai într-un anumit loc, stabilit de către Dumnezeu (Deut. 12.5-6,11-14,17-18; 14.23-26).
întrucât descendenţilor tribului lui Levi, nu li s-a repartizat un anumit teritoriu în Canaan (Num. 35.1-8; Deut. 18.1-8), aşa cum au primit descendenţii celorlalte unsprezece triburi (Num. 34.1-29; Deut. 10.9), mijloacele necesare traiului leviţilor,

proveneau din zeciuielile aduse de către poporul evreu (Num. 18.20-26; Deut. 14.27-29; 26.12-13; 2 Cron. 31.4-6,12; Neemia 10.37-38; 13.10-13). Acestea erau considerate ca fiind o plată, cuvenită pentru slujba pe care o făceau leviţii pentru Dumnezeu, în cortul întâlnirii (Num. 18.28-31), precum şi pentru purtarea chivotului legământului (Deut. 10.8; 31.9,25-26).
Există creştini care aduc la lăcaşul de închinare, diverse sume de bani, considerând-le ca fiind zeciuială. Desigur că număru! acestora este foarte mic. Astfel, din statistica publicată de către "Bârna Research Online, U.S.A, 2000", aflăm că dintre toţi creştinii declaraţi cu venituri proprii, doar 8% dau zeciuială la biserica de unde aparţin.
Este demn de menţionat faptul că, oamenii care se consideră creştini, au păreri extrem de diferite în privinţa aducerii zeciuielii. Astfel, unii nu sunt de acord deloc cu această practică, alţii nu sunt de acord cu transformarea zeciuielii în bani, alţii nu sunt de acord cu procentul de zece la sută, iar alţii nu sunt de acord cu aducerea zeciuielilor la lăcaşul de închinare. Unele dintre aceste păreri, împreună cu confirmarea acestora de către Sfânta Scriptură, sunt următoarele:
- Porunca pentru aducerea zeciuielilor la lăcaşul de închinare, a fost dată de către Dumnezeu poporului evreu (Lev. 27.34; 2 Cron. 31.5) şi nu creştinilor (Evrei 9.9-10). Totuşi, trebuie menţionat faptul că, atunci când Dumnezeu a dat evreilor porunca privind aducerea zeciuielii, nu existau creştini, şi poporul ales al lui Dumnezeu era constituit doar din evrei (Exod 19.5; Deut. 4.20; 7.6; 10.15; 14.2; 26.18-19; 2 Sam. 7.23-24; 1 împ. 8.51-53; Amos 3,2). Desigur că în acel timp, evreii reprezentau exact corespondentul creştinilor din zilele noastre (Tit 2.14; 1 Petru 2.9-10).
- Porunca privitoare la aducerea zeciuielilor la acel unic lăcaş de închinare, a fost valabilă doar în perioada Legii, care s-a încheiat odată cu apariţia lui Ioan Botezătorul (Luca 16.16) şi a Domnului Isus Mristos, care reprezintă "sfârşitul Legii" (Rom. 10.4; Ef. 2.15).
Sfânta Scriptură ne arată că Legea veche, dată poporului evreu prin Moise, "n-a făcut nimic desăvârşit" (Evrei 7.19), întrucât ea a fost doar un îndrumător spre Domnul Isus Hristos (Gal. 3.24).
Datorită faptului că orice creştin este călăuzit *direct* de către Duhul Sfânt (Rom. 8.14; Gal. 5.18), el nu se mai află sub îndrumătorul reprezentat de către Legea veche (Gal. 3.25; Rom. 6.14-15; 7.4).
Aşa cum ştim, creştinii trăiesc în prezent în perioada harului (Rom. 6.14-15; Ioan 1.17), care este cuprinsă între jertfa Domnului isus Hristos şi momentul răpirii Bisericii (Rom. 6.14), perioadă în care

acţionează ultimul legământ pe care l-a făcut Dumnezeu cu oamenii, şi anume legământul ce! nou (Evrei 8.8-12; 9.15; 12.24), făcut în sângele Domnului Isus Hristos (Matei 26.28; 1 Cor. 11.25). Acest ultim legământ făcut de către Dumnezeu cu oamenii, numit şi "legământul Duhului Sfânt" (2 Cor. 3.6; Rom. 8.2; Is. 30.1), *a înlocuit* (Evrei 8.7,13; 7.12,18-19; Gal. 5.18; Ef. 2.15; Col. 2.14) legământul cel vechi, fiind "mai bun" decât acesta (Evrei 7.22; 8.6-13).
Poruncile legământului cel nou nu mai sunt săpate pe nişte table de piatră, ca în vechea Lege, ci sunt scrise de către Duhul Sfânt, direct în inimile creştinilor (Ier. 31.33; Ezec. 36.26-27; 2 Cor. 3.3).
- în Noul Testament găsim învăţături, care ne arată că preoţia leviţilor a fost desfiinţată (Evrei 7.11-12,18-19), întrucât în perioada în care trăim, există un singur
332
Mare Preot, care este Domnul Isus Hristos (Evrei 3.1; 5.5-6,10; 6.20; 7.21-28; 8.1-6).
Odată cu desfiinţarea preoţiei leviţilor, a avut loc "şi o schimbare a Legii" (Evrei 7.12), şi ca atare, practic *au dispărut şi principalii beneficiari ai zeciuielii.* în acest context, în zilele noastre, zeciuială a devenit un simplu obicei, care ţine de Legea veche, ca şi cele pe care le aveau evreii privitoare la "mâncări, băuturi şi felurite spălaturi" (Evrei 9.9-10; 13.9-10).
- întrucât zeciuielile trebuiau aduse doar într-un *anumit loc,* stabilit de către Dumnezeu (Deut. 12.5-6,11-14,17-18; 14.23-26), iar în perioada harului (Rom. 6.14-15; loan 1.17), în care trăim noi în prezent, nu s-a mai stabilit un astfel de loc unic, este evident că nici nu mai au *unde să fie aduse* zeciuielile.
- Sfânta Scriptură ne învaţă că toţi acei oameni care au reuşit să devină creştini, sunt în mod implicit şi preoţi ai lui Dumnezeu (1 Petru 2.5,9; Apoc. 1.6; 5.10; 20.6). întrucât toţi creştinii sunt preoţi, iar singurul Mare Preot este chiar Domnul Isus Hristos, rezultă că toţi creştinii sunt egali între ei. în acest context, în perioada harului (Rom. 6.14-15; loan Î.17), în care trăim noi în prezent, ar fi absurd ca *unii preoţi să dea zeciuială altor preoţi.* Odată cu dispariţia aducerii zeciuielii, între creştini s-au stabilit *altfel de* relaţii de întrajutorare (F.A. 2.44-45; 4.32-37; 11,29; Rom. 15.25-28; 1 Cor. 16.1-3; 2 Cor. 8.1-7; 9.1-13).
Analizând versetele F.A. 5.1-11, aflăm că relaţiile de întrajutorare stabilite între creştini, sunt bazate exclusiv pe dragoste, sinceritate şi transparenţă totală (Rom. 2.16; 1 Cor. 4.5; 2 Cor. 4.2),
Sfânta Scriptură ne arată că în perioada harului (Rom. 6.14-15; loan 1.17), în care trăim noi în prezent, slujitorii din biserici trebuie să-şi câştige existenţa muncind (F.A. 20.33-35; 2 Cor. 12.13-15; 1 Tes. 2.9; 2 Tes. 3.8,10-12).
în zilele noastre, în majoritatea ţărilor lumii, slujitorii bisericii au un salariu fix, asigurat de către statul respectiv (1 Cor. 9.13-14; Gal. 6.6; 1 Tim. 5.18). Totuşi, amintim că Domnul Isus Hristos nu-i recunoaşte ca păstori spirituali (loan 10.11-13), pe acei slujitori ai bisericii, care au un salariu fix, primit pentru munca prestată propovăduind Evanghelia. Din acest motiv, apostolul Pavel nu a acceptat să fie plătit pentru importanta muncă, pe care a desfăşurat-o în câmpul Evangheliei (1 Cor. 9.18).
- Sfânta Scriptură nu ne arată în mod explicit, că zeciuială ar fi constat vreodată în bani, sau în alte valori care reprezentau mijloace de plată, ci exclusiv în produse necesare pentru hrană (Maleahi 3.10). Deşi în acea perioadă de timp, în care a fost dată evreilor porunca privind aducerea zeciuielilor, existau atât bani, precum şi alte mijloace de plată, care se foloseau în mod uzual pentru a cumpăra şi a vinde, totuşi Dumnezeu a *interzis în mod categoric evreilor să aducă bani ca zeciuială.*
Datorită faptului că zeciuielile constau *numai* în produse agro-alimentare, şi nu *în bani,* şi faptului că acestea trebuiau aduse doar într-un singur loc, evreii erau uneori obligaţi să execute operaţiuni obositoare şi chiar costisitoare. Astfel, dacă locul de domiciliu al evreului, era situat la o depărtare mai mare de acel singur loc, unde trebuia adusă zeciuială, evreul respectiv trebuia să vândă la locul de domiciliu, produsele care trebuiau aduse ca zeciuială, pentru ca apoi să cumpere la locul unde trebuia adusă zeciuială, exact aceleaşi produse (Deut. 14.24-26). Desigur că ar fi putut exista şi posibilitatea, ca banii cu care erau vândute respectivele produse la iocul de domiciliu, să devină insuficienţi, pentru a se cumpăra cu ei exact aceleaşi cantităţi de produse, datorită cererii mari, înregistrate la acel unic loc unde trebuia adusă
333
zeciuiala.
- Dumnezeu le-a poruncit evreilor, ca o parte din zeciuiala, care trebuia adusă la acel unic loc, să fie mâncată chiar de către evreul care o aducea ca jertfă, împreună cu familia sa şi cu alţi invitaţi (Deut. 14.22-26). La această masă trebuiau desigur invitaţi şi leviţii, care slujeau poporului Israel ca preoţi (Deut. 12.12,17-19; 14.27-29).
- Din cele două referiri ale Domnului Isus Hristos privitoare la zeciuiala (Matei 23.23; Luca 11.42; 18.11-12), reiese faptul că, în timpul când Domnul Isus Hristos vestea Evanghelia, fariseii dădeau zeciuiaiă. Fariseii erau adepţii unei secte evreieşti, care, pe lângă cele cinci cărţi scrise de către Moise, aflate ia începutul Vechiului Testament, mai respectau în mod strict şi tradiţia (Matei 15.3,7-9; Marcu 7.8-13; Col. 2.8). Domnul Isus Hristos a recomandat ucenicilor Săi să se ferească de învăţăturile acestei secte (Matei 16.12).
în toate timpurile au existat creştini plini de Duhul Sfânt, care s-au lăsat călăuziţi toată viaţa lor numai de către Duhul Sfânt, care s-au încredinţat total în slujba Domnului, şi ca urmare a acestui fapt, şi-au închinat întreaga lor viaţă exclusiv lui Dumnezeu. Unii dintre aceşti creştini remarcabili, s-au opus oricăror forme de a strânge bani în biserică, prin zeciuiala sau prin colectă. Printre aceştia, amintim pe Charles F. Parham, care a trăit în America între anii 1873-1929.
Chiar dacă în privinţa aducerii zeciuielilor la lăcaşul de închinare, părerile creştinilor sunt diverse, fiecare creştin având totuşi încredinţări, care, după părerea sa, sunt în *deplină concordanţă* cu învăţăturile din

Sfânta Scriptură, desigur că orice creştin este întru totul de acord cu dărnicia şi ajutorarea celor săraci (F.A. 11.29; 1 Cor. 16.1-2; 2 Cor. 8.2-7; 9.1,5,7-13; Rom. 12.13; 15.25-28; Evrei 6.10; 13.16), întrucât aceste lucruri au fost poruncite în mod clar de către Domnul Isus Hristos (Matei 19.21; Luca 12.33). Desigur că în acele situaţii, când bugetul unui stat nu are prevăzute cheltuieli pentru întreţinerea diverselor lăcaşuri de cult, creştinii vor suporta cu toată dragostea aceste cheltuieli (Matei 17.24-27; Marcu 12.41-44). De asemenea, creştinii pun bucuroşi la dispoziţia sfinţilor (1 Cor. 16.15), modestele lor resurse (F.A. 11.29-30; 2 Cor. 8.11-12), contribuind cu tot ce pot, la lucrarea de vestire a Evangheliei (Rom. 16.2; 1 Cor. 9.14; 2 Cor. 11.9; Fii. 4.16; Tit 3.13-14; 3 loan 5.5,8).
în consideraţiile următoare, va fi analizată porunca privitoare la respectarea Sabatului.
Există oameni care aparţin unor confesiuni declarate creştine, care uneori cad în patima afişării unui formalism exagerat şi nejustificat de către Sfânta Scriptură, privind o anumită zi de închinare. Astfel, aceştia ajung să dispreţuiască pe toţi ceilalţi oameni care nu le împărtăşesc opiniile referitoare la ziua de închinare.
în capitolul consacrat rugăciunii, am amintit că Domnul Isus Hristos le cere creştinilor să se roage încontinuu (Luca 18.1). Apostolul Pavel ne învaţă în Rom. 14.5-6, că în mod normal, viaţa creştină trebuie trăită la fel de intens în toate zilele.
Orice creştin trebuie să urmărească permanent sfinţirea sa (Evrei 12.14), deci trebuie să fie la fel de sfânt în fiecare zi a săptămânii. De aici am putea deduce, că pentru creştini nu mai există doar o singură zi pe săptămână, care să fie consacrată
334
lui Dumnezeu, întrucât ei trebuie să se roage neîncetat (1 Tes. 5.17), să slujească lui Dumnezeu zilnic, şi deci să-l închine lui Dumnezeu, fiecare zi a lor. Totuşi, dat fiind faptul că orice creştin trebuie să-şi câştige existenţa muncind (2 Tes. 3.10-12), este necesar să existe o anumită zi a săptămânii, pe care trebuie să o consacre *în totalitate* lui Dumnezeu.
în consideraţiile de mai jos, vor fi sintetizate principalele învăţături ale Sfintei Scripturi, cu privire la ziua de închinare.
- Dumnezeu a creat Universul în şase zile. în ziua a şaptea, Dumnezeu S-a odihnit şi totodată a binecuvântat şi sfinţit această zi (Gen. 2.2-3; Exod 20.11). Datorită acestui fapt, ziua a şaptea a săptămânii, este şi va rămâne de-a pururi, binecuvântată (1 Cron. 17.27) şi sfinţită (Neemia 9.14). Astfel în Is. 58.13, Dumnezeu numeşte Sabatul, "ziua Mea cea sfântă",
- în sens general, cuvântul Sabat, este folosit de către Sfânta Scriptură, pentru a desemna un timp de odihnă şi de sărbătoare (Lev. 23.1-3), închinat lui Dumnezeu (Exod 16.23; 20.10; 31.15; 35.2).
O zi de Sabat este în primul rând o zi de odihnă (Exod 16.23,30; 20.10; 31.15; 35.2; Lev. 16.31; 23.3; Deut. 5.12,14). Ziua de Sabat, ca de fapt orice altă zi, din punctul de vedere al sistemului evreiesc de delimitare a zilelor, reprezintă intervalul de timp, scurs între începutul a două seri consecutive (Lev. 23.32).
Din analiza atentă a unor texte biblice, rezultă că o zi calendaristică are o parte de întuneric şi o parte de lumină (Gen. 1.4). Fiecare dintre aceste două părţi ale unei zile calendaristice, sunt împărţite în mod convenţional în douăsprezece ore, numerotate de la 0 la 12, ora 12 a unei părţi, fiind echivalentă cu ora 0, a celeilalte părţi.
Partea de întuneric este compusă din seară şi noapte, iar partea de lumină, este compusă din dimineaţă şi zi. O zi calendaristică începe seara, la ora 0 a părţii de întuneric, şi se termină la ora 12 a părţii de lumină, atunci când începe seara următoare.
Vom aminti în continuare, cele patru componente ale zilei calendaristice, conform sistemului evreiesc de delimitare a zilelor, care respectă în totalitate rânduiala biblică, în paranteză fiind menţionată corespondenţa cu sistemul de numerotare a orelor, în care o zi are douăzeci şi patru de ore: seară, care durează trei ore, de la 0 la 3 (18-21); noapte, care durează 9 ore, de la 3 la 12 (21-6); dimineaţă, care durează 3 ore, de la 0 la 3 (6-9) şi zi, care durează 9 ore, de la 3 la 12 (9-18).
■ Întrucât ziua de Sabat este consacrată smeririi sufletului (Lev. 16.31; 23.32), închinării (Is. 66.23; Ezec. 46.3) şi slăvirii lui Dumnezeu, ea constituie o desfătare sfântă (Is. 58.13), pentru orice credincios. Sabatul reprezintă un dar de la Dumnezeu (Exod 16.29), atât pentru oameni, cât şi pentru pământ (Lev. 25.2,4,6; 26.34; 2 Cron. 36.21). Orice om care este conştient, că acest dar al Sabatului, trebuie primit cu toată dragostea, este fericit (Is. 56.2).
■ Dumnezeu a cerut în mod ferm poporului Israel, ca după fiecare succesiune de şase zile de muncă, să urmeze în mod obligatoriu o zi de odihnă, Sabatul (Lev. 19.3,30; 23.38; 26.2), care să fie consacrată în totalitate lui Dumnezeu (Exod 20.8-11; 23.12; 31.15; 35.2; Lev. 23.3; Deut. 5.12-15). Rezultă deci, că orice săptămână conţine şase zile lucrătoare, iar ziua a şaptea este o zi de Sabat (Exod 16.26,29-30; 31.15;
335
35.2; Lev. 23.3).
- Ziua liberă sau Sabatul, reprezintă un "semn" veşnic între Dumnezeu şi poporul evreu (Exod 31.13,16-17; Ezec. 20.12,20).
- în ziua de Sabat, evreii nu aveau voie să facă *nici un fel de lucrare* (Exod 20.10; Deut. 5.14; Ier. 17.22), atât în locuinţe (Lev. 23.3), cât şi în afara acestora (Exod 34.21; Neemia 13.15). Astfel, în ziua de Sabat, evreii nu aveau voie: să aprindă focul (Exod 35.3), să strângă lemne de foc (Num. **15.32-36),** să pregătească mâncare (Exod 16.23), să care diverse obiecte (Ier. 17.21-22,24,27), să facă diverse cumpărături (Neemia 10.31; 13.16-17), să vândă (Neemia 13.15), să-şi facă diverse gusturi (Is. 58.13).

- Oricine efectua vreo lucrare în ziua Sabatului, trebuia pedepsit cu moartea (Exod 31.14-15; 35.2; Num. 15.32-36).
- Singurele lucrări permise în ziua de Sabat, erau: tăierea împrejur (loan 7.22-23) şi aducerea a doi miei, pentru arderea de tot, şi a darului de mâncare, împreună cu jertfa de băutură (Num. 28.9-10; 1 Cron. 23.31; 2 Cron. 2.4; 31.3; Neemia 10.33; Ezec. 46.4). Domnitorul trebuia să aducă în ziua de Sabat, şase miei şi un berbec pentru arderea de tot, şi darul de mâncare împreună cu jertfa de băutură (Ezec. 45.17; 46.4,12). _
- întrucât Domnul Isus Hristos a efectuat în zilele de Sabat, diverse lucrări (loan 5.16; 7.21), prin care a vindecat bolnavii (Luca 6.6-10; 13.10-16; 14.3; loan 5.8-9; 9.14), şi de asemenea, i-a poruncit unui om, pe care l-a vindecat, să-şi care patul în ziua de Sabat (loan 5.8-12), fariseii au ajuns la concluzia că Domnul Isus Hristos "nu vine de la Dumnezeu, pentru că nu ţine Sabatul" (loan 9.16). în contextul în care Domnul Isus le-a spus iudeilor, că nici unul dintre aceştia nu ţinea cu adevărat Legea (loan 7.19), făţărnicia acestor oameni este evidentă.
- Datorită faptului că ucenicii Domnului Isus Hristos, fiind flămânzi, au mâncat boabe de grâu, din spicele pe care le-au cules într-o zi de Sabat, fariseii au ajuns la concluzia că nici ucenicii Domnului isus Hristos nu ţineau Sabatul (Matei 12.1-7).
- Din învăţătura Domnului Isus Hristos: "Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat" (Marcu 2.27), deducem că Sabatul are în primul rând o semnificaţie spirituală, şi nu trebuie să constituie nici într-un caz un prilej de chinuire a omului, prin autoimpunerea a tot felul de interdicţii artificiale. Ca atare, în ziua de Sabat, creştinii au permisiunea să efectueze unele lucrări de strictă necesitate (Matei 12.11-13; Luca 6.9; 13.15-16; 14.5; loan 5.8-9).
- La un moment dat, poporul evreu ajunsese într-o stare de degradare spirituală atât de avansată, încât Dumnezeu le-a spus că jertfele, Sabatele şi celelalte sărbători nu-şi mai aveau rostul (Is. 1.13-14).
- Cu toate că evreii credeau că Domnul Isus Hristos "dezlega ziua Sabatului" (loan 5.18), Domnul Isus Hristos ne învaţă că El este Domn şi al Sabatului (Matei 12.8).
■ Sfânta Scriptură ne arată că atât Domnul isus Hristos, cât şi apostolul Pavel, în ziua de Sabat mergeau la sinagogă, pentru a da învăţătură norodului (Luca 4.16; 13.10; Marcu 1.21; 3.1-4; F.A. 13.14,42-44; 16.13; 17.1-2; **18.4).**
- Analizând proorociile cuprinse în versetele Is. 56.6-8; 66.23, aflăm că şi în viitor, Sabatul va continua să reprezinte o binecuvântare, atât pentru evrei, ci şi pentru toate celelalte popoare.

Aşa cum ştim, toţi creştinii respectă Sabatul. Să încercăm acum, să aflăm care dintre cele şapte zile ale săptămânii, corespunde zilei de Sabat.
în prima carte din Sfânta Scriptură, Geneza, citim că la un moment dat, Dumnezeu a creat entitatea numită de către noi, zi calendaristică. Din punct de vedere biblic, această entitate este marcată de succesiunea seară-dimineaţă (Gen. 1.5,8,13,19,23,31). Cu alte cuvinte, Dumnezeu a hotărât ca între oricare două perioade de timp consecutive, în care este lumină, să existe o perioadă de timp, in care este întuneric. Din versetele citate mai sus, mai aflăm şi faptul că primele ziie care au fost create de către Dumnezeu, au fost numerotate cu cifre de la unu la şapte. Mai târziu, oamenii au început să grupeze zilele în săptămâni, şi să numeroteze zilele din săptămână tot cu cifre de la unu la şapte. Odată cu trecerea timpului, oamenii au asociat numerelor care desemnau zilele săptămânii, diverse nume. Aşa cum ştim, în zilele noastre, în mod uzual, referirea la zilele săptămânii nu se mai face folosindu-se o cifră, ci o denumire.
în timp ce majoritatea confesiunilor declarate creştine, consideră că în perioada de timp în care trăim, Sabatului îi corespunde ziua de duminică, există de asemenea şi câteva confesiuni declarate creştine, care consideră că Sabatului îi corespunde ziua de sâmbătă.
în zilele noastre, există oameni care consideră că prima zi a săptămânii corespunde zilei de duminică şi ziua a şaptea corespunde zilei de sâmbătă. Dat fiind faptul că în ziua a şaptea, Dumnezeu S-a odihnit şi totodată a binecuvântat şi sfinţit această zi, unii dintre aceşti oameni sărbătoresc Sabatul în ziua de sâmbătă.
Unii oameni consideră că prima zi a săptămânii, corespunde zilei de luni şi ziua a şaptea a săptămânii corespunde zilei de duminică. Majoritatea acestor oameni, sărbătoresc Sabatul în ziua de duminică. Există chiar şi oameni care consideră că duminica corespunde zilei întâi a săptămânii, şi cu toate acestea sărbătoresc Sabatul în ziua de duminică. Unii dintre aceştia îşi motivează decizia, invocând faptul că ultimele două evenimente de o importanţă majoră pentru omenire, au avut loc în ziua întâi a săptămânii. Acestea au constat în: învierea Domnului Isus Hristos, şi efectuarea de către Dumnezeu a primului botez cu Duhul Sfânt, care a marcat totodată şi data de naştere a Bisericii lui Dumnezeu. De asemenea, din analizarea versetelor F.A. 20.7; 1 Cor. 16.2, unii oameni trag concluzia că primii creştini nu ar fi lucrat în ziua întâi a săptămânii.
Alţi oameni consideră că ziua de Sabat, nu corespunde nici zilei de sâmbătă şi nici zilei de duminică. De pildă unii oameni, consideră că Sabatul corespunde zilei de vineri.
Datorită faptului că în majoritatea ţărilor de pe glob, atât sâmbăta cât şi duminica sunt zile nelucrătoare, unii oameni închină lui Dumnezeu ambele zile. Amintim totuşi, că Dumnezeu le-a poruncit oamenilor să muncească şase zile din săptămână (Ex. 20.9; 23.12; 31.15; 35.2; Lev. 23.3; Deut, 5.13).
Aceste diferenţe de opinie ale oamenilor, legate de ziua din săptămână considerată a fi Sabat şi închinată lui Dumnezeu, se datorează următoarelor
considerente:

- întrucât Sfânta Scriptură nu precizează în mod explicit, că atunci când a fost creat primul om, exista şi noţiunea de calendar, unii oameni consideră că nu se poate cunoaşte cu exactitate, dacă prima zi creată de către Dumnezeu, corespunde în
337
realitate zilei de duminică, din calendarele noastre de astăzi.
- Unii oameni consideră că atunci când Dumnezeu a poruncit poporului Israel, să respecte cu stricteţe ziua a şaptea, nu s-a referit Sa o anumită zi din săptămână, ci pur şi simplu la faptul că, după fiecare succesiune de câte şase zile lucrătoare, trebuia să urmeze o zi de odihnă, care să fie închinată în totalitate iui Dumnezeu.
- Alţi oameni consideră că acea corespondenţă, care se face între ziua întâi a săptămânii şi ziua de duminică, este o simplă convenţie, care este destul de relativă, întrucât ţine de o anumită formă de editare a calendarului.
întrucât Domnul Isus Hristos a spus că va învia în a treia zi de la moartea Sa (Matei 16.21; 17.23; 20.19; 27.63-64; Marcu 9.31; Luca 9.22; 18.33; 24.7,46; F.A. 10.40; 1 Cor. 15.4), rezultă că El a înviat în prima zi a săptămânii (Matei 28.1-7; Marcu 16.1-6; Luca 24.1-6; loan 20.1-9). Totuşi, mulţi oameni nu sunt absolut convinşi că prima zi a săptămânii, conform calendarului iudaic din acel timp, corespunde atât primei zile create de către Dumnezeu, cât şi zilei de duminică din calendarele noastre de astăzi, conform stilului nou.
Să presupunem acum, că totuşi, prima zi creată de către Dumnezeu, ar corespunde exact zilei de duminică din calendarele noastre de astăzi. în acest context, ar rezulta că Sabatul trebuie ţinut în mod obligatoriu sâmbăta. Totuşi, majoritatea creştinilor socotesc că duminica este adevărata zi de închinare. Dat fiind acest fapt, ne-am putea pune următoarele întrebări:
• Dacă duminica nu corespunde adevăratei zi de închinare, cum ar putea totuşi Dumnezeu să îngăduie, ca majoritatea creştinilor să greşească în această privinţă?
- De ce oare, Dumnezeu nu intervine în mod tranşant, pentru a-i determina pe oameni să-şi corecteze această eroare, dacă ea este într-adevăr comisă?
Pentru a răspunde la aceste întrebări, ar trebui mai întâi să cercetăm, dacă odată cu trecerea timpului, nu cumva s-a produs vreo perturbare majoră în sistemul nostru solar, care ar fi putut avea drept urmare, producerea unei neconcordanţe între calendarul nostru actual, şi ziua reală, astronomică în care ne aflăm. Sfânta Scriptură ne arată că Dumnezeu, care este atotputernic, poate oricând să producă o astfel de perturbaţie, poruncind de pildă Soarelui, să nu mai răsară (Iov 9.7; Hab. 3.11).
în losua 10.12-14 scrie: "Atunci losua a vorbit Domnului, în ziua când a dat Domnul pe Amoriţi în mâinile copiilor lui Israel, şi a zis în faţa lui Israel: 'Opreşte-te, soare, asupra Gabaonului, Şi tu, lună, asupra văii Aialonului!' Şi soarele s-a oprit, şi luna şi-a întrerupt mersul, Până ce poporul şi-a răzbunat pe vrăjmaşii lui... Soarele s-a oprit în mijlocul cerului, şi nu s-a grăbit să apună, aproape o zi întreagă. N-a mai fost nici o zi ca aceea, nici înainte nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru israel".
Din versetele citate mai sus, aflăm că pe vremea împăratului iui Israel numit losua, a existat o zi neobişnuită, care a durat un interval de timp mult mai mare decât al unei zile normale.
Acest fenomen neobişnuit, nu a putut trece neobservat în diversele zone ale globul pământesc. Astfel, istoricul Herodot ne spune că preoţii egipteni, i-au arătat scrieri vechi, care descriau o zi neobişnuit de lungă.
Scrierile vechi chinezeşti, vorbesc de asemenea despre o zi deosebit de lungă, în timpul împăratului Yeo, care a fost contemporan cu losua.
338
La începutul secolului XX, amiralul Palmer a descoperit în Mexic, un document care spune că Soarele a fost observat pe cer în aceeaşi poziţie, aproape o zi întreagă, în anul "celor şapte iepuri", care corespunde cu anul în care losua a cucerit Canaanul.
Anumiţi astronomi, cum este de pildă profesorul Tolten din U.S.A., au mers cu calculele din prezent, înapoi, până la ziua solstiţiului de iarnă, când iosua a cucerit Canaanul, şi au găsit că respectiva zi, corespunde unei zile de miercuri. Mergând cu calculele în sensul scurgerii timpului, şi pornind de la o altă dată de referinţă anterioară, spre acea zi neobişnuit de lungă, s-a ajuns la concluzia că aceasta corespunde unei zile de marţi.
Cercetătorul W. Mamders de la Observatorul Regal din Greenwich, a stabilit prin calcule precise, nu numai data exactă, ci şi orele între care s-a produs acel senzaţionalul fenomen, datorită căruia Soarele a fost observat pe cer în aceeaşi poziţie, aproape o zi întreagă. Analizând versetul Gen. 1.14, am putea considera în mod convenţional, că între acele ore *timpul s-a oprit.*
Dr. Harold Hili, preşedintele companiei Curtis Engine din Baltimore, U.S.A. consultant în programul spaţial american, a relatat că la Green Bait, Maryland, s-au introdus în calculator datele cunoscute, referitoare la diferitele evenimente importante din istoria antică şi s-au făcut anumite calcule, pentru a se afla poziţia unor aştri, la diferite momente din trecut.
Cu ajutorul calculatorului, s-a descoperit surprinzătorul adevăr, că în scurgerea vremii, în mod paradoxal, *lipseşte o zi.* Din anumite calcule, a rezultat că timpul scurs, care totuşi de fapt *lipseşte,* datorită perturbaţiei cosmice majore, petrecute pe vremea împăratului losua, era de numai douăzeci şi trei de ore şi douăzeci de minute, şi nu o zi întreagă. Mai trebuiau "descoperite" încă patruzeci de minute, pentru a rezulta ziua întreagă care *lipseşte* din scurgerea timpului.
în Is. 38.7-8 citim astfel:"... 'Şi iată semnul din partea Domului după care vei cunoaşte că Domnul va

împlini cuvântul pe care l-a rostit: voi întoarce înapoi cu zece trepte umbra treptelor cu care s-a pogorât soarele pe cadranul lui Ahaz'. Şi soarele s-a dat înapoi cu zece trepte de pe treptele pe care se pogorâse". Această nouă minune, referitoare la perturbarea întregului sistem solar, este relatată şi în versetele 2 împ. 20.9-11.
întrucât se crede că cele zece trepte ale cadranului solar al lui Ahaz, erau echivalente cu aproximativ patruzeci de minute, cauza zilei care *lipseşte* din scurgerea timpului, a fost complet elucidată. în orice caz, majoritatea analiştilor Bibliei, sunt de părere că cele două perturbări majore, produse de către Dumnezeu în sistemul nostru solar, nu sunt deloc neglijabile, şi că ele însumează aproximativ o zi calendaristică.
Din cele de mai sus, reiese că Biblia a venit în sprijinul cercetătorilor, ajutându-i să descopere care au fost cauzele pentru care, în mod paradoxal, *lipseşte* o zi din scurgerea timpului.
Presupunem acum, că la momentul când s-a produs acel fenomen neobişnuit, existau calendare. Dat fiind faptul că, de regulă, un calendar se întocmeşte înainte de începerea anului, şi că din punctul de vedere al calendarului omenesc, o zi are douăzeci şi patru de ore, probabilitatea cea mai mare, este ca acea zi neobişnuit de lungă, care a început marţi şi s-a terminat miercuri, să fi rămas fragmentată, atât în

calendarele vremii, cât şi în cele următoare, în două zile, marţi şi miercuri.
Aşa cum am amintit deja, conform Sfintei Scripturi, o zi este marcată de succesiunea seară-dimineaţă (Gen. 15,8,13,19,23,31). Dat fiind acest fapt, acea zi neobişnuită de care am vorbit mai sus, care, potrivit cu eventualele calendare din acele vremuri, a debutat la începutul zilei de marţ: şi s-a terminat ia sfârşitul zilei de miercuri, trebuie socotită atât din punct de vedere biblic, cât şi din punctul de vedere al zilei reale, astronomice, ca fiind doar o singură zi.
Date fiind consideraţiile de mai sus, putem deduce că, atunci când calendarul de la acea dată arăta ziua de miercuri, conform Sfintei Scripturi, potrivit căreia ziua este marcată de succesiunea seară-dimineaţă, ziua reală, adică cea astronomică, era de fapt tot ziua de marţi. Mergând mai departe, deducem că ziua de joi din eventualele calendare ale acelor vremuri, din punct de vedere biblic şi astronomic, era de fapt miercuri. Printr-un procedeu iterativ, ajungem la concluzia că ziua de duminică din calendare, atât din punct de vedere astronomic (când timpul "s-a oprit", întrucât "soarele a stat pe loc"), cât şi biblic, corespunde în realitate zilei de sâmbătă.
Având în vedere faptul că există o foarte mare probabilitate ca, duminica din calendarele noastre actuale, să corespundă, din punct de vedere astronomic şi biblic, zilei de sâmbătă, am putea deduce că acei creştini din ziua de astăzi, care au ca zi de închinare duminica, nu greşesc. Desigur că astfel, aceştia acordă cinstea cuvenită tot zilei de sâmbătă, adică ziua a şaptea a săptămânii, care a fost sfinţită şi binecuvântată de către Dumnezeu, încă de la începutul creaţiei.
Dat fiind faptul că, nu toţi oamenii ştiu de cele două perturbări majore, produse de către Dumnezeu în sistemul nostru solar, nu greşesc nici cei care închină lui Dumnezeu ziua de sâmbătă.
Sfânta Scriptură ne învaţă că nici un om *nu are voie să judece* (1 Cor. 2.15) pe un creştin, doar pentru faptul că sărbătoreşte ziua de Sabat, într-o zi (Rom. 14.5-6; Gal. 4.10) diferită de aceea pe care el o consideră ca fiind Sabat (Col. 2.16), întrucât Sabatul este, aşa cum ne învaţă Sfânta Scriptură, "o umbră", sau un simbol pentru lucrurile viitoare (Col. 2.17).
Aşa cum ştim, nu umbra unui obiect sau a unei fiinţe este importantă, ci numai obiectul sau fiinţa care o proiectează. De asemenea, simbolul este mai puţin important, decât realitatea care se află la baza lui. în acest context, pe baza versetelor amintite mai sus, deşi Sabatul trebuie respectat de către toţi creştinii, putem deduce că Sabatul în sine nu are valoarea pe care o au lucrurile viitoare, privitoare la împărăţia lui Dumnezeu. Totodată, dacă facem o retrospectivă a tuturor poruncilor date oameniior de către Dumnezeu, constatăm în mod cert, că respectarea Sabatului constituie porunca cea mai uşor de îndeplinit.
Atât Sabatul iudaic, cât şi ce! sărbătorit de către actualii creştini, are desigur un caracter obligatoriu, ca oricare dintre poruncile iui Dumnezeu. Totuşi Sfânta Scriptură ne învaţă că acest Sabat, are un caracter local şi vremelnic, în timp ce noul Sabat al poporului lui Dumnezeu, numit şi "odihna creştină" (Evrei 4.1-11) va avea un caracter veşnic. Acest nou Sabat, va fi permanent şi universal, valabil pentru toţi copiii lui Dumnezeu şi va consta într-o stare generală de bine, dată de către prezenţa în mod fizic, a Domnului Isus Hristos în mijlocul lor (Apoc. 21.2-4,23-24; 22.1-5).
Din toate cele de mai sus, rezultă cu claritate că un creştin nu trebuie să cadă într-un formalism exagerat în privinţa zilei de închinare. Aşa cum am amintit în

capitolul consacrat rugăciunii, creştinul trebuie să se roage în permanenţă, consacrând astfel lui Dumnezeu toate zilele din săptămână. Desigur că una dintre zilele săptămânii, cea de Sabat, trebuie să fie dedicată în exclusivitate lui Dumnezeu. Având în vedere că Duhul Sfânt îl învaţă pe fiecare creştin, "orice lucru" (1 loan 2.20,27; 1 Cor. 2.15), desigur că El îl va învăţa pe acesta, şi care este adevărata zi de închinare.
Aşa cum ştim, prezenta carte este un ghid de citire metodică a Bibliei, pentru aflarea modalităţii practice prin care un om poate deveni creştin. Definirea şi analizarea conceptului de "creştin", au fost făcute într-un mod unitar, urmărindu-se strict subiectul tratat. Dat fiind acest fapt, pe parcursul cărţii s-a omis să se facă referiri explicite, la unele dintre evenimentele care aparţin planului (F.A. 20.27; Ef. 1.9-10; 3.11) lui

Dumnezeu de mântuire a omului, deşi acest lucru ar fi fost necesar.
Pentru ca cititorul să aibă o privire de ansamblu asupra întregului Cuvânt al lui Dumnezeu conţinut în Sfânta Scriptură, în continuare va fi tratat în mod succint, tot planul lui Dumnezeu de mântuire a omului, "măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârşit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu" (Ecl. 3.11).
Timpul scurs de la crearea omului, se poate împărţi în mod convenţional, în mai multe perioade. Dumnezeu a dat oamenilor porunci specifice fiecărei perioade de timp în parte. Toţi acei oameni care au respectat poruncile specifice perioadei de timp în care au trăit (Rom. 2.12), sunt desigur înscrişi în cartea vieţii, şi fac parte din împărăţia lui Dumnezeu. Fiecare dintre aceste perioade de timp, se încheie cu câte o judecată pronunţată de către Dumnezeu, împotriva oamenilor care nu au împlinit în vieţile lor poruncile Sale (Rom. 2.5-8).
Mulţi dintre oamenii care au auzit propovăduirea Evangheliei, caută să-şi justifice necredinţa în diverse moduri iluzorii, Astfel, unii dintre aceştia pun în discuţie cazul acelor populaţii izolate, cum sunt de pildă unele triburi de sălbatici, care nu au avut niciodată ocazia în decursul istoriei, să audă propovăduirea Evangheliei.
Conform Cuvântului lui Dumnezeu conţinut în Sfânta Scriptură, aceşti oameni vor fi apreciaţi şi judecaţi de către Dumnezeu, după gradul în care au îndeplinit poruncile, pe care le-au primit de la însăşi conştiinţa lor, ştiut fiind faptul că Dumnezeu a avut desigur grijă ca să pună legile Sale, direct în conştiinţa fiecărui om (Rom. 2.14-15; 1 Ioan 3,19-21).
în fiecare perioadă de timp care va fi analizată, vor fi amintiţi ca reprezentanţi ai acesteia, cu precădere, oamenii numiţi în mod generic de către Sfânta Scriptură, *fii ai lui Dumnezeu.*
Dat fiind faptul că în Sfânta Scriptură, construcţia *fiu al lui Dumnezeu* este întrebuinţată în contexte diferite, în rândurile care urmează vom clarifica înţelesul acestei construcţii.
Aşa cum am amintit într-un capitol anterior, Dumnezeu este Duh (Ioan 4.24), şi este totodată o fiinţă de o natură unică în tot Universul. Singurul "Fiu al lui Dumnezeu" (Ioan 1.18,14; 3.16,18; 1 Ioan 4.9), în sensul că este de exact aceeaşi natură cu Dumnezeu (Ioan 10.30,38; 14.10-11; 17.21), este Domnul Isus Hristos.
341
Traducerea Bibliei realizată de către preotul Dumitru Cornifescu, foloseşte în versete ca: Iov 1.6; 2,1; 38.7; Ps. 89.6, construcţia *fiu al lui Dumnezeu,* cu sensul de /Înger.
Biblia foloseşte construcţia *fiu al lui Dumnezeu,* şi pentru a desemna oameni obişnuiţi. Astfel, în Gen. 6.1-4, citim astfel: "Când au început oamenii să se înmulţească pe faţa pământului, şi li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; şi din toate şi-au iuat de neveste pe acelea pe care şi le-au ales. Atunci Domnul a zis: 'Duhul Meu nu va rămânea pururea în om, căci şi omul nu este decât carne păcătoasă: totuşi zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani'. Uriaşii erau pe pământ în vremurile acelea, şi chiar după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, şi le-au născut ele copiii: aceştia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume".
în ultimul timp au apărut diverse publicaţii, care tratează versetele amintite mai sus, sau celelalte versete referitoare la uriaşi (Num. 13.32-33; Deut. 1,28; 2.10; 9.2; Amos 2.9), într-un mod deformat. Astfel, versetele respective au fost folosite într-un mod impropriu, pentru a se elabora diverse speculaţii ateice, care pot induce lesne în eroare pe acei oameni, care nu au înţeles în mod ciar la cine se referă acestea. Există deja teorii, care susţin că *fii lui Dumnezeu* erau de fapt nişte extraterestri, veniţi de pe alte planete cu diverse vehicule (farfurii) zburătoare.
Desigur că în sens biblic, prin *fii ai lui Dumnezeu,* se înţeleg acei oameni credincioşi lui Dumnezeu, adică aceia care se lasă călăuziţi numai de către Duhul lui Dumnezeu (Rom. 8.14), în sensul că împlinesc efectiv în vieţile lor poruncile Sale.
Prima perioadă a istoriei omenirii este cea edenică. Aceasta poate fi împărţită în două părţi.
Prima parte a perioadei edenice, a debutat odată cu crearea primului om, şi s-a încheiat odată cu căderea acestuia în păcatul grav al neascultării de Dumnezeu (1 Sam. 15.23).
"Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul s-a făcut astfel un suflet viu" (Gen. 2.7).
După ce Dumnezeu l-a creat pe primul om, care era un bărbat, Ei "a luat una din coastele lui şi a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie şi a adus-o la om" (Gen. 2.21-22). Astfel, Dumnezeu i-a făcut primului bărbat, "un ajutor potrivit pentru el" (Gen. 2.18).
în acel timp, cei doi oameni au fost neprihăniţi şi fericiţi, având o viaţă lipsită de griji.
A doua parte a perioadei edenice, a început odată cu căderea celor doi oameni în păcat, şi s-a terminat cu o judecată, prin care Dumnezeu a rostit sentinţa de izgonire a acestora din Eden (Gen. 3.23-24).
Primul "om" (Gen. 5.1-2) a fost numit "fiul lui Dumnezeu" (Luca 3.38), întrucât a fost creat "după chipul" şi după "asemănarea" lui Dumnezeu (Gen. 1.26-27).
După căderea celor doi oameni în păcat, Dumnezeu a rostit împotriva acestora o sentinţă prin care ei erau condamnaţi atât la moarte fizică, cât şi ia moarte spirituală, adică la despărţire de Dumnezeu.
în Gen. 3.19, se află hotărârea lui Dumnezeu referitoare la moartea fizică: "în sudoarea feţei tale să-ţi mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci ţărână eşti, şi în ţărână te vei întoarce".
342
întrucât în limba ebraică, corespondentul cuvântului "ţărână", este "Adamah", după pronunţarea de către Dumnezeu a acestei sentinţe, primul "om" a început să poarte numele "Adam" (Gen. 3.20-21).

în Gen. 3.22-24, se află hotărârea lui Dumnezeu privitoare la moartea spirituală a omului, adică despărţirea sa de Dumnezeu, care s-a materializat prin izgonirea acestuia din grădina Edenului: "Domnul Dumnezeu a zis: 'Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele şi răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-şi întindă mâna, să ia şi din pomul vieţii, să mănânce din el, şi să trăiască în veci'. De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul, din care fusese luat. Astfel a izgonit El pe Adam; şi la răsăritul grădinii Edenului a pus nişte heruvimi, care să învârtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieţii".
în timp ce hotărârea privitoare la moartea fizică, a rămas irevocabilă până în zilele noastre (Rom. 5.12), moartea spirituală poate fi anihilată prin credinţa în jertfa Domnului Isus Hristos (Ioan 14.21,23; Rom. 5.8-11; 2 Cor. 5.18-19). Orice creştin care a murit, nu va fi biruit de către "porţile Locuinţei morţilor" (Matei 16.18), întrucât el va învia (Ioan 11.24-26) la învierea celor neprihăniţi (Luca 14.14), pentru a trăi veşnic (Ioan 3.16; 5.24-29; 6.47; 8.51; 20.31).
Păcatul primului om a atras după sine şi blestemarea pământului (Gen. 3.17-18). Dar, chiar înainte de a rosti sentinţa de condamnare a omului la suferinţă (Gen. 3.16,18-19; Iov 5.7; 14.1; Ecl. 2.23), în bunătatea Sa fără de margini, Dumnezeu a făcut şi o promisiune de salvare şi răscumpărare a omului de sub blestemul păcatului. Astfel, adresându-se diavolului, care luase o formă de şarpe, Dumnezeu a rostit următoarele cuvinte: "Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta fi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcâiul" (Gen. 3.15). In acest verset găsim prima profeţie mesianică din Biblie. Desigur că sămânţa femeii îl simbolizează pe Domnul Isus Hristos, care, prin jertfa Sa de pe cruce l-a învins definitiv pe diavol, urmând ca în viitor să se producă şi "zdrobirea capului" acestuia. Desigur că această zdrobire, se va realiza atunci când diavolul va fi aruncat în iazul de foc (Apoc. 20.10).
A doua perioadă a istoriei omenirii, s-a sfârşit prin judecata, a cărei sentinţă a constat în potopul din timpul lui Noe.
Primii fii pe care i-au avut Adam şi Eva, au fost Cain şi Abel (Gen. 4.1-16). întrucât Cain "era de la cel rău, şi a ucis pe fratele său" (1 Ioan 3.12), putem considera că acesta a fost primul reprezentant tipic al oamenilor răi şi necredincioşi. Putem de asemenea considera că Abel, care a căpătat "mărturia că este neprihănit" (Evrei 11.4), a fost primul reprezentant tipic al oamenilor credincioşi.
Al treilea fiu pe care l-au avut Adam şi Eva, s-a numit Set (Gen. 4,25). în timpul vieţii lui Set, oamenii au început "să cheme Numele Domnului" (Gen. 4,26).
Descendenţii lui Set, au fost: Enos, Cainan, Mahalaleel, Iared, Enoh, Metusala, Lameh şi Noe (Gen. 5.6-29),
Sfânta Scriptură ne spune că Enoh a "umblat cu Dumnezeu" un număr de trei sute şaizeci şi cinci de ani, şi apoi a fost "mutat" de pe Pământ, fiind răpit la Dumnezeu (Gen. 5.23-24; Evrei 11.5).
Odată cu trecerea timpului, urmaşii lui Cain au umplut tot Pământul, inundându-l cu răutatea lor care ajunsese la apogeu (Gen. 6.5). Din cauza faptului că

"pământul era stricat; căci orice făptură îşi stricase calea pe pământ" (Gen. 6.12), Dumnezeu a hotărât să distrugă printr-un potop, toate vieţuitoarele care existau pe Pământ (Gen. 6.7,13).
Pentru perpetuarea vieţii pe Pământ, au fost salvaţi într-o corabie, Noe şi familia sa, precum şi câte o pereche de vietăţi din regnul animal (Gen. 6.14-22; 7.1-24; 8.1-19).
Familia lui Noe a fost salvată de la moarte, întrucât "Noe a căpătat miiă înaintea Domnului" (Gen. 6.8), deoarece "Noe era un om neprihănit şi fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu" (Gen. 6.9).
Descendenţii direcţi ai lui Noe au fost: Sem, Ham şi Iafet. Ei au contribuit la repopularea întregului Pământ (Gen. 9.18-19).
Noe le-a arătat urmaşilor săi printr-o profeţie, care va fi răsplata sau pedeapsa pe care o vor primi, în funcţie de atitudinea lor faţă de Dumnezeu. Astfel, urmaşii lui Sem au fost binecuvântaţi, urmaşii iui Ham, canaaniţii, au fost sortiţi să fie o seminţie de robi, iar urmaşii lui Iafet urmau să locuiască pe întinderi mari de pământ, alături de urmaşii lui Sem (Gen. 9.25-27). Istoria dovedeşte împlinirea acestei profeţii.
După potop, Dumnezeu a încheiat, prin intermediul lui Noe, un legământ cu orice făptură de pe Pământ (Gen. 8.21-22; 9.8-17). De asemenea, Dumnezeu l-a binecuvântat pe Noe şi pe fiii săi (Gen. 9.1-2,7).
După crearea primului om, Dumnezeu i-a fixat acestuia o alimentaţie exclusiv vegetală (Gen. 1.29; 3.17-19). După potop, Dumnezeu a îngăduit oamenilor să mănânce şi carne, dar nu sânge (Gen. 9.3-4). Este remarcabil faptul că, de când au început să mănânce came, durata de viaţă a oamenilor s-a scurtat în mod considerabil. Astfel, în timp ce majoritatea descendenţilor lui Adam, până la Noe, au trăit peste nouă sute de ani (Gen. 5.5-31), începând cu Sem, care a trăit şase sute de ani (Gen. 11.10-11), durata de viaţă a descendenţilor săi a scăzut în mod constant (Gen. 11.12-32), astfel că Avraam a trăit doar o sută şaptezeci şi cinci de ani (Gen. 25.7).
în *a treia perioadă,* oamenii au început să construiască pe o câmpie din "ţara Şinear" (Gen. 11.2) o cetate, care ulterior a fost numită Babe! (Gen. 11.9).
Părăsind complet smerenia, în aroganţa şi trufia lor, oamenii au început să construiască şi un turn foarte înalt, al cărui vârf ar fi trebuit "să atingă cerul". Realizând aceste construcţii, oamenii doreau să-şi facă "un nume", pentru a nu fi "împrăştiaţi pe toată faţa pământului" (Gen. 11.3-4).
Ca urmare a acestor acţiuni nesocotite, prin judecata cu care s-a încheiat această perioadă, Dumnezeu a hotărât ca oamenii, care până atunci vorbeau toţi aceeaşi limbă (Gen. 11.1,6), să înceapă să

vorbească din acel moment limbi diferite (Gen. 11.7). întrucât oamenii nu se mai înţelegeau între ei, aceştia s-au împrăştiat pe întreg Pământul (Gen. 11.8-9).
A patra perioadă a istoriei omenirii, supranumită perioada patriarhilor, s-a sfârşit odată cu intrarea evreilor în robia egiptenilor (Gen. 15.13-14).
Din descendenţii lui Sem, strămoşul poporului Israel, au provenit cei opt patriarhi: Arpacşad, Şelah, Eber, Peleg, Rehu, Serug, Nahor şi Terah (1 Cron. **1.24-**26).
După ce Dumnezeu a produs dispersarea oamenilor pe Pământ, Nimrod (1 Cron. 1.10), care a fost un urmaş al lui Ham, a întemeiat pe fluviul Eufrat, o împărăţie
344
caldeeană (prebabiloneană). Un alt fiu al lui Ham, numit Miţraim (1 Cron. 1.8), a întemeiat împărăţia egipteană (Ps. 105.27), care a fost cei de-al doilea mare centru al
civilizaţiei antice.'
Deşi aceste împărăţii au înregistrat un progres constant în domeniile: economic, cultural, artistic şi militar, religia acestora se găsea într-un regres permanent. Astfel apare politeismul, şi oamenii încep să se închine la idoli. Oamenii s-au distanţat tot mai mult de singurul Dumnezeu adevărat, formându-şi diverse ritualuri stupide şi înfiinţându-şi aşa-zişi dumnezei personali, idolii. închinarea la idoli s-a răspândit atât de repede pe toată suprafaţa Pământului, încât Dumnezeu ajunsese să fie ignorat total. în acest context, Dumnezeu a hotărât ca să aleagă dintre toţi oamenii care trăiau în acel moment pe Pământ, o singură familie, prin care să se păstreze imaculată adevărata închinare. în acest sens, Dumnezeu l-a ales pe Avram, fiul lui Terah, născut în localitatea Ur (Gen. 11.31), din Mesopotamia, ţară în care toţi locuitorii erau închinători la idoli, şi i-a încredinţat această importantă misiune.
Dumnezeu i-a poruncit lui Avram să-şi părăsească ţara şi neamurile sale, şi să se stabilească în ţara "pe care i-o va arăta Dumnezeu" (Gen. 12.1; F.A. 7.2-6). Această poruncă a fost consfinţită printr-un legământ (Gen. 17.2-4,7), care a fost însoţit de o promisiune. Astfel, Dumnezeu i-a promis lui Avram că va face din acesta "un neam mare", binecuvântându-l într-un mod deosebit (Gen. 12.2). De asemenea, prin intermediul lui Avram, Dumnezeu a binecuvântat toate familiile de pe Pământ (Gen. **12.3;** 22.16-18).
în Gen. 14.13, citim că Avram este numit *evreu.* întrucât Avram împreună cu familia sa locuiau în corturi (Evrei 11.9), vecinii săi, canaaniţii, sesizând că modul de viaţă ai acelui străin din Ur era atât de deosebit de al lor,' l-au poreclit pe acesta, numindu-l evreu. Cuvântul evreu înseamnă *omul din partea cealaltă.*
Cu toate că Dumnezeu i-a făgăduit lui Avram, că va avea un mare număr de urmaşi (Gen. 15.5), până când s-a născut primul său fiu, au trebuit să treacă mulţi ani. în timpul când Avram aştepta împlinirea făgăduinţei lui Dumnezeu, soţia sa Sărai, care era stearpă, "a luat pe egipteanca Agar, roaba ei, şi a dat-o de nevastă bărbatului său Avram" (Gen. 16.1-3). Agar i-a dăruit lui Avram un fiu, numit Ismael, ai cărui urmaşi sunt arabii de astăzi (Gen. 16.4-16; 25.12-18).
Pentru a accentua promisiunea cuprinsă în legământul Său făcut cu Avram, că acesta va fi *părinte al multor neamuri,* Dumnezeu i-a schimbat numele în Avraam, nume care are exact această semnificaţie (Gen. 17.5-6).
Dumnezeu a hotărât ca *semnul legământului* dintre El şi poporul evreu, să fie *tăierea împrejur {Gen.* 17.9-14,23-27).
Cu toate că soţia lui Avraam, Sărai, căreia Dumnezeu i-a schimbat numele în Sara (Gen. 17.15), nu a putut avea copii până la vârsta de nouăzeci de ani, Dumnezeu i-a promis lui Avraam, că soţia sa îi va naşte un fiu (Gen. 17.16-19; 18.1-15). Acesta a fost Isaac (Gen. 21.1-7) şi el a continuat (Gen. 17.21) şirul de oameni, care au trăit în perioada Vechiului Testament, ce au avut o credinţă adevărată.
Avraam a fost unul dintre oamenii care au avut o credinţă reală în Dumnezeu
(Evrei 11.8-10,17-19). Astfel, dacă Dumnezeu nu intervenea !a momentul potrivit,
Avraam ar fi fost capabil să-l jertfească pe fiul său iubit, Isaac, atunci când
Dumnezeu, pentru a-i pune credinţa la încercare, i-a cerut acest lucru (Gen. 22.1-18).
începând din această perioadă, poporul evreu descendent din Avraam, va fi
345
numit frecvent în Biblie, poporul lui Dumnezeu (Exod 19.5; Deut. 4.20; 7.6; 10.15; 14.2; 26.18-19; 2 Sam. 7.23-24; 1 împ. 8.51-53; Amos 3.2). Dat fiind acest lucru, pentru a urmări planul lui Dumnezeu de mântuire (salvare) a omului, vom urmări în continuare istoria poporului evreu, care a avut rolul de purtător, de-a lungul veacurilor, al minunatelor făgăduinţe ale lui Dumnezeu.
Isaac a fost un om credincios (Evrei 11.20) ca şi tatăl său Avraam. întrucât soţia sa Rebeca, era stearpă, el s-a rugat la Dumnezeu, care i-a ascultat rugăciunea, şi i-a dăruit doi fii gemeni (Gen. 25.20-21). Aceştia au fost: Esau şi Iacov. Fiii lui Isaac, care se băteau încă din pântecele mamei lor (Gen. 25.22-23), nu s-au înţeles bine între ei încă de la naştere, când Iacov "ţinea cu mâna de călcâi pe Esau" (Gen. 25.24-26).
Când cei doi gemeni au crescut, iacov l-a determinat pe Esau să-şi vândă dreptul de întâi născut (Gen. 25.29-34). între cei doi gemeni au existat mereu certuri şi neînţelegeri. înainte de a muri, isaac a dorit să-l binecuvânteze pe Esau, pe care-l iubea mai mult (Gen. 25.28). Cu toate acestea, printr-un şiretlic pus la cale de mama sa Rebeca, iacov a reuşit să-l înşele pe tatăl său, pentru a primi el binecuvântarea pregătită pentru Esau (Gen. 27.1-40). Ca urmare a acestei întâmplări, Esau a prins ură pe fratele său Iacov şi a dorit să-l omoare (Gen. 27.41-42).
între urmaşii lui Esau şi cei ai lui Iacov, au continuat să existe neînţelegeri. Astfel, edomiţii, care erau

urmaşii lui Esau (Gen. 36.9,43), ulterior au creat probleme israeliţilor (Num. 20.14-21; Deut. 2.1-8; Jud. 11.18), care erau urmaşii lui Iacov.
Temându-se de fratele său Esau, Iacov a ascultat sfatul părinţilor săi (Gen. 27.43-45; 28.1-5), şi a plecat în Haran, unde a locuit douăzeci de ani (Gen. 31.38) în casa luii Laban, fratele mamei sale (Gen. 29.1-19).
în drum spre Haran, la Betel, Iacov a avut un vis, prin care Dumnezeu i-a confirmat binecuvântările date iniţial bunicului său Avraam şi urmaşilor săi (Gen. 28.10-19).
Dumnezeu l-a binecuvântat pe iacov cu multe bogăţii, compensând astfel faptul că Laban nu a avut o comportare corectă faţă de acesta (Gen. 31.3-13,42). De asemenea, Dumnezeu a făcut astfel încât la întoarcerea iui Iacov în ţara sa, să aibă loc împăcarea celor doi fraţi, Esau şi Iacov (Gen. 32.9-12; 33.1-16). Apoi Dumnezeu l-a binecuvântat din nou pe Iacov, făgăduindu-i încă o dată, că-i va da în stăpânire ţara promisă lui Avraam şi Isaac, în care urmaşii săi au fost împăraţi (Gen. 35.11-13).
Pentru a accentua tenacitatea de care dădea Iacov dovadă, în majoritatea împrejurărilor critice ale vieţii sale (Gen. 29.20-30; 30.25-43; 31.39-42; 32.24-26), la un moment dat, Dumnezeu i-a schimbat acestuia numele, în Israel, care în traducere înseamnă "Cel ce luptă cu Dumnezeu" (Gen. 32.27-28; 35.10).
Cei doisprezece fii ai lui Israel au fost: Ruben, Simeon, Levi, luda, Isahar, Zabulon, Dan, Neftali, Gad, Aşer, Iosif, Beniamin (Gen. 35.22-26).
Din această perioadă, datează profeţia mesianică referitoare la faptul că, Domnul Isus Hristos trebuia să se nască în casa unui descendent al fiului lui Israel numit luda (Gen. 49.9-10).
Deoarece Israel îl iubea pe Iosif, mai mult decât pe toţi ceilalţi fii ai săi, cu timpul aceştia au început să-l urască pe Iosif (Gen. 37.3-4).
Din cauza faptului că Iosif a fost sincer cu fraţii săi, şi le-a istorisit două dintre visele sale, care prevesteau evenimente deosebit de importante, ce urmau să se producă în viaţa sa şi a familiei saie (Gen. 37.5-11), aceştia au hotărât să-l omoare

(Gen. 37.18-20). Totuşi, Ruben a elaborat un plan secret de salvare a lui Iosif. Astfel, Ruben a propus fraţilor săi, să nu-l omoare imediat pe Iosif, ci doar să-l arunce într-o groapă, gândindu-se să vină ulterior pentru a-l scoate de acolo (Gen. 37.21-24).
Planul lui Ruben nu a putut fi aplicat în totalitate, întrucât luda le-a propus fraţilor săi, să-l vândă pe Iosif unor negustori ismaeliţi (madianiţi), care l-au vândut lui Potifar, care era căpetenia străjerilor faraonului Egiptului (Gen. 37.25-28; 39.1).
Datorită faptului că Dumnezeu a îngrijit în mod constant de Iosif (Gen. 39.2-23; 40.1-23; 41.1-57), acesta a ajuns primul om ca importanţă în stat, după faraonul Egiptului (Gen. 41.38-44; 45.7-9).
Pe vremea când în Canaan era foamete, fraţii lui Iosif au venit în Egipt pentru a cumpăra grâu (Gen. 42.1-38; 43.1-34; 44.1-34). Până la urmă, la chemarea adresată de către Iosif (Gen. 45.1-28), toată familia sa s-a stabilit în Egipt (Gen. 46.1-34; 47.1-28), unde a stat patru sute treizeci de ani (Exod 12.40-41).
îngrijorat de prosperitatea la care ajunsese poporul Israel în Egipt, precum şi de rapida sa înmulţire (Exod 1.1-9), noul faraon a hotărât să transforme întreg poporul evreu în sclavi (Exod 1.10-14). Mai mult decât atât, faraonul a hotărât să diminueze numărul evreilor prin orice mijloace. Astfel, mai întâi le-a poruncit moaşelor să-i omoare pe toţi nou-născuţii evrei, care erau băieţi (Exod 1.15-21). Văzând că această poruncă nu a avut efectul scontat, faraonul a poruncit la tot poporul care trăia în Egipt, ca orice băiat evreu care urma să se nască, să fie înecat în râu (Exod 1.22).
în timpul acelei sumbre perioade din istoria poporului Israel (Exod 2.23; 3.7), în casa lui Levi (Exod 2.1-2), s-a născut un copil, care a fost ales de către Dumnezeu, pentru a elibera poporul evreu din sclavia egiptenilor.
După ce acest copil a fost ţinut ascuns trei luni, temându-se să mat încalce în continuare porunca faraonului, mama copilului "a luat un sicriaş de papură, pe care l-a uns cu lut şi cu smoală; a pus copilul in el, şi l-a aşezat între trestii, pe malul râului"
(Exod 2.2-3).
Dumnezeu a făcut într-aşa fel, încât acest copil să fie găsit şi îndrăgit de fata faraonului, care l-a înfiat, punându-i numele Moise (Exod 2.5-10). Moise a trăit patruzeci de ani la curtea faraonului (F.A. 7.23). întrucât Moise nu mai putea să suporte chinurile la care erau supuşi evreii în Egipt, la un moment dat acesta a omorât pe un egiptean, care l-a bătut pe unul dintre fraţi: săi (Exod 2.11-12). Fiindcă Moise se temea de urmările faptei sale, acesta a fugit în ţara Madian (Exod 2.13-15). Aici, din mijlocul unui rug aprins, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să se întoarcă în Egipt, pentru a scoate poporu! Israel din robia egiptenilor (Exod 3.1-22).
Pentru a căpăta autoritate înaintea oamenilor, Dumnezeu l-a înştiinţat pe Moise, că-l va folosi pentru a executa prin intermediul său, anumite lucrări cu caracter supranatural (Exod 4.1-9,21).
A cincea perioadă a istoriei omenirii, supranumită *perioada legii,* a durat de la ieşirea evreilor din Egipt, până la apariţia pe Pământ a lui ioan Botezătorul (Luca 16.16) şi a Domnului Isus Hristos (Rom. 10.4; Ef. 2.15).
Pentru ca faraonul să permită plecarea evreilor din Egipt, a fost nevoie ca Dumnezeu să arunce asupra acestei ţări un număr de zece urgii (Exod capitolele 7-12).

înainte de producerea celei de-a zecea urgii, care consta în uciderea tuturor primilor născuţi ai egiptenilor, atât oameni cât şi animale, Dumnezeu a instaurat sărbătoarea Paştelui. Desigur că

sacrificarea mielului sau iedului de Paşte (Exod 12.3-11), simboliza jertfa de mai târziu a Domnului Isus Hristos (Ioan 1.29; 1 Cor. 5.7; 1 Petru 1.19; Apoc. 5.6,12).
Ieşirea poporului Israel din Egipt şi pornirea sa spre Canaan, a constituit unul dintre cele mai importante evenimente din epoca Vechiului Testament. Atunci, Dumnezeu a făcut ca în Marea Roşie, să existe o porţiune de uscat în formă de culoar, care s-a menţinut exact acel interval de timp, care a fost necesar pentru trecerea poporului Israel, urmând ca după aceea marea să-şi reia cursul ei normal, şi să distrugă toată oastea egipteană care-i urmărea (Exod 14.16-31). Dumnezeu a considerat că această minune, trebuia să rămână vie mult timp în minţile evreilor (Exod 13.3). Dumnezeu a instituit sărbătoarea Paştelui, tocmai ca să marcheze acest eveniment crucial. începând de atunci şi până în zilele noastre, evreii comemorează în fiecare an de Paşte, ieşirea lor din Egipt (Exod 12.14-27,42; Lev. 23.4-5; Num. 28.16; Deut. 16.1-2).
Dacă ar fi mers pe cel mai scurt drum (Exod 13.17), poporul Israel ar fi ajuns în Canaan, într-un timp care nu ar fi depăşit o lună. Dumnezeu însă a hotărât, ca această distanţă să fie parcursă într-un timp de aproximativ patruzeci de ani, pe un traseu ocolitor (Exod 13.18), descris în versetele Num. 33.1-53. Dumnezeu a luat această hotărâre, întrucât ştia că poporul Israel avea nevoie de un timp mai îndelungat, pentru a putea fi smerit, organizat şi disciplinat (Deut. 8.2-5).
Iată cum descrie Sfânta Scriptură, modul precis în care au fost călăuziţi evreii de către Dumnezeu, până la muntele Sinai: "Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă şi ziua şi noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopţii" (Exod 13.21-22).
Când au ieşit din Egipt, evreii au luat-o spre sud. In trei zile aceştia au ajuns la Mara, unde Dumnezeu a făcut ca apele amare să devină dulci (Exod 15.22-25). Apoi au ajuns la Elim (Exod 15.27).
Timp de patruzeci de ani, până când au trecut Iordanul şi au ajuns la Ghilgal (Iosua 5.12), într-o ţară locuită (Exod 16.35), Dumnezeu le-a dai evreilor să mănânce mană (Exod 16.35), care avea gust de turtă cu miere (Exod 16.31). Este remarcabil faptul că în zilele de Sabat, Dumnezeu nu le dădea mană (Exod 16.5,22-30).
în pustiul Sin, unde nu exista nici un fel de hrană, pe lângă mană (Exod 16.4,14-18,21), Dumnezeu le-a dat evreilor să mănânce şi prepeliţe (Exod 16.8-13).
Când au ajuns la Refidim, unde nu exista apă, Dumnezeu a făcut o minune, dându-le evreilor apă (Exod 17.1-7).
Cu ajutorul lui Dumnezeu, armata evreilor condusă de către Iosua a învins pe duşmanul lor, Amalec (Exod 17.8-16).
în luna a treia de la ieşirea lor din Egipt, evreii au ajuns la muntele Sinai (Exod 19.1-2), unde au rămas aproximativ un an.
La muntele Sinai, Dumnezeu le-a comunicat evreilor, prin Moise, că doreşte să încheie un legământ cu ei, condiţionând binecuvântările adresate lor, de ascultarea şi îndeplinirea poruncilor Sale (Exod 19.3-7),

Copiii lui Israel au fost de acord cu condiţiile impuse de către Dumnezeu (Exod 19.8), şi atunci Dumnezeu le-a transmis prin Moise, să se pregătească timp de două zile (Exod 19.10-15), pentru încheierea legământului cu El (Deut. 5.2-3).
Legământul încheiat de către Dumnezeu cu poporul Israel, avea la bază atât cele zece porunci (Exod 34.28; Deut. 4.13), care se pot citi în versetele Exod 20.1-17, precum şi alte porunci, legi şi rânduieli (Exod 21.1; 34.27; Deut. 4.1-2; 5.31; 6.1) morale şi civile (Exod 21.2-36; 22.1-31; 23.1-13), precum şi legi ceremoniale (Exod 20.22-26; 23.14-19). Legile morale conţineau principii şi modele de comportament pentru a avea o viaţă corectă. Legile civile îi învăţau pe evrei cum să se comporte în relaţiile cu alţi oameni. Legile ceremoniale se refereau la modul de închinare.
Cele zece porunci au fost comunicate poporului Israel, direct de către Dumnezeu (Exod 19.16-25; 20.1-20), iar celelalte legi au fost comunicate prin intermediul lui Moise, care "a scris toate cuvintele Domnului" (Exod 24.4) în "cartea legământului" (Exod 24.7). După ce Moise le-a citit evreilor toate poruncile şi legile respective, aceştia au promis că le vor împlini (Exod 24.3,7).
Dumnezeu l-a chemat pe Moise pe muntele Sinai, pentru a-i da "nişte table de piatră cu Legea şi poruncile", scrise de către Dumnezeu (Exod 24.12).
în timpul celor patruzeci de zile (Exod 24.18; Deut. 9.9,11), în care Moise a rămas pe munte, Dumnezeu i-a comunicat şi unele porunci ceremoniale, cu privire la: construirea cortului întâlnirii, chivotului mărturiei, capacului ispăşirii, mesei pentru pâinile pentru punerea înainte împreună cu vesela respectivă, sfeşnicului, altarului pentru arderile de tot, altarului tămâierii, ligheanului de aramă; îmbrăcămintea şi sfinţirea preoţilor; jertfa necurmată; darurile pentru sfântul locaş; prepararea untdelemnului pentru ungerea sfântă şi a tămâiei; ţinerea Sabatului (Exod capitolele
25-31).
"Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu" (Exod. 31.18). "Tablele erau scrise pe amândouă părţile, pe o parte şi pe alta. Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu, şi scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table" (Exod
32.15-16).
Pe "tablele legământului" (Deut. 9.9-10) erau scrise cele zece porunci (Deut.
10.4).
La scurt timp după ce Dumnezeu le-a dat evreilor porunca de a nu-şi face "dumnezei de argint şi

dumnezei de aur" (Exod 20.23), în timp ce Dumnezeu îi comunica lui Moise pe muntele Sinai, noi porunci, evreii i-au cerut lui Aron, care era fratele lui Moise, să le facă "un dumnezeu care să meargă înaintea" lor (Exod 32.1). în pofida faptului că Aron ştia cum arată Dumnezeu, întrucât L-a văzut (Exod 24.9-11), în loc de a respinge imediat această cerere stupidă, Ie-a construit "un dumnezeu de aur" (Exod 32.31), în formă de viţel (Exod 32.4).
Văzând că poporul s-a închinat până la pământ înaintea viţelului de aur, aducându-i jertfe şi spunând: "Israele! iată dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului!", Dumnezeu i-a spus lui Moise că intenţiona să mistuie acest "popor încăpăţânat" (Exod 32.8-10).
La rugămintea lui Moise, Dumnezeu nu a distrus poporul, care deja încălcase şi nesocotise în mod grav legământul său cu El (Exod 32.11-14).
Cu toate că Moise "era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe
349
faţa pământului" (Num. 12.3), când a văzut că poporul cânta şi juca, sărbătorindu-l pe noul său dumnezeu (Exod 32.5-6,18), Moise s-a mâniat, şi a distrus tablele mărturiei, precum şi viţelul de aur (Exod 32.19-20). Apoi a organizat un măcel, in care copiii lui Levi au omorât aproape trei mii de oamenj (Exod 32.19; Oeut. 9.17).
Fiindu-i milă (Exod 34.6) de starea jalnică în care ajunsese poporul Israel, Dumnezeu a hotărât să înnoiască legământul Său cu acesta (Exod 34.10-27). Astfel, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să taie alte două table de piatră, în locul celor pe care le sfărâmase, pentru a scrie din nou pe ele, "cuvintele legământului, cele zece porunci" (Exod 34.1,28; Deut. 10.1-4).
După patruzeci de zile, în care "n-a mâncat deloc pâine, şi n-a băut deloc apă" (Exod 34.28), Moise a coborât de pe muntele Sinai cu cele două noi table ale mărturiei (Exod 34.29), şi a adus la cunoştinţa poporului "toate poruncile, pe care le primise de ia Domnul, pe muntele Sinai" (Exod 34.32; 35.1-35).
Apoi, Moise a mobilizat poporul pentru construirea: cortului întâlnirii (Exod 35.4-35; 36.1-38), curţii cortului întâlnirii (Exod 38.9-20), chivotului mărturiei (Exod 37.1-5; 40.21), numit şi chivotul legământului (Deut. 10.8; 31.25), capacului ispăşirii (Exod 37.6-9), mesei pentru pâinile pentru punerea înainte împreună cu vesela respectivă (Exod 37.10-16), sfeşnicului (Exod 37.17-24), altarului pentru arderile de tot (Exod 38.1-7), altarului tămâierii (Exod 37.25-29), ligheanului de aramă (Exod 38.8), îmbrăcămintei preoţilor (Exod 39.1-31),
După terminarea construirii cortului întâlnirii (Exod 39.32-43; 40.1-33), "norul a acoperit cortul întâlnirii, şi slava Domnului a umplut cortul" (Exod 40.34).
Cortul întâlnirii era "un locaş sfânt" (Exod 25.8), în care Dumnezeu comunica cu Moise (Exod 33.7-11).
Următoarele porunci care au fost date poporului Israel, prin intermediul iui Moise, au fost comunicate de către Dumnezeu în cortul întâlnirii (Lev. 1.1).
Poruncile, legile şi rânduielile (Deut. 5.31; 6.1), prin care Dumnezeu i-a învăţat pe evrei, cum trebuiau să se comporte pentru a putea deveni un popor sfânt, aşa cum dorea El, pot fi împărţite în mai multe categorii. Acestea sunt:
- Porunci şi legi ceremoniale, cum ar fi cele privitoare la: preoţi, arderi de tot, jertfe, daruri de mâncare şi jertfe de băutură, zeciuieli (Lev. capitolele 1-8; 16.2-28; 17.1-9; 19.5-8; 21.1-24; 22.1-33; 24.1-9; 27.1-33; Num. 6.22-27; 8.1-26; 10.1-10; 15.1-31; 18.1-32; 19.1-22; 28.1-31; 29.1-39; Deut. 12.1-31; 14.22-29; 15.19-23; 16.21-22; 17.1; 23.1-6; 26.1-15).
Dumnezeu a investit pe fratele lui Moise, numit Aron şi pe fiii săi, cu slujba de preoţi pentru tot poporul Israel (Exod 28.1-43; 1 Cron. 6.48-49). Preoţii proveneau numai din tribul lui Levi, şi trebuiau să respecte nişte reguli foarte severe (Lev. 21.1-24; 22.1-16).
Dumnezeu le-a poruncit evreilor să prăznuiască sărbători în cinstea Sa, de trei ori pe an (Exod 23.14; Deut. 16.16; 2 Cron. 8.13). Acestea erau următoarele: Pastele (Exod 12.1-14; Lev. 23.4-5; Num. 28.16; Deut. 16.1-2), care se continua cu sărbătoarea azimilor (Exod 12.15-20; 13.6-8; 23.15; 34.18; Lev. 23.6-8; Num. 28.17; Deut. 16.3-8,16; 2 Cron. 8.13), sărbătoarea săptămânilor (Exod 34.22; Deut. 16.10,16; 2 Cron. 8.13), numită şi sărbătoarea secerişului (Exod 23.16), care se încheia cu ziua Cincizecimii, sau ziua celor dintâi roade (Num. 28.26), sărbătoarea corturilor (Lev. 23.33-36; Deut. 16.13-16; 31.10; 2 Cron. 8.13), numită şi sărbătoarea strângerii roadelor (Exod 23.16;
350
34,22).
Cele trei grupuri de sărbători mari ale poporului Israel, simbolizează şi totodată anticipează cele trei evenimente importante, care sunt caracteristice perioadei harului.
Pastele şi sărbătoarea azimilor, "au ca eveniment corespondent jertfa mântuitoare a Domnului Isus Hristos (1 Cor. 5.7). De fiecare dată când creştinii iau parte la cina Domnului, ei comemorează această minunată jertfă, datorită căreia trupul Domnului Isus Hristos, care poate fi simbolizat printr-o pâine (azimă) vie care s-a coborât din cer (loan 6.48-51), a fost frânt pe cruce.
Sărbătoarea săptămânilor, care se încheia cu ziua Cincizecimii, sau ziua celor dintâi roade, are ca eveniment corespondent pogorârea Duhului Sfânt (F.A. 2.1-18).
Sărbătoarea corturilor, numită şi sărbătoarea strângerii roadelor, are ca eveniment corespondent răpirea Bisericii.
în afara acestor sărbători principale (Deut. 16.16), evreii mai sărbătoreau Sabatul, luna nouă (Num. 10.10; 1 Cron. 23.31; 2 Cron. 2.4), sărbătoarea trâmbiţelor (Lev. 23.23-25; Num. 29.1), anul Sabatic (Lev. 25.2-7), anul de veselie (Lev. 25.8-22), ziua ispăşirii (Lev. 16.29-34; 23.26-32).
- Reguli de igienă (Lev. 11.24-25,31-40; 12.1-8; capitolele 13-15; Num. 5.1-4) şi de alimentaţie (Lev.

11.1-47; 17.5,10-14; 19.26).
- Legi morale şi civile (Exod 21.2-36; 22.1-31; 23.1-13; 34.12-17; Lev. 18.2-30; 19.3-4,9-36; 20.2-27; 23.22; 24.10-23; 25.23-55; 26.1; Num. 5.5-31; 6.1-21; 15.37-40; 27.8-11; 30.1-16; 35.9-34; Deut. 13.1-18; 14.1-21; 15.1-18; 16.18-20; 17.2-20; 18.9-14; 19.1-21; 20.1-20; 21.1-23; 22.1-30; 23.7-25; 24.1-22; 25.1-16).

Dumnezeu a dat poporului Israel legi stricte, pentru ca evreii să aibă un mod de trai complet diferit, de acela pe care-l aveau toate naţiunile idolatre care trăiau în jurul lor (Exod 33.16; Deut, 7.6; 10.15; losua 23.7). Astfel, Dumnezeu dorea ca fiecare cap de familie să aducă jertfe şi să mijlocească pentru cei din familia sa, îndeplinind în acest mod slujba de preot în casa sa (Exod 19.6; Neemia 12.12).

Dumnezeu i-a spus lui Moise să scrie toate poruncile, legile şi rânduielile primite, căci ele stăteau, alături de cele zece porunci, la baza legământului încheiat de către Ei cu poporul Israel (Exod 34.27-28).

Pentru a accentua importanţa deosebită a acestei cărţi, numită "cartea Legii", Moise le-a poruncit leviţilor să o pună lângă chivotul legământului (Deut. 31.9,24-26), unde erau cele două table de piatră scrise de către Dumnezeu, care conţineau cele zece porunci (Deut. 10.5).

După ce a avut loc numărătoarea (recensământul) şi organizarea poporului Israel (Num. capitolele 1-10.10), acesta a plecat de la muntele Sinai spre pustiul Paran (Num. 10.11-12), continuându-şi astfel călătoria spre Canaan, ţara minunată făgăduită evreilor de către Dumnezeu.

Deplasarea poporului Israel era coordonată de către Dumnezeu, şi era condiţionată de ridicarea norului, care semnala prezenţa lui Dumnezeu (Exod 40.36-37; Num. 9.17-23). Noaptea, norul "avea înfăţişarea unui foc" (Exod 40.38; Num. 9.15-16).

Când au ajuns la graniţa de sud a Canaanului, în pustiul Paran (Num. 10.12; 12.16), Moise a trimis în Canaan doisprezece oameni pentru a obţine informaţii despre această ţară (Num. 13.1-3).

După patruzeci de zile, cei plecaţi în misiunea de recunoaştere s-au întors şi

au relatat despre bogăţiile şi frumuseţile Canaanului (Num. 13.25-27; 14.6-8). Totodată, zece dintre aceştia şi-au manifestat neîncrederea în promisiunile lui Dumnezeu, care le făgăduise evreilor că-i va ajuta să cucerească această ţară minunată. întrucât aceşti zece oameni au sugerat poporului, imposibilitatea cuceririi de către Israel a acestei ţări, care era foarte bine apărată şi locuită de către uriaşi (Num. 13.28,31-33), credinţa evreilor în Dumnezeu a fost spulberată rapid. Ca atare, s-a produs o revoltă împotriva lui Moise şi Aron (Num. 14.1-2,10), în urma căreia poporul a ajuns la concluzia că nu mai vrea să intre în ţara făgăduită de către Dumnezeu, dorind să-şi aleagă o altă căpetenie care să-i conducă înapoi în Egipt (Num. 14.3-4).

Ca urmare a acestor evenimente, Dumnezeu i-a pedepsit pe cei zece oameni care au instigat poporul la necredinţă, astfel că aceştia au murit imediat, fiind "loviţi de o moarte năpraznică" (Num. 14,36-37). De asemenea, tot poporul care a manifestat necredinţă şi începuse să cârtească (Num. 14.27,36) împotriva lui Dumnezeu, după ce fusese martor la nenumăratele minuni pe care le făcuse Dumnezeu cu acesta (Num. 14.11), a fost aspru pedepsit. Astfel, toţi oamenii care aveau mai mult de douăzeci de ani, au fost condamnaţi să moară (Num. 14.29-32,35) înainte de a intra în minunata ţară a Canaanului (Num. 14.22-23). Cei care nu au murit, au rătăcit prin pustiu timp de patruzeci de ani (Num. 14.33-34). Singurii din cei doisprezece, care şi-au păstrat credinţa nealterată, şi totodată au îndemnat poporul să-şi menţină încrederea în făgăduinţele lui Dumnezeu, au fost losua şi Caleb (Num. 13.30; 14.6-9,24). Din acest motiv, Dumnezeu a îngăduit ca aceştia să rămână în viaţă şi să intre în ţara Canaan (Num. 14.30,38).

în pustiul Ţin, când evreii nu aveau apă de băut, Dumnezeu le-a poruncit lui Moise şi Aron să *vorbească* unei stânci, pentru ca din aceasta să izvorască apă (Num. 20.8). Moise nu a ascultat de Dumnezeu, şi în loc să poruncească stâncii, el a lovit-o. Cu toate acestea, din acea stâncă a izvorât într-adevăr apă (Num. 20.11).

Din cauza neascultării de Dumnezeu, Moise a fost pedepsit (Ps. 106.32-33) ca să moară, înainte să intre în minunata ţară a Canaanului (Num. 20.12; 27.12-14; Deut. 32.50-52; 34.4).

Cu toate că nivelul de pregătire militară al poporului Israel era foarte scăzut (Num. 21.1-2), Dumnezeu a făcut astfel încât evreii să ia Canaanul în stăpânire, cetate cu cetate (Num. 21.3,21-35).

Una dintre misiunile importante încredinţate de către Dumnezeu lui Moise (Num. 31.1-2), a fost cucerirea Madianului (Num. 31.3-54).

Fiii lui Ruben şi fiii lui Gad, i-au solicitat iui Moise, să le dea în stăpânire "ţara lui laezer şi ţara Galaadului" (Num. 32.1-5). "Moise a dat fiilor lui Gad şi fiilor lui Ruben, şi la jumătate din seminţia lui Mânase, fiul lui losif, împărăţia lui Sihon, împăratul Amoriţilor, şi împărăţia lui Og, împăratul Basanului, ţara cu cetăţile ei, cu ţinuturile cetăţilor ţării de jur împrejur" (Num. 32.33).

Dumnezeu a dat poporului Israel, prin intermediul lui Moise, instrucţiunile ce trebuiau urmate la intrarea în Canaan (Num. 33.50-36.13).

Datorită unei minuni a lui Dumnezeu, în timpul celor patruzeci de ani, cât a durat călătoria evreilor prin pustiu, atât hainele, cât şi încălţămintea acestora, nu s-au uzat (Deut. 29.5).

Spre sfârşitul călătoriei de aproximativ patruzeci de ani prin pustiu, Moise a

35:

reamintit (Deut. 1.3) poporului Israel, legile şi poruncile de care trebuia să ţină seamă, pentru ca intrarea în ţara Canaan să devină o binecuvântare (Deut. 4.14; 5.31; 6.1; 11.8; 31.9-13; 32.45-47).

Ultimele lucrări încredinţate de către Dumnezeu lui Moise, au constat în: înnoirea legământului cu poporul israel (Deut. 29.1-15; 30.1-20) şi aducerea la cunoştinţa poporului, a hotărârii lui Dumnezeu de

desemnare a lui iosua ca succesor al lui Moise (Deut. 31.1-8).
Dumnezeu le-a adus la cunoştinţă lui Moise şi Iosua, că poporul îl va părăsi pe El, şi va încălca legământul făcut cu El (Deut. 31.14-18,20-21). De asemenea, Dumnezeu le-a poruncit lui Moise şi Iosua, să scrie şi să înveţe pe popor, textul şi melodia unei cântări (Deut. 31.22,30; 32.44), care trebuia să-i "fie martoră împotriva copiilor lui Israel" (Deut. 31.19). Printre alte învăţături, în această cântare, Dumnezeu a adus la cunoştinţa poporului, care erau evenimentele dezastruoase ce se puteau produce, ca urmare a nesocotirii poruncilor Sale, referindu-se în mod special la închinarea la idoli (Deut. 32.1-43). înainte de a muri, Moise a rostit către poporul Israel, binecuvântarea sa de despărţire (Deut. 33.1-29).
Atunci când Moise se găsea pe vârful muntelui Pisga, Dumnezeu i-a arătat ţara făgăduită poporului Israel (Deut. 34.1-4). Apoi Moise a murit în ţara Moab şi a fost îngropat de către Dumnezeu, astfel încât "nimeni nu i-a cunoscut mormântul" (Deut. 34.5-6). Moise a fost cel mai mare prooroc al poporului Israel (Deut. 34.10-12).
Dumnezeu a hotărât ca după moartea lui Moise, poporul Israel să fie condus de către Iosua (Num. 27.12-23; Iosua 1.1-9), care era un om "plin de duhul înţelepciunii" (Deut. 34.9).
Când evreii au ajuns la râul Iordan, Iosua le-a poruncit ca să pornească după chivotul legământului (Iosua 3.1-3), care era purtat de către preoţi (Iosua 3.6), şi care le deschidea drumul (Iosua 3.4,11,14). Pentru a-i întări autoritatea lui Iosua înaintea poporului (Iosua 3.7), şi totodată pentru a le consolida evreilor încrederea, în privinţa faptului că Dumnezeu este alături de ei, şi ca atare El îi va izgoni dinaintea lor "pe Canaaniţi, pe Hetiţi, pe Heviţi, pe Fereziţi, pe Ghirgasiţi, pe Amoriţi şi pe Iebusiţi" (Iosua 3.10), Dumnezeu a făcut o nouă minune, iată cum descrie Sfânta Scriptură această minune: "Când preoţii, care duceau chivotul, au ajuns la Iordan, şi când li s-au înmuiat picioarele în marginea apei, - căci Iordanul se varsă peste toate malurile lui în tot timpul secerişului, - apele care se pogoară din sus s-au oprit, şi s-au înălţat grămadă, la o foarte mare depărtare de lângă cetatea Adam, care este lângă Tartan; iar cele ce se pogorau spre marea câmpiei, care este marea Sărată, s-au scurs de tot. Poporul a trecut în faţa Ierihonului. Preoţii care duceau chivotul legământului Domnului s-au oprit pe uscat, în mijlocul Iordanului, în timp ce tot Israelul trecea pe uscat, până a isprăvit tot poporul de trecut Iordanul. ... Când au ieşit preoţii, care duceau chivotul legământului Domnului, din mijlocul Iordanului, şi când au călcat cu talpa picioarelor pe uscat, apele Iordanului s-au întors la locul lor, şi s-au revărsat ca mai înainte peste toate malurile lui" (Iosua 3.15-17; 4.18).
După trecerea Iordanului, Dumnezeu a dat "în mâinile" poporului Israel, cetăţile Ierihon (Iosua 6.1-25) şi Ai (Iosua 8.1-29).
De asemenea, Dumnezeu a dat "în mâinile" lui Iosua (Iosua 10.8), în marea

luptă de la Gabaon, ostile întrunite a cinci împăraţi ai Amoriţilor (iosua 10.1-27). întrucât "Domnul lupta pentru Israel" (Iosua 10.10-11,14), cu ocazia acestei bătălii, El a produs o mare perturbare în sistemul nostru solar, datorită căreia "Soarele s-a oprit şi luna şi-a întrerupt mersul" (Iosua 10.13).
După această mare bătălie, poporul Israel a nimicit următoarele cetăţi: Macheda, Libna, Lachis, Ghezer, Eglon, Hebron, Debir (Iosua 10.28-39).
Dumnezeu a mai "dat în mâinile lui Israel" (Iosua 11.8), la apele Merom, o mare armată compusă din ostile mai multor împăraţi (Iosua 11.1-7).
După învingerea acestei mari armate, poporul Israel a luat "toate cetăţile împăraţilor acelora, şi pe toţi împăraţii lor i-a trecut prin ascuţişul săbiei, şi i-a nimicit cu desăvârşire, cum poruncise Moise, robul Domnului" (Iosua 11.10-12).
De asemenea, au fost nimiciţi şi uriaşii, acei descendenţi ai lui Anac, care locuiau în ţara pe care Dumnezeu a dat-o în stăpânire poporului israel (Iosua 11.21-22).
Dumnezeu a făcut într-aşa fel (Iosua 23.3,9-10), încât Iosua să învingă treizeci şi unu de împăraţi (Iosua 12.1-24), şi să ia în stăpânire "toată ţara, potrivit cu tot ce spusese lui Moise Domnul" (Iosua 11.23; 21.43-45).
Aşa cum am arătat mai sus, Moise le dăduse stăpânire, peste câte un teritoriu de la răsărit de Iordan (Iosua 13.8-12), seminţiilor lui Ruben (Iosua 13.15-23) şi Gad (Iosua 13.24-28), precum şi la jumătate din seminţia lui Mânase (Iosua 13.29-31).
Celelalte seminţii ale lui Israel, precum şi cealaltă jumătate din seminţia lui Mânase, au primit câte un teritoriu în Canaan, la apus de Iordan (Iosua capitolele 14-19). Seminţia lui Iosif a primit porţiuni distincte de teritoriu, pentru fiecare dintre cei doi fii ai săi, Mânase şi Efraim (Gen. 46.20). Seminţia lui Mânase, întâiul născut al lui Iosif, a primit două părţi de teritoriu (Iosua 22.7).
întrucât Dumnezeu a hotărât ca Leviţilor, care asigurau slujba preoţiei (Iosua 13.14,33; 18.7), să nu li se repartizeze o anumită porţiune întinsă de teritoriu din Canaan (Deut. 18.1-8), aşa cum au primit celelalte seminţii ale poporului israel, ei au primit doar patruzeci şi opt de cetăţi, împreună cu păşunile din jurul lor (Iosua 21.1-42; 1Cron. 6.54-81).
în tot timpul vieţii iui Iosua, şi în tot timpul vieţii bătrânilor care au trăit după Iosua, care cunoşteau modul minunat în care Dumnezeu îi dăduse pe duşmani în mâinile lor, evreii au fost credincioşi Domnului (Iosua 24.31; Jud. 2.7). După moartea acestora (Jud. 2.8-10), credinţa poporului a început să se micşoreze, conform celor spuse de către Dumnezeu lui Moise şi Iosua, cu mult timp înainte (Deut. 31.18-21; 32.1-43).
Dumnezeu le-a interzis evreilor să locuiască împreună cu popoarele idolatre ale Canaanului (Exod 23.32-33; 34.12-16; Deut. 7.2-3; Iosua 23.12-13), şi le-a poruncit să izgonească acele popoare de pe

teritoriile pe care le cuceriseră (Exod 23.31; Deut. 12.29). Evreii au încălcat porunca lui Dumnezeu, şi nu au izgonit pe toate acele popoare idolatre, ci au locuit împreună cu unele dintre acestea (Jud. 1.21,27-35; 3.5-6)- f
îngerul Domnului i-a mustrat pe evrei, pentru faptul că nu au izgonit pe toţi băştinaşii, de pe acele teritorii pe care Dumnezeu le-a dat lor, şi i-a avertizat că pentru această încălcare a poruncii lui Dumnezeu, urmează să fie pedepsiţi (Jud. 2.1-4).
întrucât copiii lui Israel au început să facă exact ceea "ce nu plăcea
354
Domnului", adică L-au părăsit pe Dumnezeu şi au început să slujească idolilor (Jud. 2.11-13; 3.7,12; 4.1; 6.1; 8.33; 10.6; 13.1), Dumnezeu îi pedepsea mereu, dându-i "în mâinile" vrăjmaşilor acestora (Jud. 2.14-15; 6.1-7; 10.7).
în perioada de timp care a urmat, fiind nevoit să restabilească mereu (Jud. 2.16-19) dreptatea şi ordinea, Dumnezeu a ales dintre evrei oameni destoinici, prin intermediul cărora îi conducea şi-i izbăvea "din mâna celor ce-i prădau" (Jud. 2.16,18). Aceste căpetenii (Jud. 11.9-11) au fost numite judecători (Jud. 3.10; 4.4; 10,2-3; 12.7-8,11,13-14; 16.31; 1 Sam. 4.18; 7.15; 8.1-2) şi izbăvitori (Jud. 3.9,15,31; 6.14-15; 13.5; 1 Sam. 12.11).
Ultimul judecător a fost Samuel (1 Sam. 7.15). Acesta a fost totodată şi un mare proroc (1 Sam. 3.19-21).
După mai multe sute de ani, în care s-au perindat perioade de robie, urmate de perioade de libertate, în timpul proorocului Samuel, poporul Israel şi-a exprimat dorinţa să fie condus de către un împărat (1 Sam. 8.4-6; Jud. 17.6; 18.1; 19.1; 21.25). Deşi Samuel le-a prezentat şi unele consecinţe negative, care se puteau ivi odată cu trecerea de la situaţia privilegiată pe care o aveau, de popor condus direct de către Dumnezeu (Num. 23.21; Jud. 8.23; 1 Sam. 8.7; 12.12), la un sistem de conducere de tip regat (1 Sam. 8.9-18), poporul şi-a menţinut dorinţa sa (1 Sam. 8.19-20). în acest context, Dumnezeu ie-a îndeplinit dorinţa (1 Sarn. 8.21-22), şi i-a poruncit proorocului Samuel să-l ungă împărat pe Saul, care provenea din seminţia lui Beniamin (1 Sam. 9.15-17; 10.24; 11.15; 12.13; 15.1,17).
Saul a domnit aproximativ patruzeci de ani (F.A. 13.21). El era "mai frumos decât oricare din copiii lui Israel. Şi-i întrecea pe toţi în înălţime de la umăr în sus" (1 Sam. 9.2).
Saul a fost un om îndrăzneţ (1 Sam. 13.12; 14.48,52; 11.11) şi impulsiv (1 Sam. 14,24-45; 18.11-13,17-25; 19.10-11; 20.33; 22.11-19; 26.21).
După ce i-a comunicat hotărârea lui Dumnezeu, de a-l pune în fruntea poporului Israel (1 Sam. 10.1), Samuel i-a spus lui Saul să meargă la Ghilgal şi să-i aştepte acolo şapte zile, pentru a aduce arderi de tot şi jertfe de mulţumire, cu ocazia investirii sale oficiale ca împărat (1 Sam. 10.8; 11.14-15).
După ce "a aşteptat şapte zile, după timpul hotărât de Samuel" (1 Sam. 13.8), întrucât Samuel a întârziat, Saul şi-a pierdut răbdarea şi a "îndrăznit" să aducă arderea de tot (1 Sam. 13.9-12), în locul lui Samuel. Văzând ce a făcut Saul, Samuel a apreciat că a "lucrat ca un nebun" şi n-a "păzit porunca" pe care i-o dăduse Domnul (1 Sam. 13.13).
Datorită faptului că Saul nu a ascultat de Dumnezeu, Samuel i-a comunicat acestuia că "domnia sa nu va dăinui", şi că "Domnul şi-a ales un om după inima Lui, şi Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său" (1 Sam. 13.14).
Dumnezeu i-a poruncit lui Saul să nimicească poporul lui Amalec, împreună cu toate animalele sale (1 Sam. 15.2-3). După ce Saui a încălcat porunca lui Dumnezeu (1 Sam. 15.11,19,22), de a ucide toate animalele (1 Sam. 15.9,14-15,21), Dumnezeu nu l-a mai considerat împărat al poporului Israel (1 Sam. 15.23,26; 16.1). Astfel, Dumnezeu i-a comunicat lui Saul că a hotărât să ia domnia de la el şi să o dea "altuia mai bun" decât el (1 Sam. 15.28), care nu era un descendent de-ai său (2 Sam. 3.10). Ca atare, Dumnezeu l-a trimis pe proorocul Samuei, să-l ungă pe David, fiul lui Isai, ca viitor împărat, în locul lui Saul (1 Sam. 16.1,12).
355
După ungerea sa de către Samuel, "Duhul Domnului a venit peste David" (1 Sam. 16.13), şi totodată "Duhul Domnului S-a depărtat de Saul; şi a fost muncit de un duh rău" (1 Sam. 16.14-16,23).
După ce Dumnezeu a făcut ca David să-l învingă pe uriaşul Goliat (1 Sam. 17.4-51), Saul a prins ură pe David (1 Sam. 18.8-9) şi "l-a îndepărtat de lângă el" (1 Sam. 18.13).
întrucât "Saul se temea de David, pentru că Domnul era cu David şi se depărtase de la el" (1 Sam. 18.12,15), "toată viaţa i-a fost vrăjmaş" (1 Sam. 18.29). Astfel, Sau! a pus la cale un plan, prin care urmărea ca David să fie ucis de către filisteni (11 Sam. 18.17-25).
Bănuind că David era acela care urma să fie împărat în locul său (1 Sam. 20.31), Saul a încercat de mai multe ori să-l omoare pe David (1 Sam. 18.10-11; 19.1-2,9-16; 20.31-33; 23.15).
Perioada cea mai strălucită din istoria poporului Israel, a fost în timpul împăratului David (2 Sam. 5.12). Acesta se trăgea din seminţia lui Iuda (1 Cron. 2.3-15), şi a fost unul dintre cei mai mari (1 Sam. 18.30; 2 Sam. 5.10,12; 7.9; 1 Cron. 11.9) conducători ai poporului Israel.
David a fost un om drept (1 Sam. 30.21-25; 2 Sam. 1.13-16; 8.15; 14.24), smerit (2 Sam. 7.18; 15.13-30; 16.5-12; 19.9) şi bun la suflet (1 Sam. 24.2-22; 26.5-25; 29.6; 2 Sam. 1.11-12,17-27; 9.1-13; 14.21-23,33; 18.5,29,32-33; 19.1-4,16-30). De asemenea, David a fost viteaz (1 Sam. 17.34-37,48-51; 18.25-27,30) şi priceput în alegerea ostaşilor (2 Sam. 23.8-39).
Fiind un om după inima lui Dumnezeu (1 Sam. 13.14; F.A. 13.22), înainte de a lua o decizie, David îl întreba întotdeauna pe Dumnezeu, care este voia Sa (1 Sam. 23.2-5; 30.8; 2 Sam. 2.1; 5.19,23-25).
în timpul domniei lui David, care a durat patruzeci de ani (2 Sam. 5.4-5), graniţele ţării s-au întins atât de

mult, încât au ajuns la acele dimensiuni, care corespundeau făgăduinţelor lui Dumnezeu, referitoare la teritoriul pe care trebuia să-l dea în stăpânire poporului Israel (2 Sam. 5.6-9; **7.10-11;** 8.1-14; 10.6-19; 12.26-31; 1 Cron. 18.1-13).
David a fost binecuvântat de către Dumnezeu, cu promisiunea că unul dintre urmaşii săi, va întemeia o împărăţie veşnică (1 Cron. 17.11-14). Desigur că Acela care deja a întemeiat această împărăţie, este Domnul Isus Hristos (F.A. 13.23). El trebuia să se nască în casa unui om care se trăgea din seminţia lui luda (Gen. 49.10; Matei 1.2; Evrei 7.14; Apoc. 5.5), care îşi avea originile în patriarhii: Avraam (Gen. 12.7; 17.7; 22.18; Matei 1.1-2; Gal. 3.16), Isaac (Gen. 21.12; Matei 1.2) şi Iacov (Num. 24.17; Matei 1.2), fiind totodată şi un descendent al împăratului David (2 Sam. 7.16; Ier. 23.5-6; 33.15-17; Matei **1.1,17;** Luca 1.31-33; Rom. 1.3; Apoc. 5.5; 22.16).
Descendenţii lui luda, care au continuat generaţiile de credincioşi din care a provenit Iosif. soţul Măriei, care L-a născut pe Domnul Isus Hristos, sunt enumeraţi în versetele Matei 1.1-17. Măria era rudă cu Elisaveta, mama lui Ioan Botezătorul (Luca 1.36), care era o descendentă a lui Aron, fratele lui Moise (Luca 1.5).
După moartea iui David, a urmat la tron fiul său Solomon, care a domnit tot patruzeci de ani (2 Cron. 9.30), ca şi tatăl său. Acesta a primit de la Dumnezeu o înţelepciune atât de mare (1 Îrnp. 3.5-12; 4.29-33; 10.1-7), încât veneau la el oameni din toată lumea pentru a-l asculta (1 Împ. 4.34).

Solomon a păstrat stăpânirea peste toate ţinuturile moştenite de la tatăl său, David (1 Împ. 4.1,21,24-25; 5.4), şi împărăţia lui "s-â întărit foarte mult" (1 Împ. 2.12).
Solomon a reuşit să materializeze dorinţa tatălui său, David (2 Sam. 7.1-13), construind un minunat lăcaş de închinare (1 Împ. capitolele 5-8). De asemenea, Solomon a mas construit o casă pentru împărat (1 Împ. 9.10), câteva cetăţi (1 Împ. 9.17-19₄24) şi corăbii (1 Împ. 9.26-27).
în ultimii ani ai domniei sale, Solomon a încurajat închinarea soţiilor sale la idoli, acţiune care a dus în cele din urmă, la diminuarea slăvirii de către el a lui Dumnezeu (1 Împ. 11.1-8). Dumnezeu a osândit această necuviinţă a lui Solomon, comunicându-i mai întâi acestuia personal (1 Împ. 11.9-13), iar apoi şi slujitorului său Ieroboam, prin profetul Ahia, că fiul său Roboam, care-i va urma la tron, va pierde zece dintre cele douăsprezece seminţii care alcătuiau împărăţia sa (1 Împ. 11.29-40).
La foarte scurt timp după ce a venit la domnie, Roboam a fost rugat de popor, să mai diminueze impozitele şi taxele ce trebuiau plătite către stat, care erau exagerat de mari (1 Împ. 12.4).
Pentru a lua o decizie referitoare la cererea poporului, Roboam nu a ţinut seama de sfatul înţelept al bătrânilor, care fuseseră pe lângă tatăl său (1 Împ. 12.6-7), ci a acceptat sfatul prietenilor săi tineri (1 Împ, 12.8-11), care nu aveau nici o experienţă în conducerea unui stat. Astfel, Roboam nu a satisfăcut cererea întemeiată a poporului (1 Împ. 12.15), Mai mult decât atât, Roboam a comunicat poporului că va mări şi mai mult impozitele şi taxele (1 Împ. 12.13-14).
Ca urmare a acestei purtări aspre (1 Împ. 12.13), zece dintre seminţiile lui Israel au refuzat să mai fie conduse de către Roboam (1 Împ. 12.16-19). Conform hotărârii lui Dumnezeu amintite mai sus, Ieroboam, care provenea din seminţia lui Efraim, fiul lui Iosif, a preluat conducerea acestor seminţii (1 Împ. 12.20).
Sub conducerea lui Roboam, au rămas numai copiii lui Israel care locuiau în cetăţile lui luda (1 Împ. 12.17,20; 14.21). Aceştia proveneau din seminţiile lui luda şi Beniamin (2 Cron. 11.12). Apoi, acestora li s-au adăugat atât cei din seminţia lui Levi (2 Cron. 11.13-14), precum şi cei din alte seminţii ale lui Israel, care doreau să-L caute cu adevărat pe Domnul (2 Cron. 11.16-17).
Iată deci că după moartea împăratului Solomon, poporul evreu a fost divizat în două împărăţii, care au fost numite în mod convenţional, Israel şi luda (1 Împ. 12.19; 2 Împ. 17.21). In anii care au urmat, între aceste două împărăţii, au fost războaie şi neînţelegeri (1 Împ. 12.21-24; 14.30; 15.6; 2 Împ. 14.8-14; 2 Cron. 28.5-8; Is. 7.1).
împărăţia lui Israel a avut nouăsprezece conducători. Aceştia au fost: Ieroboam, Nadab, Baeşa, Ela, Zimri, Omri, Ahab, Ahazia, Ioram, Iehu, Ioahaz, Ioas, Ieroboam al doilea, Zaharia, Şalum, Menahem, Pecahia, Pecah, Osea. Cu excepţia lui Iehu, despre toţi ceilalţi optsprezece împăraţi, Sfânta Scriptură ne spune că au "făcut ce este rău înaintea Domnului" (1 Împ. 14.7-16,22-24; 15.33-34; 16.7-13,18-19,25,30; 22.51-52; 2 Împ. 3.1-2; 13.1-2,10-11; 14.23-24; 15.8-10,17-18,23-24,27-28; 17.1-2).
împăratul Iehu a "adus bine la îndeplinire ce este plăcut" înaintea lui Dumnezeu (2 Împ. 10.30), adică a nimicit casa împăratului Ahab, ţrecum şi pe proorocii iui Baal împreună cu toate obiectele închinate acestuia (2 Împ. 10.1-28). "Totuşi Iehu n-a luat seama să umble din toată inima lui în legea Domnului, Dumnezeul iui Israel; şi nu s-a abătut de la păcatele în care târâse Ieroboam pe Israel" (2 Împ. 10.31).
Principala vină a lui Iehu a fost că "n-a părăsit viţeii de aur din

Betel şi Dan" (2 imp. 10.29), construiţi de către Ieroboam (1 Împ. 12.26-30).
Poporul care făcea parte din împărăţia lui israel, a slujit idolilor, încălcând astfel în mod flagrant poruncile lui Dumnezeu (2 Împ. 17.7-18). Datorită acestui fapt, în al nouălea an al domniei împăratului Osea, Dumnezeu a hotărât ca evreii care locuiau în împărăţia lui Israel, să fie izgoniţi de pe teritoriile lor (2 Împ. 17.20,23), şi deportaţi în Asiria, ca robi (2 Împ. 17.6,23). De asemenea, teritoriile împărăţiei lui Israel au fost colonizate cu oameni de alte naţionalităţi (2 Împ. 17.24).
împărăţia lui luda a mai dăinuit (2 Împ. 17.18) încă o sută treizeci şi cinci de ani, după momentul când poporul care locuia în împărăţia lui Israel a fost dus în robie.
împărăţia lui luda a fost condusă de nouăsprezece împăraţi şi o împărătească.

împăraţii lui Iuda au fost: Roboam, Abiam, Asa, Iosafat, Ioram, Ahazia, Ioas, Amaţia, Ozia (Azaria), Iotam, Ahaz, Ezechia, Mânase, Amon, Iosia, Ioahaz, Eliachim (Ioiachim), Ioiachin, Matania (Zedechia). Cu excepţia împărătesei Atalia (2 împ. 8.26; 11.1-3), care era fata lui Omri, împăratul lui Israel, toţi împăraţii lui Iuda au fost descendenţi ai împăratului David.
Sfânta Scriptură ne spune că unsprezece dintre aceşti împăraţi, şi anume: Roboam, Abiam, Ioram, Ahazia, Ahaz, Mânase, Amon, Ioahaz, Eliachim (Ioiachim), Ioiachin, Matania (Zedechia), precum şi împărăteasa Atalia, au "făcut ce este rău înaintea Domnului" (1 împ. 14.21-24; 15.1-3; 2 împ. 8.16-18,26-27; 11.1-3; 16.2-4; 21.1-16,19-20; 23.31-32,36-37; 24.8-9,18-19; 2 Cron. 12.1-5,14).
Cu toate că împăraţii: Asa, Iosafat, Ioas, Amaţia, Ozia (Azaria), Iotam, au "făcut ce este plăcut înaintea Domnului", în timpul domniei acestora poporul a încălcat porunca lui Dumnezeu, care le interzicea să aducă jertfe şi tămâie pe înălţimi (1 împ. 15.11-14; 22.42-43; 2 împ. 12.1-3; 14.1-4; 15.1-4,34-35).
Singurii împăraţi ai lui Iuda, care au respectat în totalitate poruncile lui Dumnezeu, au fost Ezechia (2 împ. 18.1-7) şi Iosia (2 împ. 22.1-2; 23.25).
Cu toate că în Iuda au existat şi unii împăraţi care s-au temut de Dumnezeu, şi au lăsat în urma lor reforme spirituale, Dumnezeu a considerat că, per ansamblu, poporul evreu care trăia în împărăţia lui Iuda, nu respectase poruncile Sale (2 împ, 17.19). Din această cauză, Dumnezeu a hotărât să pedepsească şi împărăţia lui Iuda (2 împ. 21.12-15; 23.27; 24.2-4,20; 2 Cron. 36.13; Ier. 25.1-11).
în timpul domniei lui Ioiachin, împăratul Nebucadneţar "a dus în robie tot Ierusalimul, toate căpeteniile şi toţi oamenii viteji, în număr de zece mii, cu toţi testării şi fierarii: n-a mai rămas decât poporul sărac al ţării. A strămutat pe Ioiachin la Babilon; şi a dus robi din Ierusalim la Babilon pe mama împăratului, pe nevestele împăratului şi pe dregătorii lui, şi pe mai marii ţării" (2 împ. 24.14-15).
în locul împăratului Ioiachin, care a fost deportat la Babilon, Nebucadneţar l-a pus împărat pe Matania, căruia i-a schimbat numele în Zedechia (2 împ. 24.17),
în al unsprezecelea an al domniei împăratului Zedechia (2 împ. 24.18), Dumnezeu a hotărât să înceteze existenţa împărăţiei lui Iuda. Ca atare, El l-a trimis împotriva evreilor pe Nebucadneţar, împăratul Babiionului (2 Cron. 36.17; Ezra 5.12; Ier. 25.8-10).
Sfârşitul împărăţiei lui Iuda, a fost marcat de distrugerea Ierusalimului de către împăratul Nebucadneţar (2 împ. 25.1-6). Mulţi dintre locuitorii Ierusalimului au fost ucişi (2 Cron. 36.17). Astfel, "fiii iui Zedechia au fost înjunghiaţi în faţa lui; apoi

lui Zedechia i-au scos ochii, l-au legat cu lanţuri de aramă, şi l-au dus la Babilon" (2 împ. 25.7).
Cu excepţia câtorva oameni "din cei mai săraci din ţară" (2 împ. 25.12), acei locuitori ai Ierusalimului care au mai rămas în viaţă, au fost deportaţi în Babilon ca robi (2 împ. 25.11,18-21; 2 Cron. 36.20).
Ierusalimul a fost incendiat, iar zidurile sale au fost dărâmate. Astfel, au ars Casa Domnului, casa împăratului precum şi celelalte case mai importante (2 împ. 25.9-10,13-17; 2 Cron. 36.19).
Aşa cum a anunţat Dumnezeu prin proorocul Ieremia, robia poporului iudeu a luat sfârşit, după ce au trecut şaptezeci de ani (2 Cron. 36.21; Ier. 25.11-12; 29.10; Dan. 9.2), şi imperiul Babilonian a fost cucerit de către Cir (Ier. 25.12-14; Is. 45.1-4), întemeietorul imperiului Persan (2 Cron. 36.20; Ezra 1.1,6).
Dumnezeu l-a determinat pe Cir, să dea o poruncă prin care a permis iudeilor să se întoarcă la Ierusalim şi să-şi reconstruiască Templul (2 Cron. 36.22-23; Ezra 1.1-11; Is. 44.28).
întoarcerea iudeilor din robia babiloneană a avut ioc în două etape. Primul grup, care avea aproape cincizeci de mii de iudei, s-a întors sub conducerea lui Zorobabel (Ezra 2.1-70), un prinţ iudeu (Ezra 1.8; 5.14), din seminţia lui David. îndemnaţi de profeţii Hagai şi Zaharia, iudeii au reuşit să rezidească Templul (Ezra 3.8-12; 5.1-16; 6.14-15).
După aproximativ şaptezeci şi opt de ani, Ezra, care era preot şi cărturar iscusit (Ezra 7.11-12), a preluat conducerea celui de-al doilea grup de iudei care s-a întors la Ierusalim (Ezra 7.1-9,13; 8.1-32).
Cu toate că starea spirituală a celor care s-au întors era foarte rea, muncind cu asiduitate (Ezra 7.10; Neemia 8.1-8,13-18; 9,1-5,18; 10.29-39), în scurt timp Ezra a reuşit să-i conştientizeze pe iudei, de faptul că era necesar să îndeplinească poruncile date de către Dumnezeu (Ezra 9.1-15; 10.1-44; Neemia 8.1-8).
Al treilea conducător spiritual al iudeilor întorşi din robie, a fost Neemia (Neemia 1.1-11; 5.14). Acesta a reuşit să mobilizeze poporul (Neemia 2.17-18), în vederea reconstruirii zidurilor şi porţilor cetăţii Ierusalim (Neemia capitolele 3-6).
Despre intervalul de timp cuprins între sfârşitul perioadei Vechiului Testament (cartea profetului Maleahi), şi începutul perioadei Noului Testament (Evanghelia după Matei), care a durat aproximativ patru sute de ani, Biblia nu ne vorbeşte.
A şasea perioadă a istoriei omenirii, cunoscută sub numele de perioada harului (Rom. 6.14-15), a debutat odată cu venirea Domnului Isus Hristos pe Pământ (Ioan 1.17; 2 Tim. 2.1), şi se va încheia în momentul răpirii Bisericii. In prezent, omenirea trăieşte în această perioadă a harului.
Una dintre caracteristicile oamenilor mântuiţi care trăiesc în perioada harului, este dată de credinţa reală a acestora în Domnul Isus Hristos şi în jertfa Sa de ispăşire a păcatelor noastre.
Orice om care crede că mântuirea sa este posibilă numai prin harul Domnului Isus Hristos (F.A. 15.11; Ef. 2.5,8), trebuie să "stăruiască în harul lui Dumnezeu" (F.A. 13.43), pentru a primi "har după har" din plinătatea Domnului Isus Hristos (Ioan 1.16; 2 Cor. 9.8). în acest fel, omul respectiv va putea să crească (2 Petru 3.18) şi să se întărească (2 Tim. 2.1; Evrei 13.9) în har.
Dacă un om nu va preţui (1 Petru 4.10) harul care i-a fost dat (1 Petru 5.5;

Iacov 4.4), acesta poate ajunge în situaţia de a se abate de ia harul lui Dumnezeu (Evrei 12.15), sau chiar poate să schimbe "în desfrânară harul" (Iuda 4). Un astfel de om a "primit în zadar harul lui Dumnezeu" (2 Cor. 6.1).
A şaptea perioadă a istoriei omenirii, este cunoscută sub numele de "necazul cel mare" (Ier. 30.7; Dan. 12.1; Matei 24.21; Apoc. 7.14). Se crede că a doua parte a acestei perioade, va dura aproximativ trei ani şi jumătate (Dan. 7.25; 9.27; 12.7; Apoc. 11.2-3; 12.6,14; 13.5), şi va preceda a doua venire a Domnului Isus Hristos pe Pământ (Matei 24.29-30; Apoc.19.11-16).
Aceasta va fi epoca, în care se vor întâmpla cele mat îngrozitoare evenimente din întreaga istorie a omenirii (Matei 24.21; Marcu 13.19).
Calamităţile şi nenorocirile care se vor produce în această perioadă, sunt descrise în Apocalipsa, de la capitolul 6 la 19.
Necazul cel mare va fi o perioadă a cărei apropiere şi desfăşurare va fi uşor detectabilă (Matei 24.4-33; Marcu 13.5-29; Luca 21.8-31). Astfel, Sfânta Scriptură ne arată că, în timp ce Evanghelia va fi propovăduită în toată lumea (Matei 24.14; Marcu 13.10), planeta Pământ va fi măcinată de haosul şi confuzia, care vor fi cauzate de către evenimentele care vor anunţa debutul, şi apoi desfăşurarea acestei perioade. Acestea sunt:
■ Producerea unor semne şi minuni extraordinare, care vor fi făcute atât de către prooroci mincinoşi (2 Petru 2.1; 1 loan 4.1), precum şi de către unele persoane, care vor pretinde că Domnul Isus Hristos a revenit şi s-a întrupat în acestea (Matei 24.4-5,11,23-27; Marcu 13.5-6,21-22; Luca 21.8; 2 Tes. 2.9-10; Apoc. 13.13-15; 16.13-14; 19.20).
Domnul Isus Hristos ne avertizează că adevăraţii slujitori ai lui Dumnezeu, adică acei oameni prin care Dumnezeu face semne şi minuni, nu "lucrează fărădelege" (Matei 7.21-23), adică au o comportare care este în totală concordanţă cu Cuvântul lui Dumnezeu conţinut în Sfânta Scriptură.
Proorocii mincinoşi vor fi recunoscuţi, în primul rând după roadele lor (Matei 7.15-20), adică după faptele lor rele, sau după încercările lor de a denatura sau respinge (F.A. 13.46) adevărul cu privire la Evanghelie (Gal. 1.6-9).
- Apostazia, adică lepădarea de credinţa adevărată şi propovăduirea unor evanghelii false (Gal. 1.6-9).
O caracteristică definitorie a acestei perioade, este dată de starea rea în care se găsesc diversele comunităţi, care pretind că aparţin de Biserica lui Dumnezeu (Matei 23.13-35; 24.10,12-13; 25.10-12; Luca 18.8; 2 Tes. 2.3,11-12; 1 Tim. 4.1-3; 2 Tim. 3.1-9,13; 4.3-4; 2 Petru 2.1-3,12-22; 3.3-4; Apoc. 2.4-5,14-16,20-23; 3.1-3,15-18), în timp ce ele au "doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea" (2 Tim. 3.5). Din pricina faptului că nota dominantă a acestei perioade, va fi dată de *înmulţirea fărădelegii,* "dragostea celor mai mulţi se va răci" (Matei 24.12).
- Creşterea criminalităţii, a ignorării şi batjocoririi poruncilor lui Dumnezeu (Matei 10.21; 24.9; Marcu 13.12; 2 Tim. 3.1-9,13; 2 Petru 3.3-6; Apoc. 6.4,8-10; 9.20-21; 16.6,9,11; 17.1-6).
- Intensificarea persecutării creştinilor (Dan. 7.25; 11.35; 12.10; Zah. 13.9; Matei 10.21-23; 24.9-10; Marcu 13.9,12-13; Luca 21.12-17; Apoc. 6.9-10; 7.9-14; 12.17; 13.7,15,17; 17.6; 18.24; 20.4).
- Producerea unor mari dezastre, cum ar fi: războaie, cutremure devastatoare, foamete, boli incurabile de tot felul, tulburări sociale, fenomene paranormale şi

arătări înspăimântătoare, semne mari în cer, etc. (Matei 24.6-7; Marcu 13.7-8; Luca 21.9-11,25-26; Apoc. 6.5-6,8,12-17; 7.3; 8.5,7-13; 16.2-11,18-21).
■ Amplificarea activităţilor demonice (1 Tim. 4.1; Apoc. 9.1-20; 16.13-14), care vor avea ca obiectiv să îndrepte oamenii spre lucruri înşelătoare şi urâte de către Dumnezeu, cum ar fi închinarea la idoli, vrăjitoria, ghicitoria (Apoc. 9.21:18.23).
■ Producerea unor evenimente cosmice, care vor avea influenţe dezastruoase asupra locuitorilor planetei Pământ (Is. 13.9-13; loel 2.1-10,30-31; 3.15-16; Zah. 14.6-7; Matei 24.29; Marcu 13.24-25; Luca 21.25-26; Apoc. 8.10-12; 9.2).
Printre "marile necazuri" specifice acestei perioade, se vor număra şi producerea unor mari cataclisme, care vor avea ioc la nivelul întregului Univers. Ca urmare a acestor evenimente, configuraţia actuală a reliefului planetei Pământ se va modifica total. Aceste groaznice cataclisme, sunt descrise de către Sfânta Scriptură astfel: "... s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, şi stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Şi toţi munţii şi toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. împăraţii pământului, domnitorii, căpitanii oştilor, cei bogaţi şi cei puternici, toţi robii şi toţi oamenii slobozi s-au ascuns în peşteri şi în stâncile munţilor. Şi ziceau munţilor şi stâncilor: 'Căderi peste noi, şi ascundeţi-ne de Faţa Celui ce sade pe scaunul de domnie şi de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, şi cine poate sta în picioare?'..." (Apoc. 6.12-17),"... şi s-a făcut un mare cutremur de pământ, aşa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur aşa de mare. ... Toate ostroavele au fugit, şi munţii nu s-au mai găsit" (Apoc. 16.18-20).
- Un alt eveniment specific marelui necaz, va fi "urâciunea pustiirii" (Dan. 11.31; Matei 24.15; Marcu 13.14), care va marca începutul ultimelor o mie trei sute treizeci şi cinci de zile ale acestei perioade (Dan. 12.11-13).
Urâciunea pustiirii va reprezenta punctul culminant al lucrării obscure a forţelor răului (Dan. 9.27), care vor aduce diversele comunităţi religioase la lepădarea de credinţa adevărată (2 Tes. 2.8-12).

Se crede că urâciunea pustiirii, sau altfel spus, urâciunea care va produce pustiirea în Locul sfânt, adică în Templu, va consta în profanarea Templului lui Dumnezeu (2 Tes. 2.4) de către Antihrist (1 Ioan 2.18; 4.3), persoană la care, Sfânta Scriptură se mai referă folosind şi denumirile: "fiara care se ridică din mare" (Apoc. 13.1-7; 14.9-11; 15.2; 16.2; 17.3,7-8,11,13,16; 19.19-20; 20.10), "omul fărădelegii", "fiul pierzării", "potrivnicul" (2 Tes. 2.3-4).
Lucrarea lui Antihrist, numită şi "taina fărădelegii" (2 Tes. 2.7), este o lucrare ocultă a forţelor răului, care deja este prezentă în lume (1 Ioan 2.18-19,22; 4.3; 2 Ioan 7; 2 Petru 2.1), dar deocamdată existenţa sa nu este declarată oficial.
Duhul Sfânt, care în perioada harului (Rom. 6.14-15; Ioan 1.17) lucrează puternic în oamenii de pe Pământ (1 Ioan 5.8), este "Cel ce opreşte" deocamdată dezlănţuirea forţelor răului (2 Tes. 2.6-7).
Cu puţin înainte de momentul răpirii de pe Pământ a creştinilor, care sunt Temple ale Duhului Sfânt (1 Cor. 6.19), şi mai ales după acel moment, forţele răului vor desfăşura toate nenorocirile de care sunt capabile, fără a mai fi oprite de către cineva (2 Tes. 2.7-10; Apoc. 12.12).
361
Antihrist va huli pe Dumnezeu (Dan. 7.25; 11.36-37; Apoc. 13.5-6), şi se va înălţa "mai pe sus de tot ce se numeşte 'Dumnezeu', sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dârtdu-se drept Dumnezeu" (2 Tes. *2A).*
întrucât Antihrist va primi putere de la Satana (Dan. 8.24; 2 Tes. 2.9; Apoc. 13.2), ca să facă "semne mari şi minuni" (Matei 24.24; 2 Tes. 2.8-10), el va reuşi să înşele popoarele şi să controleze întreaga lume, pe tot timpul perioadei marelui necaz (Dan. 7.7-8,23-25; 8.23-24; 9.26-27; 11.31,36-45; Apoc. 13.1-2,4,7-8; 17.13,17-18).
Numele de Antihrist, provine de la faptul că acest conducător al lumii, se va încumeta să-i instige pe şefii de state, să încerce să se lupte cu Domnul isus Hristos (Dan. 8.25; Apoc. 16.13-14; 17.14; 19.19).
Antihrist va colabora cu proorocul mincinos (Apoc. 16.13; 19.20; 20.10), numit şi "fiara care se ridică din pământ" (Apoc. 13.11).
Proorocul mincinos va "lucra cu toată puterea fiarei dintâi" (Apoc. 13.12), săvârşind şi el "semne mari şi minuni" (Apoc. 13.13; 19.20). El îi va determina pe oameni să facă o icoană a lui Antihrist, care va avea "suflare" şi va vorbi (Apoc. 13.14-15). De asemenea, el le va cere tuturor oamenilor să se închine înaintea lui Antihrist şi a icoanei lui, şi să primească "semnul" său, adică "numărul numelui" său, pe mână sau pe frunte (Apoc. **13.12,15-18;** 14.9,11; 15.2; **16.2;** 19.20).
Cei care nu se vor închina înaintea lui Antihrist şi a icoanei sale, şi nu vor accepta să primească semnul său pe mână sau pe frunte, vor fi prigoniţi şi omorâţi (Apoc. 13.7,15-17; 20.4).
în final, Antihrist va duce la îndeplinire (Apoc. 17.16) decizia lui Dumnezeu, de a judeca (Apoc. 17.1; 18.5-6,8,10,20; 19.1-2), şi de a distruge (Is. 26.5-6; Apoc. 16.19; 17.16; 18.2,4,7-10,17-19,21-23; 19.3) sistemul politic, militar şi religios unitar (Apoc. 17.2-13,15,18), cu care se aliase (Dan. 9.27; 11.30), numit "Babilonul cel mare, mama curvelor şi spurcăciunilor pământului" (Apoc. 17.5; 18.2,10), "cetatea cea mare, care are stăpânire peste împăraţii pământului" (Apoc. 17.18; 18.16,18-19), simbolizat de către Sfânta Scriptură printr-o curvă (Apoc. 17.1-2,4-5,15).
în Apoc. 18.4, citim că poporul lui Dumnezeu este îndemnat, să nu aibă nici un fel de legături cu acest sistem politic, militar şi religios corupt, care "cumpără" sufletele oamenilor (Apoc. 18.13), ca pe orice altă marfă care se oferă spre vânzare (Apoc. 18.11-12).
în această scurtă (Matei 24.22) perioadă de timp din istoria omenirii, unii oameni încă vor mai putea fi mântuiţi (Ioel 2.30-32; Apoc. 11.13), numărul acestora nefiind prea mare (2 Tes. 2.7-12; Evrei 4.1). Acei oameni care nu vor renunţa la credinţa lor creştină, vor fi persecutaţi, chinuiţi şi ucişi (Dan. 7.25; Apoc. 6.9-11; 7.13-14; 11.7-9; 12.17; 13.7,15,17; 17.6; 18.24; 20.4).
în această perioadă, Evanghelia va fi vestită atât de către persoanele specia! desemnate de către Dumnezeu, pentru a lucra în condiţiile grefe ale marelui necaz (Apoc. 11.3-12), precum şi de către îngeri (Apoc. 14.6-12).
Printre cei care vor vesti Evanghelia în timpul marelui necaz, slujind ca mărturie înaintea tuturor acelor oameni care vor avea o credinţă greşită, vor fi şi un număr de o sută patruzeci şi patru de mii de evrei (Apoc. 7.2-8; 14.1-5; Deut. 4.30-31; Osea 3.5; 5.15), "precum şi o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi de orice limbă" (Apoc. 7.9-17).
362
Această perioadă mai poartă numele şi de "necazul iui Iacov" (Ier. 30.5-7), întrucât atunci va fi un timp de mari suferinţe pentru poporul Israel (Apoc. 11.2; **12.1-**17).
Se crede că spre sfârşitul acestei perioade, vor avea loc cele două evenimente deosebit de importante pentru creştini, cunoscute sub numele de *răpirea Bisericii* (Apoc. 14.14-16) şi *nunta Mielului* (Apoc. 19.7-9).
La sfârşitul marelui necaz, "toate neamurile" vor porni un război împotriva statului Israel (Ier. 4.13,15-31; Ezec. 20.35-37; Ţef. 1.2-18; Zah. 14.2), în urma căruia vor fi distruse două treimi din popor (Zah. 13,8). Rămăşiţa (Is. 1.9; 4.3; 10.20-22; 11.11; 65.9-10; Ier. 3.14; 31.7; 50.20; Ezec. 20.38; Ioel 2.32; Mica 4.7; Ţef. 3.13; Rom. 9.27) de o treime, care nu va fi nimicită (Is. 10.23), se va întoarce cu adevărat la Dumnezeu (Is. 33.2-4; Ier. 31.1). Aceşti evrei vor crede în sfârşit în Domnul isus Hristos, pe care L-au răstignit strămoşii lor, şi vor recunoaşte că El este Dumnezeu care s-a întrupat în om (Is. 30.18-19; Ezec. 39.22,25-29; Osea 1.10-11; 3.5; Ţef. 3.12; Zah. 12.10; 13.9), cerându-l iertare pentru lunga perioadă de timp în care au umblat pe căile lor greşite (Ier. 3.21-22; Osea 5.15), şi cerându-l totodată ajutorul (Is. 27.5-6; Matei 23.39).

în acest context, Dumnezeu îi va nimici pe aceia care au pornit război împotriva evreilor (Is. 26.21; 27.1-6; 33.1,12,14; 34.1-17; Ier. 25.29-38; 30.8-11,16-23; 31.1-14; Ezec. 38.1-23; 39.1-21; Mica 4.11-13; Ioel 3.2,9-21; Ţef. 3.8,15-17; Zah. 12.2-9; 14.3,12-15; Rom. 11.25-26; Apoc. 14.17-20).
Marele necaz se va sfârşi la venirea Domnului isus Hristos pe norii cerului, "cu putere şi cu o mare slavă" (Matei 24.30; Marcu 13.26; 14.62; Luca 17.24; 21.27; 19.11-16; F.A. 1.11; Apoc. 1.7; 19.11-13).
La a doua Sa venire pe Pământ, Domnul Isus Hristos va fi însoţit atât de către îngerii Săi (2 Tes. 1.7; Apoc. 19.14), precum şi de către Biserica Sa (Zah. 14.4-5; Col. 3.4; 1 Tes. 3.13; **4.14;** 2 Tes. 1.10; luda 14), numită de către Sfânta Scriptură şi "Mireasa" Domnului Isus Hristos (Apoc. 19.7-8; 21.9).
La sfârşitul necazului cel mare, Satana va strânge la Armaghedon, o mare armată formată din toate naţiunile, sub comanda lui Antihrist, pentru a purta un război împotriva Domnului isus Hristos şi a Bisericii Sale (Apoc. 16.12-14,16; 19.19).
Desigur că Domnul Isus Hristos îl va nimici pe Antihrist, şi pe toate forţele răului, împreună cu toată armata lor (Luca 19.14,27; 2 Tes. 2.8; Apoc. 17.14; 19.11-21). Apoi, Antihrist şi proorocul mincinos vor fi aruncaţi de vii în iazul de foc (Apoc. 19.20).
La judecata celor vii, numită şi judecata "neamurilor" (Matei 25.31-46), Domnul Isus Hristos va aduce izbăvirea, rămăşiţei de oameni care au reuşit să dobândească mântuirea (Ioel 2.32) în perioada marelui necaz. La această judecată, Domnul Isus Hristos împreună cu Biserica Sa (1 Cor. 6.2; luda 14-15), va despărţi pe acei puţini oameni {Is. 13.11-13), care vor mai rămâne pe Pământ după toate urgiile şi nenorocirile descrise în Apocalipsă, în buni şi răi.
După această judecată, când cei răi vor fi distruşi (Is. 13.9,11-12; Ezec. 20.37-38; Amos 9.10; Matei 13.40; 2 Tes. 1.7-9), vor mai rămâne pentru a trăi pe Pământ în timpul perioadei următoare, doar cei buni (Is. 13.9; Matei 16.27), astfel că oamenii vor fi "mai rari decât aurul curat" (Is. 13.12).
în a *opta perioadă* a istoriei umane, Domnul Isus Hristos (Ier. 23.5-6; Ioel 3.17,21; Mica 5.4; Zah. 14.9) împreună cu sfinţii Săi (Dan. 7.27; Apoc. 2.26-27; 3.21;

20.4), "vor împăraţi pe pământ" (Ezec. 37.22-28; Apoc. 5.10), un timp de o mie de ani (Apoc. 20.4,7), peste acei oameni care au rămas în viaţă după judecata naţiunilor (Zah. 14.16; Matei 25.31-46). "Scaunul de domnie" de unde va fi guvernată planeta noastră, va fi la Ierusalim (Is. 24.23; Ier. 3.17-18; Mica 4.1-3,7; Ţef. 3.14-20; Zah. 14.16-

In această perioadă, Satana nu va mai putea influenţa în nici un fel omenirea, întrucât va fi "legat", "aruncat în Adânc" şi "închis acolo"'(Apoc. 20.1-3). Din acest motiv, atât în Israel şi Ierusalim (Is. 33.20-24; 51.3; 60.1-22; 65.18-25; 66.10-14; Ier. 31.35-40; 32.40-44; 33.9-16; Ezec. 37.22-28; 39.25-29; Amos 9.11-15; Zah. 14.8-11), cât şi pe întreaga planetă (Is. 2.2-4; 11.6-10; 14.7; 32.1-4; 35.1-10; 41.18-20; 55.12-13; Mica 4.3-6), va domni pacea, fericirea şi armonia (Ps. 96.10-13; 98.2-9; Ezec. 34.25-30; Ţef. 3.9).
Când se va sfârşi perioada celor o mie de ani, "Satana va fi dezlegat" (Apoc. 20.7). Imediat ce i se va permite să intre din nou în legătură cu oamenii, Satana va continua acţiunea sa de înşelare şi amăgire a oamenilor, acţiune care a fost începută în grădina Eden (Gen. 3.1-13). Astfel, Satana va aduna oamenii care sunt "în cele patru colţuri ale pământului", la război împotriva sfinţilor (Apoc. 20.8).
Cei care au îndrăznit să înconjoare cu intenţii războinice "tabăra sfinţilor", ascultând de Satana, vor fi mistuiţi de un foc coborât din cer (Apoc. 20.9), iar Satana va fi aruncat în iazul de foc şi de pucioasă (Apoc. 20.10).
Această perioadă se va încheia cu judecata finală, de la scaunul de domnie mare şi alb (Apoc. 20.11-14), cu ocazia căreia, oricine nu va fi găsit scris în cartea vieţii, va fi aruncat în iazul de foc (Apoc. 20.15).
Oamenii vor fi judecaţi ţinându-se seama de faptele pe care le-au făcut în timpul vieţii (Matei 16.27; Rom. 2.5-6; Apoc. 20.12-13; 22.12), care sunt scrise în nişte cărţi (Dan. 7.10; Apoc. 20.12). La judecata finală, la care puţini dintre cei care trăiesc în zilele noastre se mai gândesc, Dumnezeu va ţine seama atât de absolut toate faptele oamenilor (Ecl. 12.14; Rom. 2.16), precum şi de gradul de cunoştinţă referitor la Cuvântul lui Dumnezeu, avut de către fiecare persoană în parte (F.A. 17.30-31; Rom. 2.12-13).
La judecata finală, nu se va putea disculpa nimeni, întrucât Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni cu conştiinţă. Astfel, Dumnezeu *a scris în inima fiecărui om,* acel minimum necesar de cunoştinţe, referitoare la modul său de comportare normal (Rom. 2.14-15), cunoştinţe care pot fi desigur ignorate (Rom. 2.4-6,8).

Pentru a accentua minuţiozitatea deosebită (Ecl. 12.14; Matei 10.26; Marcu 4.22), cu care va aborda Dumnezeu această judecată, amintim cuvintele Domnului Isus Hristos, cuprinse în Matei 12.36-37: "Vă spun că, în ziua judecăţii, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, şi din cuvintele tale vei fi osândit".
Judecătorul suprem al tuturor oamenilor, precum şi al Satanei şi al îngerilor răi, este Domnul Isus Hristos (Ioan 5.22; F.A. 10.42; 17.31; Rom. 2.16; 2 Tim. 4.1).
După judecata de la scaunul de domnie mare şi alb, Dumnezeu va distruge cerurile şi planeta Pământ, în sensul schimbării configuraţiei actuale (Ps. 102.25-26; Is. 51.6; Hagai 2.6; Evrei 12.26-27; 2 Petru 3.10-12).
***A noua perioadă* a istoriei omenirii, va fi marcată de crearea de către Dumnezeu a unui cer nou şi a unui Pământ nou (Is. 65.17; 66.22; 2 Petru 3.13; Apoc.**
21.1), înlăturându-se astfel toate urmele şi efectele păcatului (Rom. 8.18-21; Apoc. 21.4; 22.3).
Copiii lui Dumnezeu vor trăi veşnic (Is, 25.8), într-o armonie şi fericire deplina, în prezenţa Tatălui lor (Ezec. 37.26-28), în rai, loc la care Sfânta Scriptură se referă folosind şi denumirile de "cetatea sfântă" sau "noul Ierusalim" (Apoc. 21.2-27; 22.1-5).
364
365

încheiere

Orice om care doreşte să devină creştin, trebuie să parcurgă, în ordinea menţionării lor, următorii paşi:
- Să cunoască (Osea 4.6; 6.6) ce trebuie să întreprindă pentru a deveni creştin.
- Să dorească (Ps. 145.19) să devină creştin.
■ Să îndeplinească (Ioan 14.21) efectiv în viaţa sa, toate poruncile lui Dumnezeu, care sunt necesare pentru a putea deveni creştin.
După ce am definit conceptul de "creştin", în fiecare dintre capitolele de la 4 la 13, am amintit câte una dintre cele zece învăţături, enunţate de către Domnul Isus Hristos, care trebuie îndeplinite de către orice om care doreşte să devină creştin.
Desigur că un om a devenit într-adevăr creştin, numai după ce procesul (Gal. 4.19; 2 Cor. 3.18; 4.16; Ef. 4.13; Fii. 1.6) naşterii sale din nou, din Dumnezeu, s-a încheiat.
Amintim că procesul naşterii unui om din nou, se poate considera încheiat, doar atunci când acel om s-a lăsat călăuzit numai de către Duhul Sfânt, şi a devenit astfel o făptură nouă (2 Cor. 5.17; Gal. 6.15), care are o minte nouă (Rom. 12.2), o fire dumnezeiască (Ef. 4.24; 2 Petru 1.4), şi care trăieşte cu adevărat o viaţă nouă (Rom. 6.4), fără să mai păcătuiască (1 Ioan 2.29; 3.9; 5.18).
în multe biserici care se declară creştine (1 Cor. 5.11), dar care îl cunosc pe Domnul Isus Hristos doar "în felul lumii" (2 Cor. 5.16), se vehiculează în legătură cu procesul naşterii din nou, diverse concepţii de sorginte omenească (Col. 2.8,22; 2 Tim. 4.3; Tit 1.14), complet străine de cuvântul lui Dumnezeu (Matei 13.14-15). Ca atare, oameni care încă mai păcătuiesc, sunt amăgiţi de către Satana (Apoc. 12.9; 20.3,8; 2 Cor. 11.3), pentru a crede că procesul naşterii lor din nou, din Dumnezeu, s-a încheiat, nesocotind astfel versetele care ne învaţă că "oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuieşte" (1 Ioan 3.9; 5.18). Astfel de concepţii periculoase, pot avea ca urmare banalizarea şi încurajarea în mod tacit, a păcatului. Să nu uităm că păcatul reprezintă ceva îngrozitor, împotriva căruia omul trebuie să lupte cu mijloace extrem de dure (Matei 5.29-30; 18.8-9; Marcu 9.43-48; 1 Cor. 9.27; Evrei 12.4).
Pentru susţinerea ideii greşite, că un om la care s-a încheiat procesul naşterii din nou, din Dumnezeu, ar mai putea încă păcătui, se emite teza, că de fapt nu omul este cel care păcătuieşte, ci firea sa pământească păcătoasă, la care Sfânta Scriptură se referă folosind cuvintele "omul cel vechi". Această concepţie periculoasă nu corespunde absolut deloc realităţii, întrucât:
■ Analizând cu atenţie contextul versetului 1 Ioan 3.9, adică versetele 1 Ioan 3.6-10, constatăm că acestea se referă la om, ca la un tot unitar.
■ în momentul când procesul naşterii din nou s-a încheiat, "omul cel vechi" nu mai există, întrucât putem considera, în mod simbolic, că acesta a murit răstignit pe cruce (Rom. 6.6-7; Gal. 2.20; Col. 3.3), şi a "fost îngropat" (Col. 2.11-12). Putem considera că omul cel vechi a murit, atunci când firea pământească păcătoasă nu mai există, întrucât a murit răstignită pe cruce (Gal. 5.24), iar în locul acesteia, omul respectiv a primit o fire nouă dumnezeiască (2 Petru 1.4; Ef. 4.24; 2 Cor. 3.18).

- Odată cu moartea "omului cel vechi", creştinul s-a dezbrăcat complet de
366
acesta (Ef. 4.22; Col. 2.11; 3.9) şi s-a îmbrăcat în Domnul Isus Hristos (Rom. 13.14), devenind "o făptură nouă", în care "toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Cor. 5.17).
- Sfânta Scriptură ne arată că, un om la care procesul naşterii din nou s-a încheiat, nu mai face voia firii sale pământeşti, adică nu mai păcătuieşte (Ef. 2.1-3), căci altfel ar fi un vrăjmaş al lui Dumnezeu (Rom. 8.7-8; Iacov 4.4).
• Trupul omului născut din nou, care este un Templu al Duhului Sfânt (1 Cor. 6.19; 3.16), nu mai poate păcătui, întrucât el nu mai aparţine omului respectiv (1 Cor. 6.20; 2 Cor. 8.5), ci lui Dumnezeu, care locuieşte în acest Templu (2 Cor. 6.16; Ef. 2.21-22).
• Desigur că, dacă în omul la care procesul naşterii din nou s-a terminat, nu mai există "omul cel vechi", nu mai are cine să păcătuiască, întrucât omul născut din nou "este mort faţă de păcat" (Rom. 6.2,7,11).
Sintetizând toate elementele principale, cu ajutorul cărora am definit' conceptul de creştin, putem conchide că orice creştin are cele trei caracteristici principale (1 Cor. 13.13; 1 Tes. 1.3; Osea 12.6), amintite în rândurile de mai jos:
- Are o credinţă vie şi neclintită în Trinitatea Divină (Ioan 14.1), fiind absolut conştient de faptul că numai datorită jertfei Domnului Isus Hristos, are o intrare liberă în cer ia Dumnezeu (Evrei 10.19).
- Are o nădejde vie (Tit 2.13; 1 Ioan 3.2-3),- că la un moment dat va fi răpit la cer, pentru a se întâlni cu Domnul Isus Hristos, Mântuitorul său iubit (1 Tes. 4.16-18), şi aşteaptă în permanenţă acea clipă minunată.
- Are o dragoste fierbinte, sinceră şi neprefăcută pentru Dumnezeu şi pentru oameniji Cor. 16.14; Col. 3.14; 1 Tim. 1.5).
în rândurile de mai jos, vom reaminti pe scurt, darurile minunate pe care le primesc creştinii de la Dumnezeu:
- Orice creştin a căpătat iertarea tuturor păcatelor de care s-a pocăit, aceste păcate fiind iertate prin uriaşa jertfă a Domnului Isus Hristos, în care creştinul se încrede (Matei 26.28; Ef. 1.7; Col. 1.13-14).
- Datorită credinţei sale în Evanghelia Domnului Isus Hristos, orice creştin a devenit copil al lui Dumnezeu (Ioan 1.12; Rom. 8.14,16).
• Orice creştin va primi de la Domnul Isus Hristos "cununa vieţii" (Apoc. 2.10; 3.11), întrucât el are viaţa veşnică. Aşa cum ştim, viaţa veşnică se primeşte prin credinţa în Domnul Isus Hristos (Ioan 3.15-16,36; 5.24; 6.40; 17.2-3).
- Orice creştin va fi mântuit (2 Tim. 4.18), adică va fi salvat de la groaznica pedeapsă, care constă în aruncarea în iazul de foc, fenomen cunoscut şi sub numele de "a doua moarte" (Apoc. 2.11; 20.14), pedeapsă care va fi aplicată oamenilor nemântuiţi, pentru nenumăratele lor păcate.
Aşa cum am arătat în capitolele precedente, Dumnezeu a oferit oamenilor, mântuirea în dar. Dumnezeu a hotărât totodată, ca modalitatea de a se căpăta mântuirea să nu fie foarte complicată. Astfel, una dintre condiţiile esenţiale pe care trebuie să le îndeplinească un om pentru a fi mântuit se referă la credinţa sa în Evanghelia Domnului Isus Hristos (Marcu 16.16; Luca 8.12; F.A. 16.30-31; Rom. 1.16-17; 1 Cor. 1.21; Ef. 2.8; Fii. 1.27-28; Evrei 10.39; Iuda 3). El este Mântuitorul nostru (Matei 1.21; Ioan 3.17; Luca 2.11; F.A. 5.31; Fii. 3.20; 1 Tim. 1.15; 2 Tim. 1.10; Tit 1.4; 3.6; 1 Ioan 4.14).
- Orice creştin este preot ai lui Dumnezeu (Is. 61.6; 1 Petru 2.5,9; Apoc. 1.6;
367
5.10; 20.6).
- Orice creştin va sta împreună cu Domnul Isus Hristos pe scaunul Său de domnie (Apoc. 3.21), primind dreptul de a stăpâni peste neamuri, pe care "le va cârmui cu un toiag de fier, şi le va zdrobi ca pe nişte vase de lut" (Apoc. 2.26-27). Astfel, creştinii vor împăraţi împreună cu Domnul Isus Hristos (Apoc. 5.10; 22.5).
- Orice creştin va primi de la Domnul Isus Hristos o *identitate nouă* (Apoc. 2.17), şi va avea scris pe frunte Numele lui Dumnezeu (Apoc. 14.1; 22.4), devenind astfel un "stâlp" în Templul lui Dumnezeu (Apoc. 3.12).
- Orice creştin are numele scris în ceruri, în cartea vieţii, deoarece face parte din Biserica lui Dumnezeu (Evrei 12.23; Luca 10.20). Sfânta Scriptură ne învaţă că toţi cei care sunt mântuiţi, au numele înscris în cartea vieţii (Dan. 12.1). în cartea vieţii sunt înscrişi numai oamenii neprihăniţi (Ps. 69.28), care nu păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu (Exod 32.32-33), nu trăiesc "în spurcăciune şi minciună" (Apoc. 21.27) şi lucrează pentru propovăduirea Evangheliei (Fii. 4.3).
- Nici un creştin nu va participa la judecata de apoi în calitate de inculpat (Ioan 3.18; 5.24), întrucât

Domnul Isus Hristos, împreună cu Biserica Sa, vor judeca lumea şi chiar pe îngeri (1 Cor. 6.2-3; Iuda 14-15).
Aşa cum ştim, acei oameni care nu au numele scrise în cartea vieţii, vor veni la judecata de apoi (Apoc. 20.11-13), unde vor fi condamnaţi, şi drept pedeapsă vor fi aruncaţi în iazul de foc (Apoc, 21.8), unde va fi şi diavolul (Âpoc. 20.10,14-15). Aceştia "vor fi munciţi zi şi noapte în vecii vecilor" (Apoc. 20.10). Iazul de foc, mai este numit şi focul gheenei, foc care nu se va stinge niciodată (Marcu 9.43-48).
• Spre deosebire de necreştini, care după judecata finală vor fi aruncaţi în iazul de foc, creştinii se vor muta (Fii. 1.23) în casa lor cea veşnică, adică în rai, unde vor locui împreuna cu Domnul Isus Hristos (2 Cor. 5.8).
în rai, creştinii vor avea dreptul să mănânce din pomul vieţii (Apoc. 2.7; 22.2,14), drept pierdut de către primii oameni, datorită faptului că aceştia nu au ascultat de Dumnezeu (Gen. 3.22-24).
Referindu-se la cele ce se află în rai, Sfânta Scriptură ne spune următoarele: "Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc" (1 Cor. 2.9).
Un om poate ajunge în rai, care se mai numeşte şi cetatea sfântă (Apoc. 21.10-27; 22.1-5), doar dacă are o credinţă reală în Domnul Isus Hristos (Luca 23.42-43), şi ca atare are numele înscris în cartea vieţii (Apoc. 21.27). Amintim că printre calităţile esenţiale ale oricărui locuitor al raiului, se află şi următoarele: umblă în neprihănire, face voia lui Dumnezeu, spune adevărul din inimă (Ps. 15.1-5).
Ca o concluzie finală a acestei cărţi, putem desprinde faptul că, despre orice creştin, se poate spune mult mai mult decât faptul că are o religie, sau că aparţine unei denominaţiuni creştine. Orice creştin se află în permanenţă într-o stare de har (Rom. 5.2), care se datorează faptului că are o relaţie personală cu Domnul Isus Hristos (Ioan 14.23), Mântuitorul omenirii. Această relaţie, prin care creştinul este întâi chemat, apoi socotit neprihănit şi apoi proslăvit (Rom. 8.30), este stabilită exclusiv prin intermediul Duhului Sfânt (Rom. 8.9,14) şi va dăinui veşnic (Apoc. 22.3-5).
368
Poate că vor exista oameni, care, înainte de citirea acestei cărţi, au avut impresia (1 Cor. 8.2) că sunt creştini (Gal. 6.3), dar după citirea ei, au constatat că în realitate nu au această calitate (Matei 18.15-17; 1 Cor. 5.11; 2 Cor. 5.16; 2 Tes. 3.6,11-14; Apoc. 2.2-5,14-16,20-24; 3,1-3,15-18). Aceştia au putut constata faptul că, nu este chiar aşa de uşor ca un om să devină creştin, totuşi acest lucru este perfect realizabil.
Dacă Dumnezeu constată că un om doreşte cu adevărat să devină creştin, El îl va ajuta întotdeauna, să-şi îndeplinească această dorinţă (Ps. 145.19), întrucât aceasta este cu siguranţă după voia Sa (F.A. 17.30; 1 Tim. 2.3-4). Aşa cum am amintit într-un capitol anterior, chiar acest lucru aşteaptă Dumnezeu de la orice om.
Să nu uităm că Dumnezeu va sfârşi (Ps. 138.8; Fii. 1.6; Evrei 4.15-16; Rom. 8.31-39) lucrarea Sa (Ps. 57.2) binefăcătoare, începută cu orice om care îşi încredinţează viaţa în mâna Sa (Ps. 31.15), şi ca urmare a acestui fapt, se lasă prelucrat de către Dumnezeu (Ps. 37.23-24) şi nu I se împotriveşte (F.A. 7.51; 1 Cor. 2.14; Ef. 4.30; 1 Tes. 5.19).
Intervalul de timp necesar, pentru ca un om să devină născut din nou şi creştin, diferă de la om la om. Pentru unii oameni, acest interval de timp se măsoară în ani, iar pentru alţii, aşa cum a fost cazul tâlharului răstignit pe cruce lângă Domnul Isus Hristos, acest timp se poate măsura în minute.
Orice om, care, după citirea acestei cărţi, a devenit conştient de faptul că nu este creştin (Is. 64.6), şi care, totuşi amână cu bună ştiinţă, luarea deciziei de a deveni creştin (Luca 12.19), trebuie să aibă în vedere următoarele:
- Viaţa omului este destul de scurtă (Iov 7.6-7; 9.25-26; 14.1-2; Ps. 103.15-16; 144.4; Iacov 4.14).
- Uneori omul poate muri pe neaşteptate (Luca 12.20), fie printr-un atac de cord, fie într-un mod neprevăzut, datorită unui accident, cutremur de pământ sau altă calamitate naturală.
- După moartea omului, sufletul său este mutat (Fii. 1.23), în unul dintre cele două locuri distincte: "Locuinţa morţilor, în chinuri" sau "Sânul lui Avraam" (Luca 16.19-31). Aşa cum am mai amintit, după judecata finală (Ioan 5.28-29; Evrei 9.27), cei ale căror suflete se vor afla în Locuinţa morţilor, vor fi aruncaţi în iazul de foc, unde vor fi chinuri veşnice (Apoc. 20.14).
- Domnul Isus Hristos a spus memorabilele cuvinte: "Şi ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul?" (Matei 16.26).
- Dumnezeu îi deplânge pe acei oameni care îl ignoră, referindu-Se la aceştia, astfel: "Vai de ei, pentru că fug de Mine! Pieirea vine peste ei, pentru că nu-Mi sunt credincioşi!" (Osea 7.13).
- Sfânta Scriptură îi îndeamnă pe toţi oamenii, să-şi încredinţeze vieţile în mâna iui Dumnezeu (Ps. 37.5; 55.22; Ier. 10.23). Pe acei oameni, care nu doresc să urmeze această învăţătură, îi invit cu toată dragostea, să chibzuiască la următoarele versete:
- "Inima omului se gândeşte pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă paşii"
(Prov. 16.9).
■ "Omul face multe planuri în inima lui, dar hotărârea Domnului, aceea se împlineşte"
369
(Prov. 19.21).
- "Faceţi la planuri, cât voiţi, căci nu se va alege nimic de ele! Luaţi la hotărâri cât voiţi, căci vor fi fără urmări" (Is. 8.10).
- "Dacă nu zideşte Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzeşte Domnul o cetate, degeaba veghează cel ce o păzeşte. Degeaba vă sculaţi de dimineaţă şi vă culcaţi târziu, ca să mâncaţi

o pâine câştigată cu durere; căci prea iubiţilor Lui El le dă pâine ca în somn" (Ps. 127.1-2).
- "Ascultaţi, acum, voi care ziceţi: 'Astăzi sau mâine ne vom duce in cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie, şi vom câştiga!' Şi nu ştiţi ce va aduce ziua de mâine! Căci ce este viaţa voastră? Nu sunteţi decât un abur, care se arată puţintel, şi apoi piere. Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceţi: 'Dacă va vrea Domnul, vom trăi şi vom face cutare sau cutare lucru'. Pe când acum vă făliţi cu lăudăroşiile voastre!" (Iacov 4.13-16).
- "Nu te făli cu ziua de mâine, căci nu ştii ce poate aduce o zi" (Prov. 27.1).
Poezia următoare, intitulată "Vino la Domnul!", conţine un îndemn pentru acei oameni, care încă nu s-au decis să devină creştini.
De te-ai întrebat vreodată (Marcu 12.28) Fără a găsi răspuns: (Luca 14.6) De ce-i viaţa noastră toată (Iov 7.7) Un mister greu de pătruns? (Deut. 29.29)
De ce-ai apărut pe lume, (Iov 3.1-12) Să te stingi nu mult apoi? (Iacov 4.14) De ce noi avem un nume, (Luca 10.20) Poate-acelaşi amândoi? (Is. 4.1)
De ce viaţa ta întreagă (Ps. 90.10) Mai mult suferi decât râzi? (Iov 5.7; 14.1) De ce nu ai în desagă (Gen. 44.1) Pâine pentru cei flămânzi? (Is. 58.7)
De ce toată-această trudă? (Ps. 73.16) Când nu ştii, de mâine-n zori (Gen. 32.24) Vei fi iar cu cei ce-asudă (Gen. 3.19) Pe ogor, sau ai să mori? (Luca 12.20)
Care este rostui vieţii? (Col. 3.3) Şi al lumii început? (Gen. 1.1) Care este rostul morţii? (Rom. 6.23) Şi de ce tu te-ai născut? (Ioan 1.13)
Hai să încercăm acuma (2 Cor. 13.5) Cu răbdare, de putem (iacov 1.4) Să răspundem, făcând suma (1 Petru 3.15) Cunoştinţelor ce-avem. (1 Cor. 1.5)

Chiar de ai belşug în toate (Luca 12.15) Şi totul îţi e pe plac, (Luca 12.19) Chiar de eşti stăpân pe gloate, (Is. 14.5) La plictis nu este leac. (Ier. 8.22)
De eşti rege ori nemernic (Iona 3.5-6) Şi eşti sincer, recunoşti (Ps. 64.9) Că, ori slab, ori eşti puternic, (Is. 24.2) Totte-nving a vieţii oşti. (!s. 24.4-6)
Totuşi, Cineva anume, (Exod 3.14)
Te va face din învins, (Iov 42.6)
Un învingător cu nume (Jud. 6.12; Luca 10.17-20)
Şi cu sabie încins. (Ef. 6.17)
Şi acesta-l Creatorul (Rom. 1.25; Col. 1.16)
A tot ce noi observăm, (Is. 42.5)
Şi a tot ce-ascunde norul, (Ps. 8.3)
Şi pământul ce-l lucrăm. (Ps. 95.4; Is. 40.12)
Pentru-a deveni deodată (1 Cor. 15.52) Veşnic şi nemuritor, (1 Cor. 15.53-54) Şi-n clipa mult aşteptată, (Matei **25.1)** Să-L vezi pe Mântuitor, (1 Ioan 3.2)
Trebuie s-asculţi cum bate (Apoc. 3.20) La a ta uşă mereu, (Matei 24.33) Şi de ai sinceritate, (Prov. 17.20) Trage de zăvorul greu; (Is. 45.2)
Lasă-L să intre-n-năuntru, (Ioan 14.23) Inima tu l-o predă, (Ef. 3.17) Ca s-o pregătească pentru (1 Cor. 10.13) Viaţa veşnică ce-ţi dă; (Ioan 6.47)
Şi de îl urmezi în toate, (Ioan 8.12) Iubitor, deschis şi demn, (Ioan 14.15) Cu mare seriozitate, (Luca 14.15-24) Atunci, El îţi dă un semn (Marcu 16.17-18)
Ce Scriptura ne-aminteşte (Ioan 7.38-39) Că este arvuna Sa, (2 Cor. 1.22; Ef. 1.13-14) Dată celui ce-L iubeşte, (Ioan 14.15-17) Tocmai pentru a-ţi arăta (Ps. 91.16)
Că de-acum să nu ai grijă (Matei 6.25)

Pentru ce va mai urma; (Matei 6.34)
Nu te-atinge nici o schijă, (Ps. 91.5-8)
Viaţa ta e-n mâna Sa. (Deut. 32.39; Iov 12.10; Ps. 31.15)
Trebuie să vii la Dânsul (Matei 11.28) Totdeauna; şi-n nevoi (1 Tes. 5.17) Cu credinţă să-l spui păsul, (Iacov 1.6*8) Şi stai liniştit apoi. (Marcu 11.24)
Astfel, rămânând în viaţă (Ioan 11.25-26) Printre cei ce-s morţi deja, (Matei 8.22) Tu veghează şi învaţă, (Matei 25.13) Cum s-aştepţi ca să te ia (1 Cor. 1.7)
Cu El sus, după Scriptură, (Matei 24.31) La răpirea ce va fi, (1 Tes. 4.14-18) Când în slavă-a ta făptură, (Col. 3.4) Veşnic îl va preamări. (Ps. 86.12)
Poate că vor exista şi oameni, care nu sunt de acord cu unele dintre afirmaţiile conţinute în această carte. Acestora, aş dori să le amintesc cu toată dragostea, că prezenta carte nu conţine păreri ale autorului (1 Tim. 4.16), sau ale altor oameni (2 Cor. 5.16; Gal. 4.3; Col. 2.8,20), în legătură cu conceptul de creştin, ci conţine numai învăţăturile cuprinse în Sfânta Scriptură referitoare la acest concept.
Desigur că în Sfânta Scriptură există şi texte mai dificile (2 Petru 3.16), care necesită anumite interpretări şi comentarii speciale. Cu câteva foarte mici excepţii, la astfel de texte codificate nu s-au făcut referiri, deoarece autorul nu şi-a propus ca în această

carte să dea interpretări proprii, diverselor pasaje din Sfânta Scriptură. De asemenea, în această carte, s-a evitat complet reflectarea vreunei doctrine, specifice unei anumite biserici sau denominaţiuni, urmărindu-se în mod strict dezvăluirea adevărului biblic, referitor la conceptul de creştin.

Acei oameni care nu sunt de acord, cu unele dintre învăţăturile conţinute de către Sfânta Scriptură, care sunt amintite în această carte, trebuie să fie conştienţi de faptul că, în acest fel resping cu bună ştiinţă, singurul mesaj scris, lăsat de către Dumnezeu, oamenilor (Ier. 8.9), şi astfel se apreciază singuri ca fiind "nevrednici de viaţa veşnică" (F.A. 13.46).

Practica ne demonstrează că, foarte mulţi oameni care aparţin de biserici declarate creştine, susţin că ei urmează cu mare stricteţe tradiţia şi învăţăturile bisericii lor, chiar şi atunci când sunt absolut conştienţi, că anumite practici care ţin de tradiţie, sunt în total dezacord cu Cuvântul lui Dumnezeu, conţinut în Sfânta Scriptură.

Datorită dragostei curate (1 Tim, 1.5) pe care o am faţă de acei oameni, care în loc să urmeze învăţăturile conţinute în Cuvântul lui Dumnezeu, urmează învăţăturile *unor oameni* (Col. 2.8,22; 2 Tim. 4.3; Tit 1.14), încălcând în mod flagrant învăţătura

372

Domnului Isus Hristos din Matei 23.8,10, le reamintesc următoarele adevăruri (Ps. 33.4):

- "Orice făptură este ca iarba, şi toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul Domnului peste ea. în adevăr, poporul este ca iarba: iarba se usucă, floarea cade; dar *Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac"* (Is. 40.6-8), vezi şi 1 Petru 1.24-25.

■ "Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece" (Matei 24.35).

- "Ferice ... de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, şi-L păzesc!" (Luca 11.28).

- "Cine nesocoteşte Cuvântul Domnului se pierde" (Prov. 13.13).

- "Dar adu-ţi aminte de Făcătorul tău în zilele tinereţii tale, până nu vin zilele cele rele şi până nu se apropie anii, când vei zice: 'Nu găsesc nici o plăcere în ei'; până nu se întunecă soarele, şi lumina, luna şi stelele, şi până nu se întorc norii îndată după ploaie; până nu încep să tremure paznicii casei *(mâinile),* şi să se încovoaie cele tari *(picioarele);* până nu se opresc cei ce macină *(dinţii),* căci s-au împuţinat; până nu se întunecă cei ce se uită pe ferestre *(ochii);* până nu se închid cele două uşi dinspre uliţă *(buzele),* când uruitul morii slăbeşte, te scoli la ciripitul unei păsări, glasul tuturor cântăreţelor se aude înăbuşit, te temi de orice înălţime, şi te sperii pe drum; până nu înfloreşte migdalul cu peri albi, şi de abia se târăşte lăcusta, până nu-ţi trec poftele, căci omul merge spre casa lui cea veşnică, şi bocitorii cutreieră uliţele; până nu se rupe funia de argint, până nu se sfarmă vasul de aur, până nu se sparge găleata la izvor, şi până nu se strică roata de la fântână; până nu se întoarce ţărâna în pământ, cum a fost, şi până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l'-a dat" (Ecl. 12.1-7).

Să cugetăm îndelung (Iosua 1.8; Ps. 1.2), la tot ceea ce ne învaţă şi ne porunceşte Dumnezeu în Sfânta Scriptură, şi în special să acordăm o atenţie sporită următoarelor versete:

- "Să n-adăugaţi nimic la cele ce vă poruncesc Eu, şi să nu scădeţi nimic din ele; ci să păziţi poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, aşa cum vi ie dau Eu" (Deut. 4.2).

- "Să păziţi şi să împliniţi toate lucrurile pe care vi le poruncesc Eu; să n-adăugaţi nimic la ele, şi să nu scoateţi nimic din ele" (Deut. 12.32).

■ "Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat. El este un scut pentru cei ce se încred în El. N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească, şi să fii găsit mincinos" (Prov. 30.5-6).

• "Căile lui Dumnezeu sunt desăvârşite, Cuvântul Domnului este încercat: El este un scut pentru toţi cei ce aleargă la El" (Ps. 18.30).

Principiul călăuzitor al acestei cărţi, este cuprins în versetul: "să învăţaţi să nu treceţi peste 'ce este scris' ..." (1 Cof. 4.6), întrucât "oricine o ia înainte, şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învăţătura aceasta, are pe tatăl şi pe Fiul" (2 loan 9).

întrucât autorul iubeşte şi preţuieşte extrem de mult Cuvântul lui Dumnezeu conţinut în Sfânta Scriptură (Ps. 119.24,72,97,103,119,127,140,159,162-163,165,167,174), el s-a străduit în prezenta carte să stârnească aceste sentimente alese şi cititorilor săi.

După clarificarea semanticii conceptului de "creştin", al doilea obiectiv
373
central al acestei cărţi, este de a-i îndemna pe cititorii săi să studieze şi să analizeze Sfânta Scriptură (Ps. 1.2; Prov. 16.20), singura carte existentă pe Pământ care este cu adevărat desăvârşită (Oeut. 32.4; Iov 37.16; Ps. 19.7).
Iubite cititor, prin intermediul acestei cărţi, în care fiecare propoziţie te îndeamnă la citirea Sfintei Scripturi (1 Petru 4.11), Dumnezeu îţi spune că "acum este vremea potrivită" pentru a deveni creştin, căci "acum este ziua mântuirii" tale (2 Cor. 6.2).
Câtă vreme mai există un "astăzi", Domnul Isus Hristos încă mai cheamă pe toţi oamenii ia mântuire. "Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile" (Evrei 3.7-8,15), ci răspundeţi îndată chemării Saie duioase: "Veniţi la Minei" (Matei 11.28). Mâine, s-ar putea să fie "prea târziu" (Evrei 4.1).
"Să ascultăm dar încheierea tuturor învăţăturilor: Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui. Aceasta este datoria *oricărui* om. Căci Dumnezeu va aduce *orice* faptă la judecată, şi judecata aceasta se va face cu privire la *tot* ce este ascuns, fie bine, fie rău" (Ecl. 12.13-14).
în încheiere, "mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înţelepciune şi de descoperire, în cunoaşterea Lui, şi să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeţi care este nădejdea chemării Lui, care este bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi, şi care este faţă de noi, credincioşii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfăşurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morţi, şi L-a pus să şadă la dreapta Sa, în locurile cereşti, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie şi de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor." (Ef. 1.17-21).
Fii creştin!
De vei străbate Terra noastră, (Gen. 13.17) Privind în jur, te va uimi (2 Tes. 1.10) Lucrarea Domnului măiastră, (Deut. 32.4) Prin care El îţi va vorbi. (Rom. 1.19-20)
Azi multe flori te-mbie-n taină (Ps. 103.15) Să le cunoşti, să le admiri; (Is. 40.6) Dar de priveşti doar a lor haină, (Luca 12.27-28) Mireasma lor, n-o s-o respiri. (2 Cor. 2.15)
De vrei să ştii ce-ascunde omul, (Ecl. 12.14)
374
Nu te uita la chip, la port; (Deut. 1.17)
Căci după rod cunoaştem pomul, (Matei 7.16)
De-i bun, ori rău, de-i viu, sau mort. (Matei 7.17-18)
Iar de vei căuta-n mulţime (Marcu 14.43)
Să-L vezi pe Domnu-n cineva, (Ef. 3.17)
Sau vei privi la preoţime, (Matei 23.13-33)
Rar vei găsi creştin sadea. (Matei 7.14,21-23; Luca 18.8)
Doar Cartea Sfântă te învaţă (2 Tim. 3.15-16) Creştin să fii cu-adevărat; (1 Petru 4.16) Ascultă dar, a ei povaţă, (Ps. 18.32) Urmând pe Domnul ne-ncetat. (loan 8.12)
Domnul Isus Hristos ţi-arată (Matei 11.29) De îl inviţi-năuntrul tău, (Apoc. 3.20) Că-n Sfânta Carte scrie, iată: (Gal. 3.8) Creştin, e-un ucenic de-ai Său. (F.A. 11.26)
Iar de-ai citit în Sfânta Carte, (F.A. 17.11) Ca să-nţeiegi, creştinul ce-i, (Matei 13.19) Domnul te-nvaţă mai departe, (Matei 23.8) Cum ucenic să-l fii, de vrei. (loan 6.60-68)
Citind prima învăţătură (Luca 4.32) Ce trebuie s-o-ndeplineşti, (Matei 6.1) Să-ţi cercetezi a ta făptură, (2 Cor. 13.5) Născut din nou, să vezi de eşti. (loan 3.7)
Atunci când marea transformare, (Gal. 6.15) Ajunsă e la apogeu, (Ef. 4.13) Şi eşti deja în noua stare: (Is. 53,11) Născut din nou, din Dumnezeu, (loan 1.13)
Tu nu mai poţi face păcate, (1 loan 3.9; 5.18) Căci lumea tu ai biruit; (1 loan 5.4) Faptele tale, bune-s toate, (3 loan 11) Căci ai ajuns neprihănit. (1 loan 2.29; 3.10)
Tu ai iubire pentru semeni, (1 loan 4.7) Şi caracter dumnezeiesc, (2 Petru 1.4) Je străduieşti să fii asemeni, (Rom. 8.29) învăţătorului ceresc. (Matei 23.8; Luca 6.40)
Ca Duhul Sfânt să înnoiască (Tit 3.5) A ta fiinţă în total, (2 Cor. 5.17)
375
Lasă-ţi făptura să ţi-o crească (2 Cor. 3.18) Până ia stadiul său final. (Gal. 2.20)
El îţi va da întâi credinţă (1 Cor. 12.9) Că Domnul te va mântui, (2 Tim. 4.18) Te-ndeamn-apoi la pocăinţă, {loan 16.8) Şi-o nouă treaptă vei sui. (2 Cron. 6.13)
Iar mărturia ta curată (1 Petru 3.21)
Că de păcat te-ai pocăit, (Marcu 1.4)
in apă, fi-va consemnată, (F.A. **22.16)**
Când ia botez, tu vii smerit. (Matei 3.5-6,13-16)
A Domnului mărturisire (F.A. 15.8) Despre credinţa ce-ai primit, (Rom. 12.3) Va fi o sfântă poposire, (loan 1.33) Cum loei a giăsuit. (loel 2.28-29)
Iar de-ai suit şi astă treaptă, (Apoc. 4.1; 11.12) Ai şi botezul cu Duh Sfânt; (F.A. 1.5; 1 Cor. 12.13) Acum ascultă a Sa şoaptă (Matei 10.27) Ce-ţi dă putere şi avânt. (F.A. 1.8)
Şi **de-l** oferi o găzduire (Gal. 4.6) Ce-i demnă de persoana Sa, (2 Cor. 3.17) Duhul Cel Sfânt, cu dăruire, (F.A. 2.38) in tine va acţiona. (Rom. 8.15-16)
Cum Sfânta Carte ne cuvântă, (loan 7.38-39) El daruri sfinte îţi va da, (1 Cor. 12.8-11; Evrei 2.4) Şi va rodi dragostea-l sfântă, (Gal. 5.22-23) Şi sfânt să fii, te-o învăţa. (2 Tes. 2.13; 1 Petru 1.2)

De Duhul lui Hristos e-n tine, (Rom. 8.9) El te va face ucenic. (F.A. **2.41)** Mângâietoareie-I suspine (Rom. 8.26) Vor face eul tău mai mic. (Matei 5.3; 16.24)
Iar de vei fi în astă stare, (Is. 53.11)
Vei reuşi crucea s-o porţi, (Luca 14.27)
Şi vei avea drept alinare! (Ier. **8.18)**
Ca Domnul tău, să te comporţi. (Matei 10.25)
Şi Duhul Sfânt îţi aminteşte: (Ioan 14.26)
Că ucenic este acel, (Is. 50.4)
Care, tot ce e rău, urăşte, (Luca 14.26)

Spre-a fi Domnului său fidel. (Tit 2.10)
Şi Duhul Sfânt te mai învaţă: (Luca 12.12)
Că orice ucenic real, (Marcu 9.41)
Rămâne-n Domnul-ntreaga viaţă, (Ioan 8.31; 1 Ioan 2.5)
Fiindu-I Domnului loial. (Apoc. 2.10)
Şi cine-n Domnu-o să rămână, (Ioan 15.4) Se va opune la păcat, (1 ioan 3.6) încredinţat în a Sa mână, (Ps. 139.10) Iubind pe toţi neîncetat, (1 Ioan 4.16)
Comemorând jertfa-I măreaţă, (Ioan 6.56) Păzind poruncile-I mereu, (1 Ioan 3.24) Vestind pe Domnu-ntreaga viaţă, (1 Ioan 4.15) Trăind ca Domnul, chiar de-i greu. (1 Ioan 2.6)
Şi orice ucenic, ascultă (F.A. 5.29) De Domnul său neîncetat, (Ioan 10.27) Şi-aduce roadă cât mai multă, (Ioan 15.8) Având un trai sfânt şi curat. (1 Petru 1.15)
Şi pentru-a-L aştepta pe Domnul, (Matei 24.42) Tu leapădă tot ce nu-i sfânt, (Luca 14.33) Veghează şi alungă somnul, (Matei 25.5) Şi nu păta al tău veşmânt. (Apoc. 19.8)
Vegherea ta în rugăciune, (Luca 21.36) De fi-va sfântu-ţi obicei, (F.A. 1.13-14) Când îngerii o să-i adune (Matei 24.31) Pe-aleşii Săi, vei fi-ntre ei. (Matei 25.10)
Şi de va fi călăuzită (Ps. 143.10; ioan 16.13) Umblarea ta de Duhul Sfânt, (Rom. 8.14) Fapta-ţi va fi desăvârşită (Matei 5.48; Apoc. 3.1-2) Cât vei trăi pe-acest Pământ. (Ezec. 18.32; 33.11)
Urmează-L dar, pe Domnu-n toate! (Matei 8.19) Mergi pe-ale Sale sfinte căi! (1 împ. 11.38) De la Cuvântu-I, nu te-abate! (Ps. 119.10) Fii printre ucenicii Săi! (F.A. 13.52)
Aplică sfintele-i poveţe (Ps. 18.32; 23.3) Ce-ţi fac un caracter divin, (1 Ioan 4.9) Şi Duhul Sfânt o să te-nveţe (1 Ioan 2.27) Să fii cu-adevărat creştin. (F.A. 26.28)

Câteva cuvinte despre autor

Autorul acestei cărţi este un cunoscut profesor de matematică, de informatică şi calculatoare, şi nu în ultimul rând un teolog (cu diplomă!). Ani de-a rândul, s-a străduit să aplice în practică Cuvântul lui Dumnezeu chiar şi la locul său de muncă, educând generaţii de elevi, care au fost cuminţi şi ascultători, pentru simplul motiv că îl preţuiau, stimau şi iubeau, chiar atunci când luau note mici.

A pregătit cu toată dragostea şi dăruirea de sine, elevi care au obţinut premii strălucite, atât la concursurile naţionale cât şi la cele internaţionale.

A însoţit ani de-a rândul lotul de informatică al municipiului Bucureşti, la olimpiadele naţionale de informatică, precum şi lotul ţării la concursuri internaţionale.

Precizia şi rigoarea meseriilor sale de bază, se regăsesc şi în această carte, în care, după cum autorul precizează încă de la început, "prezintă în mod direct, gradat, concis şi coerent toate învăţăturile date de către Dumnezeu oamenilor, învăţături care dacă vor fi urmate, mai corect exprimat, aplicate efectiv de către un om în viaţa sa, acesta va putea deveni creştin".

Editura S.E.R. & Co.